تذکرهٔ

روز روشن

تألیف

مولوی محمد مظفر حسین صبا

بتصحیح و تحشیهٔ محمد حسین رکن زادهٔ آدمیت

از انتشارات

کتابخانهٔ رازی

میدان بهارستان

تهران

۱۳۴۳

چاپ [illegible]

RR

تذکرهٔ

روز روشن

تالیف

مولوی محمّد مظفّر حسین صبا

بتصحیح و تحشیهٔ محمّد حسین رُکن زادهٔ آدمیّت

از انتشارات

کتابخانهٔ رازی

میدان بهارستان

طهران

۱۳۴۳

چاپ اسلامیه

«(بسمه تعالی)»

دیباچه

مختصر تاریخ رواج زبان فارسی در هندوستان

وشرح حال مؤلف کتاب

رواج زبان فارسی و شعر و شاعری در کشور پهناور هندوستان چند قرن پیش از حکومت سلاطین گورکانی اعنی از قرن ششم هجری آغاز شده بود، و از آن زمان مردم‌هند کم و بیش باین زبان‌توجه کرده بودند اما از سال۹۳۲هجری قمری که اساس سلطنت پادشاهان گورکانی بدست ظهیرالدین بابر (۹۳۲–۹۳۷) پنجمین نوادهٔ امیر تیمور گورکانی در شمال هندوستان مستقر شد ، تا سال ۱۲۷۵ که سلسلهٔمذکور بدست انگلیسها منقرض گشت، بازار زبان پارسی در قلمرو آنان بسیار گرم و سخت رائج شده بود، زیرا که شهریاران گورکانی که (هفده‌نفر بودند) علاقهٔ مفرط بل عشق وافر باین زبان داشتند و در حقیقت زبان رسمی و درباری آنها بود، و چون‌بشعراء و ادباء و نویسندگان فارسی زبان صله‌های کلان می‌دادند ، و آنان را بسرودن شعر و نوشتن کتابهای ادبی و تاریخی وتذکره ها تشویق و ترغیب میکردند، طبعاً هر کس میتوانست کم و بیش از عهدهٔ سرودن و نوشتن نظم و نثر برآید ازاقصی نقاط ایران و افغانستان و ترکستان وحتی‌عراق عرب وآسیای صغیر وعربستان بسوی‌هندوستان‌میشتافت، وآنکس که حقیقةً سخن سنج و سخن‌سرا بود یا قدرت نویسندگی داشت، دردربار‌این سلاطین عزت‌وشأنی

میبافت، و از مساعدتها و تشویقهای گوناگون مادی و معنوی برخوردار میشد و صله های معتنی به میگرفت و برای خویش زندگی راحتی فراهم میساخت ، وآنکس که کم مایه بود وطبع سرشار یا خامهٔ سحّار نداشت نیز بندرت از دریافت صله محروم میماند و همین قدر که بیتی یا رباعی در مدح شهریار عصر میسرود در خور خویش بنوا و نوالی میرسید ،

درمیان گورکانیان ازهمه بیش نورالدین جهانگیر (۱۰۱۴-۱۰۳۷) وپسرش شاه جهان(۱۰۳۷-۱۰۶۸) درترویج‌زبان فارسی وتشویق سخن سرایان سعی بلیغ بجای آورده‌اند، و در این راه بذل و بخشش فراوان کرده‌اند . که جا دارد هر فارسی زبانی از آنها سپاسگزار و ممنون باشد.

مختصر، سلسله گورکانی‌شعرای‌ناموری‌مانند:عرفی‌شیرازی-تجلّی‌شیرازی-نظیری نیشابوری- کلیم همدانی یا کاشانی صائب تبریزی و صدها امثال اینان را تربیت و ترغیب کرده‌اند و بدینوسیله بر ذخائر ادبی زبان شیرین ما افزوده‌اند،

چون قرار برایجازدیباچه‌است، بیش‌ازاین‌دراین خصوص‌قلمفرسائی‌نمیکنم : و چنانکه گفتم تا سال ۱۲۷۵ که سال تسلّط کامل دولت انگلیس برهندوستان است، زبان فارسی در آن سرزمین باوج‌رفعت و عزت خود رسیده بود، وازآن‌پس خردخرد زبان انگلیسی وارد و جانشین فارسی شد، معذلك تا چند سال پیش حکمرانان حیدرآباددکن‌و مدراس و بهوپال‌دست از ترویج زبان و تشویق‌مؤلفین کتابهای لغت و تذکره نکشیده بودند. چنانکه در اواخر قرن سیزدهم هجری قمری که شاهجهان بیگم و شوهرش نواب سید محمد صدیق حسن خان امیر الملك قنوجی بخاری در بهوپال حکمرانی داشته‌اند، هر دو خدمات گرانبهائی در راه نشر معارف فارسی انجام داده‌اند، و در عصر ما اعنی سی سال پیش دانشمند فقید سید محمد داعی الاسلام فرهنگ نظام را که از لغات معتبر و پر ارزش فارسی‌است در پنج مجلد بدستور نظام دکن تالیف کرده و بسال ۱۳۵۸ قمری در حیدرآباد دکن چاپ و نشر شده است ،

نوّاب‌سید صدیق حسن خان و دو پسرش‌اهل ذوق و ادب وشاعرو نویسنده بوده‌اند، و هر کدام تذکره‌ای نوشته‌و چاپ کرده‌اند، تذکرهٔ «شمع انجمن»از خودنوّاب‌است و «صبح گلشن»را سیدمحمدعلی حسنخان متخلص به «سلیم»وتذکرهٔ «نگارستان سخن» را سید نورالحسن خان‌متخلص به «کلیم» نوشته‌اند، اماچون در موقع تالیف تذکرهٔ «صبح گلشن» سنین عمر آقازاده سلیم دوازده بوده بعض کسان در اینکه مؤلف آن سلیم باشدتردید کرده و گفته‌اند که‌مؤلف‌حقیقی آن سید محمد یوسف علی منشی پدرش نواب‌حسن‌خان‌بوده که‌از راه‌چاپلوسی بنام‌نواب زاده کرده است،

مؤلف تذکره‌روزروشن: محمد مظفر حسین متخلص به «صبا» فرزند مولوی محمد یوسف علی متخلص به «یوسف» متولد چهارم شعبان سال ۱۲۷۹ است‌ودرموقع تالیف «روز روشن» هفده ساله بوده و پدرش در دستگاه نواب سکندر بیگم‌وبعداً نواب‌سلطان‌شاه جهان‌بیگم‌مقام ومنزلتی‌داشته است، پس از طبع و نشر تذکره‌های نواب حسن خان و دو فرزندش بخیال تالیف تذکره‌ای اکمل از آن سه می افتد و مقصودش از این تالیف علاوه بر کسب شهرت و اظهار فضل بنا بگفته خودش آوردن اشعار معاصرین در تذکره‌خود بوده که صاحبان شمع انجمن وصبح گلشن و نگارستان سخن از یاد برده و از قلم انداخته بوده‌اند، و من بنده که هر چهار کتاب را بدقت مطالعه کرده، و نقائص و محاسن هر یك را در نظر گرفته‌ام ، عقیده دارم که نیك از عهده این مهم برآمده است، و جای شگفتی است که این جوان هفده ساله علاوه براینکه تذکره‌اش مبسوط‌تر از سه دیگر است؛ گاهگاه بدون اعتناء به‌رنجش‌خاطر ولی نعمتهای خود و پدرش از مندرجات کتابهای آنها انتقاد کرده و لغزشهای آنان را یادآور شده است، منتهی باصطلاح کاسه‌وکوزه ها را همه بر سر ناسخان و کاتبان‌شکسته، و همه جا گناه‌اشتباهات را بگردن باریکتر از موی آنها افکنده است !

منابع کتاب : مؤلف ازبیشتر تذکره‌هائی که تا آنزمان تالیف شده بوده اعم از خطی و چاپی استفاده کرده ، و نام اینهارا درهمه جا آورده است : آفتاب عالمتاب ـ شمع انجمن ـ نگارستان سخن ـ صبح گلشن ـ ید بیضاء ـ مجالس النفائس ـ نشتر عشق ـ نفحات الانس ـ و چند تذکره دیگر که از آنها نقل و اقتباس کرده است.

روز روشن: مشتمل بر شرح‌حال مختصر یا مفصل و منتخب اشعار(۲۴۱۰) نفر از شعراء فارسی زبان ایرانی و ترکستانی و تاجیکی و افغانی وهندی‌مسلمان و هندوست ، تالیف آن در سال ۱۲۹۶قمری بپایان رسیده ، و بسال ۱۲۹۷ برحسب دستور نواب سید محمد صدیق حسن خان در چاپخانه شاهجهانی واقع در بهوپال به چاپ سنگی رسیده است ـ و اینك پس از هشتاد و هشت سال بار دیگر بسرمایهٔ کتابخانهٔ رازی و تصحیح و تحشیه این بنده در مطبعه اسلامیه در شهر طهران چاپ میشود،

یکی از محاسن این تذکره همانا درج شرح حال و اشعار اکثر شعراء هندی پارسی گو است که در تذکره‌های ایرانی نیامده است، کتاب ازحیث‌جمله بندی و عبارت پردازی چون نگارنده آن هندیست ناچاربسبك هندی نوشته شده، و با ترکیبات صحیح زبان فارسی و دستور آن زیاد تطبیق نمیکند، و گاه مؤلف عبارات مسجع و مصنوع در کتاب خود آورده است که بی‌شباهت بمندرجات«تاریخ و صاف» یا «درهٔ نادره» نیست، با وجود این هر گونه ایراد وانتقاد انشائی از ناحیه ما که ایرانی هستیم و فارسی زبان مادری ماست‌باین جوان فاضل هندی که قطعاً زبان مادریش «اردو» بوده بی‌انصافی است و ما باید قلباً از او قدردانی کنیم، و خدمت بزرگی را که به ادبیات ما کرده در خور تمجید بدانیم وآسایش روح اورا از درگاه ایزد متعال بخواهیم.

در پایان سخن باید بگویم که من بنده دست بترکیب کتاب نزده ام ، و آنچه را نوشته است عیناً بجای خود گذاشته‌ام، و قطعاً حق همین بوده‌است وشرط

امانت چنین، اما غلطهای املائی را تصحیح کرده‌ام، و پاره‌ای اشتباهات تاریخی و لغوی متن را در حاشیه متذکر شده‌ام، و در تصحیح کتاب بهنگام چاپ سعی و دقت کافی بجای آورده‌ام- معذلك بنا بقاعدهٔ کلی زبانزد خاص و عام که «هیچ کتابی در ایران بدون غلط چاپ نمیشود» بدیهی است که این کتاب ضخیم هم خالی از غلط چاپی نمیتواند باشد، اینست که سراسر کتاب را پس ازچاپ مطالعه کرده، و برای آن «غلطنامه» نوشته‌ام که در آخر آن چاپ میشود.

تاریخهای کتاب که همه عربیست ترجمه کرده ام که درك آن برای کسانیکه بزبان عربی آشنا نیستند نا مفهوم نماند-

اصل کتاب ازروی حروف تهجی «ابتثی» تنظیم شده بعلاوه برای سهولت کار خوانندگان ارجمند نام شاعران در صدر صفحات چاپ شده است و بنا بر این احتیاج بنوشتن فهرست اعلام که بسیار طویل و نتیجه آن تحصیل حاصل است ندارد وبجای آن فهرست ابواب کتاب باتعیین عده شعراء هرباب ترتیب داده شد،

طهران پانزدهم دیماه ۱۳۴۳ شمسی

محمدحسین رکن‌زاده آدمیت

فهرست ابواب کتاب با تعداد شعراء هر باب

صفحه	تفصیل ابواب	شماره شعراء
٥	باب الالف	٣١٤
٩٥	باب باءموحدہ	١٢٤
١٣٧	باب باء فارسی	١٦
١٤٢	باب تاء مثناة فوقانیه	٦٠
١٥٩	باب ثاء مثلثه	٨
١٦١	باب جیم تازی	٩٥
١٨٧	باب جیم فارسی	٧
١٨٨	باب حاء مهمله	١٢٧
٢٣٢	باب خاء معجمه	٧٦
٢٥٢	باب دال مهمله	٥٥
٢٧٢	باب ذال معجمه	١٨
٢٧٨	باب راء مهمله	١٣٤
٣٢٢	باب زاء معجمه	٣٦
٣٣٦	باب سین مهمله	١٤٢
٣٨٦	باب شین معجمه	١٥٩
٤٥٤	باب صاد مهمله	١٠١
٤٨٧	باب ضاد معجمه	١٩

صفحه	تفصيل أبواب	شماره شعراء
۴۹۲	باب طاء مهمله	۵۰
۵۰۵	باب ظاء معجمه	۱۲
۵۰۷	باب عین مهمله	۲۴۲
۵۸۲	باب غین معجمه	۳۵
۵۹۲	باب الفاء	۱۵۱
۶۴۲	باب القاف	۸۶
۶۶۸	باب کاف تازی	۶۳
۶۸۸	باب کاف فارسی	۶
۶۹۸	باب اللام	۸
۷۰۳	باب المیم	۱۰۲
۷۸۷	باب النون	۷۰
۸۶۱	باب الواو	۴۲
۹۱۵	باب الهاء	۲۸
۹۳۸	باب یاء مثناة تحتانیه	۲۵

تذکره

روز روشن

تألیف :

مولوی محمد مظفر حسین صبا

از انتشارات کتابخانه رازی
میدان بهارستان
طهران

۱۳۴۳

«چاپ اسلامیه»

بسم الله الرحمن الرحيم

حمد خداوند سرایم نخست
تا شود این نامه بنامش درست

نگارین نقش دلفدای نگارستان سخن نگار حمد نقش نگاریست که نقش و نگار رنگارنگ بدیعه برصفحهٔ ایجاد و تکوین نوشتهٔ قلم قدرت اوست و تماثیل واشباه گوناگون مخترعه در کارستان تشبیه و تلوین سرشتهٔ دست صنعت او- ارژنگ مانی که بر بساط بوقلمون زمین عشرتکده همرنگش نشان میدهند گروه ایست ازنظر انداختهٔ نگریزان کارخانه‌اش وارتنگ بهزاد که‌زیر اطلس سپهر نیلگون بتکدهٔ همسنگش در کفهٔ ندرت نمی‌نهند خاکه‌ایست روی کردهٔ نگارطرازان نگارخانه‌اش ریاحین گلزار نگارستانش بروایح طیبهٔ دلکشا شکفانندهٔ ازهار قلوب افسرده وعنادل شاخسار گلستانش بنغمات مسجع جانفزا دمندهٔ دم‌روحانی درقوالب مرده:

زهی نقاش بیهمتا که در یکدم بیک ایما
شده هژده هزار عالم زکلك صنع او پیدا
بودنقش‌ونگارش‌اصل‌و نقش دیگران‌فرعش
چه فرعی‌کان ندارد نسبتی باصل خوداصلا

وروشنترین شعشعهٔ جان نثار شمع انجمن سرخوشان نشأه سخن لمُعه نعت مصباح مشکوة رسالتی است که اضاءت این‌شبستان تیره خاکدان بفروغی ازمشعل ظلمت ضلالت سوزهدایت اوست، وانارت تیرگیهای کاشانهٔ قلوب تیره درونان به

شعاعی ازچراغ مهرافروزولایت او، انوارلطف ومهرش‌را با تیره روزی تیره‌رویان موالف معامله ماه انور باشب تار ونوائر غضب و قهرش را در خرمن سوزی شعله زادگان (۱) مخالف کار آتش وشرر باپنبه زار ازتابش برق فرق منورش نیّراعظم درحجاب سحاب کالعرجون القدیم وازلمعان سنان انگشتان درخشانش جرم بدر کامل دونیم .

رباعی

شمع عالم ز نور ذاتش روشن   بر فرق عدم سایهٔ او سایه فگن
برغنچهٔ‌دلی که‌پرتوی زدمهرش   در سینهٔ او دمید صبح گلشن

اللهم صل و سلم و بارك علی خیر الخلائق و الوری سیدنا و مولانا محمد مصطفی و علی آله بدور الدجی و اصحابه نجوم الهدی .

بعدازین نابلد کوی فضائل نشأتین محمدمظفر حسین متخلص به صبا ابن عالم معالم خفی وجلّی مولوی محمد یوسف علی خلف الصدق مولانا الحاج التقی مولوی محمدیعقوب علی گوپاموی افاض علیهم الفیّاض العلی شابیب فیضه‌الابدی والازلی بر ضمائر ارباب بصائر عرضه میدهد که دراین زمان فرخی اوان صحیفهٔ شمع انجمن حضرت دارای زمن‌افضل فضلاء عظام‌اعلم علماء کرام داد گسترهنرپرور که ترا کم صفات فاضله درذات فیض آیاتش از هجوم اذبهٔ بر شهد او فرو تزاحم نعوت‌کامله بر وجود ضیانمودش ازازدحام فراش گرد شمع اکثر جناب مستطاب معلی‌القاب نواب والاجاه امیر الملك **سیدمحمدصدیق‌حسن‌خان‌صاحب‌بهادر** ادامه الله بالعز و الاقبال وصان بحمایة معدلته حمی یهو پال من عاهة النقص و الزوال و رسالهٔ «نگارستان‌سخن» طرازیدهٔ‌خلف‌ارشد وفرزند اسعد جناب‌ممدوح‌ملقب‌بسیدابوالخیر نورالحسن خان ملکه الملك الدیان اقالیم الفضل والاحسان ونسخهٔ «صبح گلشن» دمیدهٔ انفاس برگزیدهٔ انفس و آفاق ولد اصغر همان حضرت صدیق اکبرمسمی بسید ابی النصر علی حسن خان رقاه الله المنّان‌علی ذروة کمال نوع الانسان

---

(۱) شعله زاده : بزای معجمه ، بمعنی ابلیس (شیطان) است ، صائب تبریزی‌گوید:
برهان آدمیت ماقدسیان بس‌اند ❊ گوشعله زاده تا ننماید سجودما   فرهنگ آنندراج.

مطالعه نمودم و بر سواد و بیاض هریك از آن دیدهٔ سرور دیدهٔ دل گشودم و از نظم و نثر این هر سه صحف برای دیده و دل نوری و سروری میجستم و باین ثلثه غساله خمار ملال از خاطر افسرده میشستم، درعین تنزّه وتفرّج این بساطین طیب الریاحین در دل نصفت منزل گذشت که تراجم و مناظم سخنوران دیگر ازمتقدمین و متأخرین که بمداد و خامهٔ مؤلفین اخیار این هرسه نامه سواد نام و نشانشان روشن نگردیده جای آنان خالی است. با آنکه دامان دیگر تذکرات را از هار همیشه بهار حال و مقال شان مالی، وهمچنین تذکار بعض عنادل گلشن سخن زمانهٔ حالی که استدعای اندراج تراجم و اشعار خود در مؤلفی میخواهند در کتابی جدا- گانه بمحال مناسبه نشانم و ایجازو اختصاراذکار و اشعار بعض جلوه افروزان شمع انجمن و صبوحی کشان گلشن و اکثری ازبزم آرایان نگارستان سخن بعبارت سلیس عاری از شائبهٔ تکلّف و به بسطی کافی غیر ممل و اطنابی وافی نامخل زائل گردانم - تاارباب شوق این مقاله را تکملهٔ آن هرسه تذکره دانند و آن موالید ثلثه را بانضمامش اربعهٔ متناسبه گردانند- هر چند احصاء همگی شعراء عالم خارج از احاطهٔ طوق بشری است لکن بحکم «مالایدرك كله لایترك كله» فرو گذاشت مقداری که وقوف بر آن حاصل باشد دالّ بر بیخبری - بناءً علی ذلك بعض اسفار این فن عموماً پیش چشم گذاشتم و «آفتاب عالمتاب» مؤلفه قاضی محمد صادق خان اختر خصوصاً مدّ نظر داشتم و غرهٔ ماه شعبان خمس و تسعین ومأتین والف (۱۲۹۵) من هجرة خیر البشر صلی الله علیه وآله صلوةً لاتحصی ولاتنحصر- خامه را بمدادتر زبان ساختم و طرح این نگارین نامه بصفحهٔ قرطاس انداختم و در ایراد تخلصات و اسما و نصب شعرا ترتیب حروف تهجی از حرف اول تا حرف آخر ملحوظ داشتم و جائیکه ذکر شاعری ازشعراء کتب ثلثهٔ مسطوره نگاشتم، اولش (ش ون وص) رمز شمع انجمن و نگارستان سخن وصبح گلشن منفرداً یامجتمعاً گذاشتم وسخنوران غیر مذکور آن هرسه تذکره را غیر مرموز داشتم واین مطمع انظار اولو الابصار را **روز روشن** نام نهادم و ارباب علم و کیاست و اصحاب فهم و فراست را بدستگیری اقلام در

مقام زلة الاقدام صلادادم اینك خامۂ مشکین شمامه بتسوید این نامه رطب اللسان گردید و این قطعۂ تاریخ بدایتش از دلم بزبانش رسید .

قطعه

آغـاز نمـود خامۂ من　　شرح آثار نکته سنجان
ماه شعبان و سال مضمر　　دلکش اسمار نکته‌سنجان

۱۲۹۶

اللهم افتح علینا باب الصدق والصواب انك انت الفتاح لکل باب من الابواب

باب الالف

آبی ترشیزی :ـ از وطن در دهلی رسید و بر لب دریای جمن خانه ساخته‌همانجا اقامت گزید، ومادام الحیات برقول شیخ شیراز(برلب جوی نشین و گذر عمر ببین) عامل گردید :

ازاوست :

عرق نشسته زپندم رخ نکوی ترا　　زمن‌مرنج که میخواهم آبروی ترا

آتشی قندهاری :ـ برکاب محمد ظهیرالدین بابر باد شاه بهندوستان آمده بخدمت‌وقایع نویسی‌سرفرازی یافت، ودرسنه ست وسبعین‌وتسعمایة (۹۷۶) بدارالبقا شتافت .

از اوست

از اهل وفا بیخبری را چه کند کس　　مائل بجفا سیمبری را چه کند کس

***

تا با غم تودست درآغوش کرده‌ایم　　ازهر چه غیرتست فراموش کرده‌ایم

آثم لکهنوی :ـ میرزا محمدصادق بن میرزاانور بیگ لکهنوی ـ درنظم‌ونثر فارسی مهارتی شایسته داشت و شاگرد میرزا محمد حسن قتیل و مستفید از صحبت

قاضی محمد صادق خان اختر بود : اوراست :

تا بروز سیه مــرگ دل ما بنشست بعزاداریش آن زلف چلیپا بنشست
اضطراب عجبم در ته خاك است امروز تا که یا رب بمزار من شیدا بنشست

۞ ۞ ۞

گهی عتاب و گهی نازو گه جفا کردی! چه گویمت که باین ناتوان چها کردی
مگر جواب خط آثمت همین بودست که نی شنیدی و نی دیدی و نه وا کردی!

آذر کیوان پارسی :ـ مجوسی است نسبش به بهمن ابن اسفندیار میرسد ازعلوم وفنون بهرهٔ وافی داشته و برریاضات شاقه وتصفیهٔ باطن وتزکیهٔ نفس همت گماشته، و درعهد فرمانروائی جلال الدین محمد اکبر بادشاه ازپارس بهند رسید ودر شهر عظیم آباد معتزل گردید ودرسنه سبع وعشرین والف (۱۰۲۷) بعمر هشتاد وپنج سال ازاین جهان انتقال نمود. از اوست :

خداوند را پــایه زان برترست که آمیزش بنده را در خورست
گدا را توانگر کند مهــر او جهان پرتوی از خور چهــر او
مر اورا جز او کس نیاردستود که او در نیاید بگفت و شنــود

آذر قزوینی :ـ میرزا ابراهیم از قزوین مردی رنگین بود ...

از اوست

بیهوده نیست گریهٔ بی اختیار من شاید بکویش آب روان آورد مــرا

آرام :ـ ملا صدرا ابن میرزا حبیب اصفهانی و همشیره زاده میر باقر داماد است. او راست

زان لب بگیرود ار بما کام میرسد این روزی گداست بابرام میرسد

آزاد شاه اصفهانی :ـ درعهد نادر شاه وفات یافته

از اوست

ای خوش آن دیده که یابد نظر از منظر دوست
وی خوش آن جبهه که سودست بخاك در دوست

آزاد قزوینی :ـ موزون طبعی ازسادات قزوین بود .

(رباعی)

دادی دادم ـ تو عشوه ومن بتو دل هستی هستم ـ تو شاد ومن ازتوخجل
بردی بردم ـ تودل زمن من غم تو کردی کردم ـ توجور ومن جمله بحل

✡ ✡ ✡

آزاد محمد خان کشمیری :ـ حاکم دیار کشمیر بود و بهرهٔ از علم و فضل داشت و درسنه سابع و تسعین ازمایة ثانی عشر (۱۱۹۷) جامه گذاشت .

او راست

بتی بلوح مـزارم خطی نوشتـه بخونم
که این شهید نگاه منست ومحضرش است این

زماه پرسش اوصـاف حسن یـار نمودم
بآفتاب نظر کرد و گفت چاکرش است این

بگفتم از غمت آزادخون‌دل خورد اکنون
بگفت خنده زنان روزی مقـدّرش است ایـن

آزاد :ـ محمد امجد علی ابن شیخ امداد علی ـ ازچودهریان قصبهٔ گوپامومضاف دارالحکومه لکهنو و برادر عمه زاد نامه‌نگار است، طبعی نقّادو ذهنی وقّاد دارد و در نظم فارسی واُردو زبان شیرین و بیانش قند وشکرمیبارد سال میلادش هزار و دو صد وشصت وچهار بیست وهشتم رمضان‌المبارك ـ تحصیل علوم هیئت وهندسه و حساب در مدرسه انگریزی نموده و دراینزمان بملازمت سرکار رئیسهٔ معظمهٔ ملك بهوپال بفراغ بال و رفاه حال میگذراند و مشق اشعار فارسی از مولوی محمد احسن احسن بلگرامی مینماید اگر چندی دیگر بر همین طریقه رفت کارش بالا خواهد گرفت .

از اوست

از بسکه وصف ابروی خم دار کرده‌ایم گردید رشك تیغ صفاهان زبان مـا

سفّا کی تـرک نگهت‌را چه دهم شرح از تـار نظر بـافته چشم تو کفنهـا

. . .

از بسکه سوخت برق خرام بتان تنم گشته غبار عرصهٔ محشر رمـا دمـا

. . .

در چمن شد روی آن مـه بی نقاب بر رگ گل شد شعـاع آفتاب

. . .

بهر مسجد که‌ذکر آن بت‌عیارمیآید رتار سبحه بـوی رشتهٔ زنّار می‌آید

. . .

بوی زلف بت کافر چو بگلزار رسد گل برهمن رگ گل رشتهٔ زنّار شود

. . .

چشم برزلف چه دوزم‌پی غمخواری‌دل که خودش درخم وپیچ است زبسیاری‌دل
گفتمش چشم گشا سوی‌من اندازنظر گفت خواهی مگر افزایش بیماری دل
سینه‌ام ترکش دلدار نگردید هنوز چون نسنجم گله‌ات ای کشش زاری دل
آهوی چشم تو تا روی بجولان‌آورد گشت موج رم آهو همه هشیـاری دل
صنما نیك شناسیم خط و خال ترا دانه و دام بود بهر گرفتـاری دل
کرد آزاد ز بند غم کونین مرا
هر که سر گرم نمودش بگرفتاری‌دل

پیکرم کاست زبس در غم‌عشقت‌ایگل از حسد خار بچشم و دل اغیار شدم

. . .

نسیم آسا بیاد سر وقدی درچمن رفتم گرفتم تنك دربرسرورا وزخویشتن رفتم
خیال ماهروئی گشت‌شمع پیش‌راه‌من که‌در نورش‌برون زینظلمت‌آباد کهن‌رفتم
بدیر برهمن ناقوس آسا ناله‌زن‌رفتم بتی دیدم خدایاد آمد واز خویشتن رفتم

آزادی : ــ خواجه علی‌استر آبادی‌ـ ازشعراء سرکار فریدون حسین میرزا بود ومیرزا باوی‌مراعات‌های‌شایان‌مینمودودرسنه‌یکم‌ازمأته‌عاشر(۹۰۱)طائرروحش

ازقفس عنصری بال آزادی گشود۔ روزی میرزا احسانات خود برویش برشمردوی برآشفته عرضه داد که چون همگی اوقات وافعال و اقوالم مصروف رضای شماست چندین منّتها در برابرش غبار پا در هواست ، وهماندم این رباعی موزون نمود.

گفتم با دل که ای دل احوال تو چیست ؟
دل دیده پـر آب کرد و بسیار گریست

گفتا که چگونه باشد احوال کسی
کو را بمـراد دیگری باید زیست

آشفته : ـ محمد سلیم کمبو متوطن شهرسنبهل مرادآباد بود ، بعد کسب علوم رسمیه ملازمت خیر اندیش خان عالمگیری اختیار نمود، پایان کار ازرفاقتش برید و عزلت گزید . ازاوست

ز بس تنیده براه تو دیده تار نگاه زمین بصفحهٔ مسطر کشیده میماند

آشفته : ـ میرزا محمد صالح بن محمد زمان داروغه توپخانه رئیس کابل است۔ اصل میرزا ازهرات ومولدش کابل بود ، ودرشعر بقاسم دیوانه اعتقاد داشت وآزادانه زندگی مینمود ، آخر جنونی بر مزاجش مستولی گشت و در حدود سنه ثانی وسبعین ازمایهٔ ثانی عشر(۱۱۷۲) درگذشت ونورالعین واقف در کابل باوی بر خورده و بجنونش بی پرده ازاوست :

خدا نکرده اگر چهره پر عتاب کند بگردش نگهی عالمی خراب کند

. . .

میرود دل بسر کوی تو پنهان از من بدگمان گشته ندانم بچه عنوان ازمن؟

آشنا : ـ مولوی شاه ابوتراب خلف الصدق سید شاه نعمت الله که ازمشائخ قصبهٔ پهلواری متصل شهر عظیم آباد است ـ جامع فضل و کمال و صاحب وجد و حال بود. ازاوست

ناصحا دست جنون کوتاه نیست بارها چاك گریبان دوختیم

. . .

بخود مغرور چندین چندباشی خدابین باش خودبین چند باشی

آصف جاه :ـ میرزا ابوالحسن خان دهلوی خلف ارشد اعتماد الدوله خواجه غیاث‌الدین و برادر عینی نورجهان بیگم بود ودر دور سلطنت محمد نورالدین جهانگیر بادشاه دهلی تا دوازده سال بوزارت مملکت هندوستان ودر عهد دارائی محمد شهاب الدین شاه‌جهان بادشاه تا دوازده سال بوکالت سلطنت هند کله گوشه‌بر آسمان میشکست.. از اوست :

یك سبزه بی نمك نبود در تمام هند گویا که هند را بنمك آب داده‌اند

آصفی هروی :ـ این مطلع از وی مرویست . .

چو با سگت نتوانم که عرض حال کنم
بخویش گویم و خود را سگت خیال کنم

آغاجی :ـ میر ابوالحسن بخاری از امراء سلاطین آل سامان است وایندو شعر از قصیده همان شیوا بیان...

بهـوا در نگر که لشکر برف چون کند اندر و همی پرواز
راست همچون کبوتران سفید راه گم کردگان زهیبت باز

آفتی قزوینی :ـ از منشیان شاه طهماسب صفوی بود ودر نکته سنجی جادو خیالیها مینمود : از اوست

مگر اظهار رنجش کرد دوش آن گلعذار ازمن
که دوری میکنند امروز نزدیکان یار از من
خوش آندم کز کمال آشنائیها بمن گفتی
که بگذر پیش‌مردم‌بعد ازاین‌بیگانه‌وارازمن

آفرین :ـ مولانا شمس الدین مشهدی ـ طبعش رنگین و کلامش سزاوار آفرینست . او راست

بپای ناقه خروشان دل شکستهٔ کیست
که این صدا بصدای جرس نمی ماند

آفرین :ـ میر زین العابدین اصفهانی از رفقای ولی محمّد خان عم میرزا لطف علی بیگ آذر بود ودرسنه خامس وعشرین ازمائهٔ ثانی عشر (۱۱۲۵) جادهٔ آخرت پیمود . از اوست:

ز کشتنم خبری نیست اینقدر دانم | که تخته پارهٔ چندی بساحل افتادست

آقابیگه :ـ از زمرهٔ نساء عالی درجات هرات بود که پرداخت او سلطان بهادر خان و خودش بپرورش نظم و ارباب نظم توجّه مینمود .

از اوست:

آه ازآن دامیکه دارد رشتهٔ جان‌تاب ازو
وای زان لعلی که هر دم میخورم خوناب ازو

آقادوست :ـ زنی بود از سبزوار و از علم و ادب سرمایه دار.

از اوست:

هر کجا آن مه باین زلف پریشان بگذرد
هر که بیند کفر زلف او ـ زایمان بگذرد

آقائی :ـ آقا محمد ازموزون طبعان خطهٔ نائین است...

رباعی

خیزید حریفان که ایاغی گیریم | با دوست دمی گوشهٔ باغی گیریم
شب تیره و ره دور چراغی گیریم | وز گم شدهٔ خویش سراغی گیریم

آگاه :ـ شیخ نظر محمد دهلوی ازراه ورسم شعروشاعری بخوبی آگاه بود.

از اوست:

ما محبت پیشگان را چون نگه در کوي‌دوست
آمد و رفتی که بود اکثر ز راه دیده بود

آگاه ـ : لاله بینی رام‌الله آبادی ...

از اوست :

در آن گلشن که باشد جلوه گر حسن پریروی
صفیر عندلیبانش بود دیوانه راهوی

آگهی :ـ حکیم صدر الدین اصفهانی مخاطب بمسیح الزمان در ایام شباب به هندوستان رسیده مدخر سرمایهٔ عزت و ثروت گردیده .

او راست :

ای گل بلبل نواز ای‌شعله پروانه‌سوز ذره پروردن بیاموزید خورشید مرا

آگهی :ـ خراسانی مولد، هراتی‌منشا، درزمرهٔ منشیان سلطان‌حسین میرزا مورد التفات خاص سلطانی بود، ودرنظم ونثرعلم شهرت بر می‌افراشت .

از اوست :

عذر بیداد وی ای دل توهم از خویش طلب

او محال است که از کرده پشیمان باشد

. . .

توبه کردم که ازین پس غم عالم نخورم

توبه کردم که دگر باده خورم، غم نخورم

آهنك اصفهانی :ـ بلبل خوش آهنگ شاخسار شیوا بیانی است.

رباعی

ای غم بدلم تخم وفا کاشتهٔ یك‌لحظه مرا زدست نگذاشتهٔ

ای آه بسر فگندهٔ سایه‌مرا وی گریه مرا زخاك بر داشتهٔ

ابتری‌دهلوی :ـ ازناظمان عهد اکبری است ، ارباب ظرافت بو کیل فرعون‌مخاطبش‌میکردند : ازاوست

جان دادم از جدائی جانان خویشتن چون من جدا مباد کس ازجان خویشتن

ابدال‌اصفهانی :ـ عطاری بود بلبل گلروئی گردیده ، دکان بباد داد وپا برطریقهٔ قلندران گذاشته سر درپی اونهاد، والیان محبوب بحضور شاه‌اسمعیل صفوی ازوی زبان بفریاد کشادند۔ شاه بماجرای وی‌رسیده معذورش داشت ووی درسنه ثلاثین وتسعمائة (۹۳۰) درقندهار بقتل یابمرگ جان داد

از اوست :

بکجا بریم جانی که ز هجر او نسوزد
بچه خوش کنیم دل را غم یار اگر نباشد

. . .

آمد محرم و در میخانه بسته اند
رندان باده نوش بماتم نشسته اند

. . .

منکه بهر جرعهٔ دردی کش میخانه ام
خدمت رندان کنم تا پر شود پیمانه ام

. . .

داشتی معذور ناصح بی خودیهای مرا
گر چو من دل در کف نا مهربانی داشتی

ابر : — افضل علی بن اکبرعلی ازموضع سیکری درضلع مظفر نگرست و بالفعل توطن او در بلند شهر و همین جا بمدرسی مدرسه عربی امتیاز دارد مردی ذهین‌وطباع‌است از نی کلك قند وشکر میبارد .

از اوست

بوقت قتل خون بر حال زارم تیغ میگیرید
ز خون آلوده بنگر حلقه های چشم گوهر را

بکاوش لذتی یابد چو دل در عشق مژ گانش
رگ من در بغل از شوق گیرد نوك نشتر را

. . .

از خرام تو چه در عالم امکان افتاد
فتنه بر فتنه شد و جان بسر جان افتاد

مژده‌ای مرگ که نیشی بجگر زد مژ گان
رخصت ای زیست که نشتر برگ جان افتاد

ابراهیم آصف الدوله :ـ نواب اسد خان بهادر دهلوی دستور معظم محمد اورنگ زیب عالمگیر پادشاه بود، و بمحاسن اوصاف نوع انسانی اتّصاف داشت، ودرعهدشاه عالم بهادرشاه بمنصب وکالت مطلق ترقی نمود، ودرسنه تسع وعشرین ازمایة ثانی عشر (۱۱۲۹) بعمر نود وچهارسال بدارجاودانی شتافت ـ فرزند ارشدش اسمعیل مخاطب بذوالفقارخان بهادر هنگام اورنگ آرائی محمد فرخ سیر پادشاه ابن عظیم الشأن خلف شاه عالم بهادرشاه خواست که شاهزادهٔ معزالدین را بملك دکن بردو آنجا بسلطنت بردارد ، اسد خان ازین اراده باز داشته بملازمت فرخ سیر دلالت کرد پادشاه باشارهٔ سیدحسینعلی خان وعبدالله خان اورا بقتل رسانید. اسدخان در تاریخ شهادتش گفت :

هاتف شام غریبان با دو چشم خونفشان گفت ابراهیم اسمعیل را قربان نمود

۱۱۲٤

ابراهیم :ـ ابن ادهم بن سلیمان بن منصور ـ کنیتش ابواسحق از زمرهٔ اولیاءالله است ـ اول بسلطنت مملکت بلخ قیام داشت، تا آنکه جذبه الهی برای تنفیر طبعش ازسلطنت ظاهری وتهیاء باطنش بولایت حقیقی لطیفه‌ها ازعالم غیب برانگیخت چنانکه روزی در شکارگاه آهوی بوی گفت که «ترا برای اینکار نیافریده‌اند» و یکبار بر تخت سلطنت نشسته بود که شخصی مهیب رسیده گفت «میخواهم دراین رباط فرودآیم» جواب داد که این بیت السلطنه منست، نه رباط ،آنشخص پرسید که که پیشتر از آن که بود؟ فرمود از آن پدر وجد من ، وی گفت که مهمانسرا همین صفت دارد که یکی بعد از دیگری درآمده قیام مینماید وغائب شد ـ وشبی بر سقف خوابگاه آواز پای کسی دریافته پرسید که کیستی پاسخ شنید که شتر گم گشته خود میجویم . فرمود

شتر گم کرده باشی در بیابان همی جوئی بقصر پادشاهان؟

از آنطرف جواب شنید که از آن عجبتر نیست که تو خـدا را بر تخت سلطنت میجوئی ـ بالجمله ازاینوقایع متأثرشده سلطنت گذاشت وبجستجوی طریق

وصول الی الله قدم برداشت و از حضرت امام محمدباقر سلام‌الله علیه استفادهٔ‌علوم ظاهری وباطنی نمود وازصحبت سفیان ثوری فیضها ربود واز دست حضرت فضیل عیاض خرقه خلافت پوشید و چند کرت بحج رفت و در ملك شام بست و ششم جمادی الاولی سنه احدی و ستین و مائة (۱٦۱) از هجرت بجوار رحمت ایزدی پیوست و پهلوی مزار لوط علیه‌السلام مدفون گشت یزار ویتبرك ـ ازوست :

شد کلاه نمدی افسر درد سر ما بود درد سر ما بر سر ما افسر ما

ابراهیم استرآبادی :ـ شاعری خوش فکر بود .

از اوست

منم جا داده در صحرای دل مشکین غزالی‌را

بر آورده به‌خوناب جگر نازك نهالی را

ابراهیم :ـ امیرابراهیم ازاعیان هرات ووزیرسلطان حسین‌میرزا بودودر سنه احدی واربعین وتسعمایة(۹٤۱) هنگام‌تسلط ازبکان ازدست‌ازبکی‌شربت شهادت چشید- تاریخ «فتوحات‌شاهی» و ترجمه « دیوان علوی » و «مناظرهٔ مهرومکتوب» ازوی یادگار است . ازاوست

درچمن یارچو با آن قد و قامت برخاست

سرو بنشست ز دعوی و قیامت بر خاست

ابراهیم بدخشی :ـ خلف میرزاسلیمان‌است تاریخ ولادتش«نخل‌امیدپدر» وسال وفاتش « کو نخل امید پدر .» (۹٦۷)

از اوست

من و اندیشه این عشوه گران حیرانم

همه جان میطلبد از من و جان این‌همه نیست

. . .

در کوی که باشم که به از کوی توباشد

در روی که بینم که به از روی تو باشد

. . .

ز خامه مژه و ز اشک سرخ بر رخ زرد
نوشته ام غم دل ـ رنگ بین و حـال مپرس

ابراهیم بغدادی :ـ شیرین مقال بود...

از اوست

نفس بر آمد و برلب حدیث یارهنوز رسید جان بلب و دل در انتظار هنوز
غبار شد تن خاکی برهگذار وفـا ز من بر آینه خاطرش غبـار هنوز

ابراهیم بیك رازی :ـ قزلباش بود و در هند رسیده ، ملازمت عتبه جهانگیری اختیار نمود... ازاوست

بتخانه زینت خط و خال تو بوده است رنگ شکسته زیب جمال تو بوده است

. . .

گویا برقیـب سر گران بـود کـامشب دل آرمیدنـی داشت

ابراهیم بیك‌شاملو :ـ بگلر بیگ هرات و شاگرد میر نجات بود .

او راست

ورق ورق دل صد پاره‌را بیاد تودیدم بغیر نام خوشت هرچه بود حلقه کشیدم

ابراهیم حسن یزدی :ـ در سنه ثلث و عشرین از مایة حادی عشر (۱۰۲۳) وفات یافته او راست

نمیرنجم اگر آن غمزه در قتلم غلو دارد
که آن کوسینه چاکم ساخت دستی‌در رفودارد

ابراهیم :ـ خلیفه محمد ابراهیم دهلوی از بدخشان بود وخودش در دهلی ، درسال‌سابع وثمانین ازمایة یازدهم(۱۰۸۷)متولد شده خرقهٔ‌خلافت‌ازمیرجلال‌الدین حسین بدخشانی گرفته و در شهرلکهنو رسیده بمحلهٔ مکارم نگرمسجدی وخانقاهی بنا نموده تا بست سال در وی‌آسوده و راه‌آخرت پیموده ، وبا وجود بی‌استعدادی تلاش مضامین عمده میکردمثنوی او دربحر رمل مسدس پراز معارف‌وحقائق‌است.

او راست

بدم بنامه که ذوق پیام او دانست زبان خامه بریدم که نام او دانست

ابراهیم میرزا :ـ بن بهرام میرزا ابن شاه‌اسمعیل صفوی ـ در نظم و نثر مهارت کامل داشت، و با میرزا حسن بیگ ابن خواجه مظهر اسفراینی نرد تعشق میباخت روزی بحالت علالتش معشوق وی چندسبد بهی و سیب برایش فرستاد وی دررسیدش این رباعی نوشت:

آمد بـر من قـاصد آن سر و سهی   آورد بهی تـا نبود دست تهی
من هم رخ زرد خود بر آن مالیدم   یعنی ز مرض نهاده‌ام رو ببهی

ابله سمرقندی :ـ موزون طبعی بود که بهزل ومطائبه ازاغنیاء عهد فیضها میر بود . از اوست

بر جمالش همچنان من عاشق زارم هنوز
نالهٔ کز دست عشقش داشتم دارم هنـوز
نرگسش درخواب‌دیدم ازلبش کردم طمع
گفت ای ابله برو بنشین که بیـدارم هنوز

ابلهی :ـ بغلبهٔ تمسخر و ظرافت چنین تخلص گزید :

اوراست

آتشی دوش ز غم در دلم افروخته بود   دیده گر آب نمیریخت دلم سوخته بود

ابن حسام استرآبادی :ـ معاصر شیخ سعدی شیرازی بود و بزراعت قناعت مینمود، طبعی رسا داشت و بجمع کلام خود طبیعت نمیگماشت بعد وفاتش تلامذهٔ وی دیوانی مختصر ترتیب نمودند ازآنست:

مرا دلیست اسیر چـه زنخدانش
شکسته بسته تر از طـرهٔ پریشـانش
ز گریه چون‌ژه آب ازسرم گذشت‌وهنوز
بدیده تا چه کند روز گار هجرانش

ابن حسام :ـ مولاناشمس‌الدین‌ساکن‌قریهٔ جوسف‌ازاعمال قهستان، بعلمو فضل اتصاف داشت، بر کنیزی عاشق شده، تمام سرمایهٔزندگانی خود فروخته، آن

را خرید- کنیز خانه‌اش را جاروب زده دید واز مولانا بر نجید، مولانا سر بصحرا نهاده بخضوع و خشوع درحضرت واهب بی‌منت رجوع نمود، شخصی ازغیب‌بدرهٔ هزار دینار بوی بخشید - ازاوست ..

تا تبسم نکنی خلق چه دانند که تو درج یاقوت پر از عقد ثریا داری

رباعی

از مدحت شاه رخ‌جلی خواهم کرد دل آینه ایست صیقلی خواهم کرد
تا یك نفس از عمر درین تن باقیست مداحی مرتضی علی خواهم کرد

ابن‌خطیب :- امیر تاج الدین محمد گنجوی یا نیشابوری ندیم خاص‌سلطان محمد خلف سلطان ملکشاه سلجوقی بود. **رباعی**

در رهگذری فتاده‌دیدم مستش در پاش فتادم و گرفتم دستش
امروز از آن‌هیچ نمی‌آرد یاد یعنی خبری نیست ولکن‌هستش

ابن عماد- عالمی‌نامدار تقوی شعارست مولدش‌خراسان ومنشأ وموطنش شیراز- بقصائد میل‌بیشتر داشت‌ودرسنه ثمان مایة(۸۰۰) میرعماد حیاتش ازپاافتاد مثنوی ده نامه از وی یاد گار است.. ازاوست

بیاد لعل تو چشمم ز اشك پر گهرست که این نثار ترالائق‌است و در نظرست
سخن زوصف تو گویم توروی گردانی مرانه از تو شکایت ز گردش قمرست
بناز میگذرد دوست خیز ابن عماد بگیر دامن وصلش که عمر در گذرست

ابن معین- ازسخنوران قدیم هرات است وازقصیدهٔ او این ابیات:

بنالد از غم من وحش اگر رسد سویم بسوزد از نفسم مرغ اگر کند پرواز
مرا چنین که منم‌لطف او علاج کند طبیب عام چه داند دوای اهل نیاز

ابن مناح - ازخوش‌تلاشان شهرلاهور است...

رباعی

دل را برخ خوب تو میل افتادست جان دیده بامید رخت بگشادست
چشم آب زن خاك درت خواهدبود گر عمر وفا کندقرار این‌دادست

ابواسحق انجوـ جمال الدین بن امیر محمودشاه انجو ـ ازسلاطین آل‌مظفر و احفاد شیخ عبدالله انصاری بود و در خطهٔ پارس سلطنت مینمود، از موزونی طبع میل بنظم اشعارداشت ودرسنه اربع وخمسین وخمس مائة(٥٥٤)(۱)اوثمان وخمسـين وسبعماية(٧٥٨) بردست امیر مبارزالدین بقتل رسید.

از اوست

آرزو در دل گره اشك ندامت در کنار
بسته بار نا امیدی خوش بسامان میروم

ابوالبرکات سمرقندیـ ذات با برکاتش مصدر حسنات و مبرات بود.

از اوست

از حسرت می ساقی ما کشت بسی را   دوریست که پروای کسی نیست کسی را

ابو بکر ازراقی ـ ازحکماء زمان طغان شاه است.

رباعی

ای گلرخ سرو قامت ای مایه ناز   بر تو ز نماز و روزه رنجیست دراز
چندین بنماز و روزه تن را مگداز   بر گل نبود روزه و بر سرو نماز

ابوجابر غزنوی ـ مداح بهرامشاه غزنوی بود..

کردی ابلیس سجده گر بودی   خاك آدم ز خاك صحن درش

ابو حامد کرمانی ـ از ارباب معارف بود..

رباعی

دل مغز حقیقت است و تن پوست ببین   در کسوت پوست جلوهٔ دوست ببین
هر چیز که آن نشان هستی دارد   یا پرتو روی اوست یا اوست ببین

ابوخلیفه ـ ازقصبهٔ اسکان من اعمال مرو بود واکتساب علم ازمعلم ثانی نمود

از اوست:

میخور ای همنشین بشادی و ناز   هر کجا نعمتی بچنگ آری

(۱) این تاریخ غلط فاحش است وکاتب اشتباهاً بجای سبع مائة «خمس مائة» نوشته است ـ وتاریخ صحیح قتل شیخ ابواسحق همان (٧٥٨) است.

دهر در بردنش شتاب کند گر تودر خوردنش درنگ آری

از اوست:

ابودرعه استرآبادیـ معاصررودکی وملازم امیرخراسان بود.

اگر بدولت با رودکی نیم همسر عجب‌مکن سخن ازرودکی نه کم‌دانم
هزاریك آن کو یافت از عطاءملوك بمن دهی سخن آید هزار چندانم

ابوسعید ابوالخیرـ مولانا فضل‌الله ابن‌مولاناابوالخیرـ موادش قصبهٔ مهنه مضاف بدشت‌خاوران است، عارف کامل وسالك واصل بود، بدلالت‌شاه‌لقمان‌مجنون دست ارادت بشیخ ابوالفضل سرخسی داده و از دست شیخ ابوالعباس آملی خرقهٔ خلافت پوشیده و از صحبت شیخ ناصرالدین فیضها برداشته و ریاضات شاقه کشیده و هشتاد و چهار سال وچهارماه زندگانی نموده ـ روزجمعه وقت نماز عشاچهارم شعبان‌سنه اربعین‌واربعماة(٤٤٠) به‌اعلی‌علیین‌منزل گزیده ـ قاضی محمد صادق‌خان‌اختر نوشته که این رباعی وی رضی‌الله عنه برای درد چشم مجرب یافتم..

رباعی

من دوش دعا کردم و بادآمینا تا به شود آن دو چشم باد آمینا
چشمان ترا چشم ز بد خواه‌رسید در دیدهٔ بد خواه تو باد آمینا

و این رباعی برای حل عقدهٔ‌مالاینحل‌بعد فریضهٔ صبح پنج‌باراثرعظیم‌دارد.

ای آنکه بملك خویش پاینده توئی وز دامن شب صبح نماینده توئی
کارمن بیچاره کنون بسته شده بگشای خدایا که کشاینده توئی

و در توسیع رزق این رباعی چهل ویکبار یا پانزده کرت درود اول‌وآخر بعد نیمهٔ شب باوضوعجیب‌الخاصیة است. **رباعی**

پاکی و منزهی و بی همتائی کس را نرسد ملك بدین زیبائی
خلقان همه خفته‌اند ودرها بسته یا رب تو در لطف بما بگشائی

ایضاً

غازی زپی شهادت‌اندر تك و پوست غافل که شهید عشق فاضلتر ازوست

فردای قیامت این بآن کی ماند　　کان کشتهٔ دشمن است واین کشتهٔ دوست

ایضاً

ای دلبر عیسی نفس ترسائی　　خواهم که به‌پیش بنده بی‌ترس آئی
گه اشك زدیدهٔ ترم خشك کنی　　گه برلب خشگ من لب ترـ سائی

ابوسعید برغش- ازمشائخ سلسله برغشیه است که بشیخ شهاب الدین سهروردی میرسد - گویند روزی بادشاه عهد بخدمتش رسیده پرسید که حق تعالی را بچه‌چیز توان جست؟ گفت بسه چیز «برادررا بکش وبامادر جفت‌شو وزن را طلاق ده». پادشاه گفت نفهمیدم، فرمود برادر نفس اماره‌ست ومادر زمین وزن دنیا. ازاوست :

رباعی

دل کرد بسی نگاه در دفتر عشق　　جز روی خوشت ندید اندر خور عشق
چندانکه رخت حسن نهد برسر حسن　　بیچاره دلم عشق نهد بر سر عشق

ابوسعید:- سلطان ایلخانی بعدسلطان محمد خدابنده بعمر نه ساله بر تخت سلطنت نشست و در سنه ثلث وثلاثین وسبعمایة (۷۳۳) ازاینجهان رخت بربست.

او راست :

بذات پاك خدائی که شاهیم دادست　　که شادی و غم دنیا به پیش من بادست
منم کمینهٔ خوبان ابو سعید بنام　　که کردگار چنانم شهنشی دادست

ابوسعید:- مؤید از اولاد ابوسعید ابوالخیر قدس سرّه است...

از اوست :

از مه روی تو آئینه جان ساخته‌اند　　واندران آئینه جانرا نگران ساخته‌اند

ابوسلیك: جرجانی- ازمتقدمین شعرا ودر عصر سلطان عمرولیث بود.

از اوست :

بمژه دل زمن بدزدیدی　　ای بلب قاضی و بمژگان دزد
مزد خواهی که جان زمن ببری　　ای شگفتی که دید دزد بمزد

...

خون خود را گر بریزی برزمین به که آب روی ریزی در کنـار
بت پرستیدن به از مردم پـرست پند گیر و کار بند و گـوش دار

ابوشکور: بلخی. ازقد ای حکماست ورود کی اکثر اشعارش تضمین نموده.

رباعی

ای گشته من از غـم فراوان تو خست
شد قامـت من ز بار هجـران تو پست
ای شسته من از فریب و دستان تو دست
خود هیچ کسی بصورت و شأن تو هست؟

ابوالعباس: فضل بن عباس بخاری که در علم و فضل سر آمد معاصرین بود و با رودکی مطارفه و مناظره مینمود ـ بعد انتقال نصر بن احمد سامانی وجلوس نوح بن منصور بجایش بر سریر فرمانروائی، قصیدهٔ در تعزیت و تهنیت گفتـه از آنست:

پـادشاهی گذشت خوب نژاد پادشـاهی نشست فرّخ زاد
زان گذشته جهانیان غمگـین زین نشسته زمانیان دلشاد
بنگر اکنون بچشم عقل آنکو هرچه‌از ما گرفت مارا داد
گر چراغی زپیش ما بر داشت باز شمعی بجای او بنهـاد

ابو عبدالله: محمد بن خفیف ـ ازتبع تابعین بود و عمرش یك صدو بست‌وچهار سال معدود. ازاوست:

هر کسی و کار خویش و هر کسی و بار خویش
صیرفی بهتر شناسد قیمـت دینار خویش

ابوالعرفاء: ـ خواجهٔ خوارزمی که بعضی او را ابوالبقا نوشته ـ مولدش قصبهٔ اور گنج از اعمال خوارزم‌ست بمحاسن صوری و معنوی اتصاف داشت و در سنه خمس وثلثین وثمان‌ماية (۸۳۵) عالم فانی را گذاشت. از اوست:

رباعی

ای آنکه توئی حیات جان جانم در وصف تو گرچه عاجز و حیرانم

بینائی چشم من توئی می بینم دانائی عقل من توئی میدانـم

ایضاً

بد کردم و اعتذار بـدتر ز گناه زان رو که دراینست سه دعوی تباه
دعوی وجود و دعوی قوّت وفعل لاحول ولا قوّة الاّ بـالله

ابوعلی:ـ ابن حکیم خباز ـ این قطعه وی درمذمت پدرخودش بتضمین مصراع ملاجامی مشهورست.

گفتم از روی نصیحت بحکیم خباز جهد کن تا که مریض از درت آزاده رود
نه که هر عاجز بیمار بامید شفا شادمان سوی درت آید و ناشاد رود
گفت باتو ندانی که گناه ازمن نیست صید را چون اجل آید سوی صیّاد رود

ابوالفتح بستی :ـ امیردارالانشاء نوح سامانی بود و بعدازوی ملازمت سلطان ناصرالدین سبکتگین اختیار نمود. ازاوست:

یکی نصیحت من گوش دار و فرمان کن
همه بصلح در آی و گرد جنگ مگرد
نه هر که دارد شمشیر حرب باید کرد
نه هر که دارد پا زهر زهر باید خورد

ابوالفتح جنابذی:ـ از اطباء عهدشاه اسمعیل صفوی است طبع موزون داشت و در سنه ثنتین و ثلثین و تسعمایة (۹۳۲) بمرض موت مبتلا گردید.

از اوست

ابروان تو طبیبان دل افگارانند هر دو پیوسته از آن برسر بیمارانند

ابوالفتح خان:ـ ابن وکیل الدوله کریم خان زند بود، و بعدازفوت پدر چندی در شیراز فرمانروائی نمود و طبعی رسا و فکری فلك فرسا داشت.

از اوست

نخلی است وفا کـه در زمانه جز محنت و غم ثمر ندارد
این قطرهٔ خون که دل شدش نام تاب ستم اینقـدر ندارد

ابوالفرح سکزی: - سیستانی مداح آل سیمجور حکام خراسان بودوعنصری زانوی تلمذ پیش‌وی ته نمود - این دوشعر ازقصیدهٔ اوست:

عنقای مغرب‌ست درین دور خرمی خاص از برای محنت و رنج ست آدمی
هر کس بقدرخویش گرفتارمحنتست کس را نداده انـد بـرات مسلّمی

ابوالفرح لاهوری :- در هندوستان بدور سلاطین غوری ازمستعدان روزگار و شعراء سرمایه دار بود.

رباعی

هر تیر که در جعبهٔ افلاك بود آماجگهش این دل صد چاك بود
تا چرخ چنین ظالم و بیباك بود آسوده کسیکه در ته خاك بود

ایضاً

گفتم که فرو شوم بکوئی دیگر دل شاد کنم به خوبروئی دیگر
این باد نمیجهد جز آنجا که‌توئی وین آب نمیرود بجوی دیگر

ابوالفضل:- از فضلاء مهنه و از اولاد شیخ ابوسعید ابوالخیر بود.

او راست

مدتی شد کان پری پیکر نمی آید بچشم
ساخت منزل در دل و دیگر نمی آید بچشم

ابوالقاسم اصفهانی: - ابن شیخ شهاب‌الدین - ازشعراء زمان شاه طهماسب ماضی است. ازاوست:

زتاب تب فروزان گشت جانان شمع رخسارت
بلا گردان جانت باد یا رب عاشق زارت

ابوالقاسم اصفهانی:- ازمنشیان نائب‌السلطنه عباس میرزا ابن فتحعلیشاه پادشاه ایران است، ودر زمان توجه شاهزاده بجنگ روس میرزا ابوالقاسم منتظم عساکر شاهی بضمیمهٔ حکومت آذربایجان بود.

او راست

نو بهار ست بیـا تا طرب از سر گیریم
سال نو باز غم کهنه ز دل بر گیریم

سبحه گر باید از آن زلف مسلسل ساریم
مصحف ار شاید از آن خط معنبر گیریم

بس گل حمرا که از گلبن خضرا بشکفت
از بتی ساده تنی بادهٔ احمر گیریم

بس خطا باشد اگر نافهٔ آهوی ختا
با خط منشی شهزاده برابر گیریم

ابوالقاسم خوافی:- در خط تعلیق دستی داشت .. اوراست:

رباعی

گفتم که ز دوریت بغم فرسودم
گفتا که من از درد سرت آسودم
گفتم که بسی مقصرم در خدمت
گفتا که بآن از تو بسی خشنودم

ابوالقاسم فندرسکی:- از سادات فضیلت شعار بود ودرعلم حکمت وتسخیر و جفر و کیمیا و خوارق عادات ید طولی داشت. در عهد شاه عباس ماضی ازوطن برخاسته بهند رسید، و بتغییر لباس درزمرهٔ پیادگان نوکری اختیار نمود، هر گاه مردم از حالش مطلع شدند گریخت و راه وطن پیش گرفت ـ گویند تمام بدنش اکسیر بود هر فلزی که مماس بدنش میشد طلا میگردید. قبرش در تخت فولاد اصفهان است. شاه عباس ماضی گرد قبرش سرب گداخته انباشته که احدی نقب زده استخوانش بیرون نبرد... ازاوست:

شرب مدام شد چو میسر مدام به
چون می حرام گشت بماه حرام به
یك بوسه از رخت ده و یك بوسه از لبت
تا هر دورا چشیده بگویم کدام به

از قصیده که بجواب قصیدهٔ ناصر علوی گفته:

چرخ با این اختران نغز وخوش وزیباستی
صورتی در زیر دارد هر چه بر بالاستی
این سخن را در نیابد هیچ فهم ظاهری
گر ابو نصرستی گر بو علی سیناستی

رباعی

کافر شده‌ام بدست پیغمبر عشق جنت چکنم جان من و آذر عشق
شرمندهٔ عشق روزگارم که شدم درد دل روزگار درد سر عشق

ابو القاسم کابلی:- اصلش از سادات گلستانهٔ اصفهان و مولدش ترکستان ومنشأش کابل بود- همایون پادشاه بعد معاودت از ایران و تسلط بر کابل اورا به انعامات شاهی چندان نواخت که من بعد گوشهٔ عزلت گرفته پا را جاروب ابواب نساخت. ازاوست:

چشمه که میزاید ازین خاکدان اشك مقیمان دل خاك دان
نرگس شهلا نبود هر بهار آنکه بروید بلب جوی بار
چشم بتان‌است که گردون دون بر سر چوب آورداز گل برون

ابو القاسم کازرونی:- که در «شمع انجمن» به‌تخلص هاشمی سمت نگارش‌یافته عالم باعمل و صوفی مشرب از تلامذهٔ میرزاجان شیرازی بود- دیوانی مشتمل بر سه هزاربیت تخمیناً دارد - روزی گذارش بشهری افتاد دید که جمعی بکمال زیب وزینت برای کسب‌هوامیروند، پرسید که‌اینها کیستند؟ گفتندغلامان‌عمیدفرمانروای این شهرند وی روی بسوی آسمان کرد و خواند:

ای نگه‌دارندهٔ عرش مجید بنده پروردن بیاموز از عمید

هم ازاوست :

شب چو بر خاست پی رفتن و دامان بشکست
اشکم از دیده چنان جست که مژگان بشکست

. . .

مایه گریهٔ یکروزه ام آماده نکرد ابر هر چند که آب ازدل دریابرداشت

هم اوراست

صورتگر جمال تو بنهاد نقطه ای — از بهر امتحان قلم آفتاب شد

. . .

گره شد در دلم صد آرزو از رشك نخجیرش
که او از زخم پیکان مرد ومن از حسرت تیرش

ابوالقاسم گرگانی:- از کبراء صوفیه بوده و شیخ ابوسعید ابوالخیر از صحبتش فیضها ربوده.

ربـاعی

من بی تو دمی قرار نتوانم کرد — احسان ترا شمار نتوانم کرد
گر بر تن من زبان شود هرسر مو — یك شکر تو از هزار نتوانم کرد

ابوالقاسم گرگانی:- خلف محسن میرزا دخترزادهٔ شاه عباس ماضی، وماهر بعض علوم وفنون بود ومذهب تناسخ داشت ازینرو شاه طهماسب صفوی اولاً او را کور کرد، بعدسنگسار نمود، حین میل کشی بچشمش این رباعی موزون نمود،

شاها ز لباس نور عورم کردی — وز درگه خود بجور دوری کردی
سی سال که مدّاح تو بودم مه وسال — این جائزه ام بود که کورم کردی؟!(۱)

ابوالقاسم هاشمی طوسی:- معروف بخواجه ابوالقاسم که پدرش کلانتر شهر طوس و مرید شیخ ابو سعید ابوالخیر بود و خواجه در آغاز شباب بعشق زنی مبتلا شده شبی بوعدهٔ وصلش بجای معهود نشسته این رباعی انشاء نمود.

در دیده بجای خواب آبست مرا — زیرا که بدیدنت شتاب است مرا
گویند بخواب- تا بخوابش بینی — ای بیخبران چه جای خوابست مرا

ناگاه خواب بر او غلبه کرد، و معشوقه او را چون بختش خوابیده یافته

(۱) این ترجمه سراپا اشتباه است زیرا که جلوس شاه طهماسب صفوی در سال (۹۳۰) وفوتش در(۹۸۴) وجلوس شاه عباس اول در(۹۹۶) وفوتش در(۱۰۳۸) بوده و محال است که ابوالقاسم میرزا دخترزادهٔ شاه عباس اول زمان شاه طهماسب اول را درك کرده و بامر او کشته شده باشد ــ وحق اینست که رباعی فوق ازامری شیرازی (مقتول۹۹۹) است که بامرشاه طهماسب اول کور وزندانی شده است ــ وابوالقاسم میرزا بسال ۱۰۴۱ بامرشاه صفی کور شده است ــ ومن این مطلب را درحاشیه صفحه ۳۲۴ جلداول «دانشمندان وسخن سرایان فارس» نوشته ام ــ آدمیت

ازوی در گذشت، بعد بیداری جزدست حسرت سائیدن سودی نبود ـ صباح آن که همراه والد خود بمجلس شیخ ابوسعید ابوالخیر حاضرشد، شیخ فرمود «تا نیمشب در دیده بجای خواب آبست مرا میگفتی اگر بجای خواب آب بودی چگونه میخفتی؟» خواجه باسماع کلام شیخ نعره زد و بیهوش افتاد و از آن زمان خدمت شیخ اختیار و بمدارج عرفان عروج نمود.

ابوالکرم فراهانی:ـ از شعراء عهد شاه سلیمان است اکثر درشیراز بسر میبرد.

از اوست:

دوش چشمم عکس رویش را بدل جا داده بود

تا سحر گه آفتابم در نظر استاده بود

در فراق روی او تنها نه گل خون میگریست

شمع را دیدم که آتش در سرش افتاده بود

ابوالمنصور: ـ عبدالرشید از احفاد شیخ احمد جام است.

رباعی

گفتم که چه دارد علمت؟ گفت قمر گفتم که چه بارد قلمت؟ گفت گهر

گفتم که چه کار و کرمت؟ گفت هنر گفتم که چه آرد حشمت؟ گفت ظفر

ابوالمنصور: ـ مردی از سخنوران عصر سلاطین آل ناصر ست.

از اوست:

غره مشو از آنکه جهانت عزیز کرد

ای بس عزیز را که جهان کرد زود خوار

ماریست این جهان و جهانجوی مار گیر

از مار گیر ـ مار بر آرد شبی دمار

ابونصر فراهی:ـ اعمی خلقی بود و طبع نقّاد و ذهن وقّاد داشت و بحضور یمین الدوله بهرام شاه والی سیستان بعزت و توقیر بسر میبرد و «نصاب الصبیان» وی دستمال اطفال دبستان است درقصیده مدیح بهرام‌شاه گفته.

شه نیمروزی و در روز ملکت خجسته هنوز اول بـا مدادست

درین حرب کاندر قهستان نمودی جهانی پر ازعدل وانصاف‌وداد ست

ابونصر :ـ محمد بن محمد الترك الفارابی ملقب بمعلم ثانی ـ دراسلام بعلوم فلسفیه نظیرش بوجود نیامده و در سنه ثلث و اربعین و ثلثمایة (۳۴۳) در نواحی عسقلان از دست دزدان بقتل رسید این رباعی بنامش مشهوراست

ای آنکه شما پیر و جوان کردارید ازرق پوشان گنبـد دوّارید
طفلی ز شما در بر ما محبوس است از بهر خلاص همتی بگمارید

ابوالهادی تبریزی: ـ شاعری عذب البیان بود.

از اوست :

ز پیام من جوابی نشنید قاصد از وی
دهدم باین تسلی که ندیده ام هنـوزش

. . .

ندانم با که داری وعدهٔ کز انتظار امشب
بوقت حرف چشمی با من و چشمی بره داری
میان خوبرویان چون براری سر که گویندت
زدستت بر نمي آید که یك عاشق نگهداری

ابویزید: ـ محمد الغفاری شهریاری ازعلماءِ عظام وشعراء عالیمقام بود ویمین الدوله سلطان محمود غزنوی کمال تعظیم و توقیرش مینمود از قصیدهٔ اوست:

صواب کرد که پیدا نکرد هر دو جهان یگانه ایزد داد ار بی نظیر و همال
وگرنه هر دو جهان را کف تو بخشیدی امید بنده نماندی بـه ایزد متعال

اتابك سعدزنگی:ـ که بادشاه شیرازممدوح شیخ سعدی شیرازی استمیلی بسخن سنجی داشت. از اوست:

در رزم چو آتشیم و در بزم چو موم بر دوست مبارکیم وبردشمن شوم
از حضرت ما برند انصاف بشـام وز هیبت مـا برند زنهار بروم

اثردماوندی :ـ متخلق باخلاق حمیده و متحلی بفقر و قناعت بود.

از اوست

از عارضش دمید خطی همچو مشکناب　　یعنی که شد بسنبله تحویل آفتاب

اثری مشهدی:ـ که اکثر بفن سپاهگری کسب وجه معاش کردی.

از اوست

بغربتم غم آن میکشد که بی‌تو مبادا　　بمیرم و تو ز حالم خبر نداشته باشی

اثر:ـ ابوعمرواثیرالدین‌مفضل بن‌عباس ابهری ـ ازحکماء اسلام بود، درعلم حکمت کتب بسیار مثل کشف وفصول‌وزبده وتبیان و هدایةالحکمه تصنیف‌نموده وبسرانجام مشاغل، عهدۀ وزارت‌سلطان طغرل‌بن ارسلان شاه سلجوقی میپرداخت، بعد شهادت سلطان برجان خود ترسیده بتغییر هیئت چنان بدررفت که کسی‌اورا نشناخت و در وقت سفر این رباعی موزون کرد:

مسکین دل من چو محرم راز نیافت　　واندر قفس جهان هم آواز نیافت

در سایۀ زلف خوب‌روئی گم شد　　تاریك شبی بود کسش باز نیافت

أثیر:ـ مولانا اثیرالدین بخاری از ارباب فضل و کمال بود. ازاوست :

رباعی

گر باز اثیر توبه کردی وشکست　　زان گونه که مرغی بگرفتی و بجست

چون‌بیغمی‌از کارجهان‌هوشیاریست　　هشیار کجا توان شدن ناشده مست

أثیر:ـ محمد میرزاخان ابن میرزا انوربیگ‌خان لکهنوی ساکن‌محله‌محمود نگرـ ازدوستان اختر بود ودراواسط مایة ثالث‌عشر (اواسط قرن سیزدهم) ازاین جهان‌رحلت نمود.　　اوراست:

خواهم احوال دل خویش ز دلبر پرسم

تا به قتلم شود آماده مکرر پرسم

اجابت سهرندی:ـ شاعر خوش فکر ست.

از اوست:

ناله نی که گشاد دل‌تنگ‌است اینجا　　بیتوام زمزمۀ بال خدنگ است اینجا

ازاوست

طفلانه مزاجی مکن ای اشك روان باش
چون گرد بدامن منشین آب روان باش

اجری:- دیوانهٔ بلخی درعهدجهانگیری بهندوستان رسیده آزادنه گردش مینمود،

از اوست

نوشت یا که نامه بسویم روان نکرد
قاصد نیافت یا رقم ازمن دریغ داشت

اجمل شاه:- محمد اجمل الله آبادی ازمقربان بارگاه الهی بود. ولادت باسعادت وی شب پنجشنبه یازدهم شوال سنه احدی وستین ومایة والف (۱۱۶۱) است ووفاتش غرهٔ ذی‌الحجه سنه ست وثلثین و مائتین والف (۱۲۳۶) بعمر هفتاد و نه سال.

او راست

بود خموشی حیرت ترانهٔ دل ما — رسد چگونه بگوشش فسانهٔ دل ما

. . .

اقلیم دل بعشق تو ویرانه گشته است — آئینه خانه بود پریخانه گشته است

. . .

آمدم از عدم وطرفه تماشا دیدم — روی نادیدنی مردم دنیادیدم

. . .

هنوز آن سوزش عشق است در زیر غبار من
که دود سینه باشد سایه گستر بر مزار من

شیخ‌علی حزین لاهیجی این رباعی خود بخدمت وی فرستاد.

(رباعی)

دیدیم سواد هند حیرت زارست — روز که ومه‌چوشام هجران‌تارست
بسته است بکار همه‌شان سخت گره — اینجا گره گشاده در شلوارست

شاه در جوابش نوشت:

صبح طرب هند چو روی یارست — شام خوش او چو کاکل دلدارست
اینجاست گشاده صدهزاران درفیض — جز یك گرهی که‌بسته‌درشلوارست

اچل‌داس دهلوی:ـ قومش کهتری ـ اوستادش‌میرزاعبدالغنی‌قبول کشمیری است و کشنچند اخلاص‌پسر اوست.

از اوست

ندیدم هیچ جا از جلوهٔ آن بی‌نشان خالی
زحسنش شش جهت لبریز وجایش‌همچنان‌خالی

احسن:ـ نیکو تلاشی از سادات بلگرام بود وتاهشتادسال زند گانی نمود.

از اوست :

ای آب بقا در نظر از لعل تو ما را — مگذار که لب تشنه بمیریم خدا را

✡ ✡ ✡

در پیش نظر عرض کنند اردوجهانم — حاشا که بودجزتو تمنای دل مـا

✡ ✡ ✡

بوسهٔ زان کف پـا میخواهم — دستگاهی چو حنا میخواهم
پرسی‌از من که کرامیخواهی — از دلت پرس کرا میخواهم

احسن:ـ شیخ غلام حسین اکبرآبادی خلف شاه صفی‌الله آبادی هر هفت خط فارسی بخوبی مینوشت و بعمر بست وچهار سال در سنه تسع و ثلثین از مـایة ثالث‌عشر (۱۲۳۹) سجل زندگانی در نوشت.

از اوست

ماهی رنگ حنا بـاشد زبانم در دهـان
تا گزیدم زان نگارین کف بدندان پشت دست
در کف آندست چون تصویر پشت آئینه
میکند رنگ حـنائی را نمـایان پشت دست

احسنی‌خوانساری:ـ که در «**نگارستان**» او را یمنی نوشته درمثنوی گوئی

کمال داشت و به پیشهٔ خیاطی اشتغال داشت.

از اوست:

بدشت خاطرم جز غم نروید — ز خاکم جز گل ماتم نروید
بصحرای دل بیحاصل من — گیاه نا امیدی هم نروید

احقر بابورای:- پسر لاله پورن مل از کایتهان لکهنو بود.

از اوست:

ظاهرا گرد کدورت ز میان بر خیزد
در میان من و او باد صبا افتادست

هر که دید ت کف دست نگارین داند
کز چه خون در دلم ازدست حنا افتادست

احقر پندت بینی رام:- متوطن لکهنو بود و در اواسط مایهٔ ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) اقامت شهر بنارس اختیار نمود ـ طبعی رنگین داشت واز صحبت ارباب کمال فیضها بر میداشت

ازاوست:

در سر بجز آن زلف ورخ یار نداریم — با سنبل و گل هیچ سرو کار نداریم
تا زخمی تیر نگه سبز خطائیم — ما چاره بجز مرهم زنگار نداریم

احقر رام دیال:- الله آبادی پسر منشی تلوك چند ابن منشی سورج بهان است بزرگانش قانون گوی پرگنه سکندره متعلق بالله آبادی بودند، منشی رنجهر رای مصنف دقائق الانشا فرجد و منشی کنول رام مؤلف طلمسات خیال جد مادری او است ومنشی تلوکچند پدرش در سرکار محمد شاه بادشاه از محرران خالصه شریفه بود واین منشی رام دیال بذات خود توطن شهر الله آباد اختیار نمود و مدتی در نوکری سرکار انگریزی اولا در عدالت دیوانی بنارس و بعد از آن درمحکمه رزیدنسی یعنی سفارت مدتی بسر برد، آخر کار بشوق یزدان پرستی ترك نوکری نموده بر پنشن که عبارت از وظیفهٔ بلاشرط خدمت است مادام الحیات قناعت نموده. در نظم و نثر فارسی مهارت داشت و قاضی محمد صادق خان اختر را دوست صادق

می انگاشت. ازاو ست :

مرا از جور شیرین کی زدل فریاد می آید
رفیقی داشتم فرهـاد هر دم یاد می آید

. . .

جانی که بلب رسیده باشد پیداست که هجر دیده باشد
زین جور و جفا که ازتودیدم چشمی بخدا ندیده بـاشد
هر دل که ز عشق شاد کردند در کنج غـم آرمیده باشد

***

زلف تو همچو شانه جگر چاك چاك کرد
تا گوش کـرد قصهٔ شبهای تـار من

احقر:۔ شیخ غلام جیلانی ابن مولوی قدرت‌الله ۔ متوطن قصبهٔ گوند وار متعلق بلدهٔ پورنیه بنگاله است..

از اوست

وا کرد شب از مستی می بند قبا را تا باز گشاید گره خاطر ما را

. . .

محو رخسار تو شد احقر ندانست اینقدر
ماه‌را بسیار دیدن عقل زائل میـکند

احقر کشمیری:۔ نبیرهٔ میرزاداراب بیگ جویاست.

رباعی

یا شاه نجف نـه سیم و زر میخواهم نی لعل‌ونه یاقوت و گهر میخـواهم
خواهم که شود مدفن من کرب و بلا از هر دو جهان همین قدر میخواهم

احقر:۔ میر سید محمد از واصلان کامل و کاملان واصل شهر کالپی است‌درعلم حدیث و فقه شا گرد و در طریقت مرید شیخ جمال اولیا از مشایخ کوره جهـان

آباد بود۔ سلسلهٔ ارادت شیخ محمد افضل‌الله آبادی‌بسید ممدوح میرسد اینشعر از کلام سیداست:

چنان زعشق مرا مست و بیخبر کردند که گر سرم برود مستیم ز سر نرود

احمدبلگرامی:۔ فرزند میرعبدالله بلگرامی واز رفقای نواب صفدرجنگ وزیرالممالك بود، و در محاربهٔ صفدر جنگ باابدالی بردریای ستلج بزخم کله بندوق ازاین‌عالم رحلت‌نمود.

رباعی

این بندهٔ بی‌ادب که ناهموارست دانم که متاع کاسد بازارست
یا از دو جهان بساز او را آزاد یا پیش نظردار اگر درکارست

احمدترك:۔ از ارباب عرفان بود. ازاوست:

دلم از تیغ تو بس زنگ تغافل بر داشت
بعد مردن لحدم معدن فیروزه شود

احمدخان‌اصفهانی:۔ از میرزایان دفتر سلطانی بود و چند روز وزارت شیرازپایه‌اش افزود. از اوست.

در حقیقت تندی خو پاسبان راستست خار باشد بهتر از گل بر سر دیوارها

احمدخان کابلی :۔ در شعر سلیقه نیکو داشت.

رباعی

دنیا که دمی نیست قرار اندر وی هستی‌ست ز نیستی شما اندر وی
دنیا طلبان بی قرار اندر وی چون کاغذ سوخته شرار اندروی

احمد:۔ خواجه عبدالله دهلوی معروف بخواجهٔ خورد خلف‌الصدق خواجه باقی‌بالله نقشبندی‌است۔ فصوص‌الحکم و فتوحات مکیه ازبرداشت وحواشی لطیفه برآن‌نگاشت۔ بکمال آزادی زندگانی مینمود واز استماع سماع و معاینهٔ صور حسّان محترز نبود. ازاوست:

گه گریم و گه خندم و گه افتم و گه خیزم
آموخته ام مستی ازدلبر مستانه

احمددرویش:— احمد خوانساری فقیر مشرب افلاس دوست بود.

رباعی

عارف که بحق شد آشنامی ترسد بیگانهٔ جاهل ز کجا می ترسد
هر کس که ببادشاه نزدیکتراست البته که بیشتر ز ما میترسد

احمد:— شیخ احمد یمینی شروانی ابن محمد تقی بن علی بن ابراهیم انصاری است ولادتش بست ویکم ماه رمضان سنه مائتین والف (۱۲۰۰) در بندر حدیده بود و اکتساب علوم ادبیه ازشیخ محسن بن عیسی نجفی وشیخ بهاءالدین بن قاضی محسن جبل عاملی وفقه شافعیه ازفقیه علی بن یحیی عفیف یمنی وسید زین العابدین بن علوی مدنی وفقه شیعیه ازوالد خود نمود. وبعد ازورود کلکته شرح شمسیه قطبیه وشرح نخبة الفکر از مولوی سید حیدرعلی رامپوری خواند. در علم وادب نظیرش در هندوستان از دیارعرب نیامده ودر ملك هند از کلکته و لکهنو و بنارس وحیدرآباد و بهوپال و ممبئی هرجا که رسیده رؤساء آنجا بتعظیم و توقیرش کوشیده. پایان عمر درشهر پونا نوزدهم ربیع الاول سنه ست وخمسین از مایة ثالث عشر (۱۲۵٦) از اینجهان فانی رحلت گزید. شیخ محمد عباس رفعت فرزند رشید اوست، که ترجمه‌اش در «شمع انجمن» و «صبح گلشن» ثبت گردیده و تصانیف لطیفهٔ وی که «عجب العجاب» و نفحة الیمن و «حدیقة الافراح» و «منهج البیان الشافی في علمی العروض والقوافي» و بحرالنفائس و جوارس التفریح و جواهر وقاد في شرح بانت سعاد و غیرذلك باشد، بین الانام متداول است، گاهی توجه بشعر فارسی هم مینمود قاضی محمد صادق خان اختر که باوی ربطی و اتحادی داشت در «آفتاب عالمتاب» این اشعار بنامش نگاشته:

باد نوروزی وزید اندر زمن گل چراغ افروخت در بزم چمن
ناله های بلبل فصل بهار شوق را افزود بهر وصل یار
من بهجران نگار گلعذار گل فشانم دائماً از چشم زار
بی جمالش این بهارم دشمن است نیست گلشن در نگاهم گلخن است

و این سه شعر درحق قاضی اختر موزون کرده است:

نسیما از برای خاطر من گذر کن جانب بستان خوبان
چو اختر را در آن انجم ببینی بگو ای ابتهاج جان نالان
منوّر کن بنور طلعت خود دو چشم احمدت ای کان احسان

احمد صراف اصفهانی:ـ صراف نقود الفاظ و معانی..

خیال مفلسان البته سست است خیال آنکه زر دارد درست است

احمدغزالی :ـ (۱) برادر حجةالاسلام محمد غزالی صاحب احیاءالعلوم استاذ عرفاء کامل بوده و نسبت ارادت بشیخ ابوبکر نسّاج درست نموده و در سنه سابع عشر ازمائة سادسه (٦١٧) درشهر قزوین بجوار رحمت ایزدی پیوست ـ کتاب سوانح و رسائل تصوف از وی خیلی پاکیزه ولطیف است.

ازاوست:

رویم چو بدید زرد آن سبز نگار گفتا که دگر بوصلم امید مدار
زیرا که تو ضد من شدی در دیدار تو رنگ خزان داری و من رنگ بهار

رباعی

هر روز باندوه دلم شاد تری در جور وجفا نمودن استاد تری
چندانکه ترا بعاشقی بنده ترم از کار من ای نگار آزاد تری

احمدقزوینی:ـ از معاصرین مؤلف « آفتاب عالمتاب» بود و در زمان تالیفش چهل سال عمر داشت و این مطلع از اشعارش بمؤلف مرقوم افتاد.

خوش حالت آنقوم که صاحب نظرانند
از عیب کسان غافل و برخود نگرانند

احمد کاشغری:ـ از سادات صحیح النسب است. از اوست:

مائیم و ساده رویان هر روز جام باده دست سبو گرفته در پای خم نهاده

احمد:ـ ملااحمد استرآبادی ـ درعلم وفضل سرآمد عصر آمد و در کاشان بافاده طلبهٔ علوم اشتغال داشت ـ سال وفاتش ثانی و خمسین از مایة عاشره (۹۵۲)

(۱) غزال قریه‌ایست در اطراف طوس که درین زمانه خرابست ـ منه .

است از ساقی نامهٔ اوست:

خوشا حال مستی که منصور وار میسر شدش مستی پایدار
ز جامی که ساقی هستیش داد نه از دست رفت و نه از پا فتاد

احمد:ــ ملاشیخ احمد شاعری شیرین بیان و نکته دان است. از اوست:

رفتی دور از تو هوشم از دل ناشاد رفت
دامن فشاندی و گرد هستیم بر باد رفت
فکر مستوری و عشق یوسف وطعن کسان
بر زلیخا کش مبیناد آنچه از بیداد رفت

احمدمیرك:ــ صالحی برادر محمد میرك است. از اوست:

نام تو برم هر دم و بیخود شوم از شوق
خواهم که باین حیله برم جان زجدائی

احمدنیشابوری:ــ شاعر خوش گفتار عهد شاه اسمعیل صفوی بود و در هنگام قحط عظیم ملك ایران قحط زدگان او را ربودند و کوشتش بریان کرده آتش جوع خود فرو نشاندند. از اوست

جدا زشست تو چون تیر بیقرار توام بهر زمین که نشینم در انتظار توام

احولی سیستانی : ــ درسلطنت اکبرپادشاه بهند رسید وآزادنه‌زندگانی مینمود. ازاوست:

مهر در عهدت چنان گمشد که باور میکنم
گر کسی گوید که یوسف را زلیخادشمن‌است

. . .

صبح عیدی گذراندم بی تو که بروزم شب‌ماتم بگریست
کار چون با دم تیغت افتاد زخم‌زد خنده‌ومرهم بگریست

. . .

جیحون برود خانهٔ چشمم شنا کند طوفان بموج گریهٔ من اقتداء کند

. . .

آه درد آلودم از دلهای محزون میرسم
گرد باد حسرتم از خـاك مجنون میرسم

. . .

من خون شهیدان شهادتگه عشقم تا حشر محال است کهاز جوش نشینم

. . .

دادیم بهم صلح شب جمعه و می را چون عید کنون در پی دفع رمضانیم

احیا: ـ ملا محمد حسین بهرت پوری۔ پدرش اصفهانی ماهر علم طب وقرأة بود و در شهر بهرت پور رسیده بذریعه این فن در حضور والی آنجا قبولی بهم رسانید و احیا همانجاپابرمسند ظهور نهاده از علوم رسمیه بهره بر داشت۔ و بعد وفات والد خود درفرخ آبادرفاقت منتظم الدوله حکیم مهدی علیخان بهادراختیار نمود ودر سنه ثانی واربعین ازمائة ثالثعشر (۱۲۴۲) آنجهانی گردید۔ در آفتاب عالمتاب از اشعارش جز این قطعه تاریخ وفات محبوبهٔمنتظم الدوله شعری دیگر نیست.

قطعه

آه از کنیز فاطمه بلقیس روزگار
کز مرگ ناگهش همه خلق اند در اسف

چون ارجعی ز هاتف غیببی شنید زود
بر بست بار رحلت و میگفت از شعف

ای شاه لو کشف ز عطای عمیم تو
دارم امید عفو گناهان ما سلف

چون کرد عرض حاجت و آورد التجا
بر درگه امام که نـا گه ز هر طرف

آمد سروش هاتف رحمت بمژده گفت
«کای گشته در جوار علی دفن لا تخف»

احیا تو نیز سال وفاتش عیان بگو
پروا چه از گناه شد مدفنش نجف

احیا : ــ میرزاهاشم همدانی که در اصفهان با کتساب کمالات ملکهٔهمه دانی بهمرسانید۔ از آشنایان شیخ محمدعلی حزین لاهیجی بود و در سنه ست و ثلثین و مائة و الف (۱۱۳٦) بدارالبقا نقل نمود از اوست:

خمیازه کشیدیم بجای قدح می
ویران شود آن شهر کهمیخانه ندارد

. . .

بر امید آنکه شاید یکدمت بینم بخواب
دوش نهائی بصد افسانهام‌درخواب‌برد

رباعی

در کور دلی اگرچه بی انبازم
جمله چشمم براه لطفش بازم
بر من بحقارت منگر گر مورم
من ساختهٔ صنع سلیمان سازم

اختراعی‌دهلوی : ــ بر اختراع مضامین بدیعه قدرتی داشت.

ار او ست:

چشم تا بر هم زنم انجام شد آغاز عمر
طی شد این ره آنچنان کآوازپائی بر نخاست

اختر:- قاضی محمدصادق‌خان۔از اعیان شهر هو گلی بود۔وهو گلی‌شهری است کنار دریای گنگ‌از دارالاماره کلکته صوب شمال دوازده کروه‌مسافت‌دارد ونزد هندوان بر آبادیش چهار هزارسال گذشته۔ واختر ازبدو۔ن رشد در سر کار انگیزی معظم ومحترم‌مانده، ومدتی درسر کار اولین بادشاه ملك اودغازی الدیـن حیدرشاه‌زمن، عز اختصاص‌داشت «و محامد حیدریه» بنام نامیش تألیف‌نموده و در آخرعمر بملازمت خاتم سلاطین اودواجد علیشاه سلطان عالم نصیبی وافی برداشته دراستجماع اکثرفضائل نوع‌انسانی وصفت عالم آشنائی ازمعاصرین گ۔وی تفرّد میر بود، ودر جمله علوم عموماً ودرعلم‌ادب‌عجم وعرب وفنون کیمیاوسیـمیاوهیمیا خصوصاًماهر بود ونظم‌ونثر بکمال لطف فارسی‌وپا کیز گی‌انشامینمود ــ بعدانقضای

قضیۂ شورش‌وفساد افواج انگلیسیه که‌درسنه‌ثالث‌وسبعین ازمأته‌ثالث‌عشر(۱۲۷۳)بر. پاشده قیام بیت‌الحکومة لکهنو گزید۔ وهمانجا پیوند زمین گردید۔ تصانیف کثیره ازوی باقیمانده از آنجمله لوامع‌النور فی وجوه المنثوراست که‌عبائرفصیحه ومضامین بلیغه‌اش دل ودیدۂ ارباب بصیرت‌را نوری وسروری‌میبخشد دیگر«آفتاب عالمتاب»تذکره شعراء فارسی بتعداد چهار هزار ودو صد وشصت و چهار سخنوران که‌الی الآن باین جامعیت و نظافت‌وبلاغت کتابی دراین‌فن زیب‌تألیف‌نیافته، تاریخ ابتداء تالیفش «مساجع البلغاء» (۱۲۳۸) است و در بعض حواشی آن بخط مؤلف و بخاتمه ٔبیضه‌اش که بحك و اصلاح مؤلفش مزین‌است تاریخ ختم سنه یك هزار ودوصدوشصت و نه‌ازهجرت‌خیرالانام‌علیه‌الصلوة و السلام‌نگاشته۔ هرچند ترجمۂاین فرخنده اختر و بعض اشعارش «درشمع انجمن» روشن‌شده‌لکن دراینجا نقل‌اند کی از سخنان موزونش از«آفتاب عالمتاب» دلخواه آمده.

الهی‌جذبۂ شوقی که از هستی کشد مارا زهشیاری بسیرعـالم مستی کشدمارا

...

لمعۂحسنت‌روکش‌یوسف۔ تیزنگاهت شوق‌زلیخا
زلف درازت قصۂمجنون ۔ خط سیاهت نامۂلیـلا
قامت‌رعنا سرو خرامان‌عارض تابان مهردرخشان
لشکرمژگان‌غارت ایمان‌نرگس‌مستت‌یاغرضهبا

✿ ✿ ✿

عکس رویش جلوه در چشم پرآبم کرده است
خانه اندر برج آبی آفتابـم کرده است
کی توانم گرم جا کردن بمحفل چون سپند
گرمی ناز کسی پا در رکابم کرده است
اختر این‌بحرتنك فرصت که‌نـامش‌زندگی ست
حسرت نظارۂ چشم حبابم کـرده است

✿ ✿ ✿

زخم دل ستم زده‌ام لا علاج بود　　　از خنده‌اش نمك چوزدی به‌شدن گرفت

. . .

همچو آن کودك که گل در جیب و دامان میکند
زخم شمشیر تو دل در سینه پنهان میکند

. . .

جلوه‌ای کردقدت کبك‌دری پیدا شد　　　عکست افتاد در آئینه ـ پری پیدا شد

. . .

مرا غـیرت بدل از کا کل جانانه‌می آید
که بر رویش بقصد بوسه گستاخانه می آید
نخواهم کرد بو هر گز دهان ساغر می را
دماغم عطر پرور از لب جـانانه می آید
پریشان‌ساختن، آشفته کردن دلز کف‌بردن
همه زان گیسوی آوارهٔ بی شانه می آید
زند باد رخ گلرنگ او آتش بجان اختر
شب هجران او چون شمع در کاشانه می‌آید

. . .

گرچه از خط صبح حسنت شام شد　　　جان اختر ماه تابـانی هنوز

. . .

پریشان تر ز زلف عنبرین مویان دلـی دارم
گلوی بی نصیب از آب تیغ قاتلی دارم
برهمن سوی دیر و شیخ سوی مسجدم خواند
دلم پا بند کوی یار ـ حال مشکلی دارم

. . .

اختر از یار بغفلت چه قدر دور ترم　　　او در آغوش و بآغوش کشیدن نرسم

. . .

جلوه‌ات ریخت زبس نور تجلی در باغ		هر چمن را گل خورشید بدامان دیدم

. . .

جنت است این بوستان بی‌خزان لکهنو		حور و غلما نند در وی گلرخان لکهنو
میگدازد بدر کامل تا کند خود را هلال		از پی طرف کلاه گلرخان لکهنو

. . .

گاهی نظری سوی من از ناز نکردی		ممنون نگاه غلط انداز نکردی

مستزاد

کرد صید دل من باز بطرز دگری		ترك ناوك نظری
سر کشی ناز فروشی ز خدا بی‌خبری		نامسلمان پسری
شاهد حور وشی دلبـر عالی منشی		میر زائی روشی
کعبه روئی بحریم دل ما جلوه گری		از همه خوبتری

رباعی

این سبزهٔ تر سبز نگاری بودست		وین غنچه گل رشك بهاری بودست
گلچین گل را مچین ز بی دردیها(۱)		کان عارض شوخ گلعذاری بودست

رباعی

در ملك کمال عزّ وجاهی داریم		در بزم حریم قدس راهی داریم
گرشاه و وزیر را بجاه است غرور		ما نیز ازاین نمد گاهی داریم

ایضاً

بر جان زغم عشق تـو باری دارم		اندر جگر از غمزه فگاری دارم
حسرت که شهیدتست برمرقد وی		در سینه زدل لوح مزاری دارم

اختیار: ـ خواجهٔ اختیار از خطهٔ شراده من مضافات خراسان برخاسته، و بعضی او را از خاك تربت نوشته، ازطرف سلطان حسین میرزا قاضی‌القضاة هرات بود و کتاب «قیاسات» و «مثنوی عدل وداد» و «مختارالاخبار» ازتصانیف اوست.

---

(۱) این مصراع مغشوش است. آدمیت

او راست

دوزخ پی عقوبت ما کافران کم است — ما را مگر بآتش هجران سزا دهند

اخگری لاری :ـ شعلهٔ کلامش برای احراق ـ رمایهٔ پریشانی در آتشبازی.

رباعی

رفتی و بخون دل سکون میغلطید — بر خاك الم سخت زبون میغلطید
از تیغ جدائی تو رحم است مرا — بر حال تسلی که بخون میغلطید

ادهم :ـ میرزا محمدهاشم که از خطهٔ اصفهان سر بر کشید ودر سنه اربع و ثلثین و مأته و الف (۱۱۳٤) در هنگامهٔ افاغنه بقتل رسید از اوست:

شهیدم چشم قربانی کجائی — شب وصل است حیرانی کجائی
در صبح سعادت بسته گردید — گشاده چین پیشانی کجائی

ادهم نیشابوری:ـ سید عالی نسبی بود . اوراست

غمزه را گو که بتاراج دل ما نرود — کس باقلیم خراب از پی یغما نرود
ترك گلزار سر کوی توام ممکن نیست — عهد کردم که اگر سر برود پا نرود
محض کفرست شکایت زتو اما چکنم — رشك دردیست که ازدل بمداوا نرود

ادیب صابر:ـ مولانا سیدشهاب الدین ابن اسمعیل ترمذی ـ ندیم سلطان سنجر سلجوقی بوده ـ حکیم خاقانی از معتقدان اوست و حکیم انوری اورا بفضل و کمال ستوده، و سلطان خوارزمشاه در سنه ست و اربعین و خمسمایة (٥٤٦) او را ناحق دست و پا بسته در جیحون غرق نمود از قصیدهٔ اوست:

درین برف و سرما دو چیزست لائق — شراب مروّق رفیق موافق
گر از برف چون روز شد چهرهٔ شب — یکی آتش افروز چون صبح صادق
بیار آن شرابی بپاکی و صافی — چو رخسار معشوق وچون چشم عاشق
اگر گل برفت و شقائق چه باکست — می لعل و آتش گل ست و شقائق
زنطق ار فرو ماند بلبل من اینك — چو بلبل بمدح خداوند ناطق
ولی نعم و صدر الصدور دو عالم — امیر ممالك گزین خلائق

ارشاد:ـ لاله کندن لال شاه آبادی شاگرد خلیفه عبدالرزاق یمینی شاه آبادی بود - و اواسط مایهٔ ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) رخت بمستقر اصلی خود کشید. او راست :

بر خیز و برخ زلف شکن در شکن انداز
در گردن خورشید قیامت رسن انداز

ارشد:ـ حکیم شفائی‌خان خلف الصدق حکیم شافی خان وطن اصلش بیت السلطنه دهلی است ـ و بعد هنگامهٔ احمدشاه ابدالی رخت بدارالامارة لکهنو کشید رفاقت نواب شجاع‌الدوله بهادر اختیار نمود، حکیمی حاذق بود وبر بعض کتب طبیه مثل موجز و شرح اسباب و غیر ذلك شروح وحواشی نوشته، هشتاد سال‌عمر یافته و در سنه ثلثین ازمایهٔ ثالث‌عشر(۱۲۳۰) مبتلای مرض الموت گردید.

از اوست:

قربان تو گردم نشود کم زتو چیزی ‌ گر لطف کنی خسته‌تنی بیوطنی را

. . .

دل از همه بردار که منصور همین‌است ‌ خونی بمژه آرـ که‌منظورهمین‌است
نومید ازین‌در بجز ارشد نه کسی رفت ‌ افتاده زچشمان وزدل‌دورهمین‌است

. . .

دل را باختیار تو ما وا گذاشتیم ‌ بیمار را به پیش‌مسیحا گذاشتیم

. . .

کنون از برق صد منت بود بر حال زار من
که آن نا آشنا ترسید و آمد در کنار من

ارشد:ـ میر غلام علی اورنگ آبادی از مریدان مولانا فخرالدین‌دهلوی ومتصف باخلاق پسندیده بود ـ از اوست:

عاشقان دیدهٔ خود را چمنی ساخته اند
تا بنظارهٔ گلـون بدنی سـاخته اند

ارشدی: – در نگارستان سخن آنرا بدون یای نسبت ارشد کازوونی نوشته و در آفتاب عالمتاب بیای نسبت ارشد شیرازی و بقول بعضی کازرونی نگاشته وهمین یك بیت در هردو تذکره بنامش مرقوم است.

ز هجر تلخ شرابی نداشت ساقی دهـر

و گر نه دست قضا در گلوی من میریخت

ارشدی ماوراء النهری:– از حکماء دقیقه سنج بود و حدائق السحر در علم بدیع ازوست.

رباعی

چشمی دارم همه پر از صـورت دوست

این دیده مرا خوش است چون دوست دروست

از دیده و دوست فرق کردن نه نکوست

یا اوست بجای دیده یا دیـده خود اوست

ازهر:– سید نوروز علي بن سید نثار ، از سادات رضویه قصبهٔ نگرام حوالی شهر لکهنو بود و بعهدهٔ وکالت محکمهٔ مرافعهٔ بنارس سر بلندی داشت و نظم و نثر خود بنظر اصلاح قاضی محمد صادق خان اختر میرسانید و در کمال شبـاب با خاك بنارس برابر گردید–ازاوست:

ای باد مشت خاك ز کوی نگار ما بر دار و همچو گل فشان بر مزار ما

. . .

مرا در عشق او هر روز نو روز دگر باشد

شب و روز جهان بر من شب و روز دگر باشد

چسان ازهر نشیند بر در جانان باین طالع

بلی این سلطنت بابخت فیروز دگـر باشد

. . .

رفت آن شوخ از برم افسوس مدد ای دیدهٔ ترم – افسوس

ازهری مروزی :– بحلیه علم و فضل محلّی بود و درمدح سراج الملك تاج الدین محمد اسعد صرف سخن مینمود از قصیده اوست:

ای در غم تو گشته مرا چشمه‌سار چشم ناخورده می چراست ترا پرخمار چشم
خونم هدر مکن که بسیلابهای خون خود میکند سرای من اندر کنار چشم
جانا گرفتهٔ بجفا خوی روزگار آری وفا نداشت کس ازروزگار چشم
دادم بوصل وعده وانگه بطنز گفت چیزیکه کس نیافت تواز من‌مدارچشم

اسحق :ـ میرزا محمداسحق از سادات کرام شهریزد وشیخ‌الاسلام آنجاست از اوست

رتبه میجوئی چو خورشید از خلایق دور باش
سایه از همراهی مردم بخاك افتاده است

اسد :ـ اسدالله برهانپوری بملازمت علی نوازخان حاکم‌بندر سورت عمر بسر برده. ازاوست:

راه سفر وصل تو تا سر شود ای دوست
پیش از قد خم در ره شوقت قدم افتاد
ای دل تو برو از برمن یك دو قدم پیش
راهی بسر کوچهٔ آن دلبرم افتاد

اسد :ـ اسدالله معمائی از معماهای او این معما بنام امین است..

ای سرو خرامان زکدا مین چمن استی هرجاکه روی جلوه کنان‌جان‌من استی

اسد:ـ اسدالدین از ناظمین بخارا بود.. از اوست :

گله کج کرده‌ای ظالم چه خوش مستانه میآئی
سری با قتل من داری که بیرحمانه میآئی

اسعد:ـ سعدالدین سمرقندی حکیمی بود نجاری حرفه.. ازاوست:

رباعی

روی دل این دلشده جز سوی تو نیست دل راتن وجان بجای یك‌موی‌تونیست
بیچاره دل خونشده را وقت سرشك از دیده گذر باشد و از روی تو نیست

اسعد:ـ مولوی‌سیدمحمداسعد بردوانی۔ مسقط الراس وی بیل‌گاون حوالی

بردوان بنگاله است۔ در علم حدیث و فقه و نظم و نثر فارسي استعداد کامل داشت و در صرف و نحو اوستاد قاضی محمد صادق خان اختر بود و در ابتدای مایة ثالث عشر (قرن سیزدهم) از این عالم انتقال نمود. ازاوست

الهی از کرم بگشای عقد جمله مشکلها بمفتاح محبت باز کن قفل در دلها

اسکندر:۔ بعهدۂ امیر الانشائی شاه عباس ماضی سربلندی داشت و تاریخ «عالم آرای عباسی» از تألیفات اوست. از اوست

صد وعده کرد یار و یکی هم‌وفا نکرد بر من چه جور بود که‌آن بیوفا نکرد

رباعی

ای دل زشراب وصل بیهوش مشو و ز بادۂ قرب مست و مدهوش مشو
هرچند ز دوست بیشتر بینی ناز در عرض نیاز کوش و خاموش مشو

اسلم:۔ منشی محمداسلم ازقاطنین(۱) قصبۂ پندوه شش کروهی‌شهر هوگلی‌از ملك بنگاله‌است۔ در علم ادب دستگاهی داشت در ابتدای مایة ثالث عشر (قرن سیزدهم) جهان گذران را گذاشت. از اوست:

بیکسی گریه کن‌امشب‌سر نعش اسلم که غریبانه بسر کوچۂ جانان‌جان‌داد.

اسمعیل: ۔ ابن میرزا ابراهیم استرآبادی است. از اوست:

دو دمسازیم ماوئی یکنج درد و غم با هم
که می نالیم از درد جدائی دمبدم با هم

اسمعیل: ۔ ملا تاج‌الدین باخرزی۔ سخنوری‌نکته سنج بود ۔ لکن اکثر کلامش به دستبرد رفته.

رباعی

در عشق توچون خوردن غم‌سود نداشت در صبر گریختیم و هم سود نداشت
هر حیله که آدمي تواند کردن من با تو بکردم ای صنم سود نداشت

ایضاً

ای دوست اگر داد کنی ور بیداد تن در همه شیوهات در خواهم داد
جانم نشود مگر بدیدار تو شاد روزیکه ترا نه بینم آن روز مباد

(۱) قاطنین: بکسرطاء ونون ۔ بمعنی ساکنین وباشندگانست ۔ آدمیت.

اسم:ـ هادی بیگ فیلی لرستانی در شاعری سلیقهٔ نیکو داشت.

رباعی

از دیدن دیده پای دل رفت بگل دل شد چو اسیر کار جان‌شد مشکل
شد دیده بلای دل و دل آفت جان دل بر سر دیده رفت وجان‌برسر دل

اسمی بخاری:ـ از رفیقان خان اعظم اکبر شاهی بود و در سنه حادی‌عشر بعد الالف (۱۰۱۱) جادهٔ ناگزیر برنا وپیر پیمود . از اوست

هلال‌عید نسبت‌داشتی‌باطاق ابرویش اگر بودی‌هلال‌دیگری‌پیوسته‌پهلویش

اسمی :ـ هروی از شعراء عصر سلطان حسین میرزا بود.. او راست

میکنی جور و جفا مهر وفا میگوئی
تو چها میکنی ای شوخ و چها میگوئي

اسیر ابدال اصفهانی :ـ بدکان عطاری معیشت مینمود و در سنه ثلثین و تسعمایة (۹۳۰) طائر روحش از اسیری قفس عنصری بمرض الموت یا بقتل در قندهار بال رهائی گشود. اوراست:

نظر افگني بهر کس بمنت نظر نباشد
شده‌ام اسیر دردی که از آن خبر نباشد

چه بلاست چشم‌مستت که بیك نظر زهر سو
بکشد هزار کس را که ترا خبر نباشد

بکجا بریم جانی که ز هجر او نسوزد
بچه خوش کنیم دل را غم یارا گر نباشد

اسیر: ـ ترك خلف قلیج‌خان ذوالقدر بودـ و در سنه عشرین والف(۱۰۲۰) وداع جهان فانی نمود. از اوست:

بحلق تشنه ام از جوی تیغ آبی‌ریخت گمان نبود مرا اینقدر مروت‌ازو

اسیر لاهوری :ـ مضامین لطیف میبست و در سنه ست و ثمانین والف (۱۰۸۶) از قید آب و گل رست. در حق دلبریکه دست زیر عارض گذاشته خفته و

نقش پنجه برعذارش نشست گفت :

دست بزیر روی خود مانده شبی بخواب رفت

عارضش از نشان آن پنجهٔ آفتاب شد

اسیری‌تربتی:ـ از سخن سنجان شاه طهماسب ماضی است. ازاوست

باز ای دل دیوانه به بند که فتادی ای آهو وحشی بکمند که فتادی؟

دشوار پسند ند بستان ستم آئین زین قوم جفا پیشه پسند که فتادی؟

اسیری‌رازی.ـ تذکره نویسان را درین اسیری اختلاف است. در شمع انجمن سه‌شخص باین‌تخلص‌مذکورند ـ یکی از آنها اسیری رازی که آن‌راتلمیذ حکیم‌الملك شمرده و چند شعر بنامش نوشته ازآن‌جمله است.

قاصد رقیب بوده و من غافل از فریب

بیدرد مدعّای خود اندر میانه ساخت

دیگر اسیری طهرانی که نامش امیر قاضي خلف قاضی مسعودسیفی‌حسینی واین شعر بنامش نگاشته.

خوش‌آن مستی که ازمیخانه دربازارم اندازد

یکی گیرد گریبان دیگری دستارم اندازد

همچنین‌است در«ید بیضا»ودر«نگارستان سخن» شعراول‌بنام اسیررازي‌مرقوم واسقاط یای نسبت ازاسیری برسهو ناسخ محمول‌است ودر «آفتاب‌عالمتاب» آورده که‌اسیری رازی ابوالقاسم مشهوربامیر قاضی خلف‌قاضي مسعود حسینی بعهد اکبر بادشاه درهند آمده و اورا بعضی‌طهرانی و بعضی قزوینی نوشته اند که درآن شهر برای کسب کمال مدتی‌اقامت‌داشته و کتاب «دستور البیان» ازمؤلفات اوست‌وهمین هردو شعرازجمله اشعارش شمرده

اسیری‌طهرانی:ـ از خوش خیالان روزگاربود ـ اوراست :

از غیر کنم شکوه چوآن سیمتن آید شاید بهواداری او درسخن آید

اسیری:ـ محمدحسین خان‌اصفهانی پدرش داروغهٔ زرگر خانه سرکارنادرشاه

بود و اسیری بعد از وفات پدر از قید لباس بر آمده سیاحت اختیـار نمود .

ازاوست:

سوزدم حسرت یعقوب که حال یوسف گشت مشهور در آفاق و بکنعان نرسید

در هجو بخیلی گفته :

چو مه بر نطع گردون سفره‌ات را بغیر از قرص نانی بیشتر نیست
هر آنکس بشکند آن گردهٔ نان اگرچه دانم این حد بشر نیست
کند گر دعوی اعجاز شاید که‌این‌معجز کم‌ازشق‌القمر نیست

اسیری:ـ مقصود کلیچه پز از پخته کلامان اصفهان بود - ازاوست:

بدرد تو در فکـر درمان نباشم دروغ اربگویم مسلمان نباشم
زکوی‌خودم راندی وعهد کردم که من بعد درکافرستان‌نباشم

اشراق:ـ میر محمد باقر داماد اصفهانی مخاطب به «سید الحکماء» خلف میر شمس‌الدین وداماد ملاعبدالعال مجتهد عهدشاه عباس‌صفوی- ازینجهت بداماداشتهار یافت ـ درعلوم حکمیه دستگاهی کامل داشت افق‌المبین وقبسات وایماضات وصراط المستقیم از تصانیف اوست ودر سنه اربعین اوست وثلثین از مایة حادی‌عشر (١٠٤٠ یا١٠٣٦) در نجف‌اشرف سفر آخرت گزید. ازاوست:

دگر ز مهر بتی دل بقصد کین من است
سپاه فتنه دگر باره در کمین من است

غمی که شادی عالم بـاو خراج دهـد
سریر سلطـنتش خاطر حزین من است

. . .

مژگان بخون صید حرم تر نمیکند صیادپیشه‌ای که دل ازما گرفته‌است

رباعی

چشمی دارم چو لعل شیرین‌همه‌آب بختی دارم چو چشم خسروهمه‌خواب
جسمی دارم‌چو جان مجنون‌همه‌درد جانی دارم چو زلف لیلی همه تـاب

أیضاً

دل عادت چشم جنگجوی تو گرفت   جان کرد هزیمت سر کوی تو گرفت
گفتم که خط تو جانب من گیرد   آنهم طرف روی نکوئی تو گرفت

رباعی

اشراق دل از غم بتان شاد مکن   بتخانه ز سنگ کعبه آباد مکن
این دیر فنا را سر آبادی نیست   رو در ره سیل خانه بنیاد مکن

اشرف :ـ اشرف علیخان دهلوی که بعد خرابی دهلی بهنگامهٔ احمد شاه ابدالی در بیت‌الریاسة لکهنو رحل اقامت انداخت و تذکرهٔ شعرای مصدر بنام نواب آصف‌الدوله بهادر تألیف کرده بذریعه سلام‌الله‌خان گذرانید. لکن این کوشش او بجائی نرسید و نرسانید و بعمر هشتادوپنج سال ازین‌سرای‌سپنج رخت بیرون کشید.

از اوست:

طمع بوسه ز لعلش کردم   لب گزان یار ز محفل برخاست

اشرف:ـ درویش قاطع تعلق از یگانه و خویش بود. از اوست:

خواهم که چوب تیر شوم تا تو گاه گاه
بر حال من بگوشهٔ چشمی کنی نگاه

. . .

آن شهسوار میشد و میگفت هاتفی   اشرف فرشته میگذرد حاجتی بخواه

اشرف کاشی:ـ از قدماء شعر است و این ابیات از قصیدهٔ اوست:

شه مظفر احمد که لمعه تیغش   چو آفتاب بیك تاختن جهان گیرد
خدا یگانه و یکدانه ممالك تو   کبوتری نتواند که رایگان گیرد
بدان حصار که گرد سیاه توپیوست   نخست مردمك چشم دید بان گیرد

اشرف: ـ مخدوم سید اشرف جهانگیر سمنانی ارشد اولاد سلطان ابراهیم فرمانروای سمنان بود ـ در عمر بست سالگی جذبهٔ ازجذبات ربّانی او رادر ربود وتن بریاضت و مجاهده درداد وبا امیر سیدعلی همدانی قدم برجادهٔ سیروسیاحت

نهاد. رفته رفته سر به بنگاله کشید و مرید شیخ علاءالحق گردید۔ از مکتوبات وی که بنام قاضی شهاب‌الدین دولت آبادی نوشته مترشح است که قاضی‌را با وی ارادتی بود و حضرت اشرف بعد سیرا مصار و دیار در موضع کچهوچهه از اعمال چونپور اقامت گزید و بعمر یکصد و بست سال بست و هشتم محرم سنه ثمان و ثمانمایة (۸۰۸) بعهد سلطان ابراهیم شرقی بجوار رحمت حق تعالی رسید۔ مزار شریفش که زیارتگاه خلائق است در آنجا بمقامی متنزه کنار گولابی لطیف و پاکیزه واقع‌شده که دام انظار تماشائیان است و اکثر مردم پری زدگان که بدان مزار فائض الانوار میروند از آن آسیب و آفت خلاص میشوند کتاب « لطائف اشرف» وی بی‌ندید و قابل دیدست . از اوست؛

خوبتر زین دگر نباشد کار | یار خندان رود بجانب یار
سیر بیند جمال جانـان را | جان سپارد نگار خندان را

اشرف:۔ ملامحمد اشرف از شرفاء عراق بود از اوست:

از درد دوری تو مرا تاب و تب بسوخت
فریاد روز بی کسی و آه شب بسوخت

اشرف:۔ میرزا اشرف اصفهانی اصلش از عرب ومنشأش ازایران است.

رباعی

ماهی که صباحت از جبینش می ریخت
مشك از سر زلف عنبرینش می‌ریخت

چون شاخ شکوفه دیـد از غارت باغ
می آمد و گل ز آستینش مـی ریخت

اشرفی:۔ میر معین‌الدین حسین سمرقندی از اولاد سیدحسین غزنوی ۔ مردی عاشق مزاج‌بود ودرسنه خمس و تسعین و خمسمایة (۵۹۵) راه آخرت‌پیمود:

از اوست

جان ز چشمـت امان نمی یا بـد | دل ز وصلت نشان نمی‌یا بد

از لبت بوسه یافتن سهل است وهم راه دهان نمی یابد

. . .

بزن آبی برین دل ورنه بینی که آتش در جهان افگنده باشم

رباعی

دل بسته روز گار پر زرق شدن یا شیفتهٔ بقای چون برق شدن
چون مردم ناشنا ور اندر گرداب دستی زدن است و عاقبت غرق شدن

اشفاق:ـ نامش اشفاق احمد فرزند ارجمند منشی فداحسین غریق خلف شیخ کریم الله متوطن قصبهٔ دبائی ضلع بلند شهرست ـ ترجمهٔ حافله منشی فدا حسین غریق درباب الغین مذکور خواهدشد ـ آثار رشد وجودت ازوجنات اشفاق احمد پیدا وهویداست، در مدرسهٔ انگریزی تحصیل علم نموده و در علم انگریزی از اقران خود کوی سبقت ربوده ازبدو شعور در سرکار انگیزی بعهده‌های معزز نامور مانده. وهنگام نگارش این سطور در علاقهٔ ملك اود باهتمام و انصرام کار و بار ریلوی که عبارت از گردون دخانی است می‌پردازد و بموزونی طبع گاه گاه بنظم فارسی وارد و خاطر را متوجه میسازد، اگر زمانی برین فن همت گماشت قدم فکر بذروهٔ کمالش تواند گذاشت ، این دو بیت ازاوست:

شمیم گیسوی مشکین چو در مشام رسید
برای سلطنت چین بمن پیام رسید
می مراد دل زار در ایاغ رسید
چو نکهت لب میگونش در دماغ رسید

اشك:ـ میرزا اسد بیگ قزوینی بلقب «پیشروخان» اشتهار داشت ودرعهد محمد اکبر بادشاه قدم برزمین هند گذاشت. از اوست:

هر که خیال آن گل خود روی میکنم دل میکند خیال که گل بوی میکنم

اشکی :ـ راجه کندن لال ـ مولدش شهر بریلی بود ودرسر کارشاه اود بعهدهٔ منشی الملوکی سرفرازی داشت ومدت العمردرشهر لکهنو بسر نمود،علوم‌حکمیه

رابخدمت مولانا شاه رفیع‌الدین استفاده نموده، وفنون معقولاتش مستحضر بوده مدت سی سال کما بیش گذشته که‌از این‌جهان گذشته. ازاوست:

ترک‌عشق‌است دوای‌دل اشکی‌لیکن
تتوانم تتوانم تتوانم چکنم

اشهری:- سید محمد امجدعلی خلف منشی احمد علیخان ابن‌منصور علیخان تهو"ر جنگ‌است، نیاکانش در عهدجهانگیری ازوطن خود که شهر ترند بود وارد هند گشتند و بجا گیر ومنصب سرفرازی یافتند ودرین حکومت برطانیه‌جدوابش بعهده‌های جلیله مأمور بودند،وخودش‌درریاست بهوپال از عرصه دوازده‌سال‌ملازم است و بعزت وتوقیرمیگذراند، طبع سلیم وذهن مستقیم دارد ودر نظم ونثربزبان فارسی وارد ورسائل و کتب مثل «حدیقهٔ شاه‌جهانی» و «گلدستهٔ سلطانی» ارمغان ومثنوی و دیوان جمع وتألیف نموده- عمرش هنگام نگارش این‌نامه بسال‌بست‌و هفتم رسیده مگراز‌استعمال تریاك‌بسان پیران‌خمیده، درمقاطع‌اکثراشهری‌تخلص می‌آردو گاهی امجد وفرقانی مینگارد- این‌ملخص‌ترجمه اوست که‌خودش‌فرستاده و این اشعار محك استعداد اوست، ازآن جمله که درآخر ترجمه‌بزبان قلم داده.

زبان هر سخنور می زند صد بوسه بر نـطقم
سخن حضرت سلامت مینویسد در جناب ما

ببین واژونی بختم که گردون دون امـجد
ز نسر طائر آمد نسـر واقع در جواب ما

درمژ گان‌ازآن‌رو‌بست‌وقت‌خواب‌خوش‌چشمم
که ناید اشهری در عـالم رؤیا بخواب ما

وله از قصیده

بر چرخ چون‌سپیده ز جیب سحر دمید
بانگ اذان ز گنبدخضرا بمارسید

اصالت:- از سادات دهلی است. اوراست :

پیر گردید و همان در بند ریش‌آرائی است
خنده با صد لب بود بر ریش زاهد شانه را

اصدقا همدانی:ـ از معاصرین تقی اوحدی است ازاوست:

رباعی

چندان غم خور که جانت ازغم برهد چندان بگری که چشمت ازنم برهد
چندان بشکیب کوش کاین داغ دلت نیك ارنشود زنـنگ مرهـم برهد

اصغر سبزواری:ـ سخن‌طرازی موقر و مهذب بود. ازاوست:

برنجه‌ساختن‌یکقدم نیرزیدیم مگر بخاك‌برابر نبودپستی‌ما

اصغر:ـ سیداصغرعلی بن سیدفراز علی‌متخلص بمقتول ابن سیدبخشش‌علی مولد وموطن اب وجد اصغرعلی قصبۀهندیامضاف بالله‌آباد بود ودرسرکارانگریزی هریکی ازآنها بعهده‌های تهانه‌داری وتحصیلداری بفراغ‌بال بسراوقات می‌نمود،و درحدوداوائل‌سنه‌عشرة ثامنه ازمایة ثالث‌عشر (اوائل۱۲۷۰)سیدبخشش‌علی‌بافرزند خودش سیدفراز علی‌بطلب بعض‌ارباب فرنگ دربلدۀ نرسنگ پورازاضلاع ناکپور رسیده بعهده جلیله سرفرازی یافت ودر همان بلده طرح‌اقامت انداخت و همینجا سید اصغرعلی درسنه ثانی ازعشرة ثامن ازمایة سیزدهم (۱۲۷۲) از مکمن خفاپـا بعرصۀ ظهور گذاشت وبعد ن تمیز درعلوم عربی وفارسی و انگریزی بهرۀ کافی داشت و فن شعر ازوالد خود بارث گرفت و بتلاش وجه معاش دوسال‌است کهوارد دارالاقبال بهوپال گشت. ودراینجا بخدمت اوستاذی‌فرمانروای‌مملکت‌سخن‌مولوی محمداحسن احسن که ترجمۀ حافلۀشان در صبح گلشن وشمع انجمـن مسطور است زانوی تلمذ شکست این‌چند اشعار ازنتائج طبع آن خوش گفتار است،

پر شد ز درد یـار سرا سر بلاد مـا ای هستیم ز خویش تهی کن سواد ما
از سوز عشق سیم تنی پـاك سوختیم اکسیریان برند هما نارماد مـا
اصغر سپاس‌لطف کسی نیست‌برسرم بیداد او رسیـد همانـا بداد مـا

. . .

از یاد شهیدان نرود جنبـش لعلت نفحات یمن میدمد از تار کفنها
گل کیست بگلزار بنظارۀ رویت در پیش نفـس آئنه دارند چمنها

. . .

دلم شورید نـا گه تا بدیر برهمـن رفتم
ادای جلوه بت دیدم از خویشتن رفتم

مپرسید ای عزیزان رویداد رشك طبع من
اگر وهم دگر در بزم او بگذشت من رفتم

چو دیدم شمع با پروانه دارد گرم جوشیها
ز حسرت دود آهی گشتم واز خویشتن رفتم

بدست آید نه‌اصغر گوهر مضمون بآسانی
تهی قالب صدف سان کرده در بحر سخن رفتم

اصغر:ـ میرعلی اصغر شیرازی ماهر فن ریاضی بود.

رباعی

زنّار که نسبت بمنش عـار آید
تسبیح ز ننگ من به زنهار آید
اینطرفه که‌بااین‌هنر واین کوشش
خواهم که‌مرادوست‌خریدار آید

اصل:ـ میرمعصوم جبل عاملی‌خلف میر سید علی‌مهری ومعاصر شیخ حزین لاهیجانی مردی قانع ومعتزل وواقف علوم ضروریه بود ازوست:

با آنکه دوعالم همه آتش زدۀ تست
شمعی ست جمال تو که پروانه ندارد

اصلی‌دماوندی:ـ که درابتداءحال مبتلاء جنون بود آخرصحت یافته در شیراز اقامت نمود.ازوست:

جهان جام وفلك ساقی اجـل می
خلائق بـاده نوش محفل وی
خلاصی نیست اصلی هیچکس را
ازین جام و ازین ساقی ازین می

اصلی:ـ محمدعلی‌مشهدی‌ـ سلیقۀ حسن‌تحریروحسن تقریر کما ینبغی‌داشت. ازاوست :

چو بطفلیش بدیدم بنمودم اهل دین را
که شود بلای جانها بشما سپردم این را

اصلی:- وطن اصلیش هرات و گویا بشیرین ترهات بود. از وست:

محبتی که مرا هست با تو از ازل است
محبت از ازل است آنکه خالی از خلل ست
غنیمت است جوانی بگلرخی بنشین
که صحبت گل و فصل بهار بی بدل ست
بهار شد برو ای محتسب پی کاری
که منع کردن رندان ز باده بی محل ست
نوای بلبل اصیلی کجا محل دارد
سماع ذوق دل صوفیان از این غزل ست

اظهر:- آقا ابراهیم اصفهانی فصاحتش ازاینشعر اظهر..:

شهباز نگاه یار برخاست تا بار دگر کجا نشیند

اظهر:- بزرگانش از موصل بودند ووی در هندوستان اقامت داشت..

رباعی

تا طبع پی کسب فضولی شده است در قید ظلومی و جهولی شده است
گه درد بدل جا کندم گاهی غم دیریست که اینخانه نزولی‌شده است

اظهر:- شیخ کرامت‌علی‌بن مولوی امانت‌علی- وطنش‌فرخ‌آباد بود ومدة العمر در شهر لکهنو بسرنمود، با نصیر دهلوی تلمذداشت و در تاریخ گوئی علم یکتائی میافراشت، قصیدهٔ متضمن تاریخ‌ولادت شاهزادهٔ میرزا محتشم بخت‌بصنعتی موزون نمود که هر شعرش شش‌تاریخ دارد، هرمصرعش و حروف منقوطه وحروف غیر منقوطه هرشعرش تاریخی است وحروف معجم هرمصرع باحروف مهمل‌مصرع دیگرهم تاریخی است اینچند شعر از آن قصیده‌است.

مرجع اقبال و همت عمدهٔ کون و مکان
اسوهٔ ملك سعادت قبلهٔ هر انس و جان
صاحب علم و طریقت هادی مجد و صفا
فوق سرداران واجد پیشوای عمدگان

داور صدق و ثواب و امجد ملک علوم
محرم مجد و علاء و باعث امن و امان

امجد ملک صلاح و کعبۂ اهل خرد
اسلم اصحاب صولت رونق اهل جهان

وله : تاریخ جلوس ابوالمظفر بهادرشاه بادشاه دهلی

از یمن جلوس خسرو عهد
افزود بهار باغ دهلی
گر فکر تراست بهر تاریخ
اظهر تو بگو «چراغ دهلی»

اظهر:۔ میر اظهرخان بخاری از منصب داران عهد عالمگیری است که در سلطنت فرخ سیر بادشاه شهید بدیوانی کابل سپس بدیوانی کشمیر رسید اوراست :

خوش نمیآید بچشمم هیچ مصر و منزلی
تا بناء خانۂ زنجیر شد بر پا مرا

. . .

کله بفرق و کمر بر میان و پرده زرخ
برای بردن دلها شکست و بست و گشاد

اظهری:۔ از موزون طبعان قهپایه است۔ پایان کار ما نیا در دماغش جا گرفت برهنه در کوچه و بازار میگشت. روزی شفیقی رسیده اندک گلاب بر خود افشانده خوابید و آن خواب درحق وی خواب عدم گردید.

ازوست:

لخت دل وخون جگر هر که ز امکان بگذرد
کشتی بکشتی برخورد طوفان ز طوفان بگذرد

اعجاز:۔ شیخ محمد عبدالعزیز مخاطب به «اعجاز رقم» ابن محمد اصلح خلف مولوی محمد یوسف سهسوانی است۔ طبعی رسا وفکری فلک پیما دارد مشق سخن ازمولوی الهی بخش نازش خیر آبادی ومنشی امیراحمد امیرمینائی لکهنوی نموده وبعد بر همی سلطنت لکهنو مدتی ملازم سرکار بهوپال مانده بالفعل درریاست گوالیار بسرمیبرد ودر خط نستعلیق دستی دارد و بر نظم فارسی واردو وتاریخگوئی همت میگمارد.

اوراست:

از خویش محو کرد خیال کمر مرا فکر دهن نمود ز خود بیخبر مرا
پاکم چو آب دُر ز کدورت تمامتر غم نیست از مخاصمت بدگهر مرا

. . .

لب جان بخش تو اعجاز مسیحائی هست کف پایت بتجلّی ید بیضائی‌هست
کیف از بادهٔ توحید مرا بخشیدند قل هوالله مرا قلقل مینائی‌هست
بر مصدر فیض شه لولاک بیا گر ترا دیدهٔ بینا دل دانائی هست

✡ ✡ ✡

اگر بشوخی و شنگی نشیند آن خوش قد
هزار فتنهٔ حشر از زمانه بر خیزد

✡ ✡ ✡

چه باید به تیر و کمان دست بردن چو کار خدنگ از نگاهی بر آید

. . .

نکتهٔ گر از سر زلف بتان سر میکنم صد هزاران بارسودا صرفه سرمیکنم

اعجاز مازندرانی :ـ از اعظم دانشمندان عهد سلاطین سلاجقه است.

از اوست:

دوش در خواب آمد آن کام دل آرام جان
با رخ چون آفتاب و با لب شکر فشان
سنبل مشکین او بر یاسمن افتاده بود
بر مثال اژدها بالای گنج شایگان

اعجاز:ـ ملاعبد الرسول از خوش گویان و خوش خویان دهلی بود.

از اوست:

تاراج حسن داد چو سامان فتنه را شمشیر یافت غمزه بابر و کمان‌رسید

. . .

چو زلف تو حال دلم گوش کرد پریشانی خود را فراموش کرد

ازوست

در گلشن برویم باغبان دانسته می‌بندد که غمنا کم دلم از دیدن گلزارمیگردد

. . .

در شکست فوج دل ای زلف تنها نیستی
کاکل از دنبال اینك میرسد مردانه باش

. . .

تا شود سر سبز یکجا هر دو از جوش بهار
باغبان تخم گل و ما تخم سودا کاشتیم

اعظم:ـ علی قلیخان اصفهانی فرزند حسین‌خان امیرلشکر شاه طهماسب بود دیوانش قریب دو هزار بیت‌است . ازاوست:

نظر بروی تو خورشید ناگهان انداخت
کلاه خویش ز شادی بر آسمان انداخت

۞ ۞ ۞

گرفلك رابمن سرجنگ‌است عرصه پیدا کندجهان‌تنگ‌است

در «نشتر عشق» نام همین اعظم علیخان و شعر او در کلامش مرقوم است و در «ید بیضا» نامش علی‌قلیخان و بیت ثانی در اشعارش مسطور و از «آفتاب عالم تاب» مستنبط شده که این‌هردو یکی‌اند و مؤلف «نشتر عشق» درنامش غلط کرده و ازاینجا صاحب «صبح گلشن» را استنباط واقع‌شده که یکی را دوشمرده.

اعظم:ـ محمد اعظم شاه خلف‌الرشید اورنگ زیب عالمگیر بادشاه ، بصفات سلاطین‌اتصاف داشته. واز علم وفضل حظی‌وافی برداشته‌بقدردانی ارباب سخن‌توجه میگماشت وبا میرزا عبدالقادر بیدل ومحمدحسین شهرت ومیر محمدزمان راسخ وحاجی اسلم سالم دراوقات معینه صحبت میداشت بعدوفات پدر درسنه تاسع عشر از مایة ثانی عشر (۱۱۱۹) بابرادر بزرگ خود محمدمعظم بهادرشاه بمقابله ومقاتله برخاسته ازعدم یاوری بخت جان بجان آفرین سپرد . این رباعی از اوست :

قدر سخن اعظم از دو عالم بیش است
با خیـل خیال با دشه درویش است
چون مصرع شوخ نیست، فرزند عزیز
یك معنـی بیگانه به از صد خویش است

اغورلو بيك :- قرة العين امام قلیخان والی فارس بود، برادرانش درعصر شاه صفی اورا کور کردند ازوست:

بگرمي کی توان یك رنگ خود کردن دورمکان را
دو رنگی مهر از گلهای رعنا بر نمیدارد

اغور لوخان:- خلف محمد قلیخان بیگلربیگی قراباغ بود- اکتساب علوم ازخدمت ملاعبدالرزاق کاشی نمود- زمانی درشهر قم ومدتی میرآب اصفهان ماند لالی آبدار ازصدف دهان میافشاند. اوراست:

فضای باطنم از عشق عالمگیر روشن شد
ز اعجاز جنونم خانهٔ زنجیر روشن شد

. . .

نوای بلبلان را گوش کردی در چمن یکشب
بیا پهلوی شمع و حرفی از پروانه هم بشنو

افتخار:- خواجهٔ افتخار شیرازی. ازوست:

زهی سلطنت گر گدای تو باشم — زهی پایه گر خاك پای تو باشم
اگر باده نوشم بیاد تو نوشم — اگر زنده باشم برای تو باشم
زروز ازل بسته‌ام عهد و پیمان — که من تا ابد در وفای تو باشم

افسر :- خیالی رام ولد رام غلام قوم کایتهه متوطن شهر أتاوه از تلامذهٔ قاضی محمد صادق خان اختر ست و در سنه هزار ودو صد وشصت ونه بست ساله بود دلیل جودت طبعش درآن سن وسال این ابیات است خداداند که الحال وی در زمرهٔ احیاست یا اموات .

در محفل رقیب مرا یاد میکند | طرز دگر بگشتنم ایجاد میکند
افسر که‌بی‌تو بررخ گل بوسه‌میزند | مسکین تسلّی دل ناشاد میکند

. . .

نهان از دل قرارم برد جانانیکه من دارم
متاع خانه‌ام دزدید مهمانیکه من دارم

. . .

قرآن من بود رخ فرخنده فال تو | تفسیرو آیه است برآن‌خطو خال‌تو
هر ذره آفتاب درآغوش بوده‌است | خاك مرار من شده تا پایمال تـو

افسر:ـ میرزا محمدعلی اصفهانی از ابنای بعض موالی سلاطین صفوی بوددر عهد عالمگیر بهند رسیده ترقی نمود. ازاوست:

نمیخواهم که گردد ناخن من بند در جائی
مگر خاری بر آرم گاه گاهی از کف پائی

افسر:ـ میرحسین بخش‌لکهنوی بجمال‌صورت و معنی محلّی بوده و بقـدر ضرورت تحصیل فارسی وعربی نموده‌ اصلاح نظم ازاختر میگرفت ودرعین شباب ازاین جهان رفت. ازاوست:

شامم بسر زلف پریشان تو آید | صبح طرب از چاك گریبان تو آید
سامان همه بر هم‌شودو جمع‌پریشان | جمعی که درآن‌بیسروسامان‌تو آید
تاج سر خورشید شودبر فلك افسر | آهیکه برون از دل سوزان تو آید

افسر اصفهانی :ـ افسر سرسران شیوا بیانی است . از اوست

چو در عنان تو باشم مراد نیست جز اینم
که دیده‌ام پس سر باشد و بروی تو بینم

افسری بخاری:ـ جواهر کلامش درة التاج خوش گفتاری است:..

از اوست:

روی تو صفحه صفحه و هر صفحه آفتاب
موی تو حلقه حلقه و هر حلقه مشکناب

زان صفحه صفحه صفحهٔ گل شدورق ورق

زان حلقه حلقه حلقهٔ سنبل به پیچ و تاب

افسوس:ـ میرشیر علي‌بن سید علی مظفر خان لکهنوی است پدرش‌داروغه توپجانهٔ نواب قاسم علیخان عالیجاه ناظم بنگاله بود و خودش حسب طلب سر کار نگریزی در دارالامارة کلکته برای‌تعلیم‌زبان اردو به ارباب فرنگ‌منصوب گشت از دوستان اختراست و از سلیقهٔ نظم اردو و فارسی با خبر کتاب آرایش محفل‌و باغ» اردو ترجمهٔ گلستان ازاو یاد گار و در اوائل ماية ثالث عشر (اوائل قرن سیزدهم) رحلتش ازاین دار ناپایدار است. ازاوست.

از حال دل زار من‌او را خبری نیست

ای آه و فغان از تو هیچت اثری نیست

. . .

که میگوید که نخــل قامت او بی ثمر باشد

بگویندش ببین سیب زنخدان گر نظر باشد

افصح قزوینی :ـ ازقند فصاحت و بلاغت لب و لهجه‌اش شیرینی است.

از اوست

در آ بباغ که از گل نمود بر خیزد ز داغهای دل لاله دود بر خیزد

افضل‌اردستانی:ـ از سادات طباطبا بود. ازوست:

فضای سینهٔ من بسکه بر نفس تنگ است

میانهٔ دل و جان از برای جان جنگ‌است

خوش است طالع افضل که درقلمر وعشق

همیشه دادرس شیشهٔ دلش سنگ است

افضل:ـ افضل‌بیگ لاهیجی همایونی ملازم بیرام خان خانخانان بود.

ازوست:

دلبران جان‌من فدای شما سرمن باد خاك پای شما

همه دعوی بخون من دارید بجزاین نیست مدعای‌شما

افضل برکه:ـ(۱) خواجه‌افضل‌الدین ازاکابر قضات اصفهان بودوقاضی نورالدین اصفهانی وعلامهٔ چلبی از شاگردانش بودند. ازوست:

شب هر کس بپایان میرسد یا رب نمیدانم
چرا شام فراق ما نهایت را نمیداند

بفردای قیامت کشتهٔ شمشیر عشق تو
همان شکر تو میگوید ـ شکایت‌را نمیداند

. . .

کشیدم دوش افضل ساغری از دست بدمستی
که استغنا از آن بر حوض کوثر میتوانم زد

. . .

بروز حشر آتشبار خواهم ابر رحمت را
که شاید آتشی در نامهٔ اعمال ما افتد

. . .

چو ز بیم غیر گشتن نتوان بگرد کویش
سروجان خویش گردم که دروست آرزویش

. . .

آن طاقتم نماند که بی‌او بسر برم خواهم‌زحال خویش اجل‌راخبر کنم

رباعی

از محتسب امروز دل زار گسیخت کو ریخت شراب وعودراتار گسیخت
زنهار در میکده ها بر بندید کان‌خر امروز باز افسار گسیخت

رباعی

افضل خوبان اسیر آهم کردند صید غم خود بیك نگاهم کردند

---

(۱) برکه: لقب جمعی از قضات اصفهان در عهد شاه اسمعیل ثانی است . منه

روز طربم بشام غـم آوردنـد　　　در ماندۀ شبهای سیاهم کردنـد

افضل تهانیسری:ـ همان است که در «صبح گلشن» بافضل پانی‌پتی مرقوم شده در «آفتاب عالمتاب» است که وی از مردان‌عشق پیشۀ شهرتهانیسری که از دهلی بفاصلۀ چهل کروه جانب غرب است‌بودـ در وطن‌خود بعشق هندو زنی‌مبتلا گردیدـ اولیاء زن بر این ماجرا مطلع شده او را بخانه پدرش که در شهرمتهرا بود فرستادند افضل بعد تفحص بواقعه رسیده رخت بمتهرا کشید و در آنجا بهر کوچه و برزن و بتکده و مسکن نشان مطلوبه میطلبید، روزی در محلی با او دوچار شد، زن اورا شناخته وبمدعایش پی برده گفت شرمت نمیآید که‌باین‌پیری نام‌عشق همچو من نوجوان گیری، باستماع این کلام متاثر گشته خود را به لباس برهمنان وانمود و در بزرگترین معابد متهرا که مطاف رجال ونساء آنجـا بود بخدمت پیر مغان آن مقام که صبح و شام مسجود زن و مرد میماند باظـهار شوق تعلّم علم دین عبدۀ اصنام رسید و در اندك فرصتی باستعدادی که در زبـان علمی‌شان‌داشت ازجماعۀ شاگردانش گوی سبقت ربود ودر همان‌نزدیکی‌اوستادش بمقر اصلی خود شتافتـ و این ارشد تلامذه را جانشین خود ساختـ روزی جوق جوق زن و مرد در آن حاضر شده بعد ادای‌رسم پرستش بقدم بوس این جانشین مستسعد میشدند در آن ازدحام معشوقه‌اش خواست که‌سر به پایش ساید، افضل او راشناخته بتوقف امر کرد، همین که مکان از زائرین فارغ گردید پیش خودش خوانده بر سر و رویش بوسه داد وبه اظهار ماجرا زبان گشاد زن بعد در یافت حقیقت حال تن بوی درداد وبقبول اسلام گردن نهاد افضل اورا باخود برداشته‌به تهانیسر آورد و زمانی با او کامرانی نموده اندرون همان سال رخت از این رباط فنا مناط بیرون برد وکان ذلك فی سنة خمس وثلثین و الف (١٠٣٥) از کلام‌اوست

شد محشر صد زخم تمنا جگر ما　　　شمشیر تو آورد قیامت بسر ما

رباعی

با زلف تو توده های عنبر چکنم　　　با خال تو مشکهای اذفر چکنم

تو کافر و زلف کافر و دل کافـر
من نیم مسلمان بسه کافر چکنم

افضل‌سارانی‌طهرانی(۱): ازارباب شیرین‌ربانی است. ازوست.

تا باغ حسن تازه شد از جویبـار عشق
گلها شکفته بر رخم از نو بهار عشق

افضل‌شاه‌اعظم‌الله‌آبادی، خلف ارشد شاه ابوالمعالی ابن شاه محمد اجمل الله آبادی که در حسن وجمال و علم و کمال آیتی بود از آیات ربانی. تحصیل علوم عربیه از مبدء تا منتها از مولوی سید زین‌العابدین نموده و فیض باطنـی از خاندان خود ربوده. قاضی اختر که بآن محبت صادق داشت بست وچهارم ذیقعده سنه خمس و عشرین و مائتین و الف (۱۲۲۵) تاریخ ولادتش نگاشته از کلام فیض لزام اوست:

خون گرمی‌ست از رخت امشب شراب را
گویا فشرده اند بجام آفتـاب را

. . .

هست مطلوب تو موجود عجب جائی هست
در دل خویش نظر کن که تماشائی هست

افضل کرمانی:- فرزند رشید خواجه ضیاءالدین کرمانی دستور اعظم و مشیر معظم سلطان حسین میرزابود. از وست:

نگوئی چشم خود بستم برای دفع آزارش
خیال دوست اینجا بود پوشیدم ز اغیارش

افغان:- محمد سلیم خان دهلوی نبیرهٔ خـانجهان خان لودی بود . . .

از اوست

گر خدا ناخواسته آهن شوی آئینه باش
هر چه خواهی باش اما با صفای سینه باش

(۱) ساران : نام محله ایست درطهران- منه

افغان:ـ هوتك خان کابلی مهتم‌دفتر خانه زمان‌شاه ابدالی‌حاکم کابل‌بود.

او راست:

تماشای بهار از طبع شوخ خویشتن دارم

ز مضمونهای رنگین سازو برگ صد چمن دارم

افقر: محمدفیض‌الله:ـ الله‌آبادی مرید خاص عم خود شاه محمدافضل محقر الله‌آبادی بود و سیزدهم ذیقعده سنه ثانی وثلثین از مایهٔ ثانی‌عشر (۱۱۳۲) سوی عالم باقی‌رحلت‌نمود. شبی‌این‌شعر گفت وصباحش ازین‌عالم رفت.

افقر شب عمر آخر آمد بگذشت شب فسانه جوانی

افقری:ـ محمد کمال الدین دهلوی مرید شاه سیدمحمد متوطن شهر کالپی بود که مثنوی روح وریحان بکمال فصاحت موزون نمود. اوراست :

ما به پیغامی زوصل آن سهی بالا خوشیم

سرو موزون گر نباشد مصرع موزون خوش‌ست

***

چو ماه نو بلند افتاده‌است انداز آغوشم

مگر خواهد نشستن آفتابی در کنار من

افندی:ـ ملا نورالله اصفهانی. دراسدآباد اصفهان مسکن داشت و بملازمت شاه عباس ماضی بسر میبرد واولا بدیهی تخلص میکرد. از وست:

بناکامی دمی کز کوی او عزم سفر کردم

چو پای‌خویشتن در هر قدم‌خاکی‌بسر کردم

افندی بسکه نالیدم بزاری بر سر کویش

ز گریه مردمان دیده راخون درجگر کردم

اقدس‌حیدرآبادی:ـ از ملازمان والی آنجا بود. اوراست:

ربود شوخی حسنش دل فگار از ما

فغان که منزل خود را گرفت یار از ما

بشرع عشق دو طاعت شد از دو کس مقبول
خلاف وعده ز خوبان و انتظار از ما

. . .

خون خورم روز وشب وچهرهٔ کاهی باقیست
بینوا گشته‌ام و صولت شاهی باقیست
بگذر ازجسم که در قلزم خونخوار وجود
هست تا کشتی تن خوف تباهی باقیست
شعله را گشت هوا باعث افزونی رقص
تا هوس هست بدل شوق مناهی باقیست
چشم امید ز مخلوق ندارم اقدس
تا که امید بر الطاف الهی باقیست

اکبر اصفهانی :- فرزند میرزا نصیر صاحب دفتر اصفهان است...

از اوست:

بتمکینی غمش در دل نشسته که گروصل آید اواز جانخیزد

اکبر - اوستاد علی‌اکبر معمارباشی اصفهانی بود. اوراست:

اکبر بدعا بر آر دستی تا دست ترا در آستین ست

اکبر پادشاه:- ابوالفتح جلال‌الدین محمد اکبر پادشاه خلف الصدق نصیر الدین محمد همایون پادشاه، دارای ملك هندوستان در سال نهصد و چهل و نهٔ دوم ربیع الاول از بطن حمیده بانو بیگم که از نسل شیخ احمد جام قدس سرّه بوده در صوبهٔ تهتهه بحصارامر کوت متولد گردیده و بعمر دوازده سالگی درصوبه لاهور بقصبهٔ کلانور بر سریر سلطنت جلوس فرموده تا پنجاه و دو سال حکمران بوده بعمر شصت و پنج سال دوازدهم جمادی‌الاخره سنه اربع عشر بعد الالف (۱۰۱۴) از تخت شاهی بر تختهٔ تابوت استراحت نمود تاریخ وفاتش اینست:

فوت اکبر شد از قضاءالله گشت تاریخ فوت اکبر شه

دیگر: ــ «الف کشید ملائك زفوت اکبرشاه»

این چند اشعار از کلام اکبری‌ست :

شبنم مگو که بر ورق گل فتاده است
کان قطره ها ز دیده بلبل فتاده است

. . .

گریه کردم ز غمت موجب خوشحالی شد
ریختم خون دل از دیده دلم خالی شد

. . .

دوشینه بکوی میفروشان — پیمانهٔ می بزر خریدم
اکنون ز خمارسر گرانم — زردادم وددرسر خریدم

رباعی

از بار گنه خمیده پشتم چکنم — نی‌راه بمسجدنه کنشتم چکنم
نی‌در صف کافر نه‌مسلمان جایم — نی لائق دوزخ نه‌بهشتم‌چکنم

ایضاً

من یار دلم که خون شد از دوری او — من یار غمم ز دست مهجوری او
در آئنهٔ چرخ نه‌قوس قزح ست — عکسی ست نمایا نشده‌ازچوری‌او

اکبر جربادقانی: شاعر خوش‌خیال‌ست . او راست:

روی در هم کشیده‌ای تامن — بتو اظهار مدعا نکنم
نمك حسن تو حرامم باد — که‌ترا روزوشب دعا نکنم

اکبرشاه: ــ علی اکبر لکهنوی از اولاد خواجه قطب‌الدین مودودچشتی بود، مولدش شهردهلی‌است، ارادت بعم‌خود شاه پهلن داده وبه ارشاد تلقین‌ازمولانا فخرالدین دهلوی قدس‌سرّه صاحب حال وقال گشته و درشهر لکهنو بکمال‌بزرگی اقامت‌داشت‌و نواب وزیر الممالك آصف‌الدوله و نائبش‌میرزا حسن رضاخان اعتقادی بخدمتش داشتند ، و زمانیکه نواب وزیر با غلام محمد خان روهیله بمقابله و مقاتله

برخاست این بزرگ صومعه کون و فساد گذاشت. ازوست:

گفتی علی اکبـر در دل گیر که رستی

عمریست که ما بر در این خانه خرابیم

اکبر:ـ محمد اکبرخان امیرالدوله خلف عبدالمجید خان دهلوی، از ملازمان شاهزادهٔ جهاندار شاه که برفاقت میرزا خرم بخت شاهزاده در بنارس بود.. اوراست:

خو گرفتم بسکه با جور و جفای چرخ دون

در نظر یکسان کند جلوه غم و شادی مـرا

بوسهٔ زان عارض گلگون ندادی هیچـگاه

زین‌چه حاصل گر گلی گاهی فرستادی‌مرا

اکبر:ـ محمد اکبرقمی شاعرخوش گفتاربود. ازاوست:

خوش بود که طفل اشك در برم چو جان آید

من بغل بغل گویم او روان روان آید

اکبر:ـ محمد اکبر نمیدانم کجائیست این بیت بنامش نوشته‌اند :

باده در ساغر و پیمانه مبارك باشد صحبت دلبر جانانه مبارك باشد

ودر این قافیه‌وردیف مومن استرآبادی را غزلی لطیف است.

اکبر:ـ نواب مکرم‌الدوله‌سید اکبرعلیخان بهادر که نسب‌شریفش‌بواسطه سید امیر کلال قدس‌سره به امام رضا علیه‌التحیة والثنا میرسد- باسلاطین تیموریه قرابت داشت و خالوی جهاندار شاه بود. اوراست:

بی تو در کنج قفس روز شمارم تا چند آه سرد از دل پر درد برآرم تاچند

. . .

نظر سوی من نیم جان نکرد تمـام تمام کار من آخر ز کم‌نگاهی کرد

. . .

شدم خاك رهت از من میفشان دامن خود را

سرت گردم مده بر باد این مشت غبار من

اکرم: میر عماد الدین قزوینی۔ عماد بیت ابیات بود۔ ازاوست:

رباعی

چشم تو کـه چشـمش مر ساد از چشمم
چشمی ست کـه چشمهـا گشاد از چشمم
تا چشم تو شد چشم مـرا چشم و چـراغ
جز چـشم تـو چشمهـا فتاد از چشمم

اکسیر:۔ میرزا عوض بیگ اصفهانی۔درعهد شاهجانی بدهلی رسیده ملازم دارالانشاء شاهی گردید. اوراست :

تمام عمر نگاهم ببام و در فرسود چو یار جلوه گر آمد نظر زپا افتاد

اکسیر:۔ میر امام الدین دهلوی بمعلمی دبستان و مبتدیان بسر میبرد ازاوست:

چو پر گارم که آغازم گل انجام میچیند
اگر صد دور میگردم همان در منزل خویشم

اکسیر :۔ میر محمد نور برادر میرعسکری اصفهانی که عمر گران مایه بهوس کیمیا گری صرف نمود . ازاوست:

مکانی برایت به از دل ندارم اگر عیب ایـن خانه تنگی نباشد
خورد خون اسلام آن نامسلمان به بینید چشمش فرنگی نباشـد

اکمل:۔ محمد سربلند خان ابن محمد رمضان خان پسر منصور خان ساکن قصبهٔ موسی نگر متعلق ضلع کانپورست۔ موسی خان برادر منصور خان از وطن خود که کاشغر و فرغانه بود در عهد عالمگیری بدهلی رسیده بچکله داری علاقـه کورا جهان آباد مأمور گردیده و در حوالی کالپی قصبهٔ موسی نگر بنام خود آبادان ساخت و خود باجماعهٔ اعزه و اقارب خود در آن قصبه توطن گزید وتا بقای سلطنت هند بطناً بعد بطن برفاه و فلاح گذرانیدند و درحکومت انگریزی بتلاش نوکری سر گردان گردیدند۔ تاریخ ولادت سربلند خان اکمل هفدهم

جمادی الاولی سنه رابع از مایهٔ سیزدهم ست (۱۳۰۴) در صرف و نحو وعروض و قوافی استعدادی داشت. ازوست:

جلوه آرای چمن امشب چو آن دلدار نیست
در نظرمارا رگ گل کم ز نوك خـار نیست

شد میسر وصل آن آئینه خو- لکن چه سـود
دیده را از فرط حـیرت لذت دیـدار نیست

. . .

دل گرفتار بدان جعد معنبر کردم سخت جوریست که من بادل مضطر کردم

. . .

چشم مستت چو کندعزم قدح پیمائی از بغل شیشه برآرد فلك مینائی
خون‌دل جوش زد از نالهٔ زارا کمـل باز ای بلبل‌پر شورچه میفرمائی؟

. . .

قمری و بلبل و سرو و گل و پروانه و شمع
گردن افراخته هر یك بتماشای کسی

الله قلی:- از خواجه زادگان بخـارا بود که در زمان شاه ماضی در اصفهان قیام گزید. ازوست:

هر برگ که از تاك برون آمده دستی ست
بی برگ و نوا مانده کف باده پرستی ست

الهی:- امیر فرامرز دیلمی از نسل دیالمه بود. ازوست:

آرزو دارم از آن لعل گهر بـار التفـات
ای خوشا حال کسی کویابد از یار التفات

الهی:- خلیفه سدیدالدین محمد گیلانی که در بعض اشعارسدیدتخلص‌میآرد ازاوست:

بغصه مردم و یاری نکرد یاری من نتیجهٔ عجبـی داد امیـدواری من

ازوست :

آن سایه نباشد که بپای تو فتاده
سرویست سر خویش بپای تو نهاده

الهی قندهاری:ـ در عهد بابر پادشاه زبان سخنوری گشاده .. او راست

ماه عید ابرو نمود و خاطرم را شاد کرد
شکر لله کز غم سی روزه‌ام آزاد کرد

الهی:ـ ملاحسین اردبیلی ندیم امیرعلی شیر بود، ودر سنه سبع و ثلثین و تسعمایة (۹۳۷) بجوار الهی نقل نمود «تاج المناقب ائمهٔ اثناعشر» مصدر بنام شاه اسمعیل صفوی ازوست : ابیات ذیل‌هم ازوست :

رفت جان من و رفتار تو از یاد نرفت
شکل بالای تو از خاطر نا شاد نرفت

بعد ازین جامهٔ جان چاك زنم در غم عشق
سوزاین سینه چو از ناله و فریاد نرفت

. . .

کسی شبهای هجران همنشین من نمیگردد
که‌محزون از دل اندوهگین من نمیگردد

. . .

یافتم دل را در آن زلف از فروغ برق آه
جز بآتش در شب تاریك نتوان برد راه

الهی:ـ میرزا مهدی تبریزی ـ مدتی بتحصیل علوم ادب در اصفهان اشتغال داشت و همان جا رخت از اینجهان برداشت. از اینست که بعضی او را اصفهانی نگاشته. ازاوست:

ایکه خاکم را بباد از جلوهٔ خود دادهٔ
آنقدر بنشین که ازپیشت غبارم بگذرد

. . .

بر سر راهم الهی کیست پرسیدی زغیر
کشتهٔ تیغ تغافل زندهٔ نظاره‌ای

الپخان:- معروف به الغ خان اعظم ملقب بسلطان غیاث الدین ازغلامان سلطان ناصرالدین التمش بود که بیاوری طالع بعد وفات مولای خود بجایش اریکه آرای سلطنت هندوستان گردید. ازوست:

عهد و پیمان و وفا از رخ زیبا مطلب
صبر و آرام و قرار از دل شیدا مطلب

من بقلاشی و رندی شده ام شهره بعشق
عفت و زهد و صلاح از من رسوا مطلب

زلف بر روی خود افگنده مبین آئینه را
مهر تابنده میان شب یلدا مطلب

الغ بیك میرزا:- از سلاطین اولوالعزم کورکانیه و متصفین بجلائل نعوت انسانیه بود و زیج الغ بیگی منسوب باوست- خلف ناخلف وی عبداللطیف میرزا او را کشته خسر الدنیا والآخره گردید. ازوست:

هر چند ملك حسن بزیر نگین تست شوخی مکن که چشم بدان در کمین تست

الف ابدال بلخی :- اولا از مصاحبان سلطان یعقوب بود بعد وفاتش بمنادمت شاه طهماسب صفوی ذخیرهٔ مباهات اندوخت - روزی شاه پرسید که در شأن من کدام شعر گفته‌ای گفت:

تاج شاهی که شرف بر سر قیصر دارد هر که این تاج ندارد تن بی سر دارد

شاه فرمود که این خوشامدست وی بدیههٔ عرضه داد:

دارم حکایتی و نه جای خوشامدست شاهی چنین بمعر که هر گز نیامدست

. . .

هر چند کار تو درین گنبد گردان جز قد الف هیچ خم و پیچ ندارد
امروز مکن تکیه برین حرف که فردا معلوم تو گردد که الف هیچ ندارد

. . .

چون الف چیزی ندارم در جهان تا بدست آرم تذرو خوشخرام

ای دریغا کاشکی «ب» بودمی تا یکی در زیر من بودی مدام

الفت:ـ اوجاگر چند، قوم کایتهه متوسل ملازمان نواب مهابست جنگ ناظم بنگاله بود. ازوست؛

گشت گل جام شراب و شد دل بلبل کباب

کیست یا رب در چمن امروز مهمان بهار

۞ ۞ ۞

در آمد شام غم در سینه حسرت نام مهمانی

ز داغ دل کشیدم بی تکلف پیش اوخوانی

الفت:ـ پیر محمد جونپوری طبعش بسخن سنجی مألوف بود. اوراست:

نه خال عنبرین باشد بر آن رخسار دلجویش

ز داغ سینه‌ام عکسی ست بر آئینه رویش

. . .

نشکنی ای‌شانه تاری ازسر گیسوی او رشتهٔ جانهای مشتاقان بود هرموی‌او

الفت:ـ میرزا غلام محمد برلاس؛ساکن کلانور مضاف بلاهور. مردی‌عاشق مزاج بود. ازوست:

ببزم من که خموشی بساز آهنگ‌ست زبان عرض تمنا پریدن رنگ ست

تمول آفت جان میشود توانگر را پی‌شکست طلسم صدف گهرسنگ ست

الفت:ـ میرزا محمدعلی مرشدآبادی اصلش از اصفهان ست ووی از اقرباء نواب غالب علیخان داماد علاءالدوله سرفراز خان ناظم بنگاله بود ازاوست:

آبی ز جوی دیدهٔ تر میخوریم ما یعنی همیشه خون جگر میخوریم ما

. . .

بروز وصل شود تازه داغ فرقت ما بساط عیش بود مایهٔ کدورت ما

الفتی بدخشی:ـ بر فصوص الحکم و فتوحات مکیه نظر داشت وباعلما زمان در ایمان فرعون بمناظره ومباحثه درمیپیوست. ظرفا ملقب بو کیل فرعونش

کرده بودند و در سال سبع و الف (۱۰۰۷) با خاك برابر گردید. از اوست:

ای شوخ بندهٔ سخن اولیم ما گفتی وفا کنیم با حباب یا جفا

الفتی دهلوی:- جوان خوب‌صورت و نیکو سیرت مرید خواجهٔ میر درد دهلوی بود. اوراست:

نیست در وهم مرا آنچه گمان‌داری تو بتکلف چه کنی منع ملاقات شبم

الفتی ساوجی:- در دکن رسیده ملازم سرکار سلطان‌عبدالله‌قطب‌شاه گردید و رساله در عروض بنامش تألیف نموده جائزهٔ وافر یافت و به‌وطن خود شتافت.

از اوست

ز ضعفم ای نسیم کوی جانان گر خبر داری
چرا یکره نیائی تا مرا از خاك بر داری

دمی آبی مخور از دهر گر آسودگی خواهی
که میسوزی بسان‌شمع تا نم در جگر داری

الفتی کمره‌ای :- کهین برادرشیخ علی نقی کمره‌ای . ازاوست:

از من گرت غباری نبود عجب نباشد آنم که گر بسوزی خاکسترم نبینی

الم‌پرشادرای:- ولد مهتاب رای قوم‌کایتهه- پدرش مدتی منشی دفترخانه گورنری کلکته بود . ازوست:

شب که از شوخی مژگان تو افسانه زدند
نشتری در رگ خواب من دیوانه زدند

. . .

تنها ندارد ابروش شمشیر عریان در بغل
صدخنجر خونریزدل‌بگرفته مژگان‌دربغل

النتر:- سلطان از احفاد سلطان قطب الدین خوارزم شاه بود و رشیدالدین و طواط از شعراء عهد اوست:

این رباعی ازاوست:

معشوق پری عذار میداشت امید کاین خوبی و این‌عشق بماند جاوید

از گردش‌چرخ وسیرماهو خورشید   او روی سیاه کرد و من موی سفید

امام‌قلی رازه قاینی(۱) :- درفن‌معماری دستگاه تمام داشت ومظفرحسین میرزا در زمان طرح اندازی عمارت عالیه درارگ قندهار اورا میر عمارت مقرر کرده بود - و وی بحسن لیاقت در مزاج میرزا دخلی کامل حاصل نمود و بر لیری بدیع‌الجمال‌فرا کونه‌نام عاشق‌بودآخر کاردرفراق‌دلدارجنونی‌بهمرسانیدو طائر روحش از قفس عنصری پرید . ازوست :

صحبت غیر عـذاب ست تو هم میدانی
دل از ین غصه کباب ست تو هم میدانی
با رقیبـان بضرورت سخنـی میگویم
خامشی ورنه جواب ست تو هـم میدانی

امامی:- شیخ غلام متوطن‌دلهوبریلی متعلق دارالاماره لکهنوست اوراست:

کار کس از تو سر انجام ندیدست کسي
مثل تو خود سر و خود کام ندیدست کسی
بستهٔ زلـف تـو آزاد نگردد هر گز
تـا جهان ست چنین دام ندید ست کسـی
عمر بگذشت و امامی ز تو خرسند نشد
مـثل او عـاشق نا کام ندید ست کسی

امامی: - قاضی محمد امام الدین اصفهانی از شاعران‌عصر شاه‌طهماسب‌صفوی است . اوراست :

گفتمش گل گل شکفته رنگ رخسارت زمل
غنچهٔ او در تبسم شد که از گلها چه گل ؟

امان:- امان الله قهستانی که در هرات‌عزلت گزیده بود . او راسـت:

---

(۱) رازه راء مهمله بالف کشیده وزای‌معجمه بهای‌زده درترکی بمعنی‌معمارست. منه

روز در فکرم که شب دل بیتو چون خواهد شدن
شب درین اندیشه ام تا روز چون خواهد شدن

امانت :- مولوی میر امانت علی ساکن قصبهٔ روناهی بفاصله پنج کروه از فیض آباداود - مرد درویش مزاج مائل بتصوف بود و در نظم و نثر فارسی و علم بهاکها و مقامات موسیقی مهارتی داشت . ازوست :

گفتی ز کوة حسن دهم چون جوان شوم
ای من فدای حسن تو اکنون جوان شدی

امانی: - شیخ امان‌الله دهلوی- که درنگارستان میرزا امان الله نوشته. اوراست :

بخون ریز اهل وفا میروی مرا میگذاری کجا میروی ؟

امداد:- نواب امداد خان خلف کفایت الله خان رامپوری قیام شهرلکهنو خوش کرده و قاضی اختر را بخدمتش نیازی بود ، ازوست :

دیشب آن‌رشك قمر شمع شبستان که‌بود آفت جانم خدایا راحت جان که‌بود

امنی‌یزدی:- غالباًهمین‌را در«نشترعشق»امتی بتاء فوقانیه بجای‌نون‌نگاشته که مؤلف «صبح گلشن» بعینه نقلش برداشته. ازوست:

امنی چه دل‌ست اینکه در سینهٔ تست بیرون فکنش که خصم دیرینهٔ تست
تو شعله درون سینه داری و مرا افسوس بتار و پود پشمینهٔ تست

امی‌شیرازی:- اگرچه از نوشت و خواند بهره نداشت لکن گام فکر برجادهٔ خوش خیالی میگذاشت- در عهد شاهجهان بشاه جهان آباد رسید قصائد فصیحه بحضور شاهی گذرانید و بجوائز مترقیه متمتع گشته بوطن‌خودباز گردید. ازاوست:

تا دلم در صفت حسن غزلخوان شده است
وصف ابروی تو سر مطلع دیوان شده است

امید:- امید علیخان نواب جانجهان‌خان ناظم شهر هو گلی هم‌وطن‌ودوست

قاضی محمد صادق خان اختر بود ودر اواسط مایهٔ ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) جهان فانی را بدرود نمود. اوراست.

در سوختن و ساختن آتش عشقت کاریکه ز پروانه نشد همت کرد

. . .

نازم قدراندازی شست تو که بردل تیری نگشودیکه توان گفت خطا کرد

امید:ــ از شاعران هرات‌ست. ازوست:

دیده را باز کن ای راهزن قافله‌ها که گهرهاست نهان در صدف آبله‌ها

از لب کم سخن وچشم تغافل نگهت ورق نرگس و گل کو؟ که‌نویسم گله‌ها

گاه دیوانهٔ زلفیم و گه آشفتهٔ خط سر نکردیم‌برون هرگز ازین سلسله‌ها

اینغزل دوش‌چو آن‌شوخ‌ادافهم شنید داد امید بما از لب لعلش گله ها

ابوالمجاهد:ــ برادر چارمین امیر صدرالدین محمد اشکوئی تونی ست از غایت نخوت و رعونت خردماغ گردیده بود. ازوست:

دل که در دائرهٔ عشق در آورد مرا همچو شمع آتش سوزان بسر آورد مرا

امیر:ــ امیر بیگ نصرآبادی پیشهٔ قصابی داشت و بموزونی طبع نکات لطیفه پوست کنده میگفت و بدین شعر در عالم رؤیا ملهم شده.

روزی بشب برم بصد اندوه سینه سوز شب را سحر کنم بامید کدام روز

امیر:ــ امیر کلال بخاری حقیقت آگاه طریقت پناه اکمل اولیاء الله بود خواجه بهاء الدین نقشبند خرقهٔ خلافت دست از آن حضرت پوشیدسنه ثنتین و سبعین و سبعمایة (۷۷۲) سال وصال اوست شرح محامد و مناقبش از سیراولیاءالله باید جست. ازوست:

گر بدر منیری و سما منزل تو وز کوثر اگر سرشته باشد گل‌تو

گر مهر علی نباشد اندر دل‌تو مسکین تو وسعیهای بی حاصل‌تو

امیر:ــ امیرمحمد سبزواری‌پسر یمین الدین ست. ازوست.

آشکارا کرده پیش از آفرینش رزق را

آنکه نتوانی نهفت از وی نهان خویشتن

(۱) نصرآباد قریه‌ایست مضاف به اصفهان ــمنه

هر که را بینی بعالم روزی خود میخورد
گر زخوان تست نانش ورزخوان خویشتن

پس ترامنت زمهمان داشت باید زانکه او
میخورد بر خوان احسان تو نان خویشتن

امیرحاج:- سید قطب‌الدین جنابدی- در عهد سلطان حسین میرزامشمول عواطف امیرعلی شیر بود و مجردانه و آزادانه زند گی مینمود. او راست.

زعکس روی خود افروختی زلف پریشان را
کجا زینگونه آتش میتوان زد کافرستان را

...

شرح کدام درد کند آب چشم ما — اسباب نامرادی ما بی نهایت ست
قتل‌مرا چه‌حاجت شمشیر کین بود — کز تیر غمزهٔ‌تواشارت کفایت‌است

...

باز این دل شکسته خیال وصال کرد — چیزی خیال کرد که نتوان‌خیال کرد

امیر حسن گیلانی:- پسر امیر عبدالعظیم خان امیر نامدار وابن البنت قاضی جهان قزوینی ست ازوست:

من عاشق آن روی چو ماهم چه توان کرد
دیوانهٔ آن زلف سیاهم چه توان کرد

امیرصدرالدین‌محمد اشکوئی(۱):- ازمعززین بار گاه شاه‌طهماسب‌صفوی بود و در صرف و نحووخط نستعلق مهارت داشت. از وست.

تیریکه ز شست تو مرا بر جگر آید — من‌منتظر استاده که تیری د گر آید

امیرفخرالدین‌محمد:- برادر دیگر امیر صدرالدین‌محمدست-دراصول‌رقص دخلی داشت. ازوست:

تا چو گل خندان ترا بر روی هر خس دیده‌ام
غنچه واراز رشك آن بر خود بسی پیچیده‌ام

---

(۱) اشکوی : قریه ایست در نواحی تبریز- منه.

امیرنظام‌الدین‌احمد :ـ برادر سومین امیر صدرالدین محمدست در سر کار شاه طهماسب صفوی بمحافظت کتب خانه مأمور بود. ازوست:

زلف ست بگرد رخ دلدار پریشان یا سنبل‌تر گشته بگلزار پریشان

امیری:ـ ملامحمد یوسف هروی از مداحان‌شاهرخ میرزا بود. . . ازوست :

بتي که رونق مه بـود روی رخشانـش
ز پسته تنگ شکر ریخت لعل خنـدانش

صبـا بطبلهٔ عطـار از آن جهت مـا ند
که مایه دارد از آن زلف عنبر افشانش

بگرد آن لب چون نوش خط او خضریست
نشسته بر طـرف جوی آب حیـوانش

امینا:ـ زعفران فروش در شهراصفهان بود و از فیض صحبت موزونـان آن دارالملك اشعار نیکو موزون مینمود از شجرهٔ موزونی اوست:

رنجیدهٔ ز من بت نامهربان من حرفی شیندهٔ تو مگر از زبان من
خونم حلال بادبدشمن اگر کند یك حرف‌در حضور توخاطرنشان‌من

امین:ـ امیر امین‌الدین منزل آبادی‌ست. ازوست:

از ضعف مجال نفسم نیست و گر هست
دور از تو همـانا نفس باز پسین ست

. . .

دیده چون آئینهٔ روی تـو دیدن گیـرد از تحیّر ز مژه آب چکیدن گیرد
دل من در سر آن زلف سیه مضطرب ست مرغ در دام چو افتاد طپیدن گیرد

امین:ـ امین الدین ابن شیخ کریم‌الله و برادر بزرك منشی فداحسین‌غریق تخلص موطن قصبه دبائی ضلع بلندشهرستـ بسلامت طبع و استقامت فکراتصاف داشت و بفارسی واردو شعر میگفت، و تلمذ به برادر خود منشی محمد نظام الدین

داشت ودرعین شباب این‌دار فانی‌را گذاشت رسالهٔ «نثر بهار» ازوی یادگارست.

از وست:

نوبهار اینك چو حسن گلرخان رنگین اداست
نرگس شهلا برنگ ما سرا پا چشمهاست

ساقیا از جانب ما تشنگان غفلت چـرا ست
فصل گل آمدشراب وشیشه‌وساغر کجاست؟

لاله سان داغ غـم تو تا بکی پیهم خـورم
بر من‌دلریش ومضطر این‌ستمها کی‌رواست

آه و نالـه میکند هر دم امیـن در هجر تـو
رحم فرما ای بت بیدین که آئین وفاست

امین:- بهله دوز (۱) سمرقندی پسر اوستاد عوض بوده که در بهله دوزی‌از مشاهیر بود. از اوست

میسازدم ز خندهٔ دندان نمای خویش آن نازنین ضیافت شیر و شکر مرا

امین جربادقانی.- سلیقهٔ شاعری نیکو داشت. اوراست:

یا رب از عشق مرا هم بجگر داغی نه تا بکی چشم بدست دیگرانم باشد

امین:- لاهوری سخنور خوش تلاش‌بود. اوراست:

ما را بجهان غیر تو مرغوب نباشد هر خوب که دیدیم زتوخوب نباشد
کاری نکند کس بجهان غیرمحبت گر جور وجفا شیوه محبوب نباشد

. . .

آمد بـهار و بادهٔ عشرت بکام شد چون گل زریکه‌بودمرا صرف‌جام‌شد
کردم سلام‌و اوپی‌قتلم‌اشاره کرد من یافتم کنایه جواب سلام شد

امین:- مولانا احمد معروف بشاه ولی‌الله ابن الشیخ عبد الرحیم ابن شیخ

---

(۱) بهله: بالکسر دستکی‌چرم که‌میرشکار ان برای محافظت‌پنجه‌دست ازناخنهای چنگال جانوران‌شکاری بر دست کشند- منه

وجیه الدین شهید فاروقی دهلوی قدس سره ـ والد ماجد مولانا شاه عبدالعزیـز دهلوی، آیتی از آیات الله بودند و در تبحر علوم ظـاهریه و باطنیه از سرزمین هند کمتر کسي نظیر شان برخاسته. تصانیف مفیدشان بسیارست مثل «حجة الله البالغة» و «ازالة الخفا عن خلافة الخلفاء» و «فتح الرحمان تفسیر القرآن» و «مسوی» و «مصفّی» هر دو شرح موطا «والقول الجمیل» و تفهیمات و لمحات و سطعات و همعات «والطاف القدس» و «انفاس العارفین» و «فیوض الحرمین» و «بدور بازغه» و «سرور المحزون» و غیر ذلك و در نظم و نثر عربی و فارسی مهارت کامل داشتند. گویند نفاست مزاج آنقدر بود که هر روز قبل نماز صبح غسل میکردند و جامه های نو میپوشیدند و جامه‌های روز گذشته بمستحق آن میبخشدند و خوارق و کرامات بسیار از ایشان منقول است و ایشان مرید و خلیفه والد خود بودند و بتاریخ چهارم شوال سنه اربع عشر و مایة و الف (١١١٤) قدم بر مسند ظهور گذاشتند و بست و نهم ماه محرم سنه ست و سبعین و مایة و الف (١١٧٦) ازین عالم ارتحال فرمودند، و مصرعه «او بود امام اعظم دین» تاریخ وفات ایشان است و مزار متبرك دردهلی کهنه واقع ست یزار و یتبرك به ـ از کلام فیض نظام ایشان است:

نخستین باده کانـدر جام کردند   مزاجش عکس آن گلفام کردند
ز دریای قـدم موجی بـر آمد   مر او را بحر امکان نام کـردند
شراب وحدت از خمخانـۀ غیب   مرا صبح ازل در کـام کـردند
امین رمزی دقیقـی با تو گویم   بخود آغاز وهم انجـام کردنـد

. . .

من ندانم بـاده ام یا باده را پیمـانه ام
عاشق شوریده ام یـا عاشق جانانه ام
با جمال ذاتیش حسن دگر در کـار شد
چشم او را سرمه ام یا زلف او را شانه‌ام

غافل از خود ماند از صورت چوپر شد آئنه
تا ترا بشناختم جانان ز خود بیگانه ام

ای امین بر مستیم نام تجدد تهمت است
در ازل پیش از زمان تعمیر شد میخانه ام

. . .

تا بکی محنت مهجوری‌و دوری بکشم / نازنین وطنم سوی وطن باز روم
تا بکی با خس‌و خاشاك بودصحبت‌من / صدر بزم چمنم روی چمن بازروم
بوی جان میرسداز بادیمن دردو جهان / شاه ملك یمنم سوی یمن بازروم

. . .

دلی دارم ز خود خالی حبابش میتوان گفتن
درو کیفتی جوشی شرابش میتوان گفتن

فرو پاشید از هم کثرت موهوم چون شبنم
ز فیض معنی ما آفتابش می توان گفتن

. . .

که باور داردابن حرف از فقیر خاکسار من
که ظل عالم قدس است انکار و قبول او

ندارد باطنش از خویش آئینه صفت رنگی
طلسم حیرت آمودست تمکین و فضول او

شعاع آفتاب از راه این روزن همی ریزد
بجز این‌نکته نتوان بست‌مضمون وصول‌او

حباب آساز خود خالی زسطح بحر میروید
وجود او نمود او شهود او وصول او

امین:- مولانا محمد امین‌الله عظیم آبادی- از علماء عالیمقام‌و فضلاءذوی‌الاحترام بود و بمدرسی‌مدرسهٔ عالیه‌انگریزی در کلکته‌اوقات عزیزصرف‌مینمود- مختصرات

از مولوی جمال‌الدین بهاری و مطولات از مولوی قائم الله آبادی خوانده‌وتفسیر و حدیث بخدمت مولانا شاه عبدالعزیز دهلوی گذرانده و مادام‌الحیات بدرس و تدریس و طاعت و عبادت مصروف مانده، حاشیه بر میرزاهد رساله نوشته‌وتألیف شرح‌مسلم‌الثبوت‌شروع کرده‌بود که کتاب‌حیاتش‌بخاتمه‌رسید۔ در نظم‌فارسی مهارت کامل داشت قصیدهٔ عظمی در نعت ومعجزات‌سید کائنات‌علیه‌وعلی آله السلام‌والصلوة بکمال بلاغت موزون نموده که بایادی ارباب علم متداول است ومطلعش اینست:

مخدرات سراپرده هـای قرآنی چه دلبرند که دل می‌برند پنهانی

☆ ☆ ☆

مزرع عشق امین برگ و بر طرفه دهد

افگند تخم وفـا نخل جفا بر خیـزد!

امین:۔ میر محمد امین خان موسوی نیشابوری مخاطب بنواب برهان الملک سعادت خان بهادر که نسبش بامام موسی کاظم علیه‌السلام می‌پیوندد و در عهدفرخ سیر پادشاه از وطن بدهلی رسیده، و بعصر محمدشاه بدستگیری اعتماد الدوله محمد امـین خان بهادر بفوج‌داری هندون و بیانه سرفرازی یافت و بعد کشته‌شدن‌امیرالامرا سید حسین علیخان بردست حیدر یکی از رفقایش و ظفر بادشاه بر سادات بارهه بحسن اهتمامش مخاطب به برهان گردیده، بصوبه‌داری ملک اوده سرمایهٔ‌سعادت اندوخت ودر سنه احدی و خمسین و مایة و الف (۱۱۵۱) بمرض سرطان در دهلی هنگام ورود نادرشاه قهرمان ایران ازاینجهان رخت بر بست ازوست.

ز کدام ره بیایم که بچشم تو در آیم که بدور چشم مستت همه‌نیزه‌سپاه‌ست

امین:۔ میر محمد امین‌الدین‌یزدی۔ صوفی مشرب درسلسلهٔ صوفیه‌داودی بوده.

از اوست

خوش دل بوعده های توام گرچه‌خود مرا

حاصل ز وعدهٔ تو بجز انتظار نیـست

...

گرد بر گرد چراغ دلمن چون فانوس بند بر بند قبا بافته عریانی چند

امین هزارجریبی (۱):- پسر ابوالفتح بود. ازوست:

من نمیدانم درین صحرا شکار انداز کیست
نقش پای هر غزالی صید درخون کرده ایست

امینی دهلوی- از شعراء عهد جهانگیر بادشاه. که در رفاقت نظام الدین بخشی بود. ازوست:

هر گاه زتوسنت برم نام آغاز شود ردیف انجام
همچون دل بیقرار عاشق در خواب ندیده روی آرام

امینی یزدی:- ملازم خان زمان سیستانی بود. ازوست:

تا گرد صفت دامن یاری نگرفتیم از پا نه نشستیم و قراری نگرفتیم

انجب:- حاجی ربیع مغربی دهلوی‌ست- مذهب حکما مطبوعش بودوعمر خود هفتصد سال بیان میکرد و در جوانی بدهلی رسیده توطن گزید و در نظم بمرتضی قلی بیگ صفاهانی تلمذ داشت و خیلی پر گو بود. ازوست:

آزمودیم بهر رنگ بسی یاران را آنکه دارد بوفا رابطه‌بسیار کم‌ست

. . .

حسن شوخ تو چنان کرد فضا تنگ بگل
که نماند از عرق خجلت گل رنگ بگل

در چمن تا به تبسم شده لعلش دمساز
میزند غنچه ز رشك لب او چنگ بگل

. . .

محو تو شد بسکه سرا پای من آئنه آید بتماشای من

انجب:- میر ضیاءالله کشمیری فرزند میر نعمت‌الله ست. ازوست.

دشمن روشندلان باشد زبان خویشتن شمع در سوز و گدازست‌از بیان‌خویشتن

انس: - لاله بجناتهٔ پسر سیوك رام قوم کایتهه لکنهوی بود این

---

(۱) هزارجریب: قصبه‌ایست از مازندران- منه.

مطلع اوعکس مطلع واقف‌ست.

در قفس بسیار دلشادیم ما　　　　از دعا گویان صیادیم ما

مطلع واقف.

در قفس بسیار ناشادیم ما　　　　از فراموشان صیادیم مـا

انسان:ـ اسد یارخان اکبر آبادی - مردی سخی و باذل و متواضع بودوبا شرفاء ونجباء مفلوك سلوك برادرانه می‌نمود، با عمدة الملك امیرخان راه‌ورسمی بهمرسانده بذریعه‌اش باریاب حضور محمدشاه بادشاه گردید و بخطاب اسدالدوله و منصب شش هزاری سرفرازی یافت و در سنه ثمان و خمسین و ماية والف(۱۱۵۸) در دارالخلافه‌دهلی بدار آخرت‌شتافت ،ونعش‌اودر اکبر آباد مدفون گشت،ازوست:

رباعی

گه با صنم شفیق مـی باید زیست　　　　گه تنها بی رفیق می باید زیست

انسان‌این بزم جای‌شکرو گله‌نیست　　　　یکچند بهر طریق می باید زیست

انسان :ـ غلام مصطفی مرادآبادی از منصبداران زمان عالمگیر بادشاه است:ازوست:

نه بر راه تو تنهـا دارد از نرگس چمن چشمی

بود با دام چشمی لاله چشمی یاسمن چشمی

انسی:ـ عبدالرحمن خان ابن بختیار خان دهلوي، لباس فقرا پوشیده ر فتحپور سیکری قیام داشت و در سنه خمس و عشرین و الف (۱۰۲۵) جامهٔ تن گذاشت. اوراست:

رباعی

گر دل ز غم دوست سلامت بودی　　　　آمـاجگه تیر مـلامت بودی

گویند قیامتی و دیداری هست　　　　ای کاش که امروزقیامت‌بودی

انصاری‌قمی:ـ از انصار سلطان یعقوب بود و در مدحش مثنـوی لطیف موزون نمود و در سنه خمس و تسعین و ثمانماية (۸۹۵) جادهٔ عدم پیمود.ازوست،

گفتی ز داغ عشق‌بسوزانمت اگر　　　　صد داغ‌بر دل ستمرا آن‌یکی‌دگر

انصاف:ـ شیخ محمد یحیی جونپوری۔ مردی گوشه‌نشین مرتاض مرید شاه خوب‌الله آبادی بود. ازوست .

از مذهبم مپرس نه‌مؤمن نه کافرم من رسم این دیار ندانم مسافرم

انصاف لاهوری:ـ در «آفتاب عالمتاب» چند شعر بنامش نگاشته که‌جمله آنها در«نشترعشق»درضمن اشعار علی‌نقی خان انصاف مرقوم‌ست و انصاف آنست که این انصاف همان محمد ابراهیم انصاف ست که بعضی او را دهلوی و بعضـي لاهوری می نگارند.

انوار:ـ مولانا انوار همدانی۔ که‌متصف بهمه دانی بود و در سنه ثلث و ثلثین و تسعمایة (۹۳۳) حجرۀ جسدش از انوار روحانی بی نور گردید.اوراست.

ز من آن طفل بد خو می گریزد غلام او منم او می گریزد!

انور:ـ خواجه انوردهلوی‌شاعر خوش گفتارست ازوست:

بایما گفتگوها داشت با من سرمه ساچشمت
ولکن من نفهمیدم زبان این صفاهانی

انور:ـ لاله چگناتهه سنگهه بها گلپوری. جوانی فصیح بیان و خوش زبان بود و بملازمت ارباب فرنگ بسر می‌نمود. اوراست؛

با چشم من مناظره خواهد اگر سحــاب
اول بگو که دست بشو زآبروی خویش

انور:ـ در «صبح گلشن» نامش ملا نورمحمد نوشته و اورا از شعراء عهد جهانگیری و شاهجهانی‌شمرده و این بیت بنامش آورده...

شب حدیث زلف او در مجلس احباب بوه
دیدۀ خورشید زین افسانه گرم خواب بود

و در «آفتاب عالمتاب» اسمش ملا انوراز رفقای خان اعظم کوکلتاش‌وسال وفاتش هزار و چهل و این ابیات از وی آورده ظاهراً هردویك واختلاف‌خطاست.

درین حدیقه بهار و خزان هم آغوش ست
زمانه جام بدست و جنازه بر دوش ست
بجرم باده گرفتند باز انور را
کفن بدوش و صراحی بدستو می نوش ست

انوری بخاری:- در کاتبان کتابخانهٔ امیرعلی شیر معدود بود، اوراست:
تن زارم بآب دیده میماند بدان گاهی
که پنهان میشود درموج و پیدامیشود گاهی

انوری سودائی:- معاصر حکیم اوحدالدین انوری خاوری ستوازمتخلصی بچنین شاعر بی‌ندید بسودائی مشتهر گشته. او راست:
ای ز تاب می ترا صد گونه بر رخسار گل
سبزهٔ باغ جمالت اندك و بسیار گل

انوری علی‌نقی اصفهانی:- پیشهٔ صحافی داشت. اوراست:
در جهان ای جان بتنگ از عالم جسمانیم
تا اسیر قید هستی گشته ام زندانیم

انیس تبریزی:- در حضرت شاه طهماسب صفوی اختصاصی و در صنعت آتشبازی دستی داشت. ازوست:
یا رب چه سود کرد ندانم درینجهان   آنکس که سر بپای سهی‌قامتی نسود

اوباش:- محمدزمان ساکن قصبهٔ بجنور بفاصله پنج کروه از دارالحکومة لکهنو ازاحفاد قاضی فخرالدین بجنوری بود واصلاح نظم فارسی ازمیرزا فاخر مکین میگرفت. اوراست:
دید آن قاتل بد خو سر راهی مارا   کشت از نیمچهٔ نیم نگاهی‌ما را

اوجی شیرازی:- اوج گرای سپهرسخنوری بود. اوراست:
دهد هر ذره‌اش را میل‌با خورشید پیوستن   صبا خاکستر پروانه رابیکار نگذارد

...

ره کرده غلط سوی چمن سوختهٔ رفت ترسم که گل امسال ببازار نیاید

اوجی کشمیری:ـ سخنش را منزلت دلپذیری ازوست:

هر سر کـه بستهٔ غم فتراك او بود دانم یقین که روز جرا سرخ رو بود
از بس خیال‌زلف‌تودردیده‌سر گرفت آهی که سرزند زدلم مشکبـو بود

اوحد:ـ خواجه اوحدالدین مستوفی سبزواری ـ مجردانه‌وآزدانه‌زندگانی مینمود و بجمله علوم عموماً و بهندسه خصوصاً بخوبی ماهر بود ـ و در سنه ثمان وستین و ثمانمایة (۸۶۸) بعالم بالا رحلت فرمود از قصیدهٔ او که درشأن امام‌علی بن موسی الرضا علیه‌السلام است.

گردون فراشت رایت بیضای آفتـاب وزپرده‌های دیدهٔ شب‌شست کحل‌خواب
صبح سمن عذار چو خوبان شوخ چشم پرده زرخ فگنده برون آمد از حجاب
کف الخضیب رایت نصـرت فراشتـه بر اوج آسمان ز دعاهـای مستجاب
گشته فلك زحوشهٔ پروین گهر فشان بر روضهٔ مقدس سلطـان دین مـآب
سرخیل اولیاءمکّرم کـه ذات او ایزد ز خاندان کرم کـرد انتخـاب

اوحد:ـ ملا اوحدالدین بن شیخ عبدالله بلیانی (۱) از اخلاف شیخ ابوعلی دقاق و اکمل عرفاء زمان‌بود، و شیخ‌صفی‌الدین اردبیلی عقیدتی بـا او داشت و در سنه ثنتین و ثمانین و ستمائه (۶۸۲) در قریهٔ بلیان برحمت رحمان پیوست .

از اوست:

تا حق بدو چشم سر نه بینم هر دم از پای طلب می نه نشینم هر دم
گویند خدا بچشم سر نتوان دید آن ایشانند و من چنینم هـر دم

اوحدی:ـ خواجه‌عمادالدین مشهدی‌تلمیذحاجی‌محمدخیوشانی بود محمد خان شیبانی بتکرار تخالف مذهبی درسنه اربع عشر و تسعمایة (۹۱۴) او را قتل نمود

---

(۱) بلیان: بفتح موحده وسکون لام و تحتانیه بالف کشیده ونون‌درآخر قریه‌ایست حوالی کازرون-منه

قبرش درمشهدست.

رباعی

بر مشهد دوست تحفه جز جان نبری — دردش چو دهند نام درمان نبری
بیدرد ز درد عشق نالان گشتی — خاموش که نام دردمندان نبری

اوحدی:ـ مولانا ابوالمحامد اوحدی کرمانی- مرید و خلیفه شیخ شهاب الدین سهروردی ومستفید از خدمت شیخ محی‌الدین ابن عربی بود و حالات و کمالاتش در تذکرات اولیاءالله مسطور ست.

رباعی

زان می نگرم بچشم سر در صورت — زیرا که زمعنی ست اثر در صورت
این عالم صورت ست و ما درصوریم — معنی نتوان دید مگر در صورت

أیضاً

آفاق همه آئینهٔ یکدیگرند — چون آینه از هستی خودبیخبرند
گرروشنئی میطلبی آینه وار — درکس منگر تا همه‌درتونگرند

ایضاً

مهر توچومهراز نگینم نرود — سودای تو از دل حزینم نرود
من‌خودرفتم ولیک‌خونابهٔ‌چشم — تا دامن عمر ز آستینم نرود

ایضاً

شرط ست مرا که یارامردنکنم — اندیشهٔ زلف و عارض خدنکنم
لکن اگرم بوسه دهد رد نکنم — مستوری نیز تا باین حد نکنم

ایضاً

ای زندگی من و توانم همه تو — جانی و دلی ای دل جانم همه تو
توهستی من‌شدی از آنی‌همه‌من — من نیست شدم در توازآنم‌همه تو

روزی فرزند مستنصر بالله خلیفه حال وجد وحال شیخ اوحدی شنیده گفت که وی کافر است اورا میکشم و تیغی در دست در مجلس سماع شیخ‌وارد گشت- شیخ در عین وجد بر سرش رسیده بر خواند:

رباعی

سهل ست مرا با سر خنجر بودن در پای مراد دوست بی سر بودن
تو آمدهٔ که کافری را بکشی غازی چو توئی رواست کافر بودن

پسر خلیفه ربر پای شیخ نهاد و عذرها خواست.

اویس سلطان:ـ خلف ارشد حسن بونـان که از حسن و جمال و انواع علم و کمال حظی وافی داشتو در عنفوان شباب دل ازین خاکدان برداشت بسخن ارباب سخن توجه میفرمود و این ابیات بحالت نزع گفته:

بدارالملک جان روزی ز شهرستان تن رفتم
غریبی بودم اینجا چند روزی تاوطن رفتم

غلام خواجهٔ بودم گریزان گشته از مولا
در آخر پیش او خرسند با تیغ و کفن رفتم

الا ای همنشینانم شدم محروم از دنیـا
شمارا عیش خوش بادا درین دنیا که من رفتم

اهلی ترشیزی:ـ بعد اهلی شیرازی بعرصهٔ شاعری آمده و دیوانش قریب هزار بیت متداول ست. ازوست:

بسکه در چشمم خیال گوشهٔ ابروی تست
سجده در محراب پندارم که پیش روی تست

. . .

جز داغ حسرتی که بدل یادگار ماند مارا گلی دگر نشکفت از بهار عشق

. . .

خدنگ ناز بر خسرو کشد شیرین از آن غافل
که زخم آن همه بر سینهٔ فرهاد می‌آید

. . .

میکشم درد غمش وزچهره‌ام پیداست این
بر امید آنکه گوئی «دردمند ماست این»

. . .

خط تـو سبزه ز گلبرگ تر بر آورده
بهـار حسن تو رنگ دگر بر آورده
قدت بخلعت گلگون کشیده‌شاخ گل ست
که روزگار بخـون جگـر بر آورده

اهلی جغتا:ـ مقید بمذهبی نبود و از امراء عظیم الشأن سلطان‌حسین‌میرزا بود و در سنه اثنین و تسعمأته (۹۰۲) از اهل قبور گردید.

آهم چو گرد باد فنا میبرد مرا　　از کوی دوست آه کجـا میبرد مرا
بی قد تو دل بستهٔ صد گونه بلا شـد
کی بشکفد آن غنچه که از شاخ جدا شد

ایاز اصفهانی: بندهٔ خریدهٔ زینت بیگم عمهٔ شاه عباس ماضی بود و در فن شعبده مهارت داشت؛ و خلائق را بدان ایذاها میرسانید آخر بحکم پادشاهی بقتل رسید. ازوست:

رباعی

ای برده دلم بنرگس افسون ساز　　وی کشته مرا به تیغ ابروی دراز
یکبار بپرس کیست این کشتهٔ ناز　　تا زنده شود کشته و گوید که ایاز

ابجاد:ـ ذوالقدرخان دهلوی ـ مصاحب خاص صمصام الدوله خان و خان دوران خان بود. اوراست.

بس است عرض تمنای بینوایان را　　طپیدن دلکی یا پریدن رنگی

ایجاد:ـ میرزا عبدالعزیز لاهوری شاگرد میرزا عبدالقادر بیدل‌ست.

از اوست:

بصحرای جنون دیوانه سامان چمن دارد
چو نرگس چشم حیرانی چو گل‌چاك گریبانی

ایما: ـ ملا محمد هادی مشهدی درعلم منقول استعداد معقول داشت . . .

از اوست:

بسینه چنگ زدم دل در اضطراب آمد　　بدیر حلقه زدم کعبه در جواب آمد

ایما:ـ میرزا اسعیل اصفهانی به پیشهٔ علاقه‌بندی کسب وجوه معاش‌مینمود و در سنه ستین و ثلثین و مأته و الف (۱۱۳۲) راه عدم پیمود اوراست:

چاره ز می کن دل افسرده را گرم نگهدار هوا خورده را

. . .

بسکه حرف حق کسی در دهر نتواند شنید
گیرد اول در اذان گفتن موذن گوش را

✡ ✡ ✡

مضمون کسی گل نکند از سخن ما کی سبزهٔ بیگانه بر آرد چمن ما

. . .

خصم را غافل گرفتن نیست از مردانگی
پشه با این ناتوانی میـزند اول صدا

ا مان شاه:ـ میر همدانی همچنین ست در «آفتاب عالمتاب» و «نشترعشق» و «صبح گلشن» ودر «شمع انجمن» ایما بدون نون ست شاید از قلم ناسخ‌افتاده. بالجمله این ایمان در عهد شاه سلیمان با نجف قلی خان ابن قراخان بسر میبرد.

ازاوست:

مرغ دل از هجوم غمت سر بخود کشد
در سینه همچو غنچهٔ گل سر بخود کشد

ایمن:ـ احمدقلی خان‌دهلوی-پدرش از بلدهٔ قم بود که‌درعهد‌محمدشاه‌بادشاه در هنگامهٔ نـادرشاه کشته شد چون پدرش از بلدهٔ قم بود اورا قمی نیز گویند.

اوراست:

سر فرازیم ز پا بوس تو ای مایهٔ ناز سایهٔ سرو قدت کم نشود از سرما

باب باء موحده

بابا شاه‌تربتی:ـ از شاعران عهد شاه عباس ماضی حافظ مصحف مجیدودر

حسن خط نستعلیق وحید و بعود نوازی فرید بود۔ اسلافش از قہپایہ و بکثرت قیامش دراصفہان بعضی اصفہانی نوشته‌اند وفاتش سنه تسعه و تسعمائهٔ (۹۰۹) در شہر تبریز واقع‌شده ازوست :

در رخت آنہا که حیران نیستند نقش دیوار ند انسان نیستند

. . .

چه دیده اند گدایان عشق بر در دوست
که هر دو عالم شان در نظر نمی آید

بازلی:- از شاعران شہر تفرش است. ازوست:

عبیر آمیز سازد تربتش تا دامن محشر
چو بر خاك شہیدغمزهٔ خود دامن افشاند

باسط:- محمد باسط علی ابن مولوی شفاعت علی۔ مولدش قصبهٔ مردم خیز کاکوری پنجگروهی دارالسلطنة لکہنوست و توطنش سندیله که وطن مادری اوست، عمری بملازمت سرکارانگریزی بسر برده و با قاضی اختر ربطی‌داشت.

از اوست

بیا که مطرب و مینا و طرف بستان ست
بخنده شاهد گل موسم بہاران ست
چه فیضہا که بعزلت زلال خضر نیافت
بہار زنده دلی مفت گوشه گیران ست
چو مرد بلبل بیدل اسیر کنج قفس
چمن ز لاله بدل داغ و گل پریشان ست
بچشم غمزدگان موج گل بود زنجیر
برای غنچه دلان صحن باغ زندان ست
نشسته ام به حریم فسردگان باسط
اسیر کنج قفس بلبل خوش الحان ست

باعث:ـ محمد نصیر اصفهانی از زرکشان زمانهٔ سلطان حسین صفوی بود ...

ازوست:

در گلشنی که از گل رویت نقاب سوخت
در برگ لاله‌رنگ چو خون در کباب سوخت

باقر:ـ خرده کاشی که در « نگارستان » باتباع بعض تذکره نویسان او او را خرده فروش نوشته‌ست در « آفتاب عالمتاب » ست که او مرد متمول بودواز باب تذکره‌ازلفظ خرده‌غلط‌خورده‌اند ـ خرده نام‌دیهی ست متعلق کاشان و این‌باقر مرید محمود متوطن خرده‌بود، زمانی که شاه عباس ماضی بفتواء علما بقتل‌محمودمتهم بالحادومریدانش‌فرمان داد باقر نیز گرفتار آمد و عرضه داد که بوی‌نگرویده بودم بل بابتلاء عشق شاهدی ازمریدانش بحیلهٔ ارادتش یکجائی بامعشوق‌حاصل نمودم، و بعض علماء خراسان تصدیق قولش نمودند شاه از قتلش در گذشت.

ازاوست :

ای خوش آن ساعت که چون ازدیدنت بیخودشوم
بر سر من آئی و بویت بهوش آردمرا

. . .

خاکستریکه آتش دوزخ در و گم ست
بـر زخم ما بریز که جـای ترحم ست

. . .

زرویش خانهٔ آئینه سامانی دگـر دارد
پری در شیشه می درجام و گلشن درنظردارد

. . .

گشت باقر روزی من هر کجاقسمت پذیر
دانه‌ام در دام و آبم در دم شمشیر بـود

. . .

نگاهم دوش بر روی‌تو افتاد و زخود رفتم
معاذ الله اگر روزی نگاهم بر نگاه افتد

. . .

تنگدل گردد اگر خیمه بگلزار زنم
گل شود غنچه اگر بر سر دستار زنم

رباعی

مهرم که بدر یوزهٔ دلها شده ام | عشقم که درین لباس پیدا شده‌ام
گم کرده‌خویش، ازمن‌جوی که‌من | راز دو جهانم آشکارا شده ام

باقر:— زر گر اصفهانی زیور سخن‌را خو بتر می‌ساخت. اوراست؛

نگفتم هیچ در وصف دهانش | دهان راهیچکس چون من نبسته

باقر:— میر محمد باقر طوسی ست . ازوست:

چنان مستغرق عشقم که گر تسبیح زاهد را
بخاطر بگذرانم رشتهٔ زنّار می گردد

باقر:— ملاباشی‌رشتي نامش باقرخان‌ابن‌صادق خان‌زند ست. ازوست.

آمد بگوش جانم آواز آشنائی | نالیدن‌دل‌ست‌این‌یا ناله‌در آئی

باقر:— میرزا شاه باقر مشهدی فرزند میرزا عرب‌مشهدی‌ست—مردی‌رندانه طبع و آواره مزاج بود. زنی داشت‌بی‌بی گل نام وقتیکه مادر آن‌زن مردباقراین قطعه تاریخ موزون کرد .

قطعه

از لوث وجود گنده پیری | صد شکر که پاك گشت عالم
زین واقعه از سرشك گلفام | بر چهرهٔ گل نشست شبنم
جستم تاریخ آن زرندی | گفتا پشمی ز خایه‌ام کم

. . .

شکستگی ست که خود مومیائی خویش ست
گذشتگی ست که از هرچه هست درپیش ست

. . .

ز سینه جان سفری شد هوای کوی تو دارد
نگاه خانه نشین شد فراق روی تو دارد

باقی بالله:ـ خواجه باقی بالله دهلوی ابن مولانا قاضی عبد السلام ـ اعلم علماء عصر و افضل فضلاء دهر بود ـ سلسلهٔ نقشبندیه از ذات با برکات او در ملك هندوستان فروغ و رونق گرفته‌در سنه ثنتین و سبعین و تسعمائه (۹۷۲) بشهر کابل پا بعرصهٔ شهود گذاشته و باکتساب علوم ظاهری از بابا صادق حلوانی‌پرداخته‌و به ریعان شباب بر جادهٔ سیاحت قدم‌افشرده، اکثر بلاد عرب و عجم پیموده، و بخدمات ارباب کشف و شهودرسیده ، انواع فیوض و برکات ربوده و دست‌به‌بیعت ارادت بدست خواجهٔ محمد امکنکی داده و خرقهٔ خلافت ازو یافته ، پس‌بدهلی‌رسیده طرح اقامت انداخت و بر طالبان راه خدا ابواب فیض مفتوح‌ساخت و درجمادی الاخر سنه ثنتا عشر و الف (۱۰۱۲) بعمر چهل سال فانی فی الله گردید ...

ازوست:

میگذشتم ز غم آسوده که ناگه زکمین
عالم آشوب نگاهی سر راهم بگرفت

رباعی

در راه خدا جمله ادب باید بود — تا جان باقیست در طلب باید بود
دریا دریا اگر بکامت ریزند — کم باید کرد وخشك لب باید بود

بانیه:ـ بهوپت‌رای سهادنپوری از قوم غله فروشان آنجا بود بنابرین‌این تخلص اختیار نمود.ازوست؛

دل اندر حسرت دنیا شکستم — چه رنگین گوهری بیجا شکستم

بابزید:ـ ابن مظفر برادر شاه شجاع کرمانی بود. **رباعی** ذیل‌ازاوست:

از واقعهٔ ترا خبر خواهم کرد — وآنرا بدو حرف مختصرخواهم کرد
با عشق تودر خاك‌فروخواهم‌رفت — با مهر تو سر زخاك بر خواهم کرد

بایندرخان: ـ از منتسبان و خویشاوندان سلاطین صفویه بود. ازوست:

کاش زلف تو دگر بو بصبا نفروشد
تا صبا منت کونین بما نفروشد

بحثی:- میرزا اسمعیل قزوینی از شعراء عصر شاه طهماسب ماضی ست...

اوراست:

پس از عمری که‌بامن گفت یکره از وفا حرفی
چنان رفتم ز خود بحثی که آنرا هم نفهمیدم

در « آفتاب عالمتاب » است که این بحثی را تذکره نویسان سه جا ذکر کرده‌اند، بتخلص اسمعیل در الف- و بتخلص بحثی در باء موحده و بتخلص یحیی در یای تحتانیه - واحدی بر غلط و اشتباه خود مشعر نشده.

بخاری:- شیخ محمد دهلوی از علم و فضل بهرهٔ کافی داشت. ازوست:

بروزگار غمت صبر اختیار کنم
چو اختیار نماند بگو چه‌کار کنم؟

بخشش:- مولوی مخدوم بخش متوطن قصبهٔ لاهرپور متعلق سرکار خیرآباد در علوم متداوله شاگرد مولوی مدن شاهجهانپوری و در نظم و نثر تلمیذ میرزا محمد حسن قتیل بود. ازوست:

خضر گر بر لب آن چاه زنخدان گذرد
جای آنست که از چشمهٔ حیوان گذرد

ساقی امروز میم ده که دگر باده و جام
بچه کار آید اگر فصل بهاران گذرد

. . .

هر که نخل قد موزون تو در بر گیرد
سحر سازی ست که از سر وسهی بر گیرد(۱)

بدر تاشکندی.- درویشی بود آزادی مشرب و نیکو سیرت اوراست:

همچو آه سرد صبح و گریه‌های گرم شمع
آتش اندر خود زند دود دل افگار ما

بدر تبریزی:- بسخنان شیرین در شکرریزی ست اوراست:

(۱) این مصراع غلط وبیمعنی است - آدمیت

من ناتوان تراز همه‌بودم‌مرا گرفت دنباله کرد خیل غمت اهل دردرا

بدرکرمانی:- فرزند مولانا یحیی کرمانی ازعلماء موزون طبع بود-

ازاو ست:

گردد از تشبیه تیغش روی دفتر پر ز خون

باشد از اوصاف رمحش کام خاطر پرسنان

یـاد تیر او کنی پیکان بر آید از ضمیر

نام تیغ او بری الماس رویـد از زبـان

بدرهروی:- از مداحان علاء الملك بود. ازاوست **رباعی**

دستی دارم چو کیسهٔ باد تهـی و انگه گوئی مرا مکن یـاد تهی

این پرده مزن ورنه کنم ازدستت چون چنگ دل خویش بفریاد تهـی

بدرالدین‌خوافی: شاعری لطیف طبع ست. ازوست:

عتابش را نمیدانم چگـویم ولکن پیش عذرش جان توان داد

بدرالدین یزدی:- در آخر عهد خود نورتخلص کرد-مگرفروغی نیافت.

رباعی

گه تـاب کمند مشکبار تو کشم گه غصهٔ چشم پرخمار تو کشم

بردل ز نهال وصل يك شاخ نماند آخر بکدام برگ‌بار تو کشم؟

بدیع‌الدین: شاه مدار ابن شیخ ابواسحق شامی از بنی اسرائیل بود- عارف کامل و واصل صاحبدل ست- از صغر سن بخدمت شیخ سدیدالدین حذیفه مرعشی رسیده، انواع علوم حتی کیمیا و سیمیا اکتساب نموده وفیضهای باطنی ربوده در حرمین شریفین مدتی اقامت ورزیده بجوار سرور عالم ﷺ مصروف ریاضات و مجاهدات مانده ، تصفیهٔ قلب حاصل فرموده،و تا دوازده سال طعام نخورده،وبگام سیاحت ربع مسکون را پیموده آخر کار قدم بملك هند نهاده، در قصبهٔ مکن پور انزوا گزیده، عمر دراز یافته و سلسلة بیعتش بشش‌واسطه بحضرت رسالت(صلعـم) می‌رسد و در سنه ثمان و ثلثین و ثمانمایة (۸۳۸) بعالم قدس رسیده در مکن پور

مدفون گردیده۔ مرقدش زیارتگاه خلائق و «ساکن بهشت» تاریخ وصال اوست۔
آن حضرت احیاناً بکلام موزون هم تکلم مینمود، روزی یکی از عقیدت مندان باستدعای مقدمش این شعر عرضه داشت.

ای نظرت آفتاب هیچ زیان داردت کاین در و دیوار ما از تو منوّر شود

آن حضرت فی البدیهه این بیت بجوابش نوشت:

پرتو خورشید عشق بر همه تابد ولی
سنگ بیك نوع نیست تا همه گوهر شود

بدیع:۔ بدیع الزمان میرزا خلف سلطان حسین میرزا از متهوّران بدیع المثال بود و در سنه عشرین و تسعمائة (۹۲۰) بعارضۂ طاعون از سرای فانی بعالم باقی رحلت نمود. اوراست:

چو رخسار تو از نوشیدن می لاله گون گردد
درون من صراحی و ار تا لب غرق خون گردد

***

مرا از جوانان شیرین شمائل بجان منت ست آنچه کردند با دل
کند منع ما شیخ شهر از جوانان چگوئیم او را که پیریست جاهل

...

بسکه دیدم بحیا جانب او شد حیا باعث رسوائی من

بدیع:۔ کاتب جوینی از سخنوران عهد سلطان سنجر ست.. اوراست:

بخم گردون محمد محمود زیر ابر اجل جمال نهفت
او چو جان بود و جان نمیرد و من زنده را مرثیه نیارم گفت

بدیع:۔ ملا محمد یوسف اندجانی از فضلاء سرکار سلطان حسین میرزا و ماهران فنون معانی و بیان و بدیع و عروض و قافیه بود و در سنه سبع و تسعین و ثمانمائه (۸۹۷) در زاویه لحد آسود.

گر باین آب و هوا کویت بود منزلگهم
نی زلال خضر باید نی دم روح اللهیم

بدیع:ـ میرزا اسمعیل اصفهانی مبدع خوش بیانی ست. ازوست.

بعزم گریه افگندم دل دیوانه در دریا
بنام کردم بطرح عشق آتشخانه در دریا

بعالم جز دل زارم که غرق اشك خونین ست
ندارد یاد هر گز هیچکس ویرانه در دریا

. . .

فراغ بالی من در قفس مرا دارد
وگرنه قفل قفس دیر شد که واشده است

. . .

ز جسم نا توانم آتش سودا چه میخواهد
اگر ما را نمیخواهی غمت از ما چه میخواهد؟

بدیعی:ـ بدیع الدین تونی ابن قاضی سلطان ست. اوراست:

غم ساخت کار دل بنوا میتوان شناخت
ظرف شکسته را بصدا میتوان شناخت

. . .

چشم مستت خفته زیر طاق ترسم بشکند
بار رنگ وسمه دیگر بر خم ابرو منه

بدیعی سمرقندی: از شعراء نگارستان سخن در عهد سلطان حسین میرزا بود و این مطلع منسوب باوست.

زشوق وصل تو بر لب رسیده جانی هست
وصیتی ست بیا تا مرا زبانی هست

بدیهی :ـ میر عرب سیستانی. ازوست:

صد بار اگر بجور مرا کشته بی گناه
هر گز نگفته ام که گناهی نکرده ام

بذلی اصفهانی:ــ در عهد شاه طهماسب ماضی از باذلان نامور بود هر چه بدستش آمدی بر محتاجان و فقیران و ارامل و پیران قسمت مینمود ازوست:

گر مرا بودی بقدر همت خود دسترس

در جهان یکجو غم روزی نخوردی هیچکس

برشته:ــ میرزا محمدحسین لکهنوی معروف بآغا برشته ـ جداعلاش ملا حسن آذربایجانی که از اقرباء سلاطین صفویه بود، بعد از فراغ از حج و زیارات در هندوستان رسیده، بسرکار نواب منصور علیخان صفدر جنگ بعهدهٔ میر بخشی ملازم گشت، پسرش آغاحسین بتمنای پدر از اصفهان به لکهنو رسیده و بادختر همشیره سیّد صلابت خان ذوالفقار جنگ متزوج گردیده، از وی میرزا محمدحسن متولد گشت و وی با بنت میرزا عبدالله برادر میرزا مهدی علیخان لکهنوی تاهل نمود از وی آغا برشته بوجود آمد. طبعی رسا وفکری فلك‌پیما داشت و از دوستان قاضی محمدصادق خان اختر بود ازوست:

در خدمت آن طرهٔ مشکین تو هر روز

تا چند کنم شرح پریشانی خود را

. . .

زد خویش را بر آتش وازاضطراب سوخت

پروانه حیف لذت سوز جگر نداشت

. . .

رو کش مهر درخشان نه همین روی توشد

ماه هم مثل هلال از غم ابروی تو شد

خانه آباد«برشته»چه بلا پیدا کرد رفته از خویش مقیم حرم کوی تو شد

. . .

از یك کرشمه هوش جهانی ز جا برد

عاشق ز دست او دل خود را کجا برد

. . .

کار خود آخر چنان یکروزه هجر یار کرد
دید هر کس حال زارم گریهٔ بسیار کرد

خیر باد ای صحتم باد انویدت ای اجل
یار ما موقوف رسم پرسش بیمار کرد

. . .

قربان سر ناوك دلدوز تو کردم بر داشت عجب لذت زخم جگراز تو

برکت:- محمد برکت الله خان دهلوی برادر زادهٔ اسد یارخان، مستجمع انواع فضائل و محامد بوده ، و در بدیهه گوئی ملکهٔ نیکو داشت، روزی شاه‌عالم بادشاه بر قلعه شاهجهان آباد مصروف پتنگ بازی بود که برکت‌الله خان باریاب گردید و حسب‌الامر این رباعی بالبدیهه معروض داشت و مبلغ ده هزارروپیه نقد وخلعت فاخره در جائزهٔ یافت.

رباعی

تا سلسله جـهان بدستت دادند اقبال و ظفر عنان بدستت دادند
معلومم شد ز رشتهٔ کاغـذ باد سر رشتهٔ آسمان بدستت دادند

. . .

گشایم صبحدم گر تکمهٔ بند نقابـش را
بخورشید درخشان می نمایم آفتابـش را

بچشم از آتش دیدار او نظـاره میسوزد
از آن در آب دید آئینه روی بی‌حجابش را

. . .

بر سر تـربت من لوح ز آئینه کشیـد
تا بدانند در ین خاك نظر بـازی هست

. . .

سحر آن نگار خندان کـه جمال می نماید
بیك آفتاب روشن دو هلال می نماید

بچمن خلیده باشد رگ گــل مگر بپایت

که بچهرهٔ تو رنگی ز مــلال می نماید

. . .

در چمن قامت دلجوی تو گر یاد کنم

سرو از آه دل سوخته ایجاد کنــم

. . .

ز سیر لاله و گل بی رخ تو داغ شدم

بباغ رفتم و بسیار بی دماغ شــدم

برندق:ـ امیر بهاء الدین ابن امیر نصرت شاه بخاری است. از مداحان میرزا بایسنغر ابن عمر شیخ میرزا بود، طبعش بهزلیات و مطائبه و ظرافت میلی داشت، و با خواجه عصمت‌الله بخاری طریق مشاعره و مطارحه می‌پیمود ودرسنه خمسة عشر و ثمانمـائة (۸۱۵) در سمرقند وداع عالم فانی نمود. ازوست:

لب شیرین تو با تنگ شکرمی‌ماند در دندان تو با عقد گهر می‌ماند

یادگار ار بگذارند کسان در عالم از برندق سخن‌فضل‌وهنر میماند

برهان اردلانی : ـ از سخن یابان خوش مذاق ست. او راست.

هر جا که غمی بینی خواهی ز برای من

هر جا که دلــی بینم خواهم ز برای‌تــو

برهان:ـ ملابرهان الدین خلف‌ملاعبدالعزیز کوفی ازجانب سلطان‌طغان شاه شیخ‌الاسلام اصفهان بود. اوراست : **رباعی**

از خوی بدم همیشه مــیرنجانی گه میخوانی و گه مرا میرانی

این‌ست که جان‌ودل‌ترامیخواهد ورنه توچنین نیک‌ونه بدمیدانی

برهان:ـ مولانا سید برهان الدین‌مشهدی که در هرات بتحصیل علوم‌عقلیه و نقلیه پرداخته، مدتی درآنجا اقامت داشته، پایان عمر نابینا گردیده بــوطن خود شتافته در سنه تسعه عشر و تسعمأته (۹۱۹) از قید آب و گل نجات یافته ـ

وقصائد غرا ورسائل قوافی و صنائع و بدائع برهان فضیلت خود گذاشته . . .

ازاوست:

بحمدالله که شد حاصل جهان‌را رونق کامل
ز فر رافت شامل ز عدل خسرو عادل
شه غازی که در هیجا چو شدپیداهژبر آسا
شوند از بیم‌او اعدا چو روبه‌خائف و بیدل
سپهر سلطنت سلطان‌حسین آن‌صفدر میدان
که نام رستم دستان ز دستانش شده باطل

برهان:ـ میر برهان الدین ابرقوهی- سیدی‌صوفی مشرب مستغنی و معتزل کاشانهٔ‌خودبود ازوست:

صبا هر لحظه میگرداند از روی تو مویت را
که میخواهد بلاگردان شودروی‌نکویت‌را

. . .

از بسکه هر گزت ز من خسته یاد نیست
تا رفته ای دلم نفسی بی تو شاد نیست

. . .

تا خط او بر نیامد زلف را کوته نکرد
فتنهٔ ننشست ازپا تا بلائی بر نخاست
با من دیوانه گفتم کیست همراهی کند
غیر زنجیر جنون از کس صدائی بر نخاست

. . .

نشان خاك نهشتم ز گریه در عالم — که حسرت تو مبادا کسی بخاك برد

وله در هجو

در حق سر تراش این حمام — سخن راست بنده میگویم

میکشد پوست از سر مردم سخن پوست کنده میگویم

برهمن:- جگت رای لاهوری برای تحصیل زبان فرس و محاوراتش در یزد رسیده و با طاهر نصرآبادی‌صاحب تذکره مصاحبت ومطارحه داشته‌بعدمدتی بوطن خودعود کرده. ازوست.

نگه گرم بر آن چهرهٔ نازك ستم ست چشم پوشیده تماشای تو باید کردن

پری‌بیگ:- ترکمان از زنان خوش بیان‌ست. ازوست:

سراسر جانی ای باد صبا در قالب شوقـم
سرت گردم مگر در کوی اوبسیارمیگردی

برین:- ملاوجیه الدین دهلوی از ملازمان شاه عالم گوهر بادشاه دهلی و تلامذهٔ میرزا فاخر مکین ست. ازوست:

زجوش گریه بحر موج زن چشم ترست امشب
دل طوفانی‌من کشتی بی لنگر ست امشب
گرفتم دامنش درهم شد و دامن کشید از من
بمن دست و گریبان غیررا کرد ورمید از مـن

بزمی‌اردبیلی:- در سلطنت جهانگیر بادشاه بهند رسیده خیلی متمتـع گردیده عود بوطن نمود، و به رهبری اقرباء طماع مال خود جاده عدم پیمود.

ازاوست:

خوش آن روزیکه پابوست‌من بیچاره میکردم
تو دامن میکشیدی من گریبان پاره میکردم

بزمی:- خواجه غیاث‌الدین محمد استرآبادی که اواسط مائة عاشره (اواسط قرن دهم) در جنگ‌افاغنه کشته شدهمچنین ستدر«آفتاب عالمتاب» و«نشتروعشق» «وصبح گلشن» این رباعی بنامش مرقوم:

نایم جـائیکه گفتگوی تو کنند وصف سر زلف مشکبوی تو کنند

از خلق گریزم من رسوا که مباد بینند مرا و یاد روی تو کنند

و ناسخ شمع انجمن‌زای معجمه را راء مهمله و میم را قاف گمان کرده «برقی» نوشته و این رباعی دیگر دروی بنام او مسطورست:

جانا غم نیك خواه میبـاید داشت فکر دل بیگماه میباید داشت
دل از کف عاشقان برون آوردن سهل ست ولی نگاه میباید داشت

ازین غلطی تخلص و مغائرت هر دو رباعی این بزمی در «صبح گلشن» هم مذکور شده .

بزمی قزوینی:- طبعش مجبول به رنگینی‌ست. ازوست:

غم آن نازنین دارم که دل بر دست و دین از من
نمیدانم چه میخواهد غم آن نازنین از من

بساط شوشتری:- از وطن بماوراء النهر رفته، بر بساط منادمت یکی از اراکین دولت عبدالله خان اوزبك چید و در سنه‌خمس و خمسین و تسعمائة(۹۵۵) همان جا بساط هستی در نوردید. از اوست :

در پیش دست فیض رسان تو گاه جود
صد چون محیط را نبـود قطرهٔ وجـود

بسمل:- بهگوانداس لکهنوی‌قوم کایتهه. اصلش از کالینجر است ووی‌در لکهنو بوجود آمده ملازم راجه مکیت رای و شاگرد رای سرب سنگهنه دیوانه بود ودر آخر عمر هندی تخلص اختیار نمود مثنوی « سلسلة المحبة» ازوست:

اوراست :

یکجا شهن بـدر و هلال امر محال ست
جز ابـرو و روی تو که بدرست وهلال‌است

. . .

خوبان نکشید از کفم زلف زنّار به‌برهمن گذارید

. . .

بیخود نمود بسکه مـرا چشم مست او

دستی بدل سپردم و دستی بـدست او

. . .

ببوسی در تن افسرده جان تازه می‌بخشد

لب جان پرور او آب حیوان ست پنداری

رباعی

آن شوخ در آئینـه رخ خـود را دیـد

بر عکس نگاه چون فتـادش خندیـد

شد واله عکس خویش و آئینه زنـاز

آورد به پیش روی ورویش بـوسید

بسمل: در گاپرشاد لکهنوی نبیرهٔ کنورلچهمی نرائن که از حضور شاه عالم پادشاه بدیوانی صوبهٔ بنگاله سر فراز گردیده بعد از آن بو کالت رسالـه عبدالرحمن خان قندهاری حاضر دربارشاه اود میماند. طبعی درویشانه و با قاضی اختر محبتی غائبانه داشت. مطلع درصنعت فوق النقط. از اوست

رنگ حنا مگر دل من خون نموده است

کامروز رنگ اشك دگر گون نموده‌است

. . .

بجان صاف ضمیران هوس نمی گنـجد

بصحن خانهٔ آئینهٔ خس نمی گنجد

بسمل: محمدیار خان ـ مردی طبیب خوش طبع و ظریف و نکته سنج بود. اوراست:

کرد سامان بدلم بی سر و سامانیها جمع شد در دلم اسباب پریشانیها

. . .

نو بهارست خزان دیدهٔ نـا شاد مرا هست گلشن بنظر خانهٔ صیاد مرا

. . .

هوس بلبل و سودای گل از یادم رفت

صبر از سینه قرار از دل ناشادم رفت

بسمل: مولوی علاءالدین ابن حافظ عصمة الله متوطن جلال آباد بحوالی دهلی ست. در نظم و نثر استعدادی وافی دارد، و از مدت چهارده سال بملازمت ریاست بهوپال بسر اوقات مینماید، ابتداءً با تألیقی و تعلیم سلطان دوله نظیر الدوله میان احمد علیخان صاحب بهادر زوج ولیة العهد رئیسه معظمهٔ ملك بهوپال دامت بالعز والاقبال ممتاز بود، من بعد بعهدهای دیگر سرفراز گشت، و هنگام تسوید این نامه بسر رشتهٔ سرکار سلطان دوله صاحب بکمال فراغ بال میگذرانند و مشورهٔ شعر و سخن با حافظ محمد خان شهیر مخاطب به‌افتخار الشعراء می‌نماید..

از اوست:

بود گنگ و جمن جوئی ز بحر چشم زار ما

چه طوفانی بپا دارد دو عین اشکبار ما

برای عالم جان راست میگویم که ایمانست

جمال عالم آرای بت زیبا نگار ما

ملاحت می تراود بسمل از سوز بیان تو

که شور صد نمکدان زد بزخم دلفگار ما

. . .

بوسهٔ لب بخش و درمان کن مرا — زندهٔ جاوید جانان کن مرا

چند بر رو برقع زلف سیاه — ساعتی بر گیر و حیران کن مرا

بگسل ای بسمل ز ما و من بیا — رستگار از بند زندان کن مرا

. . .

سر موئی ز زلف او بیك عالم نمی ارزد

بجانی چون توانم کرد این پرسود سودارا

دم سردم بدلهای نکویان در نمی گیرد
چه حاصل ز آنکه آهم میشکافد سنگ خارا را

. . .

تن داد بصد تند مزاجی بوصالم باشد مگر از آتش گل بسترم امشب

. . .

اگر بهشت برینم بغیر جلوۂ تست حرام باد بمن کو خودست زندانم
زترك چشم تو بسمل غرامتی دارد که برد با نگهی نقد دین و ایمانم

. . .

منم نشانۂ تیر بلای دورانی منم مجسّم اندوه و یاس وحیرانی

بسمل:ـ مولوی محمد معین الدین خان متوطن قصبۂ کاکوری که بفصل پنج کروه از شهر لکهنواست ـ طبعی رسا و فکری فلك پیما داشت و بنوکری سرکار نگریزی اوقات میگذرانید و از دوستان قاضی اختر بود ودر اواسط مأته ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) بسمل تیغ اجل گردید، اوراست:

حاجت شمعی ندارد کلبۂ احزان ما
رشك خورشید است داغ سینه سوزان ما
شد انیس جان خیال روی یوسف طلعتی
غیرت صد گلشن آمد گوشۂ زندان ما

. . .

باز آی از ین ناله و فریاد که بسمل
یکدم نبرد خواب ز غوغای تو ما را

. . .

دام گسترد چو از زلف گرهگیر در آب
ماهی چرخ شد از شوق زمین گیر در آب

. . .

تا کجا چین جبین تلخ کند عیش مرا
خندهٔ زان لب شیرین شکر بار کجاست
رهرو منزل عشقیم و پی راحت ما
سایهٔ بهتر از آن سایهٔ دیوار کجاست

✡ ✡ ✡

وقت کشتن دامنش از خون من آلوده شد
خون ناحق بین که آخر دامن قاتل گرفت

✡✡✡

دوش با بخت سیاهم در فراقت جنگ بود
عرصه بر دل از هجوم لشکر غم تنگ بود
خود غلط کردم که بردم نام آن زلف سیاه
زآتش حسن تو دودی بررخ گلرنگ بود

. . .

سروا کردن آن زلف معنبر دارم   این چه سودای محل‌ست که درسردارم

بسمل:- میرزا محمدشفیع خان نیشابوری عم ابوالمنصورخان‌صفدرجنك بود.

از اوست

گرد هستی را بآبی میتوان بر باد داد   اینقدر بسمل غبار خاطر قاتل مباش

بسملی:- کله‌پز سبزواری- در قزوین دکان کله‌پزی داشت از اینجاست که بعضی اورا قزوینی نوشته‌اند، هفتاد سال عمر یافته و درسنه خمس وخمسین و تسعمأته (۹۵۵) به بسملی مرك کله بر خاك قبر نهاد، ازوست:

دلادر عشقبازی همدم غم ساختی‌ما را   پی نظارهٔ روای عالم ساختی ما را

. . .

ای دل به پرسشت غم جانانه آمده   دولت بپای خود بدر خانه آمده

بصیر:- قاضی شیخ نورالدین سمرقندی قبل ظهور امیرتیمور از مسند

آرایان معرفت وطریقت بود. اروست:

سر براه عشق ورو در کوی اوخواهم نهاد عاقبت سردر سر این آرزوخواهم نهاد

. . .

هرگز نکنم یاد تو و زار نگریم کم یاد کنم ازتو که بسیار نگریم

رباعی

ای تازه پسر شنو از یـن پیر کهن یك نکته که هست اندرو اصل سخن
حرفی کهدر و معرفتی نیست مخوان کاریکه درو منفعتی نیست مکـن

بقا:ـ حافظ بقاءالله خان ابن شیخ ابراهیم دهلوی قریب هشتاد سـال زندگانی نموده و در سنهستین و مأتین و الف (۱۲۶۰) بدارالبقا رحلت کردهجز این قطع تاریخ وفات محمد اکبر بادشاه ثانی خلف شاه عالم شعری از اشعارش بهم نرسیده.

افسوس بمرد شاه اکبر مقبول خدا ولی مطلق
کلکم بنوشت سـال تاریخ پیوسته بود برحمت حق

بقا:ـ شیخ بقاءالله فرزند حافظ لطف‌الله قریشی اکبر آبادی ـ درخط نستعلق دستی و درنظم فارسی وارد ودستگاهی داشت وتا بسال بستم ازمائه سیزدهم(۱۲۲۰) در قید حیات بود اوراست:

قـامتت سرو روان دیگر ست سرو سرو بوستان دیگرست

. . .

بی تو در دل هوس سیر چمن خواهد ماند
وقت گل میرود ازدست ـ سخن خواهدماند
دست تو در آن زلف شد ای شانه بزنجیر
زانگونه که پـای من دیوانه بـزنجیر
ای شمع مکن گـریه مبادا که بیفتد
از سلسلهٔ اشک تو پـروانه بزنجیر

بقا:ـ محمد بقاسهارنپوری ـ در علم تاریخ حظی وافی ربوده و بتألیف تاریخ «مرأت جهان نما» مشغول بوده که کزلك فنا نقش بقا از صفحهٔ هستی زدوده برادرش محمد رضا همت بتکمیلش گماشت و ناتمامش نگذاشت. اوراست:

ماهروی من ز خط مشکناب　　داد سرمشقی بدست آفتاب

. . .

جا کنم در سایهٔ آن سروقد　　گر رسد از عالم بالا مدد

. . .

قدت را سرو خوش بالاست گفتم　　ببالایت که حرف راست گفتم

بقائی بدخشانی:ـ از زمرهٔ سادات بود و از طول قیامش در تبریز بعضی او را تبریزی نوشته‌اند ، این چند بیت در صفت زلزلهٔ تبریز ازوست:

چه پیش آمد زمین و آسمان را　　که بد می بینم اوضاع جهان را
حوادث با هم از هر گوشه جستند　　طلسم خاك را در هم شکستند
سواد دلنشین ملك تبریز　　شد از فرط تزلزل وحشت انگیز
ز وحشت لرزه با مردم در آویخت　　که رنگ سرمه از چشم بتان ریخت
بتان از لرزه نوعی ایستادند　　که از طاق دل عاشق فتادند
چنان بگرفت طوفان زمین اوج　　که رفتی هر طرف دیوار چون موج
چنان شد درجهان جای سکون تنگ　　که بی آهن شرر میجست از سنگ
برون جستي زوحشت مضطرب حال　　ز صورتخانهٔ آئینه تمثال
ز وحشت تا نظر میکرد رمّال　　تهی شد خانه‌های رمل ز اشکال

بیکتاش بیگ اصفهانی:ـ شاه‌عباس ماضی او را بافسری الوش ترکمان برداشته‌بود. اوراست :

تا بار دوش کس نشود استخوان ما
خود رفته ایم و کنج مزاری گرفته ایم

بلائی بخاری:ـ در فن شاعری بلای روزگارش توان گفت. ازوست:

گر بگرد حرمش ره ندهد کس ما را

ساکن کشور اوئیم همین بس ما را

بلبل : از خوش نوایان گلستان یزد بود این رباعی ازوست:

بلبل ز جفای دوست فریاد مکن　　در پیش خسان ز دست گل‌داد مکن
خواهی که ز قید عالم آزادشوی　　خود را ز کمند عشق آزاد مکن

بلندی‌عراقی: ــ مردی طویل القامه از دراز قامتان عهد خود یک سر و گردن بلند بود ازین رو «بلندی» تخلص گزید. در زمان حکومت سلطان‌ابراهیم میرزا صفوی در سبزوار «بلندی» بخدمتش رسید وبا جامعیت بذله سنجی وبدیهه گوئی بدین عجیب الخلقتی منظور انظار عاطفت سلطانی گردید و تاجی و اسبی و زینی بلندتر بوی بخشید که در سواری سلطان بدین هیئت پیش‌پیش برود تامردم تماشایش میکرده باشند. چندی برین بگذشت که آن ناحق شناس با یکی از غلامان سلطان آهنگ نام که چشم وابروی داشت(۱) عشق‌بازی‌بنیاد نهاد وسلطان در حلم و مروت یگانۀ آفاق بود از سرا و جزا عنان اختیار وا کشیده بر بی التفاتی اکتفا نمود، وی بر جان خود ترسیده از آنجا بیرون رفت. ازوست:

هزار سرو که در حد اعتدال بر آید　　بقامتم نرسد گر هزار سال بر آید

بلیغ: ــ امانت خان ابن محمدی خان فرخ‌آبادی بود. ازوست:

عاشق دانسته روی پوشید　　ای کاش نمی شناخت ما را

. . .

نقش دل سی‌پاره‌ام کر دست پنهان در بغل

زانسان که گیرد کافری دزدیده قرآن‌دربغل

. . .

---

(۱) کذا ــ شاید در اینجا پس ازکلمه «ابروی» کلمه «زیبا» یا «زیبائی» ازقلم کاتب افتاده باشد ــ آدمیت

چو آن خورشید رو گردد بشادی همکنار من
زند پهلو بصبح عید شام انتظـار من

. . .

کی بر رخ خود نقـاب داری(۱) در پرده ز من حجاب داری
از خوردن باده بـا رقیبـان تا چند دلم کبـاب داری

بلیغ:ـ قطب علیخان شاه جهان پوری از مغنیان مصاحب واجد علیشـاه بادشاه معزول ملك اود بود و قطب الدوله مفتاح‌الملك خطاب داشت ازوست:

بتی معجز بیانی سحر کاری کرده‌ام پیدا
ز اعجاز محبت طرفه یاری کرده ام پیدا

. . .

سوزد آن سرو که چون قامت دلجوی تو نیست
باد خونین جگر آن‌دل که‌دروبوی تونیست

. . .

تیغ نگه یار که برقیـست جهانسـوز
آن کیست بجز دل که به پیشش سپر آرد

. . .

بغارت آن پری از ناز سامان کرده می‌آید
که درمستی برخ گیسوپریشان کرده می‌آید

✡ ✡ ✡

ز بسکه دیده ام آئینه دار جلوهٔ تست
خیـال روي تو پیوسته در نظر دارم

✡ ✡ ✡

اعجاز فرو شد خط جادو رقم تو آنی که چکد شیرهٔ جان از قلم تو

. . .

(۱) این مصراع بـا مضمون سه مصراع بعد تناسب ندارد ـ شاید مصراع چنین بوده است : « تا کی برخت نقاب داری » وکاتب در موقع نوشتن اشتباه‌کرده ـ آدمیت

بتی دارم بناز و دلبری بر چیده دامانی
زشرم خنده همچون بوي گل سردر گريباني

بلیغه شیرازی از زمرهٔ نسوان شاعر ست ... اوراست

شب سگ کویت بهر جائیکه پهلو مینهد
روز خورشید آن زمین را بوسدورو مینهد

بندار : ـ خواجه بندر رازی از قدماء شعراء و رفیقان صاحب بن عباد است این رباعی ازوست :

بابط میگفت ماهئی در تب و تاب
غم نیست بجوی رفته باز آید آب
بط گفت چو من قدید گشتم تو کباب
دنیا پس مرگ من چه دریا چه سراب

بوعلی مروزی : ـ سید صحیح النسب بود ـ این رباعی ازاوست

هر خاك که بردامن هر هشیاریست
دارد گهری که قیمتش بسیاریست
یاسرمهٔ نور چشم دل سوخته ایست
یا نیل کمان ابروی گل رخساریست

بهادر : ـ بهادرخان برادر خان زمان سیستاني است ـ ازاوست:

آنشوخ جفا پیشه دل سنگ گرفته
گویا بمن خسته ره جنگ گرفته
بنشسته مه من بسر مسند خوبی
شاهی است که جابرسر اورنگ گرفته

بهادر: ـ میر بهادرالدین دهلوی فرزند ارشد اصالت خان نعمت اللهی که در سلطنت شاه جهان بادشاه منصب پنجهزاری و عهدهٔ بخشیگری داشت ـ نظم و نثرو فن تکسیرو جفر نیکو میدانست و درعهد عالمگیری بوقائع نگاری صوبهٔ کجرات مأمور گردید . این رباعی ازوست :

دل در بر خود هر نفست می بیند
همراز بهر گل و خست مي بيند
خورشید صفت یکی تودردهر ـ ولی
در خانهٔ خویش هر کست می بیند

بهار: ـ بهار علیخان دهلوی از خواجه سرایان پادشاهی بود ... اوراست

بهار برسر خود میزنیم از حیرت
گلی چو از چمن روز گارچیده شود

بهار: ـ رای او دی بهان دهلوی از منصب داران دفتر سلطانی دور محمدشاه بادشاه ست ، از اوست

با وجود آنکه بر کف غیر نقد جان نبود بر سر بازار سودائي دكاني داشتم

بهار محمد سلیم بن محمد اکبر خراسانی ـ طبعش سلیم و کلامش سلیس بود از وطن قصد هند نمود که بحوالی سند قزاق اجل نقد حیاتش درربود اوراست

شد مائل بتان دل عاشق مزاج من غیر از وصال هیچ نباشد علاج من

بهار:ـ منشی چو گلکشور ولد منشی کنول رام نزا کت الله آبادی از تلامذهٔ شاه غلام قطب الدین مصیب الله آبادي است ودر فن عروض و قافیه و نظم و نثر مهارت داشت ، پدرش منشی سرکار نواب خان عالم بقاء الله خان بهادر و خودش در شهر لکهنو منشی کارخانهٔ نواب مدارالدوله بود ... ازاو است

از رشك آن دهان شکربار بار بار خون میگریست غنچه بگلزار زار زار

بهار:ـ میرزا محمد لکهنوی ازرفقای نواب سالارجنگ بود... اوراست

بعشق بیمدارا ساختم با رنج و محنت هم

الهی طاقتی ده کاورم تـاب ملامت هم

بهار بیسر و پـا را ز روی مرحمت یارا

غلام خویش خواندی لطف فرمودی عنایت هم

* * *

گفتم که یافت ازلب اوعمر جاودان فرمود عیسی ازفلك چارمین که من

بهاری اصفهانی :ـ برادر ملاادائی اصفهانی ازشعراء عهد شاه طهماسب صفوی است در سنه خمسین و تسعمائه (۹۵۰) بهار حیاتش بتاراج خزان ممات رفت .

ازاوست:

خیال بست که خونریزد آن نگار مرا فغـان که میکشد آخر خیال یار مرا

✡ ✡ ✡

ز جسم جان برآمد باورت گر نیست یار من

بیار آئینه رخسار خود پیش دهـان من

بهاریــ نوروزشاه کازرونی ــ درشجاعت وچابکسواری یکه تازعصرخودبود از اوست

هه من کند بهر کس که رسد شکایت از من
که کسی ز رحم ناگه نکند حکایت از من

بهاء الدین اوشی (۱) در دور قطب الدین ایبك از وطن در هند رسید و بدهلی توطن گزید و بعزت و حرمت زند گی بسر نمود و در سنه سبع و ستمائه (۶۰۷) ودیعت حیات سپرد . این رباعی از اوست

ای بخشش ملك تو در جهان آورده   کان را کف تو کار بجان آورده
از رشك کف تو خون گرفته دل کان   وز لعل بهانه در میان آورده

بهاء الدین ــ زکریا ملتانی قدس سره ــ وی ازاعاظم اولیا ، و اکابر اصفیاء است ــ جد بزرگوارش کمال الدین علی قرشی از مکۀ معظمه در ملتان رسیده توطن گزید و از وی شیخ وجیه الدین بوجود آمده با دختر ملا حسام الدین ترمذی متزوج گردید ــ از بطن آن عفیفه شیخ بهاء الدین متولدشدو بسال دوازدهم رسیده بود که گرد یتیمی بر سرش نشست ؛ پس وی برای کسب علوم بخراسان رفت ، سپس به نیت اکتساب سعادت حج و زیارت بحرمین شریفین رسید و مدتی مجاور آن مقامات متبر که ماند ودر بغداد آمده از دست شیخ شهاب الدین سهروردی خرقۀ خلافت پوشید و باشارۀ مرشد عود بملتان کرده تن بتاهل داد واخلاف صالح از وی باقی ماندند و وی قدس سره نهم صفر سنه خمس و ستمائه (۶۰۵) بجوار رحمت الهی پیوست ــ گویند مردی جمیل نامعلوم کتابی مختوم بدست شیخ صدر ــ الدین خلف آن حضرت داد و گفت که بوالد خود باید رساند و بر لفافه اش مرقوم بود که درحجرۀ شیخ بهاءالدین زکریا بگذرانند ــ چون نامه به آن جناب رسید و وا کرده خواندنش همان و پرواز روح از قالبش همان بود از اوست:

---

(۱) اوش: بفتح همزه وسکون واو و شین معجمه در آخر ــ نام بلده ایست دراطراف اندجان ــ منه .

صفای دل ز فیض پیر کامل میشود پیدا
چو دل آئینه میگردد مقابل میشود پیدا

۞ ۞ ۞

دوستان‌را غنیمتی پندار — هر کسی چندروزه مهمان‌ست

بهاءالدین مرعشی:ـ شاعری شیرین بیان گذشته اوراست

ای زلف تابدار تو پیچیده از کمر — وی لعل آبدار تو خندیده برشکر
قدت براستی سهی سرو نکته گوی — خدت بارغوان وسمن گشته طعنه گر

بهائی:ـ بهاءالدین محمد عاملی خلف ملاشیخ حسین بن ملاعبدالصمد ـ ازجبل عامل برخاسته و تفسیر و حدیث و فقه از پدر خود آموخته و علوم معقول از ملا عبدالله هروی و ملا علي و ملا افضل و حکیم صدر الشریعة گیلانی و حکیم عماد۔ الدین محمود اکتساب کرده ، و در جمیع علوم ملکهٔ کامل بهمرسانیده و بمنصب شیخ الاسلامی و اجرای امور شرعیه از حضور شاه طهماسب صفوی مأمور گردیده پس بجاذبهٔ شوق ترك وتجرید اختیار کرد و بلباس درویشان در آمده بحج وزیارات قدم برداشت و مدتی در حجاز و عراق و شام و مصر گذرانده از خوان احسان ارباب کمال و صوفیه اهل وجد وحال زله‌های(۱) فیض ربوده شاه عباس صفوی باوی اعتقادی داشت ، و میان شیخ و میر محمد باقر داماد مناظره و مطارحه میماند ،فهمی عالي و استعدادی کامل داشت از تصانیفش که بسیار و در غایت اشتهار است توان در یافت ـ وفاتش روز شنبه دوازدهم شوال سنه ثلثین و الف (۱۰۳۰) واقع شده و بر طبق وصیتش نعش او از اصفهان بمشهد مقدس برده بزمین سپردند .

از او ست:

بهائی گرچه می آید ز کعبه — همان دردی کش زنّار بندست

. . .

---

(۱) زله: عربی‌است بمعنی طعامی که مردم تهیدست ازجائی بردارند وبرای خوردن برند ـ آدمیت

یك گل ز باغ دوست کسی بو نمی‌کند
تـا هر چه غیر اوست بیکسو نمی‌کند

. . .

عهد جوانی گذشت در غم نا بود وبود
نوبت پیری رسید صدغم دیگر فزود

. . .

نیست عجب گر شدیم شهره بزرق وریا
پردهٔ تزویر ما سد سکندر نبود

. . .

نگشود مراز یـاریت کار
دست از دلم ای رفیق بر دار

. . .

بر باددهدتوبهٔ صدهمچو بهائی
آن‌طرهٔطرار که‌من‌دیده‌ام‌امروز

رباعی

تا منزل آدمـی سرای دنیاست
کارش همه جرم و کار حق‌لطف‌وعطاست
خوش‌باش بحشر همچنین‌خواهدبود
سالیکه نکوست از بهارش پیداست

ایضاً

هر تازه گلی که زیب این گلزارست
گر بینی گل و گر بچینی خارست
از دور نظاره کن مرو پیش که شمـع
هر چند کـه نور می نماید نارست

ایضاً

آهنگ حجاز مینمودم من زار
کامد سحری بگوش دل این گفتار
یا رب بچه روی جـانب کعبه رود
گبری که از و کلیسیا دارد عار

بهائی: ـ پدر سید محسن اصفهانی بود. ازوست:

به بندید و برون آرید یاران از چمن گل را
بدست من دهید آن خونی بسیار بلبل‌را

. . .

از زند گی به تنگم و از مرگ در هراس
دنیا و آخرت همه بر باددادہ‌ایم

بهائی‌سمر قندی:ـ از عذوبت کلامش اوراق دیوان کاغذی قندی ست...

از اوست

جز قتل عاشقان نبود هیچ کار تو ای من‌هلاك غمزهٔ مردم شکار تو

بهائی:۔ قاضی بهاءالدین زنجانی از علماء سخنور بود. ازوست:

دلکی بود مرا خرمك و خندانك ترککی برد بغارت زمنش پنهانك

بهائی:۔ ملا بهاءالدین ابن محمد مؤید بغدادی مهتم دارالانشاء سلطان محمد خوارزم شاه بود ومصنف «جواهرالالفاظ» هم‌اوست۔ پایان کار شمس‌الدین‌مسعود وزیر خوارزم شاه او را محبوس ساخت۔ ودر نه خمس وخمسین وخمس‌مأته(۵۵۵) در محبس نقدجان باخت. ازوست:

دریغ روزجوانی وعهد برنائی گذشت در غم دوری و رنج تنهائی

بدرد فرقت خود گویدم شکیبا شو نه‌دل پدید و نه‌جان‌چون کنم‌شکیبائی؟

بهائی :۔ میرزا حسام نام داشت. ازوست:

راضی بگناهی نشوم وقت وداعت این توشه بمنزل نرساند سفری را

بهجت:۔ شاه بهجت از خوش گفتاران شهر دهلی بود. ازوست:

بهجت ببین زبونی طالع که بارها رفتم طلا بکوره و آهن بر آمدم

بهرام:۔ بهرام میرزا خلف شاه اسمعیل صفوی ست این رباعی ازوست:

بهـرام درین خـزانهٔ پر شر و شور تا کی بحیات خویش باشی مغرور

کردست درین بادیه صیّـاد اجل در هر قدمی‌هزار بهرام بگـور

بهرام‌بیك‌جردبادقانی:۔ خلف شاه حیدر و معاصر سام میرزا بود . . .

از اوست:

بت زر گر که افگندست طرح دلبری با من

دمادم میکند از ناز جنگ زر گری بامن

بهرام بیگ دهلوی:۔ در نظم سلیقه نیکو داشت. ازوست:

یوسف من دو جهان قیمت یکروی تو نیست

بینوائیکه خریـدار تو باشد چکند؟

بهرامی:- ملا ظهیر الدین اردبیلی از شعراء شیوا بیان‌ست. از اوست:

زلف تو میکند نهان آن رخ همچو روز را
شام بلی نهان کند مهر جهان فـروز را

. . .

نیارد گر برون از کنج‌لب گاهی زبانش را
سر موئی نیابد هیچکس راه دهانش را
دهد تـا راهم اندر کوی آن مه پاره بهرامی
شبی صد بار بوسم دست‌و پا پاسبانش را

بهشتی:- حصاری‌معاصر امیر علی‌شیر ست‌تتبع‌قصیده‌شتر حجره‌ملا کاتبی کرده.

چه پروری شتـر نفس را بحجرهٔ تن — شتر دلیست که درحجره پروری دشمن
شترشتـر غمش آمد بحجرهٔ دل من — شتر بحجره نیاورده‌است کس‌چون من
نمیکشد شتر بخت سر بحجـرهٔ ما — شتر چگونه در آید بحجرهٔ سـوزن
خیال شعرشتر حجره در نظر داری — شتر بحجره نمی آیـد از ره روزن

بهشتی هروی:- شیرین مقالي بود این اشعار از وی مروی ..

شورش ترك تعلق بسر افتاد مرا — چون حبابست سراز قید تن آزادمرا

. . .

تسخیر ملك دل نه بشمشیر آهنی ست
این ملك را ز جوهر تیغ زبـان طلب

. . .

دیدن شاهد مقصد نه بدست من و تست
تا کرا چشم به بندند و کـرا بگشایند

بهگونداس لکهنوی :- ساکن محله شیخن دروازه لکهنو و شاگرد میرزا فاخر مکین بود ، مثنوی «لعبت چین» بکمال فصاحت وبلاغت موزون نمود از آنست.

به پستان نار بستان را شکسته   دل نار از غمش درخون نشسته
دوسر خوش‌سر کشان‌از بادهٔ‌حسن   سرافرازان‌بحسن آمـادهٔ حسن
کلاه عنبرین بر سر نهـاده   چو سر مستان بیباك ایستـاده

بیاضی اکبر آبادی:ـ از سخنوران دور اکبریست و غالباً بیاضی استر-آبادی که در «صبح گلشن» مذکور شده‌ همین ست ـ در هجو قاسم کاهی و غزالی مشهدی که طعن بر ملا جـامی و حکیم سنائی کرده‌اند گفته **رباعی**:

کاهی و غزالی آن دو لا یعقل و مست
در غیبت جـامی و سنائی زده دست
در دهر کسی بمثل ایشان نگذشت
کاهی چو خس ست یاغزالی‌چه‌سگ‌ست

بیاضی:ـ عبدالسلام دشت بیاضی همان ست که در «نگارستان» از سهـو تخلص وی بیانی بنون بجای ضاد معجمه نگاشته ازوست:

یك عذر تو تلافی صد خلف وعده کرد   این عذر گو اساس هزاران بهانه‌باش

بیانی:ـ خواجهٔ شهاب الدین عبدالله مروارید کرمانی که در عالم جوانی از حضور سلطان حسین میرزا بصدر صدارت رسیده و بعد ازآن از راه بحرین‌به هندرخت کشیده‌چندانه‌های مروارید خوش آب‌و تاب بنظر پادشاه‌هند گذرانیده عز قبول یافتـ و ازآن زمان بعبدالله مروارید ملقب گشت، جامع فضائل انسانی بودو در نظم و نثر علم اوستادی می‌افراشت و در خط نستعلیق دستی داشت و در سنه ثنتین وثلثین اوثمان و اربعین ازمأته عاشره (۹۳۲یا ۹۴۸) زبان ازتکلم وبیان بست ـ «تاریخ شاهی» و «منشات بیانی» و «دیوان مونس الاحبـاب» از مؤلفات اوست. اوراست:

گر شود پروانه سان شمع رخت روزی مرا
گرد سر گردم ترا صد بار اگر سوزی مرا

. . .

چو دل شد بستهٔ مویت کشیدی تار گیسورا

فرو نگذاشتی در دلربائی یك سر مو را

. . .

اگر آئین هندوی سر زلفش چنین ماند

عجب گر یك مسلمان درهمه روي زمین ماند

بیانی آستین سازد حجاب گریه ازمردم

وزین غافل که از خون داغها بر آستین ماند

. . .

اجل میجویدم کین خسته تا کی زنده میگردد

ولی چون مرده می‌یابد مرا شرمنده میگردد

. . .

درین فکرم که با خود همدمی ز اهل وفا یابم

ولی چون خودپریشان روزگاری‌از کجا یابم

. . .

جیب صبرم چاك شد تا دامن از هجران تو

گر نگیری دست من دست من و دامان‌تو

بیانی‌خراسانی:- از مهرهٔ فن شیوه بیانی ست. ازوست:

یك شبی گفتی مرودر خواب‌بیدارم هنوز   سالهاشد کین‌سخن‌راپاس‌میدارم‌هنوز

بیتاب: - محمد جعفر تنها نیسری- ازارباب وصول و کلامش مقبول‌ست، اوراست:

گر شود پیدا نگاه حسن معنی بین‌ترا   صورت فرهاد آید در نظر شیرین ترا

* * *

گل جلوهٔ بهار پریشانی من‌ست   مل گریهٔ گداز پشیمانی من ست

* * *

باین سامان اگر آن نوبهار ناز می آید

بگلشن رنگ و بوی غنچه درپرواز می آید

کدامین سرمه در جام ست چشم می‌پرستش را
نگاه نیم مست او بـدوش ناز می آیـد

بیتاب:- محمد حیات بلگرامی - از دوستان قاضی اختر بود ودرا بتداشا گرد محمد صدیق سخنور- زمانیکه ازوطن به لکهنو رسید چندی بارای سرب-نگه‌دیوانه و بعدش با میرزا قتیل‌مشورهٔ سخن می‌نمود و ازمولوی غلام مخدوم‌مشغول‌تحصیل علم بود و با میرزا فاخر مکین و میر قمرالدین منت صحبت داشت و بصلهٔ قصیده که در مدح ابوالمظفر غازی الدین حیدر اولین پادشاه اود کفته بمشاهرهٔ صد روپیه ملازم بار گاه شاهی گردید- و از حضور شاهی بجای بیتاب «امید» تخلص یافت و در همان نزدیکی بعالم بقا شتافت. ازوست:

نمی گفتم مکن در عشق ای دل مبتلا خودرا
فگندی دیده و دانسته آخر در بلا خود را

***

با رقیب آن آشنائی گریه میآید مرا
با منت این بیوفائی گریه میآیدمرا

***

خانهٔ روشن ز سوز داغ من است
داغ چشم‌من و چراغ من است

***

چشمت بود آشوب وقدت شأن‌قیامت
یابم همه در شأن تو سامان قیامت

***

در خم زلف مهـوشی بیـتاب
مبتلائی منت شناخته ام

***

صد رخنه در دلها کند جنبیدن مژ گان تو
جانها بغارت می برد یك دیدن پنهـان تو
هر دم کشد آه از جگر ازدیده‌میریزدشرر
شب نـالد از غم تا سحـر بیتاب درهجران‌تو

***

شب چو بشنید فغان دلم آنشوخ بگفت کرد بیتاب مرا ناله شبگیر کسی

بیجان:ـ میرزا حیدر ساکن قصبه جایس از قصبات ملك اود بود، و مشق سخن ازشیخ محمّدعلی حزین لاهیجی مینمود و در مصوّری و خوش‌نویسی دستگاهی داشت اواسط مأته ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) جهان فانی را گذاشت.

اوراست:

تا چند بخواب ناز باشی ای فتنهٔروز گار برخیز

بیخبر:ـ خواجهٔ غلام غوث خان کشمیری که از مدتی بعهدهٔ جلیلهٔ امیر الانشاء گورنمت مغربی و شمالی هندوستان معزز و ممتاز است اصلش از خطهٔ دلپذیر کشمیر و تا زمان استقرار محکمهٔ گورنمی در اکبرآباد آنجا اقامت داشت و از مدتی که مستقر آن محکمه شهر اللهآباد گردیده درین شهر موطن گزیده، طبعی بلند و فکری ارجمند دارد اوقات فرصت بمصاحبت وموانست‌دقیقه سنجان و نکته‌رسان میگذراند، دو شعر غزلش در «نگارستان سخن» از زبان کسی‌مرقوم‌شده‌ـاینك اشعارش بصحت روایت اینست.

تا نقاب زلف زان رخسار انور بر نخاست
پردهٔ شب از رخ خورشید خاور بر نخاست
صاحب تمکین گهی بر خود بنالد از هوا
اندرین‌دریا حباب از آب گوهر بر نخاست
از خدا خواهم بروز شمع بنشنید مدام
شب ز بزم او رقیب روسیه گر بر نخاست
اندران وادی که من مشغول ضبط گریه‌ام
در بهاران ابر هم با دیدهٔ تر بر نخاست
تانه دود از خود بر آورد وتبدل جان بسوخت
بیخبر مانند شمع از بزم دلبر بر نخاست

بیخود:ـ پندت ست رام کشمیری ـ شاگرد رشید میرزا مجرم کشمیری

است. ازوست:

شبی کز مهر ماه عارضی چون شمع در گیرم
فروزم مشعل آهی وشب‌را در سحر گیرم

چو در تحریر وصف لعل شیرینی شکر ریزم
ورق از برگ گل آرم قلم از نیشکر گیرم

به دُرسفتن‌چوآید لعل سیرابی بــه ایثارش
هزاران لعل ویاقوت‌تر از کان جگر گیرم

بیخود جنابدی :ـ درحضور شاه بشاهنامه خوانی ملازم بود ، ناگاه از ین عهده استعفا نمود ــو عرضه داد که بوقت خواندنم از هجوم خوب رویان خلوت سلطانی عرصهٔ ضبط برمن تنگی میکند وقتل خودم بقهرشاهی به‌رأی‌العین مشهود میگردد . پادشاه را این بیان صادق او پسند اوفتاد و به بجائی وظیفه از خدمت معاف داشت. اوراست :

گر سر تربت بیخود قدمی رنجه کنــی
پی تعظیم غبــارم ز لحد بر خیزد

بیخوددهلوی: اصلش از کشمیر بود و در شاهجهان آباد اقامت داشت‌از آنجا بر خاسته در راه عظیم آباد مسکن گزید، و در سنه احدی و مأتین و الف (۱۲۰۱) رخت بدار آخرت کشید. ازوست:

بی پر و بــال کرده‌اند مرا فارغ البال کرده‌اند مرا

✿ ✿ ✿

چه باك از گردش چرخ‌است تا پیمانه میگردد
حصار امن دور جام شد باده خواران را

✿ ✿ ✿

چاك دلها نــه پی‌جلوه گری بود غرض
پردهٔ دیگر از ین پرده دری بود غرض

داغ بر داغ نهادم چــو نگین از مهرت

که ز داغ تو مــرا ناموری بود غرض

بیخود:ـ شیخ محمد دائم عظیم آبادی ـ در نظم استعدادی و در خط نستعلیق دستی داشت‌در سنه‌تسعین از مأته ثانی‌عشر (۱۱۹۰) خویشاوندان‌را بیخود گذاشت.

اوراست:

ذره تا خورشید یــك آئینه دار حیرتند

کیست غیر او که چشم از غیر بر داریم ما

بیخودی:ـ ابوحفص جوزی از احفاد قطب الاولیاء شیخ عبدالله‌جوزی‌ست در مدینه منوّره و کربلای معلی اکثر معتکف مانده ، و دو صد بنده کما بیش آزاد کرده. در علم تسخیر بی‌نظیر بود و در سنه ست و سبعین و اربعمأته(٤٧٦) ازین عالم انتقال نمود این رباعی ازوست:

از بــکه بدیدم از وصــال تو فراق

جویــای فراق گشتم انــدر آفـاق

اکنون که بمن فراق تو کرد وفــاق

خواهی تو بشام باش و خواهی بعـراق

بیخودی: ملا یوسف فراهی شخصی ناقص الخلقه و عجیب الهیئة بود که یك چشم و یك پرهٔ بینی نداشت وبکراهت منظرش هریك ازوی‌تنّفرمینمود.لکن شعر خوب میگفت و حالت جذب داشت. ازوست:

نخورند در گلستان گل ولاله وآب‌بی‌تو بگلوی شیشه‌می نرود شراب بی‌تو

***

برسر لطف ترا دیدم و مردم کامروز تا کرا بــاز بدین حیله گرفتار کنی

بیدار:ـ بسادن لال دهلوی از کایتهان شاهجهان آباد و شاگردان مــیرزا مظهر جان‌جانان و ملازمان نواب غلام‌حسین خان‌ابن نواب اعظم‌خان بودازوست:

پیوسته چون مسافر دریا کناره جوست　　در عشق او کسیکه بود آشنای ما

. . .

بفرزندان مردم‌دل‌غلط بستم ندانستم　　که‌هرگز دیگری‌مالك نگردد‌شعر تضمین‌را

. . .

بیدار ز دست پسر غیر کشیدی　　یعقوب بدید آنچه ز دست پسر خویش

. . .

شورش گریهٔ فرهاد چوشیرین نگریست　　گفت این آب مبادا که کنی‌درشیرم

. . .

گر بود خورشید روئی‌در نظر تا روز حشر
میتوان بی آب و نان مانند عیسی زیستن

بیدار:ـ میرزا محمدی اکبرآبادی- درویشي معتزل وقانع ومتوکل‌ازمریدان مولانا فخرالدین دهلوی‌قدس‌سره بود چند روز قبل از وفات خود کتابي‌نوشت که فقیر فلان تاریخ فلان ماه و فلان روز و فلان وقت ازین عالم فانی نقل بجهان جاودانی خواهد نمود- دوستان از راه مهربانی بنماز جنازه‌ام نوازند و همچنان بوقوع آمد. ازوست:

زخم دل آب دهد خنجر مژگان ترا　　خون من تازه کند گلشن دامان ترا

. . .

ای تیغ تو آبروی سرها　　وی زخم تو رونق جگرها

. . .

بعزم قتل اگر آن نگار بر خیزد　　ز هر طرف دل امیدوار برخیزد

. . .

آنچه کرد او عشوه چشم یار ما دانیم ودل
مستی آن ساغر سرشار ما دانیم و دل

. . .

برد ازهوش مـرا نرگس جادوی کسی
همچو بلبل شده‌ام محو گل روی کسـی
نی بشمشاد سـری نـی بصنوبر کاری
هست مد نظرم قامت دلجوی کسی
باز در بزمگه خوش نگهان شد بیدار
بستهٔ زلف کسی زخمی ابـروی کسی

ازقصیدهٔ او

منم که سر بسرم همچو زلف یار گره	کسی مباد چو من بستهٔ هزار گره
بکار بستهٔ من عقدهٔ دگـر افتاد	بر آن جبین زغضب شد چو آشکار گره
زدست زلف گره گیر پرخم جانان	هزار عقـده بدل دارم و هـزار گره
چونی بباد لبت شد گره بهر بندم	زیاده زین مپسند ای ستم شعـار گره
بغیر ناخن شیرخدا که بگشایـد	زبس فگنده بکارم فلك هـزار گره
بهار گلشن‌دین‌مرتضی‌علی که گشود	ز غنچهٔ دل هر کس نسیم وار گـره

بیدل:ـ عنایت‌الله خان بن شیخ محبت علی سهارنپوری ـ درسلطنت‌عالمگیر بادشاه برفاقت غضنفر خان حاکم سهارنپوری بکامرانی‌میگذرانید. **رباعی ذیل** ازاوست:

ای زلف و رخ تو صبح و شام دلها	از بحر لب تو تلخکام دلهـا
بر باد صبا به‌کوچه های زلفت	تنگ است گذار از مقام دلها

ایضاً

گل آرزوی طرف کـلاهی دارد	نرگس نظری بر سر راهی دارد
بر داشت بهار رنج در کار چمن	از چشم تو امیدّ نگاهی دارد

بیدلی‌خیابانی:ـ از زنان فواحش بود. اوراست:

چشم پرخون و خیال خام آن دلبر درو
مجمر پر آتش ست و پارهٔ عنبـر درو

بیریا:ـ کرم علی عظیم آبادی ـ شاگرد ملا عزیزالله و مرید شاه گلشن دهلوی است و بغرق دردریا مُردقطرۀ بود ازدریا وبدریا پیوست.ازوست.

بتن گردورم از وصلت بدل پیوسته‌ام باتو
برنگ شاخ پیوندی رگ جان بسته‌ام باتو

بیسر :ـ میر آخوند زاده معروف‌به‌بیسر طبلباز که اولا بدلبری‌متخلص بود و بخدمت میرشکاری‌وقوش بیگی بارگاه بادشاه عز امتیاز داشت وهمراه‌بادشاه بایران رسیده، مورد تفضلات شاه طهماسب گردید و از آنجا بشوق حج بیت‌الله و زیارت عتبۀرسول‌الله(صلعم)راه حرمین شریفین گرفت، و بعد بتحصیل سعادت‌دارین همانجا برحمت ایزدی پیوستـ بغایتی مغلوب وجد وحال بود که بدربار شاهی باندك آهنگی بیخود میگشت ، و از شاه و وزیر باکی بخاطرش نمیگذشت.

اوراست :

ندارم مهربان یاری که حال‌زار من پرسد
گهي بامن سخن گوید گهی ازمن‌سخن‌پرسد

. . .

هیچ بر غم دیگران رحم بما نمیکنی چند برغم ما کنی رحم بحال دیگران

بیغم:ـ بهوپت رای پنجابی از نسل کهتریان قانون گوی ملك پنجاب بود و بطریقۀ فقراء هنود آزادانه بسر مینمود.اوراستـ

فلك تاکی بدست مردم مغرورم اندازد
چوسنگ ره بپای هر که افتم دورم اندازد

رباعی

دریا موج و موج اندر دریاست در ذات و صفات حق تفاوت زکجاست
ای‌محو حقیقت‌نظر افکن بمجاز بیرنگ بصد رنگ چسان‌جلوه نماست

بیغم:ـ میر معصوم کاشی ابن میر رفیع الدین حیدر معمائی برادرمیرهاشم سنجر کاشی ستابتداءً «معصوم» تخلص‌داشت دوبار بهندوستان‌رسیده بوطن‌معاودت

نمود اوراست:

غیر از شکستگی بسر ما نمیرسد گوئی شکسته بودخط سر نوشت ما

. . .

دارد هزار شرط رسیدن بوصل تو شرط نخست وصل تو از خودبریدن‌ست

. . .

از تلخی دشنام هم آغوش نگردید پیوسته میان دولب او شکر آبست

. . .

زیر گرد پنهـان ست از کساد بازاری

در زمان زلف او خاك بر سر دام اسـت

. . .

اگر یك در برویم باغبان بندد ز بی رحمی

بجایش صد در از چاك قفس صیاد بگشاید

. . .

تواند در بهشت آدم بسر برد گراین روهای گندم گون نباشد

. . .

خممت میکده را دادبمن باده فروش گاه پیمانه کشم گاه‌صراحی‌بردار

. . .

الف کشیدن خویشم بیاد می آید چو بعد فاتحه‌خط‌میکشندبر خاکم

. . .

ما سفر کردن ز بوی پیرهن داریم یـاد

کاروان تا بار بندد مـا بمنزل میرسیـم

بیقرار:۔ میر کاظم حسین خان دهلوی از احفاد سادات خان شاهجهانی‌و صلابت خان امیرالامراء فرخ سیری ست، و قاضی اختر را باوی و با خـان او سیف‌الدوله‌رضی خان دهلوی رابطهٔ محبت و اتحاد در میان بود و در « آفتـاب

عالمتاب» او را بسیار ستوده. ازوست:

تا چند جور خار پی گل توان کشید
رخت حیات باید از ین بوستان کشید

بیقیدی بدخشی:ـ مردی آزاد بیقید بود ودر سنه خمسین وتسعمائة (۹۵۰) از قید آب و گل وارهید. ازاوست:

شوخی که دلم شیفته یك نگـه اوست
صد ناز و کرشمه بدو چشم سیه اوسـت

بیکسی تستری:ـ آزادطبعی ازشهر تستر برخاسته ودر بلدهٔ هرات مسکن ساخته اوراست.

نگهدار از هوای گرم گلبرگ تر خودرا
مریز ای گل عرق ـ بشناس قدر جوهر خودرا

بیگانه:ـ میرزا ابوالحسن خان خلف عنایت خان آشنا دهلوی از تلامذهٔ میرزا محمد علی صائب است و کسیکه تخلصش «آشنا» نوشته بیگانهٔ ازراه ورسم تحقیق گشته. ازاوست:

تو با این دلنشینی کی توانی رفت از یادم
غباری کز تو بر خاطر نشیند دیر برخیزد

. . .

احوال شب از شمع سحر گاه چه پرسی
از سوختگان قصهٔ جانکاه چه پـرسی

بیگم دهلوی:ـ از زنان شاعرهٔ شاهجهان آباد بود. اوراست.

گر میسر شود آنروی چو خورشید مرا
بادشاهی چه ـ که دعوای خدائی نکنـم!

بیمار لاله میندی لال لکهنوی:ـ جوانی خوب صورت و نیکو سیرت ازقوم رستوگی منظور نظر اولوالانظار بود ـ رام غلام نام پسری بدیع الجمال دلش

چنان ربود که بیچاره بیمار بخبط و جنون مشتهر گردید۔ آخر الامر این‌عشق مجازی کارسازی عشق‌حقیقی‌نمود که از خویشان وآشنایان برید و به«اجمیر»رسید و بر آستانه خواجهٔ خواجگان شرف اسلام یافت و از آنجا بپای شوق بحرمین شریفین شتافت. ازوست:

رحم بر حال من بی کس نمی آید ترا
اینقدر بی رحمی ای ظالم نمی باید ترا

. . .

کاش یك لحظه دگر زیستمی یا قسمت (۱)
بعد مرگ آمد و پرسید که بیمار کجاست

بیمار:۔ میر زین‌العابدین الله آبادی از اولاد شاه محمد افضل الله آبادی و تلامذهٔ شاه محمد علیم حیرت ست۔بعمر چهل و هشت سال از عالم فانی بدارجاودانی رخت سفر بربست. ازوست:

نالهٔ بلبل کجا رنگینی آهم کجاست   داده‌ام‌صد غوطه در خون جگر فریادرا

. . .

بیمار در دل تو ندانم چه درد بود   بیمار کرد درد تو بیمار دار را

بینا:۔ ابوالبرکات خان رئیس قصبهٔ کاکوری عهدهٔ میربخشی از سرکار رئیس ملك اود داشت ، و بجامعیت فضائل نوع انسانی مرجع خلائق بود پیشتر «برکت» تخلص میکرد و بعد عروض عمی «بینا» اختیار نمود. اوراست:

بصحرا تا کند نظاره چشم‌آن پری رو را
بلند از شاخها دست دعا گردید آهو را

بینا:۔ معروف بحاجی بینا گجراتی مردی تجارت پیشه بود. او راست:

از آفتاب قلقل مینا نهفتنی ست
این راز سر بمهر بمهتاب گفتنی ست

. . .

(۱) جمله «یا قسمت» در اینجا بیمعنی است واشتباه کاتب - آدمیت .

ناله می رقصد مگر گوشش بفریاد من ست
میطپد دل شاید آن بی مهر درياد من ست

بی‌نشان پیشاوری :ـ در « آفتاب عالمتاب » ست که تا تحریر این تذکره سنین عمرش بعشرۂ رابعه (چهل سالگی) رسیده و از زبان میر عزت الله پیشاوری‌این اشعارش مسموع گردیده

دلبر بیا که کفش کنت خانۂ دل ست
منـزلگه خیـال تو ویرانۂ دل ست

این زلف تابناك کـه صد حلقه میزند
بر هم مده بباد که کاشانۂ دل سـت

از حال بی نشان غریب ای صبـا بگو
بـا یار دلنواز که جانانـۂ دل ست

بینوا:ـ شاه خلیل الله‌ابن‌خلیفه‌ابراهیم‌دهلوی‌بودو بزمان ابوالمنصورخان به لکهنو اقامت گزید این رباعی ازوست:

در صورت قطرۂ سر بسردر یـائیم تو ذره مبین مهر جهان آرائیم
گویند که کنه ذات حق‌نتوان‌یافت ما یافته‌ایم اینکه کنهش مائـیم

باب باء عجمی

پادشاه:ـ ابو نصر قطب الدین سلیمان جاه نصیرالدین حیدر پادشاه ملك اودخلف ابوالظفر معزالدین شاه زمن غازی الدین حیدر پادشاه بود که بست‌و هفتم ربیع الاول سنه ثلث و اربعین بعد المأتین والالف (۱۲۴۳) اکلیل مملکت آبائی بر فرق مبارك گذاشت و سوم ربیع الاخر سنه ثلث و خمسین ازمأته ثالث عشر (۱۲۵۳) کوس رحیل عالم‌بالا کوفت ـ این فرما نفرما هرچندبا کثر نعو تیکه شاهان جهان را سزداتصاف داشت لکن بعض صفـاتش بر بعض چندان‌غلبه کرده بود که در آن اوصاف نظیر وعدیل وجود نداشت. از آن‌جمله جود و سخاست که

هر روزه باندك التفات بذل و عطایش فقر بهمان و فلان متحوّل و متبدّل بغنا میگشت و از آنجمله میل طبیعت به تناسب اعضا و حسن صورت ست که در اجتماع ملاح وحسّان چنان اهتمام بود که هر یکی از عمله و فعله محلات شاهی حتی الحجابات والحمالات بدیعة الجمال و حدیثة السن بودند و در هر کوچه و بازار شهر لکهنو جوق جوق حور اطلعتان بنظر تماشائیان جلوه گری مینمودند- واز آن جمله کامرانی بعیش وعشرت جهان فانی‌ست که احدی از سوالف ملوك عشرعشیرش بخواب ندیده باشد از رواح تا صباح و از بگاه تا بیگاه قصری ازقصور سلطانی و ایوانی تحتانی و فوقانی از رقص و سرود و آهنگ چنگ ورود قاه‌قاه جمیلان خوش اصوات و واه واه نیکوان شیرین حرکات خالی نبود، و از آنجمله توفیر اطعمهٔ لذیذه وتکثیر اشربهٔ نفیسه که‌هرروزه بصرف پنج هزار روپیه‌مهیامیگردید، و بهر یکی از خواص و عوام از آن حظی وافی میرسید، بالجمله در مدت‌ده سال که ایام سلطنت اوست سوای محاصل مملکت خود بست کرور روپیه کمابیش از اندوختهٔ جد امجد خویش نواب وزیر الممالك سعادت علیخان بهادر در همین ملاهی و ملاعب ایثار نمود- طبعی موزون داشت احیاناًتوجه بانشاء واشعاراردوو فارسی میگماشت و در «آفتاب عالمتاب» این ابیات نعت از کلامش آورده.

مرحبا ای سندی عالم علم وهبی — ماه برج عجمی شاه سریر عـربی
چون نسایندجبین بردر توجن‌و ملك — سرور جمله رسولی و شه جمله نبی
اصل نور تو بود فرع ز انوار خدا — بعد ایزد ز تو زیباست حوائج‌طلبی
بوی لطفی برسان پادشهم را بدماغ — ای گل تازهٔ رنگین چمن مطلّبی

پروانه:- کنور جسونت سنگهه معروف یکاکاجی لکهنوی پدرش‌راجه‌بینی بهادر نائب نواب شجاع الدوله بهادر بود و این پروانه از تلامذهٔ رای‌سرب‌سنگهه دیوانه‌ست-در فارسی واردو شعر نیکو میگفت و با قاضی اختر محبتی داشت.

ازوست:

ازین نظاره بازی زودتر شیدا کنی خود را
تو کاری میکنی ای دل که خودرسوا کنی خودرا

. . .

بهجر تو ای شمع پروانه‌تا کی کشد از جگر نالۀ آتشین را

. . .

بگو حاجب بآن شمع دل افروز که امشب عاشقان را حکم بارست
غریبی بیکسی پروانه نامی برون در ز دیر امید وارست

. . .

بی لعل لبت غنچۀ دل وا نتوان کرد جان را ز پیام تو شکیبا نتوان کرد
وصل تو ز هجرست بتر بهر عذابم این طرفه که‌جز وصل‌تمنا نتوان کرد

پناه :ـ محمد پناه از سخنوران دهلی بود. ازوست:

لاله گون چهرۀ خوش وزلف سیه‌فام خوش ست
کشور حسن ترا صبح خوش وشام خوش ست

پناهی:ـ از موزونان خراسان چشم و ابرئی‌داشت‌ازین رو مشتاقان او را حافظ کمان ابرو میخواندند. اوراست:

بگلگشت چمن گراید آن غنچه دهن بیرون
نیاید تا بسالی گل زخجلت از چمن‌بیرون

پناهی دارابجردی:ـ شعلۀ آوازش دافع‌افسرد گی و دل سردی ست.
ازاوست :

یـا رب بسوز سینۀ پاکان که آه ما
جائی رسـان که پاك بسوزد گنـاه ما

پناهی:ـ میر اسمعیل از سادات همدان بود. ازوست:

داغ جنون که بر سر سودائی من ست
مجنون عشقم این گل رسوائی من ست

پوربها جامی:ـ مولاناتاج الدین خلف قاضی بهاء الدین جامی وشاگرد ملا رکن الدین قبائی بود.- وی از ارباب علم وفضل است و آباء کرامش قضات خطهٔ جام گذشته‌اند و با خواجه همام تبریزی مطارحه و مناظره‌داشت و به‌تربیت خواجهٔ شمس‌الدین محمد صاحب دیوان کارش بالا گرفت و در عهد سلطان ابوسعید کورکانی رخت سفر آخرت بر بست. ازوست،

بر بیاض آفتاب از شب رقم خواهد کشید
ماه را بر صفحهٔ خوبی قلـم خواهد کشید
امشب ای شمع از سـر بالین بیماری مرو
بیدلی سر در گریبان عدم خواهد کشید
یارب این‌یك‌قطره‌خون‌کان‌راهمی خوانند دل
تا کی از بیداد مهرویان ستم خواهد کشید

پورحسن‌عریز الدین‌اسفراینی:ـ مریدمیرجمال الدین‌ذاکروبزبان‌ترکی شاعر وماهر بود.ازاوست:

سر زنش میکندم خلق که زاری تا کی
من دل سوخته چون عـاشق زارم چکنم
مـاهرویم چو بـدیدار نیاید روزی
شب تاریـك ستاره نشمـارم چکنـم

پورفریدون:ـ از شعراء قدیم و ارباب عرفان و توحید بود: اوراست:

عـزیزا مردی از نا مرد نائی — فغان و ناله از بیدرد نائی
حقیقت بشنو از پور فریـدون — که شعله‌از تنور سرد نائی

پهلوان درویش‌محمدیزدی:ـ شاگردمولانا عبدالرحمن جامی ست..

ازوست:

این مقامی ست که اینجارخ پر گرد خوش‌ست
دردمندی و نیاز و دل پر درد خوش ست

پیامی جبل عاملی : - از شعراء عهد شاه عباس ماضی ست درعصر نظامشاه دکهنی بدکن رسید و عزت و ثروت بهمرسانید . ازوست:

بزمی که در و روی سخن جانب ما نیست
ای دل کمی از ماست که بسیار نشستیم

پیامی‌شیرازی:- شاعری شیرین کلام بود. اوراست:

گهی زیده خرابم گهی ز دل بیتاب
کسی مباد چو من در میان آتش و آب

پیامی‌هروی:- که در هرات بعلم و فضل نشو و نما یافته‌پس ماوراءالنهر را اقامتکده خود ساخته. او راست:

وفا وعده کردی جفا می نمائی | مه من عجب بیوفا مینمائی
پیامی چو زلف کسی بیقراری | بدام کسی مبتلا مینمائی

پیدا:- مخلص خان اصفهانی، در ملك هند بزمان عالمگیری بخشی تن بوده و در عهد بهادرشاه ازین عالم نقل نموده: ازوست:

شفیع جرم بر روی کریم اظهار خجلت بس
نگاه پشت پا باشد زبان عذر خواه من

پیری‌اصفهانی:- از مصاحبان ضمیری اصفهانی بود- دیوان اشعار خودرا به«سفینهٔ مراد» مسمی نمود. اور است:

بیداد تو با اهل وفا عام شد آخر | حیف از تو که بیداد گرت‌نام شد آخر

پیشرو میرزا:- پیشرو بیگ .رسر کار شاه طهماسب‌درسلك‌نسقچیان‌بود.

از اوست :

چه خجالتی بمحشر کشد آن شهید از تو
که بخاك بعد مردن دمی آرمیده باشد

باب تاء مثناة‌فوقانیه

تابع:- غلام‌رضا متوطن کوه گیلویه بود، معاصر شیخ محمدعلی حزین لاهیجی است- اکثر معمورات ومطمورات را بقدم سیاحت پیموده، آخر کار در اصفهان اقامت نموده و نزد اکثر مردم بگیمیاگری متصف بوده. اوراست.

پیغام بوسه از تو تقاضا نکرده‌ام   مکتوب سر بمهر تورا وا نکرده‌ام
دارم هنوز دست بمژگان اشکبار   غمنامهٔ فراق تو انشا نکرده‌ام

تابع: - محمدباقر قمی ابن غیاث‌الدین محتسب قم بود و درویشانه‌میزیست و درسنه خمسین و الف (۱۰۵۰) ارتحال نمود: ازوست:

نه شبنم‌ست پریشان‌بروی‌سبزه و گل   بهار بی‌رخت آئینه‌برزمین‌زده است

***

بسکه با ناله سراپای مرا الفت بود   استخوانم همه صرف قفس بلبل‌شد

. . .

اشك گلگون را دل صد پاره پهلو میدهد
گل بدامن میکند سیلاب را ویرانه ام

. . .

رو بخورشید آسمان‌بنما   کز خجالت فرو رود بزمین

. . .

غفلت زینت پرستان را سبب در کار نیست
خواب مخمل را نباشد حاجت افسانه‌ای

تابعی‌سبزواری:- شاعری عذب البیان است. اوراست:

مرگم شده دشوار بحدیکه اجل را   چشم مدد از غمزهٔ خونخوارتو باشد

. . .

چه اثر کند فغانی که ز ضعف بر نیاید
بدلیکه صد هزاران دل و جان فگار دارد

چه کنی کناره دشمن که کشید فتنه لشکر
پی قتل عاشق است ابن‌بتو کس چـه کار دارد

. . .

تاج‌الدین:ـ تاج سران شهر تربت است. این رباعی ازوست.

ابریست که جز بلا نبارد غم تو زهریست که تریاك ندارد غم تو
در هر نفسی هزار محنت زده را بیدل کند وزجان برآرد غم تو

تاج‌الدین:ـ رومی از قدماء شعراءست ازوست:

چشم من ازخونابه‌نم ـصبرم‌شد ازاندیشه کم
من نا امید وآن‌صنم ـ امیدوار دیگـری

تاجی:ـ مولا تاج‌الدین کاشی«شرف الرؤساء»خطاب داشت و افسر روساء سرخس و تاج علماء خراسان و سرآمد مدرسّان بود و بشرب مدام و عشق خوب رویان گلفام هم میلی داشت و درهندوستان آمده خیلی متمتع گشت و در ســال خمس و ثلثین و تسعمائة (۹۳۵) ازینجهان در گذشت در سفر هند در اثنای راه اینقطعه باهل کاشان فرستاده بود. **قطعه**

سوی هندوستان روم کانجا کار اهل هنر نکو رفته
که سخاو کرم زاهل‌جهان بزمین سیه فرو رفتـه

. . .

نیاسایددمی‌از گریه‌چشم‌اشکبارمن گهی بر بخت‌من گرید گهی برروز گارمن

تازه‌لالجی‌دهلوی:ـ ازشاگردان میرمحمد افضل ثابت الله آبادی ست.

اوراست:

اینکه مـی آید بگوش ما صـدای نوبتی
عمر شاهان میزند هر لحظه کوس رحلتی
پیش لطف حق که جرمم در حساب‌هیچ نیست
میکشد هر دم ترازوی قیامت خفتی

تائب‌انصاری‌کابلی . ـ بخراباتی شهرت داشت و آزادنه بوسعت مشرب

در ملك هند بسر می برد ـ و با وجود بی سوادی شعر خوب می گفت . . .

ازاوست:

دو دست اگر نکنم خاك غم بسر چکنم
ز دست عشق تو ای ناز نین پسر چکنم
ز ناله ام که دل سنگ در فغان آیـد
نکرد در دل آن سنگدل اثر چکنم
خـراب خانهٔ من کرد عشق خانه خراب
مرا بدیـر و حرم ساخت در بدر چکنم
ز نیش غم جگرم پاره پاره گشت ای دل
علاج دوری آن پـارهٔ جگر چکنـم
نشد که نخل قدش در بـر آورم تائب
نهـال باغ امیـدم نداد بـر چکنم

تائب:- منشی بشیر الدین ـ وطنش قصبهٔ موهان از قصبات دار الحکومة لکهنو است ـ طبعی رسا و فکری فلك پیما دارد مشق سخن از اوستادی مولوی محمد احسن بلگرامی متخلص باحسن کرده و درسخن سنجی گوی سبقت ازمعاصران برده.

اوراست:

هدف ناوك عشقت جگری نیست که نیست
گوی چوگان هوای تو سری نیست که نیست
تـا هوای شب وصلت بسر افتـاد مـرا
دار و گیرم بمودن سحری نیست کـه نیست
این چه تیرست که افگند نگاهت بجهان
که چو غربال مشبّك جگری نیست که نیست

تائبی صفاهانی :- از متقدمین شعر است در قصیده ای گفته:

ای شده هندوی خال عنبر ینت مشکناب
برده چوگان سر زلف تو گوی از آفتاب

آتشی لعل لبت در جـان مشتاقان زده
کرده چشم‌مست شوخت خانه مردم خراب

میکشد گاهی و گاهی زنده می سازد مرا
لعلش از لطف تکلم چشمش از ناز و عتاب

حقه لعل لب شکر فشانش می دهـد
در سخن هر دم شکست قیمت دُرّ خوشاب

تپان:- میرزا محمد علی معروف بمیرزا رمضان بیگ ساکن قصبهٔ ارسیون از توابع شهر لکهنوست- اصلاح سخن از قاضی محمدصادق خان اختر میگرفت مدتی در کانپور بتلاش معاش طرح اقامت انداخت بعداز آن رخت به بنارس کشیده و همانجا سفر آخرت گزید. اوراست:

ما بمردیم بهمسایگی یار و بما
کس نگفت اینکه درین کوچه مسیحائی هست

. . .

گشادن غنچه را بند قبا از من نمی آیـد
دریدن پردهٔ گل چون صبا از من نمي آيد

. . .

نقاب افگنده بر رخ میرسد آنشوخ در محشر
که آنجا هم بدرد حسرت دیدارم انـدازد

. . .

تیشه زد فرهاد بر سر من بپهلو دشـنه ای
درد سر او داشت من درد جگر مـیداشتم

تجرد:- معروف بمیان علی تجرد-اصلش از ملتان ست- یکی از اجدادش در لاهور توطن گزیده و خودش پایان عمر در کوهستان پنجاب منزوی گردید و این همان تجردست که در «نشتر عشق» ازقلت تنتبع نامش شیخ محمدعلی مرقوم گردیده. ازوست:

ای زلیخا تا توانی طالب دیدار باش
عاشق فرزند پیغمبر شدی هشیار باش

. . .

سزای تست زلیخا که روز بدیدی
قیامت‌ست پسر از پدر جدا کردن

. . .

دم نزع بود چشمم که نظر کنی نکردی
بسرم چو شمع بالین مژه تر کنی نکردی

تجرید‌دهلوی:۔ از متوسلان علاءالدوله ناظم بنگاله بود و بقرائن‌معلوم میشود که همان تجرید میرحیدر سورتی ست که در «صبح گلشن» مذکور شده:

اوراست:

یکجا بسرمه درش خموشی گرفته ایم
جز چشم یار کس نبود همزبان ما

تجرید:۔ میر محمد علی بن سید عبدالله لاهوری ست ـ از لاهور به برهان پورد کن رسید و از مولوی‌شاه غلام‌محمد تلمیذ ملا نظام‌الدین لکهنوی کسب‌فضائل ظاهری و باطنی کرده بمرشد آباد رسیده رحل اقامت انداخت و بر اکثر کتب درسیه حواشی نگاشت و همین تجرید را «در نشتر عشق» تجرّد بحذف تحتانیه سهواً بجای نامش که میرمحمد علی ست نام پدرش که سید عبدالله باشد نگاشته:

این رباعی ازوست:

پیش عارف که دام حق دانهٔ اوست
جز یاد حق آنچه هست‌افسانهٔ اوست
در کعبه و دیر نیست گنجایش حق
دلهای شکسته لائق خانهٔ اوست

ایضاً

ای ذات تو در دو کون مقصود وجود
تو اصل وجود و آدم از فرع تو بود
اینهم ز کمال معجزات تو بود
کین اصل ز فرع خود بر آید بنمود

تجلی:ـ حافظ محمدمحسن اصفهانی با آنکه کور مادرزاد بود درفنون‌جفر و رمل و نظم مهارتی کامل داشت. ازوست:

در فاقه بند نفس تعلق پرست را زنجیر بر مدار ز پاپیل مست را

تجلی سمنانی:ـ طبعش ماهر روشن بیانی و نکته دانی‌ست. اور است:

از بسکه شهیدان تو بیرون ز حسابند
ترسم که نگجند بصحرای قیامت

تجلی: سید کرامت علیخان لکهنوی ابن معین‌الدوله ناصر الملک سیّد عنایت علیخان فتح جنگ ـ ازقرباء خاندان شاه اود بود و مشق‌سخن ازقاضی محمد صادق خان اختر می‌نمود حیف که در عنفوان شباب جادۀ آخرت‌پیمود اوراست

تا چشم گشودیم چمن وقف خزان شد
خندیدن گل حیف بلای دل و جان شد

دیدار تو سرمایه عیش ست و لکن
این دولت بیدار نصیب دگران شد

از حال دل خویش تجلی خبرت نیست
بیچاره گرفتار غم عشق بتان شد

. . .

از حال تجلی توچه پرسی که بگویم پروانه صفت سوختۀ بی سر و پائی

تجلی‌شیرازی:ـ از زمرۀ علماء کرام و فضلاء عظام بود و درزمان سلطنت عالمگیر پادشاه بهندوستان رسیده تمتّع‌وافی برداشت پس عود بوطن احمدا نگاشت وآنجا ازحضور شاه عباس‌ثانی محال‌اردکان را بسیورغال یافت و بفراغت‌مصروف تدریس و تألیف گشت، اوراست.

بسکه در مشت غبارم آرزویش نقش بست
گردۀ تصویر او شد هر کجا کردم نشست

. . .

نمی‌آید بکار اسباب استعداد میباید پریدن کار بالش نیست گرچه باپروبالست

✿

ناامیدیها درینجا خضر راه مدعاست میشوم خاموش تا فریادرس پیدا شود

. . .

خواهم چو بهله باتودمی همرهی کنم دستی بر آن کمرزده قالب تهی کنم

. . .

از من نظر بر بسته تو–چشم از جهان پوشیده من

با دیگران گردیده تو–بر گرد تو گردیده من

. . .

بزیر خاك هم درجستجوی دیدنت باشم مراچون دام میروید زهر تار کفن چشمی

تحسین:– شیخ غلام علی دهلوی از سخنوران عهدعالمگیر پادشاه ملازمان یکی از شاهزاد گان است همتاشی شقاوت تلاشی اورا بزهر هلاك ساخت ازاوست

از خود نروم تا نکشد جذبه شوقت پرواز ببال تو کند مشت غبارم

. . .

خنده در یاد لبش چون سر کند مینای من

آب حیوان ریزد از هر قطرهٔ صهبای مـن

تحسین:– میرزا تقی شیرازی کلامش قابل تحسین و آفرین‌ست اوراست:

از بسکه در قناعت افشرده‌ام گلو را ترسم که ریزم آخر بر خاك آبرو را

. . .

کس بمقصود زهمراهی دشمن نرسد آنقدر باش که دنیا ز تو افتد در پیش

تحقیق دهلوی:– از خوش فکران عهد عالمگیری ست. ازاوست:

جذب وحشت با خیالش یار میسازد مرا

بیخودی آئینهٔ دیـدار میـسازد مرا

تحقیق:– محمد نورالله کشمیری سخنش را رتبهٔ دلپذیری. اوراست:

آرام جـانم خوبـان شمائید درد دلـم را درمـان شمائید

ما را نباشد غـیر از شما کس بالا خدائیست پـایان شمائید

تحقیق:۔ میر محمد عظیم عظیم آبادی ابن میر بدیع‌الدین معروف بمیر متین که در اصل از سادات سمرقند بود و«تحقیق» دردهلی بصحبت میر معزفطرت فیض فضائل ربوده و موسیقی و تیراندازی را بکمال رسانیده و بعمر صدسال جهـان گذران را گذاشته ۔ زین الدین احمد خان هیبت جنگ ناظم عظیم آباداعتقادی باوی داشت. ازوست:

حباب بحر وجودم چه از وجود مرا که نیست غیر عدم در طلسم بود مرا

هنوز صورت غـیرم دوچـار میگردد گرفتم اینکه دل آئینه شدچه‌سودمرا

تراب:۔ شاه تراب علی علوی خلف الصدق شاه کاظم از مشائخ کبار قصبهٔ کا کوری بود و در عارفان خدا آگاه‌معدود۔بزبان فارسی وارد و لآلی ابـدار اشعار موزون مینمود بست سال کمابیش ست که برحمت ایزدی پیوست . . .

از او ست:

جز بحر چه در شکل حبـاب ست به‌بینید

بیرون و درونش همه آب ست بـه بینید

چون خواب و خیال ست غم و شـادی عالم

بل جمله جهان عالم خواب ست بـه بینید

در پـردهٔ او شخص دگـر نغمه سراید

چون نی تهی از خویش تراب ست به‌بینید

۞ ۞ ۞

گر بسر تیغم زنی کی سر کشم ازکار عشق

نیست کار از سر مرا محو سرو کار تـوام

از لب جان بخش خود بهر خدا حرفی بگو

ای مسیحا جان بلب از شوق گفتار توام

گر تراب از قید عالم همچو سرو آزاد هست
من چوقمری طوق در گردن گرفتارتوام

تراب:۔ مولوی شاه تراب علی ساکن قصبهٔ لاهرپور از قصبات سر کارخیر آباد متعلق صوبه او دست زمانی بنوکری‌سر کارانگریزی گذرانید۔بسکه‌مغلوب عشق خدا و رسول (صلعم) بودجذبهٔ از جذبات الهی در رسید، ترك روزگار کرده راجلاً سفر حجاز اختیار کرد، و مدتی آنجا بکسب سعادت پرداخته مراجعت بهند نمود و همچنین چند بار اتفاق افتاد در مرهٔ اخیره بحیدرآباد رسیده بجسم خاکی مغاك گورانباشت۔ از معاصرین قاضی اختر بود و درویشانه عمر بسر برد. او راست.

تراب این قتلگاه سبحه خوانان حرم باشد
درین میدان که پرسد چون توئی آزرده جانی را

. . .

گریه و ناله و فغانی چند ‌ ‌ یك من زار و میهمانی چند
مرو ای جان که یارمیآید ‌ ‌ ساعتی چند باش و آنی چند
آه سرد و سرشك خونین گرم ‌ ‌ دارم از عشق او نشانی چند
آفرین بر تراب شیدا باد ‌ ‌ یك زبان دارد و بیانی چند

ترابی:۔ کرمانی‌از خوش تلاشان نکته‌رس بود. این‌رباعی‌ازوست:

دوش از رخت ای دلبر پاکیزه خصال
شد قامتم از بار غم هجر تو دال
در بادیهٔ فراق چندان گشتم
کز همرهیم آبله زد پای خیال

ترخان:۔ مولانا نورالدین‌دهلوی۔ در علم هیئت و هندسه بخوبی مهارت داشت و بمنادمت همایون بادشاه گردن میافراخت و پادشاه او را بطریق مزاح «ترخان» میگفت که کنایه از مسخره باشد۔ ورنه‌درحقیقت منصب ترخانی که‌فوق

جمیع مناصب است نداشت و در سال رابع و تسعین ازمأته عاشر (۹۹۴) جامهٔ عنصری گذاشت ازوست:

دلتنگ دور از آن لب خندان نشسته ایم
مانند غنچه سر بگریبان نشسته ایم

چون دست ما بدامن وصلت نمیرسد
پای طلب کشیده بدامن نشسته ایم

ترك:- محمد صالح قزوینی از ترکتازان میدان خوشخیالی ست. اوراست:

نیستی مرتبهٔ نیست که هر کس برسد   این مقامیست که‌جای من و عنقا باشد

ترکیایزدی: ابن عم خواجه سیف‌الدین محمود بود و در نقشبندی دستی داشت ازوست،

روز عمرت شب شد و در فکر اسبابی‌هنوز
بر تنت هر موی صبحی گشت و درخوابی هنوز

ترکی‌همدانی:- از ارباب خوش بیانی‌ست.اوراست

ای خوش آن رند که در مجلس غم در گیرد
طاق ابروی بلا گوید و ساغر گیرد

دل من گرم تو تا گشته جهانی داغ است
عالمی سوزد اگر صحبت من در گیرد

تسکین:- میرزا باقر دهلوی ست. اوراست:

کنده‌ام جانها که تا جا در دل او کرده‌ام
جسته‌ام از بهر نام خود نگین پاره‌ای

تسلی:- ابوالحسن شیرازی از سادات دست غیب شیراز بود. ازوست.

بر مراد دل نرفتم نیم گام ازدست دل   همچو نابینا که‌عمري‌دست نابینا گرفت

تسلی‌اصفهانی:- ازاولاد اوحدالدین حسینی بلیانی‌ست‌ودردور جهانگیری بهندوستان رسیده‌مدتی‌مرفه‌الحال گذرانید - پس‌بقصد وطن از آنجا کوچیده در

کاشان رسیده آنجاملّبی داعی اجل گردیده. ازوست:

تا ز بختم تیرگی میرفت چشمم شد سفید
این سیاهی از سر داغ من آساتر نخاست

تسلی:۔ رای تیکارام پسر گوپال‌رای لکهنوی که جدش راجه خوشحال رای نائب سرفراز الدوله میرزاحسن رضاخان بهادر بود اوراست:

اگرچه نیست بجز دیدنت هوس مـا را
ولی چه سود نباشد چو دسترس ما را

. . .

نمي یابم الهی آشنـا بیگانۂ خود را
چسان سازم تسلی این دل دیوانۂ خود را

. . .

کس نیست در جهان که بجان مائل‌تو نیست
افسوس اینکه جای کسی در دل تو نیست

تسلیم:۔ سلام‌الله‌خان از اعاظم افاغنۂ قصور بود که شهریست درعلاقۂلاهور در دارالسلطنه دهلی نشو ونما یافته ودر شهر لکهنو رفاقت نواب شیرجنگ‌اختیار نمود و نواب آصف‌الدوله بهادر اورا محترم میداشت۔ ازاوست:

دور از آن آستان چه می پرسی   آستین ست و دیده تر ما

. . .

روز محشر شد و فـردای قیامت آمد
ای شب هجر ترا هم‌سحری خواهدبود

. . .

دهد وصل او دست و من زنده مانم
نه آن می نمـاید نه این می نماید

تسلیم:۔ محمد انوار حسین از مردم قصبۂ مردم خیز سهسوان شیرین‌زبان‌و

شیوا بیانست۔ در نظم پردازی طبعش رسا و فکرش عرش پیما و در نثر طرازی دست و خامه‌اش را ید طولی۔ خیلی آزادمنش و وارسته مزاجست و بامردم لطیف المزاجش اتحاد و امتزاج۔ نسخهٔ «تاج المدائح» که درمدح فرمانروای معظم و حکمران مفخم نواب کلب علیخان بهادر والی ریاست مصطفی آباد معروف به رامپور حرسه‌الله عن تقالیب الدهور فراهم آورده دیدنی‌ست که چقدر جهد استعدادی در آن بکار برده باندازای با انواع معانی و بیان و بدیع صفحاتش را نگار بسته که صیدی از الفاظ فصیحه‌وعبارات بدیعه ومضامین برجسته‌ازدام تحریرش نجسته۔ این چند اشعار ازهمان کتاب بانتخاب رسیده درین محل ثبت گردید .

از بتان ناز و عتاب و عشوه وایما خوش ست
بندگی و عجز و تسلیم و نیاز از ما خوش ست

در ریاض خوبی تو هر گل از هم بهتر ست
لیك ای گلرو نگاه نرگس شهلا خوش ست

دید زاهد چون بسوی روی آن مه پاره گفت
چاکها اندر کتان پاکی وتقوی خوش ست

میبرد تسلیم جان و دل ز دست ما جنون
بر سر موی سیاه زلف او سودا خوش ست

. . .

ای قدت سروی چه سروی سرو بستان‌همم
سایه‌ات نوری چه نوری نور خورشید کرم

هست تسلیم تو مستی مست جام شاعری
بیت او بیتی چه بیتی غیرت بیت الصنم

. . .

گفتم من از آئینه کسی هست نظیرش
گفتا که نظیرش چه بود عکس ندیدم

. . .

باشد شعار گردون دلهای خسته خستن

آموخت ست کافر مضمون بسته بستن

تسلیم:ـ مولانا معین الدین سندی از اقسام علوم و فنون بهره کافی‌داشت اصلش از تهته بود و قومش دل. گویند که تسلیم تعظیم محمد عطاشاعر که‌خیلی ظریف المزاج بود نمیکرد، روزی محمد عطادانهای خردل در آستین آورده در مجلسی بر سر تسلیم افشاند، پرسیدند که چیست جواب داد که این خردل ست مردمان بخنده در افتادند کلام تسلیم اینست:

مباد هیچکسی خسته دل زما تسلیم

که زیب خرقهٔ ما شیوهٔ کماندار یست

. . .

کیست روباه که از شیر ژیان صرفه‌برد

عقل از چپقلش (۱) عشق زبون میگردد

تسلیم: - میرزا زین‌العابدین خلف میرزا معین الدین اصفهانی که دبیر محمد زمان خان بیگلربیگ کوه گیلویه بود. ازوست:

اگر در آستین شوق‌دست جذبهٔ باشد پر کاهی تواند کهرباشد کوهساران‌را(۲)

تسلیم:ـ میرزافتح علی بیگ کشمیری برادر کوچك میرزا داراب‌بیگ جویاست: اوراست:

شبی که عارض‌او را بخواب می‌بینم ستاره می‌شمرم آفتاب می بینم

تسلیمی کاشی: از اکابر سادات کاشان است و این یك شعر بعضی بنامش و بعضی بنام تشبیهی کاشی نوشته‌اند

گویند بهاری شد و گل آمد ودی رفت ما بی تو ندانیم که کی آمد ورفت

---

(۱) چپقلش : بفتح اول و سکون بای فارسی و ضم قاف و فتح لام و شین معجمه- ت (ترکی) جنك شمشیر را گویند- فرهنك آنندراج.

(۲) بیت چرندیست - آدمیت .

تصنیف: ـ حاجی ابوطالب اصفهانی از سخن سنجان و نغمه سرایان عهد شاه سلیمان است بشغل تجارت اشتغال داشت. ازوست:

براه دوست گرانجانی رفیق بلاست　　عنان کشیدن عمر شرار میکشدم

تقی: ـ از سادات درکان بود که قریه‌ایست حوالی جوشقان ووی از وطن بملک دکن آمده بملازمت ابراهیم قطب شاه بسر برد. اوراست:

گوش بر حرف مدعی تا چند　　هر که بینی حکایتی دارد

تقی: ـ آغاتقی اصفهانی از احفادشاه علی مستوفی الممالک شاه‌عباس‌صفوی ست. ازوست:

من از تب تو در آتش تو شمع بزم رقیب
کلیم مست تمنا و جلوه بر سنـگ ست

* * *

نگاری را که دل در پردۀجان داشت مستورش
چسان نزدیک غیری میتوانم دید از دورش

تقی سبزواری: ـ ازوست:

براضطراب حالم اجل رحم میکند　　تا غمزه را بکشتن من اختیارداد

. . .

ای تقی بی رخ او اینهمه بیتابی چیست　　عاقبت شام غمت راسحری‌خواهدبود

تقی قمی: ـ طبیبی بود موزون طبع. اوراست:

دی ببوی طرۀ جان پرورش جان تازه کرد
جان چو دید آن‌زلف وعارض کفروایمان‌تازه کرد

تقی: ـ محمدتقی میرزا طهرانی خلف الصدق فتح‌علی شاه قاجارپادشاه‌ایران بود و در خوش رفتاری یگانه زمان ازوست:

بمحشر خون ناحق کشتگان پامال میگردد
اگر ایزد به چشم ما به بیند قاتل مارا

✿ ✿ ✿

با باد صبا بوی گل ست آه چه حاصل کز طالع بد رخنه ندارد قفس ما

. . .

نهان چشمش بمن با غیرسر گرم سخن گفتن

کفایت میکند ما را همین دزدیده دیدنها

. . .

کی شد آزاد ز قید دو جهان آنکه دلش

بسته اندر خم آن زلف خم اندر خم نیست

. . .

من ندانم چه گناه است محبت که از آن

دشمن جان من آمد همه بیگانه‌و خویش

تقی:ـ میر تقی الدین محمد خلف امیر جمال‌الدین حیدری هروی که از طرف سام میرزا منصب صدارت هرات داشت و باثنای سفر حرمین شریفین در سنه اربع و اربعین و تسعمأته (۹٤٤) قدم بر سفر نا گزیر برنا و پیر گذاشت . . .

از اوست

آنشوخ که دی وعدهٔ صد گونه جفا کرد المنة لله که امروز وفا کرد

تقی:ـ میر محمدتقی دهلوی از دهلی به لکهنو رسیده مورد مراحم نواب آصف الدوله بهادر گردیده. ازوست:

تقی که داشت ز تقوی هزار دعوی و لاف

بخاک میکده امروز بیخود افتاد ست

تقی نیشابوری:ـ از اقرباء ملانظیری نیشابوری ست که‌درهندباوی‌بود.

او راست:

ننگ آیدش که باز نشیند بشاخ گل مرغیکه درهوای تو از آشیان گذشت

تکش‌خان‌خوارزمی: خلف الرشید سلطان ارسلان شاه بود در سنه ثمان و خمسین و خمسمائه (۵۵۸) در خوارزم بر تخت سلطنت نشست و در سنه سته و

تسعین و خمس‌مائه (۵۹۶)رخت ازین عالم بست. این رباعی ازوست:

بیند چو فلك نماندش قوت و تاب اندر کف ما تیغ چو یك قطرهٔ آب

دستم‌چوسحاب‌آمدواینطرفه که‌دید ابریکه بیك قطره جهان کرد خراب

تکلو خان :ـ ملا زین‌العابدین شیرازی از پهلوانان بارگـاه سلطان حسین میرزاست. ازوست:

زهم بگشا دهن بنما بخوبان نکته دانی را

که نکشاید کسی چون‌تو معمای نهانی‌را

تمیز:ـ سری گوپال از تلامذهٔ میرزا بیدل بود و خودرا آفتاب زاده وا- مینمود. اوراست:

رفتی و جلوهٔ تو نـرفت از بـرم هنوز

یك خرمن گل‌ست ز پا تـا سرم هنوز

یك جرعه می بیاد تو خوردم‌برنگ گل

خون بهار می چکد از سـاغرم هنوز

تمیزی‌ملتانی:ـ بل دهلوی ملازم سرکار عالمگیریست. ازوست:

بجوشد موج خون هر دم ز چشم خونفشان من

چو تیر غمـزه اندازد بت ابرو کمان من

هزاران نقد جان از بهر ایثارش بکف آرم

خرامان گر شبی آید مه من میهمان من

تمکین:ـ رای‌بهجولال حیدرآبادی معاصر قاضی اخترست. اوراست:

چه لذتها که روز قبـل بردم بر دم تیغت

تو میبردی ببالا دست و من تکبیر میگفتم

توحید:ـ میرابوتراب ابن میر مهدی‌دهلوی‌ـبا مبارزالملك سربلندخان قرابت داشت و در عهد علی وردیخان مهابت جنگ در مرشدآباد رسیده رفـاقت محمد ایرج خان اختیارنمودـ، آدم آزادمنش بی قید بود و بشنیدن و خواندن شعر

لطیف وجد مینمود و میگریست شبی که صباحش روز وفات اوست بتـکرار این بیت حافظ شیراز مصروف بود.

صبح ست ساقیا قدحی پر شراب کن   دور فلك درنگ ندارد شتاب کن

از کلام اوست:

عاشق زلف تو کی وارسته از سر تا قدم
خویشتن را در سلاسل بسته از سر تا قدم
غیر من کز اشك گلگون سرخ پوشم کرده اند
هیچکس در خرن خود ننشسته ازسر تاقدم
سوزش سودا کند زنجیر در پـا عاقبت
در گرفت آتش بشمع آهسته از سر تاقدم

توسنی تبریزی:ـ در مضمون تراشی و گلدسته بندي و جامه چینی وخلال سازی دستی داشت و بدور اکبری پا بعرصهٔ هندوستان گذاشت. ازوست:

داغ فرزندی کند فرزند دیگر را عزیز
تنگتر گیرد ز مجنون در بغل صحرا مرا

. . .

هیچ معشوقی وفا با عاشق شیـدا نکرد
گل بصد ناخن گره از کار بلبل وا نکرد

. . .

بلاست دست تهی دیدن هوا خواهان   عجب که بحر نمیگردد از حباب خجل

توفیق:ـ مولوی شیخ محمد کشمیری مادام الحیاة از وطن بیرون نرفته و بعمر تسعه وثمانین (۸۹) داعی اجل رالبیك اجابت گفته این اشعار در شأن جنـاب سرور عالم ﷺ ازوست:

سـروراجای تعجب نبـود سایهٔ تو
خویشتن را اگر از اهل نظر پنهان کرد

بادشاه دو جهانی و زمین بوس ترا
آنشرف نیست که خود را کم‌از آن بتوان کرد

. . .

رسیده بود بدان کار سرورا که شود
جهان بدیدهٔ مردم زدود کفر سیاه
که آمدی پی اطفای آن ز محفل قرب
بدان شتاب که وا مانده سایه‌ات در راه

توفیق یزدی:ـ در فن شاعری موفق بتوفیق ایزدیست. ازوست:
تیرت از سینهٔ من دل زده آید بیرون همچو آن کس که زماتمکده آید بیرون

تهور تبریزی:ـ در عرصهٔ سخنوری متهوّر و دلیر بود، اوراست:
رسیده عشق بجائی که کفر اگر نبود ترا پرستم و گویم خدای من اینست

تیمورسلطان:ـ تیمور بن ابراهیم استرآبادی بود. ازوست:
آمد بهار و هر طرفی صوت بلبل ست ساقی بیار می که عجب موسم گل ست

باب ثاء مثلثه

ثابت تبریزی:ـ مشق سخن ازمیرزا صائب تبریزی مینمود- روزی میرزا غزلی گفت که مطلعش اینست:
طلوع صبح به تیغ کشیده می‌ماند شفق به بسمل در خون طپیده می ماند
ثابت فی الفور این مطلع گفت:
دو ابروش بدو تیغ کشیده میماند دو نرگسش بغزال رمیده میماند

. . .

گل بتاراج خزان رفت و گلستان شد خراب
دیگر ای بلبل بگو در انتظار کیستی؟

ثابت:ـ علی اکبرمروی مخاطب به«ثابت خان» از ارا کین‌سلطنت‌همایونی

اکبری بود و بسکه ار ابناء زمان اذیتها برداشته اگر کسی خواهش ملاقاتش مینمود شرط میکرد که در حق من کوش بر سخنان حاسدان و اوباشان ننهند و از علوم رسمیه بهرهٔ داشت و در سال خامس مأته حادی عشر (۱۰۰۵) جهان بی ثبات‌را گذاشت ـ کتابي در صرف ازوی یاد گارست. اوراست

قطع امید بود قوت بازوی طلب   به پر ریخته پرواز توان کرد اینجا

* ✿ *

از بهر سلام تو رقیب آمده درراه   یا رب که ازین ره نبرد جان‌بسلامت

رباعی

دیدم ز فراق آنچه یعقوب ندید   در عشق کشیدم آنچه‌مجنون‌نکشید

این واقعه کز هجر تو آمد بسرم   فرهاد گمان نبرد و وامق نشنید

ثاقب:ـ میرسید محمد علوی ـ اوراست.

خندان بخاکم آن بت نا مهربان رسید

در موسم خزان چو گل زعفران رسید

ثانی قزوینی:ـ از شعراء فضیلت شعار بود ـ اوراست·

چون نیارم که ببوسم لب شکر شکنش

صورت او کشم و بوسه زنم بر دهنش

خبرش نیست که در جان و دلم جا دارد

مدّعی آنکه نهان میکند از چشم منش

سخن ثانی بیدل رسد آنگه بکمال

که کند خسرو آفاق نظر بر سخنش

ثباتی:ـ نام و نسبش مجهول ست و کلامش معقول. اوراست :

بجد گرفته ثباتی که‌مهر آن مه را   ز دل برون کند و از دلش نمی آید

ثمین:ـ میرزا علی امان لکھنوی خلف میرزا فاخر مکین بود بتلاش وجه معاش از لکھنو بکلکته رسید، و راهی بمقصد نیافته از آنجا در شهر هو گلی بمکان

قاضی محمد صادق‌خان اختر اقامت گزید واز همانجا بعالم آخرت شتافت- ازاوست

فغان که یار نیامد ولی بدیدن یـار
هزار بار بلب جـان بی قرار آیـد

ثمین شمار غلامان کندا گر آن شاه
گـه شمار ندانم که در شمـار آید

ثمین:- نواب کلب علیخان فرزند رشید یمین الدوله ناظم الملك سعـادت علیخان مبارزجنگ- طبع‌موزون آشنای بحار علوم داشت. اوراست:

غافل چه شناسد که ثمین ست وخموش ست
فکرش بسر چرخ برین ست وخموش ست

ابروی جفا جوی ترا چاره چه سـازم
پیوسته بمن بر سر کین ست وخموش ست

پهلوی تو هر بیهده گو چرب زبان شد
در صف‌نعال تو ثمین ست و خمـوش ست

ثوری:- ملاعلی از مردم هرات بود و با هر یك از آشنا و بیگانه جادهٔ استهزا و مزاح می‌پیمود و ظرفا اوراملاعلی گاو میگفتند در سنهٔ احدی‌وتسعمأته (۹۰۱) دفتر حیاتش گاو خورد گردید.

رباعی

تا کی بمن آزار و جفا خواهی کرد
با غیر بر غم من وفا خواهی کرد
اینك من بیچاره ز کـویت رفـتم
بینم کـه‌دگر جفا کراخواهی کرد

باب جیم تازی

جارالله:- ابوالقاسم محمودبن‌عمر زمخشری مولدش قریهٔ زمخشر مضاف بخوارزم‌بود، بمجاورت بیت‌الله ملقب بجارالله گشت، اگرچه مذهب اعتزال‌داشت مگر در علم و فضل عدیل خود نداشت، روزی در بغداد بمجمع علماء عرب کـه بمطاعن فضلاء عجم زبان گشاده‌بودند حاضر آمده بستایش اعجام‌ترزبان گردید.

آنها بتکذیبش بر خاستند، گفت کەمن از کمترین آنجماعەام در هر بابیکه آنها را ناقص میدانید با من طرح و مناظره و مباحثه‌اش اندازید، پس از جمع علماء عرب هر که با وی ببحث در پیوست جز اعتراف بفضائلش چاره ندید و بجواب اعترافاتش متحیر ماند وفاتش درسنه ثمان عشرین و خمسمائه (۵۲۸) از وست،

رباعی

من گرسنهٔ وصـل تو از هجران سیر
از جان و دل خود شدم ای جانـان سیر
جان سیری من در غم تو بس عجب ست
جانم تو خودی و من شوم از جـان سیر

جاروبی لنك بلخی:- از جاروب کشان آستانهٔ خواجه عبدالله انصاری بود..
اوراست:

صد ره سرم بکوی تو گر خاك در شود
کی شوق پای بوس تو از سر بـدر شود
ای شمع امشب از سر بالین من مرو
يك شب چه شد بروی توام گر سحر شود

* * *

جـاروبیم و بسته کمر از پـی خدمت
هر شام و سحر خاك درت رُفتم و رفتم

جامی:- از نکته سنجان اردبیل بود. ازوست:

دارد آن دم سر ما ترك ستم پرور ما
که ز فتراك خود آویخته بـاشد سر ما

جامی گیلانی:- درنگارستان او را لاهیجانی نوشته اند این رباعی ازوست:

ایـن باده که من بی تو بلب می آرم
نـی از پی شـادی و طرب مي آرم

زلف سیه تو روز من کرد سیاه
روز سیه خویش بشب می آرم

جامی لاهوری:ـ سرخوش صهبای نظم بود. ازوست:

رباعی

هر کس که دل از مدار دنیا بر داشت
عبرت ز شمار کار دنیا بر داشت
گویند زمین بر سر گاو ست بلی
گاوست هر آنکه بار دنیا بر داشت

جانان بیگم: ـ دختر عبدالرحیم خان خانخانان ابن بیرام خان ست از علم و فضل بهرهٔ وافی برداشته و تفسیری برمصحف مجید نگاشته، جهانگیر بادشاه باستماع شهرهٔ حسن صوری و معنوی او پیام ازدواج فرستاد وی دندان بر کنده و جعد موی سر بریده بحضور شاهی فرستاد؛ بادشاه ازین معنی بکمال عفت اوپی برده مورد تحسین و آفرین ساخت و آن عصمت سرشت در سنه سبعین والف (۱۰۷۰) سر در حجاب عدم کشید، اروست:

عاشق ز خلق عشق تو پنهان چسان کند
پیداست از دوچشم ترش خون گریستن

جان آقاجان خراسانی:ـ نوهٔ شیخ حسن داود خادم آستانهٔ شاه خراسان است. ازوست:

ترسم بتن نازکت آزار رساند امروز قبای تو برنگ گل خارست

. . .

من ز تو دورم توهم دور ازمنی من تن بیجان تو جان بی تنی

جانباز:ـ شاعر ملتانی ست. اوراست:

طوفان اشك مردم چشمم شب فراق
بر کشتی هلال زده موج آب را

تا بزم حسن روی توشد گرم شام وصل

افتاد جام عیش ز دست آفتاب را

جان بیگ دهلوی:ـ در نکته پردازی و تیراندازی مهارت کامل داشت. .

ازوست:

بی‌درد دل حیات چو ذوقی نمیدهد آسودگان بعمر خود آیاچه کرده‌اند؟

. . .

حدیث درد مرا خضر اگر بشرح در آرد

هنوز عمر کند کوتهی و قصه درازی

جان‌نثارخان:ـ والدش عجمی نژاد و خودش هندوستان زاد و از امـراء عهد شاهجهانی بود و بحکم بادشاه بطریق سفارت بحضور شاه عباس ثانی والی ایران رسیده و مطرح تفضلات سلطانی گردیده و معین الدوله ناصر الملك سیّد عنایت علیخان بهادر فتح جنگ لکهنوی خال واجد علیشاه خاتم سلاطـین اود از احفادش بود. اوراست:

کس چه داند کز جوانان پیشتر پیران روند

می نشاند یك کمان درخاك چندین تیر را

جانی:ـ دوست محمّد سبزواری یا اسفراینی بود. ازوست:

خوش است می ز کف یار خاصه فصل بهار

که گشت سنبل و گل مثل زلف و عارض یار

بطرف جوی نشین و خـرام آب نگر

که می برد حرکاتش ز اهل هوش قرار

از قصیدهٔ دیگر در مدح خواجهٔ حبیب‌الله ساوجی:

ای حریم حرمتت را عرش فرش آسمان

وی ز رفعت آستانت هشتم هفت آسمان

نیست وصفت راذات و خامه کافی زانکه‌هست

این زبان بی دهان و آن دهان بی زبـان

هست دریا را و کشتی کاسهٔ چوبین بکف
دارد آهنگ گدائی زان کف گوهرفشان

جانی صفاهانی: ـ فکرش جان الفاظ ر معانی ست. ازوست:

چنان بکشتن عشاق داشت میل تمام
که نیم کشته رها کرد از شتاب مرا

جانی لکزی قزوینی: ـ ملکزادهٔ بود ـ و بوجه بغی وتمرّد ازسلطان حسین میرزا بقتل رسید. ازوست:

اگر بیارمن ازمن کسی دعا برساند
دعا کنم که خدایش بمدّعا برساند

جانی هروی: ـ از اقربـاء مولانا عبدالرحمن جامی ست. اوراست:

بگریه گفتم ازین درمران مرا بسرخود
بخنده گفت برین درمیا دگر بسر من

جاوید: ـ ملاعلی مازندرانی سلسلهٔ نسب خود بحضرت بلال میرساند در ابتدا دانش تخلص میکرد و مدتی در اصفهان اقامت داشت و همانجادرسنه سبعین و الف (۱۰۷۰) بسفر عالم جاوید رخت بربست. اوراست.

تشنه هرچند که در بزم بخونم باشند
با حریفان دلم ازشیشهٔ می صاف ترست

. . .

درد دلم بکاغذ ابری رقم کنید
شاید که پی بدیدهٔ گریان من برد

. . .

گذشتن از لب میگون بوقت سبزهٔ خط
چنان بود که کسی توبه در بهار کند

جاوید: ـ ولی خانی که بدرویش جاویدشهرت داشت واصلاح سخن ازمیرزا ابراهیم همدانی برمیداشت درملک هندشهر گجرات راپسندیدو همانجا آزادمیگردید

ازاوست:

در قالب هر لفظی گنجایش معنی کو
تا باکه توان گفتن من باکه سری دارم

کیفیت درویشی در عشق بود جاوید
جاویدم و جاویدان باعشق سری دارم

جباری نیشابوری: ـ از قدماء شعراء و مداحان آل سامان ست. ازوست:

می بینی آن دو زلف که بادش همی برد
گوئي که عاشق ست هیچش قرار نیست

جدائی :- از نازك خیالان ماوراءالنهرست . اوراست.

کردم اندیشهٔ آن زلف بلاپیش آمد   چه بلا بود ندانم که مرا پیش آمد
نیست ممکن که همه عمر گشادی یابد   مشکلی کز تو من دل شده راپیش آمد

جدیدی اصفهانی:- امیرزادهٔ ترکمانی در دور شاه طهماسب ماضی بود. ازوست

بخدا که اشکت آید اگر اینقدر برانی
که گرفته در دلم جا چه قدر محبت تو

جذبه:- آقا مؤمن کاشی در اطبای نامور معدود و محبت درویشان و میل صحبت ایشان جا گزین خاطرش بود و همین یك شعر بنامش در تذکره هامرقوم است.

در مصر دلم یوسفی آسوده که هر گز
یعقوب ندید ست زلیخا نشنید ست

جذبی اصفهانی:- خلف عالی خان ازامراء شاه طهماسب ماضی بود اوراست

گر نه اش روز جزا وعدهٔ دیدار دهی   در ته خاك شهید تو تحمل نکند

جرأت :- محمد یحیی قلندر بخش لکهنوی پسر حافظ امان و شاگرد میرزا محمد جعفر حسرت بود، اگرچه مولدش شهر دهلی ست و لکن مدت العمر اقامت لکهنو اختیار کرده و مدتی بملازمت تجمل حسین خان ابن تفضل حسین خان علامه بسر برده و در عین شباب هردو چشم جهان بینش از نور عاطل گشت شعر اردو بکمال لطف و صفا میگفت و گاهی میل بنظم دری هم می نمود. ازو ست:

بی روی تو ای مه دلم آرام ندارد   این صبح فراق تو مگر شام ندارد؟

. . .

کس نیست در جهان که دو کس را یکی کند
عشق ست این که شعله وخس را یکی کند

جراح شیرازی:ــ مصاریعش نیشترهای قلوب ارباب عشقبازی‌ست: ازوست:

قد خمیده به پیری عصا بدستم داد ز کیش عمر همین تیر در کمان دارم

جرانی:ــ تخلص میرزا فغفور بیگ اندجانی ست. اوراست:

گه شکر عشق گاه شکایت شنیده ام

این قصه را بچند روایت شنیده ام

جریح:ــ میرزاعلی‌جان ابن خواجه ابوعلی‌و خواهرزادهٔ میرزافاخرمکین لکهنوی ست در ابتدا به «عازم» متخلص بود. ازوست:

دلبران چشم من از گریه بافسون بستند

وه که دل چاك نمودند و ره خون بستند

...

دامن زلف تو از دست صبا بگرفتم

شانه را بین که کشید ازمن‌وصدچاك نمود

این رباعی نیز اوراست :

شب کز بر من ای بت قاتل رفتی افگنده مرا بخاك بسمل رفتی

از بهر دل آمدی بسویم لکن صد گونه خجل‌شدم که بیدل‌رفتی

جزوی‌هروی:ــ معروف‌به‌باباجزوی همانست که‌کاتب «شمع‌انجمن» رای معجمه آن‌را بذال‌منقوطه تحریف‌نموده ـ ووی‌مردی آزاد مشرب‌از قوم چغتا بودو به‌روایت « آفتاب عالم‌تاب» در سنه خمسة عشر و تسعمائه (۹۱۵) اجزای‌جسمش با خاك اصفهان یکسان گردید. ازوست:

آب چشمم خویش را رسوای مردم کرده ست

میدود هر سو نمی‌دانم کرا گم کرده است

...

با تو هرگه می نشینم آه کمتر میکشم

چون نفس غیرست درپیش تو دم در میکشم

جزوی‌قمی:ــ این‌یك‌شعردر« آفتاب‌عالم‌تاب» بنام‌اومرقوم‌ودر«شمع‌انجمن »

بنام جزوی هروی مسطور ست.

عاشق و بدنام اگر گشتم دلم باری خوش ست
عاشقی بدنامئی دارد ولی کاری خوش ست

جشنی :ـ غلام علی لاهوری از ملازمان آستان جهانگیر بادشاه بود.

ازوست:

تو در سخن شدی و لذت از سخن کم شد
تو لب گزیدی و سیرابی از چمن کم شد

جعفر:ـ الله وردیخان دهلوی از امراء دولت عالمگیریست که بحکومت عازی پور زمانیه و بعداز آن بصوبه‌داری الله‌آباد سرفرازی داشت و درسنه ثمانین و الف (۱۰۸۰) بعالم بقا شتافت. اوراست:

من از دست دل دل ز دستم خجل
خجل میکند آرزو های دل

جعفر بیك:ـ ابن‌بهزاد بیگ لاهیجی در عهد شاه عباس ماضی‌وزیر لاهیجان بود. ازوست.

باری هوس فراغتی میکردی
گر بخت نیازموده میبودت

جعفرخان:ـ زند خلف صادق‌خان برادر کریم خان‌زند بود که بعد فوت علی مرادخان زند بحکومت زندیه گردن افراشت و تا سه سال فرمانروائی کرد خیلی عدالت شعار و سنجیده اطوار بود ودر سنه ثالث از مأته ثالث عشر (۱۲۰۳) بزهری که زنش در مسهل بوی خورانید ازین عالم ارتحال نمود. اوراست ،

این کم بها زمانه چو جوهر نمیخزد
کشتی نوح و موجهٔ طوفانم آرزوست

جعفرزٹلی: ـ مردی مزاح‌و هزال و ذی علم و موزون طبع از نواح‌دهلی بود و زٹل بزای معجمه و تای مثقله هندیه بمعنی کلام لغو و بیهوده است. چون وی اکثر مضامین مهمله و مضحکه بسلك نظم میکشید باین نسبت ملقب گردید گویا درین فن همتاش جعفر زر کوب‌ست که بعدش‌مرقوم‌میشود. وبعضی بر آنند که جعفر زٹلی از زمرهٔ عارفان کامل بود ودرپردهٔ هزل ومزاح کمال‌خودمستتر

نمود- وبعض اشعارش مملو ازمضامین عرفان ست- لکن آن اشعار حقیقت شعار از نظر نامه نگار نگذشته لهذا این چند ابیات مشهوروی درینجا مرقوم گشته...

من آن رستم وقت روئین تنم — که‌ده پاپر ازمشت‌خود بشکنم
کنم روزن اندر چپاتی به تیر — بر آرم دمار از سر مود پیر
بپوشم اگر جوشن جنگ را — هزیمت دهم پشهٔ لنگ را
بیك حمله بال مگس بر کنم — قطار دو صد مور بر هم زنم
بدوزم برمج و سنان دوده را — شکافم بچنگال فالوده را
درین دور ثانی رستم منم — بتاسه ز گرز گران بشکنم
تهمتن منم گر کشم تیغ‌خشم — تراشم بیك ضرب یك موی‌پشم

جعفر زرکوب اصفهانی :- هزل و تمسخر بر مزاجش غالب بود..

از اوست:

از خرام آن صنم تنها نیاید از من آب
میکشد ز انداز یك غربیله ازروئین‌تن آب

چون برد حاصل کس ازوصلش که‌همچون آسیا
می جهاند از من او درحالت گردیدن آب

جعفر:- سید شاه علی جعفر الله‌آبادی ابن‌شاه علی رضا دامادشاه محمد اجمل الله‌آبادی- از ارباب عرفان و کمال بود و کتب درسیه از مولوی احمد الله آبادی خوانده ودر سنه تسع واربعین ازمأته ثالث‌عشر (۱۲۴۹) بعالم جاودانی رانده...

اوراست:

بوصف رخساروقامت اوز نوك کلکم‌چه نقش‌بر زد
خدست یا ورد احمرست این‌قدست‌یا سرو گلشن آرا

وصال ممکن بزندگی کو؟ ولی یقین‌شد که‌بعد مردن
صبا رساند بکوی آن ماه مشت خاکی زتربت ما

...

در جمـال تو چها ای بت زیبا دیـدم
روی گل بوی سمن خوی مسیحا دیدم

جعفر:ـ فخرالدین احمدخان معروف بمیرزا جعفر لکهنوی خلف محسن خان ابن فخرالدین احمدخان ستـ در علوم عقلی ونقلی مهارتی کامل داشت و خط نسخ و نستعلیق و شفیعا خوبترمی نگاشتـ قاضی اختر را باوی دوستی بودودر سنه ثلثین از مأة ثالث عشر (۱۲۳۰) سلخ ماه رجب جهان فانی را بدرود نمود...

ازاوست:

از حال منت مگر خبر نیست — کین درد دل ست دردسر نیست

. . .

وفا داران بعالم دیده بـاشی — و لیکن همچومن نشنیده باشی

. . .

این روش و ره خرام کبك گرفته ازتو وام
راست بگو باین غلام سرو روان کیستی؟
جعفر خسته جان تو بندهٔ تـو بجـان تـو
گشته بدل از آن تو گو توازآن کیستی؟

جعفر قزوینی:ـ از متصدیان بار گاه سلاطین صفویه و غیر میرزااقوام الدین جعفر قزوینی ست. اوراست:

آنکه در پهلوی مـا یافته جا شمشیر ست
آنکه دم میزند از جوهر ما شمشیر ست

. . .

نخل دلم نداد بجز اضطرار بار — آبش مگر ز چشمهٔ سیماب داده‌اند

جعفر کاشی:ـ میلش برباعی بیشتر از اقسام دیگر بود. **رباعی**

یکچند زمانه گر بگیرد دستت — مغرور مشو که زود سازد پستت
در بزم حریفان بدهد جام مراد — واندر پس دیوار بگیرد دستت

. . .

چون نوبت می کشی بمنصور افتاد
از باده کهنه در سرش شور افتاد

در گفتن راز عشق بی تابی کرد
کم حوصله را شراب پر زور افتاد

. . .

جعفر با هر که دوستی چون او باش — گر یار توهندوست‌توهم هند و باش
چون دائره با خلق دو روئی تا کی — آئینه صفت باهمه کس یك رو باش

. . .

جعفر سخن از کعبه و از دیر مکن
در وادی شك چو گمرهان سیر مکن
رو شیوهٔ بندگی ز شیطان آموز
یك قبله گزین و سجدهٔ غیر مکن

. . .

حاجی بره کعبه دگر رنجه مشو — در بادیه لبیك زنان هرزه مدو
مستانه بمیخانه در آنیم شبی — یك ناله کن و هزارلبیك شنو

جعفر کلانتر اصفهانی: — از کلان‌تران سخن‌رانی ست. او راست:

دل کجا ماند چو از عارض بر اندازی نقاب
عمر شبنم هست باقی تا طلوع آفتاب

جعفری: — میر محمد جعفری تبریزی مردی قانع و متوکل بود ومدت‌عمر بر دل اهل دول‌تردد نمود. ازوست:

مدعا آزردن من گر نبودت با رقیب
راز دل گفتن بسر گوشی و خندیدن‌چه‌بود؟

. . .

کسیکه از تو ستمگر ستم هـوس نکند
بخویشتن ستمی میکند که کس نکند

. . .

خوشی بدشمنی جعفری ولی او هم باین خوش ست که‌همچون‌تودشمنی دارد

. . .

وه که گرد من نمیگردد اجل شام فراق
او هم از من عار دارد زندگانی را ببین!

جعفری شیرازی:ـ سید نیك نهاد بود او راست:

دل رفته و جانم هدف ناوك نازست اینها همه از شومی اظهار نیازست

جعفری لاهوری:ـ در سخنوری رتبهٔ عالی داشت. از وست:

رخش از نـاز کی تاب نظر دشوار می آرد
نهال قامتش خـورشید تابان بار میآرد
اگر موسی نیارد تاب دیدارش عجب نبود
تزلزل حسن او در صورت دیوار میآرد
بتی زد راه ایمانـم که یك تار سر زلفش
ملك را مو کشان در حلقهٔ زنّار میآرد
دل بیطاقتم در بزم آن بت جعفری هردم
چو بی دردان شکایت بر لب اظهار میآرد

. . .

نیك و بد زمـانه برون کرده ام ز دل
آئینـه هر چه دیده فراموش می کند

جعفری ماوراءالنهری: شاعری‌خوش‌فکر بود. اوراست:

امشب که شمع چهره را از تاب می افروختی
رحمی نکردی بر من و پروانه‌وارم سوختی

جلالاطباطبانصر آبادی:- از سادات قهپایه بود و در نثر پردازی و نظم طرازی صاحب سرمایه - ارباب استعداد نثرش را بر نظم ترجیح میدهند و نظمش در کفه میزان نثرش نمی‌نهند- در عهد شاهجهان بادشاه بهند رسیده در دهلی توطن گزید ،وسوانح شاهجهانی رابکمال فصاحت و بلاغت بحیطهٔ تحریر کشیده‌مطرح تفضلات شاهی گردید ، حکیم شفائی خان با وی بد بود و بدین‌شعر هجوش نمود.

جیم جهل و الف ابلهی و لام لجاج
هر سه در اسم تو جمع‌ست جلالا چه‌علاج؟

و از کلام جلا لاست

ای که هر نظاره‌ات برهمزن صد محشرست
گردش چشمی، که آشوب قیامت دیر شد

رباعی

دانا ناز و عتاب بر میدارد — کم حوصله کی شراب برمیدارد
می در دل‌دردمند تاثیر کند — هر جا زخمی‌ست آب‌برمیدارد

جلال‌اصفهانی:- از اولاد فاضل روزبهان بود. ازوست:

چراغ افروز بزم عشرتم شد آتشین روئی
که هر پنهان نگاهش آتش‌صدخرمن‌ست‌امشب

جلال:- جلال‌الدین‌حسین نیشابوری در دور جهانگیری بملک‌دکن‌رسیده اقامت گزید. ازوست:

راز خلق افشا نسازد هر که ترسد از خدا
بند بند ازهم جدا شد قرعهٔ رمّال را

* * *

بسینه پای نفس زان شکسته ام که دگر
بهمرهی سخن های بی اثر نرود

. . .

دلم چو ناله و آه سحر تمام کند　　مسافریست که زاد سفر تمام کند

. . .

خوش بود پیغام زان لب گرچه پیغام‌ست و بس
چاشنی بوسه دارد گرچه دشنام ست و بس

جلال:ـ خواجهٔ امیر بیگ نام داشت. ازوست:

اگر گویم نهال‌قامتت دلجوست میرنجی
وگر گویم سرزلف توعنبر بوست میرنجی

شکایت چون کنم از جور چشم فتنه‌انگیزت
وگر گویم ترا بالای چشم ابروـت میرنجی

جلال:ـ خواجه‌جلال‌الدین ابن خواجهٔ شهاب‌الدین متوطن درکان‌ازاعمال جوشقان بود و بخدمت ظهیرفاریابی زانوی تلمذته نموده ونزد بعضی نامش‌جمال الدین ست. اوراست.

مگر که شوکت‌سلطان گل‌رسیدازراه　　کـه‌سا کنان چمن را فزود رونق وجاه
نسیم صبح کـه مشاطهٔ ریاحین سـت　　چو از قدوم عروسان باغ شد آگـاه
گرفت گردن شاخ ازشکوفه درزیور　　نهفته روی زمـین در بنفشه از دیبـاه
بچشم عبرت صنع خدا ببین و بـگو　　زهـی بـدائع او لآ الـه الا الله

جلال:ـ سید جلال‌الدین فراهانی ابن سید جعفر ـمولدش همدان‌ازقدماء شعراست برای تحصیل اکل‌خلال بکار کشت اشتغال داشت. ازوست:

خرم دلی که از غـم گیتی مجرّدست　　آن دل کدام آنکه بایمان مؤکدست
خوشخوی‌باش‌زانکه‌خداوند(۱)خوی‌خوش　　درهرطرف که هست‌عزیزوممجّدست

جلال:ـ سیدجلال رضوی بخاری خلف سید‌محمد بخاری عالی نسب‌والاحسب بود. و شاهجهان بادشاه اعزاز و اکرامش مینمود. از اصحاب وجد و ذوق‌بودومیل بزخارف‌دنیا کمتر داشت بکمال‌اصرار و مبالغه شاهجهانی منصب شش هزاري‌ودو هزار سوار وعهدهٔ صدارت تمام ممالك قبول نمود و بمقتضای‌طبیعت اشعارمحققانه

(۱) دراصل «ندادند» است وآشکار است که‌کاتب غلط نوشته ـ آدمیت .

میگفت و اولاً جلال و ثانیاً رضائی تخلص گرفت این رباعی ازوست:

هرچند که‌چون‌روح‌مجرد‌پاکم آلوده و پابند‌جهان خاکم
مانندهٔ مهتاب بپای همه کس می‌افتم و نور دیدهٔ افلاکم

جلال:- ملاجلال‌الدین‌طبیب‌شیرازی تلمیذ رشید ملاصدرالدین‌شیرازیست از اوست

عمریست که بر منتظرانت نظری نیست
وز حال دل بی خبرانت خبری نیست
یا در تو اثر می نکند آه جگر سوز
یا نالهٔ دل سوختگان را اثری نیست

. . .

دلا بهجر بسوز و بساز با خواری
که وصل یار عجب روز و روزگاری بود
جلال رفت و ترا بعد ازین شود معلوم
که آن شکستهٔ مسکین چگونه یاری بود

جلال:- ملامحمد جلال‌الدین‌محقق دوانی خلف‌ملا سعدالدین‌اسعدازمحققان علماست و گاهی جلال و گاهی دوانی تخلص میکرد و در علوم معقول و منقول شاگردوالدخود و ملا محی‌الدین کوشکناری و ملاحسن شاه بقال شاگردان‌علامه سید شریف جرجانی بود و تصانیفش مثل« حواشی‌شرح تجرید» و «شرح‌هیاکل» و«شرح‌حکمه‌الاشراق» و« شرح تهذیب» و«شرح عقائد» و «اخلاق‌جلالی»وغیرذلك مطرح انظار علماء کبارست درسنه ثمان وتسعمائه (۹۰۸) بعمر هفتاد ویك سال روح جلیلش ازقید آب و گل رفت. اوراست:

قامت دلکش و رخسار دل افروز ترا
اهل عرفان سحر و آتش موسی خوانند

. . .

دید خورشید چو رخ شمع مرا از روزن
بوسه برخاك زد و گفت چراغت روشن

رباعی

ای مصحف آیات الهی رویت وی سلسلهٔ اهل ولایت مویت
سرچشمهٔ زندگی لب دلجویت محراب نماز عاشقان ابرویت

جلال:ـ میرجلال الدین جونپوری بود. ازوست:

تار موئی کار صد زنجیر کرد بند و بست زلف را من دیده‌ام

جلال‌هروی:ـ از نیکو فکران هرات و آزادمنشان آنجا بود. اوراست

رفتی و مپندار که دست از تو بدارم
دست من و دامان تو فردای قیامت

جلالی:ـ جلال‌الدین محمد از سادات اردستان و مقربان بارگاه شاهجهان پادشاه‌ثانی‌صاحبقران بود. ازوست:

زاهد برو که هست مرا با بتان شهر
آن حالتی که نیست ترا با خدای خویش

جلالی:ـ میرزا علی رضا قزوینی ست قاضی اختر از میرزا محمد قزوینی آورده که جلالی جوانی جمیل بود و بعمر سی سال در اواسط مأته ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم)ازین دار ناپایدار ارتحال نمود از کلام اوست:

غیر را تا بتو بی مهر سر وکار نبود
کار رو عشق بما اینهمه دشوار نبود

آخر از رشك رقیبان درت می ترسم
رخت بر بندم و گوئی که وفا دار نبود

***

خواهد به بزم چون برقیبان نظر کند
اول ز یك نگاه مرا بیخبر کند

شادم ز سیل اشك کزان خاك کوی او
گل شد چنانکه کس نتواند گذر کند

دل گر بروز وصل بنالد عجب مدار
بلبل فغان بموسم گل بیشتر کند

جلیس:- حکیم میرزا محمد مهدی دهلوی از وطن بدارالامارة کلکته رخت بست و همانجا در سنه سابع از مأته ثالث عشر (۱۲۰۷) جلیس ملاءاعلی گردید. او راست:

کی ز کویت من بیتاب و توان بر خیزم
بنشینم برهت تا ز جهان بر خیزم

ای خوش آندم که در آئی ز دروازه ناز
بنیشینی تو و من از سر جان بر خیزم

رباعی

عاقل هوس آن رخ گلگون نکند
تا در غم عشق او جگر خون نکند
دادی دل را بآن ستمکار «جلیس»
کاری کردی که هیچ مجنون نکند

جلیس لکهنوی:- پسر موهن لال انیس ست که در عنفوان شباب بآتش مرگ کباب گردید. اوراست:

جان داده جلیس از غم هجران تو ای جان
نا دیده رخت آه چه حسرت ز جهان برد

. . .

بی‌رخش مثل خزان فصل بهار آید بچشم
چون نظر بر گل کنی گل همچوخار آید بچشم

بر نتابد چشم من بار غبار سرمه را
چشم آن دارم که از کویش غبار آیدبچشم

جمال اکبر آبادی:- خوش مذاقی بود از کمال صوری روی بر تافته

بجمال معنوی پرداخته. ازوست:

ما دل بآن نگار گل اندام بسته‌ایم در سیم ساعدش طمع خام بسته‌ایم

جمال:ـ جمال‌الدین عبدالرزاق اصفهانی پدر کمال‌الدین اسمعیل کمال ست در صفت آب گفته:

این جسم پاك چیست چو ارواح انبیا
چون روح با لطافت و چون عقل با صفا
خالی ز رسم و نقش چو صوفی کبود پوش
فارغ ز رنگ و بوی چو پیران پارسا
مقصود جستجوی سکندر ز شرق و غرب
مطلوب آرزوی شهیدان کربلا

. . .

روز بآخر رسید و یار نیامد هیچکس‌از پیش آن نگار نیامد

رباعی

امروز ندانم بچه دست آمده‌ای کز اول بامداد مست آمده‌ای
گرخون دلم خوری ز دستت ندهم زیرا که بخون دل بدست آمده ای

جمال:ـ جمال‌الدین فرزندصدرالدین‌خجندی‌اصلش ازاصفهان‌ست‌اوراست.

آتش عشق چون زبانه زند خاك در دیدهٔ زمانه زند

جمال:ـ جمال‌الدین محمدبن نصیر از مداحان‌قطب‌الدین ایبك پادشاه دهلی بود. این رباعی ازوست:

ای لطف تو در خانهٔ تقدیر هنوز حسنت نشده تمام تصویر هنوز
خون دل مامخور که‌صدخون کردی ناشسته لبی چوشکر از شیر هنوز

جمال خوانساری:ـ شهره بخوش گفتاری‌ست. ازوست:

من برنگی بپاش می افتم که بدستش حنا نمی‌افتد

جمال:ـ کرباس فروشی بود. اوراست:

کس درد دل به پیش‌طبیبان‌چرابرد دردش زیاده باد که نام دوا برد

جمال:- ملا پیرجمال اردستانی در اکثر علوم از ارباب کمال‌ست‌ازوست:

آه من در دل سنگین بتان کارنکرد چکنم آه که تیرم همه برسنگ آمد

رباعی

ای کاش سرزلف تو درچنگ زنم صد بوسه بر آن لبان گلرنگ زنم

در شیشه کنم مهر و وفاي همه‌را در پیش تو ای نگار برسنگ زنم

جمال،- ملاجمال الدین خطیب هانسوی خلیفۂ حضرت‌شیخ‌فرید گنجشکر بود. این رباعی ازوست:

آن عقل کجا که در کمال تو رسد وان درك کجا که در جلال تورسد

گیرم که تو پرده بر گرفتی‌زجمال آن دیده کجا که بر جمال تو رسد

جمال:- منشی جمال کرمانی از ارباب‌دفتر خواجۂ شمس‌الدین محمد صاحب دیوان بود. اوراست:

نهیب غمزۂ جادو فریب تو کز سحر هزار شعبده دارد بزیر هـر نـاخن

دراز کرد بآهنگ جان من انگشت خضاب کرده بخون جگر مگر ناخن

جمال‌یزدی:- از شایسته فکران‌ست، اوراست:

منش به‌بینم و از دور رخ نهم بر خاك مرا به بیند و از دور رخ بگرداند

جمالی:- حاجی جلال خان دهلوی قوم کنبو که بمصاحبت‌سکندرلودی عز اختصاص داشت و بعد وفات سلطان میل به‌بی تعلقی وآزادی نموده بحرمین شریفین و زیارت متبرکۂ انبیای عظام و ائمه کرام مشرف گردید و اکثر امصار ربع مسکون رابقدوم‌سیاحت پیمود- اولاً جلالی تخلص داشت پس حسب ارشاد مرشد خود «جمالي» گزید و در معما دستگاهی قوی‌داشت- روزی باستدعای‌بعض از دوستان قوله تعالی « جمع مالاً و عدده» را معمای تخلص خود قرار داد که لفظ ج مع لفظ مال جمال شد و بضم عدده که ی باشد جمالی میشود سال وفاتش ثنتین و اربعین و تسعمائه (۹٤۲)ست و کتاب «سر العارفین» وی قابل معاینه‌ارباب ذوق ست و اشعارش لطیف و سراپا ذوق. از وست:

از سینه بر کشم دل محنت رسیـده را
تا هر دمم بخـون نکند غرق دیده را

. . .

شب بگرد کعبهٔ کوی تو می آرم طواف
روز کحل دیده سازم خاکپای خویش را

. . .

هر روز چون جمال تو بی پرده ظاهر ست
در حیرتم که وعدهٔ فردا بـرای چیست ؟

. . .

بر درش مُرد جمالی سگ او نوحه گرفت
از مقیمان درش اینقدر اکرام خوش ست

. . .

صبر و آرام و دل و دین جمالی همه رفت
تو مرا باش اگر هیچ نباشد غـم نیست

. . .

شمشیر کشید آن بت و در کوی خودم دید
گفتا که جمالی نتوان صید حرم کشت

. . .

عشق را طی لسانی ست که صد ساله سخن
یار با یـار بیك چشم زدن می گویـد

. . .

چون زید دلخسته بیماری که صد بار از امید
چشم بگشاد و ترا یکبار بر بالین ندید

. . .

ترا در نیکوئی کردند مشهور — جمالی را نکو خواه آفریدند

. . .

تو بدین صورت زیبا که روی بهر نماز
مسجد از روی تو بتخانهٔ چین میگردد

. . .

ما را ز خاك کویت پیراهنی ست بر تن
آنهم ز آب دیده صد چاك تا بدامن

. . .

مرا از تیرهای او پر از پر گشت هرپهلو
کنون پرواز خواهم کرد سوی آن کمان ابرو

جمالی کاشانی:ـ فرزند حاجی شاه علاّ جست. ازوست:

شب هجران او جز ناله نبود همنفس ما را
بغیر از اشك بر بالین نباشد هیچکس را

جمشیدترك:ـ جمشید بیگ ابن شاه قاضی برادر شاه صدر بود. اوراست:

تا رخ خوب تو غائب شده از پیش نظر
میرود دمبدم از دیده مرا خون جگر

جمشید:ـ میر غیاث‌الدین اصفهانی پسر سید مهدی حسینی بودرباعی ازوست:

هر کس بسوی همت خود شد مائل — عالی طلبد عالی و سافل سافل
جغدش نبود بغیر ویرانه مقام — بلبل نکند بجز گلستان منزل

جمشید:ـ میر معصوم قزوینی در لب و لهجه‌اش نمکینی‌ست. اوراست:

گشتیم سراسر زمانه — دیدیم وسیع کارخانه
معبود بذات خویش موجود — مخلوق در ین میان بهانه

جم:ـ میرزا محمدعلی دهلوی ـ ازشعراء عهد عالمگیری‌ست. ازوست:

برنگ خون ز لب زخم تازه بستهٔ ما
شراب میچکد از توبهٔ شکستهٔ ما

***

ز بینوائی اگر خشک گرد دانـد امت
چونی ز هم نفس خویشتن نوا مطلب

جمیل:۔ منشی جمیل احمدبن منشی سید امتیاز علی بن مولوی‌سید مراد علی سهسوانی که از ملازمان ریاست بهوپال ست زبان واصفان از بیان توصیف جودت طبع‌وحدّت ذهنش باین سن‌وسال لال۔ سنه ولادتش سابع وسبعین مأتین و الف (۱۲۷۷) و مظهر اسلام نام تاریخی اوست و در علوم عربیه و فارسیه مهـارتی دارد و در نظم و نثر اردو وفـارسی منشی محمد انوار حسین تسلیم سهسوانی‌رامصلح و اوستادخود میشمارد. ازو ست:

اجرام کعبهٔ سنـن آمد مراد ما
غیر از حدیث پاك دگر نیست‌زاد ما
مانا بیك برند دو معشوق دلنواز
عشق کتاب و حب سنن در نهاد مـا

. . .

دل تجلی گاه شمع نور باد
سینه‌ام همسنگ کوه طور باد
قامت دلدار بـادا دار ما
قد ما رشك قد منصـور بـاد
باد محشر زا الهـی آه من
نالهٔ من رشك بانگ صور باد
ما بکوي اوزدیدارش‌خوشیم
قسمت زاهد بهشت و حورباد

. . .

بیاد چشم جانان جانب دشت ختن رفتم
دوچار آهوان گردیدم و از خویشتن رفتم
ز آغوشم چو شد آن جان جان قالب‌تهی کردم
ندانم او رمید از من که من‌از خویشتن‌رفتم
بتصویر لبش تا مو قلم سازم ز رگهـایش
همانا در تلاش لعل احمر در یمن رفتم

. . .

میدوم مستانه در راه حدیث
فارغ از بالا و پستم یللی

جمیل:۔ مولوی جمیل‌الدین مولوی خلف محمد خلیل فرح‌آبادی که مشق

سخن بخدمت میرزا محسن قتیل نموده، از وست:

از زلف و خطت سنبل و ریحان گله دارد
وز نخل قدت سرو خرامان گله دارد
در سینه خدنگ تو نهان ست و لکن
از سوز دل سوخته پیکان گله دارد
تا سبزه بدور لب لعل تو عیان شد
از خضر لب چشمهٔ حیوان گله دارد

جناب نیشابوری: از مداحان آل سامان بوده-از قصیده اوست:

می بینی آن دو زلف که بادش همی برد
گوئی که عاشقی ست که هیچش قرار نیست
یا نه که دست حاجب سالار کشور ست
کز دور می نماید کامروز بار نیست

جیتی خراسانی:- از قدماء شعراست. ازوست:

شبی ز ناله بدرد و الم بسر کردیم
چو بیش داشت اثر ناله بیشتر کردیم
بکیمیا چه توجه که ما بدولت عشق
رخیکه بود کم از خاك راه زر کردیم

جنون:- حاجی محمد امین لاهوری- درایام طفولیت از بخارا بمعیت خواجه فاضل خان برادر زادهٔ نواب دلیرجنگ در لاهور رسیده طرح توطن ریخت - خیلی بر صلاح و تقوی مجبول بود و با حکیم بیگ خان حاکم لاهوراتحادی داشت. او راست.

سرت گردم بگرد سر چه گردانی فلاخن را
مرا بر گرد سر گردان که من بسیارمیگردم

جنون:- مولوی عبدالله فرزند مولوی سرفراز علی بها گلپورف متصف به

فضائل معنوی وصوری بود و منصب افتای عدالت ضلع جسر بنگاله بوی تعلق داشت ازوست:

در نشه قصهٔ همه کس گوش میکند امشب شنیده‌ایم که می نوش میکند

جنونی بدخشانی: ست که دلش عشق منزل بل سراپایش محبت آب و گل بود و همایون بادشاه نظر بعلم و فضلش در تربیت وی همت میگماشت ـ قصائد بسیار مشتمل انواع صنائع و بدائع دارد و این مطلع قصیدهٔ اوست که در سه بحر خوانده میشود:

رخ تو لاله و نسرین خط تو سبزه و ریحان

لب تو غنچهٔ رنگین قد تو فتنهٔ بستان

یکی فعلاتن چهار باردوم مفاعیلن چهار بار سوم مفاعلن فعلاتن دوبار

جنونی همدانی:ـ یاهروی حافظ قرآن مجید بود و بمکتب داری اوقات بسر مینمود. اوراست:

نه تنها ابر نیسان برمن دلتنگ می گرید

که بر درد دل بیحاصل من سنگ می گرید

. . .

ای اهل جنون را بکمند تو زبونی

زین روي در ین حلقه زبون ست جنونی

جواداصفهانی:ـ با پدر خود بهند رسیده در اکبر آباد اقامت گزید و بعدفوت پدرخود لباس فقیری بتن کرده درشهر متهرا گوشه گزین گردید . ازوست:

کتاب عشق دیوان جنون ست هو المعشوق عنوان جنون ست

جودت:ـ تخلص سید عبدالرحمن ازرؤسای شهر عظیم آباد صاحب جودت طبع وحدّت ذهن واز شاگردان اوستادی مولوی محمد احسن احسن ست. از وست:

وصف چشم مست ساقی گر رقم خواهد شدن

صفحهٔ قرطاس رشك بزم جم خواهد شدن

کعبه رو گر جلوه خواهد ریخت در کاشانه‌ام

حلقهٔ در چشم آهوی حرم خواهد شدن

جوری جربادقانی:- کلامش ممدوح بسلاست الفاظ ولطافت معانی ست:

من دیوانه هر سنگ جفای آن پریرو را

بتی میسازم و دایـم عبادت میکنم او را

جوش:-:- شاه ابوالقاسم نبیره تاج العارفین محمد مجیب‌الله قادری متوطن قصبهٔ پهلواری از قصبات مشهورهٔ عظیم‌آبادست، از کمالات ظاهری و باطنی حظی وافی بر داشته و توجه بتحصیل رضای الهی گماشته. اوراست:

شب که سیر چمن سنبل و ریحان کردم

دل بیاد سر زلف تو پریشـان کردم

اشک در دیده و خون در دل و سودادر سر

ای‌جنون مژده که بازاین‌همه‌سامان کردم

✿ ✿ ✿

مهررخا،پری وشا،لاله عذار گیستی؟ سروقدا،صنوبرا، تازه بهار کیستی؟

سوخته‌ام زسوز غم کشتهٔ‌هجرم‌ای‌صنم درهوس تومرده‌ام شمع‌مزار کیستی؟

جوهر:- جواهرسنگه پسر بختاورسنگه راقم‌لکهنوی شاگرد گل محمدخان ناطق مکرانی‌ست. ازوست:

حرف رخت‌ایماه چو درانجمن افتد چون شمع زبان همه در سوختن‌افتد

آید بنظر هر رگ گل رشتهٔ شمعی از روی تو گر پرده بصحن‌چمن‌افتد

. . .

کار زمـانه غـیر حبابی نیافتـم دنیا سوای نقش بر آبـی نیافتم

لعلت ازین‌چه سود که‌قندمکررست چون من ازو بجز شکر آبی نیافتـم

جوهر:- مولوی محمدیحیی خلف مولوی محمد فاضل ساکن قصبهٔ بلیابفاصلهٔدو منزل‌ازشهرهو گلی‌ست،ابن‌العم قاضی‌محمدصادق اختر بود و ازا کثر علوم‌وفنون نصیبهٔ

کافی داشت. او راست:

با آنکه از وفای تو نومید گشته‌ام   دانم ترا برابر جان عزیز خویش

جوهری:ـ حمیدالدین سمرقندی از معاصران حکیم سوزنی بود. ازوست:

سهل‌ست فگندن نمد خشك سر آب   مرد آنکه برون آورد از آب نمد را

جوهری قزوینی: قاضی اختر عمرش هنگام تألیف« آفتاب عالمتاب»چهل و پنجسال نگاشته: ازوست:

بگفتهٔ که تو چیزی نمیدهی ما را   دلی که بود ربودی دگرچه‌میخواهی؟

جهان‌خاتون‌شیرازی: از خواتین مالدار معاصر ملاعبید زاکانی ست شعراو ظرفاء بسیار درمجلس اوحاضر میشدند ومراعات شایان ازوی مشاهده مینمودند.

از او ست:

مصوّریست که صورت ز آب میسازد   ز ذره ذرهٔ خاك آفتاب میسازد

جهاندار شاه میرزا:ـ جوان بخت قرةالعین عالی گوهرشاد عالم بادشاه دهلی مستجمع محامد و مناقب بسیار بود. اوراست:

در بزم تو از آمدنم تا خبری هست   انبوه رقیبان سر هر رهگذری هست

صدشکر که اغیاربحسرت نگرانند   بر حال منت تا ز عنایت نظری هست

✡ ✡ ✡

بهار آمد بکن تدبیر جیب پاره ام ناصح

که پیوندی نمیگیرد چو گل‌چاك گریبانم

جهانی دهلوی:ـ خاتون امیری از امراء بود که بعد وفات شو هرخود قدم در کوچهٔ آوار گی نهاده. ازوست:

گل باغ و رخ آن غنچه دهن هر دو یکی ست

قد رعنای وی وسر وچمن هر دو یکی ست

جیپال:ـ امیری از علماء عجمی بود.

از هیچ در چو بوی مرادی نیافت دل   آهی زدیم و کعبه و بتخانه سوختیم

جیشی آذربایجانی:۔ ترکی نژادی بود که بتربیت سلطان یعقوب استعدادی حاصل نمود و شاه اسمعیل صفوی اورا برتبهٔ ملک الشعرائی رسانید. ازوست:

مرا تو دیده و از دیده هم عزیزتری چه دیده‌ای که براحوال من نمینگری

جی ناراین دهلوی:۔ ولد راجه رام‌تن از قوم اگروال مهتمم مصارف بیوتات سرکار محمدشاه دهلی بود۔ وجی زائن درعربی وفارسی استعدادی نیکو داشت: اوراست:

ضعف حال ما گواه نامه عصیان ماست
-- -- استخوان پهلوی ما مصرعهٔ دیوان ماست

. . .

کف پا نیست رنگین از حنایش شکسته شیشهٔ دل زیر پایش

باب جیم عجمی

چاکر:۔ چاکر علیخان از مردم دشت قبچاق بود دربیت السلطنه دهلی رسیده رسوخی در مزاج جهانگیر بادشاه حاصل نمود. ازوست:

نیست بخت آنکه با آن دلربا باشد کسی
طاقت آنهم نه که یکساعت جدا باشد کسی

چاکر:۔ علیمردان خان شاملوست اوراست:

بغیر پنجهٔ مژگان که شد بخونم سرخ
که دیده است که بندد بکف حنا نرگس

. . .

بگشا ز رخ نقاب وزما رخ نما بگیر تا گلستان حسن تماشا کند کسی

چپ نویس هروی:۔ در چپ نویسی دستی داشت که بدین اسم علم شهرت برافراشت۔ ازمشاهیر عصر سام میرزا بود و خط توامان هم ایجاد نمود. ازوست:

بیوفا یارا در اول من ترا نشناختم
حیف اوقاتیکه در عشق تو ضائع ساختم

چشتی:- شیخ حسین صوفی دهلوی از مریدان شیخ سلیم چشتی‌فتح‌پوری مردی با کیفیت بود مثنوی«دلوجانش» خیلی پسندیده طبائع واقع شده.اوراست

چنین که با پر طاووس‌قیس را میلی ست
مگر برو اثر پای ناقه لیلی ست ؟

چقندر اصفهانی:- مردی لطیف و ظریف بود و از نام چقندر درهم وبرهم میشد.ظریفان بمیرزا چقندرش لقب دادند. ازوست:

ازشراب کهنه کار آب حیوان دیده‌ام   صحبت این پیر روشندل جوانم کرده‌است

چمن لعل عظیم آبادی:- برادر راجه پیاری لعل الفتی بود. اوراست:

در شوق وصال مو کمرها   گم گشت ز آه من اثرها

چیت‌سنگه:- وی راجه بنارس بود ودر سنه خمس و تسعین و مأته والف (۱۱۹۵)ازهجرت‌هنگام‌رونق‌بخشی‌نواب گورنر جنرال‌از کلکته بشهر بنارس وسرکشی راجه از ملاقات گورنر و نفاذ حکم گرفتاریش از حضور گورنری راجه را با افواج انگریزی کار بمجادله و مقاتله افتاد، آخر تاب مقاومت نیاورده رو بفرار نهاد و نواب گورنر جنرال‌مهیپت‌زائن خلف بجی سنگه و نواسهٔ بلوندسنگه رابعطای‌خلعت‌فاخره نواخته‌بجای آن‌برمسندراجگی‌بنارس نشاند، بالجمله راجه چیت سنگه ازارباب عقل و دانش بود و در فارسی استعدادی داشت. ازوست:

سواد خوان خط عارض تو هر که نشد   صبا بچشمش ازین‌رهگذر غبار انداخت

باب حاء مهمله

حاتم:- شیخ ظهورالدین محمد معروف بشاه حاتم دهلوی خلف شیخ فتح الدین-برنظم اردو و فارسی قادر بود و در ابتدا به«رمزی» متخلص شد بعدازآن حاتم‌اختیار نمود و نود سال‌عمریافته در سنه سبع وتسعین ازمأته ثانی‌عشر(۱۱۹۷)

سر بزیر چادر عدم کشید. ازوست:

حاتم هزار قصه بگوشت رسیده است امشب فسانه دل ما هم شنیدنی ست

. . .

دزدیده دیدن تو ز خود میبرد مرا ایکاش گرنگه بنگه آشنا شود

. . .

فتد آتش بجان تـا توانیهای من حاتم
ندارم طاقت دیدار میگویند یار آمد

. . .

یاد از شوخی آن نرگس فتان کردم
سینه را پیشکش خنجر مژگان کردم

***

که میخواند؟ که می‌پرسد؟ کجاقاصد؟ کجامطلب؟
و گرنه ما هم ایدل نامهٔ داریم و پیغامی

حاتم:ـ میرزا حاتم بیگ‌اعتمادالدوله‌ـاز اولاد خواجه نصیرالدین‌طوسی بود و شاه عباس صفوی او را بمنصب جلیلهٔ وزارت سرفراز فرمود. ازوست:

از آن بر گرد سر پیوسته گردم پاسبانش را
که شاید فرصتی یابم ببوسم آستانش را

. . .

عالم وهر چه در آن هست بیکجو نخـرم
هر که یارش بمرادست همه عالم از وست

. . .

مرا دل مبتلا کردست، چون از دیگری نالم؟
همیشه دشمن من از درون خانه میخـیزد!

حاجب:ـ آقا یادگارشیرازی‌ـمردی مجرّدبود و بعطاری معیشت‌مینمود

و در پایان عمر بحج وزیارات مشرف گردید. اور است:

نماند ناز شیرین بی خریدار اگر خسرو نباشد کوهکن هست

. . .

قفس دانسته در جائی نهادی که دیگر نشنوی فریاد ما را

رباعی

خوش آنکه تو انجمن فروزم باشی
ماه شب و آفتاب روزم باشی
درمان ده درد جا نگدازم چو توئی
مرهم نه داغ سینه سوزم باشی

حاجی‌بابا: حاجی امین الدین تبریزی- از علماء نام آور بود و در علم تفسیر و حدیث مهارت کامل داشت و دل باختهٔ حسن و جمال سلطان اویس بود سال وفاتش ثمان و خمسین و سبعمائه (۷۵۸) است. ازوست:

با آنکه هوای تو بلای دل و دین ست
در سینهٔ ما مهر رخت صدر نشین ست

. . .

تا کی آخر لعل نوشینت بمیخوران رسد
زلف مشکینت بدست نا سزاواران رسد
راه بی پایان و شب تاریك و منزل نا پدید
هم مگر لطفت بفریاد طلب کاران رسد

حاجی- ملاحاجی بیگ قزوینی از شعراء عهد شاه عباس‌ماضی‌ومعاصران «وحشی» و «محتشم» و «شجاع» و «غضنفر»است. او را ت:

آن بت نمود عکس رخ خود در آینه
من بت پرست گشتم و او خود پرست شد

. . .

خوش آن نگاه که تا مغز استخوان بدود
به نیم چـشم زدن در تمـام جان‌بدود
. . .
اول عشق ست بر ما هجر مپسنـد ای فلك
صبر کن چندانکه تا مستوجب هجران شویم
. . .
بي تو نفسی خوش نزدم خوش ننشستم جائی ننشستم که بر آتش ننشستم

حاجی.ـ ملاحاجی محمد گیلانی از معاصران شیخ محمدعلی لاهیجی ست ،. اوراست :

گاه گل گه ارغوان گه یار میسوزد مرا
هر که دارد چهرهٔ گلنار میسوزد مـرا
. . .
چون شمع عمر من همه در تاب و تب گذشت
دستی بزیر سر بنهـادیم و شب گـذشت
. . .
سیر کردم گلستان را چون سر کوی تو نیست
روی گل‌بسیار دیدم چون گل‌روی‌تو نیست
***
بزیر تیغ خونریز یکه‌آن ابر و کمان دارد
طپیدن خوش بود امامحبت را زیان دارد

حارثی بلخی:ـ از مداحان ائمه اهلبیت‌ست. این رباعی ازوست:

یا رب من‌تشنه، جام خون چند کشم ناز ستم چرخ نگون چند کشم
از بهر دو لقمه‌ای که هم دادهٔ تست من منت هر نا کس‌دون چند کشم

حاضری:ـ میرزا ابوالمکارم‌مشهدی فریفتهٔ‌جمال محمد میرزاخلف‌شاه‌اسمعیل صفوی بود و درسنه اربع وعشرین و تسعمائه (۹۲٤) بحالت احتضار رسید . . .

اوراست.

میزنم هر لحظه از دست غمت بر سینه سنگ

سوی من کن یك‌نظر از لطف وسنگین دل‌مباش

حافظحلوانی: - از شاعران عهد شاهرخ میرزا بود، اوراست:

ای ز قدت جمله سر افرازیم — وقت نشد باز که بنوازیم؟

باخته بودم بتو نقدمراد — داد رقیب تو دلی بازیم

حافظ: - ملا نورالدین خراسانی ست. این رباعی از اوست:

هنگام سحر که نرگس و لاله شکفت — مرغ سحری بناله و آه بگفت

می نوش که بی نشۀ بسی خواهی‌بود — بر خیز که درخاك بسی‌خواهی‌خفت

حاکه‌ی‌خوافی: - از فرقۀ نسوان‌دولتمند بود که برادرش حکومت‌خواف داشت و خودش نیز چندی حکومت آنجا نمود. او راست:

گمان ابروی فکر من زار بلا کش کن

فگن در سینه‌ام تیری وپیکانش درآتش کن

حالت: - میر مرتضی داماد نواب عقیدتمند خان برادر نواب عمدة الملك امیرخان بود ازوست:

بغیر دل که بمن یار میتواند شد — که یار اینهمۀ آزار میتواند شد

حالتی‌تبریزی: - دیوانی تخمیناً هزار بیت ازو یادگارست و وفاتش در سال یکهزار او راست:

ای آرزوی جان بدلت آرزوی کیست؟

رنگ گلت شکسته خورشید روی کیست؟

حالتی‌قراکولی: اصلش از خوارزم و مولد و منشأش شهر قراکول و از ملازمان عبدالله‌خان اوزبك بود ودر آخرعمر دیوانه گردیدوبعضی‌ازغلطی‌تخاصش حامی نوشته‌اند. ازوست:

خلق جمعند بنظارۀ چشم تر ما — بروای اشك ببر معرکه را از سر ما

...

عالم آب که بیرون برد از دل غم‌را غم نداریم اگر آب برد عالم را

حالتی‌لاهیجی.- از سادات عالی درجات بود و در خط نستعلیق و شفیعا ید طولی داشت. ازوست:

ترا دامن زقتل غیرخون آلود ومن هر دم
پر از خوناب حسرت میکنم از گریه دامان‌را

حالی:- محمّدوست سبزواری و بعضی جانی بجیم و نون بجای‌حاءو لام نگاشته مردی متوکل ومستغنی مزاج بود و سلطان حسین میرزا بااو اعتقادی داشت‌و در سنه سبع وثلثین و تسعمائه (۹۳۷) در هرات‌جان بجان آفرین سپرد بقصیده گوئی میل بسیار داشت. اوراست:

خوش‌ست‌می ز کف‌یار خاصه‌فصل‌بهار که شد بنفشه‌و گل همچوزلف‌وعارض‌یار
بگیر باده و رخسار شاهد گلبن که میدهد خبر از شاهدان گلرخسار

حالی:- ملاشمسا یزدی از شعراء عهدشاه عباس ماضی ست. ازوست:

بام بر آ و جلوه ده ماه تمام خویش را
مطلع آفتاب کن گوشهٔ بام خویش را

رباعی

دل بی‌تو عجب صبر و قراری دارد خوش روزی وخوب روز گاری دارد
من از سر یاریت گذشتم اما بدبخت کسیکه چون تو یاری دارد

حالی گجراتی:- مؤلف«تاریخ نظامیه» از رفقای میرزانظام‌الدین احمد بود.

اوراست:

پیغام دوست داغ جگر تازه میکند درد و داغ رنج سفر تازه میکند

حامد:- ملاحامد بهبهانی محمود بسخن‌رانی وشیرین‌بیانی‌ست. اوراست:

باشد عذاب روز قیامت بلای جان اما بمحنت شب هجران نمیرسد

...

ما عذر اینکه بی تـو چرا زنده مانده‌ایم

خواهیم خواست از تو اگر عمر امان دهد

حباب‌خورانی ـ همان میرزافتح‌الله‌ابن‌میرزا مهدی ساکن قریهٔ خوران حوالی اصفهان ست که در «صبح گلشن» تخلصش بجیم و نون نقل کرده و در « آفتاب عالمتاب » درفصل‌الحاء مع‌الباء الموحده آورده ووی جامع علوم منقول و معقول بود و در عهدفرخ سیری وارد شاهجهان آباد شده‌چندی‌به‌نیابت مقـرب خان بسر برد و ثروتی بهمرسانده جادهٔ عود بوطن سپرد.ازوست:

اگر زنم بلب از دست آن نگار انگشت

شود چو غنچه ز خون دلم نگار انگشت

ازقصیدهٔ او

طاق ابروی ترا پیوسته در باز و کمان

چشم جادوی ترا همواره در ساغر شراب

تکیه بر خورشید دارد طاق ابرویت مگر

هست طـاق بارگاه خسرو عـالیجناب

حبابی کاشی: ـ در وطن‌پیشه سقائی میکرد و در عهد جهانگیری بهندوستان رسیده از ترزبانی آبی برروی کارآورده تا آنکه جان‌بجان‌آفرین‌سپرد.اوراست

در بلای عاشقی دل یاری من میکند جان فدای‌او که‌جانب‌داری من میکند

...

کاش گوید همین قدر از من آنکه در بزم یار ره دارد

که اگر میکشد مرا بکشد یاازین بهترك نگهدارد

حبی: ـ میرزا حبیب الله نیشابوری در اصفهان اقامت گزیده بود.ازوست:

زان کمان ابرو مرا تیریکه آید بر جگر

زخم او چشمی بود پرخون پی زخم دگر

حبیب‌توی‌سرکانی:ـ (۱) محب شیوا بیانی بود. ازوست:

لبریـز ناله است چو نی بند بند ما غـافل مشو ز آه دل مستمند ما

گلگون‌اشك گرم روان برق جلوه‌است حـاجت بتازیانه ندارد سمندما

از شوق نخل قامت نـاز آفـرین او چون سروقد کشد زدل آه بلندما

حبیب:ـ ملاحبیب رازی از وظیفه خواران سرکار امامزاده عبد العظیم بود از اوست:

ندارم حسرتی جز دیدن آن رو پس از مردن

نسازم قبلهٔ خود غیر آن ابرو پس از مردن

مسلمانی عجب درد سری دارد ـ شوم کـافر

بچوب صندلم سوزند چون هندو پس ازمردن

حبیب:ـ میر حبیب‌الله خان دهلوی مخاطب بعزت خان صلابت جنگ از منصبداران سرکار محمدشاه بادشاه دهلی ست. اوراست:

شعله خوانم یا گلستان یا سحر یا آفتاب

جلوهٔ حسن ترا هر لحظه رنگ دیگرست

حبیب:ـ میر حبیب‌الله قیزی اندجانی‌خلف‌الصدق میر شمس‌الدین‌معروف به«میر سر برهنه» که ازحضور سلطان حسین میرزا منصب صدارت‌داشت و این میر حبیب‌الله طریقهٔ خاندان خود گذاشته مشق نواختن قیز که سازیست مغنیان‌را به درجهٔ کمال‌رسانیده‌قیزی‌نام بر آورده. ازوست:

گـر نمرد از صرصر آهـم چراغ‌مهر و ماه

در شب هجرت چرا عالم بچشمم شدسیاه؟

حجاب:ـ میرزا ابوتراب اصفهانی از سادات عباس آباد اصفهان بود و در دور نادری بحجاب فنا محجوب گردید. اوراست:

زین پیش گردون در شیر من خون میکرد و اکنون در باده‌ام آب

---

(۱) تویسرکان قصبه ایست ازمتعلقات همدان ـ منه

حجاب:ـ میرزا اسمعیل قزوینی در سلطنت بادشاه عالمگیر بهندوستان آمده. اوراست.

باز در سینهٔ من تیر تو تا پر جا کرد
خوب کردی که دلم بال و پری پیدا کرد

حجابی اردبیلی: فکری بلند داشت. ازوست:

شوم هلاك حجاب بتی که در دل عاشق
خیال او نتواند که بی حجاب در آید

حجابی استر آبادی:ـ دختر هلالی ست و نزد بعضی دختر خواجه حاجی. اوراست،

مران بخواریم‌ای‌باغبان ز گلشن خویش
که پنجروز دگر گل بخاك یکسان ست

حجابی جربادقانی:ـ از زمرهٔ اناث بود و در حسن صورت و موزونی طبیعت شهرهٔ آفاق. ازوست:

حفظ ناموس تو شد مانع رسوائی من
ورنه مجنون تو رسوا تر از این می‌بایست

✿ ✿ ✿

بعمر خویش کسی کز تو یك سخن‌نشنود
اگر کند گله از تو شرمسار تو نیست

حجت اصفهانی: - کلامش حجتی روشن است بر شیرین بیانی. او راست:

روی دنیارا زنیاز ماست سرخ ورنه زشت و خشك و زرد ولاغرست

✿ ✿ ✿

به پیکار سخن در پیش دانا زبانت ناوك و لبهاست سوفار

حذر کاشی.ـ از ارباب خوش فکر و نیکوتلاشی بود. اوراست.

بحیرتم که چه گم کرده ام چه میجویم
درین دیار که بوئی ز آشنائی نیست

. . .

ما نه زنّار شناسیم و نه تسبیح کنیم
یاد تو کعبه و زنار تو بتخانهٔ ماست

حرمان:- منشی فرخ حسین بن شیخ غلام مصطفی متوطن شهر اتاوه بوده مشق سخن از میرزا محمدحسن قتیل می‌نمود- در علوم ادب دستگاهی داشت و خط نستعلیق وشکست درست می‌نوشت. ازوست.

ز دست دوستی در خون نشستم
بده قاصد بشارت دشمنان را

۞ ۞ ۞

از تو الفت نه من بیدل و دین میخواهم
اختلاطی برقیبان‌مکن- این میخواهم

۞ ۞ ۞

اگر اینچنین دلستان ست و من
شب و روز آه وفغان ست و من
تو و باغ خلد برین ناصحا
سر کوچه گلرخان ست و من

. . .

نه پیام آید و نه مژده دیدار کسی
بچه امید زید آه گرفتار کسی

نشد آنهم که بتسکین تو آید بر بام
تا بکی جان دهی ای دل پس دیوار کسی

ساده لوحی ست ازو حرف شکایت حرمان
دیده‌ای ساده رخی را که شود یار کسی؟

حرمی سادجی (۱) :-قلندری آزاد بود. ازوست

زدی صد زخم و حالا میل بسمل کردنم داری
اگر باشد حیات از عهدهٔ اینهم برون آیم

---

(۱) کذا - شاید « ساوجی » بوده - آدمیت

حریفی ساوجی:- معروف به «علی فراش» شاعری عاشق مزاج بود در عنفوان شباب مبتلای عشق ترك پسری شده ملازمت بعض اتراك گزید ودرآخر عمر بخدمت یکی از امراء شاه طهماسب صفوی رسید و آزادانه بسر می‌نمود و در سنه احدی و تسعین و تسعمائه (۹۹۱) جام مرگ چشید. اوراست:

غزال چشم تو دیوانه ساخت آهو را
که موج ریگ بزنجیر میکشد او را

. . .

بسینه چون‌در آید تیر او جان کرد آهنگش
دلم از رشك او بگرفت در پهلوی خود تنگش

. . .

باز آمدم که سجده بر آن خاك پا کنم
گر طاعتی قضا شده باشد ادا کنم

حریق:- مولوی سید منیر علی ساکن قصبهٔ اسیون از قصبات دار السلطنه لکهنو ست در علوم رسمیه شاگرد مولوی حیدر علی سندیلی و در شعر و سخن تلمیذ میرزا محمد حسن قتیل بود بمکارم اخلاق اتصاف داشت و در عین شباب‌جهان گذران را گذاشت. ازوست:

گاهی بکن نگاهی از ناز سوی عاشق
فریاد او مبادا جنباند آسمان را

. . .

چند با ناله و فریاد پسندی ما را
دل بی تاب ستمدیده ما نائی نیست

. . .

ای صبا بوی کسی می‌برم این دم که بباغ
دهن غنچهٔ پی شکر تو وا می گردد

با دل حزین امروز ما و سیر بازاری

مفت میفـروشیمش گر بود خریداری

حزنی:ـ امیر حسن استرآبادی و در نگارستان اورا «حزینی» یاء بازدیاد قبل نون نوشته ـ و وی قاضی شهرهرات بود و در سنه تسع و ثلثین و تسعمائه (۹۳۹) عبدالله خان اوزبك هنگام تسلطش بر خراسان قاضی را ازهواخواهان سلاطین صفو به دریافت، بقتل رسانید. ازوست:

توان بهجر تو آسان و داع جان کردن

ولی وداع تو آسان نمی توان کردن

حزنی:ـ میرسیف الله علوی اکبرآبادی آزاد مشربی قانع در دورجهانگیر بادشاه بود. اوراست:

شهید عشقم و از قتل خود خوشحالئی دارم

بامید یکه در محشر رسـد دستم بدامانی

حزین :ـ نامش سید محمد و وطنش مشهدست ازوست.

چو برون روم ز بزمش غم این کند هلاکم

که ز صحبتم مبادا المـی کشیده باشد

حسابی:ـ خلف حسین خان شاملوست. او راست :

امشب بهیچوجه دلم وا نمی شود گویا که خاطر کسی ازمن گرفته است

حسام:ـ مولانا شرف الدین احمد یزدی از قدماء شعراء ارباب فضل و کمالست

این رباعی ازوست:

دل هر نفسی ز یـار نیرنگی دید هـر دم بدل صلح ازو جنگی دید

ازصبر چوبوی یار میجست نیافت در اشك گریخت کاندرورنگی دید

حسامی:ـ قلندر خوارزمی آشنای مذاق فقر و دیوانه مزاج و مرید خواجه عبیدالله احرار بود. ازوست:

خلق جمعند بنظارهٔ چشم تر ما بروای اشك و ببر معرکهٔ از سر ما

***

محبت باعث رسوائی بسیار میگردد بکوی عشق اگر جبریل آید خوار میگردد

حسرت:ـ ذوقی رام دهلوی قوم اگر واله معاصر محمد علی فروغ و نورالعین واقف بود لب لهجهٔ خوش یافته مدتی بسیاحت ملك دکن گذرانده پس در شهر رامپور افغانان اقامت گزید و همانجا چادر فنا برسر کشید. اوراست:

بسی میسوختم از گرمی مهر تو در دلها
چه سازم ماه من اکنون که گشتی شمع محفلها
چه سرو استاده برپا دررهت هرسوخوش اندامی
سر کویت خیابانی شده زین پای در گلها

. . .

ز ور خود می آزمودم با فراق در میان صبرم چه نامردانه رفت

. . .

تا بعد مرگ هم نگذارد مرا بخویش برخاك من گذشت وعزارا بهانه ساخت

. . .

اشکی نفشاندیم که دریا شدنی نیست صد شکر جگر گوشهٔ ما ناشدنی نیست

. . .

لب نهم برلب لعل تو خوابم ببرد گوش کن معنی دلچسب شکر خواب اینست

* ✡ *

گرهمه افسر جمشید واگر خورشیدست دعوی همسری خشت سرخم کفرست

. . .

رحمی ایدوست که در هجر توحالی دارم که مرا یار توخواهد بدعا دشمن من
حسرت اکنون چه کنم برچه نهم دل من زار دل جدادیده جداعشق جدادشمن من

. . .

کجا رفت آنکه تسکین دل بی تاب میکردی
ببزم وصل خود گاهی بلطفم یاد میکردی
کجا میرفت بی تابانه از طعن کسان فارغ
چو میدیدی مرا غافل بره فریاد میکردی

ز کوة لطف بسیاری که باهر نا کسی داری
چه می‌شد گر بما هم اند کی بیداد میگردی

پشیمانی تو ازخود کرده بامن ایدل‌دشمن
تو ترك دوست با این‌صبر بی بنیاد میگردی

حسرت:۔ سید محمد مشهدی خلف میرزا صدرا از خدمۂ مشهد مقدس امام علی بن موسی الرضا سلام‌اللہ‌علیهما وهمعصر شیخ محمد‌علی حزین‌لاهیجی‌بود. ازوست:

جان‌پیوسته‌بحق‌راخطر ازدشمن نیست هیچ حرزی چودل خودبخدا بستن نیست

. . .

ز چشم دل جمالش را تماشا میتوان کردن
از ین روزن رهی‌تادوست‌پیدامیتوان کردن

حسرت:۔ مولوی محمد سعید عظیم آبادی تحصیل علوم معقول و منقول و مشق منثور و منظوم از مولوی سلامت الله کشفی نموده و از دوستان اختر نیکو سیر بود. اوراست:

از جلوه بخلق افکن غوغای قیامت را امروز تماشا کن فردای قیامت را
تا وعدۂ دیدارت افتاده بـروز حشـر پیچیده بسر دارم سودای قیامت را
ما را چه خبر باشداز سود وزیان‌حسرت با دست تهی رفتم سودای قیامت را

. . .

شرم آنماه حجاب آلوده زارم میکشد
آن لب خاموش و چشم شرمسارم میکشد

او دم کشتن باین‌خوشدل که دشمن میکشم
من‌در آنساعت درین شادی که یارم‌میکشد

خیز وشمعی بر فروز ای‌دل ز آه آتشین
دور از آن خورشید روشبهای تارم میکشد

در شب وصلش کشد شوق هم‌آغوشی مرا
روز هجران حسرت دیدار یـارم میکشد

حسرت:ـ میرزا محمد جعفر بن ابوالخیر لکهنوی‌ست که‌دکانش متصل اکبری دروازه‌بود ـ مشق نظم اردو ازرای سرب سنگه دیوانه واشعار فارسی ازمیرزا فاخر مکین می‌نمود و جرات لکهنوی از شاگردان همین حسرت‌ست ازوست:

از وفا دست چو آن فتنه گر ما بر داشت
اول از خنجر بیداد سر ما بر داشت

. . .

چکنم ترك غم عشق بتان کارم نیست — ورنه‌آن نیست که‌ازخواری‌خودعارم‌نیست
دور شو گفتی ازین درسرمن‌قربانت — من بپـای که روم طـاقت رفتارم نیست

. . .

با دل بی صبر و طاقت امتحانم میکند — طور او البته رسوای جهانم میکند
یکقدم نا کرده طی راه دیار او هنوز — رشك قاصد قصد جان ناتوانم میکند

حسن:ـ ابن نصوحا غیر ابن نصوح شیرازیست و خود را از نسل نصوحـا میگفت که قبول توبه‌اش ضرب‌المثل ست و این حسن از قدماء شعراء بوده...

این رباعی ازوست:

سلطان ازل که سایه برما انداخت — چون مه پرتو بباغ وصحرا انداخت
بنشاند بـزم حال اهـل دل‌را — نا اهلان را وعده بفـردا انداخت

حسن اشرفی‌سمرقندی:ـ از قدماء شعراءست در قصیده‌ای‌میگوید...

ساقیا صبح ست در ده چون لبت جام‌شراب
رحم کن بر جان من مگذار زین‌پس در سراب
تا بسعی جام می چون شمع پیش روی یار
یکزمان برخودبگریم بعد از آن گردم‌خراب
خاصه درفصلی که میشوید بآب چشم ابر
باد مشکین چون عروسان پای گلبن در گلاب

لعبتان باغ گوئی دلبران جنت انـد
دسـت پر بند مرصع گوش پر دُرّخوشاب
در بر لالـه نظیـر کسوت نوشیـروان
بر سر گلبـن نشـان افسر افـراسیـاب

حسن:ـ امیرحسن فندرسکی از ارباب علم و فضل استرآبادبود. اوراست:
از مصحف جمـال تو حرفی نگشته کم
در حیرتم که از چه بود در کنارخط؟

حسن‌بیك:ـ پسر شانی تکلوست: او راست
چو آدمی بجهان نیست دل کجا بـندم
کسی ز صفحهٔ خالی چه انتخاب کند؟

✿ ✿ ✿

شاهد بی نمك من که کبـابش نام ست
گرمی صحبت او کرد کبابـم ـ چکنم

حسن:ـ چپ دست اصفهانی عیاری بیباك بود. اوراست:
در جنون عاشقی دیوانه را دنگی (۱) بس‌ست
خاطر شوریده را غوغا بر نتابد بیش از ین

در«بهارعجم»این شعر را مقولهٔ باقر کاشی شمرده.

حسن‌خان:ـ ابن حسین خان شاملو حاکم خراسان که بعد وفات پدر به فرمانفرمائی خراسان و هرات از حضور شاه عباس ماضی منصوب گشته در بعض علوم و حسن خط مهارتی داشت و دیوانی محتوی سه هزار بیت یادگار گذاشـت میرزا فصیحی و ملااوجی بمنادمت خود گزیده بود. ازوست:
توان ز گشت گل وسیر لاله‌زار گذشت نمیتوان ز تماشای روی یار گذشت

---

(۱) دنك: بالفتح اوزار قلندران وهوی که ایشان کشندو صدائی که ازبر خوردن سنك و امثال آن پدیدار آیـدـمنه

بروی لاله و گل خواستم که می نوشم زشیشه تا بقدح ریختم بهار گذشت!

. . .

ایکه پنداری خموشم در وداع دوستان گر زبان شرم دانی بر نگاهم نالهٔست

حسن:ـ خواجه حسن لکهنوی خواجه ابراهیم خلف سید غیاث‌الدین محمد فرزند سید محمد شریف ولد سید ابراهیم معروف بسید کمهاری‌ازاحفادجناب خواجه قطب الدین مودودچشتی قدس‌سره بود و بفضائل و کمالات ظاهری وباطنی اتصاف داشت وغوامض تصوف رابکمال جودت حل میفرمود و فصوص و فتوحات‌رابخوبی میدانست و دست ارادت بدست سید شاه علی‌اکبر مغفور داده بود. ازوست:

آفت جان من آن عیارست تشنهٔ خون من آن خونخوارست

برتن نـاز کم ازعشق‌بتان ای حسن هر رگ جان زنارست

و این رباعی بنواب محبت خان نوشته:

پیغام ز شـوخ بیمروت نرسید پیغامبری ز راه شفقت نرسید

دل ‌میطپد وچشم براه‌ست‌حسن دیریست که نامهٔ محبت نرسید

حسن:ـ سیدشاه غلام حسن بن سیدشاه امیرالله معروف بسیدشاه‌غلام حسین ابن‌سیدشاه‌خیرالله. متوطن قصبهٔ بیهتو مضاف‌بضلع‌بهارست. نسبش بواسطهٔ مخدوم اشرف جهانگیر قدس سره که مزار شریفش‌در قصبهٔ کچهوچهه ست بحضرت امام حسین علیه‌السلام‌میرسد وی بعد تحصیل علوم ظاهری بخدمت شاه بدیع‌الزمان‌جدمادری خود باکتساب‌علوم طریقت و حقیقت اشتغال نمود برطبق ارشادش ربقهٔ بیعت صوفی شاه‌روشن علی‌بر‌قبهٔ‌عقیدت کشید و از دست صوفی شاه محمدمنعم خرقهٔ‌خلافت پوشید و بریاضات کامله و عبادات فاضله سرآمد ارباب تصفیهٔ باطن و تجلیهٔ قلب گردید. طبعی‌رنگین وفکری متین داشت اکثر بنظم اشعار آبدارتوجه میگماشت‌و در سنه ثمان و خمسین بعدالمائتین والالف (۱۲۵۸) بست و ششم ماه رجب کالبـد عنصری گذاشت‌ـمثنوی «کارستان عشق» و دو دیوان فصاحت عنوانش حاوی‌انواع سخنان از قصائد و غزل و رباعی و ترجیع بند و غـیرآن پیش نظرست و جملـه

ابیاتش از دوازده هزار بیشتر- این چند اشعار از دیوان اوست:

سرمه در چشم سیاهش دود آه ما کشید فتنهٔ خوابیدهٔ شد بیدار ازافغان ما

. . .

آفرید از بسکه ایزددرجهان‌زیباترا کرد پنهان خویش رابنمودچون‌پیداترا

. . .

افتاد بسکه سنگ حوادث بسر مرا مودار گشت کاسهٔ سر سربسر مرا

. . .

بجز گلی که بیفتاده است در چشمم گلی نرست ز ابر بهار گریهٔ ما

. . .

غیر یاد چشم او کام دل ناکام نیست جنس‌دیگردر دکان ما بجزبادام‌نیست

. . .

گشته‌ام دیوانه طفلی که میگویدحسن خوشترآوازی دگر ازنالهٔزنجیرنیست

. . .

عکس رخسار تو در جام شراب افتاده است

پرتو مه انــدرون افتاب افتــاده اسـت

✿✿✿

هندوی چشم تو دل برد بایمان‌سو گند دل‌شد ازعشق‌توسی‌پاره‌بقرآن-و گند

. . .

دلبر من ببر نمی‌آید - آه امید بر نمی‌آید

ازدل‌من که رفت‌در کویش- مدتی‌شدخبر نمیآید

***

از سخن سازی‌دهان تنگ آن‌معجز بیان با وجود نیستی دعوای هستی میکند

جلوهٔ اوتا(حسن)اندردل خود دیده است زندگانی‌رابسر در خودپرستی میکند

* * *

هر غمزهٔ که زان نرگس مستانه‌بر آید مستی‌است که از گوشهٔ میخانه‌بر آید

✿✿✿

بود رخسار جانان نازکتراز گل دهانش تنگ‌تر از چشم بلبل

...

جلوهٔ جانان بهر جانب نمایان یافتم بر سر هرذرهٔ خورشید تابان یافتم

✿ ✿✿

از ازل شد عاشق آن سرو قد جان و تنم

طوق مادر زادچون قمریست اندر گردنم

✿ ✿ ✿

بخاطرم سرموئی نمیرسد مضمون حسن بوصف میانش عبث کمر بستم

✿ ✿ ✿

آنکه دارد سایهٔ خود را جدا از خویشتن

میبرد ذوق وصال او مـرا از خویشتـن

✿ ✿✿

گردون بچرخ‌ست از ازل در جستجوی کیست این؟

خورشید وا دارد نظرمشتاق روی کیست‌این؟

✿ ✿ ✿

مردمان را کرد گریان حال زار چشم من

نخل ماتم سبز شد از چشمه سار چشم من

✿ ✿ ✿

ز سیر عرش خوشتر کرسی آن آستان دیدن

تماشای دهان او به ست از لامکان دیدن

...

مزار کشتگان قـامت او توان در سایهٔ شمشاد جستن

. . .

ناله نتواند ز دل از ضعفها بر خاستن من چسان‌خواهم ز کویش‌ناصحابر خاستن

. . .

گرچه‌هست‌ازسایه‌فارغ قامت‌رعنای‌تو عالم بالاست زیر سایهٔ بالای تو

۞ ۞ ۞

چومحتسب سوی‌میخانه شد روان اورا (حسن) بگفت که‌ای‌ابوالفضول صدساله

بمیکده که بود جلوه گاه دختـر رز قدم‌شمرده نه این نیست خـانهٔ خـاله

۞ ۞ ۞

گرچه‌من‌ازخودفراموشم‌ولی‌دارم‌بیاد هرسحر روی کسی هرشام گیسوی کسی

۞ ۞ ۞

قامتم‌چون‌نون‌ابروخم‌شدست‌ازبارعشق تانظر انداختم برچشم چون‌صاد کسی

وله‌رباعی

زاهد بطواف کعبه میرفت براه ناگاه بحسن بت من کرد نگاه

افتاد ز پـا و بهزاران حسرت فریاد بـر آورد کـه الله الله

ایضاً

ای‌خاك در تو توتیای چشمم گل نیست درون پرده های چشمم

از بسکه براه انتظارت گردید پر آبله گشته است پـای چشمم

حسن‌قلی:- در اصل از اتراكست، امیری نیکو سیرت وخوب صورت بود بزمش از ارباب فضل و کمال و اصحاب حال وقال خالی نمی‌ماندووی‌اکثراقطار و امصار را بقدم سیاحت‌پیموده، آخرالامر قیام پشاور اختیار نموده. اوراست:

مهربان‌هستی‌ـولی نامهربان در کار مـن

از وفـا پر سادهٔ ای سادهٔ پر کار من

حسن‌قلی‌اصفهانی:- زبانش وقف خوش بیانی بود. ازوست:

زمجنون آنچه آمد در وجوداز ما نمی‌آید

دویدن شیوهٔ سیل‌ست از دریا نمی‌آید

حسن:- مولانا محمدحسن کاشی- که مسقط الرأس او شهر آمل و منشأ و منماءش خطهٔ کاشان ست- از مداحان اهل بیت بود و گاهی بمدح شاه و وزیر و رئیس و امیر میل ننمود، ناظم هفت بند همین کاشی ست که مضامین‌لطیفه‌ومکاتیب فصیحه‌و بلیغه از آن ناشی- گویند که وی هر گاه بنجف اشرف رسید جناب مرتضوی در رؤیا بوی فرمود که صلهٔ منقبتی که گفته‌ای هزار دینار نزد مسعود بن افلج تاجر مقیم شهر بصره امانت ست آنجا برو بدو بگو که در سفر بحر عمان و خوف غرق جهاز خود هزار دینار نذر من در صورت نجات از آن مهلکه نموده بودی آن زر بدین پیغام‌آور بدهد- مولانا همچنان کرد و تاجر مسعود بدون تعلل بدره هزار دینار بمولانا سپرد و منت کش گردید اکثر قصائدش از نظر گذشت: ازوست

هر سحر از موج این دریای گوهرزای من

گوهر معنی دهد فکر فلک فرسای من

بر سریر سدره شاد روان زند روح القدس

چون بمعراج‌معانی روی آرد رای من

گر بدی معنی مجسّم صورت آسا در نظر

تافتی صد اختر از یك نکتهٔ غرّای من

در حریم سدره خلوت داشتم جائی که بود

تشنه لب آب حیات از جرعهٔ حمرای من

گر نخوردی آدم آن یکدانه گندم در بهشت

کی بدی در خاك آمل مولد و منشای من

جانم اندر پای اژدرهای شهوت گم شدی

گر نبودی دستگیرم دولت مولای من

...

ای زبدهٔ آفرینش پیشوای اهل دین
وی ز عزت مادح تو حضرت روح الامین

حسن:۔ مولوی سید نورالحسن چشتی الله آبادی فرزند میر محمد علی در صرف و نحو شاگرد مولوی روح الفیاض و شاه محمد علیم الله آبادی ست . . ،

ازاوست:

رتبهٔ خاك نشینان در آن بت را
چون نگه کرد برهمن ز کلیسا برخاست

. . .

با من همان معامله روی تو میکند با موسی آنچه جلوهٔ حسن قدیم کرد

. . .

در اول نگه ز سر جان گذشته‌ایم آن قاتل ست در صدد امتحان‌هنوز

حسین‌ترك:۔ از ایل جلایر بود، اوراست:

ماند بنقطهٔ دهنش از غبار خط لکن بنقطهٔ که بود در خط غبار

حسین‌خان:۔ حاجی ابن میرزاجانی عزی شیرازی بود. اوراست:

بخدا کار چو افتاد خدا ساز شود گره قطره بدریا چو رسد باز شود

. . .

اهل صورت از نشاط اهل معنی غافلند
جمله چون آئینه روی یك ورق‌را خوانده‌اند

حسین:۔ خواجهٔ حسین مروی از اخلاف شیخ رکن الدین علاء الدوله سمنانی‌بود. در سخن پردازی و نثر طرازی و فنون معانی و بیان‌و‌بدیع دستگاهی کامل داشت بل در جمیع علوم از علماءزمان ممتاز بود، معقولات از خدمت ملا عصام گذرانید. و بمکهٔ معظمه رسیده تفسیر وحدیث از مفتی الحرمین شیخ ابن حجر مکی خوانده اصلش از سمنان ست و مولد خودش مرو شاهجهان از این رو گاهی مروی تخلص می‌آرد و درعهد اکبر بادشا. بعزت و ثروت در هندبسر کرد

و ملا فیضی فیاضی از صحبت او فیضها ربوده اورا قصیده‌ایست فصیح وبلیغ که‌در اول مصراع هر بیتش تاریخ جلوس جلال‌الدین محمد اکبر بادشاه برسریر سلطنت و در مصاریع ثانیه تاریخ ولادت شاهزادهٔ نورالدین محمد جهانگیر شاه مندرج‌ومندمج ست و بصلهٔ‌آن قصیده دولك روپیه یافته‌و از بادشاه اجازت گرفته عازم‌وطن گشت و بکابل‌رسیده‌در سنه تسع و وسبعین‌تسعمائه (۹۷۹) در گذشت‌اولش اینکه(مقصودش اول از قصیده مز بوراست).

لله الحمد از پــی جــاه و جلال شهریــار
گوهر مجد از محیط عــدل آمد بر کنار
طائری از آشیــان جاه و جود آمــد فرود
کوکبی از اوج عز و ناز گردید آشکار
گلبنی زین گونــه ننمودند بــر دورچمن
لالهٔ زینگونه نگشود از میان لاله‌زار

وله من غزلیاته

دی آمدی و تند گذشتی ز پیـش من
آموخــتی بعمر طـریق شتــاب را

✡ ✡ ✡

شب جا دل دیوانه در آن زلف سیه داشت
نتوانمش امروز بــه زنجیر نگهداشت

✡ ✡ ✡

خود را بما چنانکه‌نبودی نموده‌ای   افسوس آنچنانکه نمودی نبوده‌ای

...

عتاب آلوده پیش بی دلان خویش می آئی
نکو روئی ولی با عاشقان بد پیش می‌آئی

حسین‌شاه:ــ فدا حسین دهلوی‌ـ از زمرهٔ رسول شاهی و بر طریقهٔ فقــرو

آزادی راسخ دم وثابت قدم بود ـ طبع موزون داشت و بحالت ذوق وشوق سخنان معرفت از زبانش می تراوید، یازدهم محرم سنه تاسع و خمسین از مأته‌ثالث عشر (۱۲۵۹) در شهر الور جامهٔ اسطقسی گذاشت. ازوست:

نسبت طاعت بـخود عصیان بود　　نسبت عصیان بخود عرفان بود
غیر وحدت نیست کثرت‌را وجود　　غیر کثرت نیست وحدت‌راشهود

حسین:ـ غلام حسین از مردم شهر بریلي رامپور بود اوراست:

چون مـرا دید پـدر مائل افسانه عشق
گفت‌میترسم‌ازین‌طفل که مجنون نشود(۱)

✩ ✩ ✩

بکن رحم ای صبا بهر خدا برحال زار مـن
مبر از کوی آن آرام جان مشت غبار من

حسین:ـ غلام حسین خان دهلوی‌خلف همت خان نبیرهٔ مفتی دولت‌خان کنبوست ـ و سبحان علیخان که‌درسر کار نصیرالدین حیدر بادشاه‌ملک‌اود معزز و ممتاز بود از احفاد همین غلام حسین خان‌ست. اوراست:

این دل ما که بخون غلطان ست　　در بغل سخت دشمن جان ست
جان من حال دل چـه میپرسی　　بسر زلف تو پریشـان ست

حسینقلی موزونی:ـ از فرقه استاجلو بود. اوراست:

تار طنبور که راز دل‌من‌میگوید　　گوش کن گوش که درپرده‌سخن‌میگوید

حسین کربلائی:ـ شاعری فصیح اللسان بلیغ البیان‌ست. اوراست:

من و اندوه و شب غم چکنم صبحی را
که بکام دل من شام نگردد هـر گز

حسین:ـ محمد حسین آذربایجانی اصل کمبایتی‌منشا لکهنوی‌موطن‌رامپوری مسکن ست والدش آقا محمد علي کتاب خوان از مردم ارومیه آذربایجان بود که‌از

---

(۱) کذا ـ شاید « بشود » بوده ـ آدمیت

وطن در کمبایت رسیده و اقامت گزید و محمدحسین در آنجا بوجود آمده همراه والد خود در سن تمیز بملك ایران رفته باکتساب هنر مشغول گشت ومشق‌روضه خوانی‌بحد کمال رسانید و بدارالریاسة لکهنو رسیده داخل زمرهٔ کتابخوانان شاه اود گشت و کتابی متضمن مصائب اهل‌بیت مسمی به« مجالس‌الاخبار»تألیف نمود و در وقت نگارش این نامه ملازم سر کار رئیس رامپورست واین‌چندابیاتش از همان کتاب اوست:

از خون سر محاسن شه چون خضاب شد
آن لحظه‌از کسوف بدر آفتاب شد
بر خاست شور ناله ز کرّوبیان قدس
از صدمهٔ فلك بزمین اضطراب شد
در خون خود تپید تن پارهٔ حسین
صد چاك زیر خاك تن بو تراب شد
در ماتمش گریست جهان آنچنان کزو
در چار موج اشك فلك چون حباب شد

حسین:ـ محمدحسین مشهدی سخن سنج نیکو تلاش بود. ازوست:

یا قوت با لب تو دم از رنگ میزند
این خون گرفته بین که چه بر سنگ میزند

حسین:ـ مولانا حسین یزدی از خوش خیالان ست واین‌رباعی ازوست:

زهد صلحا که مکر و شیدست همه
اسباب فریب عمروو زیدست همه
بیداری زهاد چو خواب صیاد
از بهر گرفتاری صیدست همه

ایضاً

قدخم کند و چهره زر یری پیری
در هم شکند صولت شیری پیری
گفتم که چه بدترست پیری یا مرگ
پیر خردم گفت که پیری پیری

حسین میبدی : — از فضلاء عصر بود و مصنفات او مثل «شرح هدایة الحکمه» و شرح دیوان جناب علی مرتضی رضی الله عنه متداول ست. این رباعی ازوست:

آندل که بدیدنش ز غم خون شد و رفت
وز دیده خون گرفته بیرون شد و رفت

روزی بهوای عشق سیـری میکـرد
لیلـی صفتی بدید و مجنون شد و رفت

حسین — میرزا محمد حسین از کلام اوست:

آلودهٔ گردی ز پی صید که گشتـی؟
غرق عرقی در دل گرم که گذشتـی؟

حسین :- میرزا حسین کرمانی ابن میرزا ابراهیم نبیرهٔ میرزا شمس — الدین ست - ومیرزا ابراهیم از حضور شاه طهماسب صفوی بمنصب صدارت مـمتاز بود و میرزا محمد حسین در عمر بست سالگی از تحصیل علوم رسمیه فراغ حاصـل کرده در عین شباب شهید تیغ اجل گردید، اوراست:

گر کند خضرم بسوی آب حیوان رهبری
خشك لب مانم بنازم طالع اسکندری

حسین :- میر محمد حسین فیض آبادی — مدتی بسیاحت معمورات و مطمورات گذرانید، آخر الامر در بنارس رفاقت شیخ محمد علی حزین بر گزید و درسنه خمس و مائتین و الف (۱۲۰۵) راهی بملك بقا گردید: ازوست:

آیا کجا داری وطن کز ما چنین بیگانه‌ای
سرو کدامین گلشنی شمع کدامین خانه‌ای

در دامنش دستی زدم پائی زد و دامن کشید
گفتم روم گرد سرت گفتا مگر دیوانه‌ای

حسین :— میر محمد حسین لکهنوی لندنی - از ارباب علم و هنر بود و مدتی سیاحت ولایت فرنگ و سکونت در شهر لندن نموده بنابر آن بلندنی شهرت گرفته..

او راست.

موج می می افگند ز نجیر در پای جنون
عطسه می پیچد بمغز عقل از بوی شراب

. . .

با من ستاره بد شد و آن ماه پاره هم — از بخت شکوه هست مرا وز ستاره هم

رباعی

نی کار بجوهر و نه مقصد عرض ست — از هستی ما صنعت صانع غرض ست
زنهار فریب زندگانی نخوری — لذت الم ست و تندرستی مرض ست

ایضاً

گر باده حرام آمد و تریاك حلال — زنهار فریب آن مخور چشم بمال
در زندگی و مرگ چه فرق ست ببین — می تریاق ست و آن دگر سم بمآل

حسین:- نواب غلام حسین خان عمدة الملك شاهجهان پوری که از احفاد بهادرخان چغتاست و نواب بهادرخان در عهد شاهجهان بادشاه بمنصب شش هزاری رسیده و باتنظام بلخ مامور گردیده و حسب الحکم شاهی به تنبیه پدرخودش که از بادشاه بغاوت اختیار کرده بود مامور شده جانب پدر را مرعی نداشته و نواب دلیرخان برادر بهادرخان نیز صاحب منصب و جا گیر بود و شهر شاه آباد آباد کردهٔ اوست و شهر شاهجهان پور معمره نواب بهادرخان و بالجمله نواب غلام حسین خان طبعی رسا و فکری عرش پیما داشت و در نظم اردو و فارسی ممدوح اماثل و اقران بود و با جناب والد ماجدام ظله طریقهٔ محبت و دوستی می پیمود،

او راست:

دلهاست حلقه بر در دولت سرای ما — عرش ست زائر حرم کبریای ما
افتد عصا گر از کف موسی بعید نیست — جنبد قلم چو در کف معجز نمای ما
حاجت براهبر نفتاد ست سیل را — جز اضطراب نیست کسی رهنمای ما
آهنگ صائب و دم نای حزین حسین — آن ابتدای ما بود این انتهای ما

. . .

عارض رنگین تو جیب گل تر درید　　قد تو از پا فگند سرو سر افراز را
چشم سیه مست را خون ترحم حلال　　آب مروت حرام غمزهٔ غمـاز را

. . .

نقش خونریز جهان نرگس سفاکش ریخت
رنگ هنگامهٔ محشر قد چالاکش ریخت

پرده از روی حیا نرگس مستش بر داشت
خاك بر فرق ادب غمزهٔ بی باکش ریخت

۞ ۞ ۞

سنگ جستند و ز آتش همه غافل ماندند
نا مرادان که در کعبه و بتخانه زدند

در کف نـامیه دادند کلیـد تفضیل
قفل اجمال اگر بر دهن دانه‌زدند

***

شوق نظّارهٔزیبا پسران ست هنوز　　پیر گردیده‌ام وعشق جوان ست هنوز

. . .

کردست‌بما آنچه فراقت نه ز ما پرس　　جانکاهی بیمار خوداز قحطدواپرس

. . .

می مرد آزما زینگونه در کاس سر اندازم
بیفشارم دل خون گشته ودر ساغر اندازم

نمك تا چند از سوز درون بر آتش افشاند
برون از سینه دل را آرم ودر مجمر اندازم

حسینا رخصت وا کردن داغم بمحشر ده
که محشر در میان آفتاب محشر اندازم

. . .

یـا رب اعمال آفریدهٔ تو ما نوشتیم در جریدهٔ تو

. . .

رند و بیباك و می آشام و غزلخوان شده‌ای
چشم بد دور کنون فتنهٔ دوران شده ای
از که دوری که دلا میروی از سینه برون
آه عاشق شدهٔ اشـک یتیمان شده ای
در چمن بوی گلی- نغمهٔ تاری در بزم
جان عاشق همه پیدائی و پنهان شده‌ای

حسینی:- سلطان حسین میرزاابن منصور میرزا ابن سلطان بایقرا ابن‌عمر شیخ میرزا ابن امیر تیمور صاحب قران که بکمال جهد و انواع تدابیر درسنه‌سبع و خمسین و ثمانمائه (۸۵۷) در هرات بر سریر سلطنت جلوس نموده وتا مدت سی وهشت سال بر مملکت خراسان حکمرانی‌فرمود وبعمر هفتاد سال درسنه احـدی عشر و تسعمائه (۹۱۱) بسردابه مضجع جا گزید-وامیرعلی شیر دستور معظم‌این بادشاه‌بود وشاه‌وزیر هرودقدردان‌علم‌وهنروارباب آن بودندومثل‌مولاناعبدالرحمن جامی و ملاحسین واعظ کاشفی در عهدش گرد آمدند و تذکره «مجالس‌العشاق» از تألیفات همین سلطان‌ست و در بعض اشعار «حسینی» و در برخی «حسین» ودر اندکی «سلطان» تخلص میآرد. اوراست:

از غم عشقت مرانی تن نه جانی مانده است
این خیالی گشته و آن یك گمانی‌مانده‌است

. . .

صد باغ و بزم چشم براه من ست و من
دست جنون گرفته بویـرانه می روم

حسینی:- میرحسین‌ازموزون طبعان‌سنبهل‌مرادآباد بود کتاب«تشریح‌الحروف» «وتذکرهٔ‌حسینی» ازوست:

بی تو در کلبهٔ تاریك نشستن ای جان
این عذابی ست که در گور نخواهد بودن

حشمت:ـ محمدعلی متوطن شهر تبت ـ مشق سخن از میرزا عبد الغنی قبول کشمیری مینمود. اوراست:

خط تودید مسیحا و گفت بـا دل ریش
که این سیاه قلم کار خوب اوستادست

حشمتی گیلانی:ـ ماهر فن شیرین بیانی ست، ازوست:

چه عیش ست اینکه زهر غصه درکام من‌ست امشب
ز غم امید را خون جگر در دامن ست امشب

حشمتی لاهوری : ـ از خوش نویسان عهد جهانگیر بادشاه بود . . . اوراست :

بخون اهـل محبت کرشمه ای سر کن
گلوی تشنه لبان تر بآب خنجر کـن

جشمتی:ـ همین یك شاعرست که در «شمع انجمن» اورا «حشمی» بدون تای فوقانیه نوشته ودر«نگارستان سخن» « حشمتی » بتاء فوقانیه و در « آفـتاب عالمتاب » همچنان نگاشته او را اکبرآبادی‌شمرده و سوای همین یك‌شعراحدی بیتی‌دیگر بنامش‌نیاورده

موی سر کردم سفید و هیچ کاری سر نشد
دست و پائی میز نم اکنون که‌کارازدست‌رفت

حصاری اکبرآبادی:ـ از شعراء عهد اکبری‌ست. ازوست:

دلا گر میتوانی آنچنان خو کن بنومیدی
که از دست شکیبت ناز او در اضطراب افتد

حصاری‌دزفولی: ـ ست و دزفول در سرزمین فارس شهریست کوچك . .

از او ست:

چون مـاه من بزلف پریشان بـر آمده

فریـاد و ناله از دل حیـران بر آمده

انجم صفت ز دیده بسی ریختم سرشک

تـا بر مرادم آن مه تابان بر آمـده

حضوری:ـ گوربخش رای ملتانی قوم کنبو معاصر سراج الدین‌علیخان آرزوست. اوراست:

مقبلان خرده مگیرید بروز سیهم — که سیه روزی من‌روی زمین‌را خال ست

حفظی‌اصفهانی: - در نظم سلیقه نیکوداشت. ازوست:

بی محرك کی تـوان قطع منازل راه وار

میخورد مهمیز مرکب گرچه باشد راهوار

قابلیت‌از سفر قدر ازوطن جوزآنکه گشت

بعد بر گشتن بدریا قطره دُرّ شـاهوار

حفظی‌طهرانی: ـ انهار نظم و نثرش در کمال سلاست وروانی. اوراست:

زلف خم در خم او دیدم‌و ازکار شدم — باز در سلسلهٔ عشق گرفتار شدم

حقی‌خراسانی:ـ درحقیقت مؤدی‌حق‌خوش‌بیانی‌ست این‌رباعی ازوست:

در مذهب دل گفت و شنیدی دگـرست

شبـلی و جنید و بایزیدی دگرست

کـاری نگشاید از نماز من و تـو

درگـاه قبول را کلیـدی دگر ست

حقیری هروی:ـ در فن نظم دستگاهش قوی بود. اوراست.

کسی تا کی برای‌قاتل خود دربدر گردد

اجل‌را دست وپا بوسد بلارا گردسر گردد!

حقیقت:ـ علی رضا دهلوی طبعش بحقیقت کار رسا بود. ازوست:

از غم هر کس بلب فریاد مـی آید مرا
شیشه هر جا بشکند دل یـاد می آید مرا

رحم کن گلدسته بیش من میارای باغبان
صحبت یاران رنگین یـاد می آید مرا

حقیقی:- میرزا محمد بیگ ـاصلش فی الحقیقة از ماوراء النهرست . . .

در حقیقت دگری نیست خدائیم همـه
لیك از گردش یك نقطه جـدائیم همه

حکمت:- علیقلی خان دهلوی‌امیری ذی‌اقتدار بود اوراست.

چرخ و انجم همه گیرند پناه از دل ما بر حذر باش که برخاسته آه‌ازدل‌ما

حکمت:- مولوی محمد عوض جونپوری از علماء نامور بوده. ازوست:

سرم از سنگ طفلان لاله‌زار ست جنون گل کرده ایام بهار ست

در « آفتاب عالم تاب » ست که وی در بنارس بملاقات شیخ محمد علی حزین رفته بی‌محابا بر مسندش نشست شیخ‌مطّلع شده بدیهة بر خواند :

در ین بزم ره نیست بیگانه را

وی‌بدیهه جواب رساند

که پروانگی داد پروانه را

نامه نگار گوید که این حکایت نسبت سخنور نامی صانع بلگرامی وشیخ حزین از زبان بعض ثقات بگوشم گذشته والله اعلم بحقیقة الحال:

حکیم‌عطار:- از نفحات طبع طیبش دل و دماغ ارباب‌شوق وذوق معتبر و معطر ست: اوراست:

دهد جان هر که بیند ساعدت را کسی نتواند از دست تو جان برد

حکیم:- ملافضل‌الله اردستانی از نظم طرازان دوران شاه عباس‌ماضی ست. ازوست:

مکتوب گاهی رسم بود از کلك گوهربار تو
منسوخ کرد آن رسم هم کم لطفی بسیار تو

حکیم:ـ میرزا محمد شیرازی که پسرش حکیم میرزا مخاطب بمسیح الزمان بود

رباعی

سافی اگرم می ندهی میمیرم   ور جام طرب ز کف نهی میمیرم
پیمانهٔ هر که پر شود میمیرد   پیمانهٔ من چو شد تهی میمیرم

حکیمی:ـ میر شهاب الدین طبسی از وطن برید و بسبزوار رسید و تلمذ امیر شاهی سبزواری اختیار نمود، و بعد تکمیل علم طب در زمرهٔ اطباء ملازم سرکار سلطان حسین میرزا بود. قطعه ذیل ازوست:

دوش در تنگنای فکر مرا   با خرد صحبت اتفاق افتاد
گفتم ازروی لطف نوعی کن   که شوم از غمان دهر آزاد
گفت یاری گزین که در عالم   شهر بند وفا کند بنیاد
بطریق طلب بگر دیدم   سالها در جهان کون و فساد
در جهان هیچکس ندیدم کو   عاقبت دوستی بباد نداد!
هاتفی گفت آنچه میطلبی   مادر دهر در زمانه نزاد!

حلیم:- میرزا خانی سندی - در نواختن ارغنون یدطولی داشت ازوست:

رباعی

خوش آنوقتی که عشق غمخوارم بود   آه شب و نالهٔ سحر یارم بود
بد کرد فلك بمن که بامن نگذاشت   کالای غمی که زیب بازارم بود

حمدی سیستانی:ـ محمود سخن شناسان بود. اوراست:

قاصد ندهد مژدهٔ وصل از طرف یار
کاین ذوق نصیب دل خونین جگری نیست

حمدی:ـ قاضی میرك قزوینی که از کمال عذوبت الفاظش لعاب دهان شعر خوانانش انگبینی ست. اوراست:

بهر نگاه تو صد خون اگر کنم دعوی
زمانه با همه خصمی گواه من باشد

...

غلوی عشق نگر کز برم نرفته هنوز برای آمدنش دیده ام براه بود

حمدی کشمیری:- سخنش را منزلت دلپذیری ست. ازوست:

شنیده‌ام که ز من یاد کرده یار امروز
مگر به بوالهوسانش فتـاده کار امروز

...

بکسم نماند دیگر سر و برگ آشنائی
که نیـرزد آشنائی بمشقت جدائی

در « صحف ابراهیم » و بعض تذکرات از قلت تتبع کمال حمدی قزوینی و کشمیری را چنان با هم خلط کرده که بمغالطهٔ اتحاد این‌هردوحمدی‌میکشد.

حمید:- قاضی‌حمیدالدین تاگوری مسقط الراسش‌شهر بخاراست‌وازحضور سلطان معزالدین سام بادشاه دهلی بعهدهٔ قضای شهر ناگور منصوب گردید. بس که مادهٔ قابل داشت بفیضان فیض فیاض ازل کارش بالا گرفت؛ ناکاه بتـرك و تجرید پرداخته راه بغداد گرفت و دست‌ارادت و بیعت بشیخ شهاب‌الدین‌سهروردی داد و به بیت‌الله رفته مدتی مجاورت آنجا نمود- پس بدارالامارة دهلی‌عود فرمود و همانجا بی‌زحمتی و مرضی شبی از شبهای رمضان بعد نماز عشاء سر بسجده نهاده و جان بجان آفرین داد کتاب « عشقیه» اوارباب معرفت را بوجد میآورد.

این دو روزه حیات نزد خرد چه خوش وناخوش وچه نیك و چه بد

حنجری‌همدانی:- موزون طبعی از ندیمان سام میرزا بود وبجهت مهارت علم موسیقی و خوش نوائی و نیکوسرائی«حنجری»متخلص اختیار نمود..

اوراست.

خاك پایت گه درین‌چشم‌ست مارا گه درآن
بر مثال شیشه هـای ساعت ریگ روان

حنظله:- در اصل‌از بادغیس بوده ودر دور آل طاهر ظهور نموده‌ازاساتذهٔ قدماءست وزمانش مقدم بر رودکی ودیگرشعرا - اوراست:

یارم سپند گر چه بر آتش همی فگند

از بهر چشم تـا نرسد مرو را گزند

او را سپـند و آتش ناید همین بکار

با روی همچو آتش و با خال چون سپند

حی: میرزا محمد خضر لکهنوی ساکن محله پیر غیب ـ درعلم جفر و شانه بینی و اعمال تسخیر و غیر ذلك مهارتی‌داشت و بمرات و کرات اکتساب‌سعادت حج و زیارات نموده و مدام باشتغال باطنی و تدریس علوم دینی مشتغل بوده و چندی‌بتعلیم‌میرزااصغر علیخان خلف نصیرالدوله محمدعلیشاه‌بادشاه اُودنیز کوشید و قاضی اختررا بخدمتش نیازی و محبتی‌بود و اشعار فارسی‌را چنین‌موزون‌مینمود.

یـار من با قصه دارد میل خاطر بیشـتر

به که در افسانه گویم مدعـای خویش را

از برای آنکه بر اوج اجابت پرزند

میکنم بـال خدنگ او دعای خویش‌را

. . .

بگذار که خاك آستانت در دیده کشم بجای سرمه

حیات‌شیرازی:ـ زوجه قوام الدین از ربات حجال مستجمعه حسن‌وجمال و فضل و کمال بود ـ وقتیکه شوهرش بخطابت جهان خاتون رغبت نمود حیات این بیت بوی نوشت:

هر که غم جهان خورد کی خورد از حیات‌بر

رو تو غم جهان مخور تا ز حیات برخوری

حیدردرویش:ـ از سخنوران یزدست‌مزاج درویشانه‌داشت‌رباعی‌ازاوست:

درویشانیکه از خدا دم زده‌اند پا بر سر عیش هر دو عالم زده‌اند

این هر دو جهان رابمثال دوسبو بگرفته بهر دو دست بر هم زده اند

حیدردهلوی:ـ از نکته سنجان عهد شاهجهانی‌ست. اوراست:

نه همین لعل تو گلرنگ کند آینه را
کز ملاحت نمك سنگ کند آینه را

✿ ✿ ✿

بسکه مستی میکند بر گوشهٔ دستار گل
محتسب گفته‌ست نفروشند در بازار گل

حیدرسبزواری:- در ملازمان شاه طهماسب‌صفوی در فن‌تیراندازی بی‌عدیل بود، ازوست:

تا در دماغ بوئی زان مشکبو غزال ست
از وادی جنونم بیرون شدن محال ست

حیدرشاه:- غلام حیدر محمدی ابن‌شاه‌غلام قطب‌الدین مصیبب فرزند شیخ محمد فاخر زائر خلف‌الصدق شاه خوب‌الله آبادی‌ست که در حجر تربیت‌عم‌معظم خود شاه محمداجمل‌الله آبادی بکمال رشد رسیده تا زمان تألیف «آفتاب‌عالمتاب» بر سجادهٔ زندگانی جا داشت. اوراست:

عشقت بدل خسان نگنجد	این جنس بهر دکان نگنجد
درد تو نصیب بوالهوس نیست	جز در دل عاشقان نگنجد
راز تو ز چشم و دل برون‌شد	این گنج‌به بحروکان‌نگنجد

حیدر طهماسبی‌کاشی: زمانیکه شاه‌طهماسب صفوی کلاهی اختراع نموده فرمان داد که تمام بر ایاو رعایاي این مماکت غیر این کلاه کلاهی دیگر بر سر نگذارد هنوز آن کلاه بکاشان رواج نیافته که حیدر آن‌را درست کرده بر سر گذاشت- ازین انقیادش مردم اورا طهماسبی لقب دادند وقتیکه این‌خبر بشاه رسید اورا طلب داشته بانعام وافر و خلعت فاخر نواخت. اوراست:

چشمهٔ حیوان کجا لعل لب جانان کجا
هر دوجان بخشند امّا این کجا و آن کجا

حیدرکاشی:- در فن تصور و هنر تصویر ذهن رسا و ید طولی داشت از

وطن به بیجاپور رسیده ملازمت بارگاه‌سلطان‌عادل شاه دکهنی گزیداز تصورات اوست :

بعـد از وفـات هر قلم استخوان ما

سر بسته نامه ایست ز راز نهان ما

حیدر کلوج: و کلیچ و کلیچه نیز شهرت دارد و این هر دو لفظ به اندك تصرف در لفظ کلوچ ساخته‌اند و در « آفتاب عالمتاب » آورده که هرچه وجه انضمام لفظ کلیچ و کلیچه با تخلص او پیشهٔ کلیچه پزی وی درشهرت هرات نوشته غلط فاحش ست بلکه مولدش کلوچ بود که قریهٔ ایست از توابع طارم بر کنار شهرود و اصل حیدر از خراسان وتوطنش درهرات بود از شعراء زمان‌شاه‌اسمعیل و شاه طهماسب صفوی ست طبعش اگرچه بنوشت و خواندنی آشنائی نداشت،لکن بنکته سنجي و موزونی آشنائی بحور سخن کمال رسائی داشت، هر گاه شهره فیاضی میرزا شاه حسین فرمانروای ملك سند بگوش وی رسید بشوق تمام‌حاضر دربارش گردید و از خوان احسانش زله‌ها بست، مگر از آنجا که مردی جاهل غیر مودب ناواقف از صحبت سلاطین و امرا بود و در بار میرزا شاه‌حسین بکمال تهذیب و آداب قرائن منعقد میگردید صحبت برار نشده و ازنظر میرزا افتاد ، آخر کار در قصبهٔ از اعمال سیوستان بست گروهی سند توطن گزید و همانجا درگذشت۔ نوبتی ظریفان ازوی پرسیدند که هرچه میگوئی میفهمی فی البدیهه جواب انشاد نمود:

چنان طوطی صفت حیران آن آئینهٔ رویـم

که میگویم سخن اما نمیدانم چه میگویم

. . .

نامهٔ لطف تو کرد از همه ممتاز مرا — پیش ارباب وفا ساخت سر افرازمرا

. . .

نگفت وصف قدت زاهد و ز طوبی گفت

ز بیم آنکه نـگردد سخن بلند آنجـا

. . .

هزار نامه نوشتیم و کم نشد حیدر حکایت غم هجران یکی ز صد ما را

. . .

رخت بر مه فگند طرهٔ مشکین نقاب امشب
نقاب از رخ بر افگن تا بر آید آفتاب امشب
اجل گویا بسر وقت من دلخسته می آید
که از شبهای دیگر بیش دارم اضطراب امشب

. . .

روزی اگر از اهل وفا یار کند یاد بسیار مرا جوید و بسیار کند یاد

. . .

مردم از نالهٔ من دوش نرفتند بخواب آه از آن نرگس مخمور که بیدار نشد

. . .

نرگست خونریز و ناز و عشوه‌ات مردم‌فریب
غمزه ات بیباك و مژ گانت از آن بیباك تر

. . .

تیغ کین راند و در ابرو گره افگند هنوز
بنده را کشت و گناه از طرف بنده هنوز

. . .

در عشق نکویان دل و دین داده ام از کف
سودی ندهد پند ملامتگرم امروز

. . .

با رخش آئینهٔ دل در مقابل داشتم در مقابل صورتی دیدم که در دل داشتم

. . .

زهجران بر لب آمد جان و دیدار آرزو دارم
ز عمرم اندکی ماندەست و بسیار آرزودارم

. . .

ته بته خون شده چون غنچه‌درونم بی‌او ای رفیق‌ازدل من‌پرس که‌چونم‌بی‌او

. . .

پریشانم زسودای سرزلف پری روئی که‌آگه نیست ازحال‌پریشانم‌سرموئی

. . .

همه شب درین خیالم که رسم بوصل روزی

همه روز در امیدم که شبی بخوابم آئـی

. . .

در سر فتاده بازم سودای تنـد خوئی مردم کشی بلائی شوخی بهانه‌جوئی

دایم زدلبربائی بـا غیرش آشنـائی هر دم ز بیوفائی میل دلـش بسوئی

حیدر:- میرحیدر معمائی کامل فن معما بود، ازوست:

دی وعده کرد و نامد بی وعده آمد امروز

هم سوخت ز انتظارم هم ساخت شرمسازم

حیدر:- میرمرتضی دهلوی-علم طب رااز حکیم میر امام‌الدین خان‌دهلوی خوانده و اصلاح نظم ازمیر محمد افضل‌ثابت الله‌آبادی گرفته و از دهلی بمرشدآباد رفته ملازمت نواب سرفراز خان ناظم بنگاله اختیار نموده. ازوست:

جامه بر جامه از آن غنجه صفت می پوشـم

که کنم چاك ز عشق تو گریبانی چند

. . .

آسمان نازد اگر نیش بجائی بزند چون کماندار که تیري به‌نشانی‌بزند

. . .

از کف ساقی می گلفام میخواهد دلم دستگاه عیش یعنی‌جام‌میخواهد دلم

. . .

آموختم ز مردم چشم خراب خویش در کنج غم نشستن و تنها گریستن

. . .

شرط عشق ست چو گل پاره گریبان بودن

خویش را غرقه بخون دیدن و خندان بودن

. . .

بیا ای عشق حسن تیره روزی را تماشا کن

شب بخت بدم از داغها دارد چراغـانی

. . .

زهوش برد مرا نرگس می‌آشامی   بس ست جام شرابم بقدر بادامی

حیران صفاهانی: — از ارباب شیوا بیانی‌ست، اوراست:

ز غارت چمنت بر بهار منتهاست   که گل بدست تو ار شاخ تازه ترماند

حیران: — کشن‌نرائن پندت بنارسی پسر سداسکه و شاگردمنشی لچهمین نرائن رفیق بود مدتی در لکهنو و بعداز آن در بنارس بسر برد. ازوست:

ما را بسرت جز سر زلف تو سری نیست

جز چشم تو در هر دو جهانم نظری نیست

در باغ جهان همچو تو ای خسرو خوبان

شیرین دهنی گل بدنی سیمبری نیست

حیران شده مهمان غم و خون خورم‌ازشرم

کاینجا بجز از لخت جگر ما حضری‌نیست

حیران: — میر حیدرعلی لکهنوی از ملازمان آستانۀ آصف الدوله بهادر وزیر الممالك بود شعراردو لطیف و پاکیزه میگفت و گاهی توجه بنظم فارسی‌هم مینمود شاگرد رای سرب سنگه دیوانه و اوستاد میر شیر علی افسوس ست . . .

از اوست:

نیست آرام دمی بر در او تا نروم   لا علاجم چکنم آه روم یانروم؟

✡ ✡ ✡

ز عشق آن پری شد خون دل من　　　نمی‌شد کاشکی مفتون دل من

☆ ☆ ☆

باری بگو کجا رود از آستان تو　　　بیمار تو شکستهٔ تو ناتوان تو

رباعی

در هجر تو بیقرارم رحمی　　　تاب غم تو دگر ندارم رحمی
تاچندجفا وجوروبیداد کنی　　　رحمی رحمی بحال زارم رحمی

حیران‌یزدی:ـ خیلی شیرین زبان و نیکو بیان ست. ازوست:

خانهٔ دل را تهی کن از هوسها چون حباب
تا توانی کف زنان چون موج‌ازدریا گذشت

حیرت‌شاه:ـ محمدعلیم الله آبادی ابن شاه محمد موسی ابن شاه فضل‌الله ودختر زاده شاه خوب‌الله الله آبادی بود. اکتساب علوم از مولانا محمدفصیح جونپوری واز خال خود شیخ محمدناصر افضلی نموده و در سخنوری بپایهٔ بلند رسیده خافیه شرح شافیه و « جواهر زواهر » و مثنوی « شیر و برنج » از وی یادگارست و بعمر نود در سنه ثالث و عشرین از مأته ثالث عشر (۱۲۲۳) ازین جهان رحلت نموده ...،

ازوست؛

پیغام دوست عـزت قاصد فـزون کند
تنـزیل وحی رتبه دهـد حبرئیل را

☆ ☆ ☆

کثرت از وحدت او بسکه بجوش ست امشب
یار در خانهٔ آئینهٔ فروش ست امشب

. . .

چون صبح که ازمطلع خورشید هویداست
چاك دلم از چاك گریبان تو پیداست

☆ ☆ ☆

همچو طفل بی پدر بی اعتبار افتاده ام
قطرهٔ اشکم ز چشم روزگار افتاده‌ام

✿ ✿ ✿

چه پرسی باغبان در گلشن هستی زسامانم
بسان غنچه دلتنگم برنگ گل پریشانم

حیرت شاهٔ مشهدی: - معروف بشاه‌درویش که در عهد نواب آصف‌الدوله بهادر از وطن بشهر لکهنو رسیده رفیقانش او را نبیرهٔ نادرشاه میگفتند و دگر اهل ایران‌از اولاد کفشدوزی بیان‌میکردند- چندی در لکهنو بآسایش گذرانید، روزی در شأن نواب قاسم علیخای خلف نواب سالار جنگ کلماتی ناشایان‌ازربان وی تراوید؛ که ازین حرکت خاطر مستمعان آشنای حیرت گردید، دمیکه‌این ماجرا بسامعهٔ نواب آصف‌الدوله بهادر رسید حکم باخراجش نافذ گشت، راجهٔ تکیت رای که مردی فقیر دوست بود بتهیهٔ زاد و راحله کوشیده از شهر لکهنو او را بطرفی فرستاد از کلام‌اوست:

دلم در سینه میسوزد ز آه آتشین امشب
خدا را دور بنشین ازمن ای پهلونشین امشب

حیرت:- شهامت خان فرخ آبادی که تا تألیف «آفتاب عالمتاب» بزم آرای سخن سنجی بود. اوراست:

میکند گل معنی خورشید از عنوان ما
بیت ابروی تو باشد مطلع دیوان ما

میچکد رنگ جنون از نشئه صهبای ما
پنبه از مغز پری دارد مگر مینای ما

✿ ✿ ✿

گر چه تیر نگهت در دل من کاری شد
خط سبز تو کنون مرهم زنگاری شد

✿ ✿ ✿

از کعبه و بتخانه دلم رنگ نگیرد　　دیوانهٔ ما آتش هر سنگ نگیرد

حیرت‌لاهوری: از برادران نواب معتمدخان عالمگیری بود و محمد شـاه بادشاه بمنصب چارهزاری اورا سرفرازی بخشیده. ازوست:

در خموشی می شود لعل لبش آدم فریب
چون بهم آید دو لب یکدانه گندم‌میشود

✡ ✡ ✡

نیست از آبله بر چهرهٔ صاف تو نشـان
شده حسن تو بصد چشم تماشائی تو

حیرت:ــ منشی کنج بهاری‌لال ــدر عهدنواب‌جهانگیر محمدخان‌بهادرشمشیر جنگ والی ملك بهوپال‌بعهدهٔ منشی گری سرکارش‌امتیازی داشت وسابقاً‌خلت(؟) تخلص میکرد بعدازین حیرت اختیارنمود، درویش مشرب‌ست و هنوز در سر کار نواب کلب علیخان بهادر والی رامپور بسر میبرد. اوراست:

تو کجا مینـگری حال پریشان حـالان
ورنه سودائی زلفت بشری نیست که‌نیست

. . .

آن یار کند جلوه شبی گـر بکنارم　　صد صبح بر آید ز کنار شب تارم
در خلوت جان نیست اگر جلوهٔ‌لعلت　　خونابه که کردست‌بجان دل زارم

. . .

جانم آسان ز تن مضمحل آید بیرون　　بس محال‌ست زبندتودل آید بیرون

حیرت بخاری:ــ چون مذهب اصلی گذاشته متمذهب به تشیع گـردید بخوف جان از بخارا گریخته در ملك ایران بسرکار شاه طهماسب صفوی رسید و مبذول تفضلات شاهی شده، محسود شعراء زمان گشتــ هنگامیکه شاه فرمان واجب الاذعان ترك باده نوشی بنام اهل اسلام و بر انداختن میخانه‌هانافذفرمود حیرتی در آن زمان غزلی گفته بود که بیتی ازآن اینست:

از حسد امروز زاهد منع ما از باده کرده
و رنه کی آن‌نا مسلمان راغم فردای ماست

حاسدین محل در اندازی یافته بعرض‌رسانیدند که‌وی درین‌شعر از زاهد و نامسلمان شاه را اراده کرده، بادشاه بهم بر آمد و حکم قطع لسانش داد، حیرتی غرق لجهٔ حیرت گشته حیلهٔ نجات‌چنین‌اندیشید که‌شاها بترك‌تسنن گفته‌مشرب‌شیعه اختیار کردم اگر زبانم بریده شد ارباب سنت و جماعت را حجتی‌قوی بکرامت خلفای ثلثه بدست خواهد افتاد که فلان‌ازین صحابه بر گشته زبانیکه‌بلعن‌وطعن آنها گشاده بود مقطوع گردید- شاه‌ازین لطیفه خشنود گشت و از سر جرم‌اودر گذشت - از کلام اوست.

جز من که رند و عاشق از سر گذشته ام
آن ترك مست را که تواند عنان گرفت

. . .

گل بهر حرف همان به که نیندازد گوش
ور نه درد دل مرغان چمن بسیار ست

***

نظر مکن بسوی من میان خلق مباد
که من زهوش روم دیگران نظاره کنند

. . .

گفتمش نقش کف پای تو بوسم گفتا
این گدا سلطنت روی زمین میخواهد !

. . .

حیرتی بیرخش از گریه مرا منع مکن چکنم آه چه سازم جگرم میسوزد

. . .

از سبزه دمد گل چو ترا سبزه ز گل خاست
در حسن چرا دعوی اعجاز نکردی ؟

. . .

دانی که زدستت چه کشد حیرتی زار گر دل بکف عشوه گری داشته باشی

حیرتی کاشی:- متصف بخوش تلاشی ست. اوراست:

نگهی سوی من افگن که فدای تو کنم
نیم جانی که گهی هست و گهی نیست مرا

باب خاء معجمه

خاتمی اصفهانی: مدتی بواسطهٔ کتابت تحصیل وجه معاش مینمود- آخر کار بترك و تجرید گرائید. اوراست:

بیا خورشید معنی را ببین از روزن مینا
که یاد از صبح صادق میدهد خندیدن مینا
جوانی از سر نو چون زلیخا گرهمی خواهی
مده از دست در هنگام پیری گردن مینا

. . .

بقربانت شوم شبهای هجران در دلم مگذر
که این دریای آتش دوست از دشمن نمیداند

خاتمی مشهدی:- پیشهٔ حکاکی و کوفت کاری داشت. ازوست:

بستمگری فتاده سرو کار خاتمی را که تمام عمر کارش همه خشم و ناز باشد

خاتمی هروی:- بهند رسیده تمتعی کافی برداشت و بحج رفته و همانجا دار فانی را گذاشت. اوراست:

جان بادفدای قدم تازه نهالی کو در چمن حسن باندام برآید

خادم‌دلال:- از مردم کاشان بود. ازوست:

غمگین دلم ز آمدن عید شاد نیست چندان غم تو هست که عیدم بیاد نیست

خادم:- بابا علی قاسم اصفهانی خواهرزاده میر نجات بود ودر هند بسر برده اواخر عهد نادرشاه بوطن باز گشت. اوراست:

بمن دشوار شد آخر ره میخانه پیمودن
باین پیری بکوی میفروشم خانه بایستی

خادم:- میرزا ابوتراب اصفهانی از خوش تلاشان معانی بود. از وست:

ز درد انتظار صبح رویش در شب هجران
بجای شمع بر بالین چشمم خواب میسوزد

خادم:- میرزا نظر بیگ دهلوی از شاگردان میرمحمدافضل ثابت‌الله آبادی ست در ابتدا به «سبقت» متخلص بود. اوراست:

صورتش دیده ز شرم آب‌نشد حیرت از آئینه رو داد مرا

. . .

بغیر من که بروی تو زلف را دیدم کسی ندیده بخط شکست قرآن را

* ✿ *

فغان که این امرا در شکست کعبهٔ دل رسانده‌اند باصحاب فیل سلسله را

. . .

ایکه میگوئی دم مردن‌فراموشم مکن منکه میمیرم برایت‌چون‌فراموشت کنم

خادمی‌خراسانی:- بیچاره راشاه بیگ‌خان حاکم قندهار قتل کرد . . .

ازوست:

یار هر گه نمك از لعل سخندان ریزد
عاشق الماس ز چشم نمك افشان ریزد

خازن:- میرزا شریف بیگ ابن نوری خان از مردم عباس‌آباد اصفهان ست که بعهدشاه سلیمان صفوی در شاعری‌نام بر آورده بود. اوراست:

شد تازه آبگیری تیغ جفای او ممنون شدم ز گریهٔ بی‌اختیارخویش

خاشع جربادقانی :ـ متصف بفضائل نوع انسانی بود. ازوست:

ارغوانی ست رخ یـار و خطش یاسمنی
سایه اش فاختهٔ‌ای‌جلوهٔ سـروش چمنـی
شده نیلوفری از پیرهن انـدام گلشن
چین برابرو زده از زحمت نازك بـدنی
نام یاقوت لبش تـا بزبان می آیـد
میخورد خون خود از رشك عقیق یمنـی
یوسف حسن توئی کی بکسی میز یبـد
جز تـوای غنچه دهن خلعت گل‌پیرهنی

خاطر :ـ میر محمد حسین از موزون طبعان مازندران ست. اوراست:

گشتی و از برم شدی چالاك تا بکار من آمدی رفتی

خاقان:ـ فتح علیخان کاشی ـ درعصر آقا محمدخان بادشاه عم فتح علیشاه‌والی ایران بملك الشعرائی امتیازداشت وباوستادی فتح علیشاه بادشاه گردن‌میافراشت در موسیقی ومصوّری و طراحی عمارت و فنون دیگر بخوبی ماهر بودو بمقابلهٔ حملهٔ حیدری حملهٔ خاقانی منظوم نمود. ازوست:

بار دادی غیر را در بزم و هست بر دل خاقان ازین غم بارها

• • •

قامت موزون یار قد صنوبر شکست خندهٔ‌شیرین او قیمت شکر شکست

***

ماه قصب پوش من طرف کله بـر شکست
زلف سخن سای او غـالیهٔ تر گرفت

• • •

ساقی بیرحم چون دور بخاقان رساند هم‌می پیمانه‌ریخت هم‌خم‌وساغرشکست

• • •

دهنت تنگتر ست از دل من دل من تنگتر ست از دهنت

...

عالم‌همه صحرای ختن گشت بیکبار تا زلف تو در دست نسیم سحر افتاد

...

جان فدای چشم سحر انگیز تو کز ساحری
رونق از جادوی بابل برد و سحر وسامری
جمله خوبی در سرشتت جمع شد اما چه سود
شیوهٔ یاری نمیدانی و رسم دلبری

وله رباعی

خاقان که بهجر اشك گلگون میریخت
وز تیغ غمت ز چاك دل خون میریخت
خونی که ذخیره داشت اندر دل ریش
دیدم که ز راه دیده بیرون میریخت

خاکی:- میرزا محمد صالح دهلوی در دور محمدشاه بادشاه دهلی بودوبرفاقت میرزا محمد عسکری خان چکله دار بسر اوقات مینمود. ازوست:

پیش گردون سپر انداخته می باید رفت
با بد و نیك جهان ساخته می باید رفت
در قماریکه در آن داومحبت باشد
سر و جان و دل و دین باخته‌می‌باید رفت
بهر اسباب جهان سعی مکن کاخر کار
این متاعیست که انداخته می باید رفت

خالدبن‌ربیع: نامش فخرالدین و اصلش از مکهٔ معظمه مولدش خطهٔ خراسان از معاصران حکیم انوری بود. اوراست؛

ای دست برده از همه خوبان بدلبری نا وردمت بدست بماندم ز دلبری

رباعی

امروز چنانی که ترا بنده توان بود	در وصل تو با دولت پاینده توان بود
بی عقل بنور رخ تو راه تـوان یافت	بی‌روح بیاد لب تو زنده تـوان بود

خالص:ـ تخلص عبدالواسع هانسوی وطنش هانسی حصار از شهر هـای هندوستان‌ست ـ درعلم فارسی مهارتی کامل داشت رسالهٔ « دستور القدسی» درصرف و نحو وبلاغت و عروض فارسی ازوی یاد گارست. اوراست.

خالصا چشم و زلف و خط برخش	چه عجب گر بزور گرد آیند
هر کجا چشمهٔ بود شـیرین	مردم و مرغ و مور گرد آیند

. . .

من بخواب افتاده ماندم خالصا	وقت فرصت ای‌دریغ‌ازدست‌رفت

. . .

خالص ای مست سخن هشیار شو	خواب غفلت تا بکی بیدارشو

خاموش کاشانی:ـ یکه تاز عرصهٔ شیوا بیانی که در شیراز رحلتش از ین دار فانی ست. ازوست:

ز در اغیار و از دیوار سنگ یار می آید
بلای درد مندان از در و دیوار می آید

خانزاده تبریزی:ـ دختر نیکو پیکر میر یاد گار تبریزی بود. اوراست:

شبی در منزل ما میهمان خواهی شدن یا نه
انیس خاطر این ناتوان خواهی شدن یانه

خاور:ـ میرزا محمد اکبر ابن میرزا مهدی‌خان کابلی از فرقهٔ قزلباش نواح کابل ست و در زمان قیام شهر لکهنو با جناب والد ماجد اتحادی داشت ترجـمه حافله‌اش در «نگارستان سخن» مرقوم‌ست. ازوست:

نبود سلسله جنبان کلامم که بدهر	بستهٔ بند وفایش دل آزاد من ست
غالب نامور آن کش‌اسدالله خوانند	شاه‌ملک‌سخن ومرشدواوستادمن‌ست

وله رباعی

دی‌شب که بکوی میفروشم بردند دادند پیاله وزهوشم بردند
هر چند که گفتندحریفان برخیز القصه نرفتم وبدوشم بردند

ایضاً

خاور بفلك نرد هنر می بازیم بیهوده باین بوالهوسی میسازیم
نازدهمه کس ببخت‌وبرطالع‌خویش ما خود بنصیب دگران مینازیم

خاوری‌سمنانی:ـ جامع‌فضائل انسانی بود. ازوست:

بهر دیار که رخت سفر فرو بندی دل هزار کس از خانمان بگردانی

خاوری‌گیلانی:ـ متصف بمکارم نفسانی بود. اوراست:

میرفتی و این خسته طلبکار وفا بود جان میشد و بیچاره دل‌امید شفا داشت

خجندی: از ارباب علم و فضل خجندست. ازوست:

تا زلف رهزن تو ز عنبر کمند کرد مشاطه‌اش گرفت بدزدی و بند کرد
دل را غمت بعلت قلبی نمی خرید لکن چودید داغ توبروی‌پسند کرد

خرد:ـ خواجهٔ محمدیحیی خان لاهوری از احفاد زکریا خان صوبه‌دارلاهور بود و اورا عمش عبدالحکیم خان پرورش نمود. اوراست:

کدام تشنه جگر خاك شد در ین وادی
ز گرد راه تو بوی کباب می آید

. . .

ز لختهای دل کوه کن که ریخته بود
دمید لاله بدامان کوهسار آخر

. . .

ای برهمن پسر از غارت دلها پرهیز شده زنار تو تسبیح ز بسیاری دل

* * *

ای تیغ یار تیز بسوی که میروی وی آب زندگی بگلوی که میروی؟

خرد:ـ میرمحمود خان‌از صوفیان بلخ بود که بطلب نواب محمد ارشدخان از بلخ بهندوستان رسید و با دختر کفایت خان ابن محمد ارشدخان کدخدا گردید و بملازمت عالمگیر بادشاه اختصاص یافت و در دور فرخ سیر بادشاه بصوبه‌داری لاهور چهره برتافت و در اکثر علوم وفنون مهارت داشت و در سال احدی و ستین و مأته و الف (۱۱۶۱) قدم جانب عدم برداشت. ازوست:

دل پر خون شده مینای شراب لب کیست
جگرم سوخت ندانم که کباب لب کیست

***

بوصف طرهٔ مشکین او چون خامه سر کردم
سیاهی از سواد دودهٔ آه سحر کردم

خرم‌کرمانی:- ناهج مناهج خوش بیانی‌ست. اوراست:

پند اکنون کار می‌بندم که کار از دست رفت
دستیار این لحظه میجویم که‌یار ازدست‌رفت

خرم:ـ مولوی امام الدین‌احمدخلف شیخ رضی‌الدین سروری‌عرف‌مولوی غلام مرتضی ابن شیخ‌جلال‌الدین‌ـدر اصل از شهر زنجان‌ست یکی از بزرگانش درهند رسیده بلاهور اقامت گزید و والد خرم بذات خود در شاهجهان‌آبادتوطن اختیار کرد و خرم بعد تحصیل از والدخود بدارالحکومه لکهنو رسیده بملازمت بعض امرای آنجا پرداخت در سخنوری و خوشنویسی دستگاهی داشت . . .

او راست:

نه دلی هست بپهلو و نه دلبر ما را   نالهٔ مرغ چمن هست چوخنجر مارا

. . .

ما را نه سر کعبه نه پروای بهشت ست
مستان ازل را در میخانه بهشت ست

✿✿✿

مگر بلا سر کویش مقابل افتادست یکی شهید و دگر نیم بسمل افتادست

. . .

ساقیم دیروز از جام شرابم زنده کرد ذرهٔ افتاده بودم، آفتابم زنده کرد

. . .

آمد شبی بر قتل من صد گونه سامان در بغل
خنجر نهان در آستین ششمشیر عریان دربغل

خرم:ــ میرزا احمدکاشانی ــ از وطن بهند رسیده و در شهرممبئی سکونت گزید کتاب «برهان قاطع» را بعد تصحیح کامل بحلیه طبع محلی نموده چند اشعار او که در آخرش مرقوم بوده از آنجمله‌ست.

کنم حمد خدای فرد بیچون قادر سبحان
که ازیك لفظ کن ایجاد کرد این‌عالم‌امکان
کریمی کز عطاء لطف عامش اندرین عالم
مخلع شد ز دیبای عناصر پیکر انسان
حکیمی کو شفا بخشید بیماران خاکی را
بقانون شریعت از وجود مهتر دوران
محمد شاه او ادنی طراز از مسند لولا
جهاندار و جهان آرا رسول خالق‌منّان
زهی شأن و زهی شاهی که‌شد از دست تیغ‌او
اساس عدل‌ودین‌بر پا بنای ظلم و کین ویران
کلام الله ناطق معنی تنزیل ربانی
کتاب علم و عرفان کاتب مجموعهٔ عرفان
علی مفتاح گنج معرفت باب علوم حق
وصی مصطفی سلطان دین مولای انس و جان

خسته :ـ بهاء الدین احمد خراسانی که میر منشی خوارزم شاه بود.این

قطعه ازوست:

دریغ روز جوانی و عهد برنائی　　گذشت در غم دوری و رنج تنهائی
چنانکه موسم برنائی و جوانی رفت　　فروشو ای نفس من‌چنانکه‌برنائی

خسرواصفهانی: از قدماء شعراء‌ست. اوراست:

ای ناصحان چرا عبث این شور وشر کنید
بینید آن دهان و سخن مختصر کنید
یاران بجای فاتحه بعد از وفات من
در کوی او روید و دگر ناله سر کنید

خسروقزویتی:- در اقلیم نظم اورنگ نشین خسروی‌ست. اوراست.

گر میسر نبود آمدنم در کویت　　بنده پرور سربازار سلامت باشد

خسروی:- ملاابوبکر غزنوی از شعراء عهد خسرو ملك خلف خسرو شاه غزنوی بود، ازوست:

جانان به پیش تیر غمت دل سپر کنیم
در عشق نام خویش بگیتی سمر کنیم
سوگند ها خوریم که بودیم در بهشت
چون در میان کوی تو جانان گذر کنیم

خسروی: مولانا ابوطاهر طوسی از حکماء عالیشأن و شعراء باستان در عهد دولت سامانیان بود. اوراست:

دریغ از درنگت بهنگام صلح　　فغان از شتابت بهنگام جنگ
درنگم براحت همه زان شتاب　　شتابم بمردن همه زان‌درنگ
نهنگی ست هجران ودریای عشق　　بدریا بود جاودانه نهنگ

خسروی‌هروی:- از معاصران مولوی عبدالرحمن جامی‌ست. ازوست:

بستان حسن را گل روی تو آب داد　　گوش بنفشه را سرزلف تو تاب داد

خضر سبزواری: مردی تنومندوقوی هیکل در زمان سلطنت حسین‌میرزا

بوده و با آنکه ازبعض علوم حظی وافی داشت عمر عزیز بفسق وفجور میگذارنید و از افعال مردمان پسندیده محترز می‌ماند و مدام بباده‌نوشی و بچه‌بازی اشتغال داشت و از صحبت نسوان نفور و بمعاشرت امارد منبسط و مسرور بود. ازوست:

زنهار بزن اگر زری هست مـده   زر جز بجوان رند سرمست مده
موی سرزلف امرد از کف مگذار   سررشته دولت ست ازدست مـده

خضرشاه:ـ از خواجه‌زادگان استر آبادست. اوراست:

دردم ز حد گذشت بدرمان خبر کنید   کارم بجان رسید بجانان خبر کنید
آن‌خضر را که آب حیات‌ست در لبش   از حال تشنگان بیابان خبر کنید

خضری قزوینی:ـ موزون طبعی مجرّد و آزادمنش بود و مضامین دلکش موزون میمنود. اوراست:

سیاه بختی از ین بیشتر نمی باشد   که‌مجلس دگری روشن ازچراغ من‌ست

. . .

دست آزار از گریبان اسیران بر نداشت
آسمان ناسخت جانی همچو من پیدا نکرد

. . .

در بزم او کسم ببدی هم نکرد یاد   هر چند گوش در پس دیوار داشتم

. . .

سر کوی یار خضری بحریم کعبه ماند   که بهرطرف کنی رو بتوان نماز کردن

خطا:ـ ملا محمد شوشتری- درزمره کتاب خوانان و ذاکران بخوش الحانی و شیوا بیانی ممتاز بود- و در زمان وزیرالممالك نواب آصف الدوله بهادر بدار الحکومة لکهنو رسید و در سلك کتابخوانان سرکار وزیر منسلك گردید و تادور نواب سعادت علیخان بهادر زندگانی نمود مؤلف کتاب «بحرالبکا» هم اوست اکثر اشعارش در مرثیه و نوحه‌ست، اوراست:

بزیر قبهٔ آن تشنه لب نه قندیل ست
دل پـر آبله داغدار جبریل ست

و له رباعی در تهنیت مسند آرائی نواب سعادت علیخان بهادر . . .

سر رشتهٔ مملکت بهم می پیچید وز صبح سعادت مددی می طلبید
حق تاج امل ازسر باطل برداشت در روز جلوس حق بحق‌دار رسید

خلدی اصفهانی:- از ارباب ملکات سخن‌دانی ست. اروست:

ای ابر رحمت از تو تسلی نمی شود
این خاك ما که تشنهٔ باران آتش ست

عشاق را بآتش سوزان چه می دهی
سوز محبت تو دو چندان آتش ست

زینسان که داغ سینهٔ من خام سوز ماند
دستم بـروز حشر بدامان آتش ست

(خلدی) بوصف آب خضر جان‌نمی دهد
مرغ شرار خوار گلستان آتش ست

خلف تبریزی:- یادگار شعراء سلف بود. او است:

بیگانه است از همه کس آشنای تـو
ای سنگدل بگو چکند مبتلای تو ؟

خلف خان قزوینی :- طبعش سرمایه‌دار رنگینی، ازوست:

دیدهٔ بخت مرا فـرصت بیداری نیست
روز دنبال شب هجر تو پنداری نیست

بچه کار آیدم آن چاك که تا دل بدود
زخم تا دشمن مرهم نشود کاری نیست

خلفی:- امیر کمال‌الدین حسین اصفهانی فرزند میر حکیمی طبیب ست مرد اوباش ولوندبود. اوراست:

دمی ترا زبر خود جدا نمیخواهم بغیر خود بکسی آشنا نمیخواهم

. . .

ای گرد کوی یار دمی از هوا نشین مهمان مردمان شو و در دیده‌ها نشین
ای تیر یار از نظرش چون فتاده ای ما هم فتاده ایم به پهلوی ما نشین

خلقی:- میرزا خلیل هروی ابن‌العم سادات خان موسوی‌ست درهندوستان رسید و ملازمت آستانهٔ زیب‌النساء بیگم گزید. ازو ست:

برای خاطر مجنون بهشت زندان ست
هوا یکی ست اگر خانه در بـیابان ست

خلیفه:- امیر شجاع‌الدین محمود خلف خلیفه اسدالله متولی روضهٔ‌امام‌رضا علیه‌التحیة والثناست رباعی‌ازوست:

میکوش که کیسهٔ تو بی زر باشد تا در دو جهان عیش تو خوشتر باشد
در هم چکنی کزان تو درهم‌باشی دینار چه میکنی که دین بر باشد

خلیق:- کرامت‌الله خان عظیم آبادی نبیرهٔ نواب هدایت الله خان خرم ست و محمد جعفرخان راغب عم او بود. درابتدا «فدا» تخلص داشت و بعدفیوزلکهنو از میرزا فاخر مکین«خلیق» تخلص یافت. اوراست:

باب تیغ تر سازد گلوی بسمل مـا را
خدا یا آبرو ی تازه بخشی قاتل مارا

. . .

جانان اگر چه جای وفا در دل تو نیست
لکن کدام دل که در و منزل تو نیست ؟

. . .

تا کی بغم عشق تو آه جگر آید ای کاش دل خسته‌ام از سینه بر آید

. . .

دل در آن چا ه زنخدان رفته یوسفی در چه کنعان رفته
از پی قتل که یا رب امروز ترک من بر زده دامان‌رفته

خلیل بیک لاهیجی:- داروغهٔ دواب طالب خان وزیـر ایران بود. این

رباعی ازوست:

راه حرمین گر زمن پرسی راست آن راه ز مرقد شه هر دو سراست

زانرو که در مدینهٔ علم علی‌ست از در بدرون خانه رفتن اولی ست

خلیل تبریزی:ـ ذهنش رسا و طبعش حدت آشنا بود. اوراست:

مرا چون بیند از غیرت شود شرمنده یار من
الهی گم شوم تا او نگردد شرمسار من

خلیل تیرگر خلخالی:ـ مضامینش تیر جگر دوزست.

بصد نیاز بروی تو جان بر اندازم
چو زلف را تو بصد تا در بر انـدازی

خلیل حلی.ـ شاعری جلیل بود. ازوست:

نسبت روی خود بماه نکن نسبتی نیست اشتباه مکن

خلیل.ـ خواجه اسمعیل خان لاهوری فرزند رشید نواب عبدالمؤمن‌خان برادر کوچك نواب دلیر جنگ بود، و مشق سخن از حاکم لاهوری می‌نمود،..

ازوست:

چشمش ز سیاه مستی خویش پروای خمار مـا ندارد

. . .

منکه ز جان خویشتن سیر شدم بهجـر او
کاش بوصل او مـرا مژدهٔ ناگهان رسد

خلیل عطار کاشی:ـ معاصر تقی کاشی ست. ازوست:

هرچه از دوست رسد گر همه جور وستمست
نیست آن جور وستم غایت لطف و کرم‌ست

خلیل:ـ علی ابراهیم خان بنارسی مخاطب به «امین الدوله» عزیز الملك نصیر جنگ در بدو حکومت سر کار انگریزی داروغهٔ عدالت شهر بنارس بودطبع مستقیم و ذهن سلیم داشت و تذکرهٔ «صحف ابراهیمی» ازوست. اوراست.

نه دلم دهد اجازت که دمی گذارم او را
نه توان و طاقت‌ست این که نگاه‌دارم‌اورا

. . .

کارم ای یار مشکل افتاد ست — که مرا کار با دل افتاد ست

. . .

حرف دل کندن از لب لعلش — از خط پشت آن نگین پیداست

. . .

ز بیم آنکه تو در خانه نمی‌آئی — که ناله ام در و بام جهان بجنباند
اسیر عشق تو نقص عاشقی باشد — که زیر تیغ لب الامان بجنباند
بسنگ رخنه نماید چه‌جای سینهٔ من — گر اندگی مژهٔ او سنان بجنباند

. . .

پرده داران ز حسد پرده در ان افتادند
ور نه ربط من و او قابل اظهار نبود
لخت لخت جگر از چشم تمام ریخته ست
دامنم ور نه خلیل این همه گلزار نبود

خلیل:- محمد ابراهیم دهلوی مخاطب به «اصابت خان» ازمنصبداران‌سرکار عالمگیر بادشاه بود. اوراست:

نمی‌دانم که در یکروز محشر چون شود آخر
حساب جرم چندین ساله عصیانی که من دارم

. . .

نیستند اهل دول در فکر سامان کسی
پخته کی از آتش یاقوت شد نان کسی

خلیل:- میرزا خلیل شوشتری خلف میرزا شکرالله از ارباب دستگاه بود

اوراست:

نه چون گلهای رعنا با دو رنگی در چمن سر کن
چو رنگ و بوی گل بادوست دریک پیرهن سر کن

خلیل:- میرزا محمد خلیل مولدش چیچره که شهریست ملحق هو گلی متصل دارالامارة کلکته اوراعمدة التجار حاجی محمد کربلائی بفرزندی گرفته برای شغل تجارت بشهر لکهنو فرستاده بود - بسکه طبع موزون و شوق نظم داشت آنجا بخدمت میرزا محمد حسن قتیل زانوی تلمذته نموده و بعد وفات پدر مجازی از شغل پدری دل بر کنده ملازمت حکام انگریزی گزید و بمعیت یکی از انگریزان به دارالسلطنه لندن رفت، و همانجا ازین جهان در گذشت. اوراست:

خلیل را که تو کشتی چه جرم دیدی ازو
که ریختی بزمین خون بیگناهی را

✡ ✡ ✡

اشکم از دیدهٔ تر متصل آید بیرون
گریم از هجر تو چندانکه دل آید بیرون

رباعی

صندل نکند درد سرم را سودی — بوئی ندهد بر آتش من عودی
تا چند خلیل از غمت ای عهدشکن — جاری کند از دیدهٔ پر نم رودی

خنجر بیك جغتا:- از عمدهٔ ملازمین محمد اکبر بادشاه بود و درفن هندسه و موسیقی و نظم و نثر و معما علم شهرت میافراشت ازوست:

آبم گذشت از سر و بر باد رفت جان
تن خاك گشت و آتش دل شعله زن هنوز

✡ ✡ ✡

آهم ازدل چند در کویش نهان آید برون
بعدازین چندان کنم افغان که جان آید برون

خواجکی‌رازی. زبانش راشغل نکته پردازی بود.ازوست:

غصه مستولی و غم بی حد و هجران وافر
همه می بینی و پرسی سبب مردن‌چیست؟

. . .

نمیخواهم که مردم بشنوند آوازهٔ حسنش
وگرنه آنچه مجنون کرد من‌هم میتوانم کرد

خواجه سیاریش:- از قدماء شعراءست: اوراست:

ربود از من بدستان دل دلارا می پری روئی
سمن ساعد نگارینی غزاله رخ غزل گوئی

وفا جوئی ادا خوئی پری روئی سمن بوئی
برخ ماهی ببر سیمی بلب‌قندی‌شکر خوئی

خواجه کلان‌کرمانی:- یا ماوراءالنهری‌ازامیران سلطنت‌با برشاه‌وهمایون بادشاه بود، ازوست:

قابل بخشش شدم از فیض بی سرمایگی   در قیامت‌هم تهی دستی بفریادم رسد

. . .

کسی گرفته دل خویش را زدلبر خویش
چه جورها که نکردیم‌با ستمگر خویش

. . .

کند اظهار رنجش گرچه‌آن نامهربان بامن
ولی دانم که دارد گوشهٔ خاطر نهان بامن

خواجه:- محمدحسین قزوینی از ملازمان محمداکبر بادشاه بود. ازوست:

دریغا درد را مرهم ندیدم   امید وصل تو آنهم ندیدم
از آن‌کار مراسست‌ست بنیاد   که عهد دوستان محکم‌ندیدم

خوارزم‌شاه:- سلطان‌قطب‌الدین‌محمدفرمانروای‌خوارزم بود وسلاطین‌خوارزم

شاهیه بوی‌منسوب‌اندـ درسال احدی و تسعین واربعمائه (۴۹۱) سلطان سنجر اورا بحکومت‌خوارزم منسوب‌ساخت و تاسی سال حکمرانی نموده نقدجان باخت‌ذخیره خوارزم‌شاهی ملا اسمعیل جرجانی‌و «حدائق السحر» رشیدالدین وطواط بنام‌همین بادشاه مصدرست. رباعی ازوست:

دشنام کزان لبان دلکش باشد — دُر می‌شمرش که آبش آتش باشد
لبهای توچون گل‌ست ودشنام‌چوباد — هر باد که بر گل گذرد خوش باشد

خوارزمی‌رازی:ـ از ارباب علم‌بلدهٔ ری بود. اوراست.

میرم از هجر و نخواهم که بمن رام شوی
ترسم از عشق‌من سوخته بد نام شوی

خورشید:ـ مولوی خورشید علی بنارسی فرزند ارجمند شیخ محمدسمیع ابن شیخ محمدرضا ـ مولدش شهربنارس‌ست و اصلش از الله‌آباد در سنه ثلثین و مأته والف (۱۱۳۰) مهر وجودش از افق میلاد طلوع نموده ودر عنفوان شباب بعد تحصیل علوم رسمیه از عم خود محمدفصیح طبعش مائل شعر وشاعری گردیده و قدرتی بر نظم اردو و فارسی حاصل کرده در الله‌آباد بوکالت عدالت مشغول‌بود. ازوست:

بر داشت از رخ تو سحر گه نقاب‌را — آتش بجان فگند صبا آفتاب را
بیتاب کردم این‌دل گل کرده‌داغ‌را — افروختم زبرق نگاهی چراغ را

. . .

آه شرمی نیست این عشق‌ستم‌ایجادرا — مرگ در انعام محنت میدهد فرهاد را

. . .

شوخیکه نهان ست و بدل پرده گزین ست
آنرا که مکان نیست درین خانه‌مکین ست

. . .

صبا را گو نیاید سوی خورشید — اگر از یار پیغامی ندارد

. . .

تیر آن ابرو کمان تا پر به‌پهلویم نشست
بوسه زن لبهای زخمم بـر لب سوفار شد

. . .

ای محو جلوهٔ می ناب دو آتشه | خون میخورم بجای شراب‌دو آتشه
در فکر بوسهٔ لب ساغر بسوختم | ساقی بر آتشم بزن آب دو آتشـه

خوشتر:ـ میرزا فضل الله دهلوی فرزند محمدافضل سرخوش بود. اوراست:

میشود وا همچو گل از رشتهٔ‌کارم گره | غنچهٔ بند قبایش را اگر وا میکنم

خوشگو :ـ بندرابن داس دهلوی از ماهران لب ولهجهٔ ارباب لسان ست، ازاوست:

نگه در توتیا غلطیده میخیزد ز مژگانش
سخن پان خورده می‌آید برون‌ازرنگ آن‌لبها

. . .

اگر معراج بخل ممسکان دهر ما اینست
خداوندا غریق بحر رحمت ساز قـارون را

✡ ✡ ✡

تا بوت مرا از تو گل فاتحهٔ نیست | این‌رسم کهن حیف بعهد تو بر افتاد

✡ ✡ ✡

دماغ گوشهٔ دستارمن‌داردز کام‌از گل | بفرقم‌سایهٔ خاری از آن دیوارمی‌باید

✡ ✡ ✡

از بیم بدان تا رح خوب تو به بینم | آئینه‌بکف پشت بسوی تو نشینم

. . .

برای یار تعظیم رقیبان هـم ضرور افتد
بشوق بت نخستین سجدهٔ پیش برهمن کن

خوشوقت:ـ لاله خوشوقت رای لکهنوی پسر لاله شتاب رای ملازم منشی

دانش علیخان برادر منشی رونق علیخان رونق لکهنوی بود: اوراست:

دادمت دل در پی جانی هنوز تیغ کین بی‌مهر میرانی هنوز
روی آن آئینه رودیدی‌مگر از چه رو آئـینه حیرانی‌هنوز

خوشی‌شیرازی:ـ از ارباب نکته پردازی‌ست.

نقد جان صرف ره آن دلستان خواهیم کرد
خدمتی کز دست ما آید بجان خواهیم کرد
خوبرویان خواه دل خواهند ازما خواه جان
هرچه خواهد خاطر ایشان‌چنان‌خواهیم کرد

خوندمیر:ـ میرغیاث‌الدین نبیرهٔ میرآخوندمؤلف «روضة الصفا» بود و «حبیب السیر» و «خلاصة الاخبار» و «مأثر الملوك» و «مکارم الاخلاق» از تألیفات اوست:

چنان شدم ز ضعیفی که برد باد صبا بهر نفس بدنم را بکشور دیگر

خیال:ـ میرمحمد احمدآبادی از اولاد شیخ محمد غوث گوالیاری شاگرد میر محمدافضل ثابت الله آبادی بود و در مرشدآباد بملازمت سراج الدوله ناظم بنگاله بسرمینمود‌ـ گویند که هفده مجلد «بوستان خیال» از مصنفات اوست و در سال ثلث و سبعین و مأته و الف (۱۱۷۳) زیر زمین مرشدآباد آرمید. او راست:

هست صد درویش را کافی کمند وحدتی
خاکساران بستهٔ یکرشته همچون سبحه‌اند

...

خیال اندیشهٔ طوفان نوح از خاطرت رفته
که خواهی آستین از دیدهٔ نمناك بر داری

...

نگاه من از مردمك می گریزد ز بس دیدم ازمردمان بی وفائی

...

حصار عافیت صد رخنه دارد　　ز احوال ز ره فهمیده باشی

. . .

اهل دنیا را بود از روی غفلت عزتی　　گر نباشد خواب در مخمل ندارد قیمتی

خیالی بخاری:— شاگرد ملا عصمة‌الله بخاری— مردی درویش طبیعت بود و ذکرش در «صبح گلشن» موجود و از سهو کاتب «شمع انجمن» در حرف حاء مهمله تخلص وی حیاتی بتاء مثناة فوقانیه بجای لام مرقوم شده ازوست:

حاجی بره کعبه ومن طالب دیدار　　او خانه همی جوید و من صاحب خانه

هر کس بزبانی صفت عشق تو گوید　　عاشق بسرود غم و مطرب بترانه

تقصیر خیالی بامید کرم تست　　یعنی که گنه را به ازین نیست بهانه

خیالی تونی:— از خوشخیالان عهد خود بود. اوراست:

زاهدان را واجب ست از احترام انداختن
برف را می باید از بالای بام انداختن

خیالی:— حافظ محمد کشمیری از شیوا بیانان عهد جهانگیر بادشاه ست سخنوران همعصرش اورا انوری ثانی میخواندند. ازوست:

بعشوه کشتی و بازم بغمزه جان دادی　　گر از خدای نترسم ترا خدا گویم

خیالی خجندی:— از مهرهٔ مضمون بندی‌ست. او راست:

گیسو برید و شد فزون مهرش من گمراه را
گم کرده ره داند بلی قدر شب کوتاه را

. . .

توئی مقصود از جان ورنه بی تو　　نباشد غم اگر جان هم نباشد

. . .

تا جان ز وفای دهن تنگ تو دم زد
از شهر بقا خیمه بصحرای عدم زد

چون ماه نو از دیده نهان گشت یقین شد
کز فتنهٔ ابروی تو ترسید که خم زد

باشد که بجائی رسد از عشق خیالی

چون از ره اخلاص درین راه قدم زد

خیالی کاشی:- معلم اطفال کاشان و در عرصهٔ سخن از نازك تلاشان . . .

اوراست :

مده ای خضر فریبم بحیات جاودانی

من و خاك آستانش تو و آب زندگانی

خیر:- خیرات علی بن شیخ محمد شاکر - مولدش شهر مرزاپور و مسکنش بنارس بود و مشق سخن از شاه محمد علیم الله آبادی می‌نمود. ازوست:

عمریست که در کوی مغانم گذری نیست

ای وای که از مسکن خاصم خبری نیست

سوگند سر عشق که در گلشن امکان

چون نخل محبت شجری بی ثمری نیست

خیر:- ملاخیری وجودش از خاك تربت ست این رباعی ازوست:

خیری بوفا اگر تو صادق باشی — خاك ره یاران موافق باشی

کافر باشی نباشدت بغض و نفاق — به زانکه مسلمان منافق باشی

باب دال مهمله

داد:- از شعراء بغداد و مداحان سلطان سنجر بود ووی داد مدح و ثنا و سلطان داد جائزه میداد رباعی ازوست:

چون حرف اگرچه در سخن آویزم — در هر معنی لطیفه‌ای انگیزم

ور جز بثنای تو زبانم گردد — همچون سخن از سر زبان برخیزم

داعی:- ملا میرك اصفهانی خلف ملاضمیری ست، اوراست:

محبت تو چگویم چه خانه پرداز ست

که نا امیدی جاوید یك نشانهٔ او ست

. . .

آمدی رفت ز خود دل بکنارم بنشین
بنشین تا بخود آید دل زارم بنشین

دین و دل بردی و اکنون پی جان آمده‌ای
بنشین تا بتو آنهم بسپارم بنشین

✿✿✿

میان خوبرویان چو برآری سر که گویندت
ز دستت بر نمی‌آید که یك عاشق نگهداری

داعی :ـ مولانا شمس الدین بخشی که شیخ‌الاسلام شهر نخشب بود .

رباعی ازوست:

ای نام تو ورد نامداران جهان خردان درت بزرگواران جهان
نوك قلم کمینه شاگردانت فرمان ده تیغ شهریاران جهان

داعی :ـ مولانا محمد مؤمن تفرشی سید عالی نسب بود وتحصیل کمالات در اصفهان نموده و بوطن خود انزوا گزیده بر هر گونه نظم و نثر قدرت داشت، مگر بنظم قصائد اکثر توجه میگماشت و بعمر نود سالگی در سنه خمس وخمسین و مائة و الف (۱۱۵۵) داعی اجل را لبیك اجابت گفت. اوراست:

شبی ز نشهٔ صهبای بیخودی سرشار
کشیده ساغر وحدت بطاق ابروی یار

چه شب بنرگس جادوی حسن سرمه فروش
چه شب بابروی دلجوی یار وسمه گذار

در آن ز معشر روحانیان گروهی چند
که شوق صحبت شان از ملك ربوده قرار

نشسته پیر خرد حاجبانه بر درگاه
درون نداده ز نا محرمان کسی را بار

بشخنگی طـرفی ایستاده عشق بپـای
بقهرمانی یکسو جنون گرفته قـرار
عروس حسن شده جلوه ساز وعشوه طراز
بجلوه هوش ربا و بعشوه صبر شکار
طـراز ناز ببر شقهٔ کـرشمه بدوش
برخ ز شرم نقاب و بسر ز شوق خمار
بـدین صفت صنمی با همه جلال و جمال
بسینه دست ادب ایستاده چـاکر وار
نشستـه پادشهی خسـروانه بر مسند
که از فروغ رخش بزم گشته آینه زار

داغی:ـ بغین معجمهـ محمدرضا مشهدی‌از معاصران تقی کاشی ست . . .

رباعی

ما را جانی که جز طلب داند نیست — یا فرق میان روز و شب داند نیست
دور از تو نفس نمیزنم زانکه ترا — در دل نفسی که راه لب داندنیست

دامی:ـ ملا عبدالواسع اصفهانی پسر ملا کلب علی همدانی در علم ریاضی مهارتی داشت و در سنه ثنتین و سبعین و مائه و الف (۱۱۷۲) بسال بست و هفتم از عمر گرفتار دام اجل گردید اوراست:

دگرانت نگرانند و من دل نگران — نتوانم نگرم بر تو ز بیم دگران

✡✡✡

اکنون که از دور سپهر آمد بهار و رفت دی
ساقی بیاور جام می نائی بیاور بانگ نی
کو محرمی کز مرحمت گاه‌آورد گاهی برد
مکتوبی از وی سوی من مرقومی‌ازمن‌سوی وی

داناشیرازی: دانای رموز سخن بود ازوست:

به نمودم روز وصل یار داغ خویش را
آفتاب آمد برون کشتم چراغ خویش را

. . .

باین کرشمه و تمکین که میرسد تیرش
کباب میشود از انتظار نخچیرش

. . .

بلوح دل همیشه مشق عشق پاك میکردم
قلم روزیکه شق شد من گریبان چاك میکردم

. . .

ای که با صد آرزو گردیده ام نخچیر تو
سخت میترسم زبونم بینی آزادم کنی

دانالاهوری:۔ ملازم دفتر انشاء عالمگیر بادشاه بود. اوراست:

اضطراب اندر سخن عیب‌ست دانا چون هلال
مصرعه بر جسته باید گو پس از ماهی بود

دانا:۔ محمد اکبرخان دهلوی فرزند رشید نواب مقرب‌خان مخاطب بحکیم الحکماء که در سلطنت محمدشاه بادشاه دهلی باحیاء قلوب مرده می پرداخت. این رباعی ازوست،

گرما بگذشت این دل زار همان | سرما بگذشت این دل زار همان
القصه تمام گرم و سرد عالم | بر ما بگذشت و این دل‌زار همان

دانش:۔ سو بهارام لکهنوی۔ بعد سن تمیز در عظیم آباد برفاقت راجه‌شتاب رای اوقات میگذرانید:

ابروش با حسن سبز امروز یکسان دیده ام
تیغ جوهر دار را در سبزه پنهان دیده ام

نیست آسان دست درزلف بتان کردن دراز
شانه را در سینه صد زخم نمایان دیده ام

دانش:ــ ملا حسن علی شوشتری که در «ید بیضا» و «نشتر عشق» و «گلشن» و غیر آن بتخلص حسن در حاء مهمله تعبیر کرده ازوست:

دور شو ز آنانکه مردود بزرگان میشوند
کوچه باید داد سنگی را که میغلطد زکوه

دانش:ــ میرزا زین العایدین فرزند نواب آصف خان جعفری‌ست اوراست:

ما و مجنون گرچه‌از یك وادئیم ایدل چه سود
عشق فرزندان بسی دارد ولی قابل یکی‌ست

دانهی:ــ شاعری بود که از خاك دانه که دیهی‌ست در اطراف نیشابور سر کشیده و مدتی بقناعت ملازم خانه خودش بوده‌پس جذبهٔ آب ودانه‌اورا بهندوستان کشید و همانجا زیر خاك خوابید. روزیکه الفتی شاعر راضرب چوگان بر بینی رسید دانهی این‌قطعه بوی نبشت.

الفتی بسکــه شعر بد میگفت   نیك زد باطن لو ندانش
چرخ‌چوگانی ازقضا بشکست   پشت بینی بجای دندانش

داود:ــ ملا محمد توی‌سرکانی برادرزاده قاضی حسن و شاگرد رشید خلیفهٔ سلطان ست ــ رباعی ازوست:

ابدال طریقت آن نمدپوش رسول   روزیکه قدم نهــاد بر دوش رسول
از رفعــت قــرب سر اوادنی‌را   خم گشت‌چوقوس‌و گفت‌در گوش رسول

داوری:ــ محمد ابراهیم کاشی‌مولدش قریهٔ اران‌حوالی کاشان‌ست‌وعهدهٔ قضاء کاشان بوی مسلّم بود. اوراست:

بود روزیکه از غم رسته باشم   چو ابرویت بهم پیوسته باشم
نظر را خواب بی توحاش لله   که تو بیرون‌ومن دربسته باشم

داوری:ــ میرزا محمد ابن‌میرزاوصال ست ــ شاگرد والد خویش ودرشاعری و خوشنویسی سرآمد معاصران بود. ازوست:

برخیز و بیــا ببزم مستان   داد دلی از شراب بستان

گه وجد و گهی شراب پیما در بزم بهای وهوی مستان
روی تو گل ست و پرده بر گیر تا بزم مرا کنی گلستان
در مکتب عشق داوری را لطفی ست به از هزار داستان

دبیر:ـ جواهر لال لکهنوی پسر بستی رام قوم کاتیهه ست ـ اصل وطنش قریهٔ‌ایست در حوالی خیرآباد مضاف بصوبهٔ اود ووی در لکهنو بملازمت سرکار نواب نصیرالدوله خلف نواب عمادالملك سرفرازی داشت اوراست:

گاه نالیدن و گه ناله کشیدن از درد
چه بلا هـا که نصیب دل بیمارم نیست

. . .

چون پی قتل رقیب آن بت‌بدکیش آمد
یاس را گریه بحال من درویش آمـد

. . .

دمـید اندر تنم جان از پیامش دبیرا کار عیسی نامه بر کرد

☆ ☆ ☆

دلا سمنـد فغان گو نمیرسـد بفلك
ز آه شعله فشان زیر تازیا نه بکش

درد :ـ کرم الله خان دهلوی طبعش رنگین و کلامش شیرین ست . . ازوست:

خون ندارم که کنم سرخ رخ پیکان را
تشنه رخصت کنم از خانهٔ خود مهمان را

ای زخم نصیبـان ترا عـار ز مـرهم
قربان سر زخم تو یك زخم دگر هم

دردی‌سمرقندی:ـ در سخنوران صاحب سرمایه و در ارباب فقر و توکل بلند پایه بود. اوراست:

مرغ روح خود از آن در قفس تن دارم
که بگرد تو بگر دانم و آزاد کنم

دردی:ـ میرزا رضامتوطن کلکته پدرش میرزا مهدی طبیب لکهنوی در کلکته اقامت گزید و دردی همانجا متولد گردید، مردی مستعد و ذی لیاقت بود و با قاضی اختر طریقهٔ دوستی میپیمود از کثرت شرب مدام در عنفوان شباب جان داد.

ازوست:

بچشم من کدامی شعله رو نورافگن ست امشب
چراغ دیده‌ام از پرتو آن روشن ست امشب
ز بس یر کالهٔ (؟) دل ریختم از چشم تر پیهم
کنار جیب و دامانم چه رنگین گلشن ست امشب
شکست طرهٔ نازش چنان جا کرد در جانم
زهر عضوم صدای شوق بشکن بشکن ست امشب

***

شب خیال روی آن مه پاره در سر داشتم
پارهای دل بمژگان همچو اختر داشتم

. . .

آن دل که بود همیشه اندر بر ما — باشد بخرابات مغان رهبر ما
عقلی که مبراست ز آلایش می — پیغامبر ما باشد و پیغمبر ما

درکی:ـ آقا بابا متوطن جولك بود که قریه‌ایست حوالی نهاوند و پدرش از طرف شاه اسمعیل صفوی بوزارت همدان سرفرازی داشت. اوراست:

شهی کز تعظّم پی بت شکستن — نهد پای قدرت بکتف پیمبر
تعظّم چنین ست ما اعظم الله — بزرگی همین ست الله اکبر

درویش:ـ روغنگر سیف زبان هروی و بعضی روشنگر بجای روغن گر نوشته‌اند وی در زمان سلطان حسین میرزا بود. ازوست:

روزیکه نسخهٔ خط خوبان تمام شد در مصحف جمال تو ختم کلام شد

درویش سرخسی:ـ از خوش نوایان موزون طبع‌ست. اوراست:

کشم بدیدهٔ و دل نقـش ابروان تـرا
بین بچشم که چون میکشم کمان تـرا

درویش:ـ عبدالمجید طالقانی خط شکسته درست مینوشت و بلباس آزادی و بی‌تعلقی بسر میکرد و در عین جوانی بشهر اصفهان در سنه خمس و ثمانین از مأته ثانی عشر (۱۱۸۵) ندای ارجعی شنید. اوراست:

پرسید کسی دوش ز بزمت خبر از من
پنداشت که من داشتم از خود خبـر آنجا

. . .

شدم افسوس ز نا دیدن روی چـو مهت
برهت خاك و بر آن خاك نیفتـاد رهت

. . .

خطت دمید چه پـروای گلستـان داری
بنفشه بر گل و سنبل بر ارغوان داری

درویشعلی:ـ معروف به پیر صد ساله از رفقای امیرعلی شیر بود . ایـن رباعی ازوست:

منمای بغیر من رخ ای سـیم ذقـن
کز غـایت غیرتم رود جان از تن
خواهم که شوم مردمـك دیدهٔ خلق
تـا روی تو هیچکس نه بیند جز من

درویش‌محمد:ـ قصه خوان ملازم سرکار امیرخان ترکمان بودـ روزی پایش در فلك (۱) نهاد در آن وقت این رباعی موزون کرده. :

(۱) فلك بفتح فـا، چوبیست‌طولانی سوراخ دار که معلمان هردو پای اطفال بازی گوش درآن بند کنند. منه

رباعی

پایم که دویده بود در هر وادی چون بی ادبی نمود دادش دادی
از دولت تو رسیده پایم بفلك اکنون بزمین نمیرسد از شادی

درویش:ـ ملا درویش حسین شیرازی در صنعت تذهیب ماهر بود و درعهد اکبری سیر هندوستان نمود. **رباعی**

اوك خط اگرچه زیب رخسار کند وز سنبل تر زینت گلزار کند
تا در نگری کند برخسار بتـان آن کار که با آینه زنگار کند

دریائی:ـ پندت رتن ناتهه لکهنوئی پسر پندت امر ناتهه شعله از شاگردان گل محمد خان ناطق مکرانی و دوستان قاضی اختر بود. اوراست:

خـواب آمد ته تیغ ستم ایجاد مرا سایۀ سرو بود سایـۀ جلّاد مرا
سهل مشمر فن رندی که شدم پیر و هنوز سبق باده کشی میدهد اوستادمرا
بندۀ حلقه بگوشم سر خدمت دارم وای من گر بکند سرومن آزادمرا

دستور:ـ میر محمد رفیع قزوینی در هندوستان رسید و ملازم سر کار نـواب آصف خان جاهی گردید رباعی ازوست.

هر نکته ز شرع اصل چستی دارد در دیدۀ ظاهر ارچه سستی دارد
نسبت بحقیقت اعتقادات عـوام خوابی‌ست که تعبیر درستی دارد

دعائی:ـ شاه دعائی دهلوی از فقراء صاحبدل اکبر بادشاه‌ست. اوراست:

عاشق برای دیدن رویت رجان گـذشت
از جان برای همچو توئی میتوان گذشت

رباعی

دارم سخن و زبـان ندارم چکنـم
درد دل اگـر نهان ندارم چکنـم
باور کنم از تـو وعدۀ وصل ولـی
از بخت خـود این گمان ندارم چکنم

دعوی:- قاضی رکن‌الدین سر آمد علماء عهد مظفرالدین اتابك وقاضی بلدهٔ قم ومعاصر کمال‌الدین اسمعیل‌اصفهانی و مداح جمال‌الدین‌عبدالرزاق‌ست-دیوان فارسی وقصائد عربي‌دارد، ازوست:

یکی زبان و هزاران شکایت ست مرا
تو شاد زی که غم بی نهایت ست مرا

. . .

دست در حلقهٔ آن زلف معنبر زده ام
کار دل چون سر زلف تو بهم بر زده ام

. . .

ای روی خوش تو گلشن من کوی تو همیشه گلخن من
تنها نه دل ست عاشق تو هر موی دلی ست بر تن من

دقیقی :- اوستاد ابومنصور محمدبن محمدبن احمد طوسی یا سمرقندی یا بخاری از قدماء شعراء ومدّاحین آل سامان بود و با غلام خود نرد عشق میباخت آخر همان معشوق بخاك هلاکش انداخت: اوراست:

گویند صبر کن که ترا صبر بردهد آری دهد ولیك بعمر دگر دهد

. . .

یاری گزیدم از همه خلقان پری نژاد
زان شد ز پیش چشم من امروز چون پری
لشکر برفت و آن بت لشکر شکن برفت
هر گز مباد کس بدهد دل بلشکری

دل:- میرزا محمد هاشم ارتیمانی خلف میرزا رضی بن میرزا ابراهیم ادهم ست‌شاگرد شیخ محمدعلی‌حزین بود، اولاً هاشم تخلص داشت. ازوست؛

گل باغ کی بچشم من زار آید ای دوست
که بدیده بی جمالت مژه خار آیدای‌دوست

ز فشار پنجهٔ غم چو رهد در آتش افگن

دل خون گرفته دیگر بچه‌کار آید ای دوست

رباعی

ترك من و رسم دلربائی نکنی   دوری ز تو مرگست جدائی نکنی
ترسم که بمیرم و نه‌بینم رویت   ای عمر عزیز بیوفائی نکنی

دلشاد خاتون:ـ دختر امیر علی جلائر و خواهر امیر احسن جلائر و زوجه امیر حسن جلائر بود و شوهرش مدتی بحکومت بلخ بسر نمود . . .،

از اوست:

اشکی که سر ز گوشهٔ چشمم برون کند

بر روی من نشیند و دعوای خون کند

. . .

حل شد از غم همه مشکل که مرا دردل بود

جز غم عشق که حل کردن آن مشکل بود

رباعی

آبی که فلك بلب چکاند ما را   در گشتهٔ بحر و برد واند مارا
ای کاش بمنزلی رساند ما را   گز هستی خود باز رهاند ما را

دلیری:ـ حسن بیگ اصفهانی از مستعدان فن سخندانی ست. این رباعی از اوست :

آن شوخ مدام خشمگین میباید   آن چهره همیشه آتشین میباید
گر بوسه طلب کنم برددست‌بکارد   شفتالوی کاردی چنین میباید

دلیری.ـ از موزون طلبان هندوستان بود. اوراست:

نمیدانم کجائی هر کجا باشی تو خوش باشی

بحق آشنائی گاه گاهی یاد کن مارا

دلیلاقمی:ـ کلامش دلیل خوش فکری اوست.

حرص یکدست بدنیا زده یکدست بدل
بضرورت دو عصا لنگ نگه میدارد

دوائی گیلانی :- در زمان اکبری از وطن بهند رسیده و بذریعهٔ خان اعظم کوکلتاش در سلك ملازمان شاهی منسلك گردید، اوراست:

نیست تبخاله بلب لعل گهر بار ترا
عنبر افگنده قضا آتش رخسار ترا

از تف نبود کاهش شمع رخ تو
آتش حسن تو بگداخته رخسار ترا

دوپیازه:- ملا عبدالمؤمن دهلوی معروف بملا دو پیازه‌ابن ملاولی محمد از هر گونه علم و فضل بهرهٔ وافی و نصیبهٔ کافی ربوده و در زباندانی ترکی فاقد العدیل بوده بسکه سخریه و مزاح بر طبعش غلبه داشت فضائل علمیه‌اش شهرت نیافت. عمری برفاقت نواب آصف جاه نظام الملك بهادر فتح جنگ بسر برده، در قصبهٔ هند یا هر ده که بفاصله یکروزه راه از قصبه چهپا نیر از اعمال ملك بهوپال واقع ست ودیعت حیات‌بمو کلان اجل سپرده، مزارش همانجاست، «اتراك عالمگیری»لغت ترکی‌ازوستدر وی‌بمدح بادشاه گفته:

شعلهٔ قهرش بدریا گرفته | آب خاکستر بیکدم میشود
روی تیغش کی‌بود آلوده‌رنگ | دارد از خون مخالف آب ورنگ
آسمان ازطوغ او ترسان شده | روز وشب برخویشتن لرزان شده

و «النامه» ملاطرفه رساله‌ایست که برای تنزه طبائع اصحاب شوق و تنشیط خواطر ارباب ذوق بتمامه درین مقام‌حوالهٔ خامه میشود.

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الخدا خوان یغما۔ **الرسول** خیرخواه دشمنان۔ **الفرشته** چغل مخفی۔ **الولی** آنکه بنام او گدائی کنند **البادشاه** کاهل زبان **الوزیر** هدف تیر آه بیچارگان۔ **البخشی** بهمه کس تلخ **المنصبدار** جماعۀ دشمن درپس **النواب** مجموعۀ تغافل **السردار** ریسمان جاروب **الشقدار** بعداز تغیر مردك **الکوتوال** نمونۀ ملك الموت **القاضی** میخ در گل **المفتی** نوشت هرچه گفتی **المتولی** خاص نویس دفتر عزرائیل وایضاً جوال چغلی **الوکیل** مجتهد دروغ **الخوشآمدگو** تازه روزگار **القاضی زاده** حاشیه باب الاحتلام **المخدوم زاده** جدفروش **البیوقوف** کروری دیانت دار **المفلس** فی امان الله **الطالب علم** گرسنه ازل **الملاصبیان** ماکیان جوزه دار **التحویلدار** تتوی نقاره **القدیمی** یابوی کهنه لنك پس طویله **التیزدو** نوکر ماهیانه نامشخص **الماهیانه دار** خواهان کوتاه عمر **النامعقول** نوکر تعظیم طلب **البیغیرت** خود فربه اسب لاغر **الخانه خراب** زن خوش طبع در خانه **الزیارة** بهانه گاه فسق **المجاور** مکس بیحیا **المسجد** گوزگاه مسافران و ایضاً خواب گاه بخیلان **الدانشمند** خرجین مسائل **المیرعدل** ترازوی بی پله **الامیرزاده** کون دهنده بهوس **المتحسب** آلت قاضی که باشارت او میخیزد **البازاری** مصنف دشنام **البدمعامله** آشنای قاضی **البرعیب** کم روزگار **التائب** از لذت جهان محروم **التواضع** علامت بخل **السپاهی** همیشه سرگردان **المردانه** مرگ خواه **الکدخدا** طوق دو شاخه در گلو **الحمامی** زن فربه **الغلام** مشتاق طعام **الامرد** رهنمای شهوت **الایمه** هدف قصباتیان **الامام** کلنگ پیشرو **المقتدی** کون پرست **النقل** دستوری فرض **الگوشه نشین** مفت خوار **الشاعر** کان کذب **البهادر** واقعه طلب **البرقع** دبدبه کس **البرچه سفید** کاهش جان **الشهید** خانه خراب روضه برپا **الواقعه نویس** گربۀ منتظر سوراخ موش **المردك** با همه کس هم مشرب **الماه نومبارك نفران** یعنی ماهیانۀ ما پوره شد **العید** مبارك گدایان یعنی درین سال زنده ماندید باری حلوا بخورانید **الجامۀ نو** مبارك فقیران یعنی کهنه بما دهید **الطبیب** پیك اجل **البیمار** تختۀ مشق حکیمان **القورچی** پشم خایه **الفلاکت** نتیجۀ کدخدائی **العلیه اللعنه** داماد همیشه در خانۀ خسر **الانشاء الله تعالی** روز مرۀ دروغگویان **ال بی حیثیت** درپی سفارش نویسانیدن **الاستغفار** وظیفۀ بدکرداران

البی حیا درپی کردن و گذاشتن **الخوشدامن** جاسوس نزدیکی **الموذن** در خـواب کاهلان خلل انگیز**الخراسانی** مردود المذهبین **العراقی** در هرمذهب طیار **السیستانی** مهمان‌کش **الماوراءالنهری** تودهٔ نفاق **الاصفهانی** باندك قرب واجب القفا **الافغان** اگر خان نگوئی کونش ترقد **الکاشمیری** پسر خوانده جنیان **البخیل** با گدا وعـده **العجائب** قلندر نمازی **الملازاده** کتاب ارزان فروش**الولد** تسلی دل **الدردسر** سـلام گوئی هربار **الساده** قباحت نافهم **المتفکر** در خانه تنها نشسته **الخواص** بند تنبـان بدست **الخوشحال** داه کوچه‌گرد **الشاعر** دزد سخن **القیامت** آش گرم بی چمچـه **الکوکناری** مرد بسامان **المسخره** وسـیله در بغل **الخرگوش** لشکر کردری معزول **الچوکی‌نویس** گله‌بان مردم **الکاربیکاران** گائیدن زن پیر هم سـن **الحیران** عادتی بی خریدار **المترس** بعاشق بسیار منت‌دار **المعلم** بکابد آلت‌قفل‌گشا **الخراسانی** گایندهٔ نر وماده **الاوزبك** عاشق الابچه **الظالم** کرده و ناکرده برابر **المیرزا** تکیه کـلان و منصب خورد **النامراد** امیدوار فردا **الخلخال** پاسبان کس **الخوش‌طبع** بـد مذهب **ال‌بی‌ریش** زن جوان درمیدان **الهمشهری** عیب‌دان موروثی **الجزیرهٔشیرین** کمبختی نفران **الخانه‌زاد** بدزبان مادرزاد **القانون‌گوی** چغل موروثی **الرومال‌دار** زن بـی نکاح **البیگم** فساد در پرده **الرشوت‌دان** دستار قاضی **الرشوت** دستگیر درماند ها **التوشکچی** گاو کاذر **الغلام** نوکر بی‌ضامن **النانصاف** از دیـگر زیاده خورنـده **البنگ**کان خیال **البنگی** واصل سرگردان **الشیطان** زن مجردان **الدنیادار** خر لگد زن **البیاض** گواه طبیعت **التاراج** سـفرهٔ قلندران **البی‌تعظیم** داماد بی خوشدامـن **الخاطرجمع** قماربازی با زن **الناخلف** سید سنی و قریشی شیعه **المردمردان** صاحب دسترس **الشاشه** دشمن در خواب کاهلان **الائینه** ریشخند روبرو **والکرامات**بلا بینـد و نگشاید **المعجزه** شطرنج‌بازی بیند ونگوید **الناخلف** داستان‌گوی پدران **النا قابـل** مناقشهٔ میراث با برادران **الخصم** یکجدی **البرادر** دشمن جانی **الحق للوالدین** سر انجام ماتم **التکلیف** بزور خورانیدن **المردود** مهمان بعداز سه روز **المسلمان** پس خورده خور همه‌کس **الافغان** تودهٔ جهالت **الکمیاب** خدمتکار اراده فهم **المرتد** برادر درخانه‌خواهر **الملول** پدردرخانه‌دختر **الروسیاه** قرض برقرض خواه **الرسوم** گرفتاری اولاد **الزحمت** قرضدار همسایه **ألعذاب** آدمی‌زاده پیاده **الکلب** آنکه خواهد کـه از

دیگران زیاده خورد **القهرخدا** اوزانی مردم **المضطر** قرضخواه در نظر **الایمان** مبلغ در کیسه **الاربابزاده** املاك بگرو فروش **الاکابر** آنکه بنگك مخفی خورد **الجلاد** سائل بردر تنگدستان **اللولی باعیال** واجب التعظیم **الجهل مرکب** دو متصوف دریکجا **الناقابل** انبان حسد **الگهریال** نیش عمر **الزمستان** یعنی بدتر از کون **التابستان** خایه از آلت دراز **الفاتحه** آلت گدائی **الکبوتر بازی** بهانهٔ فریب امردان **الهیچ** مغل درهند پیاده **البلوچ** گوزشتر نه در آسمان نه درزمین **الکتابت** رهنمای فلاکت **البسم‌الله** یعنی هیچ ملایسیری نخورد و نخواهد خورد **السلام‌علیك** یعنی شما همه برخیزید مارا تعظیم بکنید **المقبول** غرضی که بعداز طعام نفربصاحب گذراند **المهمان‌غیب** دشمن نفران **الالتقاءالساکنین** دو طالب علم دریك حجره **الدائم‌الغوغا** دو حاکم در یك شهر **المنقطع** امید از عطای متواضعان **الخرخشه** گاو آبستن قاضی **الرفتاراکبرانه** یعنی رگ خایه نمی‌جنبد **الخراب** کج فهم درضرب یضرب مشغول **الرمضان** بامید بهشت در دوزخ غرقیدن **الغلام‌وفادار** رازدار بی‌بی خود **البیبی گاو** غلام فارسی گو **الاخرت** امیدگاه گولان **الصبر** تکیهٔ نامردان **التکلم‌ناخلفان** باهمه کس بابا **النداف** گایندهٔ داه محله **الریش** دست آویز متفکران **السك جهنمی** پیادهٔ قاضی **الغصه** زبون بین **الپستان‌قحبهٔ** اسب بارگیر **الچغتا** عالمگیر بی‌غیرت **القزلباش** خداوندکش **المادر بخطا** از مکان گریزان **البوسه** وکیل‌وطی **التوبه** تقویت گمراهان **الفربه** آنکه کج‌شده بکوزد **السعید** آنکه روی‌قاضی برگزنه بیند **الحافظ** قوال‌خداوندی **الفبای الاءربکما تکذبان** ترجیع بندخداوندی **السبحان ربك‌رب العزة** تخلص‌حضرت رب‌العزت **الجنك بازاریان** علامت‌ارزانی غله **التنها** گوزنده بفراغت **الحکومه** یعنی از آشنایان‌قدیم‌بیزار **العید** مبارك گدایان **الگوز** بدبوی حاکم پالیزفروش **الکان‌نمك** کون صاحب دولتدان **السوگند** نانخورش دروغگویان **البی‌همت** در اندك دادن شرم می‌آید و به بسیاری توفیق نمی‌نماید **النازك‌مزاجی** بهانهٔ ممسکی **الپاکدامن** گایندهٔ یکی **الالاجزاءالشر الابالشر** یعنی هرکه گائید گایانید یعنی هرکه داماد شد خسر گردید **النزدیك‌خبط** یعنی آنکه خود بیت خواند وخودسر جنبانید **الپسرخوانده** بیضهٔ بادی **التنك دست** بازار کهنه‌فروشان پرسان **اللتةٔحیض** نسل شوهر پیشینه **الفلاکت** مقبوضهٔ‌طالب علمان **المردخوب** یعنی تاآنکه بوی کارنیفتاده **الربا** محصل قرض **السوداگر** خودش درملك سرگردان و زنش بادیگران در خانه مشغول **الواجب‌الپرهیز** آنکه دروقت سخن‌دندان

نماید **الروستائی** یعنی بزبان خود اقرار **الزردار** یعنی همیشه بی‌اشتها **الخایه** بیخ‌ریش **الکس** مقراض جدائی برادران **التعظیم** یعنی دفع ماندگی **الموکل** یعنی‌چشم بردر **الدیوان** یعنی درخت باشاخ‌فروبرنده **الراست‌گو** دشمن همه **النادولت‌خواه** نوکر ماهیانه طلب **المنکرونکیر** خدمتیه و میوره **المخبط** پیروگمان جوانی **الداغ** پدربنام پسر مشهور **العزرائیل** قاضی با برادران **المحبة** ابتدای خبط **العشق** نهایت خبط **العاشق** دیو بی‌افسون **الزهد** پرده لوندی **الشوم** تا خدمتکار همه ناراضی **الملحد** همیشه درجنابت **الچرکین** خادم موروثی **الیاوه‌گو** خوش‌طبع صریح **الکذب** در هر گفتگو بالله **الدین** تقلید متقدمین ـ فرغ الخامه من‌الکتابة‌التامه(۱)

دوری:ـ آقا رضا اصفهانی ضابط مهمات خوش بیانی‌ست، اوراست

کشتهٔ کافر زلفی که مسلمانی را   از درش همچو گنهکار برون میآرند

دوری:ـ مصطفی خان تکلو اصفهانی متصف بشیرین زبانی بود ...

اوراست:

آمد بعیادت مه من بر سرم امشب
با اینهمه درد از همه شب بهترم امشب

...

تو خود که دور ز خود نیستی چه میدانی
که (دوری) تو چها میکشد ز دوری تو

دوست:ـ دوست محمد استرآبادی پیشهٔ پوستین دوزی داشت. ازوست:

ز مرگ نیست مرا بیم چون شوی حاضر
برای دیدن روی تو میتوان مردن

دوست:ـ دوست محمد سبزواری از نازک خیالان عهد سلطان حسین میرزاست

ازوست:

وقت گل آمد و اسباب طرب نیست مرا
باده نایاب و زکس دست طلب نیست مرا

---

(۱) تقلیدی است از رسالهٔ «تعریفات» عبیدزاکانی ـ آدمیت.

دوست:- میرزا ابراهیم‌لکهنوی‌فرزند محمد زمان بیگ که از رفقاي‌محبوب علیخان خواجه سرای نواب شجاع الدوله بهادر صوبه‌دار ملك اود بود. اوراست.

دی بکویش حال دل دیدم بسی بگریستم
مثل صید تازه میغلطید و در خون میطپید

دولت‌سمرقندی: - از قبیلهٔ اتراك قاشقال بود در عهد اکبری بهندوستان رسیده داخل زمرهٔ امیران شاهی گردید. اوراست:

از صد سخن مردم یك حرف مرا یادست
عالم نشود ویران تا میکده آباد ست

تا جان که تواند داد تا دل تواند برد
دل بردن و جان دادن این هردو خدا دادست

دهری:- مولوی سرفراز علی الله آبادی خلف میر امام علی از تلامذهٔ خان‌علامه تفضّل خان ندیم خاص نواب سعادت علیخان بهادر وزیرالممالك بود و در شهر لکهنو باقاضی اخترهم ملاقات مینمود. اوراست:

تا تو رفتی بدل از وصل تمنا مانده ست
بزم بر هم شده و ذوقی بتماشا مانده ست

شادی از خاطر دهری بوداعت رفته
غم هجر تو بدل بهر دلاسا مانده ست

دهقانی‌رازی.- عمرش در مکتب‌داری بسر شد. ازوست:

لعل لب تو جانان جامی ست پر از باده
یا رب بود که باشم لب بر لبت نهاده

دیری‌قمی:- در عهد شاه عباس ماضی بشاعری نام بر آورده. ازوست:

از بس شدم ضعیف تنم را شمیم گل
بی جنبش صبا بسوی گلستان کشد

دیری گجراتی.- از دوستان تقی اوحدی بود.

نالہ ز نالہ روید وردز درد سر زند آہ ز آہ خیزد و داغ زداغ بشکفد

وله رباعی

شبها که ز عشق او پریشان گـردم از بیتابی بگرد افغان گردم

زان سان شده‌ام ضعیف کز بیم غمش در سایه آه خویش پنهان گردم

دیری :- همت خان خلف اسلام خان دهلوی- ازمنصبداران عهد شاهجهانی و عالمگیری بود- ارباب هرفن خصوصاً ارباب سخن از وی فیضها میربودند . . .

همیشه نعمت احسان چشیده ام لکن نمك بقاعده در شوربای درویشی ست

دیلمی قزوینی:- از شعراء قدیم و مداحان سلاطین دیالمه بود این قطعه ازوست که در طلب قبا بممدوح نوشته :

همرنگ می لبانش و همرنگ گل قبا
بر دست می گرفته و بر گل نهاده پـا

آمد بسان ماه و می آورد چون سهیـل
دیـدی سهیل در قدح و مـاه درقبـا؟

کبك حریر سینه‌ای و گور سمن سرین
سرو شراب خواره ای و ماه غزل سرا

کلی و جزئی هر دو بدر نیست هرچه هست
جزئی همه تو بخشی و کلی همه خدا

من از خدا و از تو بخواهم همی کنون
تا او ترا بقـا دهد و تـو مرا قبـا

دیوانه بغدادی: قصهٔ عشقش ملا مجدالدین خوافی نگاشته که روزی دردار- الشفاء بغداد رفتم نو جوانی را دیدم لباس فاخر در بر و مروحهٔ طاووسی بدست و زنجیر آهنی برپاوحشری از خواص وعوام بردورش مجتمع و زبانش باین شعر مترنم.

در عشق تو انگشت نمای زن و مـردم
هر لحظه فزون ست ز سـودای تو دردم

شخصی به‌آن‌جوان گفت‌حاجتی داری؟ گفت بلی، اگر میتوانی برو بمحله نجاران و آنجا متصل سرای احمد دهقان خانهٔ‌ترسائی‌ست درش بکوب واز طرفم بآواز بلند این رباعی بخوان:

در عشق توام طاقت تنهائی نیست | در هجر توام تاب شکیبائی نیست
تا وسع تـوان بود تحمل کردم | اکنون چکنم وسع توانائی‌نیست

آن شخص همچنان کرد دختر آن رباعی شنیده بجوابش بر خواند،..

در عشق کسی را که شکیبائی نیست | در هجر تحمل و توانائی نیست
مرگ‌ست علاج او و بیرون از مرگ | هر مصلحت‌دگر که‌فرمائی‌نیست

آن‌شخص عود کرده خبر بجوان داد، او همینکه شنید آهی کشید وطائر روحش از قفس عنصری پرید و آنجا معشوقه نیز بر بستر مرگ آرمید و تفصیل این اجمال از تذکرهٔ « کعبهٔ عرفان » باید طلبید.

دیوانه:ـ رای سرب سنگهه رای لکهنوی‌ازقوم کهتری- در اصل لاهوری ست مدتی بدهلی توطن گزید و بعد از خرابی دهلی در لکهنو رحل اقامت‌انداخت واجه مهارائن دیوان نواب شجاع الدوله بهادر وزیر الممالك ازاقربای او ود ...

او راست:

زان شوخ دیده این قدرم خون بها بس‌ست
کز پیش چشم اهل عزا سرنگون گذشت

. . .

گفتند از زبان تو با من پیـام وصل
باور نیامدم که پیام از زبـان تست

. . .

ای خوش آن‌ساعت که‌خوبان بر اسیر یکدگر
سر دهند الله اکبر گفته تیر یکدگر (۱)

. . .

---

(۱) بیتی است چرند- معلوم نیست چه میخواسته بگوید؛ سایر ابیات اوهم چنین است- آدمیت.

بخون غلطم که شب از ناله آرام‌تو میبردم
بتلخی خواب شیرین از دو بادام تو میبردم
دم مردن ببالینم هجومی بود میگفتند
دم آخر ببر نام خدا نام تو مـی بردم
. . .
نی روز راحت ست نه شب خواب چون کنم
مردم ز درد ای دل بیتـاب چون کنم؟
. . .
نپرسیدی مرا در نزع و رفتی و ای بیدردی
تو بیدردی ولی هرگز نبود این‌جای‌بیدردی
. . .
از جفایت تا بکی از دیده خون بارد کسی
آخر ای جان کسی‌رحمی که جان دارد کسی

دیوانه‌نیشابوری شوریده مزاجی بود در وقت بیخودی هرزه‌درائی‌مینمود، و بحالت درستی هوش و حواس اشعار لطیف میگفت:

زهجرت هر شبی چندان بگرید‌چشم غمنا کم
که سیلاب سرشك ازخاك بردارد‌چوخاشا کم

دیهیم:— محمدعلی بیگ اصفهانی خانه‌زاد یکی ازسلاطین صفوی بود . . . اوراست:

لبی تر از تراوشهای داغی میتوان کردن
ازین ته جرعه ترتیب دماغی‌میتوان کردن

دیهیم:— میرزا اسمعیل بیگ قزوینی کلامش موصوف‌به‌دلنشینی—ازوست:

سرکشان بیخبر از عالم افتادگی‌اند هست در دامن این کوه عجب‌صحرائی

باب ذال معجمه

ذاتی‌هروی :- یا نیشابوری بود و بقدر دانی امیر علی شیر بسر اوقات مینمود. ازوست:

ای دل که زخم خنجر او آرزوی تست
خوش لقمه ایست لیک زیاداز گلوی تست

. . .

نی گرچه دم ززمزمهٔ بیش و کم زند   در پیش نالهام نتواند که دم زند

ذاتی یزدی:- از ماهرین‌فنون قافیه ورزی ست.

فریاد کز فراق تو جانم بلب رسید   یا رب نوید وصل تو فریادرس شود

ذاکر:- پندت‌دهرم نراین کشمیری الاصل دهلی مولد و موطن ست‌طبع موزون ذکاوت مشحون دارد بعرصهٔ نظم‌فارسی قلم علم میسازد. اوراست:

بادشاهیم و غمت مایهٔ سلطانی ما   هر جگر پارهٔ ما لعل بدخشانی ما
زلفش آشفته ندانیم‌چنین‌از پی‌چیست   گوش کردست مگر حال‌پریشانی‌ما
در بغل مصحف و دل‌در گروه‌برتان   وای بر ما اگر این‌ست‌مسلمانی ما

ذاکر:- خواجه محمد دائم کشمیری‌ست که در ابتداء شباب از وطن بلاهور ودهلی رسید و از آنجا بشهر بنارس آمده زن گرفته توطن گزید و تاملک‌چین بسیاحت پرداخت و در مدح راجه بنارس قصیدهٔ موزون ساخت بهمان ذریعه‌ملازم سرکار راجه گردید و حسب‌الحکم راجه بترجمهٔ پدمادت اشتغال ورزید- نوبت تکمیلش نرسیده بود که بعمر شصت وپنج سالگی رخت ازین سرای سپنج بیرون کشید دیوانی مختصر یادگار اوست. و ابیات ذیل ازوست:

میـرود کی طرح تعمیر جنون از یاد ما
میشود محکم ز سنگ کودکان بنیاد ما

آنچه بود انجام کار کوهکن آغاز ماست
تیشه اول بر سر خود میزند فرهاد ما

. . .

بر دلم از هیچکس ذاکر غباری ره نیافت
سینه صافم دوستدارم دشمنان خویش را

***

نه همین جام جم و ملک سلیمان بطلب
هر چه خواهد دلت از همت مردان بطلب

* * *

گوهر از دجله و عمان بکف آری لکن
آبرو بهر خود از دیدهٔ گریان بطلب

قاصد آه از دیار دل خبر آورده است
ارمغانی بهر ما لخت جگر آورده است

. . .

ز صید لاغر من پهلوی دامش نشدفربه
خجالت میکشم چون بر سرم صیاد میآید

. . .

امروز زدی بر دلم از ناز خدنگی
قربان کمان تو شوم باز خدنگی

ذاکر:- ذاکر علی بنارسی ابن مولوی فضل علی که از رفقای راجه بنارس بود از شاگردان مصحفی لکهنوی و حیدرعلی قلق بنارسی ست. اوراست:

یا رب اثری فغان ما را
تا بی دل ناتوان ما را

ای بلبل اگر کنیم آهنگ
گل گوش کندفغان مارا

ذخائری: از شعراء قدیم ست و قصائد غرا دارد.

بر دوش رفعت تو سماوات یک سپر
در دست قدرت تو عناصر چهار تیغ

ذره:ـ سید افتخار علی بن خورشید علی بلگرامی ست در سال تسع وسبعین و مأته و الف (۱۱۷۹) خورشید وجود برو تافته و فیض علم و ادب و طریقهٔ سخن سنجی از والد خود و از احسن بلگرامی یافته و در سنه اربعین و مائتین و الف (۱۲٤۰) بملک عدم شتافته: اوراست:

دوستان قاصد نداند کوی محبوب مرا
همره اشکم روان سازید مکتوب مرا
کار بر عکس ست حیرانم ندانم چون کنم
طالب خود کرده است آئینه مطلوب مرا
وقت نازک شد مسلمانان مدد گاری کنید
زلف او با تار موی بسته ایمان مرا

* * *

میکند ماه بسی اوج گرائی امشب وقت آنست که بر بام بر آئی امشب

. . .

اگرچه آن و ادایش تمام ممتازست ولی تبسم لب روح قالب نازست

. . .

قامتش را فتنهٔ محشر نشان خواهم نوشت
غمزهٔ سر تیز را نوک سنان خواهم نوشت

* * *

فریاد که این پند گذاران نگذارند تا خوش گذرانیم که عالم گذران ست

. . .

ظهور خط زبنا گوش یار نزدیک ست خزان این چمن خوش بهار نزدیک ست

. . .

واقف از سرّ آن دهان شده ام دوستان مژده غیب دان شده ام

ذره:ـ منشی خیرالزمان لکهنوی برادر محمد فیض فائض‌ست که با برادر خود درمنشیان امیرالدوله حیدر بیگ خان منسلك بود. ازوست:

تا غم لعل لب یار نبودست مرا — با سرشك جگری کار نبودست مرا

* ✿ *

طالع نگر که از دل حیران چو آینه — کرده‌ست رام ذره بت خود پسند را

. . .

چشمم نظری تا برخت بیخبر انداخت
در چشم زدن هر دو جهان از نظر انداخت

. . .

گفتی از من چه آرزو داری — از تو بوس و کنار دیگر هیچ

. . .

وفا ز روز ازل نقش دلنشینم بود — نبود عالم و نام تو در نگینم بود
هنوز سجدهٔ آدم نکرده بود ملك — که خاك کوی ترا ربط با جبینم بود

. . .

خلق با دختر رز شاد بکاشانهٔ خویش
من و غمهای تو و گوشهٔ ویرانهٔ خویش

. . .

چارهٔ درد دل خویش ندانم بی تو — چکنم آه چه سازم چه توانم بی تو
غنچه‌سان درپس صدپردهٔ نازی تو و من — اندرین باغ چو گل جامه‌درانم بی تو

ذکری:ـ تقی‌الدین محمد کاشی از ملازمان ابراهیم‌عادل شاه بیجاپوری بود و مؤلف تذکرهٔ «خلاصة الاشعار» هم اوست:

(ذکری) چه شد که‌یاد وصالش نمیکنی
گویا که یارت از سر پیمان گذشته است

. . .

هر گز نشد دعای من خسته مستجاب — شرمنده‌ام که رو بسوی آسمان کنم

. . .

بدوستی تو جان دادم و تو بی‌انصاف مرا بدوستی غیر متهم کردی

رباعی

در جان ز فراق اضطرابی داریم یعنی که ز زندگی عذابی داریم
شاید که بخواب ما در آئی تو شبی از بخت خود آرزوی خوابی داریم

ذکی:- شیخ حشمت علی مرادآبادی موزون طبعی ذهین و ذکی بود ...
ازوست:

نعش من دید ز مردم بتجاهل پرسید
کیست این مرده؟ کجامرد؟ چه بیماری داشت؟

. . .

سوختنم سوختنم این قدر ای گل مپسند
کار بازیچه پروانه به بلبل مپسند
این نه دامیست کزو زنده برون آید صید
بستن پای دل خلق بکاکل مپسند
ذکی از نرگس خوبان نتوان فارغ بود
سیر بستان جهان بی قدح مل مپسند

. . .

طرفه اعجاز بت من بین که از رنگ حنا
آتش بی دود هر دم بوسه‌اش بر پا زند

ذوالقدر:- مرزا محسن از اتراك بود و دردور عالمگیری رخت بهندوستان کشید. ازوست:

سری کز سایهٔ بال همادردسرش گیرد شود کی بار گردن منت تاج و کلاه اورا

ذوقی تونی:- شاعری نیکوست و درسنه خمس و سبعین و تسعمائه (۹۷۵)وفات او.

مگردان نا امیدم غایت امیدواری بین
که هم پیش تو میخواهم زجورت داد خواهی را

ذوقی جامی:۔ سخنور گرامی ست این رباعی ازوست:

آئینه مهر روشـن از یاد علی ست اوراد ملک بر آسمان نادعلی ست
گر سلطنت دو کون خواهی ذوقی در بندگی علی و اولاد علی ست

ذوقی:۔ میر مذاق شاعر خوش مذاق‌ست. ازوست:

منه ای شمـع فلک پای بکاشانـۀ مـا
کامشب آن نورده کلبۀ احزان اینجاست

ذهنی بلخی:۔ مداحی نظر محمدخان والی بلخ مینمود۔ آخردرهند رسیده تا عهد شاهجهانی در قید حیات بود. اوراست :

روم بر کف نهاده نقد جان را ندانم قیمت یک بوسه چندست
سرت گردم تبسم کن تبسـم نمک زخم دلم را سود مندست

. . .

بهنگام شهادت کشتۀ تیغ نگاهت‌را بگوش ازشش‌جهت‌بانگ‌مبارك باد میآید

* * *

حیرت از خال رخش دارم که هندوزاده‌ای
بر کنار چشمۀ کـوثر طهارت میکند

ذهین:۔ ازسادات عالی دودمان بدخشان بود، اوراست.

چو حائل میشود زلف سیه بر ماه تابانش
بر عشاق یکسان مینماید کفر و ایمـانش

ذهین:۔ روپ نراین برادر لچهمی‌نراین شفیق‌اورنگ آبادی و تلمیذ میر غلام علی آزاد بلگرامی‌ست. ازوست:

چهرۀ زیبای یار خویش شب دیدم بخواب
صبحدم چون چشم وا کردم برآمد آفتاب

ذهین، شیخ حسن علیخان لکهنوی برادر محمد برهان علیخان‌رهین نکته سنج ذهین و شاگرد میر فاخر مکین بود. اوراست:

گفته باشد سخنی ساخته قاصد ورنه آنچه تا لب نرسیدست ببام دل ماست

* * *

خوشا حال شهیدان محبت که بر خاك رهت آرام کردند
(ذهین) روز وفا چون بود چابک سگ کوی محبت نام کردند

* * *

چو شمع تا بسحر شب ستاده می‌سوزم چراغ دیده براهت نهاده میسوزم
ندانم آه‌چه آتش زدست سوزدرون که هرشب ازشب‌دیگرزیاده‌میسوزم

رباعی

تا آنکه مرا اسیر خود سازد یار مشتاق بخویشتن نماید بسیار
دامن گیرد اگر ز جا بر خیزم ضامـن‌خواهد اگر بگویم‌بگذار

رباعی

خوبان زمانه آفت جان ودل‌اند پیمان گسل‌اند وسخت‌پیمان گسل‌اند
طبعی‌سر کش چوبادوآتش‌دارند هرچند که آفریده از آب و گل‌اند

باب راء مهمله

رابط:ـ شاه کاظم اردبیلی مردی قانع ومتوکل بود. این‌رباعی‌ازوست:

گفتـی‌رفتی، بآستان تو که نه مستم‌خواندی، بزرگسان تو که نه
گفتی‌دل وجان‌بجای‌دیگردادی ای جان و دلم قسم بجان تو که نه

رابط:ـمولوی‌عبدالاحدبن مولوی‌غلام محمد‌فائق‌متوطن‌قصبهٔ‌امیتی مضاف به بیت‌السلطنة لکهنو بود ـ در فارسی شاگرد والد خود و در عربی تلمیذ علمـای فرنگی محل لکهنوست و در محکمهٔ سفارت انگریزی ملك اود عهدهٔ‌دار سررشته داری داشت نظم ونثر به وضع‌دلپذیر مینگاشت «شرح پنج رقعه» و « وقائع‌نعمت خان عالی» یادگار گذاشت و بست ودوم جمادی الاولی سنه ثمان وستین از مأته ثالث عشر (۱۲۶۸) جانش دل ازرابطهٔ جان برداشت و در امیتی خاك گور را

بجسم خاکی انباشت.

بعشق گلرخان از بس بر آوردند نامم را
نویسند از سواد دیدهٔ بلبل کلامم را
نمیدانم کدامین فتنه قامت جلوه گر گردد
فروغ پرتو صبح قیامت هست شامم را
صغیر آرای گلزار هوای سنبلین زلفم
ز تار شاخ سنبل ساز ای صیاد دامم را

* * *

یک ماه بسر گذشت ما را کان مه نه بسر گذشت ما را

...

مردم دیدهٔ شوقم پی دیدن بیتاب
قدم وحشت عشقم بدویدن بیتاب

...

راهی بسیر باغ چو آن گلبدن گرفت
بلبل هزار حرف بروی چمن گرفت

...

قامتش تا بچمن جلوهٔ طاووسی ریخت
سرو بر هر قدمش طرح قدمبوسی ریخت

...

بمصحف رخ او خواهم ار نظاره کنم
روم بسورهٔ اخلاص استخاره کنم

...

خوشا روزیکه بر شاخ گلستان آشیان بستم
بتار نغمهٔ عشاق بال بلبلان بستم

رابعه‌اصفهانیهـ از نسوان موزون طبیعت زمانهٔ سلطنت سامانیان ست ...

دعوتم آنست بر تو کایزدت عاشق کناد

بر بت سنگین‌دل نا مهربان چون خویشتن

تا بدانی درد عشق و داغ مهر و غم خوری

چون بهجر اندر به پیچی پس بدانی قدر من

راجی‌یزدی:ـ موزون طبعی از قوم آتش‌پرست ست بحرفه تجارت بسر اوقات مینمود و در آخر عمر بتصدیق دین اسلام گرائید. احوال بعض‌سلاطین را در سلک نظم کشیده از آنست:

تو گفتی بر آمد یکی تیره میغ — که بدیار او گرز و شمشیر وتیغ

ز غم کرسی و عرش از پا فتاد — چنان در فلک شور و غوغا فتاد

درون سرا پرده پر آه شد — پر از آه این هفت خرگاه شد

برو شش ره و هفت خرگه گریست — ز ماهی خروش آمد و مه گریست

راحت:ـ راحت علی از سادات قصبهٔ او نام مضاف بدار الحکومة لکهنو بود. و در تاریخگوئی طبع رسا داشت و زائد بر صد سال زندگانی‌نمود ودرسال ثمان و ثلثین از مأته ثالث عشر (۱۲۳۸) از کش‌مکش انفاس مستعار نجات‌یافت

سفید موئی من شد دلیل عفو گناه

که همچو موی سیه نامه‌ام سفید کند

راحت :ـ میر عبد الرسول کشمیری کلامش راحت بخش جانهای مشتاقان ست.

ز گلشن چون جدا شد تازه دارد آب نرگس‌را

چو چشم دورماند از عارضت آن‌به که‌تر باشد

✿ ✿ ✿

سرمن یا رب از زیر گریبان کی‌برون آید

فغانم تا بکی از آستین چون نی‌برون آید

راز:ـ محمد عوض خان نیشابوری از وطن بدهلی رسید و بخدمت نظام الدین خان معجز کسب کمال نموده ازدهلی سری به لکهنو کشید وهمانجا اقامت گزید.

میلی از خار کند سرمهٔ از ریگ روان
چشم هر آبله از دشت محبت بیناست

رازی سبزواری:ـ شاعری عاشق طبع بود و در شیراز از محبت این سرای سپنج آسود. ازوست:

جز سایه روز غم نبود همنشین من
نگرفته دست من بجز از آستین من

رازی همدانی:ـ مردی بنگ نوش عربده سنج بود. ازوست:

روی تو بدر و ابروی پر خم هلال عید
هر گز هلال و بدر بیکجا کسی ندید

راشد:ـ ملا محمد رضا دهلوی ست دیباچهٔ بر مرقعات تصاویر زیب النسا بیگم نگاشته این چند شعر از آن ست:

زهی زیب النسا بیگم که دوران بچشم مهر و مه لیل و نهاران
ندیدست و نمی بیند مثالش رود تا حشر اگر این ماه و سالش
بروی مهر و مه پوشیده روزن لباسش را ندیده چشم سوزن
سخن سنجان معنی آفرینـان ز خرمنهای فضلش خوشه چینان

این رباعی هم از وست:

هر نسخه که یافت زیب از حمد وثنا مرقوم شود بلوح محفوظ سما
دیباچهٔ این مرقع زیبنده نامی ست بنامیکه ندارد همتا

راضی:ـ حسن الله خان مخاطب بفصاحت خان کشمیری از قبیلهٔ قاضی کشمیر و تلمیذ میرزا عبدالغنی قبول ست. از وطن بدهلی رسید و از حضور محمد بادشاه بمنصب و خطاب ممتاز گردید و رفاقت نواب صلابت‌خان اختیار نمودودر عشرهٔ خامسه ازمأته ثانی عشر (بین سالهای ۱۱۴۰و ۱۱۵۰) جادهٔ عدم پیمود ه درصبح

گلشن» او را ریاضی بیا بعد راء مهمله به تتبع «نشتر عشق» شاید ناسخ از خود یاء افزوده باشد. اوراست:

هلاك عشوه‌ات گویند ناصح شد بود یا رب
چو بیماری چشمت این خبر مقرون صحتها
نه تنها شهر گردان ساخت مه را مهر رخسارت
گذشت از قامتت بر عالم بالا قیـامتها

...

بسان چشم که گرید ز درد هر عضوی غمی بهر که رسد میکند ملول مرا

...

آن رخ و لب ز خال مستغنی ست گل و مل را نقط نمی باشد

...

محتاج سرمه نبود مژگان حرف سازش
دارد مداد از خود چون خامهٔ فرنگی

راضی‌هروی:- این رباعی از وی مروی ست :

بدُ همت ما اگر فرازی دیدیم بد دیدهٔ ما گر در بازی دیدیم
سر تا سر ملك هند گشتیم آخر خوش خواب پریشان‌ودرازی‌دیدیم

راغب:- حافظ یار خان از احفاد حافظ رحمت خان بود و در عین شباب رحلت نمود. ازوست:

مریض عشقم و نومیدیم بین کز و امید پرسیدن ندارم

راغب:- سید یوسف اردبیلی ـ مردی عاشق مزاج بود و بحالت احتضار این ابیات موزون نمود.

ای دل قرار گیر نه وقت طپیدن ست
ای دیده خون مبارک که هنگام دیدن ست
می در قدح کنید حریفان و گل بجیب
رسم عزای ما نه گریبان دریدن ست

راغب‌لکھنوی:ـ شاگرد میرزا محمد باقر منیر بود و بنظم اردو اکثر ونظم فارسی کمتر توجه‌مینمود. اوراست:

هر کسی دارد بجای خویشتن فکر یاری از برای خویشتن
کند از جا بیستون را کوهکن تا کنـد محکم بنای‌خویشتن

راغب:ـ میرزا سبحانقلی بیگ لکهنوی ـ غیر ما قبل خودست از دوستان سعادت یارخان‌رنگین‌بود و درین غزلش در چند ابیات وی بارنگین‌متوارد گردیده

بادهٔ ناب دلم میخواهد سیر مهتاب دلم میخواهد
سخت تنگ‌آمدم‌ازتاریکی سیر مهتاب دلم میخواهد

. . .

اینـــکه ما را بنسیم سحری بود غرض
بوی گیسوی تو ای رشك پری‌بود غرض
شب که در میکده بیهوش فتادم راغب
از می ناب همین بیخبری بود غـرض

راغب:ـ میرزا کلب حسین تبریزی ست. اوراست:

بجنگ کوش که دشنام روبرو بر من هزار بار به از بوسهٔ به پیغام ست

رافع:ـ میرزا محمد رفیع یزدی از وطن بدهلی رسید و بفرمان شاهی متعین کشمیر گردید و چندان بدان خطهٔ مینو سواد دل بستگی پیدا کرد که اگـر کسی براه ظرافت گفتی که بادشاه حکم طلب توبدهلی نافذ فرموده‌ازوبدمیبرد.

اوراست:

در زیر تیـغ هر که برویت نگاه کرد
زان بیشتر که کشته شود خونبها گرفت

. . .

میخواست مه نو که چو ابروی تو باشد
آخر ز کجیهای خود انگشت نما شد

رافعی:ـ محی الدین‌خراسانی‌نسبش‌به امام حجةالاسلام محمدغزالی‌میپیوندد

و چهل سال از عمر گرانمایه در تحصیل علم حدیث و تصحیح و تنقیح احادیث بخدمت ائمۀ این فن صرف نموده و در زمرۀ علمای اعلام معدود بوده و در سنه خمس و عشرین و ثمان مأته (۸۲۵) درشهر حلب بگوشۀلحد آرمیده: ازوست:

غنی کن یا رب از گنج قناعت تنگدستان را
وز استغنای ایشان داغ کن دنیاپرستان را

. . .

بجستجوی تو از خویشتن چنان رفتم
که تا بحشر امید بخود رسیدن نیست

. . .

بسینه پرتو مهر توام چنان افروخت　　　که بعد مرگ چراغ سر مزار خودم

رافعی:ــ عزیزالدین از عظماء اسفرائن بود، این رباعی ازوست:

سودای تو آب زندگانی ببرد　　　نا دیدن تو زیب جوانی ببرد
بی‌خدمتت‌ای‌جان‌جهان‌نزدیک‌ست　　　کاین جان سبکروح گرانی ببرد

رافعی:ــ مولانا امام‌الدین ابوالقاسم قزوینی-ازعلماء عظام وحکماء کرام بود وخاقانی بمدحش زبان گشوده و درماه ذی‌القعده سنه ثلث و عشرین وستمأته (۶۲۳) نقد حیات تفویض موکلان قضا نموده. اوراست:

لخت دلم هر چه بود عشق بغارت ببرد
صبر نه راهیست سهل عشق نه کاریست خرد
بار جفا های دوست کوه نتاند کشید
حلقۀ زلفین یار باد نیارد شمرد

. . .

سرو دیدستی چمان کزدل بود او را چمن
گر ندیدستی ببین تا بیدلی گردی‌چومن
ماه را ماند گر از جان ماه را باشد فلک
سرورا ماند گر از دل سرورا باشد چمن

راقم:ـ خواجه عابد بخاری- بلباس فقیرانه در سیر و سیاحت عمر گذرانید نوبتی بهندوستان هم آمده ودر اصفهان با میرزا طاهر نصر آبادی همصحبت مانده.

سواد کشور خوبی بتان زیر نگین دارند
کمر زانگشتری می باید این نازك میانان را

رام:ـ رام پرشاد برهانپوری از قوم کایتهه بود. ازوست:

آه حسرت میکشد از رشك ما باد صبا
از دم ما غنچهٔ تصویر خندان میشود

رامی:ـ منشی هر گوپال ولد موتی لال قوم کایتهه متوطن سکندر آباد مضاف بضلع بلند شهر که در « صبح گلشن » به تخلص تفته و قوم برهمن مذکور والحال وی بهمین تخلص مشتهرست و در « نشتر عشق » نوشته که وی بفیض مطالعه دیوان نورالعین واقف پتیالوی و تحریر تذکرهٔ « نشتر عشق» برسخن سرائی و نکته سنجی قادر گردید- نامه‌نگار میگوید که قادر توانا طرفه ذکاوت و استعداددر طبعش ودیعت نهاده که باندك توجه در سرش سودای شاهدان نظم افتاده- لکن بعد از آنکه زانوی تلمذ بخدمت غالب دهلوی ته کرده پهلو به پخته کاران این فن زده و دواوین عدیده برشتهٔ نظم کشیده -اگر حسین‌قلی خان مؤلف « نشتر عشق » تا این زمان زنده بودی دفتری بمدحش تسوید نمودی -درین مقام سخنان ابتدائی او که بتخلص «رامی» موزون میکردند از « نشتر عشق » چیده برای تفنن ناظرین ثبت گردیده..

از خیال لب و دندان تو ای سیمین تن
آب یاقوت ودُر از چشم تر افتاد مرا

راست گویم کز تماشای قدش
عالم بالا نظر آمد مرا

...

پشت بر دیوار یار ما نشست کاشکی دیوار می بودیم ما

. . .

خراب و خسته مرا یار دید و هیچ نگفت
مگر ز غصه لب خود گزید و هیچ نگفت
ز رامی تو چو ما سر گذشت پرسیدیم
کشید آه و گریبان درید و هیچ نگفت

. . .

بسکه بالیدم بیاد قد او ناله ام از عالم بالا گذشت
رامی تو گزغمت بیمار بود عاقبت امروز از دنیا گذشت

. . .

آه بیمارم و عیسی نفسی پیدا نیست بر سرم جز ملك الموت کسی‌پیدانیست

. . .

از دویدنهای اشک خود بسی شادم بلی
طفل چون رفتن بیاموزد پدر خوشدل شود

✡ ✡ ✡

وقت نزعم چو یارم آمد هنگام خزان بهارم آمد

. . .

دلبـر می ببر نمی آید مطلبم آه بر نمی آید

✡ ✡ ✡

ای وای ز خود خبر چگویم از خود رفتم دگر چگویم

✡✡✡

کشته لعل تو هستم زا نرو مدفن خویش یمن میخواهم

. . .

نام من مبتلا چه پرسی دیوانه و دردمند و خوارم

. . .

نشین در خانه‌ام جـانانهٔ من و گرنه مینشیند خانهٔ می

رامی یزدی:ـ ازحلاّقان یزد بود. اوراست:

ز ناله منع دلم میکنی نمیدانی که بیقرار ترا ضبط ناله دشوارست

. . .

شنیدم که دوشینه در بزم غیر می عشرت از جانم زر خورده‌ای
ندانم در آن بزم پرشور و شر دو پیمانه یا بیشتر خورده ای
بهر حال در شهر آوازه است که جز باده‌چیزی‌دگر خورده‌ای

زاهب:ـ از پندت زادهای کشمیر بود و در فن ادب دستگاهی کافی حاصل نمود. ازوست:

بید ما غم نشهٔسرشار میخواهد دلم یك‌نگاهی‌ازدوچشم یار میخواهددلم

رای:ـ تخلص رای شیوسهای متوطن شهر میر تهءست ازقوم باده‌فروشان آنجا بودو عمر عزیز بسیر و سیاحت بپایان رسانید- از جودت طبع به‌زبان دری و اردو و هندی بها کها شعر میگفت، و گوهر سخن نیکو می‌سفت در شهر مرشد آباد رسیده بمدح یکی از جانشینان جگت‌سیهته خیلی متمتع گردیده. ازوست:

اشك از غمت ز چشم ترم رفته رفتـه رفت
این طفل شوخ از نظرم رفته رفته رفت
یا رب هوای سیمبـران ساخت مفلسم
مانند گل ببـاد زرم رفته رفته رفت
با سیل گریه دل ره صحرا گرفته است
این گوشهٔ جگر ز برم رفته رفته رفت
در پیش طاق ابروی او سجد ها نمود
آخر دلم بطوف حرم رفته رفته رفت
تنها بخاك (رای) چو واقف فـتاده ام
دل در قفای او ز برم رفته رفتـه رفت

ربیعا بلخی:ـ شاگرد شوکت بخاری ست:

ربیعا ناز او چندان کشیدیم که هر مو بر تن ما ناز بو شد

...

رفتی و رنگ نشاط از بوستان گل پرید
رنگ گل چون عندلیب از آشیان گل پرید

ربیع:- آقا محمد ربیع ابن آقا رضی خوانساری که در دوره محمدشاه بادشاه هند بهندوستان رسیده و میرزا نجف خان بتعظیم و احترامش کوشیده. اوراست،

کی سرو برگ تماشای بهار ست مرا
گل بچشم از غم هجران تو خارست مرا

ربیع:- محمد ربیع از کتاب فروشان اصفهان بود. اوراست:

بسکه در دل داشت جا ذوق گرفتاری مرا
پشت خاك من پس از مردن زمین دام شد

ربیع:- ملا محمد عالم کابلی مربع نشین مسند خوش تلاشی ست و در «نگارستان» ربیعی بیاء نسبت آورده،

گمان آن دهان مشکل- خیال آن میان مشکل
میان این و آن مشکل- مرا افتاد مشکلها

✡ ✡ ✡

شکست شیشهٔ غیرت بهر که بنشستم
گسست رشته صحبت بهر که پیوستم

رجا:- محمد کاظم کشمیری با سراج‌الدین علیخان آرزو صحبت‌ها داشت:

در کفم دیگر چه ای سر و بلند اقبال بود
سر نثار مقدمت کردم که رأس‌المال بود

رحمت‌خان‌دهلوی:- مفکره‌اش عالی وحافظه‌اش قوی بود.

دلم را اضطراب تازهٔ رو داده است امشب
نمیدانم خیالش را که در آغوش میگیرد؟

رحمت:ـ مولوی رحمت‌الله دهلوی از ارباب فضل و کمال بود و لکهنو و بنارس راهم پی‌سپر نمود. اوراست:

روکش چهره است عارض پربهار او غیرت زلف سنبل‌ست طرهٔ تابدار او

رحیم:ـ از نکته سنجان بخاراست:

میکشد حسرت روی تو من محزون را از خط سبز تو دانسته‌ام اینمضمون را

رحیم‌تبریزی از میرزایان تبریزست. ازوست:

بکویش چون رسم جامی بیاد دوستان نوشم
بلی در کعبه یاد آرند مردم آشنایان را

. . .

می ستاند صد دل و یکدل نمی دارد نگاه
زلف را این باد دستیها پریشان کرده است

. . .

بر روی خویش بیند از خواب خوش چو برخاست
آئینه بر کف او هم فال و هم تماشا ست

. . .

بنوعی ز من دشمن اند اُمهات که گوئی من از مادر دیگرم

رحیم‌فراش‌دهلوی:ـ از فراشان اکبر بادشاه بود: اوراست:

شهید ناز تو از بس بخویش می بالد اگر زاطلس چرخش کفن کنی تنگ‌ست

رحیم:ـ محمدرحیم خان گرائیلی (۱) خلف شاه وردی سلطان ست که از هیبت و ترس نادرشاه‌قهرمان ایران بنجف اشرف رسید و از آنجارخت‌بهندوستان کشید و رفاقت نواب برهان‌الملك گزیدو بقرب زمان ورودنادرشاه دردهلی ازین عالم کوچید رباعی ازوست:

با آنکه صباح و شام در کوی توام محروم ز وصل قد دلجوی توام

---

(۱) گرائیل : بروزن عزرائیل‌ـشهریست درملك‌ایران‌ـمؤلف

بی طالعیم نگر که همچـون سایـه   از وصل تو بی نصیب و پهلوی توام

رحیمی تبریزی:— مردی اوباش و لاابالی مزاج بود.

کوه غم گشته‌ام و سنگ بدامان دارم
دامن اشك پر از لعـل بدخشـان دارم

رحیمی طهرانی:— واقف دقائق معانی بود.

طمع ز هجر بریدم بوصل خو کردم   وداع خرّمی و ترك آرزو کردم

رحیمی غزنوی:— از شعراء عهد اکبری ست.

جای پیکان تو دیگر بدل تنگ نماند   دل من پر شده بسیار از آن می گریم

رحیمی قزوینی:— از زمرهٔ دلاکان قزوین بود.

ناصح مگو که پیرهن پاره پـاره چیست
عشق ست و بیخودی چه‌توان کرد؟چاره‌چیست؟

رزین:— متوطن قصبهٔ بجتور حوالی شهر لکهنو بود و به معلمی اطفـال اشتغال داشت.

کسی گر مینشیند با تو از اغیار در پهلو
مرا خون میشود از غم دل افگار در پهلو
مکن پهلو تهی از صحبتم یاد آر از آن شبها
که بودی مست خواب ناز ومن بیداردر پهلو

رسا:— محمد تقی گیلانی: طبع رسا وفکر فلك‌فرسا داشت ـ ازاوست.

با زلف سر کرد سودا دل من   شد پا بزنجیر دردا دل من
در سینه‌ام کو از دل نشانی   بی آشیان ست عنقا دل من
ظالم گر امروز دادم ندادی   خواهد گرفتن فردا دل‌من
دیدی رسا کرد در عشق‌خوبان   رسوای عالم خود را دل من

رسائی:— محمدارشد پنجابی از معاصران سراج‌الدین علی خان آرزوست:

با مخالف مشربان یکجا نشستن خوب نیست
این غلط مجموعه‌را شیرازه بستن خوب نیست

. . .

مپرس از رسائی ندانم ز حالش غبار ره یار گردیده باشد

رسمی‌سمرقندی: کلامش راشیرینی قندی‌ست:

دلا یکدم اگر بایار بنیشنی‌وبرخیزی میان خون‌چومن بسیار بنشینی‌و برخیزی

رسمی‌قزوینی:۔ اشعارش را خاصهٔ دلنشینی ست:

پس از کشتن زعشق افسردگی نبود شهیدان را
که این آتش ز آب خنجر جلاد ننشیند

. . .

ستیزه چند کنی با دلی که همچوحباب همیشه برسر خونابه جگر باشد

رسمی:۔ میرعبدالرزاق‌یزدی‌ست که‌درعهدجهانگیر بادشاه بهندوستان‌رسیده آزادنه‌بسراوقات‌مینمود

زانروز که گشتیم بدام تو گرفتار شد کعبهٔ مرغان بهشتی قفس ما

. . .

بطرح بیستون آن تیز دست چهره پردازم
که نقش تیشه‌ام داغ دل فرهاد می گردد

رسواشیرازی: بخوش گفتاری در دلنوازی ست ازاوست:

بکش خنجر که جان‌بهر تو ای‌نامهربان دارم
تو خنجر در میان‌داری ومن‌جان در میان دارم

رسوا:۔ ملا احمد شروانی در عالم جوانی وله بباده ارغوانی داشت و هنگام شیب پا بر جادهٔ توبه و انابت و طاعت و عبادت گذاشت.

رقیب طعنهٔ بی جا بماتمم چه زنی سیاه خیمه چون زیر آسمان دارم

رسوا:۔ میر کمال الدین ذهنش رسا و مزاجش رنگین،..

با عاشقان‌سلوك رقیبانه میکنی خود را مگر بآئنه دیدی۔ چه شد ترا؟

. . .

چو بوی گل عنان وعده در دست صبا دارد
وفا بیگانه شوخی سست پیمانی که‌من‌دارم

رشدی‌نافقی: در یزد رشدی پیدا کرده بود.

رشدی بزیر خاك بلا گشتهٔ نهان خاطرشکسته‌ای‌چو تو پیدا نمی شود

رشید:۔ زرگر در « آفتاب عالمتاب » بالف در آخر و در « نگارستان سخن » بیا مرقوم ست۔ مولدش عباس‌آباد اصفهان بود و در زرگری و میناکاری و شاعری مهارت کامل داشت، قاضی اختر اشعارش از بیاض دستخطی میرزا صائب تبریزی نقل کرده از آنجمله ست.

چو رفتم از سر کوی‌تو۔غیر گلها چید چو باغبان رود ازباغ۔مفت گلچین‌ست

. . .

قدم چو مهر بآهستگی بخاك افشار که مور بادیهٔ عشق آهو حرم ست

. . .

شب که از شوق رخت انجمن افروخته بود
نگه گرم چـو پروانهٔ پر سوخته بود

. . .

میجهد برق ز نقش قدم راهروان خار این بادیه با آبلهٔ پا چکند

. . .

گل از چمن ز حجاب نسیم پیرهنت ببال جلوهٔ رنگ پریده بیرون شد

. . .

ز شون اینکه شمعی در چمن مستانه می آید
ز برگ گل صدای شهپر پروانه می آید

. . .

ز کتان نقاب گیرد رخ ماهتاب بی تو
بچراغ روز ماند گل آفتاب بی تو

رباعی

پیدا و نهان چو شمع در فانوسم مشهور و خفی چو گنج دقیانوسم
القصه در ین چمن چو بیدمجنون می بالم و در ترقی معکوسم

رشید:ـ حکیم جمال‌الدین قزوینی از علماء کرام وحکماء عهد بورنجر قاآن ست.

رباعی

ای زر توئی آنکه جامع اللذاتی محبوب خلائق بهمه اوقاتی
ای زر تو خُدائی ولکن بخدا ستّار عیوب و قاضی الحاجاتی

رشید:ـ خواجه رشیدالدین همدانی از وزرای سلطان محمد خدا بنده بود و کتاب «جامع‌التواریخ» همون تألیف‌نمود. این رباعی‌ازوست:

پیریم ولی چو بخت دمساز آید ایام نشاط و طرب و ناز آید
از زلف رسای تو کمندی فکنم بر گردن عمر رفته‌تاباز آید

رشید:ـ سید محمدخان‌دهلوی- خلف‌عبدالهادی خان داماد نواب‌غلام‌جیلانی خان عرف میان بخشو فرزند عمادالملك آصف جاه نبیرهٔ نواب عبدالمؤمن خان برادراخیافی نواب‌عبدالصمدخان دلیر جنگ‌بود.مشق سخن‌ازمیرزا محمدحسن قتیل نموده ودر شهر کالیبی‌توطن گرفته تازمان تألیف«آفتاب‌تابان» درقید حیات بود.

ازاوست:

جوهر از برق بود خنجر برّان ترا
نیست آرام ته خاك شهیدان ترا

. . .

هم آغوش ست بادشمن مگر آن فتنه‌گر امشب
که بی‌تاب ست دل در سینه من بیشتر امشب

تو گرم اختلاطی با رقیب از ناز و می ترسم
مبادا بی دلی «یارب» بر آرد از جگر امشب
...
جان اگر بر گل نسرین بفشانیم رواست
کز تن نازك او بوی کسی می آید
...
در دور نگاه تو نشسته ست معطل بیچاره‌قضا سر بگریبان و قدر هم
...
امروز نه شور ست و نه فریاد در آن کو
شاید که(رشید) دل و دین داده سفر کرد
...
خدا را ساعتی بی پرده بنما چهره خودرا
کسانی را که هر دم میکنند از عشق نفرینم
چه میپرسی(رشید)از دین و آئین من شیدا
بود امرد پرستی دین و می‌نوشی ست آئینم!

رشیدکازرونی:- از معاصران ملا عبدالرحمن جامی و شرحی فارسی بر کتاب « فصوص الحکم » تحریر نموده ودر سنه عشرین و تسعمأته (۹۲۰)جادۀ آخرت پیمود . اوراست:

آشوب و غم و درد و بلا می طلبیدم
شاد آمدی ای عشق ترا می طلبیدم

وله‌رباعی

می خورم و ندارم از مفتی باك
بندم سر شیخ و محتسب بر فتراك
چون خون رگ مرا زمین خواهد خورد
من نیز خورم خون زمین از رگ تاك

رشید:ـ مولوی عبدالرشید لکهنوی شاگرد رشید ملا نظام‌الدین لکهنوی و اوستاد قاضی نجم الدین خان کاکوری بود و در معقول و منقول از اقران کوی سبقت میربود و مقامش در لکهنو تیله شاه پیر محمدست ـ اوراست:

زاهد از نفس حریص خویش را کشت از ریاست
گر به ای گر موش را گیرد نه‌ازبهر خداست

رشید:ـ میرزا رشیدالدین دهلوی شاعر خوش فکر بود. ازوست:

خط بر آوردی و ما را بوسهٔ در کار نیست
آخر سال ست و تنخواهی درین سرکار نیست

از پی دولت براه سعی سر گردان مشو
هیچ پای آمد اقبال را در کار نیست

رشیدوطواط:ـ مولانا رشیدالدین بلخی ابن عبدالجلیل کاتب از اولاد حضرت فارق‌اعظم‌ست ـ بوجه کوتاهی قدوهزال(۱)ظرفاءاقرانش‌وطواط‌میگفتند که نام طائری کوچك ست، در فضل و کمال نظیر خود نداشت بعضی بر خاقانی وانوری فائق و برخی مساوی الرتبه دانسته‌اند، علم عروض و قوافی را بخوبی تکمیل نموده «حدائق السحر في فوائد الشعر» و «فوائد القلائد» از تصانیف اوست و دیوان شعرش قریب پانزده هزار بیت باشد و در سنه ثمان و سبعین و خمسمائه (۵۷۸) بعمر نود و هفت سال وطواط روحش از قفس پرواز نمود ..

او راست:

زین سینهٔ پر آتش و زین دیدهٔ پر آب
دردا که گشت قاعده عمر من خراب

...

بودی مرا قرار دل از دیدن رخش
او رفت و بی رخش دل من بی قرار ماند

---

(۱) هزال : بضم اول بمعنی لاغری است ـ آدمیت

وله‌قطعه

چاکران تو گه رزم چو خیاطانند گرچه خیاط نیند ای‌ملك کشور گیر
با گز نیزه قد خصم‌تو می‌پیمایند تا ببرند بشمشیر و بدوزند به تیر

ایضاً

من نگویم بـابر مانندی که نکو ناید از خردمندی
او همی بخشد وهمی گرید تو همی بخشی وهمی‌خندی

وله رباعی

میرفت و گلاب از سمنش می بارید
مشك از خط عنبر شکنش می بارید
و ز گفتهٔ خود دو بیتی اندر حق خود
میخواند و شکر از دهنش می بارید

ایضاً

تا گرد رخت سنبل تر کاشته اند عشّاق دل از مهر تو بر داشته‌اند
آن چاه ذقن که دل درو می افتاد تا لب به بنفشهٔ ترانباشته‌اند

رشیدی:— محمد رشید اصفهانی از شعراءعهد شاه طهماسب صفوی‌ست‌ازوست:

بگذار ز کف نبض من خسته طبیبا
من رفته ام از دست علاج دگری کن

وله رباعی

صد شکر که از غم بدلت بار نماند واندر تنت از تاب و تب آثار نماند
آثار شکستگی ز بیماری تو جز در سر زلف و چشم بیمار نماند

رضا:— حکیم شاه رضا فارسی در سلطنت اکبر بادشاه وارد هند شده تمتع وافی بر داشته رباعی ازوست:

سلطان بجهان پرده سرائی زد و رفت درویش بدهر پشت پائی زد و رفت
القصه که هر دو روز در گلشن او مرغی بسر شاخ نوائی زد و رفت

رضا: خواجهٔ محمد رضا جوینی خلف خواجه ملك وزیر که در سلطنت شاه عباس ثانی بوزارت آذربایجان سربلندی داشت : اوراست:

خوشا دمیکه تو ای یار یار من باشی		ستارهٔ سحر انتظار من باشی

وله رباعی

آنم که حزین و خسته تن می آیم		جان بسته بتار پیرهن می آیم
مانند غباری که بپیچید بر باد		پیچیده بآه خویشتن می آیم

وله رباعی

آن شعلهٔ دردم که شرر میریزم		خون میشوم و ز چشم تر میریزم
چون‌خانهٔ طفلان که ببازی‌سازند		تا در نگری ز یکدگر میریزم

رضاسمنانی:ـ اگرچه از سادات هرات بود لکن از تعلق خدمت قضای سمنان به‌سمنانی اشتهار یافت. ازوست:

آن نقطه‌ای که نیست وجودش دهان تست
موئی که هیچ عرض ندارد میان تست

رضا:ـ شرف الدین سبزواری- بزرگانش وزرا و اراکین سلطنت ایران زمین بودند.

تا چند ز هستی سر و پا را نشناسیم		خود را نشناسیم و خدا را نشناسیم

رضاشیرازی:ـ خامه‌اش را منصب جادو طرازی ست، او راست:

مست عشق توام از خود خبری نیست مرا
در ره عشق ز هستی اثری نیست مرا

از جگر تیر بلا را سپری ساخته ام
تا نگویند حریفان جگری نیست مرا

• • •

دستم بدامن تو ستمگر نمیرسد		آنجا که پای تست مرا سر نمیرسد
کافیست تیر غمزه شهیدان شوق را		اینجا ستیزه بخنجر نمیرسد

✡ ✡ ✡

بجانم گر غمش همدم نبودی مرا در عشق کس محرم نبودی

رضاکشمیری: ناظمی شیرین گفتار بود.

محبت را پس از قطع محبت لذتی باشد
که شاخ نخل پیوندی به از اول ثمر گیرد

رضا گیلانی: در زمرۂ علماء معدود بود.

خلوت طلب برای چه میگشت هرزمان گر مدعی زوصل تو صدمدعا نداشت

رضا:ـ محمدرضا بلگرامی که در علوم عربیه تلمیذ مولوی سلامت‌الله کشفی و در نظم شاگرد سید افتخار ذره بلگرامی بود با قاضی محمدصادق خان‌اختر مراسلت و محبت داشت: اوراست:

جز نام‌او اگر گذرد بر زبان ما برهان قاطع است بقطع اللسان ما
بی اختیار مثل حنا ایم در جهان در دست دیگرست بهار و خزان ما

✡✡✡

بد گمانیهاش بین در خانه هم دارد حجاب
حدقۂ چشمم شمارد روزن دیوار را

✡ ✡ ✡

از من جدا همی کند آن رشك ماه را یا رب چه کرده‌ام سحر رو سیاه را

✡ ✡ ✡

بدست عشق مائل جام ز جاج نیست در بزم من تجرّع می احتیاج نیست

رضا: ــ محمد رضا بیگ همدانی ست:

پیکرم وقف سنگ طفلان باد تا شکستن در استخوان دارم

رضا: ــ محمد رضا تربتی از کلام اوست:

کشتۂ غیرت عشقم که بخون دگری چهرۂ خنجر قاتل نتوان رنگین دید

رضامیرزا:ـ رضا خلف شاه تقی میرزا از اجلۂ سادات اصفهان بود و سخنوران نمك خوان اصفهانش میخواندند. او راست

اشکم ببین ز دیده چه بی تاب می‌رود　　تا چشم کار میکند این آب‌میرود

۞ ۞ ۞

هر کس که چشم مست ترا یاد میکند　　خاموش می‌نشیند و فریاد میکند

۞ ۞ ۞

ز بس پر شد بیاد لعل جان بخشی دل‌تنگم
صدای آب حیوان میکند گر بشکندرنگم

رضا:ـ میرزا محمدرضا قمی فرزند آقا قاضی در شهر اصفهان اقامت داشت.

دور از تو ندانم چه دل زار کشیده
چندانکه ترا خواسته آزار کشیده

رضااصفهانی:ـ از اصحاب شیرین بیانی ست.

بترس از آنکه رضائی بقتلگاه در آید　　بدوش جامهٔ خونین که‌آه‌قاتل‌من کو؟

۞ ۞ ۞

سرمهٔ را که‌بودمنت‌غیری همراه　　کور باد آنکه‌بآن سرمه کندچشم‌سیاه

رضوی:ـ میر محمد اصفهانی زبانش در شکر فشانی ست:

گر تیغ زبان‌را بکشد خصم پی کین　　چون مهر خموشی بلب ماسپری‌نیست

رضی :ـ سید مرتضی شیرازی از سادات شرقی شیراز بود ودر آخر عمراز صحبت ارباب دولت‌و ثروت‌اجتناب ورزیده در کلبهٔ بجوار مزارشاه شجاع کرمانی پا بدامن کشید. اوراست:

هرچه ما بیداد می پنداشتیم آن داد بود
خصمی افلاك با ما سیلی اوستاد بود

• • •

برادرانه بیا قسمتی کنیم رقیب　　جهان و هرچه دروهست از تو یارازمن

رضی :ـ میرمحمد رضی بن سید نورالدین شوشتری- اباًعن جدشیخ الاسلام شوشتر بود. دل از وطن بر کنده در بندر سورت ورود نمود ، بعد زمانی از آنجا

بمرشدآباد رسید و رفاقت شجاع علی‌خان ناظم بنگاله گزید، سپس بحیدر آباد شتافت و بملازمت نواب نظام‌الملك آصف جاه عز امتیاز حاصل کرد و همانجا از کشمکش این جهان نجات یافت. اوراست.

نرم شو کز سخت‌رویان کار صورت گیر نیست
خامهٔ فولاد هرگز لائق تصویر نیست

رغمی‌استر آبادی:ــ نکته سنجی خوش مذاق و آزادمنش بود.

در آتش غم سوختم و یار ندانست　　حاشا که محبت اثری داشته باشد

رفعت:ــ غلام اشرف از نکته سنجان هندوستان و مثنوی «می باید شنید» او مطبوع طباع طباعان و این ابیات از آنست:

در گوشه فتاده ایم تنها　　مائیم و رفیق ما غم ما
شخصی نبود بهیچ جائی　　مانند من برهنه پائی
با ما فلك آشنا نگردد　　یك گام بکام ما نگردد
تا مزرع خاك من سرشتند　　جز دانهٔ غم دگر نکشتند
صیاد زمانه دام بر دوش　　میگردد ومن‌بخواب خرگوش
یك لحظه درین سرای فانی　　آسوده که کرد زندگانی ؟
شه در غم ملك و بیم جان ست　　درویش بفکر نیم نان ست

منه‌درمناجات

ای ذات تو از چگونگی پاك　　برتر ز گمان و وهم و ادراك
سخت ست جراحت غم من　　جز فضل تو نیست مرهم من
آن باده که نیست آب‌انگور　　وان شهد که نیست شهد زنبور
زان باده فشان توجرعه درجام　　زان شهد چکان تو قطره در کام
مستم سحر از شراب غفلت　　شب میگذرد بخواب غفلت
حاصل نشد از وجود سودی　　(رفعت) چه شدی اگر نبودی
حیرانم ازین که آخر کار　　نخل املم چه آورد بار

سرمایهٔ طاعتی ندارم دعوی عبادتی ندارم
یا رب من اگر بدم سراسر از نیکی خویشتن تو مگذر
رفعت همه تن اگر معاصی‌ست مامول معافی و خلاصی ست

رفعت:ـ قاضی سید سر فراز علیخان الله آبادی عهدهٔ قضا و صدر الصدوری الله آباد داشت در جمیع علوم و فنون از تلامذهٔ مولوی روح الفیّاض فائز بود و با قاضی اختر طریقهٔ دوستی می‌پیمود و در سال ثمان و خمسین از از مأته ثالث عشر (۱۲۵۸) سفرعالم بالا نمود. ازوست:

چنان عشق حنائی پنجه شوخی ساخت بیمارم
که نبض من حنائی میکند دست طبیبان را

...

من که در خواب شدم شیفتهٔ روی کسی
عاشق صورت بی نام و نشان را چه‌علاج؟

...

ظلمی بجان من که سپهر کبود کرد
شاکی نیم که حکم خدا آنچه بود کرد

...

شد باعث آوارگیش جذب زلیخا
یوسف عبث از کردهٔ اخوان گله دارد

...

چنان زد عشق کافرماجرا آتش بجان من
که میسوزد بسان شمع هر شب استخوان من
غمت را میهمان دانسته دادم‌دردل خود جا
ولی هر گز ندارد عزم رفتن میهمان من

رفعت:ـ غلام جیلانی رامپوری. اصلش از شاهجهان پورست و ببر و بحر

علوم و فضائل صوری و معنوی او را عبور ومرور۔بتصفیهٔ باطن همت می گماشت وبتدریس علم ظاهراشتغال‌داشت، محاربهٔ نواب آصف الدوله و غلام محمدخان‌روهیله را بکمال لطافت و فصاحت در رشتهٔ نظم کشیده.

شهید سرخی پانم دگر نمی دانم
که بوسهٔ لب لعل تو خونبهای من ست

رفعت:۔ محمدعلی خلف عتیق‌الله خان‌حسینی‌واسطی۔ از مردم هندست و بعلم طریقت و حقیقت آشنائی داشت رسالهٔ « می‌باید شنید » در وعظ و نصائح بکمال لطافت تألیف نموده.رباعی ازوست:

ما جمله مسافران این رهگذریم
(رفعت) بخدا چه سخت کوته نظریم
یاران همه آمد و رفتند و هنوز
ماز آمد و رفت خویشتن بی خبریم

ایضاً

در خلوت دل نشسته میکن سفری
شاید که فتد بشهر دل هم گذری
(رفعت) اگرت هوای جانان باشد
از دیدهٔ دل بروی دل کن نظری

رفعت:۔ میرمحمد یوسف بن سید شاه فضل‌الله ولد سید احمد خلف محمد از مشائخ کرام شهر کالپی بود.

جان رفعت ز که آموخته‌ای علم که این
تیر از سینه بدر رفته و روزن باقیست!

رفعت نیشابوری:۔ شیرین مقال و صاحب وجد و حال بود.

مشکل که هفت جوشن گردون سپر شود
در پیش تیغ دست دعای برهنه ای

رفعی بخاری:- تیز فکر و گران گوش بود و برفاقت علامی شیخ ابوالفضل‌عمر بسر می برد-روزی‌شیخ‌باوی‌سخن راز در میان نهاد او ار گرانی گوش بطرز دیگر استماع کرده بر شنیدهٔ خود کار بست شیخ بدین جرم گوشش‌برید، وی‌در آن حالت این رباعی موزون نمود.

(رفعی)سخنی زغیر خاموشم گفت
در صحبت تا بجان و دل کوشم گفت
از راه کری حکایتش نشنیدم
آخر بزبان تیغ در گوشم گفت

رفیعا:- نقاش اصفهانی در مرتبه رفیع‌تر از بهزاد و مانی بود.

قماش برگ گل و آن عذار آل یکیست
ز هر چه جلوه کند حسن را مآل‌یکیست
بساط عیش چو بر چیده می شود آخر
به پیش جام زر و کاسه سفال یکی ست

رفیع‌الدوله:- از امیرزادگان ملك دکن بود و با وجود ناموزونی طبع و فقدان فهم‌سخن-خود را در زمرهٔ شاعران معدودمی‌نمود، هرچند ذکرش در تذکرهٔ سخنوران وضع الشیء فی غیر موضعه ست لاکن باتباع « آفتاب‌عالم‌تاب» و برای انشراح صدور ناظرین اولوالباب نبذی از حال و مقالش بزبان خامه سپرده شد- این رفیع‌الدوله که از اولاد بعض روساء دکن بود زمانی که ملك و ریاستش مسخر اولیاء دولت انگریز گردید خود را بدارالامارة کلکته رسانید- نواب گورنر جنرل آنجا ودیگرارا کین برطانیه بتعظیم و توقیرش پرداختند و مشاهره معتدبه بمصارفش مقرر ساختند و از افعال بی‌باکانه و سخنان مهملانه او حظی برمی‌داشتند! درقصرانگریزان بلندمکان‌رفته‌بر کرسی صدرمی‌نشست و سلام آنها باشارهٔ چشم و ابرو میگرفت و بطریقهٔ سلاطین بآنها حرف‌میزد وهریکی‌از آنها براه استهزاء دست بسته باو عرض و معروض‌مینمود ووی هر سال نان و

حلوای نیاز سگ اصحاب کهف تقسیم می کرد و دیوان خود از کسی که می‌نویسانید او را مخاطب بکاتب الوحی میفرمود و دیوان متضمن انواع هذیان بکمال تکلّف مرتب نموده بنواب گورنرجنرل کلکته بطریق هدیه داد و نواب موصوف برای نگارش دیباچه‌اش نزد مولوی سید سراج‌الدین علی‌خان موجدا قضی القضاة فرستاد وی دیباچه‌اش بکمال لطافت و ظرافت نگاشت که زعفران زار کشمیرش توان پنداشت و قاضی محمد صادق خان بر آن دیوان تقریظی تسطیر نموده که آب و تابش اشك از دیدۀ گریان پاك مینماید و بی‌شك چنان دیوان را چنین تقریظ می‌باید همه اینها در « آفتاب عالمتاب » مسطورست بخوف اطناب ایراد آن درین مقام واجب الاجتناب ـ مگر چند هفوات ناموزون دیوان آن‌اضحوکه زمان که اشعارش دانسته برای تفنن طبع ارباب ذوق مرقوم می‌شود.

الهی دانشمندی مراد خدا　　الهی تو امید دانی ترا

. . .

ابر و برق تجلی و براق نور افشان آمد
آب و باران که حکم خدا نیابند رعد که باران آمد

. . .

خم غدیر که پیغمبر را داماد ملك داد
خریدار ملك را صلح سر تاج داد

. . .

منصور حلاج بدار ومدار انا الحق گوید
شریعت پیغامبر خدا که حق بحق گوید

. . .

صاحبقران بجنگ سمرقند نو نهال شد
بنیاد جنگ کرده که ایلدرم خوشحال شد

. . .

سلاح جنگ که سپر و شمشیر آمد گوله توپ و تفنگ که بد بلا آمد

. . .

صورت نور که ارمنی در کلکته بسیار خواب راحت کجا که پشه بسیار
زنـان کلکتـه را آب بسیـار گردن صراحی دارد شراب بسیار

. . .

مقرر کرده عالم بحق که از وی بشناس
خـدا را شناس و خـدا را شنـاس

رفیع‌شهرستانی:ـ از میرزایان عالیشأن سلطنت شاه صفی بود و مدتی بمنصب صدارت ایران عروج کرده نزول نمود. رباعی از وست:

از مردن شاه دین فلك شیون کرد وز مهر سپهر داغ دل روشن کرد
از صبح عزا چرخ گریبان‌بدرید وز ظلمت شب پلاس در گردن کرد

رفیع:ـ ملا رفیع‌الدین کرمانی‌ازقدماء شعراءست:

با چرخ ستیزه با فلك جنگ مکن از زخم زمانه ناله چون چنگ مکن
در خاك زرو در آب دریا گوهر ضائع نگذارند تو دلتنگ مکن

رفیع:ـ مولانا عبدالعزیز رفیع الدین ابن مسعود لنبانی (۱) میل بقصائد بیشتر داشت و باکمال الدین اسمعیل و جمال‌الدین عبدالرزاق مناظره و مباحثه مینمود و مدتی در ولایت ری گذرانیده بوطن عودت نمود و در کمال جـوانی بجوار رحمت ایزدی پیوست. ازوست:

جانم ز عشقت ای بت نا مهربان برفت
اکنون بقای عشق تو بادا که جان‌برفت

. . .

مشاطگان باغ بآرایش چمن از عارض تو رنگ گل وارغوان‌برند

. . .

(۱) لنبان: موضعی‌است ازاصفهان‌که بالفعل مرکز عباس‌آباد واصفهانست ـ مؤلف.

جان شیرین اگر تواند بود لب آن خوش پسر تواند بود
دل‌من‌خودپدیدنیست کجاست بر آن سیمبر تواند بود

رفیعی:ـ رفیع‌الدین محمد سکاکی خلف حسن سکاك از مداحان‌قلیچ‌تمغاچ خان‌ست در وصف شمیشرش گفته:

حبـذا گوهری که همواره آسمانی ست پر ز سیـاره
باشدش سال و ماه و لیل و نهار خانهٔ دشمنان گرفتن کار
هست هندو نژاد و رومی رنگ همه چیزی گرفته الاّ زنگ

رفیعی‌یزدی:ـ شاعر رفیع المنزله بود.

خشمگینا نفسی در دل پر مهر درآی تا سراپای خوشت بوی محبت گیرد

رفیق:ـ لاله لچهمین نراین بنارسی فرزند آفتاب رای پندت پسر راجـه اندرام پندت شاگرد میرزا محمدحسن قتیل بود خط نستعلیق وشفیعاخوب‌مینوشت سابق در لکهنو اقامت داشت و بعد ضبط وجه معاشش بر توطن بنـارس توجه گماشت. اوراست:

در غمت خون دل مینای شراب ست امشب
جام در شوق لبت چشم پرآب ست امشب
ایکه داغ دل مهتـاب رخ پـر تابـت
جلوهٔ کن که دلم در تب و تاب ست‌امشب

. . .

فریاد که از شام خطت صبح قیامت گل کرد وشب زاری ماراسحری‌نیست

***

جگر خون شد و ازچشم چکیدن باقیست
بعد از ین بی‌تو ندانم که‌چه‌دیدن باقیست؟

رفیق: ـ ملاحسین اصفهانی معروف برفیق سبزی فروش که آباء او بهمین پیشه معیشت‌مینمودنـد‌ـوی در سنه یك هزار و یك صد و پنجاه از عدم‌بوجود آمده و تا سنه یکهزار ودو صد وبست و شش در قید حیات بود و باآنکه بهره‌از نوشت

و خواند نداشت شعر خوب میگفت. ازوست،

ای روی نکرده سوی دلها   سوی تو مدام روی دلها

. . .

تا کی خبر ز روز سفر میدهی مرا   از روز مرگ من چه خبر میدهی مرا

. . .

به پیری بر جوانی عاشقم کز عاشقان دارد
چو من هر گوشه پیری را چو خود هر سو جوانی را

. . .

روزگاری بود امیدم اینکه یارم میکشد   ده که اکنون حسرت آن روزگارم میکشد

. . .

بنو خط دلبری دل بستم آه از حسرت مرعی
که در پایان گل بر شاخ گلبن آشیان بندد

. . .

مرا در جسم تا جان آفریدند   بجانم مهر جانان آفریدند

✡✡✡

باور کس نشود قصهٔ بیماری دل   تا گرفتار نگردد بگرفتاری دل
من و دل زار چنانیم که شبها نکنند   مردم اززاری من خواب و من اززاری دل

. . .

رخی مانند گلبرك ترش بین   تنی از برگ گل نازك ترش بین
سراپایش همه مطبوع و زیبا   ز سر تا پا و از پا تا سرش بین
مپرس ازمن که در خونت که غلطاند   بخون آلوده دست وخنجرش بین

✡✡✡

از کین کنی گر هرزمان قصد دل و آهنگ جان
قلبی لدیك ای دلستان روحی فداك ای نازنین

آمد زهرچا کش برون مهروی شد عشقش فـزون
گردید از تیغ تو چون دل چاك چاك ای نازنین
. . .
با اینهمه بیوفائی تو کشته ست مرا جدائی تو
ای جنس وفا که بر سرت خاك خواریم ز نا روائی تو
. . .
بفردا وعده قتلم مده در خون کش امروزم
خداداند کـه باشم زنده تا روز دگر یانه
نهال قد او را من بجـان می پرورم اما
نمیدانم (رفیق) این نخل خواهد داد بر یانه؟
***
برای مدعی ترك من ای پیمان شکن کردی
ترا گفتم که ترك مدعی کن ترك من کردی
سخن با غیر میگفتی بریدی چون مرا دیدی
چه‌میگفتی؟ که‌چون دیدی‌مرا قطع‌سخن کردی
. . .
شدی یار رقیبان (رفیق) بی‌دل ودین‌را رفیق ناله و یار فغان کردی نکو کردی

رفیقی:ـ میرمرتضی صفاهانی - ازخوش تلاشان‌الفاظ‌ومعانی‌ست. اوراست:
هر گزت نامد بخاطر کین سگ آزرده جان
خورد صد تیر جفا و ز آستان‌من نرفت
. . .
اگر دست رفیقی بر من افـگار می آید
خیالم آنکه‌میگوید نگه کن، یـار می آید
بعد عمری گرشبی آئی بخوابم نا گـهان
میکنی قصدم بقصـد آنکه بیدارم کنـی

رفیقی یزدی:ـ شاگرد رشید ملاحیرتی ست:

در هر گذر که دید (رفیقی) ترازشوق استاد وانتظار رفیقان بهانه ساخت

رقمی: ملا زین‌العابدین تربتی شاعر خوش گفتار بود.

بر گیر زخاك ره و میدار عزیزش آن‌مرغ که در کوی توبی‌بال و پر افتاد

...

چنان پرست ز عصیان صحیفهٔ عملم که گر ثواب کنم نیست موضع رقمش

رکن:ـ خواجهٔ رکن الدین مکرانی از علماء و شعراء عهد سلطان غازان خان ست و طبعش را جانب قصیده گوئی خیلی میلان. ازوست.

بزرگوارا در عهد بخشش تو جهان نمی برد بحیا نام حاتم طائی
که‌وقت جلوت اسلام نا ستوده بود حدیث ملت گبری و دین ترسائی
تو آن سپهر کمالی که بر میان‌سپهر زبهر خدمت تست این نطاق جوزائی
ضمیر تست که دریك نظر فروخواند ز لوح چهرهٔ امروز نقش فردائی
مباد ملك جهان بی کفایتت هر گز که دیده خوش نبود بی وجود بینائی

رکن:ـ مولانا رکن‌الدین صاینی اصفهانی شاعریست قدیم مولدش قصبهٔ صائن متعلق سمنان و منشاء ومنماء او شهر اصفهان. سلطان طغا تیمورخان‌فرمان‌روای هرات بمعاینهٔ فضل و کمالش به پیش نمازی بر گزیده بود. بعض تذکره نویسان را در تخلص او که گاهی‌رکن و گاهی صائن و گاهی صائنی می آرد اشتباهی واقع‌شده، این یك کس راسه کس دانسته سه جا بتخلص رکن‌سمنانی‌و صاین ترك صفاهانی و صائنی هروی نوشته‌اند و در «صبح گلشن» در حرف‌صاد مهمله بتخلص صاین مذکورست و این فاضل عالی مقام یکی ازآن چهل کس ست که‌ازقتل‌عام چنگیزخانی‌شهر هرات نجات یافته‌و درسنه هفتصد و شصت‌وپنج‌بمرگ مفاجات بعالم‌باقی شتافته.اوراست:

توانستی از و دل بر گرفتن ولکن دل بفرمان نیست مارا

✿✿✿

فرخ کسیکه بر سر راه وفای دوست جان داد و از شماتت‌اعدا حذر نکرد

✿ ✿ ✿

دیدی که دگـر با من بیچاره چها کرد
دل بـردو تنـم را هدف تیر بلاکرد!
در حیـرتم از رکن که با اینهمه دانش
از بهر چه عاشق شدو این کارچرا کرد؟

✿ ✿ ✿

عشقش کدام خانهٔ دل ماند در جهان کانجا فرو نیامد و زیر و زبر نکرد

✿✿✿

راهی ست ره عشق که آسان نتوان رفت
سر رفت در ین راه و بسامان نرسیدیـم
گفتند که رفتند از ین راه گـروهی
بسیار دویدیم و بـایشان نـر سیدیـم

وله ازقصیده

از سحـر غمزهٔ تو که جادوی مطلق‌ست
اشکم چکیده همچو شراب مـرّوق ست
آتش فتـاده در جگر چشمـهٔ حیات
از رشك غبغب تـو که آب معلّق ست
پیش قد تو سرو اگر سر کشی کند
بروی مگیر زانکه درازست و احمق‌ست
کـردی به بنـد زلف مقید دل مـرا
در دور عدل شاه که دارای مطلق سـت
آن سایهٔ خـدای که از مهر رای او
بر فـرق آفتـاب کلاه مغرق ست

رکن الدین قبائی:۔ متوطن ولایت قبا متصل ترکستان‌ست۔شاگرد اثیر الدین اومانی و اوستاد پربهای جامی بود. این قطعه ازوست:

چه شد امسال آخر ای مخدرم — که من رنج دیدهٔ مظلوم
بعد ده ساله حق برین دولت — گشتم از هر مراد دل محروم
کار من بنده خدمت ست و دعا — و اندرین هر دو بوده ام ملزوم
دهر و دوران همان ستمگارند — آدمی همچنان جهول و ظلوم
نه منم عاطل از فنون هنر — نه توئی عاری از فروغ علوم
نه تو مفلس شدی نه من منعم — نه تو خادم شدی نه‌من مخدوم
تو همان مالکی و من مملوك — تو همان حاکمی و من محکوم
رزق بر تست هر چه خواهی کن — خواه احسان شمار و خواه رسوم

رکن الدین مسعود:۔ از اراکین حکمت بود و در هنگامهٔ خراسان شربت شهادت چشید این رباعی ازوست:

ای چرخ مرا ز عشق بیزاری ده — یا یار مرا سر کم آزاری ده
در فرقت آن خوب بد اندیش مرا — ای صبر اگر نمرده‌ای یاری‌ده

رمال:۔ میر حفیظ‌الله لکهنوی۔ از تلامذهٔ میر روشن علی رمال دهلوی بود و در علم رمل دستگاهی داشت۔ در اصل از دهلی‌ست بعد هنگامهٔ احمدشاه ابدالی به لکهنو نقل نموده گاهی رمال و گاهی حفیظ تخلص می‌آورد . اوراست:

شب نیامد چو آن نگار حفیظ — گریه و ناله بود کار حفیظ
سیل خون رفت بر کنار از چشم — رفته ای تا تو از کنار حفیظ
سر براه تو خوش نموده فدا — کن قدم رنجه بر مرار حفیظ

رمزی: ۔ ازسادات اصفهان وازرمالان عهدشاه طهماسب صفوی بودودرشهر قم ازین عالم رحلت نمود.

تا زلف بروی سمن آن سیمتن انداخت
آتش بدل نافهٔ مشك ختن انداخت

از قامت و رخسار تو اش شرم نیامـد
آنکس که نظر جانب سرو و سمن انداخت
...
سؤالي کردم از لعل لبت نامد جواب از تو
جواب من بده آخر گناه از من ثواب ازتو

رمزی‌دهلوی:ـ در سپاه شاهزادهٔ محمد شجاع ملازم بود و بعد از انهـزام شاهزاده از برادر خود اورنگ زیب عالمگیر مشرب درویشی گزید.

مرد را آئینهٔ روی نما شمشیرست سرخ روئیم که آئینهٔ ما شمشیرست

رمزی‌شیرازی:ـ این رباعی در هجو ملاشکوهی ار مقالات اوست:

ای فکر تو نظم را چو مهتاب و کتان شعر آمده از شومی طبع تو بجان
بخشای بشعر و بر سخن رحمی کن الفاظ بماتم معانی منشان

رموزی:ـ از امرای سبزوار بود و مشرب حکیمانه داشت.

ابـروان تو طبیبان دل افگـار انند
هر دو پیوسته از آن بر سر بیمارانند

رنج:ـ لاله بهاگ مل پسر مولچند کهتری لکهنوی از شاگردان رای سرب سنگه دیوانه بود و در عین جوانی ازین دار فانی رحلت نمود.

بی گل رویت ای همیشه بهار در خزان شد مرا بهار افسوس
بغلط هم نیـامدی درخواب رفت عمرم در انتظار افسوس
تو زمن میکنی کناره و من پر ز خون میکنم کنار افسوس

رندنبکی: شاهجهان‌پوری‌ست مدت العمر بتعلیم اطفال بسر برد و بـر استخوان و مغزهٔ او فزونی مثل دم بود ازین وجه یاران او را دنبکی‌میگفتند.

تا بر آن نرگس میگون گذر افتاد مرا
رفت در عالم مستی همه از یاد مـرا

رندی‌بغدادی:ـ بخوش گفتاری و نیک نهادی اتصاف داشت:

کو طبیبی که دوای دل زارم سازد
درد دل بشنود و چارهٔ کارم سازد

✿✿✿

کسیکه آگهی درد نیست در جانش
چه آگهی بود از حال درد مندانش
بلاله زار جهان دل مبند چون رندی
که رنگ و بوی‌وفا نیست در گلستانش

رنگین:ـ منشی بلاس رای کایتهه عظیم آبادی۔ از رفقاء راجه نرائن ناظم عظیم آباد سخن سنج خوش خلق و خوش گپ بود ودر سنه تسعین و مأته و الف (۱۱۹۰) توجه بمستقرجاودانی نموده. ازوست:

از دختر رز شیخ بفر سنگ گریزد
این مرد به بینید چه نامرد بر آمد

✿✿✿

عشق از دل من سینه پر از آبله دارد
فریاد که آتش ز سپندم گله دارد
پای طلبم سود و بدل راه نبردم
این منزل نزدیك عجب فاصله‌دارد

...

با لعل تو اعجاز مسیحا چکند کس
با این کف رنگین ید بیضا چه کند کس

رنگین:ـ سعادت یارخان دهلوی خلف‌محکم الدوله‌میرزا طهماسب بیگ خان اعتماد جنگ که رساله‌دار سرکار بادشاه دهلی بود ـ بعد وفات والد خود ترکهٔ پدری را صرف عیش و عشرت ساخته در لکهنو رسید و بزمرهٔ شاعران در سرکار شاهزاده میرزا سلیمان شکوه ملازم گردید و با میرزا قتیل و انشاءالله‌خان همطرحی و همبزمی داشت ، و در سخن سرائی و موسیقی و فنون سپاهگری و سواری اسب و شناخت حسن و قبح و پزشکی آن علم یکتائی می‌افراشت ودر نظم

از تلامذهٔ شاه حاتم شیخ ظهورالدین دهلوی ست و در سنه هزار وصد وچهل وسه بطلب نواب ذوالفقار بهادر در شهر باندا وارد گشت۔ وفاتش در ماه جمادی الاخر سنه حادی وخمسین از مأته ثالث عشرست (۱۲۵۱) و قبل از مرض الموت مثل اوستاد خود برزمان وفات خود مشعر شده خبر سال و ماه و تاریخ و روز مرگ بدوستان نزدیك و دور نوشت تغزل از طرف نسوان بمحاورهٔ آنان از ایجاداوست و در اردو چهاردیوان دارد که اسماء آنها ریخته و بیخته و آمیخته و انگیختهٔست شعر فارسی‌هم خوب میگفت. از وست:

دوست یکسو خود زدشمن کین نمیخواهیم ما
خاطری از ما برنجد این نمی‌خواهیم ما
کوچهٔ دلدار ما را بهر آسایش بس ست
کشور ایران وملك چین نمی خواهیم ما

. . .

آنکه بر حسن تو مفتون شده است — عاقلی بود که مجنون شده است

. . .

رفتی و شور بمحفل افتاد — درد در پهلوی هر دل افتاد

* ✡ *

ز طوف کعبه و بتخانها کی تنگ میگردد
دل دیوانهٔ من مائل هر سنگ میگردد

. . .

حال دل شرح زبانی چکنم — چکنم دشمن جانی چکنم
عهد پیری بسر آمد (رنگین) — یاد ایام جوانی چکنم

. . .

دل بلائی ست که من میدانم — مبتلائیست که من میدانم
دلبری عشوه گری کج کلهی — میرزائی ست که من میدانم

نیست آسان گذر از دهر که این تنگنائی ست که من می‌دانم
خاکساری بجهان ای رنگین کیمیائی ست که من میدانم

. . .

ای عشق مرا مجنون کردی بر لاله رخان مفتون کردی
هر قطرهٔ اشك (رنگین) را سیحون کردی جیحون کردی

روح:ـ قاضی روح‌الله برادر قاضی شرف جهان قزوینی بعهد شاه طهماسب ماضی بعهدهٔ قضا رسیده و در سنه ثمان و اربعین وتسعمائه (۹۴۸) راهی ملك عدم گردید.

مراست غرقه بخون چشم اشکبار از تو
چه خون دل که مرا نیست در کنار از تو

روح‌الامین:ـ میرزا محمد روح الامین شهرستانی ابن‌العم میرزا رضی است که درعهدشاه‌عباس ماضی‌منصب صدارت کل داشت ووی در دور جهانگیری بعهدهٔ میربخشیگری سرفراز بود و در سلطنت شاهجهان بادشاه خطاب «میرجمله» یافت نوبتی که‌بوجه آزردگی بادشاه از وی ملازمان‌شاهی ترك ملاقاتش کردندغزلی موزون نمود مطلع آن غزل اینست.

کناره جوی از ین مشت استخوان شده‌اند
سگان آن‌سر کوخوش مزاجدان شده اند

روحانی:ـ حکیم روحانی تبریزی- از سخنوران سلطان‌حسین بایقراست

گفتم روم ز کویش بگرفت اجل ره من
بنگر چهاست در ره بیچاره آدمی را

. . .

زحمت شانه مده منت آئینه مبر روی آراسته را باز چه می آرائی

روحانی‌سمرقندی:ـ نامش ابوبکر از تلامذهٔ رشید و طواط وستایشگران بهرام شاه غزنوی‌ست و بعدش در سرکار خوارزم شاه بکار کتابت ملازم گشت‌ودر

درسنهٔ ثلث وعشرین وستمائه (۶۲۳)هنگامیکه سلطان شمس الدین التمش «رنتهنبور» را فتح کرده شهر «ماندو»را مخیم‌جاه و جلال ساخت روحانی از بخارا بحضور سلطان رسیده قصیدهٔ فتح که مطلعش اینست گذرانیدهٔ جائزهٔ جزیله یافت:

خبر باهل سما برد جبرئیل امیـن
ز فتحنامهٔ سلطان عصر شمس الـدین

روحی بخاری:ــ در زمان شاه شیبک‌خان بشاعری نام بر آورده.

شبـی همچون مرکب بود تاریـك
رهی در وی چو شق خامه باریـك

روحی خراسانی:ــ شاگرد ملاجامی ست و مناظره گل و بلبل و شمع و پروانه را باسلوب مرغوب دررشتهٔ نظم کشیده.

نمیخواهم کسی یابد زسر حالم آگاهی
و گرنه عالمی سوزم بیك آه سحر گاهی

روحی ساوجی:ــ از تاجران موزون طبع ساوه بود.

من کیستم بکوی بلا خانه ساختـه
بـا نامرادی دل دیـوانه سـاخته

روحی:ــ شیخ محمدعلی دهلوی‌ــ بخدمت شاه گلشن دهلوی نسبت ارادت‌و تلمذ داشت.

امروز بیکسیم کز و دور مانده ایم
زین پیش یکد و روز کسی بوده ایم ما

روحی هرمزی:ــ مردی خوش فکر بود.

گویم آئین وفا و مهر در عالم کم ست
باز می گویم که شاید بوده باشدــ عالم ست

روزبهان بقلی:ــ ابومحمد بن ابی‌نصر شیرازی‌ــ ازعارفان اسرار ربانی‌ومقربان بارگاه یزدانی و مستغرقان بحار بقاءبالله و سیاحان‌فیافی فناءفی الله بود ـ اولا

تحصیل علوم کرده و با ابو نجیب سهروردی در اسکندریه باستماع صحیح بخاری شرکت نموده و خرقه از دست شیخ سراج الدین محمود بن خلیفة بن عبدالسلام پوشیده و مدتی در جبال شیراز ریاضتها کشیده هر دم بی‌قرار وچشم‌اشکبارداشت صاحب تصانیف لطیفه است مثل«تفسیرعرائس» و کتاب «الانوارفی کشف‌الاسرار» و «شرح شطحیات» و شیخ محی‌الدین عربی قدس سره نوشته که شیخ روزبهان‌در زمان مجاورت مکّهٔ معظمه و عین‌غلبهٔ وجد وحال بر مغنیه عاشق‌شد، خرقه‌ودستار را بمجلس صوفیهٔ حرم گذاشت که الحال وجد وحالم از اطلاق بتقیید کشیده : لیاقت این‌لباس‌ندارم ـ مغنیه بعد معاینهٔ احوال شیخ بخدمت رسیده توبه نمود وتن برضاء شیخ درداد آنزمان‌باز بر شیخ‌عشق حقیقی غالب آمد و مجازی‌زوال گرفت و باز همان جبه و عمامه پوشید و همچنان می‌جوشیدـ و اودر نظم مقید بتـخلص نبود، گاهی روزبهان و گاهی‌صبری می آورد واز اینجاست که اکثر تذکره‌نویسان صبری اصفهانی برادر ملاضمیری وشیخ روزبهان صبری را متحد شمرده‌اندیا آنکه اوهم‌روزبهان‌نام‌داشته‌باشد والله اعلم‌بالصواب.وفات شیخ قدس‌سره‌در نیمهٔ ماه محرم سنه ست و ستمائة (٦٠٦) واقع شده از کلام فیض نظام اوست:

در ین زمانه منم قاید صراط الله — ز حد خاور تا آستانهٔ اقصی
روندگان معارف مرا کجا بینند — که هست منزل‌جانم بماوراء ورا

. . .

هجوم بوالهوس چندانکه عاشق از میان گم‌شد
مگر از ترکش نازت خدنگ امتحان گم شد؟

. . .

بملك حسن بخوبی سر آمدست آن زلف
که در نسب ز دو جانب بـآفتاب رسید

. . .

آنچه ندید است دو چشم زمان — وآنچه نبشنید دو گـوش زمین
در گل رنگ تو نمود ست آن — خیز و بیا در گل ما آن ببین

* * *

رخ معشوق خواهی جان بر افشان غبار هستی از دامان برافشان
سر و سامان نگنجد در ره عشق قلم بر کش سر وسامان برافشان

رباعی

دل داغ تو دارد ار نه بفروختمی
در دیده توئی اگر نه بر دوختمی
جان منزل تست ورنه روزی صد بار
در پیش تو چون سپند بر سوختمی

روشن:ــ شاعری روشن بیان نامعلوم نام و نشان‌ست.

تا جدا شد بت سیمین بر ما از بر ما
نیست جز خوردن غم کار دل غمخور ما
گریهٔ ابر کجا اشک من زار کجا
نیل و جیحون نمی از ریزش چشم ترما
بسکه آتشکده شد سینه‌ام از سوز فراق
هست دوزخ شرر بی تفی از اخگر ما
از غم اینکه کشد یار قدح با اغیار
لاله سانست پر از خون جگر ساغر ما
(روشن)از بهر نثاری مه نازك بــدنی
پر دُر اشك بود دامن چشم تر ما

روشن‌ضمیر:ــ میرزا روشن ضمیر دهلوی ـ ماهر فن موسیقی و ساز نوازی و بعض فنون دیگر بود، در تهنیت حفظ قرآن بحضور عالمگیر بادشاه این رباعی گذرانده وجائزهٔ معتدبه‌یافت ـ رباعی ازوست:

محی الدینی و مصطفی حافظ تو صاحب سیفی و مرتضی حافظ تو
تو حامی شرع و حامی توشارع تو حافظ قرآن و خدا حافظ تو

روشنی‌همدانی:ــ روشنگر بزم روشن بیانی ست در عصر اکبر بادشاه‌وارد

هندوستان شده بود. اوراست:

بر من نسیم وصل او مشکل وزد کز بخت بد

باد سموم از خاك من بر چیده‌دامان میشود

* * *

باچنین بختی که خودهم دشمن جان‌خودم

ساده لوحی‌بین که‌خواهم دوستدار من‌شوی!

رومی:ـ گرگین بیگ اصفهانی ابن سیاوش سلطان رومی الاصل‌است، از این وجه رومی تخلص نمود- از مشاهیر دور شاه عباس ماضی بود، وباتقی اوحدی مطارحه و مناظره داشت. و بعضی تخلص وی رزمی بزای معجمه بجای‌واو آورده و قاضی اختر آنرا از قبیل‌تصحیف شمرده، ازوست:

بقدر دوستیم درد ده که تا دانم — باعتقاد توام مهر تا چه مقدارست

...

احوال دل بی‌سر وسامان ز که پرسم — یا کاکل مشکین تو یا زلف تو دارد

رونق:ـ کریم دادخان لکهنوی ابن دادخان ست؛ این هر دو از مولدخود که‌موضعی‌در حوالی کالینجر بود. بریدندو به لکهنو رسیدند. رونق اکتساب‌علوم‌از علماء لکهنو نموده و بعمر هفتاد سال جادهٔ آخرت پیموده. اوراست:

آفتی یا که بلائی چه کسی زانکه چو زلف

هر که پهلوی تو بنشست پریشان برخاست

زود در یاب گر آهنگ عیـادت داری

که طبیب از سر بیمار توگریان برخاست

...

خوش‌آندل که از کس غباری ندارد — به نیك و بد خلق کاری ندارد

چه در گیردش شعلهٔ آه بلبـل — دلی کز گلی خار خاری‌ندارد

مشو رنجه بیهوده ناصح که(رونق) — بعشق بتان اختیـاری نـدارد

...

خواهم که به بند خم گیسوی تو باشم
آزاد ز دین گردم و هندوی تو باشم

رونقی:ـ اوستاد ابوالمؤیدبخاری- ازارباب علم و فضل بودمدتی بعسرت گذرانید آخر منطوق ان مع‌العسر یسرا دید. از وست:

جانی ست تیغ یار که در اینچنین شگفت
جانی کزان بود تن و جان همه خراب

رونقی همدانی:ـ از اقران اختری یزدی و اقربای ابوطالب کلیم بودو در عهد شاهجهان بادشاه بهندوستان رسیده بهم‌طرحی و هم بزمی اینها حظی‌میر بود و در سال هزار و بست و شش بعراق معاودت کرد و بار دیگر درهندوستان آمده همین‌جا در گذشت- درفن موسیقی مهارت کامل داشت. اوراست:

تا در آمد از در ما آتشین رخسار ما شمع روشن‌میکنند از سایهٔ دیوار ما

...

رفو کردیم چاك سینه را تا رفت دل بیرون
چو آن مفلس که از شرمندگی بندد دکانش را

...

دل پیش روی یار تماشا گه من ست آئینه در برابر گلزار گلشن ست

...

چه سود اگر مژه بی پارهٔ جگر باشد شکسته باد نهالی که بی ثمر باشد

...

باز خون از جگرم دیده تمنا دارد ابر چون خشك شود چشم بدریا دارد

...

بگاه گریه بسویم گشوده شد چشمش
که دلگشائی مست از هوای تر باشد

...

زبس گردید رنگین زآب چشم خون فشان من
گلستان را گل روی سبد شد آشیان من

رهائی‌اردستانی:ـ یا ماوراءالنهری بود. ازوست:

در کشتن اسیر محبت گه عتاب شمشیر کار جنبش ابرو نمیکند

رهائی‌رازی:ـ یا تورانی ست.اتزوست

غنچه را در سخن آورده دهن می گوید
میفشاند گهر از لعل و سخن می گوید

رهائی سبزواری:ـ معاصر تقی اوحدی‌ست.

دل که با داغ توسر گرم‌ست مرهم دوست‌نیست
سر که فتراك ترا خواهد بگردن‌دشمن‌ست

رهائی:ـ ملا سعیدالدین هروی از احفاد شیخ زین‌الدین خوافی‌بود، در عهد اکبر بادشاه بهند رسیده مثنوی «منظور انظار »بوزن «مخزن اسرار»بنام آن بادشاه‌مصدروموزون نمودوبانعام‌شاهی تمتع وافی ربودوهمین‌جا بودتاطائرروحش از پنجرهٔ اسطقسی رهائی یافت. ازوست:

جفا همین نه از آن شوخ بی‌وفا دیدم
زهر که چشم وفا داشتم جفا دیـدم
تو ای رفیق ز درد دلم نه ای آگاه
که من از آن بت نا آشنا چها دیدم

رهبان:ـ میرزا محمدقلی اصفهانی خلف ملاعبدالله طبیب ست کتب طبیه از برادر بزرگ خـود میرزا محمدنصیر خوانده و در شـاعری با« رفیق» و« آذر» هم طرح مانده است:

صبح ست فصل باده و بارانم آرزوست
دیدار یار و صحبت یارانم آرزو ست

رهی:ـ آقامحمدعلی اصفهانی از وطن بهندوستان آمده ازاوست:

چندم گذرد شبها تا روز به یاربها
یا رب بودم روزی کاخر شود این‌شبها؟

. . .

تا کی بود بحسرت چشمم براه ماهی
یا رب مباد هر گز چشم کسی براهی

ریاضی:ـ زاد و بومش‌قصبه زاده‌ست مضاف بخراسان ووی از حضورسلطان حسین میرزا بقضای قصبهٔ زاده مأمور بود و بعدعزل از آن عهده بمنادمت‌سلطان عز امتیاز یافت و وقائع زمانهٔ آن‌سلطان بکمال خوبی دررشتهٔ نظم کشیده منظور انظار عاطفت شاهی گردید و در سنه احدی و عشرین تسعمائه (۹۲۱) بـریاض رضوان خرامید.

بر دهانم زند آنشوخ و کناری گیرد
در میان چون سخن بوس و کناری گیرد

* **

«زغمزه بر جگرت تیر ها زنم» گفتی
ولی چه سود که هر گز بدل نمیگوئی

باب‌زای‌معجمه

زاری:ـ سید علي لکهنوی ابن مولوی غلام ضامن برادر مولوی‌غلام‌ثامن رضوی. ازدوستان قاضی اختر بود یکی از اجدادش‌ازاصفهان‌به فرخ آباد رسیده رحل اقامت انداخت، واولادش‌از آنجا دل بر کنده قصبهٔ جهلوتر را که در ملك اودست‌مسکن ساخت، واب و عم‌زاری بدامن دولت نواب معتمدالدوله آقامیروزیر غازی الدین حیدر اولین‌بادشاه ملك اود در شهر لکهنو اقامت گزید وزاری‌همین جا بذروهٔ استعداد رسید: او راست:

ای نکته های سر مهان در دهان تست
وی را ز غیب بسته بکنه لبان تست
او بر سر جفا ست با غوای مدعی
هشیار باش دل که دم امتحان تست

...

هر صبح و شام بگـر دم بکوی تو
باشد که گاه بنگرم از دور سوی تو

زاری:ـ منشی منولال از کایتهان طباع شهر لکهنو بود و اولاً پیش میر قمرالدین منت و آخراً بخدمت میرزا قتیل زانوی تلمذته‌نمود صاحب‌دیوان‌ست.

او راست:

کدام نالۀجانسوز کرده‌ای زاهد که از فغان توزاری بمحفل‌افتادست

...

خوردیم آب کوثروازسلسبیل‌هم فیضی ز منت ست بمن از قتیل هم

زاهد: محمد زاهد هروی۔ شایدهمان میرزاهد مصنف «زواهد ثلثه»باشد

مژۀ شوخ کسی بر سر جنگ ست اینجا
شانۀ مو به تنم زخم خدنگ ست اینجا

بی صدا نالۀ ما چون جرس تصویر ست
سرمه گون چشم کسی دردل تنگ است‌اینجا

زاهد:ـ میرزا قاسم خان اصفهانی از اکابر عباس‌آباد اصفهان وشاعر عهد شاه سلیمان ست،

میان کعبه و دل فرق اینقدر باشد
که دل خراب چو گردید بیت معمورست

مرا بچهرۀ سبزان نظر زیاده بود
که نو خط ست رخ سبز گرچه ساده بود

زائر :ـ زائر حسین عظیم آبادی خلف الصدق ملا محمد نصیر از ارباب علم و فضل و تقوی بود، و شرف حج و زیارات دریافته و در سنه ثنتین و ثمانین ومائه و الف (۱۱۸۲) بزیارت بیت المعمور شتافته، اوراست:

می توانی بدمی کار مرا ساخت چو شمع
ما نه آنیم کـه دشوار بود کشتن ما

. . .

گر جان برود ترك محبت نتوان کرد
ما را ز پی عشق تو جانی دگری هست

. . .

ز کعبه عشق بتی سوی دیر برد مرا
خجل ز روی عزیزان حق پرست شدم

زائر:ـ میرزا آقاجان لکهنوی خودرا از احفاد میرزا محمد رفیع باذل میشمرد و در زمرهٔ کتابخوانان و روضه خوانان لکهنو معدود بود «حمله حیدری» خوب میخواند و تا تألیف «آفتاب عالمتاب» بعمر شصت سال در قیدحیات بود. اوراست:

بر فلك رفت آه و زاری ما — عرش لرزد ز بیقراری ما
در رهت کم ز خاك و خاشاکیم — خاك بر مـا و خاکساری ما

. . .

عمرها شد که در افروختن و سوختنیم — دل ما اخگر ما سینهٔ ما مجمر ما

. . .

سر زد از شورش دل آه شرر بار چـنان
کز زمین تا بسر چرخ کهن شعله کشید
این شفق نیست که برچرخ گرفت ست قرار
شعله های دل پر حسرت من شعله کشید

. . .

محفل آرای مرا جلوه گری بود غـرض
بزم بر هم زدن حور و پری بود غرض
ذات خیر البشر از نور حق آمد(زائر)
مظهر حق بلبـاس بشری بود غـرض

زائر اصفهانیه.— در « آفتاب عالمتاب» گفته که‌از زنان پاك نهاد بودوهمچنین ست در « نشتر عشق» و « نتائج الافکار » و در « شمع انجمن » نوشته که زائری ماهر مستعد بودواین‌عبارت‌برا نوثت‌وی‌صراحت‌نداشت لهذا اینجاذ کرش‌اتفاق‌افتاد.

خوردن خون دل از چشم تر آموختـه ام
خون دل خورده ام و این هنر آموخته ام
کارمن بی‌تو بجز خون‌جگر خوردن‌نیست
طرفه کاری که بخون جگر آموختـه ام
شیوهٔ عاشقـی و رسم نظر بـا زی را
همه از مردم صاحب نظر آموخته ام

زائری‌مشهدی:— از زائران‌حظائر مضامین‌پا کیزه ست.

مرا سرویست در دل کرده جادرچشم روشن هم
چو گل پا کیزه رخ همچون صباپا کیزه‌دامن‌هم

زبیده خاتون بغدادیه:— بنت جعفربن ابوجعفر دوانیقی و حرم محترم هارون الرشید خلیفه عباسی ست— در استجماع فضائل و محاسن صوری و معنوی سر آمد نسوان زمان بود و حسنات و مبرات بسیاری‌از وی‌ظهورمی نمود، نهرما بین حرمین شریفین یاد گار اوست، طبعی موزون داشت در عربی و فارسی و ترکـی با نشاد قصائد و اشعار فصیحه طبیعت می گماشت، پسرش امین رشید بعد پدر بـر سریر خلافت نشست و چهار سال بفرمانروائی بسربرد، تا آنکه برادر غلاتی وی مأمون رشید بروی‌خروج نموده بقهر وغلبه زمام خلافت بدست آوردوامین‌مغلوب را بقتل‌رسانید، همین زبیده این رباعی را در مرثیهٔ پسر مقتول برشتهٔ نظم کشید

ومیخواند و اشك از دیدهٔ غم دیده می بارید:

ای اهل جهان عظیم ناخوش بی تو
بغداد پریشان و مشوش بی تو
رفتی تو و من بی‌تو بماندم فریـاد
تو درخاکی‌ومن‌بآتش‌بی‌تو(۱)

زخم: – حاجی‌محمدابراهیم مشهدی– دلش مستفیض از فیض سرمدی بود.

ز شوخی آنچنان گرم از پی نخجیر برخیزد
کهوحشت ازغزالان چون رم ازتصویربرخیزد

زکیا: – از از کیاء قم بود.

ز آشنـائی مردم شدیم بیگانه
خوشا کسیکه غریبانه‌در دیارخودست

زکی: – ساکن‌بریلی، قاضی اختر را باوی ربطی بود و از اوست:

بی قراران‌را! تسلی از نگاه یـار نیست
زهر قـاتل داروی درد دل بیمار نیست

...

رو گرفت ست هوای چمنستان از من
میرود موج صبا بر زده دامان از من
شوق یك پیرهن از بهر دو تن می سازد
دامن از یار نمانده است و گریبان ازمن
دم عیسی قلمم یافت (زکی) بعد کلیـم
زنده شد لطف سخن باز بدوران از من

زکی: – لطف‌الله کاشغری از ستایشگران سلطان سنجرست. ازوست:

ای زلف تو هم گشاده هم بافتـه خوش
گاهی گرهی زده گهی تافته خـوش

---

(۱) اول بارست که میشنویم زبیده خاتون شعر فارسی گفته است؛ باز اگرمینوشت که مادر مامون شعر فارسی گفته است چون ایرانی بوده استبعاد نداشت. آدمیت

هم زلف تو دیده از رخت روزی نیك
هم روی تو از زلف شبی یافته خوش

ولەرباعی

یا رب چه ظریف و ماهر و ترك است آن
کز عکس رخش تیره بود ترکستان
گر بوسه ستانی برد از ترك ستان
و انگه ستان که باشد آن ترك ستان

زکی:- ملا محمد سعید اردستانی از شعراء عهد شاه عباس ماضی ست بسیر هندهم رسیده بود رباعی ازوست:

یکچند مرا بخت بد از بیراهی — افگند ز رنجش تو در گمراهی
بپذیر که آورده ام اینك امروز — صد گونه خجالت بشفاعت خواهی

زکی:- مولانا عبدالله نهاوندی- جامع علوم ظاهری و باطنی ومنبع فیوض صوری و معنوی بود، قاضی بیضاوی از تلامذهٔ اوست در سنه سبع و ستمائة (۶۰۷) بجوار رحمت ایزدی پیوست، و او بذوالموتین شهرت دارد که قبل از وفات خود وصیت کرده بود که هر گاه روح ازتن من پرواز خواهد نمود استفتائی از مصر خواهدرسید، آنرا بدستمن باید داد که جوابش خواهم نوشت- روزیکه ملا ازین دارفانی رحلت فرمود واورا برتخت غسل میت نهادند استفتاء مذکور رسید بعض ارباب عقیدت برطبق وصیت کاغذ استفتاء بردست ملامرده گذاشتند وهماندم بر خاست وقلم ودوات طلبیده جواب باصواب نوشت باز بخوابید و همچنان میت گردید:

از کلام اوست:

در عالم بیوفا دویدیم بسی — بیچاره تر از خویش ندیدیم کسی
تا زانهٔ روزگار خوردیم بسی — از دست دل بی ادب پر هوسی

زکی:- مولوی میر محمد مهدی بریلوی-مردی معمر وشاعر پخته کار بود.

رخ گلگونت از عشاق پوشیدن نمی باید
تو کاری میکنی یارا که کردن را نمیشاید

زلالی اورگنجی:- همچنین‌ست در «نگارستان سخن» و در «آفتاب عالم تاب» ست که او در وطن دکان سر که فروشی داشت و در «شمع انجمن» آنرا خوارزمی و محل اکتساب علومش هرات نوشته و این دوبیت از کلام وی آورده که یکی از آن در «نگارستان» و دیگری در «آفتاب عالمتاب» بنامش‌مرقوم‌ست

تنها نصیب من غم و درد حبیب نیست
از هیچ درد و غم دل ما بی نصیب نیست

. . .

نخواهی کرد باور خار خار سینهٔ چاکم
مگر روزیکه گیرد دامنت خار سر خاکم

زلالی‌تبریزی:- صبیحی ملیحی موزون قامت بود وبه امداد سخنوران‌عشق مشرب بسخن سنجی مشتهر گردید. اوراست.

از خون من امروز کفش گرنه نگارست
فردای جزا دست من و دامن یار ست

. . .

بشنو این نکتهٔ سنجیده ز غم خوردهٔ عشق
که به از زندهٔ بی عشق بود مردهٔ عشق

زمانامازندرانی:- در سخن گستری سلیقهٔ درست داشت.

عروس یکشبهٔ دهر را وفائی نیست تو نیزی‌یکشبه کام دل از جهان بر دار

زمانا:- نقاش حناتراش‌اردستانی - که «در نشتر عشق» آنرا زمانی به یاء نسبت‌نوشته، شاعری خوش گفتارست و «انور» هم تخلص اوست‌و بعضی او را به اشتباه اتحاد تخلص زمانا دانسته‌اند که فریبی هم تخلص میکرد وطنش اصفهان بود و بعضی انور و زمانا نقاش را دو کس انکاشته دوجا ذکر کرده.اوراست:

یک‌خنده چو گل نـامزدم ساخته بودند
چیدند مرا غنچه و آنهم ز میان رفت

✡ ✡ ✡

قصد قتلم گر کنی بدنامئی خواهی کشید
زانکه تا خنجر برانی انتظارم میکشد

***

گر وحشیانـه از روش خلق میـرمم
عذرم بسی بجاست که آدم ندیـده ام

وله رباعی

امشب که رخش بزم فروز من و تسـت
خوش باش ای دل که وقت‌سوز من وتست
بنشسته و جـز شمع کسی پیشش نیست
پـروانه بیا که روز روز من و تست

ایضاً

در عرصهٔ دهر آدمی پیدا نیست ‌ ‌ ‌ ور هست در و بجز کمی پیدا نیست
عالم بسـواد چشـم خوبان‌ماند ‌ ‌ ‌ کش مردم‌هست و مردمی پیدا نیست

زمان:ـ سید جناب‌علی‌بن میر غلام خضر متوطن بردوان از قصبات بنگاله بود ودر صرف ونحو عربی بقدر ضرودت دستگاهی داشت و در سرکار انگریزی‌از عهدهٔ سررشته داری تا منصب صدرالصدوری عروج کرده، قاضی محمدصادق‌خان‌اختر اورا از دوستان صادق شمرده. ازوست:

هر کس ازین گلستان دل شاد رفته باشد
چون سرو چیده دامن آزاد رفته بـاشد

. . .

بآه و لاله دلم را گرفت تنگ نفس ‌ ‌ ‌ کند در آینهٔ صاف کار رنگ نفس

دلم ز جنبش آهی شکسته میگـردد بود بشیشهٔ من چون‌حباب‌سنگ‌نفس
ببست تیز نگاهش ره فغـان (زمان) کشد چگونه‌از آن‌چشم‌شوخ‌وشنك‌نفس

. . .

نگاه چشم شوخ آن بت خود کام‌میخواهم
غزالان را زبهر خود چو مجنون رام‌میخواهم
تماشای نگاه چشم مستش سر خوشم دارد
بباغ حسن او سیر گل بـادام میخواهم
(زمان)هر گز علاجی‌نیست‌این بیتابی دل را
در آتش همچو سیمابم اگر آرام‌میخواهم

زمانی:۔ حاجی محمد زمان کفش‌دار ۔از خطهٔ اصفهان‌ست:

جام بلور از خم شراب بر آمد ماه فرو رفت و آفتاب بر آمد

زنبیل بیك:۔ ابن اصلان بیگ خان گرجستانی‌ست که درعهد شاه عباس ماضی‌بحکومت‌مروسر فرازی داشت

زغنچهٔ‌دهنت بوسه‌ای‌بخواب گرفتم نمردم و زگل آرزو گلاب گرفتم

زوار:۔ شیخ محمد ماه غازی‌پوری وطنش‌قصبهٔ سرونی دو کروهی‌شهر غازی‌پور است بعد بیعت بردست شیخ محمد فاخر زائر اللہ آبادی تخلص سابق را که نسیم بود بزوار متبدل ساخت.

در همه‌خوش نگهان جای تو بالا کردم مردم دیدهٔ خود کنده‌تراجا کردم

زوزنی:۔ موزون طبعی از اولاد ملك زوزن بوده.

شب‌عیدم بقدح کرد اشارت مه نو من و میخانه دگرجان گرووجامه گرو

زیانی:۔ میرزا ابوالقاسم برادر میر عنایت‌الله اصفهانی که از طرف نـادر شاه‌بوزارت کرمان‌ممتاز بوداز وست:

دلی دارم درون سینهٔ تنگ چو مرغ نو قفس با خویش در جنگ

رباعی

در سینه ام آه سر کشی بود چه شد در جان داغی ز مهوشی بود چه شد ؟
طور دلم از تجلی عشق تهی ست در وادی ایمن آتشی بود چه شد ؟

ایضاً

مجنون دل آزردهٔ بی صبر و قرار میگشت بکوه و دشت با نالهٔ زار
خار و خس دشت را بمژگان میرفت تا ناقهٔ لیلی کند آسوده گذار

زیرك:ـ گوبند رام‌پندت‌لکهنوی ـ طبع رسا و فکر فلك فرسا داشت شیخ محمدعلی حزین لاهیجی در قطعهٔ زبان بهجو کشامره دراز کرده بود این زیرك بمعاینه‌اش بهم بر آمده در جوابش قطعه‌ای گفت و بسیاردرازنفسیها نمود، چنداشعار هردو قطعه‌برای‌تنزه مردم دیدهٔ ناظرین مرقوم‌میشود، بعض اشعارقطعهٔ‌شیخ‌اینست:

شرح قومی شنو از من که ندارند نسب
ادب و شرم و حیا غیرت از ایشان مطلب
همه حمامی و دلاك بود اعلایش
مابقی دلّه و ساد و دگر ارباب طرب
در حسب نامهٔ شان از همهٔ خلق جد است
در نجابت بعز از یـل رسانند نسب
کس ندیده بوطن مردن کشمیری را
در جهان چون صف مورند روان‌دانه‌طلب
یك از ین قوم ندید ست دو نوبت کشمیر
بر نگردد چو ز سوراخ بر آید عقرب
پی یک حبه دوانند شتا بان بدمشق
نزد ایشان دو قدم راه بود تا بحلب
بی سبب نیست اگر دوستی اظهار کنند
بعداوت چو در آیند مجوئید سبب

در محبت چو ذباب و بمروت زنبور
بسخاوت چو غراب و بشجاعت ارنب
جزو نظمی که کند خامهٔ ایشان تحریر
هزج و سالم آنرا همه بینی اخرب
گر کشند از تن زارت‌چوشپش خون‌چه‌غریب
ور برند از کفت ایمان چه‌بعیدوچه‌عجیب
کفش و پا جامه نماند بیکی‌ازعجمی
لنگ عمامه تمامی برد از اهل عرب
تا نمیزاد ز دنیای دنی کشمیری
کاش این قحبه سترون بدی ابلیس‌عزب

و بعض ابیات از قطعه زیرك اینست:

شهسواریکه بدشت سخن از طبع روان
تاخت چون قدسی و طغراءوجلالا اشهب
واصف خطهٔ کشمیر شد و سکانش
که عجیب‌ست و غریب اند عجم‌تا بعرب
آدم آنست که گوید ز بهشت و غلمان
هر چه آید بدل از معنی و لفظش برلب
نه که چون مرتدمجهول فرومایه فضول
نه که ازخلق خوشش بهره بودنی‌زادب
باشد از نقص خرد بیده در عالم شعر
بر خلاف همه ارباب کمالش مشرب
چند در پنبهٔ ابهام نهم دُرّ سخن
فاش گویم که کدامین‌بود آن بدمذهب

شیخ شیطان که حزین نام وخطابش آمد
در سخن یافت درین جزو زمان تامنصب
بی حیا آب نه درچشم و نه بر رو دارد
خاكِ او ساخت مخمّر زپی خجـلت رب
قلتبان چون ندهد ساق عروسان سامان
میهمان جفته زنانند بخوابش هر شب
همچو پیکان بدلش غیر دل آزاری نیست
چو کمان خم نشود پیش کسی جزمطلب
خانه‌اش نی بفلك هست ونه برروی زمین
سر بسر خانه‌براندازچورأس ست وذنب
ساکن دیر شد و زائـر بت خانهٔ هند
غور کن بودن او را ببنارس چه‌سبب؟
کیست درشیطنت ای شیخ بگو اوستادت
که عزازیل بود پیش تو طفل مکتب
فتنه ها زاد بایران ز وجـودت شایـد
مادرت ام خبائث شده چون بنت عنب
چون تو موذی نبرد راه دگر ره‌بوطن
روی سوراخ ندیدست دو نوبت عقـرب
حرف بد جز بزبان و لب بد کی آید
بد اگر درحق نیکان توبگوئی‌چه عجب

ولە قطعه در مذمت شاهزاده دهلوی

گر چنین ای همای اوج کمال — مرغ بازی تو اختیار کنی
من ببانگ بلند می گویـم — خانه را بر خروس‌بار کنی

زینت‌نطنزی: - سید ابوالحسن از سخنوران عهد شاه عباس ماضی بـود

همچنین ست در «آفتاب عالمتاب» ودر« نگارستان سخن» او را لنبانی نگاشته ودر «شمع انجمن» زینتی بیاء نسبت مرقوم‌ست، از کلام اوست:

اشکم افروخته شمعی که شرارش خونست
آهم آراسته باغی کـه بهارش خون ست
زینت آن غمزه دلیر ست دلیری نکنی
حذر از ناوك پر کار که کارش خون‌ست

زینتی بدخشانی:ـ سید عالی نسب بود.

هر گه رسم بخاك در مرتضی علی جان را فدا کنم بسر مرتضی علی

زینتی بلیانی:ـ معاصر تقی‌اوحدی‌بوده و تحصیل‌فضائل در استرآبادنموده از اینجاست که‌در «نگارستان سخن»و بعض نسخ‌دیگر این‌فن‌اورااسترآبادی‌شمرده

بکف تیغ جفا سویم عتاب آلوده میآید
من از هجران او جان داده‌ام بیهوده آمد

زینتی سبزواری:ـ ملازم بار گاه محمد ظهیرالدین بابر پادشاه بود.

صنوبر تا ز خدمتگاری قدت جدا مانده
شده دیوانه و ژولیده مو سر در هوا مانده

زین خان کوکه اکبرآبادی:ـ از امراء عهد اکبر بادشاه است و مـادرش مرضعهٔ پادشاه بود و مزار و آثارش هنوز در اکبرآباد باقیست و در«آفتاب عالم تاب» او را هروی نوشته ودر «نگارستان سخن» همین یك کس را یکجا زیـن خان کوکلتاش و دگرجازین کوکه آورده ازوست:

گریان بکوی دوست نشینم بروز غم
چندانکه رحم در دل دشمن بر آورم
آرامشم نمی دهد این چرخ کج خرام
تا رشتهٔ مراد بسـوزن در آورم

...

از امتداد هجر بدان خوشدلم که یار
گوید تو کیستی که فراموش کرده‌ام

وله رباعی

در هجر من از طرب کناری دارم با ناله و آه روز گاری دارم
غم بر سر غم ز غمگساری دارم با اینهمه غم خوشم که یاری دارم

زین:- زین‌الدین محمود اصفهانی- از معاریف حکما بود و در عهد اکبر بادشاه در هندوستان آمده بعد زمانی عود بوطن نمود. رباعی:

علم ازلی آب و گل من چو سرشت
تخمی ز بد و نیک عمل در وی کشت
او عالم و من معترف کردهٔ زشت
کاتب گنه مرا چه بیهوده نوشت!

ایضاً

شد فصل بهار و موسم صاف خم ست
مخموران را چشم بر اطراف خم ست
جز در کف ساقیان گلچهر مجوی
عنقای فراغتی که در قاف خم ست

زین:- زین‌العابدین خان خلف نواب آصف جاه‌عالی دستگاه بود.

زخمهای سینهٔ ما آشنا با ناخن ست
روی بهبودی ندارد زخم‌ما تا ناخن ست

. . .

تا نگسلد زهم‌زخط سبز گلرخان شیرازه بست دست قضا بر کتاب حسن

زین:- مولانا زین‌الدین خوافی‌ست که‌در سنه ثلث‌و ثلثین وثمانمائه(۸۳۳) بمرض طاعون رخت از سرای فانی بست. اوراست

آتش بمن اندر زن سوز دلم افزون کن
این دود وجودم را از روزنه بیرون کن

زین:- میر زین‌الدین صوفی هروی از ارباب فضل و کمال بود. رباعی:

در جستن جام جم جهان پیمودم | روزی ننشستم و شبی نغنودم
ز استاد چو وصف جام جم بشنودم | خود جام‌جهان‌نمای‌جم‌من‌بودم

باب سین مهمله

سابق:- حاجی فریدون‌اصفهانی- از طبقهٔ اتراك و سخنوران عمدهٔ عهدشاه اسمعیل صفوی‌ست در عهد عالمگیری از وطن بریده بهندوستان رسیده٬ از وست:

حسن چون تاب‌دهد زلف‌خودآرائی‌را | شمع سازدوصف مژگان تماشائی را

...

هر کجا (سابق) ز جوش بی‌خودی گم میشود
در سر کوی تو می گیرد سراغ خویش را

...

در هرشکن زلف توصد نافه نهان‌ست | گوئی‌زده‌ای‌قافلهٔ‌چین وختن را

...

بیدماغم خانه آرائی نمی آید زمن | سیل گاهی میکشد جاروب‌این‌ویرانه‌را

...

مرهمی نیست که در حقهٔ خاموشی نیست | نفس آهسته زدن بخیهٔ‌چاك‌دهن‌ست

...

سوختم از رشك باز امشب غمش مهمان کیست
یارب آن آتش که میسوزدمرادرجان کیست؟

...

از نگاه‌سرمه‌سائی‌می‌توان خاموش کرد | گر نمیخواهد دلت‌آوازها گرددبلند

...

مست وبیباك ووفا دشمن‌وخنجربر کف | خوب می آئی اگر رحم‌شفاعت نکند

بسکه در راه‌طلب گرم‌روان سوخته‌اند جاده‌شمعیست که‌ازهردوسر افروخته‌اند

. . .

بزیر تیغ ز جلاد بوسه می طلبم شراب شوق تو ما را چه بیمحابا کرد
مرا بترك تـو تعلیم میکندناصح اگرچه خود نتوانست ترك دنیا کرد

. . .

نونهالی زین گلستان هر زمان سر میکشد
دل نمی داند که درپای کدام افتد بخاك

. . .

بعد عمری کامشب آزادم زبندبیخودی مدعا ناگفته در بند جواب افتاده ام

* * *

کی سر عاشق بهر محراب می‌آید فرو شد خدا ساز ازبرای ما خم ابروی او

. . .

چو گل شکفته بصد آب‌ورنگ‌می‌آئی ز شهر آئینه یا از فرنگ می آئی ؟

. . .

میخواهمت که عاشق زار کسی شوی ای ترك صید پیشه شکار کسی شوی

. . .

کیم من مفلس مسرف بنقد قلب محتاجی
چنان‌دل میدهم از کف که‌بسیارست‌پنداری

ساجد:ـ منشی‌فضل‌الله متوطن قصبهٔ ساندی ازاعمال ملك‌اود بود وباقاضی اختر دم دوستی میزد. ازوست :

بر لب بام افگنی چند برخ نقاب را غلغلهٔ کسوف شد نامزد آفتاب را

. . .

ناتوان شد در فراقش تا دل بی تـاب ما
خیزد و افتدز بس بی طـاقتی فریاد ما

. . .

با دُرِ گوش تو کارست مرا خانه بر دوش قرارست مرا

. . .

دل از فسردگی طبع من در آزار ست
ز شیر دایهٔ بیمار طفل بیمار ست

. . .

با زلف تو تا فتاده کارم آشفته و تیره روز گارم

ساحر:ـ شیخ فضل حق عرف غلام مینا ابن شیخ فضل امام متوطن قصبهٔ کاکوری ـ از اولاد محمّد بن حنفیه رضی الله عنه بود، کسب علوم ظاهری و باطنی در خدمت جناب مولانا شاه عبدالعزیز دهلوی و شام غلام علی نقشبندی در دهلی نمود و مشق سخن از شیخ غلام همدانی مصحفی کرده ـ میرزا قتیل میگفت که ساحر شاگرد مصحفی نیست بل اوستاد اوست، و الحق که در نظم و نثر نظیر خود نداشت و در سنه خمسین از ماة ثالث عشر (۱۲۵۰) مینای جسم را از صهبای جان خالی داشت. او راست:

جدا ز کویت بخاك هر جا فلك سپارد من حزین را
زاشك و آه شرار افشان در آب و آتش کشم زمین را
نوشته کلك قضا بنامم برات سوز و گداز عشقت
چگونه اکنون توان ستردن بسعی کز لك خط جبین را

. . .

اینست در ایام اسیری هوس ما صیاد گذارد بگلستان قفس ما

. . .

بهر زمین که مزار غنوده بختان بود همشیهٔ سبزهٔ خوابیده اززمین برخاست
نشست یا ردم نزع بر سر بالین قیامتی عجبی روز واپسین بر خاست
مگر شکسته پری یاد آشیان میکرد سحر ز کنج قفس نالهٔ حزین برخاست

. . .

نشان تیر تو باشیم گر کمان اینست جگر بزخم فروشیم اگرسنان اینست

. . .

کار ادب رسید بجائی که روز وصل اشکی که بود بر مژه‌غلطیدنی‌نبود

. . .

تاصبح دل خون شده در سینه طپان بود
ای مرغ شب آهنگ نوای تو سنان بود

***

جگر خون کند نالهٔ عندلیبی که در فصل گل آشیانی ندارد

. . .

هر رگ ابر ز مژگان ترم ساخته‌اند برق رخشنده ز آه جگرم ساخته‌اند

. . .

لخت دل بر یکدگر در دیدهٔ تر یافتم
من درین دریای خون کبریت احمر یافتم
میخلد هر دم خیال نوك مژگانت بدل
من برات زندگی بر نوك خنجر یافتم

. . .

بنوك هر مژه صد پارهٔ جگر دارم نهال گلشن عشقم همین ثمر دارم

. . .

گوهر به پیش آن دُر دندان به نیم جو
یاقوت سرخ با لب خندان به نیم جو

. . .

امید یك دو سه زخمی ز خنجرت تا چند
دل گرفتهٔ ما را شکفته کن گاهی

. . .

باآنکه صد خدنگ تو درپهلویم نشست　　دارم بدل هنوز مقـام سنان تهـی
دل تا جگر پرست ز داغ جفـا ولـی　　دارم زداستان شکایت زبـان تهی

ساحری‌ترک- اوقات بسیر و سیاحت ربع مسکون میگذرانید. . .

رباعی

ای آنکه دلت را خبری از من نیست　　تا مینگری خود اثری از من نیست
رحمی بدلم کن‌منگر کاین دل کیست　　انگار که هست ازد گری‌از من نیست

ساحری:- محمدقاسم تونی از هم عصران تقی اوحدی بود. رباعی:

دل ساغرهجران توخوردن‌نتوانست　　جان را بلب آورد و سپردن نتوانست
خلقی همه جانها بتمنای تـو دادند　　بر خضر ستم رفت که مردن نتوانست

ساطع:- ملا ابوالحسن ابن ملاعلی کشمیری و شاگرد میرزا داراب بیگ جویاست- اولاً ملازم اسلام خان میرآتش بهادر شاه بادشاه دهلی بود و «گلشن اسلام» بنامش‌مرتب نمود، بعداز آن بمدح صمصام الدوله قصیده‌های بلیغه گفته بجائزه‌اش سیورغالی در وطن حاصل نمود و مثنوی«جنگ فیلان» بکمال لطافت موزون نموده بحضور محمدشاه بادشاه گذرانید و بجائزه معتدبه مشمول عطاء شاهی گردید و «برهان قاطع» را انتخاب زده «حجت ساطع» نام گذاشت ودر سنه‌ست و خمسین از مأته ثانی عشر (۱۱۵۶) رخت ازینعالم برداشت. ازوست:

عندلیبان را بود دور ازتودر گلزارها　　همچو آتش در نیستان ناله در منقارها

* * *

زهر زخمیست جوی خون روان از تیغ‌او ما را
شهیدش کربلائی میکند دامـان صحرا را

. . .

ما شهادت طلبان حسن ادا میخواهیم　　قبضهٔ تیغ قضا کن گره ابرو را

. . .

بعد مردن نرود مهر تو از ما که کفن　　آتش شوق شهیدان ترا دامانست

. . .

دهن تنگ تو گویا بگلستان خیال غنچهٔ باغ عدم در چمن امکان ست

. . .

شفقی گشت هوا تا بگلستان رفتی بسکه ازشرم تورنگ‌ازرخ گلها برخاست

✿ ✿ ✿

طرز چشم تو تغافل نگهی ست خلق کج لازمهٔ بیمار ست

. . .

جان شیرین لب او خنده بها نستاند طمع بوس گدایان چه‌زیاد ازدهن‌ست

. . .

اعتمادی نیست انس طائر اقبال را این کبوترهرزمان‌مشتاق بام‌دیگرست

. . .

دو عالم بر شکوه کبریای عشق تنگ آمد
جهانی دیگر ار باشد توان ازخویش بیرون‌شد

. . .

مرا عشق مجازی از حقیقت کی کند غافل
دهان غنچه را بوسم کزو بوی تو می آید
چشم بر سرو خرامان تو گل از شبنم
یکی از آبله پایان تو گل از شبنم
وقت آنست که دندان بجگر افشارد
پیش لعل لب خندان تو گل از شبنم

وله رباعی

مفتم نه ز جام عشق مستی دادند کاین نیستیم بقدر هستی دادند
سرمایه هر آنچه‌بود دادم ازدست ارزان نه متاع تنگدستی دادند

ساغرعظیم آبادی: نامش مولوی غلام‌علی- در اقران خود از ممتازان و مستعدان علم فارسی ست و طرز سخن سرائی‌از اوستادی مولوی محمد احسن احسن

بلگرامی اخذ نموده. ازوست:

تا یافتم ادای تو از غمزه‌های گل
دارم سر نیاز چو بلبل بپای گل

ساغر لاهوری:ـ ساغر کش مصطبهٔ سخن بود.

باشك نا امیدیها چو شمع انجمن رفتم
بریدم آنقدر از خود که از جزو بدن رفتم

دل ساغر بجوش آمد زجور تیغ خونریزش
فغانی گردلی داری تو باش اینجا که من رفتم

ساقی:ـ میرزا شاه حسین اصفهانی ـ دراصل از گروه معماران بودودر عصر سلطان میرزا پیشهٔ میوه فروشی اختیار نمود و بیاوری بخت بیدار درعهدشاه اسماعیل صفوی بمنصب وزارت عروج کرد ـ بسکه مطایبه و مزاج بر مزاجش مستولی بود شرفا ازینمعنی بوجه رذالت ذاتش می رنجیدند ـ چنانکه روزی شاه قلی بیگ بخنجر اورا شهید ساخت اوراست .

شام غم غیر سگ کویش که با من یار بود
هر که را دیدم ز یاران بر سر آزار بود

ساکت:ـ شاه ابراهیم یزدی مردی بزرگ بود ازاوست :

دل برای خود نمی نالد در ین وادی عبث
این جرس گم گشته‌ای دارد که شیون میکند

. . .

این وصیت کرد بلبل چون لب از فریاد بست
«در چمن آرامگاه من بزیر گل کنید»

ساکتی قمی:ـ از احفاد عبدالله انصاری قدس سره بود.

اگر نظر سوی غمخواره ای کنی چه شود
بلطف چارهٔ بیچاره ای کنی چه شود

سالار کشمیری:ـ مادام الحیات در دهلی بملازمت نواب خان دوران خان

گذرانید. ازوست.

از تنگی آن دهن چه گویم　　گنجایش گفتگو ندارد

. . .

میرساند بتو پیغام ز جان سختی ما　　دم شمشیر تو هر گاه که بر می گردد

. . .

خوشا روزیکه بر پای تو سر گرم نیازافتم

دم بر خاستن چندان روم ازخود که بازافتم

سالک اصفهانی: مالک اقلیم خوش بیانی‌ست.

جستجوی دگری داشت چو پرسیدم ازو

منفعل گشت و بمن گفت ترا میجویم

سالک:ـ سید غلام حسین اورنگ آبادی خلف سید شهاب‌الدین ولدسید محمداسحق بغدادی ـ از اولاد شیخ عبدالقادر جیلانی قدس سره بود ـ ولادتش سال‌اولین مأته دوازدهم (۱۱۰۱) ست بعد سن رشد در احمدآباد گجرات بخدمت شاه رضا علی نبیرهٔ حضرت مجدد الف ثانی‌رسیده، کسب کمال باطنی‌نمود، پس‌دراورنگ آباد آمده مسجدی و خانقاهی بنا نموده و دوم جمادی الاخر در سال‌ست‌وسبعین و مأته الف (۱۱۷۶) سالک مسلک عدم گردید.

صرف راه دوستیها شد دل پر درد ما　　میچکد خون محبت گرفشاری گردما

. . .

نشئه‌پرداز دماغم شب که سر آب بود　　بادبان کشتی‌می‌چادرمهتاب بود

سالک‌یزدی:ـ شاگر حکیم رکنامسیح کاشی‌بود ـ ازوطن بملک‌دکن‌رسید و ملازم عبدالله قطب‌شاه گردید بعد زمانی بشاهجهان آمد و بدستگیری دانشمند خان بملازمت شاهجهان بادشاه عزامتیاز یافت و میان یزدی و شاه محمد ابراهیم سالک قزوینی از شعراء شمع انجمن که در دهلی وارد بودمناظره ومنازعه میماند

ازاوست:

هر رگ ابر که آبستن صد طوفان ست
می رساند نسب خویش بچشم تر ما

اگر بخانه نیائی باین قدر شادم
که گاه گاه بپرسی نشان خانهٔ ما

. . .

کف موسی که چراغ ید بیضا بر داشت
پنبه‌ای بود که ازداغ دل ما بر داشت

. . .

هر چند چو خورشید بجائی ننشینی هر جا که نظر میفگنم جای تو گرم‌ست
پرواز فراموش کند بال پریزاد درهرسر کوئی که‌تماشای تو گرم ست

✿ ✿ ✿

یاد آنروز که داغت جگر مامیسوخت خیل پروانه و بلبل بسر مامیسوخت

✿ ✿ ✿

مکیدن جان گرفتن غنچه کردن بوسه بر چیدن
کلام الله یاقوت لبش تفسیر ها دارد

✿ ✿ ✿

نباشد دور اگر قاصد جواب نامه دیر آرد
کسی را دل نمی‌آید که از کوی تو بر گردد

✿ ✿ ✿

اشك را همسفر چاك گریبان کردم
صد گل و لاله بیکبار بدامان کردم

✿ ✿ ✿

ای که بی لذت رسوائیم آرام نبود
شیشه بر داشته دنبال عسس می گشتم

✿ ✿ ✿

گل خوشنماست بر سر و دستار بوالهوس
بر خاك عاشقان پـر بلبل نثار کن

✿ ✿ ✿

تا یك دو قطره اشك بسامان کند کسی
باید فشرد دیده‌و باید گداخت‌دل

سالم:ء ملاعبدالغفار کاشی‌در صنعت تصویر و تذهیب دستگاهی کامل‌داشت این رباعی ازوست:

یك لحظه غم تـو بی وفائی نکند
با غیر دل من آشنائی نکند
غم بادل خون گرفته‌عهدی کردست
تا او باشد از و جدائی نکند

سالم : ـ ملانظاما قزوینی از ارباب طبع سلیم و ذهن مستقیم ست...

تا بر خط ریحا ن تـو افتاد نگا هم
خورشید مزّلف شده از سنبل آهـم

سالم :ـ میرزا محمد شفیع ازسیکه سازان اصفهان بود وبعهد نادرشاه‌دربغداد بمرض طاعون بعالم جاودانی انتقال نمود.

وقت دل خوش خبر داشت بکوی تو ز کار
او بجا ماند و من از بی خبری بستم بار

سالم:ـ میر لطف‌الله کشمیری معاصر میر نجات ناظم گل کشتی ست.

زین تغافلها که ما و یار بـا هم کرده ایم
خویشتن را بی سبب رسـوای عالم کرده‌ایم

هر دو یکسانیم پیش قدر آن بیداد گر
ما وغیر از بسکه (سالم) غیبت‌هم کرده‌ایم

سامان:ـ مولوی احمدالله الله آبادی مولدش کشمیرست و در دورشاه‌عالم

بادشاه سکونت الله آباد اختیار نمود.

سجده بر خاك دری میخواهم همچو خورشید سری میخواهم
تا کشم بار غم او (سامان) کوه آسا کمـری می خواهم

✿ ✿ ✿

امروز کار مستان ساقی تمام گردان از لب شراب بنماوزچشم جام گردان

سامع:- محمداحسن خان دهلوی از احفاد راجه بیربل یا راجه تودر مـل اکبر شـاهی بود و جد سامع بشرف اسلام مشرف گردید و سامع بفیض صحبت موزون طبعی اکتساب نمود- بعدش اصلاح سخن از شیخ حسین شهرت میگرفت و پس از آن برای مشق نظم بخدمت شیخ محمدعلی حزین لاهیجی حاضر میشد و در سرکار ظهیرالدوله عظیم‌الله خان بهادرمجاهد جنگ ابن‌العم نواب قمرالدین‌خان بها دربداروغگی‌حبیب‌خاص‌سرفرازی داشت و بعمر شصت‌سال رخت‌ازینعالم‌برداشت

از تماشا که آن مست حیا می آیم تنگ در برمکش ای آئینه تمثال مرا

سامی:- تخلص سید محمدحسین متوطن قصبهٔ کنتور از قصبات ملك اود که در حوالی لکهنو واقع‌ست ووی درین زمان بدارالامارة کلکته از حضور واجدعلیشاه منخلع‌الخلافة خاتم سلاطین اود بعهدهٔ وکالت وخطاب منصرم‌الدوله‌سرفرازی‌دارد- و در نظم فارسی از تلامذهٔ اوستادی مولوی محمداحسن بلگرامی متخلص‌باحسن‌ست و در زمرهٔ معاصرین خود شیرین‌سخن و شکرشکن .

ای دل و جـانم اسیر زلف پیچان شما
سینه ها آماجـگاه تیر مژگان شمـا

. . .

دل و جان را هدف ناوك جانان کردم
درد داند که بدین هردو چه احسان کردم

سامی:- معلوم نیست که کدامی ست‌مثنوی یوسف زلیخا ازوی یادگارمانده از آن ست:

تعالی الله ز ناز خوبرویان — مژه عاشق کش ولب عـذر گویان
کشیدن‌خنجرمژگان که‌برخیز — گشادن غنچه خندان که مگریز
ستم‌در چشم وبرلب خنـده‌را راه — عیان در جنگ وپنهان آشتی خواه

سامی:ـ شیرازی از سامی منزلتان سخن طرازی‌ست.

حیران ابد گشت دمی هر که ترادید
گر نیست ز من باورت آئینه گواه ست

سامی:ـ میرزا جان‌ابن میرزا سعید بیگ بدخشی از رفقاء‌نواب ذوالفقار الدوله بود:

تا چند میدهی کله نازرا شکست
بشکن بقدر گوشهٔ چشمی نقاب را

سامی:ـ میرزا جان بیگ دهلوی خلف میرزا سعید بیگ قبچاق بود مولدش کشمیر و در دهلی نشو و نما نموده رفاقت ابوالقاسم خان گزید و بعد شهادت‌خان‌مذکور در محاربهٔ ضابطه خان‌قاصدوطن گردید ـ عیال ابوالقاسم خان جدائی وی نپسندیدند با خودداشته، مدت عمرش بدلجوئی کوشیدند. ازوست:

مـی آمد و بر من ز تبم نظری داشت
گوئی ز دل گم شده من خبری داشت

بختم نه بدین رنگ چو زلف توسیهٔ بود
آخر نه زرویت شب ماهم سحری داشت

. . .

چه روزست این که دیگر برسرم آن سروناز آمد
قیامت شد مگر قائم که عمر رفته بازآمد

. . .

تا کی چو صبا در طلب بوی تو گردم — یکبار بگو گرد سر کوی تو گردم

سائر اردوبادی:ـ در هندوستان عمر بسر نموده.

بنوش و لعمت حق بریزید کن سائـر

اگر بدست تو در کربلا شراب دهنـد

سائلی:ـ سعدالملك قزوینی امام مسجد جامع قزوین بود همچنین ست‌در « آفتاب عالمتاب » و « شمع انجمن » ودر «نگارستان سخن » و ماخذش ازغلطی تخلص وی سامی نگاشته و بعضی باندك‌اشتباه صوری سائلی را سالمی‌منسوب‌بسالم دانسته،لکن کسی غیر همین یك شعر بنامش نیاورده.

شد فاش راز عشق من وکار از آن گذشت

کز بیم غیر بر سر آن کو توان گـذشت

سائلی‌همدانی:ـ از رنگین خیالان ست.

فرقت روی تو ز اندازهٔ طـاقت بگذشت

بیش ازین صبر ندارم کرم از مردان‌ست

سپاهی:ـ غلام اسمعیل بلگرامی ولد شیخ نور محمد انصاری کازرونی‌الاصل ست در هند رسیده بقصبهٔ بلگرام توطن گزید و این سپاهی بعهدهٔ رسـاله داری سواران سرکار نواب سربلند خان صوبه دار الله آباد درآنشهر اقامت داشت ودر سنه احدی و عشرین از مأته سیزدهم (۱۲۲۱) کوس رحیل از میدان فنا گوفت.

دلم در سینه بسمل دار غلطید وطپید اینجا

مگر از دست قاتل تیغ برحلقش رسید اینجا

تسلی شد(سپاهی)تا رسید از دوست پیغامی

دل پرشور من بر بستر خاك آرمید اینجا

...

آتش عشق تو بخشید تب و تاب مرا

مضطرب ساخت فراق تو چو سیماب مرا

موج خیز ست ز هر مو غم عشقت بدلم

شور طوفان زد و انداخت بگـرداب مرا

سپهری اصفهانی: ــ درعهدشاه طهماسب‌ماضی بوده است :

خالت خلیل و چهره گلستان آتش ست
خطت سیاهئی که بدوران آتش ست
آسان نگشت روزی دل کعبهٔ وصال
طی کردهٔ هزار بیابان آتش ست

سپهری: ــ ملاجمال کاشی نیز سپهر بلاغت ست.

ز بزم وصل تو شب بر نمیتوانم خاست
که بیم هجر تو سر در کنار من دارد

* * *

کام اغیار تو شیرین بشکر خند کنی تلخکامان غمت را بچه خرسند کنی؟

وله رباعی

روزم تا شب بمی پرستی گذرد شب تا روزم بخواب مستی گذرد
زین بیخودی مدام شادم که مباد بر من نفسی بفکر هستی گذرد

سپهری: ــ میرزا بیگ مولدش شهر زواره ست برادرش خواجه‌امین‌الدین معروف بخواجه امینا مخاطب‌بخواجهٔجهان از وزراء محمد اکبر بادشاه بودوسپهری‌در سنه تسع و سبعین و تسعمائه (۹۷۹) در ملك هند بزیر زمین خوابید همچنین‌ست در « ید بیضا » و « آفتاب عالمتاب » و آنچه در « نگارستان سخن » او را برادر زادهٔ خواجه سیاست نوشته از قبیل تحریف ناسخان ست و در « شمع انجمن » اشعار هر سه سپهری بنام همین سپهری زواره‌ای مرقوم ست

ز خضر عمر فزون ست عشقبازان را
اگر ز عمر شمارند روز هجران را

...

لعل حیات بخش تو در سایهٔ خطت چون آب خضر در ظلمات‌سکندرست

* * *

ندانم آنکه بدرگاه کعبه رو آورد بعذر خواهی آن خاك آستانه‌چه کرد؟

سخائی‌اردستانی: ـ طبعش جواد نقد شیوا بیانی ست در «نگارستان سخن» ناسخ غلط کرده که او را سحابی بحای مهمله و بای موحده نوشته ...

اوراست:

کنون که دل ز تو کندم وفا چه فائده دارد

نوازش دل بی مدعا چه فائده دارد

سخی رازی:ـ سید عالی‌نسب بود ، این‌رباعی ازوست:

میرفتم و خون دل براهم میریخت دوزخ دوزخ شرر ز آهم میریخت
میآمدم وز شوق آن گلشن رو جنت جنت گل از نگاهم میریخت

سخی:ـ میرزا ابوطالب کاشی ابن شرف الدین حسین طباطبائی از مقربان شاه طهماسب صفوی بود ودر عین جوانی رحلت نمود. اوراست:

منمای خویش را بکسی غیر من که زود

در چشم بوالهوس نظر پاك میخلد

راه طلب سخی بادب رو که از شتاب

در راه شعله نشتر خاشاك میخلد

سدیدالدین:ـ اعور غزنوی معاصر و مناظر اثیرالدین آخستگی و مداح خسروشاه ابن بهرام شاه ست. این رباعی ازوست:

گویند که بر دمید از گل خارش جرمی ست که مینهند بر گلزارش
چون‌رخسارش‌همیشه‌درچشم‌من‌ست عکس مژهٔ من ست بر رخسارش

سدید:ـ فرزند حکیم رکن‌الدین قمی ار بلند طبعان بود.

شد زیب چهره داغم ز سجود آستانت خط بندگی‌بر آمد زسجود آستانت

سرآمد سرهندی: شاگرد ناصرعلی‌سرهندی و متتبع‌طرزاوست.اوراست:

نگهت با نگه عکس بجنگ ست اینجا

خانهٔ آئینه باز ازفرنگ ست اینجا

جلوهٔ صبح سعادت بسیه بختی ماست
خلوت آئینه در خانهٔ زنگ ست اینجا
بسر آمد مددی جز تو که خواهد کردن
گر نباشی تو علی قافیه تنگ ست اینجا

. . .

صفا از بسکه چون خورشید میجوشد زداغ من
حریر صبح میبافند از دود چراغ من
بخود تا در رسیدم نشهٔ در زد دماغ من
نباشد جز بگرد خویش گردیدن ایاغ من
ز بس از سوختنها نو بهاری کرده‌ام پیدا
چراغان لب بام ست شاخ گل بباغ من

سرابی:ـ ملا ابو محمد مولدش سیالکوت از اعمال پنجاب ست واز سخنوران عهد جهانگیر بادشاه بود او راست:

مژگان من از گریهٔ بسیار فرو ریخت
آخر فتد آن خانه که نزدیك بآب ست

. . .

ز ناخن بازی مطرب چها بر ساز می آید
که مشتی نای بر دل زهر آواز می‌آید

* ☆ *

همچو در خط زشت شعر نکو — در بد روزگار پنهانم

سراجا:ـ نقاش اصلش از اصفهان بود . این رباعی ازوست:

امروز نداند کسی اندازهٔ ما — کس را نبود خبر ز شیرازهٔ ما
خواهد گشتن بلند بعدازمردن — چون کرم سفید مهره آوازهٔ ما

سراج بلخی:ـ از مصاحبان خوارزم شاه سلجوقی بود. او راست:

آن می که جام گردد از جوی سلسبیل
آن می که بزم یابد ازز رونـق جنان
بویش چو بوی سوسن و نسرین و یاسمن
رنگش چو رنگ لاله و یاقوت و ارغوان
مفتاح بـی غمی دوران نفع بی ضرر
اسباب خرمی و درآن سود بی زیـان

سراج:- حکاك اصفهانی - درفن حکاکی یدطولی داشت
یکره‌ای‌جان گذری کن بسوی گلشن و دشت
کارغوان زار شد از گریهٔ ما دامن دشت

سراجی :- محمدقاسم اصفهانی اصلش ازجاجرم وخودش دراصفهان نشوو نمایافته

رباعی

گر موی ندارد سرت ای در* خوشاب آزرده مباش یکسر موزین باب
زین رو که تو شعله‌ای و روشن باشد کاندر سر شعله مو نمی‌آردتاب

سریدال گرجی:- از موالی خانه‌زاد شاه سلیمان صفوی بود.
خون ما را نو شکاران بی محابا ریختند
همچو برگ لاله در دامان صحراریختند
شوخی بیداد مژگان تو در جانم گرفت
آه از آن مستان که غافل برسرماریختند

سرسری: از نکته سنجان اصفهان بود.
گفتی که فلان هر دم احوال تو میپرسد
این بختم اگر بودی بیمـار نمی گشتم

سرسری:- ملامحمود مشکی قزوینی موزون طبعی آزاده مزاج بودبصراف پسری دلداده سرمایهٔ زندگی در طلبش صرف کرده لباس عریانی اختیار نمود و آن صراف بچه بصراف مشکی شهرت یافت.

کی مجال رفتن بزم ست از رشك رقیب
گاه گاهی سرسری در کوی جانان‌میروم

سرشار:ـ میر فخرالدین از مردم بارهه بود و در مرشدآباد بعهد مهابت جنگ ورود نمود و همان‌جا سرشار تلخاب ممات گردید.

شیر خدا سید والا نژاد   همسر او مادر گیتی نژاد

سرفراز: ـ سید سرفراز علی از عالی‌فکران دهلی بود.

خواهی که شرمسار نگردی ز کائنات
در غائبانه با همه کس در حضور باش

سرفراز:ـ محمد امین بن اوستاد عوض بهله دوز سمرقندی ست.

میسازدم ز خندهٔ دندان نمای خویش
آن نازنین ضیافت شیر و شکر مرا

سرمدی:ـ ملامحمد شریف اصفهانی- سید والانژاد بود و بزمان اکبر بادشاه در هندوستان ورود نمود و مدتی برفاقت راجه مان سنگهه گذرانید ودر سنه‌خمس عشرو الف (۱۰۱۵) بعالم سرمدی توجه نمود.

عشق آنقدر خوش ست که عاشق براه دوست
جائی رسد که یار طلبکار او بود

سرود خوانساری:- از سخن سرایان خوش الحان بود.

امروز میان من و نی فرق بسی هست
کو را نفسی هست و مرا همنفسی نیست

سرودی خراسانی:- در غزل سنجی عدیم البدیلش میشمردند.

گه بریزد باده و گه بشکند پیمانه را
در شکست و ریخت‌دارد محتسب میخانه‌را

سرور:- شیخ مرادعلی ابن هدایت الله خان معروف بشیخ گهاسی لکهنوی از تلامذهٔ برهان علیخان رهین بود و از طرف ایلچ خان بعهده اخبار نویسی

کوتوالي شهر لکهنو سر فرازی داشت.

آن نوردیده چون ز دل و دیده دور رفت
از دل سر ور رفت و هم از دیده نور رفت
از دیدنت چگو نه توان کرد صبر آه
چون آمدی تو صبر ز جان صبور رفت

سرورصفاهانی: از وطن بدهلی رسید و همین‌جا توطن گزید.

تو که هر دم از تغافل فگنی بخاك راهم
چه شود اگر نوازی بنگاه گاه گاهم
اگرم کشی بجائي نروم ز در گد تو
که بغیر آستانت نبود گریز گاهم

سرور :ــ لاله‌هیت پرشاد کایتهه شاهجهان پوری مؤلف تذکرهٔ شعراست که بمدح هر شاعر در ترجمه‌اش یك رباعی منظوم خود نوشته و درتاریخ گوئی زمان تألیف «آفتاب عالمتاب» درقید حیات بود وسنین عمرش از هشتاد گذشته، ازوست.

ز بس بیتابی دل ریزد اشك آتشین من
چراغ برق را فانوس باشد آستین من

سروری:ــ مولوی رضی‌الدین لکهنوی معروف بغلام مرتضی دهلی مولد بود در هنگامهٔ قتل نادرشاهی از آنجا گریخته‌در لکهنو اقامت گزید دراواسط مائهٔ سیزدهم (اواسط قرن سیزدهم) بدار السرور رحلت نمود. اوراست:

دوش یار من آمد نوبهار آمد بر مزار من آمد رحمت خدااینست

. . .

بکوی عشق شهیدان بی دیت باشند بگو بقاتل ما فکر خونبها نکند

. . .

باز ایدل علم آه بر افراخته‌ای چیست امشب که‌تو بر قلب‌فلك‌تاخته‌ای

سروری‌یزدی:ـ از مردم ممتاز بود و در ملازمت شاه عباس ماضی‌عمر بسر نمود و شاید سیر کشمیر هم کرده که در مثنوی خود بتعریف راه کشمیر گفته.

بپای کوه او راهی فتـاده / که مشکل میرود اینجا پیاده
بسنگ از بسکه سنگ‌ست اوفتاده / نبـاشد راه یك سوزن گشـاده
بود ممکن از آن آندم گذشتن / شتر گر بگذرد از چشم سوزن
چو ناچارت از آن باید گذر کرد / چو مو شو تا توان زان‌سر بدر کرد

سعد اردستانی:ـ از شعراء عهد شاه عباس صفوی و مداحان اوست و در «ید بیضا» و «صبح گلشن» او را سعدی بیا نوشته.

ای بصد معنی ز شاهان جهانت بر تری
بر تو شاهی ختم و بر خیر البشر پیغمبری
من نمیگویم نبوت یا امامت لیك هست
حسن خلقت احمدی آثار تیغت حیدری
تیغ تو بر فرق دشمن همچو برق‌ست و کیا
روزگار و عدل توچون طفل ومهر مادری

سعد:ـ حافظ سعدالله تبریزی درویشی از مریدان قاسم انوار بود.

برو ای عقل نا محرم که امشب با خیال او
چنان خوش خلوتی دارم که من‌هم نیستم‌محرم
مرا گویند سعد ازعشق او حاصل‌چها کردی
ملامتهای گونا گون جراحتهای بی مرهم

سعد:ـ حافظ سعدالدین لکهنوی فرزند حافظ محمد ابراهیم خوشنویس در نستعلیق و نسخ از مشاهیرست و در نظم فارسی و اردو عالی طبع و خوش سلیقه.

صـد بار آنچه من ز تو دیدم شنیده‌ای
نشنیدم ای صنم که تو از من چه دیده‌ای

سر بر ز دست گل ز گریبان چاك و تو
دامان بکف ز تربت من پا کشیده ای
ای نور چشم مردمك دیده چون خیـال
دیدم نه من ترا و تو ام نور دیده ای

سعد:ــ خلیفه سعدالدین دهلوی ازمعلمان مکتب بود و این رباعی‌درمدح شاهجهان بادشاه ازوست. رباعی:

از بخشش و کوشش تو ای شاه جهان
دارنـد همیشه آشکـارا و نهـان
اصحاب تو چون صدف دهان پر گوهر
اعدای تو چون هدف شکم بر پیـکان

سعد:ــ سعدالدین‌الالـهٰ ازشعراء قدیم‌ست‌والالـهٰ شاید نام قومی‌وقبیله‌ایست.

روز گارم چو بامید تـو نگذاشته است
تو مرا باز بامید که بگذ اشتـه‌ای؟

مثنوی‌دروصف‌قلم

مرحبا ای سفیر اهل هنر — قاصد تیز گام زود سفر
کس تو گـگ پرسخن نشنید — رو سیاهی چنین عزیز ندید
سر تو بر خلاف جمله جهان — شد سپید اول و سیه پس از آن
دائمت میکنند او لو الالباب — تولج اللیل فی النهار خطاب
بوجود تو کرد گار جهـان — کرد تقریر عـلّم الانسـان
گاه نیکو کنی و گاهی بد — گه قبولت خوش‌ست و گاهی‌رد
بزبان گشته‌ای چو تیغ علم — فاش گشت از تو راز لوح‌وقلم
کار مردم کنی ندیده تمام — پخته کاری و خامه دا ری نام

سعد:ــ سعدالله ابن مقصود بیگ تونی سیر هندوستان کرده بر گشت ودر «آفتاب عالمتاب» سعید بیاء بروزن فعیل ست.

نه دل ز شیشه نه جان از ایاغ میشکفد
سبو سبو کشم آنگه دماغ میشگفد

سعد: میرزا سعید همدانی در عهد بهرام شاه غزنوی بود و بعمر ده سال زبان بسخن سنجی گشودسشعراء حضور شاهی لاف بیمعنی انگاشته مضرعهٔ طرح کردند که قافیه وردیفش دسوت نه گل بود سعد در آن مشاعره این رباعی بدیهه موزون کرد و بادشاه دهانش را پر از جواهر و لآلی مکنون کرد . ..

رباعی

همواره رخ نگار با بوست نه گل
زین روی رخ نگار نیکوست نه گل
ما را رخ دوست باید ای دوست نه گل
زیرا که گل عیش رخ اوست نه گل

سعیدلاهیجی:- ابن‌خواجه علی تاجر از تاجران عهد شاه سلیمان‌صفوی ست که متاع سخن نرخ کالای دکانش را دو بالا کرده بود.

در چمن از هوس بوسهٔ لعل لب تو غنچه را آب زشبنم بدهن میگردد

***

در انتظارت ای ثمر دل‌شکوفه وار چشمم سفید گشت و تودردیده‌بوده‌ای

سعیدبابا:- از خوش‌فکران خطهٔ دلپذیر کشمیر بود.

حمائل کرده شمشیر و گرفته جام می بر کف
حریفان آب خشك و آتش تر تازگی دارد

سعیدتبریزی:- زبانش در شکرریزی بود.

بر جراحت نمك سوده نمیخواهم من اینقدر خاطر آسوده نمیخواهم‌من

سعیدسبزواری:. سحاب طبعش در گهرباری بود.

اگر بدیدنم آئی بگو چه خواهی کرد که تا بیاد من آئی هزار ناز کنی

سعید:- محمدسعید خان قمی ابن حکیم میرزا باقر- از اطبای سرکارشاه

عباس ثانی بود، و در آخر عمر حکیم تخلص اختیار نمود. ازوست:

شیشهٔ نه چرخ را بر طاق نسیان چیده ام
اینچنین آئین کنند آزاده مردان خانه را

. . .

چه غم ار فلك بپای خم می نه هشت ما را
سر خم ز ما ست روزی که کنندخشت مارا

. . .

مخور فریب کرامات این تهی مغزان
که گر بر آب روند از هواست پنداری

. . .

مرد رفعت جوی را ناراست بودن لازم‌ست
خم شود هر کس که از پستی ببالا میرود

سعید.ـ ملا محمد سعید آدمی سیه رنگ بور چنانکه حسب حال‌خود گوید.

غلام خویشتنم خواند لاله رخساری
سیاه روئی من کرد عاقبت کاری

سعید:ـ مولوی محمد سعید عظیم‌آبادی ـ از کملاء علم وفضل‌بود، شروح شافیه و کافیه‌بکمال پا کیز گی‌تألیف‌نمود مدتی‌باعاقل‌خان رازی صحبت داشت در ابتدا غالب تخلص میکرد آخر تخلص اول را گذاشت وسعید نیکو انگاشت.

ای تو مشهور بخوش روئی و نازك بدنی
لب میگون تو همرنگ عقیق یمنی
هر گز از شرم نگفتی سخنی با عاشق
غنچه در باغ نبودست باین بی دهنی

سعید:ـ میرزا محمد سعید سخن پروری بی نشان بود.

مستی و چهره بصد ناز بر افروخته‌ای
اینقدر شیوه درین سن ز که آموخته ای؟

مگر اوستاد بد آموز کند ورنه نماند

هیچ آموختنی کان همه آمــوخته ای

سعید:ـ میر محمد سعید همدانی خلف مولانا حجة الله مولدش سعد آبـاد همدان ست.

ایکه زهر آلوده پیکان کرده‌ای در کار ما

مرهمــی ضائع مکن بر سینهٔ افگار ما

...

فلك بازم بصدحسرت جدااز کوی او دارد

مگر طوفان نوحی باز دوران آرزو دارد

سعیدهروی:ـ از ستایشگران خواجهٔ اعزالدین طاهر فریوندی ست که وزیر خراسان از طرف چنگیزخان بود و پوربهای جامی شاگرد اوست:

دلم ربوده‌سرزلف اوچوچوگان گوی ... بیردزوی نگارم ز ماه تابان گوی

بخشم گفت که‌ای‌خیره‌دیده پنهان گوی ... بگفتمش که‌مرا بوسهٔ‌ای نخواهی‌داد؟

سعیدی‌بدخشی:ـ ملازم بیرام خان خانخانان بود.

از آن فتاده بخاك‌ست خوار وزار بنفشــه

که کرده دعوی خوی بزلف یار بنفشه

سعیدی:ـ کاسه‌گر طبعش را لباس سعادت در بر.

شبی بنشین و چندانی شراب بیحسابم ده

که نتوانم که تا روز حساب‌ازجای‌برخیزم

سفیر: ـ عبدالنبی‌خان طبعی رساداشت.ـ ودرسنه ثلثین ازمائة ثانی عشر(۱) (۱۱۳۰) قهرمان ایران او را برسم رسالت در دارالامارة کلکته گماشت و آنجا برزنی فرنگی نژاد فریفته گشته غزلی گفت که مطلعش اینست:

امشب جمال یار من دارد تماشای دگر

یا آنکه من میبینمش بهتر ز شبهای دگر

(۱) در اصل ثالث عشر ـ معلوم است که کاتب اشتباه کرده ـ آدمیت .

و این غزل را بتوسط انگریزی بلکهنو فرستاد که شعراء آنجا بر آن طبع بیازمایند، میرزا محمدحسن قتیل غزلی بهتر از آن گفت که مطلعش اینست:

جز مرگ کی‌سودم دهد امشب مداوای دگر

این شب مدان ای همنشین‌مانند شبهای دگر

و محمدصادق خان‌اختر غزلی بطریق اعتراض نوشته که بعضی‌ابیاتش‌اینست:

هر گز ندارد یار تو امشب تماشای دگر

لکن تو می بینی سفیر افزون ز شبهای دگر

رنگین نباشد این سخن تا بگذرد جای دگر

از من اگر پرسیده‌ای بشنو بایمای دگر

امشب جمال یار من دارد تجلای دگر

چون ماه نو افزون بود حسنش زشبهای‌دگر

سقا:- بهرام نام بخاری یا ماوراء النهری ست بهرهٔ از علوم داشت و سالك مجذوب روشندل بود از وطن بهندوستان رسید- اینجا محمد اکبربادشاه خیلی‌تعظیم و احترامش مینمود و زمانیکه یکی از مرشدزادگانش وارد هندوستان گردید سقا از مال و متاع دنیوی هرچه داشت بخدمتش گذاشت و خود لباس فقیرانه در بر کرده مشك بر دوش گرفته آب بمردم فی‌سبیل‌الله میخورانید و اشعار بزبان‌فارسی و ترکی خوشتر موزون مینمود که دواوین فارسی و ترکی مرتب شده بود - روزی بحالت جذب همه را در آب انداخت و نوبتی راه سراندیب پیش گرفت و در اثنای راه بدارالبقارسید -وقاضی اختر نوشته که مرقد بهرام سقا در بردوان بنگاله هنوز موجودست. اوراست:

شد روزگار ما سیه از دود آه ما   یا رب کسی مباد بروز سیاه ما

. . .

مکش از دستم ای سرو تهی از ناز دامان را

که خواهم چاك زد تادامن ازدستت گریبان‌را

. . .

با قد و قامت پر فتنه چو بر خاست ز جا
رفت آوازه بهر کو که قیامت بر خاست

...

اساس پارسائی را شکستم تا چه پیش آید
سر بازار رسوائی نشستم تا چه پیش آید

بترسا زاده‌ای دلداده‌ام سر رشتهٔ دین هم
در ین پیرانه سر زنّار بستم تاچه پیش آید

گهی اهل عبادت میشمارندم گهی فاسق
بهر طوریکه میگویند هستم تاچه پیش آید

بخود هرگز نپوشیدم لباس توبه و تقوی
گریبان چاك رندمی پرستم تاچه‌پیش آید

برغم محتسب با ساقی کلچهره ای (سقا)
سبو بردوش و جام می بدستم تاچه‌پیش آید

...

قدم نهاده بسر میروم بخانهٔ او — که روی خویش بمالم بر آستانهٔ او

...

تا در چمن ز شور تو بلبل فغان زده — گل پیرهن دریده و آتش بجان زده

سقیم اصفهانی:- متصف بصحیح البیانی و شیرین‌زبانی بود، روزی کلانتر اصفهان او را دیوث خواند وی بجوابش این شعر برزبان راند.

شهر یاریکه سایه اش سر ماست — ما دیوثیم و او کلان تر ماست

سکندر:- ناظمی مازندرانی بود. ازوست:

نسیم زلفت اگر بگذرد بمردم دهر — بآهوان ختن پس دهند کالا را

...

خاکستر پروانه عزیزست سکندر — بر دامن پیراهن فانوس ببندیم

سلام الله:ـ قاضی کاشان بوددر سنه احدی عشرو تسعمائه (۹۱۱) بدار السلام رحلت نمود:

کشته گشتن زیر تیغ چون تو دلداری خوش ست
زنده بودن در جهان بهر چنین کاری خوش ست

سلجوق شاه: خلف سلطان سلغر طبعی موزون و ذهنی رساداشت، زمانیکه برادرش او او را در محبس فرستاد این رباعی بوی نوشت:

درد و غم من بنده درازی دارد — عیش و طرب تو سر فرازی دارد
بر هردومکن تکیه که دوران فلك — در هر دو هزار گونه بازی دارد

سلطان رومی:ـ خلف الرشید مولانا جلال الدین رومی و مریدشمس تبریز بود و فضائل و کمالاتش در سیر اولیاء الله مسرودست. رباعی:

گر یك ورق از کتاب ما بر خوانی — حیران ابد شوی زهی حیرانی
ور یك نفسی بدرس ما بنشینی — اوستادان را بدرس خود بنشانی

سلطان:ـ سلطان سلیم بن سلطان بایزید بن سلطان محمد بن سلطان مراد بن غازی خان ـ قیصر روم بود هر گاه وی سریر آرای سلطنت گردید تند خوئی و جفاجوئی را شعار خود ساخت، و بسفك دماً وقتل اخوان و اقربا دست گشاد و بیاوری طالع واقبال بر شاه صفوی و علاء الدوله ذوالقدر و دیگر سلاطین فتح و ظفر یافت و در حرمین شریفین خطبه و سکه بنامش جاری گشت و در سال سته و عشرین و تسعمائه (۹۲۶) از تخت سلطنت بر تختهٔ تابوت جا گرفت شعر فارسی خوب میگفت:

سفری گشتن و این بی‌سرو سامانی ما
بهر جمعیت دلها ست پریشانی ما

سلطان:ـ سلطان محمد متوطن سبلك که موضعی ست درحوالی قندهار ـ ارباب ظرافت اورا «سلطان سیکلی» میخواندند که چلپاسه ست ـ گویند که خانزمان سیستانی متخلص بسلطان خلعت واسب و هزارروپیه نقدپیش سلطان محمد فرستاد که ازین تخلص

دست بردار و برای منش بگذار ـ وی دست‌رد برسینهٔ ملتمس اوزد ازوست:

هر که دل را صـدف سرّ الهی دانست
قیمت گوهر خود را بکماهی دانست

. . .

گر بدل دارد رقیب از من غباری باك نیست
روشن‌ست این پیش ما کائینهٔ او پـاك نیست

سلطان:ـ سلطان محمد خندان کابلی از اطراف کابل بود.

ای خـرم آنکه جای بمیخانه ساخته
و ز همـدمان بساغر و میخانه ساخته

سلطان:ـ سلطان محمد ترکمان کهین برادر سلطان محمد امین ترکمان ست که از اقرباء سلاطین صفویه بود.

صدای بال مرغی برنمیخزد درین بادی
مگر پیك محبت در میان دوستان گم‌شد،

. . .

بریز خون مـرا ساقی و بساغر کـن
چه میشود تو هم از خون ما لبی تر کن

سلغر شاه:ـ خلف ارشد اتابك سعد زملی بود. رباعی:

ای بر دلم از فراق تو بار جهان
بر جانم از اندوه تو تیمار جهان
در یاب مرا بوصل یکبار دگر
پیدا نبود که چون بود کار جهان

سلمان:ـ محمد سلمان قمی از خوش کلامان ست:

بسکه دل روی تظلم بر در او سوده است
خون دل چندانکه زور آرد غبار آلوده است

سلمان:ـ میرزا سلمان از نسل جابر انصاری رضی‌الله‌عنه بود وبحضورسلطان محمد خدا بنده تقربی پیدا کرده بمرتبهٔ وزارت کل فائز گشت و درین وقت از

امراء قزلباش حسابی نمیگرفت، بنا بر آن آنها بحیلهٔ هلاکش بوده۔ هنگامیکه سلطان برای تنبیه علی قلی خان بیگلر بیگی با عساکر منصوره بهرات رسید یکی از قزلباشان در ظاهر هرات او را بقتل رسانید و مصداق مضمون بیت غزل خودش که در همان نزدیکی گفته بود گردید.

خوبرویان چو سر کشتن سلمان دارید
بهتر آنست که اندیشهٔ آن زود کنید

. . .

بازم ز یار وعدهٔ دیدار میرسد
دل در طپیدن ست مگر یار میرسد؟
سامان اگر رسید بلائی بتو منال
گر عاشقی بلا بتو بسیار میرسد

. . .

عنان حسن بچشمان فتنه بار مده
بدست مردم پر فتنه اختیار مده
ز زلف پرده برخسار لاله گون مفگن
کلید گنج سعادت بدست مار مده

سلیم:۔ تخلص نوباوهٔ گلزار سیادت وجلالت نو گل حدیقهٔ سعادت و نبالت مولوی سید ابوالنصر علی‌حسن خانصاحب بهادر کهین صاحبزادهٔ جناب مهین پایگاه والا دستگاه وحید زمان یگانهٔ دوران نواب امیرالملك والا جاه سید محمد صدیق حسن‌خان صاحب بهادر متخلص بنواب ارشد اخلاف مولوی سید اولادحسن امجد اولاد نواب سید اولاد علیخان بهادر انور جنگ قنوجی ست۔ چهارم ربیع‌الاخر سنه اربع و ثمانین ومائتین والف (۱۲۸٤) در دارالاقبال بهوپال از خلو تکدهٔ بطون بجلوتکدهٔ شهود پا برداشته وبظل عطوفت والدین الآن بگلگشت بهارستان سیزده سالگی قدم گذاشته، بکمال جودت و ذکاوتی که واهب بی‌ضنت در ذاتش سرشته عقل کل خواندنش بجاست، وجوهر اول دانستنش سزا، اگر باور نداری چشمی بر صبح گلشن مؤلفهٔ او بگشاو شرح مرقاتش ببصر بصیرت ملاحظه فرما تا بدانی که

که درین صغر سن چه مایهٔ قابلیت دارد و بدین حداثت عمر بتکمیل کمال استعداد چقدر همت میگمارد، مولوی محمد احسن احسن بلگرامی که بتعلیمش جهد بلیغ مبذول میسازد بشاگردی وی بر خودمی نازد، دارای جهان درعمر گرامیش بر کت امتداد کرامت فرماید و اورا سر آمد علماء کبر و فضلاء نامدار نماید، بسکه طبعش بعنوان تخلصش سلیم ست و ذهنش بمثابه سروقامتش مستقیم کلامش حلوای مائدهٔ فصاحت و سخنش نمك خوان بلاغت. ازاشعار تازهٔ اوست :

دلستان بر سر مهر آمده از زاری دل
بر گرائید نگاهش بجگر خواری دل

هر کجا ذکر میان تو در آمد بمیان
وا رسیدیم در آنجا بمیان داری دل

گفتمش چیست ستمگر گنه دل گفتا
یکی این پرسش و دیگر طلب یاری دل

گه دهد وعدهٔ نظاره گهی وعدهٔ وصل
مشکل افتاد درین وعده نگهداری دل

چاره گریك طرف از چاره گریزم که مباد
شودش آگهی از لذت بیماری دل

نتوان دید بصحرای محبت خاری
که برنگ رگ گل نیست ز خونباری دل

کار خود را همه برعشق نه برعقل گذاشت
گو بیونان که دهد باج بهشیاری دل

آنقدر محو جمال تو و حیران توام
گنه دل نشناسم ز نکو کاری دل

آنکه منعم کند از عشق خم زلف کسی
باد محروم خدایا ز گرفتاری دل

وقف خم باشد و در تـاب بود کاکل او
بسکه گـردید گران بار زبسیاری دل
گر دهد کس خبر از آمد جانانه سلیم
میتوان کرد دمی چند عانداری دل

وله غزل دیگر

چشم یار ست اگر باعث بیمـاری دل
حـاش لله که دهم تن به پرستاری دل
مدح لعل لب شیرین کسی کشت مرا
کار ز هر آب بجان کرد شکر باری دل
تو و تیغ و سر خـون ریختن شیفتگـان
من و دامان تو و دسـت طلبـکاری دل
تـا جلا یـافته دل جز تو نیاید بنظر
دیده یك بین شده از فیض صفا کاری دل
نام بردار بهم جنسی آن چشم شـود
این قدر هست مـرا چشم ز بیماری دل
دیـدهٔ هوش ملك حلقـه بیرون درست
به مقـامی که رسید یم ز هشیاری دل
نتوانست مصون مـاند ز تیغ نـازش
بـاغ هر چند ز گل کرد سپرداری دل

ایضاً

در بستن دل ست بسنت گشاد ما — در راه حق ولای رسول ست زاد ما
آگه نه ای ز جوهر تیغ جهاد ما — ای بدعتی مگرد بگـرد سواد مـا
این ست گر ادابت حوری نژادما — حاشا که کس بحشر رسد هم بداد ما
ما سوختیم از تف عشق حدیث دوست — در سرمه دان کنید ملائک رماد ما

وله

ای تیغ عشق شاهدسنت خدای را(۱) داند دم اصیل تو راه کشاد ما
دادی بباد هستی مارا فسردگی درد حدیث گر نرسیدی بداد ما
از یاد قیس جلوهٔ لیلی کجا رود مائیم و الفت سنن و اعتقاد ما
ای شاهد خیال سنن نیست در جهان غیر از وصال هجر تو کون وفساد ما
چشمیکه دوختیم نگارسنن بتو آن نیست جز بدفتر حسن توصادما
بازار الفتیم ز جنس حدیث پر غیر از خیال رای نباشد کساد ما
سنت گذاشتند پرستشگران رای یارب کن این بلا همه دور از بلاد ما
دندان حور خلد بود سین سنتم نونش هلال فرخ عید مراد ما
یارب امید آنکه بود تا نشان عشق عشق سنن برون نرود از نهاد ما
از ذکر خیر شاهدسنت سلیم نیست جز وانمود مسأله حق مراد ما

سلیمان بیك اصفهانی:- متولی مسجدجامع کبیر اصفهان بود و بکمال همت و حسن صفات اتصاف داشت. اوراست:

باز شب شد که ز بی مهری ایام دغل
مهربانانه کشد هجر تو ما را به بغل

. . .

حیرت افزاست خیال سر زلفت چندان
که بخود گم چو سیاهی بشب تار شدم

سلیمان شاه:- برادرزاده سلطان سنجر و اورا سلطان مسعود بن ملکشاه محبوس نموده واواین رباعی موزون کرد:

از دست تبه کاری این مشتی ژند
در کام حیات ماست چون حنظل قند

---

(۱) خدایرا بمعنی خدارا رحم کنید چنانچه خواجه حافظ فرماید:

دل میرود زدستم صاحبدلان خدارا دردا کەرازپنهان خواهدشدآشکارا مؤلف

ای ایـزد بـی نیـا ز آخر مپسند

دیوان همه آزاد و سلیمـا ن دربند

...

دیده از آتش دل غـرقهٔ آبست مـرا

کار این چشم ز سرچشمه خراب‌ست‌مرا

سلیمی:ـ تاج‌الدین حسن تونی نیکمردی بود ودر جوانی با کس و کودر در شیراز توطن نمود. ازوست:

الهی باعزاز آن پنج تـن — که هستند فخـر زمین و زمـن

که در دین ودنیامرا پنج کار — بر آری بفضل خود ای کردگـار

یکی حاجتم را نداری بکس — بر آرندهٔ آن تو باشی و بـس

دوئی روزیم راز جـائی‌رسان — که منت نباید کشید از کسان

سوم چون بمرگم‌اشارت بود — به ان لا تخـافوا بشـارت بود

چهارم چنانم سپـاری بخاك — که با شم ز آلایش خـاك پاك

به پنجم چوتن بگسلاند کفن — رسانی تنـم را به آن پنج تن

سلیمی:ـ قلندر ترکمان آزادانه میزیست:

خوابم دگر از چشم نمکسود گرفتند

افسوس که دیر آمده را زود گـرفتند

سمندر:ـ سید رونق علی دهلوی مردی خوش لیاقت بود.

نمی گویم که چاك ای گل برباد صبا بکشا

نزا کت سوخت در پیراهنت بند قبا بکشا

سمندر:ـ عبدالخالق ابن ملاملك پنجابی که سمندر فکرش درآتشکدهٔ مضامین مستقر بود و در عهد جهانگیر بادشاه بشعلهٔ کلام بزم سخن‌را گرم مینمود آخر درسنه سته عشر والف (۱۰۱٦) مشعل حیاتش منطفی گردید.

طعنه بر بیتابی صبر زلیخا بهر چیست
شرط عشق‌ست اینکه نگذارد گریبانی درست

...

نمیدهند به بلبل مزاج پروانه هزارشمع اگر گل بباغ افروزد

سمیعا:- فارسی قاضی موضعی ازاعمال فارس بود.

آب و آتش را بهم گر آشنائی مشکل‌ست
جمع در یاقوت چون گردد جدائی مشکل‌ست

سمیعی لاری: - درصنعت کوفتگری مهارت کامل داشت.

جان بلب آمده و دیدهٔ امید براه رنجه کن پای که چشم نگرانی دارم

سنائی:- ابوالمجد معروف بحکیم سنائی غزنوی- ازعلماء عظام وحکمای عالی مقام وعرفاء کرام و کملاء ذوی الاحترام بود، وانوری و خاقانی و مولانا جلال‌الدین رومی از معتقدان اویند ووی مرید و خلیفهٔ خواجه یوسف‌همدانی ست درعین شباب جذبهٔ از جذبات الهی بخودش کشید و بر مال و منال دنیای دنی پشت پا زده احرام حرمین شریفین‌بست وبعد معاودت از سفر حجاز درغزنین بکنج عزلت نشست، بهرام شاه غزنوی هرچند خواست که خواهر خود را در حبالهٔ وی درآرد قبول نفرمود و حدیقهٔوی مصدر بنام همین بهرام شاه ست ودرمدح‌شاهزاده سلطان مسعود بن سلطان ابراهیم غزنوی هم ترزبان گردیده وبعضی اورا مدّاح سلطان محمود سبکتکین دانسته و بر تأخر زمان حکیم از سلطان مطلع نشده که وفات سلطان محمود در سنه چهار صد و بست و یك ست و میلاد حکیم سنه سبع و ثلاثین و اربعمائه (۴۳۷) و در سنه ثلثین یا خمسه و ثلثین و خمسمائه (سال ۵۳۰ یا ۵۳۵) حکیم ازین دارفانی رحلت نموده- تصانیف بسیار مثل « سیر العباد الی المعاد » و « طریق التحقیق » و « رموز الانبیا » و « کنوز الاولیا » و غیر ذلك‌از وی یادگار مانده. اوراست:

بر دورخ هم کفر و هم ایمان تراست
در دو لب هم درد و هم درمان تراست

گر دو صد یعقوب داری ز یبدت
کانچه یوسف داشت صد چندان تر است

...

اندر دل من عشق تو چون نور یقین ست
بر دیدهٔ من نام تو چون نقش نگین ست

...

ای بی سببی از بر ما رفته بآزار
ای مانده ز آزار تو ما سوخته و زار
دل برده و بنگاشته بر سینهٔ ما غم
گل برده و بگذاشته در دیدهٔ ما خار
ما در طلب زلف تو چون زلف تو بیجان
ما در هوس چشم تو چون چشم تو بیمار
ما از تو وفا چشم نداریم ازین راه
ترکی و تو هرگز نبود ترك وفا دار

...

ای سنائی دل که داری در پی دلدار باش
دامن او گیر واز هر دو جهان بیزار باش

...

گاهی ز دل بود گله گاهی ز دیده ام
من هر چه دیده ام ز دل و دیده دیده ام

...

از خلد برین یاد کنم روی تو بینم
و ز فتنهٔ دین یاد کنم موی تو بینم

***

تو با من و من پویان هر جای ترا جویان
ای شمع نکو رویان آخر چه‌وصال‌ست این؟

. . .

ای رخ تو بهـار گلشن من   عشق تو جان پاك در تن من

وله رباعی

هر ذره که بـر روی زمینی بودست
خورشید رخ زهـره جبینی بودست
گرد رخ از آستـین بآزرم فشان
کانهـم رخ خوب ناز نینی بودست

. . .

بادی که بجان بر ا بر ی همچو نفس
ناری که همی دلم بسوزی بهـوس
آبی که بتو زنده توان بودن و بس
خاکی که به تست باز گشت همه کس

. . .

بختی که نه با دوست در آمیزم من   صبری نه که از عشق بپرهیزم من
دستی نه که با قضا در آویزم من   پائی نه که از میانه بگریزم من

سنجر بیك:- از موزون طبعان اهل زبان ست.

من میرم ازین رشک که یاد آیدش از تو
جویای تو هر گاه که چشمش بمن افتد

. . .

دلی دارم که تا محشر در آتش   بیك عهد و بیك پیمان نشیند

. . .

شد سالها که مشق ستم میکنی ولی   سطری نوشته‌ای که بجائی توان نمود؟

سنجری: ـ حکیمی در عهد سلطان سنجر گذشته. این رباعی ازوست:

گر بر رخ چون ماه تو ای جان جهان
از آبله چون ستارگان هست نشان
حسن تو نهان نگردد ای ماه بدان
هرگز ز ستاره مه نگشته ست نهان

سنجری:ـ دیگر غیر سنجری مصدر ست.

درد خود را بطبیبی چو بگفتم گفتا
سنجری کار تو اکنون بخدا افتاد ست

سنگی:ـ از نکته سنجان فرغانه بود:

سنگی مسکین ندارد قدر اندر جای خویش
لعل را قدری نباشد تا برون ناید زسنگ

سوخته کرمانی:ـ برشته دلی بود:

بهر سرچشمهٔ کان زلف چون قلاب بگشاید
ز شوق شست او ماهی دهن در آب بگشاید

سودائی: بابا سودائی ابیوردی مداح شاهرخ میرزا و بایسنغر میرزا بود از وقتیکه جذبهٔ از خودش در ربود در دشت خاوران آزادانه میگشت و در سنه ثلث و خمسین و سبعمائه (۷۵۳) در وطن در گذشت. اوراست:

عنبرت خال ورخت ورد و خطت ریحان ست
دهنت غنچه و دندان دُر و لب مرجان ست
گوهرت نطق وزبان طوطی و فندق انگشت
زنخت سیب و برت سیم ودلت سندان ست

. . .

در غمت بگریستم چندانکه آب از سر گذشت
از پیت زانرو نمی آیم که پایم در گل ست

ماز آب دیدهٔ خود بحر عرفان غمیم
از غریق آنکس چه داند کو بروی ساحل ست

سوز:- سید میر دهلوی معروف بمیر سوز در تیراندازی یکتا و در خط شفیعا بی‌همتا بود- گویند در زبان اردو اولین شاعر هموست. این رباعی ازوست:

ای آنکه بعشق مصطفائی مدهوش در ماتم آل او بجان دادن کوش
شاه شهدا شود شفیع تو بحشر بر سینه سبک چه میزنی دست، بجوش

* * *

خالق که بخلق زندگانی داده دنیا بفلانی و فلانی داده
هر چند اجازهٔ قضا و قدر ست الحال جهان را به امانی‌داده

سوزنی،- حکیم شمس‌الدین محمد سمرقندی از قدماء شعراء ودراصل نسفی ست برای کسب فضائل به بخارا رفت و بر سوز نگر پسری فریفته شده بحیلهٔ شاگردیش طالب وصال گشت - وسوزنی تخلص گزید و بهزل ومجون اشتغال نمود، آخرکار بخدمت ابومنصورترمذی رسید و از افعال قبیحه تائب شده بعبادت وریاضت کمربست وبحج وزیارت مشرف گشت وبعمر هشتاد سال در سمرقندبسال تسع و ستین و ستمائه (٦٦٩)رشتهٔ حیاتش منقطع گردید. او راست:

از من به آزمون چو طلب کرد یار دل
از جان شدم بخدمت و کردم نثار دل

. . .

بیک صغیره مرا بود راهبر شیطان بصد کبیره کنون رهنمای شیطانم
بحق دین مسلمانی ای مسلمانان که‌چون بخود نگرم‌ننگ‌هر مسلمانم
بحق اشهد ان لا اله الا الله چنان بمیران کاین قول برزبان‌رانم

سوزی:- بابا سوزی قزوینی اگرچه مردی سخن سنج با شعور بود مگر طبعش بهجامیلی تمام داشت چنانکه در هجو شخصی گفته:

ای هیز و بی تمیز بزندق لوند و عك
بی رزق و کاخ خوارو لکد کوب چون پتك
گه خوار چون کلاغ سیه‌روی چون غراب
غربیله گر چو صعوه وچون ماکیان کرك
از کون پارهٔ تو مرا کیر در گله
وز موی مقعد تو مرا خایه در خدك
هر صبح باد گوز بریشت قشون قشون
هر شام باد کیر بکونت پلک پلک

سوزنی تونی،- کلامش متصف بخوش مضمونی.

فرهاد رفت و کوه ملامت بجا گذاشت
کار تمام نا شده‌ای بهر ما گذاشت

رباعی

زاهد ز غم زمانه محزون و فگار
از ما غم یار این چنین زار ونزار
شك نیست که هر دو را کشد آخر کار
او را غم روزگار و ما را غم یار

سوزی:- ملاحسینعلی - متوطن شهر ساوه ودر اصفهان بعهد شاه طهماسب صفوی بکتابت وجه معاش حاصل مینمود و همین سوزی در «شمع انجمن» یك‌جا بتخلص سوزی و دیگر جا بتخلص «سوائی» بالف وهمزه بعدو او مذکورست‌شاید ناسخ زای معجمه را الف خوانده و بعدش همزه از طرف خود افزوده باشد،

باو خورشید هم دلبستگی داشت   که رویش وقت رفتن در قفا بود

* * *

بهیچ جا نگذشتم بهیچ کس نرسیدم   که دردلم نگذشتی بخاطرم نرسیدی

سوسنی:- زمانه بیگ ابن میرزا غیور بیگ کابلی ست ازامراءجهانگیری

مخاطب بخطاب مهابت خان بهادر و ناظم کابل بود ترجمه اش در کتب تواریخ مسرود است . اوراست۔

زبس کردم فغان و کس نگفت از کیست بیدادت
بمحشر هم نمیدانم که خواهد داد داد من

کمر در خدمت بت آنچنان در دیر بر بندم
که رشك آید مقیم کعبه را بر اعتقاد من

سهل قزوینی:۔ موزون طبعی بود که عمر بسیاحت ربع مسکون گذرانده.

رباعی

ساقی می ناب را بمن کم ندهی جز جام لبالب و دمادم ندهی
ای سهل علی اگر بیابی جامی آن جام بپادشاهی جم ندهی

سهیلی سمنانی:۔ درویش طبعی آزادانه مزاج بود.

گل زدست غیر میگیری و بر سر میزنی
در میان عاشقان این سرزنش مارابس ست

سیاح دهلوی: از شعراء عهد جهان بادشاه بود و شطری از عمرعزیز خود در سیر و سیاحت صرف نمود.

چشم از جهان بپوش و تماشای دوست کن
کار دل ست دیدن او کار دیده نیست

سیاقی دهلوی:۔ در سیاق و حساب مهارت داشت و در سلك ملازمان بیرم خان۔ خان خانان منسلك بود و درسنه اربع و سبعین و تسعمائه (۹۷٤) در سیاق اموات معدود گردید.

سینهٔ تنگم که جا دارد غم جانان درو
جای آن دارد که از شادی نگنجد جان درو

سید اصفهانی:۔ فرزند سید شاه تقی بود و در سنه ثلث و ثلثین و مأته و الف (۱۱۳۳) بعالم بالا رسید.

داغ عشق تو فرامـوش نخواهد گردیـد

این چراغی ست که خاموش نخواهد گردید

. . .

اگر شمع اشك از دیدهٔ نمناك میریزم

بدامان و گریبان باز رنگ چاك میریزم

سیدرازی:ـ مردی جاهل طبع بود و کلام جهالت آمیزش اضحو که ستم ظریفان میگشت. از خواب برخاسته بدون وضو نماز میگذارد و بمنع احـدی ممتنع نمیگردید و میگفت که با وضو خوابیدم و خوابم ناقص وضو نیست.

میکند پروانه ترك جان و میسوزد از آن

تا نه بیند شمع خود را مجلس آرای جهان

سید:ـ سید امجدعلی لکهنوی ابن سید میرعلی ولد محمد تقی خان اکبر آبادی که در شهر عظیم آباد از طرف راجه رام نراین رساله‌دار صد سوار بود و همانجا وفات یافت و پسرش سید میرعلی رفاقت راجه بلونت سگهنه راجهٔ بنارس اختیار نمود و تا زمان راجه چیت سگهنه معزز و محترم ماند و بعد خرابی چیت سنگهه از بنارس بلکهنو راند و اقامت آنجا اختیار کرد و سید امجدعلی پسرش مـلازم سرکار آقا ابوطالب دانا و نواب سعادت علیخان بهادر گردید. بعدش راجه نول کشن ولد راجه دیا کشن برفاقت خودش کشید و پسرش راجه میوارام دیوان شاه اود بعد فوت پدر خود از خودش جدا نکرد تا آنکه عازم کربلای معلی گشت و در کلکته رسیده‌از انقضاء موسم روانگی مراکب سوی مقصد بشهرهو گلی آمده برمکان قاضی محمد صادق خان اختر که با وی محبتی داشت قیام ورزید و همانجا بست و ششم ماه ذی‌الحجه سنه اربعین و مائتین و الف (۱۲۴۰) عالم فانی را بدرود نمود از کلام اوست:

ای تو مـت نازی و بی روی تو — بیکسی جان میدهـد در کوی تو

هر قدم یك سو دلی با صد نیاز — یك طرف تیغ آخته ابروی تـو

در چمن سر مست میگردد نسیم
تا شمیم آورده از گیسوی تو
هست این مه در پس ابر تنک
یا ته زلف ست جانان روی تو
نیست مشتاق جنان هرگز دلم
بهتر از خلد ست ما را کوی تو

سید:ـ سید جلال بغدادی در زمانهٔ بابر بادشاه بمنصب نگاهداشت دفتر سرفرازی داشت.

عقل آمد و دل را بنصیحت بر خود خواند
دل گفت که مستیم چه پروای تو داریم

سید:ـ سیدعبدالله قندهاری ابن میرحسن تاجر که در انقلاب سلطنت افاغنه بطریق تجارت بکشمیر آمد و از آنجا بدهلی رسید و سید عبدالله پسرش تازمان تألیف «آفتاب عالمتاب» در قید حیات بود و باشعار لطیف زبان میکشود ...

اوراست؛

این آب دیدهٔ ما در بحر و بر نگنجد
دریا بچشم عاشق چون قطره در نگنجد

هر دانهٔ ز اشکم باشد در خوشابی
لکن بتار مژگان چندین گهر نگنجد

...

چون قبله توئی کعبه سر کوی تو بینم
محراب دو عالم خم ابروی تو بینم

قلاب و کمند و گره و حلقه و زنجیر
دریای دل از پرچم گیسوی تو بینم

رنج و الم و فرقت و بیماری و مردن
سهل ست چو سر بر سر زانوی تو بینم

دارم دو تمنا بجهان از تو چو (سید)
جان بر سر کوی تو دهم روی تو بینم

وله رباعی

خط بر لب جوهری پسر سر زده است
یا خضر قدم بر لب کوثر زده است
نی نی غلطم ز مرد سبزه نماست
کز چشمهٔ یاقوت ترش بر زده است

سید:- سیدعلی سبزواری نبیرهٔ میرشمس الدین محمد کلانتر سبزوارست که شاه طهماسب صفوی بود، از وست:

بصحرائیکه ناز از جلوه گرداند عنانش را
جواهر سرمه سازند آهوان ریگ روانش را

. . .

فرو رفتم بجیب خویش و سیرنه طبق کردم
کتاب هردو عالم خواندم و دریك ورق کردم
خیال آهوی شوخی که جا در سینه‌ام دارد
بملك وحشت از تیغ رمیدنها نسق کردم
جمال جاودانی سر زد از پیراهن سید
من از خود تالباس هستی موهوم شق کردم

. . .

میروم زین شهر اما بسکه رویم در قفاست
میتوان هنگام رفتن کرد استقبال من

سید:- سید علی کبیرالله آبادی معروف بمولوی سیدشاه محمدمیرنجان ابن شاه علی جعفر- از احفاد سید شاه ناصر ترمذی‌ست- یکی از اجدادش درعهد سلطان ابراهیم شرقی شهر جونپور را موطن ساخت و از آنجا نسلاً بعد نسل بغازی پور و الله آباد اتفاق نقل و تحویل افتاد- ولادت سید درسال ثنتا عشر ازمأته ثالث عشر (۱۲۱۲) بود و تحصیل علوم از مولوی سید نورالحسن و مولوی روح الفیاض و

مولوی رضی‌الدین احمدالله آبادی نمود. بصفات جمیله و نعوت جزیله اتصاف داشت «و تحفة الکبیر » و « غرة الجمال » و « غایة المطالب » و « دبستان الشعراء» از تصانیف اوست:

آن بی وفا نکرد گذر بر مزار ما　　مردن هزار حیف نیامد بکار ما

. . .

هر لحظه دل سوخته ام گرم فغان ست
امشب مگر آن شمع ببزم دگران ست؟

. . .

دیر آمدم ز باغ عدم لیك مثل گل
از بوستان دهر چو افسانه میروم

***

تا رفت یار رفت دل من بسوی او
رشك آیدش که غیر ببیند بروی او

سید: ـ سید محمد گیسو دراز ابن یوسف حسینی دهلوی از اولیاء کرام و عرفاء ذوی الاحترام ست. سلسلۀ نسب شریفش بحضرت امام جعفر صادق می‌پیوندد ومرید وخلیفۀ خواجۀ نصیرالدین محمود چراغ دهلی‌ست و حضرت خواجه درحق وی فرموده:

هر کو مرید سیّد گیسودرازشد　　والله خلاف نیست که‌اوعشق باز شد

وی بعد رحلت مرشد بدیار دکن رفت و آنجا قبولی عظیم یافت و همانجا بجوار رحمت ایزدی پیوست، مزار فائض الانوارش درشهر گل بر گه ست یزار ویتبرك به. و وجه تلقبش بگیسو دراز آنست که روزی وی با مریدان پالکی خواجۀ چراغ دهلی برداشت گیسویش در پای پالکی بند شد و او از ادب و استغراق عشق و محبت در فکر رهائی گیسو نیفتاد و بهمان وضع پالکی را تامسافت بعید برد و بتصرف خواجه گیسویش آنقدر دراز گردید که ایذائی بوی نرسید، از آن

زمان بسید گیسو دراز شهرت یافت و او را ملفوظات ست که یکی از مریدانش که آنهم محمد نام داشت جمع کرده و این دو بیت از منظومات اوست:

زمین و آسمان هر دو شریف اند قلندر را در آن هر دو مکان نیست
نظر در دیـده ها ناقص فتاده و گر نه یار من از کس نهان نیست

سید:ــ سید محمد نجفی از ساکنان نجف اشرف ست.

برد تا شوخی جولان تو از هوش مرا
یاد خود بی تو بود خواب فراموش مرا

. . .

وفای عهد نگر دوستی تمـاشا کن
که کشت و بهر تماشای دشمنانم سوخت

سید:ــ میرحاج مردی خوش فکر بود. اوراست:

گریه تلخ من از خندهٔ آن لب نگرید
تشنه لب مردن من زان چه غبغب نگرید
باده خون جگر و نقل غم و سینه کباب
بـهر عیشم همه اسبـاب مرتب نگرید
خفته آن تازه جوان در تتق عزت و ناز
بر در او سر پـیران مقرب نگرید

. . .

تب غم دارم و درد سر هجران بر سر
آمده جان بلب و نـامده جانان بر سر
هر دو ابروی تو طاقند بخو بـی لکـن
کاکلت آمده در حسن از ایشان بر سر

. . .

خیز و سر در قدم دلـبر چالاك انداز
کله از شوق چو خورشید بر افلاك انداز

تا شود روز سیه بر عمه خورشید و شان

سرمهٔ ناز در آن نرگس بی باك انداز

سید:- میرمحمد صائب اصفهانی معاصر شیخ محمدعلی حزین لاهیجی بود.

نمیداند ز طفلی قدر گوهر های اشکم را

عبث در پیش چشمش آبرو برخاك میریزم

سیده:- سیده بیگم دختر جرجانیه دختر سید ناصر جرجانی همعصر رشید وطواط ست.

دلی دارم بپهلو بی قرار از درد یار خود

چگویم پیش بیدردان ز درد بی قرار خود

سیری جردباقانی:- در رفاقت امام قلیخان والی فارس بود و مدتی در هرات با میرزا فصیح مشاعره و مطارحه می‌نمود و در سلیقهٔ هزل یگانهٔوقت بودو در « نگارستان سخن » نامش میرزا محسن مرقوم و این شعر سیرتی قزوینی در اشعارش مسطورست.

دل محمود شد اسیر ایاز　　　کار خود کرد عشق بنده نواز

و از اشعارهمین سیری ست:

با خیالش آنچنان در خواب راحت‌رفته‌ام

کافتابم گر کند بیدار می گویم شب ست

. . .

خوش حال کسیکه همچو خورشید　　　صبح آمد و شام از جهان رفت

. . .

محبتی که اثر در دل کسی نکند　　　هزار بار بگرد سر هوس گردد

. . .

التماس خون من کردند و از خونم گذشت

یاری یاران کم از خونخواری دشمن نبود

. . .

اگرچه فاش بگرد سرت نمیگردم ولی ببین که بگرد دلت چه میگردد

وله رباعی ـ درهجو ممسکی

ای نان تو ترش چون رخ مردم بلخ وی آش تو همچو زهر مهجوری تلخ
پیوسته لب نان هلال آسایت نایاب چو قرص بدر بر سفرهٔ سلخ

سیری:ـ در «آفتاب عالمتاب» او را غزنوی و نبیرهٔ خان اعظم کوکه اکبری نوشته و در «نشتر عشق» گفته قاضی فقهی سجاوندی عالم بسیاری‌علوم بود و بزیارات عتبات عالیات رفته از آنجا بهند آمد و با خان اعظم از امرای اکبری توسل جست و در سنه تسع و سبعین و تسعمأته (۹۷۹) بسیر ملک جاودانی شتافت.

ناصح مگو برای بتی ناسزا مرا دیگر مکن عذاب برای خدا مرا

. . .

نه بهر درد چشم آن نرگس بیمار می‌بندد
در رحمت بروی عاشقان زار می بندد

و در «نگارستان سخن» گفته سیری قاضی فقیهی خوش طبعی بود بهند آمده و بشرف زیارت و حج اسلام مشرف گردیده در علم عروض و قافیه و معما بی‌نظیر بود این رباعی ازوست:

سیری بحریم جان و دل منزل کن قطع نظر از صورت آب و گل کن
جز معرفت اله هیچ ست همه بگذر زهمه معرفتی حاصل کن

سیری:ـ ملا محمد طهرانی عمزادهٔ ملا فهیمی از شعراء عهد شاه طهماسب ماضی ست و در «نگارستان سخن» اورا خیرآبادی و یک‌شعر سیری جربادقانی با این شعرش بنامش نوشته:

رقیب تا نبرد پی بوادی وصلش بجای پا همه جا سر نهاده می‌آیم

سیری مشهدی: - از شعراء «شمع انجمن» ست خیلی طویل القامه بود

ازین روستم ظریفان اورا «میرناقه» میگفتند و از اینجاست که بعض ارباب تذکره تخلصش «شتری» بشین معجمه وتای فوقانیه‌دانسته- گویند روزی ملاحسینی‌کاشی شعر خود پیش میرناقه خواند، میر گفت چیزی نیست که مرا ازجای خوددر آرد ملاجواب داد که آنچه شمارا از جای در آورد مطراق ساربان‌ست نه شعر شاعرو از کلام سیری‌ست،

زخم کاری و من از لذت تیغت گویم
کارم از زخم دگر ساز که این کاری نیست

. . .

جهان ز مستی دلها بغایتی تنگ‌ست
که بهر وا شدن غنچهٔ دهن جا نیست

وله‌قطعه

چو محرم شدی ایمن از خود مباش — که محرم بیك نقطه مجرم شود
مجو قرب سلطان اگر عاقلی — که نفس سلیم تو ظالم شود

سیف:- میرزا محمد قزوینی از وطن بهند رسیده و اکثر بلاد هند را بقدم سیاحت پیموده و درشهر کانپور با اختر والاگوهر گرم صحبت مانده.

غرض ازباده گر مستی ست چشم یارهم‌دارد
مراد از گل اگر رنگ‌ست آن‌رخسارهم‌دارد
نمیدانم چرا دوران بکام ما نمی گردد
اگر عیبم پریشانی ست زلف یار هم دارد

سیفی:- امیر یادگار بیگ خراسانی در «شمع انجمن» او را از امراء تیموریه شمرده و در «آفتاب عالمتاب» از امیرزادگان عهد شاهرخ‌میرزا آورده.

آمدی ای شمع مجلس را چو گلشن ساختی
پای بر چشمم نهادی خانه روشن ساختی

سیفی بغدادی: متبنای(۱) ملا لسانی بود و شعر خوب می گفت:

گر کند در نظرم جلوه قد رعنـایش
سر نهد مردمك دیدهٔ من بر پـا یش
سیفیا دل بکسی داده ای امروز که او
بکشد زارت و از کس نبود پـروایش

سیفی:- خواجه سیف‌الله ابن خواجه عبیدالله متخلص بشاه کشمیری‌موطن بود و بحلیهٔ صلاح و تقوی محلّی از دوستان قاضی اخترست.

گفتم که پیش چشم تو گردد خجل نشد
نرکس ز بی حیائی خود منفعل نشد

سیفی‌سبزواری:- مردی رقیق القاب مجبول بر عشق و محبت بود اولاً سیاف تخلص می‌نمود بعد از آن سیفی اختیار کرد یکی از حکایات‌عشق اوست: که هر گاه کیفیت حسن و جمال صراف پسر قزوینی شنیده غائبانه دل‌بدوباخت و بقزوین رسیده‌قلندرانه پیش دکانش ایستاد- پسره پرسید که کیستی‌واز کجائی؟ در جوابش اشعاری چند فی‌البدیهه انشاء نمود که از آنجمله‌ست:

بجـذب محبت ز خود رسته‌ام ز تن کاه بر کهربا بسته ام
ز هر کس خیالت جدائیم داد بمهر رخت آشنائیم داد
شب وروز دل در زمین‌بوس تست بپرس از خیالت که‌جاسوس‌تست
بکوثر دهندم اگر شست و شو همان خاك کویت بود آبـرو
به بیمار لطف طبیبان خوش ست وطن دردل ما غریبان‌خوش‌ست

و گفت که کشش خوبی و خوبروئی شما از ملك خراسان بقزوینم کشیده و بمطلوبم رسانیده- صراف بچه در گوشهٔ دکان خودش جا داد و بدلداریش دل نهاد، تا دم مرگ همانجا بسر کردو بعد وفات او صراف پسر مرقدش ماننده‌زار بزرگان مرتب ساخت،

(۱) متبنی: بضم اول وفتح ثانی و ثالث وفتح نون مشدد - پسر خوانده و بفرزندی گرفته شده - آدمیت .

سیفی : ــ شیخ سیف‌الدین دهلوی والد ماجد شیخ عبدالحق محدث دهلوی ست ــ علم و فضل ظاهری را با تصفیه و تجلیه باطن بهم نموده و در نظم و نثر از امثال و اقران گوی سبقت ربوده ، دست ارادت بشیخ امان‌الله پانی پتی داده ، و بست و هفتم شعبان سنه تسعین و تسعمائه (۹۹۰) قدم بر جادهٔ عدم نهاده درمثنوی خود بمدح مرشد میگوید:

من کیم و کیستم و چیستم از دم عیسی نفسی زیستم
اوست در ین راه مرا رهنما خاك درش چشم مرا توتیا
عشق رخش همدم و دمساز من درد وغمش مونس‌وهمرازمن

سیفی نیشابوری: ــ از تلامذهٔ فرید کاتب و مداحان علاءالدین تکش‌خان خوارزم شاه‌ست بقصیده گوئی میلی تمام داشت و قصیده‌اش بالتزام سنگ و سیم خیلی نیکوست.

ای نگار سنگدل وی لعبت سیمین عذار
مهر تو اندر دل چون سیم درسنگ استوار
من‌چوسنگ افتاده درپای چوتوسیمین‌بری
همچو سیم از سنگ ناگاهم برفتی از کنار

سیمامشهدی: شاعری بذله‌سنج و ظریف‌الطبع بود:

دل صد پاره مرا از غم گل پیرهنی ست
گریهٔ تلخ من از خندهٔ شیرین دهنی ست

سیمی:ــ از فضلای نیشابورست پایان عمر اقامت مشهد مقدس گزید و به مکتب‌داری اوقات میگذرانید در لغز و معمی دخلی تمام داشت و شش قلم خطوط مینوشت. او راست:

ای دل بکام‌خویش جهان را تو دیده گیر
در وی هزار سال چو نوح آرمیده گیر
ترکان تنگ چشم و سهی قد و خوش خرام
سیب ذقن گزیده و لبها مکیده گیر

هر گنج و هر خزانه که شاهان نهاده اند
آن گنج و آن خزانه بدست آوریده گیر
هر پرده‌ای که هست ببلغار و چین و روم
زآنها برای خویش قباهـا بریده گیر
سیمین تن‌تو چون قفس و روح همچومرغ
روزی‌قفس شکسته ومرغش پریده گیر(۱)

باب شین معجمه

شاد:ـ محمد شاکرخان عرف بهچهوخان مرشدآبادی فرزند ناصر محمد خان ابن نواب طاهر محمدخان پنجهزاری محمدشاهي۔ از دوستان قاضی اختر بود و اول به تخلص «ذره» مقاطع اشعاررا منوّرنمود بعدازآن تاآخر عمر بتخلص شادشاد بود،

شدم اسیر و گرفتار تا خدا چه کند بدام گیسوی دلدار تا خدا چه کند
خضر ز چشمهٔ‌حیوان حیات‌میخواهد من و خیال لب یار تا خدا چه کند

شاد:ـ نامش گنگاپرشاد از قوم کایتهان اکبرآبادست و زانوی‌تلمذ پیش منشی هرگوپال تفته‌ته نموده و مورد التفات اوستاد بوده، ازوست:

خار خارست بهجـر تو خدا را در یاب
یك دو روز ای گل تر صحبت‌مارا دریاب
پیش من یکدو دم از نازنشین ومی خور
در چمن یکدو نفس لطف هوا را در یـاب
(شاد) یك نکته بگویم شنوو هرزه‌مگرد
روی و مویش بنگر صبح و مسارا در یاب

شاداب:ـ خواجه محمدسمیع سمرقندی ازملازمان خاص امام قلی‌خان‌حاکم فارس بود.

---

(۱) ابیات فوق با جزئی اختلاف بشیخ سعدی منسوب است۔ آ۔مبت

در طریق درد مندی پیر بـا تدبیر گفت
بی جوان هر کس که باشد می توان بی پیر گفت

وله رباعی

روزیکه بمرگ گل نشیند گلشن بلبل شود از مرثیه خوانان چمن
میراث گل و لاله چو تقسیم کنند رنگ از تو و نکهت از تو و داغ از من

شادان:۔ لاله بوده سنگهه لکهنوی پسر لاله‌روپ لال قوم اگر وال خوش نویس نستعلیق بود .

هر گاه که از پیش من آن جان جهان رفت
جان در پی او رفت و دلم همره جان رفت
از جان و جهان آه توان رفت و لکن
جانان ز سر کوی تو هر گز نتوان رفت

شادی غوری:۔ یا هروی بجامعیت شاعری ورمالی مصداق این بیت بود.

شاعر شدن از بهر فلاکت کم بود کای خانه خراب باز رمال شدی ؟

شعر نیکو میگفت ازوست:

هیچ جائی نه نشستی که رقیبت ننشست جز دل من که توجا کردی و او بیرون ماند

شارق:۔ شیخ نورالدین کلامش رنگین ست ،

مسی مالیده از پان سرخ شد چون لعل میگونت
بحرف زیر لب از ناز رنگین کن تبسم را

شاعر:۔ محمد فتحیاب خان لکهنوی معروف بملامیان ابن نواب محمد دیدار خان خلف حافظ رحمت الله خان ۔ در بعض علوم استعدادی داشت ازوست،

سوخت برق نگه وحشی او پیکر ما
سرمۂ چشم غزالان شده خاکستر ما
باعث زندگی ماست اسیری صیاد
که درین کنج قفس ریخته بال و پر ما

فیض ما را ز غبار غم دلدار رسد
سائل ابر نباشد صدف گوهر ما

وله از قصیده

روز گلگشت ست کز فیض نسیم نوبهار
دامن با دست چون جیب عروسان عطر بار
حبذا فصل طرب افزا که از فیض هوا
جای آتش میدمد گلهای خندان از چنار
بشکفاند گل صبا از شاخ تصویر نهال
سبز گرداند هوا تخم شرر در پنبه زار
می گذارد پای را آهسته بلبل در چمن
کز رگ گل هست نازکتر مزاج نوک خار
غنچه تا بشکفت گوئی طبلهٔ عنبر گشاد
ابر تا بارید گوئی شد هوا گوهر نثار

شاعر:- مولوی جعفرعلی خلف مولوی محمد تقی لکهنوی ابن مولوی محمد انور فرزند شمس الدین- اجدادش بشرافت مکهٔ معظمه عظمت داشتند یکی از اجدادش بعهد اکبر بادشاه در هند توطن گزید، و از احفادش مولوی محمد انور مصنف «انوار الهدایة» درعلم کلام خصوصا ودیگرعلوم عموما ممتاز اقران بود وخلف الرشید او مولوی محمد تقی که قاضی اختر بخدمتش اخلاص و محبت و نیاز داشت در ضلع کانپور مفتی عدالت از طرف سرکار انگریز بوده و پسرش مولوی جعفرعلی نیز اکتساب علوم درسیه علی‌وجه الکمال نموده طبعی رسا و فکری فلک‌فرسا داشت.

اوراست:

امشب بقدوم اجلم دیر بسی نیست
یکدم مرو از پیش که بیش از نفسی نیست
جز حلقهٔ زلفت که دلم بستهٔ آنست
شایان چنین طائر وحشی قفسی نیست

مردانه قدم در ره عشق تو نهادم
اکنون خطر رهزن و خوف عسسی نیست
داری چو سر کشتن این شاعر مسکین
او را بسرت هیچ درین پیش و پسی نیست

شاکر:- میر یحیی عظیم آبادی کلامش شیرین بود، رباعی:

گر آه مرا اثر نباشد چه غمست وز حال منش خبر نباشد چه غمست
شاکر تو زدست‌دوست داری فریاد فریادرسی اگر نباشد چه غمست

شاکر:- نواب آصفجاه نظام الملك فتح جنگ صعوبه دار ملك دکن ابن چین قلیچ غازی الدین خان بهادر فیروز جنگ ابن عابد خان- ازاحفاد شیخ شهاب الدین سهروردی بود و عابدخان در عهد شاهجهان عازم هندوستان شد ملازم سرکار اورنگ زیب عالمگیر گردید و در زمان سلطنت عالمگیر بادشاه بمنصب پنجهزاری و صدارت سوفراز گشت و خلف الرشیدش شهاب‌الدین مخاطب بغازی الدین خان بهادر فیروز جنگ بمنصب هفت هزاری و سپه سالاری ازحضور عالمگیری عز" امتیاز یافت و در سنه بست ودوم از مائة دوازدهم (۱۱۲۲) جهان گذران را گذاشت و فرزند ارجمندش نواب آصف جاه از حضور عالمگیر بادشاه بخطاب چین قلیچ خان و منصب پنجهزاری و صوبه‌داری بیجاپور بلند پایه گردید و در عهد بهادر شاه بخطاب «خان دورانی» وصوبه‌داری اود گردن افراشت، و در عهد معز الدین جهاندار شاه بخطاب « نظام الملك بهادر فتح جنگ » و منصب هفت هزاری و صوبه‌داری تمام ملك دکن و وزارت اعظم کله گوشه بآسمان‌سود، طبع موزون و فکر عالی داشت دیوانی ضخیم‌یاد گار گذاشت ، محامد نعوتش در کتب سیر و تواریخ بتفصیل مذکورست، چهارم جمادی الاخره سنه احدی وستین ومأته و الف (۱۱۶۱) جهان فانی را بدرود کرد شاکر تخلص اول اوست درآخر آصف تخلص اختیار نمود در تذکرهٔ « شمع انجمن » و بعض دیگر بهمین تخلص مذکور ست. اوراست:

به تبسم نشود همت عاشق قانع
نیم ساغر نبرد تشنگی مستان را
...

شاکر ز حدیث نبوی می کشد این جام
بی مهر علی آب ز کوثر نتوان یافت
...

نخواهد کرد ترك بت پرستیها دل زارم
که چون‌سنگ سلیمانی‌ست مادرزاد زنّارم
...

پی دل بردن مردم تملق را سبب کردم
بدشمن‌نیز جوشیدم‌بدان گرمی که تب کردم

شامل:- لاله دیبی پرشاد از کاتیهان لکهنوست.

ای درد میازار مرا اینقدر امشب
بگذار که دستی بنهم زیر سر امشب
چون تعزیه داران بسر نعش دل ما
غم مرثیه خوانست و الم نوحه‌گر امشب
...

ای بت بتو حال دل شیدا نتوان گفت
آری سخن از کعبه به ترسا نتوان گفت

شانی:- معروف بشانی درویش کاشانی بمعلمی اطفال معیشت می‌نمود.

شاهد بی نمك من که شرابش نام ست
گرمی صحبت او کرد خرابم چکنم

شاهجهان:- جناب عفت قباب ملکهٔ متعالیه نواب شاهجهان بیگم صاحبه والیه عالیه مملکت بهوپال مخاطب از حضور ملکهٔ انگلستان بخطاب «کرون‌آف

اند یا » رئیس دلاور اعظم طبقهٔ اعلای ستارهٔ هند که از شرح اوصاف فاضله و نعوت کاملهٔ آن جناب خامهٔ زبان معترف بقصور بیان و زبان خامه با کمال ترزبانی کل اللسان ست. ذات محامد آیاتش چنانکه باصابت تدبیر و رزانت رای با نتظام و اتساق دارائی و داوری ملك پرداخته همچنان بجودت طبع موزون و ذکاوت ذهن موجد مضمون اقلیم نظم و زمین شعر زبان اردو و دری را مسخر ساخته در اشعار فارسی شاهجهان تخلص گزیده ودردیوان کلام ریخته بشیرین متخلص گردیده ششم شهر جمادی الاولی سنه اربع و خمسین ومائتین و الف (۱۲۵٤) تاریخ ولادت باسعادت آن جناب ست و پانزدهم محرم سنه ثالث و ستین از مأته سیزدهم (۱۲٦۳) بعدوفات پدروالاقدر خودش نواب جهانگیر محمد خان صاحب بهادر حصین حصین ایالت ملك بهوپال را بنام نامیش فتح الباب- پس بنهم شوال سنه سادس و سبعین از مأته ثالث عشر (۱۲۷٦) والدهٔ ماجدهٔ خود نواب سکندر بیگم صاحبه را بجای خود بریاست و حکومت برداشت ومنصب ولیة العهدی برای ذات خویش انسب واولی انگاشت وبعد واقعهٔ نواب سکندر بیگم صاحبه مغفوره در سنه خمسین و ثمانین و مائتین و الف (۱۲۸۵) غرهٔ شعبان بذات خاص بالاستقلال صدر آرای ایوان حکومت ملك بهوپال گردیده بسخاوت و بذل و نصفت وعدل کوهساران را باغ وبهاران ساخت وبنظم و نسق مهام و ترفیه کافهٔ انام و انجاح مرام خاص و عام بساط امن و رأفت در بسیط خلافت انداخت- تشیید مبانی ملك وملت وتاسیس اساس دین ودولت بآیینی ازرأی جهان آرایش برروی کار آمده که ارباب مملکت بل مملکت برزانتش جان می بازد و ارباب شریعت بل شریعت بذات حمیده صفاتش مینازد وباستجماع فضائل ایالت و نبالت در چهار دانگ عالم عدیلش کمتر نشان میدهند و در ترویج احکام کتاب وسنت احدی را از ربات الحجال بلکه اززمرهٔ رجال متنوج بتاج دولت واقبال در کفهٔ مساواتش نمی نهند - یکی ازفضائل خاصهٔ او که فردی ازرؤساء هند در آن سهیم و شریکش نتواند گردید علی سبیل الاجمال حوالهٔ زبان خامه میشود که در سنه رابع و تسعین از مائة ثالث عشر (۱۲۹٤) بهنگامه جنگ و جدال میان عساکر

قیصر روم و شاه روس جناب رئیسه معظمه زر وافر از خزینهٔ خود و شوهر عالی گوهر خویش نواب امیر الملك والاجاه سید محمد حسن خان صاحب بهادر و مبلغی کثیر از اموال ولیة العهد خود نواب سلطان جهان بیگم صاحبه وزوج کیوان اوج شان نظیر الدوله احمدعلیخان صاحب بهادر و نائب الریاسة مدار المهام محمد جمال الدین خان صاحب بهادر و دگر اخوان و ارکان این ریاست که بدولك روپیه میرسید فراهم کرده برای تیمار خستگان و تعهد احوال ایامی ویتامی افواج اسلامیه به حضور عظمت معمور سلطان عبید الحمید خان قیصر روم خلد الله ملکه ارسال فرمود از آنجا که مسامع آن سلطان عظیم الشان از دیر باز باستماع محامد و مناقب این ملیکهٔ دوران خیلی راضی و خشنود بود از ظهور چنین همت نمایان و احسان شایان بکمال تعظیم و تکریم بهر اختصاص بمکارم قیصریه ازصمیم قلب توجه مبذول فرمود و بفرامین تفضل مضامین و تمغه‌های مرصع زرین عز امتیاز بخشید، فرمان اولین با نشان فخامت توامان که تمغهٔ شفقت درجهٔ اولی هندش بنام نامی جناب عصمت مآب و فرمان دوم باتمغهٔ درجهٔ ثانیه که نشان مجیدی رتبهٔ دوم خوانندش باسم سامی جناب نواب امیر الملك والاجاه بهادر وفرمان سوم با تمغهٔ درجهٔ ثالثه که تمغهٔ مجیدی رتبهٔ سوم گویندش برای نائب الریاسة مدار المهام صاحب بهادر ست وضمیمهٔ آنها مراسلات صدر اعظم و وزیر معظم آن سلطنت کبری سید خیر الدین پاشا و نسخ کتاب اقوم المسالك فی احوال الممالك از مؤلفات خودش بود که مصحوب مولوی محمد حسین متخلص به فقیر دهلوی چهاردهم اخری الجماد بین سنه سادس و تسعین از مأته سیزدهم (۱۲۹۶) در دار الاقبال بهوپال لمعات ورود انداخت و این مولوی محمد حسین را نائب الریاسة مدار المهام صاحب بهادر بمصر و قسطنطنیه برای سعی در انطباع و اشاعت مصحف مترجم بزبان ترکی که بصرف مال خطیر در ترجمه طبعش همت مردانه بکار برده و بتقسیمش لوجه الله در آندیار امر کرده روانه کرده بود و وی در قسطنطنیه باشتهار توسل سرکار ریاست بهوپال مشمول عواطف خسروانه گردید۔ بالجمله روزیکه این فرامین و تمغه‌ها بکمال عز واحتشام

در بهوپال رسیدند درجشن این عطیۀ عظمی وموهبت کبری درباری بکمال عظمت و شوکت انعقاد یافت و مولوی محمد حسین فقیر بنوازش ملکۀ دوران چندان خلاع فاخره و جواهر وافره و نقود متکاثره اندوخت که خرمن فقر و احتیاج یکباره سوخت موزون طبعان ملازم آستانۀ فیض کاشانه تهنیت و تاریخ بانظار فیض باز گذرانیدند وفراحور رتبات خودها ازخوان واحسان عام نوالههای انعام چیدند قطعهای چند از آنجمله بر گزیده برای تنزه باصرۀ ارباب ذوق بطریق نمونه ازخرواری درین محل خلعت نگارش دربر کشیده،

قطعۀ سنجیدۀ میزان فکر رسای منشی فداعلی فارغ که در هر مصرعش بسپهر تاریخ آفتابیست بازغ

بشارت انیسان بدر و داد — بشارت احبای نیّر مکان
درین شهر مسعودودوران نیك — ز دربار شاهنشه مسلمان
بشاه جهان خدیو دهش — بیاید نشان تولا نشان(۱)

قطعه ریخته خامۀ سخن طراز عالی فکرت شیخ محمد عباس رفعت

امروز چه روز ست که از فضل الهی
هر سمت نشاط ست پدیدار و مسرت
امروز رسیدست مگر تمغۀ شاهی
از بهر شرف بخش سراپردۀ عصمت
ای تاج زمان شاه جهان بیگم والا
فرمان ده اقلیم کرم صاحب مکنت
پیوسته الهی بشما باد مبارك
فرمان شه روم ودگر تمغۀ شفقت

---

(۱) حروف هر مصراع بحساب ابجد (۱۲۹۶) میشود که سال ورود فرامین بوده است ـ آدمیت.

از چرخ مسیحا پی تاریخ ورودش

تمغای گهر بار بفرمود برفعت

۱۸۷۹ مسیحی

وله قطعه دیگر

فرستاد تمغا چو عبدالحمید / شهنشاه روم و خدیو مهین

جوانبخت سلطان عثمان نژاد / سر بادشاهان روی زمین

بنواب بهو پال شاه جهان / خداوند اقبال و عقل مبین

بتاریخ این بخشش قیصری / نوشتم نشان سعادت قرین

۱۲۹۶

قطعهٔ طبع زاد خوش فکر نیکو شمائل مولوی علاءالدین بسمل

چو آن خان سلطان عبدالحمید / که باشد شه روم و کشورستان

پی داور ما خجسته شیم / رئیس زمان تاج هندوستان

نشانی و اکرام خود لطف کرد / همش کرد تحسین به شفقت نشان

خوش آورد بسمل مگر سال او / در ین شعر پنجم چو انوار جان

همایون ز سلطان مولاء عدل / نشان حمیده بشاه جهان

۹۶ ۱۲ھ

وله قطعه دیگر

از ره لطف خاص شاهنشاه / رونق تخت روم ظل الله

کرد اتحاف چون نشان بزرگ / بهر شاه جهان جهان را شاه

در کمال سرور تاریخش / گفت بسمل نشان شفقت و جاه

۱۲ ۹۶

قطعهٔ تراویده کلك جادو رقم سید اکرام حیدر متخلص بکرم

ساقی ز راه لطف دمی سوی ما بچم

وز لوح سینه پاك نما نقش رنج و غم

دور خزان گذشت و رسیده زمان گل
روح طرب صبا به تن بلبلان بدم

شاه جهان ز آمد تمغای شاه روم
در بار کرد و ریخت زر و گوهر و درم

بنگر کرم چه هدیه تاریخ نذر کرد
امروز منعقد شده در بار زیب جم
۹۶ ۱۲ھ

وله دیگر

زهی تمغای سلطانی که از تاب درخشانی
سبق برده ز آب گوهر و لعل بدخشانی

سر اعدا قلم کرده کرم خوشتر رقم کرده
پی تاریخ او آمد نشان خاص سلطانی
۹۶ ۱۲ھ

قطعه از نتایج طبع ذکاوت مشمول منشی مقبول احمد مقبول

داد قیصر تمغه با شاه جهان
شاد گشته هر که این مژده شنفت

از خوشی مقبول سال عیسوی
بی بدل تمغای تاج هند گفت
۱۸۷۸

و این رئیسهٔ معظمه ملك بهوپال ادامها الله بالعز والاقبال خارج سور البلد این شهر باندك فاصله جانب شمال شهری مسمی بشاهجهان آباد آبادان ساخته و بتأسیس گولابی وسیع الارجا لطیف الماء پرداخته که از سیر و تماشای فضای نزهت افزای آنشهر دلگشا انبساط و انشراح در مزرعهٔ قلوب منضغطه و طبائع منقبضه میروید وتفرجو نظارهٔ آن جواب لاجواب (۱) گرد کلفت وغبار ووحشت

(۱) جواب: بفتح جیم گولاب وحوض آب- مؤلف

از خواطر افسرده می‌شوید درین نزدیکی بر کنار آن آبگیر دلپذیر دولت‌خانه لطافت کاشانه که بتاج محل نام بر آورده بنا کرده که پیش طاق‌زینت نطاقش طاق کسروی و اوتاق خسروی از نظرها افتاده برفعت منزله سر بآسمان سوده و در وسعت افضیه با صحن فلك دعوی تساوی نموده و نقش و نگار حیرت بـارش رنگ بر روی ارژنگ معانی شکسته واز آب وتاب صفا و بهایش نگارخانهٔ چین غرق عرق تشویر نشسته .

زهی صفای عمارت که در تماشایش
بدیده باز نگردد نگاه از دیـوار

سخنوران شیوا بیان ملازم بارگاه عالی جایگاه و خوش‌فکران شیرین‌زبان متوسل درگاه والا دستگاه قطعات تاریخ تعمیر آن دولتسرا و فقرات مواد سال تأسیس بنای این مغنی بسلك نظم و نثر کشیده که برخی از آن بر چیده در ین محل ثبت گردیدند- جناب والدی الامجد دام ظلهم ازین آیهٔ کریمه سال تعمیرش استخراج فرمودند :

عسی‌ان‌یبعثك ربك‌مقامامحمودا- ومنشی‌فداعلی‌فارغ مهتم دارالضرب‌قطعات مصاریع و فقرات مفصلهٔ ذیل بتاریخ محل و حوض ودروازهٔ آن رقم فرمودند:

در فضا و صفا ونقش ونگار — هست خاطر انیس تاج محل
هاتف غیب بهر تاریخش — گفت «خوب‌ونفیس تاج‌محل»

۱۲۹۶

وله دیگر

افسر فرق زمین تاج محل — رشك فردوس برین تاج محل
خاتم عشرت و زینت بهوپال — اندران مثل نگین تـاج محل
گر کسی سال بپرسد فارغ — بر زبان آر ببـین تـاج محل

قطعه دیگر

ازین منزل دلکشا یافته — عمارت بهوپال رنگ نوی

پی سال معمار فکر بلند | بنا ساخته قصر کیخسروی
۹۶ ۱۲ھ

وله مصاریع تاریخی

جوسق خسرو جهان‌آرا ـ دیگر : فروزان منزل شاه جهان ست
۹۶ ۱۲ھ ۹۶ ۱۲ھ

دیگر: افسرفرق چمن تاج محل ـ دیگر؛ تاج سرملك اوج تاج محل‌آمده
۹۶ ۱۲ھ ۹۹ ۱۲

وله‌فقرات‌تاریخ

قصر خوش دارالغنی دولتخانۀنفیس کوشك فیاض جهان مشکوی‌راحت‌رسان
۱۲۹۶ ۱۲۹۶ ۱۲۹۶ ۹۶ ۱۲ ۹۶ ۱۲

وله فقره تاریخ دروازه

در شرقی تاج محل
۹۶ ۱۲

وله قطعۀ تاریخ حوض تاج‌محل

سلسبیل ست کوثر شیریـن | آب او آبریز شیر و عسل
چون پی سال قطره زد فارغ | خضر فرمودحوض تاج‌محل

وله‌قطعه دیگر

در تاج محل بفضل باری | چون منبع فیض گشت جاری
تاریخ بناز جوی خامه | سرچشمۀ مرحمت نـگاری
۹۶ ۱۲ھ

قطعۀ تاریخ محل‌از مولوی سید اعظم حسین صاحب خیر آبادی نائب محکمۀ عدالت دیوانی

ساخت کاخ بلند شاه جهان | آن برفعـت یگـانۀ آفـاق
هاتف غیب دید و سالش گفت | کاخ برجیس اوج گردون طاق
۹۶ ۱۲ھ

قطعۂ تاریخ محل از منشی محمدجعفر صاحب زمہری نائب محکمۂ تحقیقات روبکاری سرکار

کرد نواب سکندر عظمت شاہ جہان
خوش بنا قصر که در دہر نہ‌بینند بدل
زمہری عتبه ببوسید و نوشتش تاریخ
نامور از قدم شاہ جہان تاج محل
۹۶ ۱۲ھ

وله قطعۂ دیگر

فلك قدر نواب شاہ جہان | برفعت بنا کرد قصری چو ماہ
نوشته مکرر بتاریخ او | قلم بارك الله فلك بارگاہ
۹۶ ۱۲ھ

قطعۂ تاریخ‌محل از شیخ محمدعباس صاحب رفعت‌مہتم محکمۂ دستورالعمل

نواب عصر شاہ جہان مظہر کرم
نامش بہند و روم چو نام ہما علم
کاخ فراخ کرد بنا در زمان سعد
خوش‌وضع و پر فضا و دل آراچوقصر جم
نامش نہاد تاح محل از ره ذکا
آراست از فروش گرانمایه یکقلم
سقف و جدار کرد مزین بنقش زر
چون بیت شاہ چین و فرنگ و شه عجم
رفعت بجست فقرۂ تاریخ این محل
آمد ندا ز غیب که او تاق محتشم
۹۶ ۱۲

وله مثنوی تاریخ دروازۂ محل

بفر گفت نواب شاہ جہان | کنار رنگ بہوپال با فروشان

باقبال و حشمت سکندر حشم — جهانگیر ثانـی بجود و کرم
ز سر تازگی یافت دولتسـرا — شد آراسته رشک پـر هما
ز هـی قصر عالی خجسته بنا — بوسعت جهـان و برفعت سما
خهی کاخ خوش منظر و دلگشا — برونق سدیر و خورنق نمـا
بصحن جلو خانهٔ این محـل — فرح بخش چون کاخ برج حمل
بنا باب عالی شد ازحکم شه — سر کنگره تا سر چرخ مه
نثارش دُر نظم رفعت نمود — بسال بنایش زبـان بر گشود
بتاریخ او شد چنین دُر فشان — در دولت و فـر شاه جـهان

۹۶ ۱۲

قطعهٔ تاریخ محل از برادرم محمد امجدعلی صاحب آزاد رو بکار نویس محکمهٔ مشوره

اختر و تاج هند شاه جهان — دادگستر عقیـل و بی مانـنـد
شد بحکمش محل نو تعمیر — شهره اش شد بروم و لندن و سند
کرسی سال او نهـاد آزاد — دلنشین منزل ستـارهٔ هـنـد

۹۶ ۱۲

قطعهٔ تاریخ محل ازاخی مولوی محمد امجد الاسلام شهرت سر رشته‌دار محکمهٔ بخشیگری جناب مدارالمهام صاحب بهادر

کرد بنا شاه جهان کو شکی — شهرت او شد ز ختن تا بسند
از سر اعزاز بگفتم سنـش — تاج محل تاج سر ملك هند

۹۶ ۱۲

وله قطعهٔ دیگر

چون بحکم رئیسهٔ بهو پال — شد بنا بارگاه عدل پناه
گفت شهرت بسال تاریخش — هست دولتسرای عالیجاه

۹۶ ۱۲

قطعهٔ تاریخ محل از سید محمد علیم صاحب خلف محمد عباس صاحب الله آبادی

خوشا عمارت ایوان فخر چرخ برین
گذشت کز سر گردون بنای تاج محل
عمارتی که چو پرسیدم از نظافت او
ز تاج گنج شنیدم ثنای تاج محل
عمارتی که شکست ست رفعت افلاك
کلاه گوشهٔ خود بر سمای تاج محل
عمارتی که بخلد برین کند رضوان
بجای کوشک او التجای تاج محل
عمارتی که بود حرز جان صبح و مسا
مسبحان فلك ادعای تاج محل
مکین اوست چو سر تاج کشور بهو پال
زمانه فرق نهاده بپای تاج محل
کسیکه دید بگلگشت او بهارش را
شکفت غنچهٔ دل از هوای تاج محل
بس ست بهر تماشا بگلشن ایجاد
برای مردم چشمم فضای تاج محل
به تاج هند بماناد تا بحشر آباد
درون منزل هستی سرای تاج محل
علیم سر چو بزانوی خویشتن بر دم
بفکر مصرعهٔ سال از برای تاج محل
بگوش من ز سر افتخار گفت فلك
بعهد شاه جهان شد بنای تاج محل
۹۶ ۱۲

قطعۂ تاریخ محل وحوض ازسیدامجد صاحب اشہری نائب محکمۂ اپیل

شد چو این دولتسرا بنیاد از شاه جهان
قصر خوش از اشهری تاریخ هجری شدعیان
بر کش آب ازحوض وبر خوان نام حوض آفتاب
تا دُرتاریخ حوض آید میان حوض آن

وله تاریخ دروازۂ محل

حبذا باب عالی ایوان — یافت زینت زرای شاهجهان
اشهری گفت سال فصلی آن — در دولتسرای شاهجهان
۸۶ ۱۲ ف

قطعۂ تاریخ محل از سید اکرام حیدر صاحب متخلص بکرم

زهی تاج محل کز رفعت و شأن — زمین او چهارم آسمان ست
بیان خوبی نقش و نگارش — برون ازحد یارای زبان ست
محلی مصرعة سالش کرم گفت — سینه کوشك شاه جهان ست
۱۲ ۹۶

وله قطعه دیگر

شاه قیصر نشان شاه جهان — کرد تعمیر قصر عرش پناه
آنکه مثلش ندید در همه‌عمر — چرخ گردون به‌عینك خور وماه
گفت اکرام سال تعمیرش — خانۂ دولت سلیمان جاه
۱۲ ۹۶

قطعۂ تاریخ تاج محل ازمنشی شیو پردهان مهاراجه‌جی گوپال متخلص به‌ثاقب

حبذا شاه جهان بیگم فرانک منزلت
خطۂ بهوپال را فرمان روای کامران
بهر ترفیه خلائق دمبدم دارد نظر
می بر آید کارخیر از دست‌فیضش‌هرزمان
ساخته از نام نامی شهر و تا لاب نفیس
بعد از آن فرمود تأسیس رواق دلستان

وه چه بیت دلپذیر وه چه قصر دلنشین

بر زمین از جانب رفعت جواب آسمان

جلوه گر تعمیر آن آمد چو ازفضل‌خدا

فکر تاریخش بدل گردید ثاقب آنچنان

چـا رحد" مصرمعنی چار تا ربخ سعید

صاف‌ازیك بیت ظاهر گشت‌بی‌وهم‌و گمان

بنگله و هجری‌مسیحی سان وسنبت‌شدنمود

از علی الترتیب تحریرش کلك دو زبان

جامع اسباب ثروت مخزن زیب شرف

۸۶ ۱۲ ۹۶ ۱۲

قصرعظمت‌عهدعرض‌مجدوحشمت‌جاودان(۱)

۷۹ ۱۸ ۳۶ ۱۹

وله

الکهٔ بهو پال را فرمان روای داد گر

حضرت شاه جهان بیگم جهان عز و شأن

بسکه دارد بذل همت از پی آرام‌خلق

بسکه طبعش سوی امر خیرباشد جاودان

ساخت از فضل خدا احداث شهری دلگشا

نیز تا لاب لطیف آب حیوان اندران

بعد از آن صرف توجه کرد آن عالی‌همم

بهر تعمیر محل رشك ایوان جنان

از پی سال بنای آن عمارات وسیع

ثاقبا بگرفت از طبع خودش‌چون‌امتحان

(۱) معلوم نیست سال ۱۹۳۶ مسیحی را در اینجا چرا آورده است ـ آدمیت

گشت بیت خوشنما منقوش بر لوح دلم
زان دو تا تاریخ با طرز بهین آمد عیان

مصرعهٔ اول بود مخبر ز تاریخ مسیح
مصرعهٔ ثانی ز هجری سال بنماید نشان

مبدع مکنت همین تعمیر ایوان رفیع
۷۹ ۱۸
مرکز محدود سطوت منزل شاه جهان
۹۶ ۱۲

وله رباعی

از شاه جهان بشوکت شاهانه
تعمیر گرفت دلنشین کاشانه

تاریخ چو بر محل بجستم ثاقب
فرمود ملك نفیس دولتخانه (۱)
۹۶ ۱۲

بالجمله بشرح اوصاف جناب ممدوحه زبان خامه وخامهٔ زبان فرسودن آب دریا بمشت پیمودن ست. صیت کمال و شهرهٔ نوالش باطراف جهان واطراف کیهان رفته و تفصیل نبذی از حال وقالش صفحات «شمع انجمن» و «نگارستان سخن» و «صبح گلشن» را فرا گرفته لکن بحکم آنکه...

اعد ذکر نعمان لنا ان ذکره
هو المسك ما کررته یتضوع

و بنابر اینکه شاهد این جریده بعهد معدلت مهد آن ملکهٔ ملکی ملکات به یمن توجه فیضش برین اذل کائنات در حجلهٔ ترتیب و تهذیب نشست ذکر جمیل آن نخبهٔ انفس و آفاق بنظر شرف قبول وتفادل حصول مأمول درین صحیفه طرفی از وجوب بست این چند اشعار ازافکار تازهٔ آنجناب ست.

از بادهای که ساقی دی مست کرد ما را
امروز از خمارش در هم شکست ما را

---

(۱) صد شکر که این تاریخهای چرند وبیمعنی وسراپا تملق و چاپلوسی بپایان رسید و من بنده از تصحیح خوانندگان محترم از خواندن آنها بیاسودیم - آدمیت

روی خزان نماید آئینهٔ بهاران
صهبای نیست دادند در جام هست ما را
هر موی زلفش از من صد پیچ وتاب دادد
یك رشتهٔ تمنا صد جا گسست ما را
عمریست گرد باد صحرای جستجویم
تا ساربان شوقت محمل بهست ما را
آن نغز می تراشم اوضاع خاکساری
نزدیک حق شناسان اوجی‌ست پست ما را
رندانه روز تا شب آهنگ شعر بر لب
اندر بغل صراحی ساغر بدست ما را
شاه جهان عشقم از جمله بی خبر کرد
جامی بیاد چشم آن می پرست ما را

ولها

تا بگذرند از بت بی اختیار ما — مستانه قتل عام کند هوشیار ما
آئی مرا بخانه و عذر جفا بلب — مزد عجیب می‌طلبد انتظار ما
هر کس که‌دیدحسن‌رخش‌برزمین فتاد — رستم زرخش می فگندنیسوار ما
از کارد بار شاه جهان مدعی مپرس — در کار دست ما و دل ما بیار ما

شاهدی‌نیشابوری:۔ این شعر شاهد خوش فکری اوست.

وعدهٔ وصل بفردا می دهی و میدانی — هر که امروز ترا دید بفردا نرسد

شاه صدر دیلمی :۔ خلف شاه عنایت‌الله دیلمی مادام الحیاة بدستوری شاهان ترك‌عز امتیاز داشت و در سنه‌خمس‌وخمسین و تسعمائه (۹۵۵)جامه گذاشت

کشید اشك برویم ز خون دیده خطی
که سرخی رخ عاشق زخون دیده خوش ست

شاة قلی:۔ از موزون طبعان خلخال بود.

از پی دفع جنونم داغ بر سر می نهد
داغ دل بس نیست برسر داغ دیگر می نهد

شاه کاشانی :ـ از ارباب خوش بیانی و نکته دانی ست،

طریق ماه رخان غیر بی‌وفائی نیست خوشا کسیکه باین‌قومش آشنائی نیست

شاه کاتب:ـ شیخ شاه نظر از مشائخ شهر قومشه متعلق باصفهان و متولی مزار شاه رضا قومشی‌ست. در عهد شاهجهانی بهندوستان آمد و باطالب کلیم‌ربطی پیدا کرد، مگر غیر مقضی‌المرام و ناکام بوطن بر گشت و آنجا برزنی خوش‌نقش نام عاشق گردیده هرچه در بساط خود داشت در راهش باخته بفلاکت و عسرت در اوسط مأته حادی‌عشر (اواسط قرن یازدهم) جان عزیز درباخت.

وقت مردن دامن قاتل بدست آید مرا
آه بی وقت آرزوی دل بدست آید مرا

***

چرا بآتش سوزان نسو ختند مرا
بدست همچو تو کافر فرو ختند مرا

* * *

ز قتلم بنوعی سخن میکند که گوئی مرا دیگری کشته ست!

. . .

چه دیده اند گدایان عشق از در دوست
که هر دو عالم شان در نظر نمی آید؟

...

بآن بی‌رحم خواهی گفت ازبهر خداقاصد
که گاهی ای وفا بیگانه من‌هم آشنا بودم

وله رباعی

گر هند شود کعبه روم سوی کنشت
دوزخ طلبم اگر چه هندست بهشت

خواهم ز غلط کردهٔ خود بر گـردم
مانند نگـاه غافل از صورت زشـت

شاه کبود جامه:ـ امیر نصرة الدین استرآبادی سمنانی الاصل ست و بحکم سلطان تکش حکومت فیروز کوه و نواحی آن باو تعلق داشت و در سنه تسـع و ثمانین و خمسمائه (۵۸۹) پا بر جادهٔ ناگزیر گذاشت نوبتی از دراندازی بعـض مخالفین مزاج سلطانی از وی متغیر شد و فرمان برداشتن سر از جسمش نافذ گشت محصلان بقصد بریدن سر برسرش رسیدند، وی بنقد کثیر آنجماعه را بدان راضی کرد که او را زنده بحضور سلطان رسانیدند، همین که نظر سلطان بر نصرةالدین افتاد بهم برآمده خواست که او را و موکلان را بسیاست رساند، نصرة الدین این رباعی بدیهةً بمعرض عرض سلطان رسانید:

مـن خاك تو در چشم خرد می آرم
عذرت نـه یکی نه ده نه صد می آرم
سر خواسته ای بدست کس نتوان داد
می آیم و بر گردن خـود می آرم

. . .

از دل من گر نه هر دم آتشی بر خاستی
زآب چشم من جهانی سر بسر دریاستی
گر ز حال من ندانستی نگار سنگدل
هم ببخشیدی مرا گرخود دلش خاراستی
روی چون خورشید او هر کس که دیدی یك نظر
همچو من شیدا شدی گر بوعلی سیناستی
کار ما تاچون بود فردا نداند هیچکس
کاشکی امروز بودی هرچه آن فرداستی

جامه‌ام را نام از سودای تو گشته کبود
ورنه نام جامهٔ من اطلس و دیباستی

شاه‌مرادخوانساری:ـ ممدوح بخوش گفتاری ست.

نمی‌رود اجل از پیش دیده‌ام نفسی   شبی که شمع رخ یار در مقابل نیست

شاه :ـ ملاشاه بدخشی اوستاد دارا شکوه ومرید شاه‌میرلاهوری قدس‌سره بود ـ ازعلم ظاهروباطن حظی‌وافی‌داشت تفسیرچندجزءقرآن‌مجیدبطریقهٔ‌اهل‌تصوّف نگاشته شاهجهان بادشاه را باوی اعتقادی خاص‌بود ، میفرمود که درین ملـك دو بادشاه‌اند شاه صوری منم‌وشاه معنوی ملا شاه‌ست و ملا در کشمیر عمارت عالیهٔ بنا کرده و بادشاه هر گاه بکشمیر نزول فرمودی در منزل ملا رفتی وتعظیم بسیار کردی،وفاتش درسنه ثنتین وسبعین والف(۱۰۷۲)وبقولی تسع‌وستین‌والف(۱۰۶۹) واقع‌شده اوراست،

تازه میسازم درون سینه داغ خویـش را
خانه تاریك ست میسوزم چراغ خویش را

راز ما کی فاش گردد گرهمه‌ازخودرویم
نشکندبدمست می هر گز اياغ خویش‌را

. . .

جای تـو کجاست‌دیدهٔ ما   ای پای بجا رسیدهٔ ما

. . .

هر شب آدینه دارم التزام میکشی   دوست میدارندا‌هل دین‌شب آدینه را

. . .

رفتن بروی آب و هوا هیچ نیست شاه
از خود خلاص یافتن اینجا کرامت ست

گر چشم تو بی پرده بود نیك نگه کـن
روئی که تو خواهی همه بیرون ز نقابست

. . .

درویش را که کنج قناعت میسرست — درویش نام اوست ولی شاه کشورست

***

ساقی ما ز پی ساغر و صهبا بر خاست
زاهد خلوتی از روی مصلّا بر خاست
چشم بیمار تو تا گشت طبیب دلها
شور و غوغا ز در و بام مسیحا بر خاست

. . .

همه یك لعل و همان لعل که لعل لب اوست
همه‌یکحرف و همان حرف کزو گفتارست
همه یك ناز و همان ناز که جانها پی اوست
همه یك چشم که دلها همه زو بیمارست

. . .

چو از خانه آن جامه گلگون برآید — دل از دیده در جامۀ خون بر آید
برون از کنارش محال ست شه را — کجا قطره ز آغوش جیحون برآید

. . .

شود ز یک دل روشن هزار دل زنده
ز یک چراغ توان صد چراغ روشن کرد

وله رباعی

یاریکه ترا زخود رهاند دگرست — کاریکه ز تو هیچ نماند دگرست
ما منکر راه مسجد و کعبه نه‌ایم — راهیکه بمقصود رساند دگرست

ایضاً

ساقی اگرم می ندهی می میرم — ور ساغرم از کف بنهی می میرم
پیمانۀ هر که پر شودمی‌میرد — پیمانۀ من چوشد تهی‌می‌میرم(۱)

---

(۱) این رباعی از میرزا محمد حکیم شیرازی است ـ مؤلف هم درصفحه ۲۲۰ این معنی را متذکر شده‌است ـ آدمیت

شاه: – میرزا شاه حسین اصفهانی ابن میرزا بیگ‌ست جدش امیر ذو – الفنون ارغون از طرف سلطـان حسین میرزا حاکم قندهار بود و بعد قتل نجم ثانی بوزارت شاه اسمعیل صفوی مباهی گردید.

عاشقان نام ترا مونس جان ساختـه اند
وصل چون نیست میسر بهمان ساخته‌اند

. . .

دامن بمیان بر زده جانانه‌ام امروز
من بندهٔ آن طور یتیمانه ام امـروز

شاه: – وردی بیگ ابن سلطان علی بیگ همشیره زادهٔ عالیجاه حسین قلیخان قورچی باشی‌ایران–طبعی نازك و مزاجی لطیف داشت و تا تسوید« آفتاب عالمتاب» زنده بود–

نهالی را ز اول سعی کن تاراست برخیزد
که‌چون گرددقوی‌اززوردیگر خم نمیگردد

شاهکی: آقا شاهکی زمانی‌ست و زمان قریه‌ایست در اصفهان:

دست دردی از گریبان دلم کوته نشد
کز کمین دردی‌د گردست‌و گریبان‌بر نخاست

. . .

وصل یارم شربتی در وقت بیماری‌نداد خواستم‌چون‌درددل گویم‌زبان‌یاری‌نداد

✿ ✿ ✿

مطربا بنواز تاسرو سهی بالای من برفشاند دست و بیند جانفشانیهای‌من

شاهی:– از فرقهٔ نسوان و زمره لولیان بوده و این رباعی در هجو حکیـم ابوالفتح گیلانی همون نظم نموده:

تا چند تُس خویش نهی بر تُس من
کیری چودوال درزنی‌درپُس من
گر قاعدهٔ کیر تو این خواهد بود
ریش تو بجای کیر به‌در کس من

شائق:ـ بستی رام ولد لاله حبیسکهه رای از کاتیهان اتاوه و مهرهٔفن نظم انشاء بود و زمان تحریر «آفتاب عالمتاب» عمرش از چهل متجاوز نبود،

از آن بخاك ره انداختی دل ما را ‌ ‌ ‌ که اعتبار نباشد متاع یغما را

✡ ✡ ✡

رسیده یار سرا پا چو شاخ مرجان سرخ

کف از حنا و رخ از باده ولب ازپان سرخ

✡ ✡ ✡

حدیث زلف و رخ او که چشم بد مرساد

وظیفه ایست که لیل و نـهار میـدارم

✡ ✡ ✡

آنکه از دست تو فریاد نکردست منم

آنکه بی روی تو دل شاد نکردست منم

شائق:ـ رادهی کشن پسر کلاب رای کایتهه لکهنوی از متوسلان راجه مکیت رای بود و بحکومت کور کهه پور سر بآسمان میسود،

ای شوخ بحسن تو ندیدیم کسی را

دیدیم ز خوبان جهان گر چه بسی را

در تـاب و تب عشق بمن غیر چهلافد

سوز دل پروانه نباشد مگـسی را

شائق:ـ ملاعبدالوهاب کشمیری شاعر خوش گفتار بود.

از تاب رخ تو آب گردید ‌ ‌ ‌ آئینه اگرچه سخت جان ست

شائق:ـ مولوی حافظ علیم‌الله ساکن قصبهٔ نگرام از اعمال لکهنو درمعقول و منقول شاگرد مولانا عبدالعزیز دهلوی و در علم طب تلمیذ حکیم شریف خان بود و بملازمت نواب مدارالدوله لکهنوی بسر اوقات می نمود،

دیده گریان دل بریان دم سوزانی هست
شمع سانم نعمت خوش سرو سامانی هست

ای بتان آئینه از سنگ مزارم سازید
که در ین خاك مرا دیدهٔ حیرانی هست

شائق:- میر غلام حسین خلف میر فتحعلی متوطن قصبهٔ جایس از قصبات اودبود- اولادر دارالامارة کلکته در زمرهٔ منشیان مدرسه انسلاك داشت، بعد از آن بسر دفتری انشاءرزیدنتی ناگپور سر برافراشت و از آنجا بجذبهٔ شوق شرف حج و زیارات دریافت، سپس بعهدهٔ میر منشی رزیدنتی لکهنو سرفرازی یافت و مال و متاع وافر اندوخت و باندیشهٔ سفیر انگریزی دیگر که بکمال تدین وانصاف موصوف بود ترك نوکری کرده بخانهٔ خود متواری گشت و بابتلای بعض مواخذات خودرا بدست خود کشت

من زجگر خون چکان تو بدگر گل فشان
وای تو و وای عشق وای دل و وای من

آمدی امشب بناز در برم ای دلنواز
بر سر من جای تو در قدمت جای من

شباب:- حاجی محمد حسین رامینی-درعهد محمودخان افغان بشاعری نام بر آورده و همین یك بیت وی در «نگارستان سخن» و «آفتاب عالمتاب» مسطورست.

گهی زگلشن کویت نیامدم بوئی بطوق زلف مگر گردن صبا دارد

شبلی:- معروف بشاه شبلی از اقران ملاعبدالرحمن جامی‌ست. قطعه:

دی سگی را رقیب میزد چوب سگ همی چوب خورد و میناليد
گفتم ای سگ چرا زدت گفتا بهتر از خود نمی تواند دید

شبیك خان:- ابن برندوق خان خلف ابوالخیر خان- سلسلهٔ نسبش بجوجی خان بن چنگیزخان میرسد، درابتداء حال بعسرت در ترکستان بسر می برد پس بخدمت سلطان حسین میرزا ابن سلطان ابوسعیدرسیدو قدرت و قوتی بهم رسانیده بترکستان

معاودت نمود و در هرج ومرج سنه ست و تسعمائه (۹۰۶) انبوهی ازمردم فـراهم آورده بر اطراف و اکناف ترکستان متصرف گشت و بعد وفات سلطان حسین میرزا بر خراسان استیلا یافت بسکه خیلی متکبر و سفاك بود بر دست ملازمان خود مقتول گردید.

کاش درد هجر در دنیا نیاوردی خدا　　دورم از یاران جانی در چنین فصل بهار

شتابی:- از بلندپردازان کوناباد بود،

نیك در هم شدست کار جهان　　زلف یار من ست پنداری

شجاع:- جلال الدین ابوالفوارس شاه شجاع کرمانی از آل شاه مظفر و تلامذهٔ ملا قطب الدین رازی ست و ممدوح خواجه حافظ شیرازی در سنهٔ ثلث وثلثین و سبعمائه (۷۳۳) از عرصهٔ بطون پا بر سریر شهود گذاشت و در نه سالگی بحفظ مصحف مجید و بعد از آن بکسب علوم عقلی و نقلی و اکثر کمالات نوع انسانی پرداخت و قوت حافظه بدرجه‌ای داشت که بسماعت یکبار صد بیت کما بیش یـاد میگرفت ودر سنه هفتصد وشصت میل در چشم پدر خود کشیده در تبریز براریکه خلافت قدم گذاشت و با برادر خود سلطان محمود بجدال و قتال برخاسته مرهٔ اولی انهزام و کرهٔ ثانیه ظفر یافت و در سنه ست و ثمانین و سبعمائه (۷۸۶) وبقولی ست و عشرین و ثمانمائه (۷۲۶) بعالم جاودانی شتافت و بموجب وصیتش نعش او را بمدینه منوره بردند و زیر زمین سپردند و درسنه سبعین از مأته ثامن عشر (۷۷۰) که برادرش سلطان محمود روی از ین ملك ناپایدار بر تافت این رباعی موزون نموده بود. رباعی:

محمود برادرم شه شیر مکین　　میکرد خصومت از پی تاج و نگین
کردیم دو بخش تا بیاساید خلق　　او زیر زمین گرفت و ما روی زمین

***

جان در طلب عشق تو شیدائی شد　　دل در خم گیسوی تو سودائی شد

اندر طلب وصال تو گرد جهان بیچاره دلم بگشت و هرجائی شد

***

من جرعهٔ صبر میکشم فرزانه وین غصهٔ دهر میخورم مردانه
نومید نیم که عاقبت حق زفلك روزی بمراد پر کند پیمانه

***

با دل گفتم ای دل شیدا چونی بی ما بر آن دلبر رعناچونی؟
دل گفت ترا حاجت‌پرسیدن‌نیست من خود بردلبرم تو بی‌ماچونی؟

شجاع:- میرشجاع الدین محمود خلف خلیفه سلطان فرزند خلیفه اسدالله اصفهانی-متولی‌روضهٔ رضویه بود. ازوست،

با من چو جفا کم کنی از غصه بمیرم
کین جور و جفای تو مگر با دگری هست

...

مردم بدرد و مایهٔ درمان من کجاست
از درد دل هلاك شدم یار من کجاست؟

...

دلم گم شد تو داری از نگاهت میتوان دانست
ز نار شیوهٔ چشم سیاهت میتوان دانست

...

چون بقتل بیدلان شمشیر کین گیرد بکف
گر نریزد خون من خون‌منش‌خواهد گرفت

...

بی‌اعتباری همچو من‌بی‌رحم‌خونخواری‌چواو
در حیرتم کز قتل‌من یا رب پشیمان‌از‌چه‌شد؟

نام او را هر زمان دل بر زبان می آورد
بیخبر از بی نشان هر دم نشان می آورد

میکند هر دم برون سر از گریبان گلی
هر طرف مرغ دگر را در فغان می‌آورد

...

گفتمت دم مزن از عشق دلا نشنیدی
این زمان خاطر خرم نه تو داری و نه‌من
دل که بی‌رخصت ما کشتهٔ او گشت‌شجاع
شرط آنست که ماتم نه توداری و نه‌من

***

روشن شده از شمع رخت منزل من
جز غم نبود ز عشق تو حاصل من
شادی بدلم جای نگیرد هر گز
از بسکه غم تو کرد جا در دل من

شجاعت:ـ میرزا شجاعت علیخان لکهنوی از اولاد نواب سالار جنگ‌ست که وقت‌تحریر «آفتاب عالم‌تاب» هژده‌ساله عمرداشت جامع جمال صوری و کمال معنوی بود .

در سینه من زخم عیان ست و عیان نیست
ابروی رخ یار کمان ست و کمان نیست

شحنه:ـ از سادات کاشان بود.

چو غنچه مدتی بودم بمستوری و تنهائی
ز مستوری گلی نشکفت‌جزرندی و رسوائی

شرافت:ـ ملا عبدالرزاق در شعر گوئی مشاق بود.

از غبار خط جمال یار افزون تر شود
سرمهٔ شب نور بخش دیدهٔ اختر شود

شرر:ـ ابراهیم بیگ خان لکهنوی ابن عابد علیخان قاجار ست بوضع

سپاهیانه زندگانی می‌نمودو همعصر میرزا قتیل بود.

میگفت دوش عاشق زاری تمام شب
باشد خدای من شب مرگم تمام شب

در شأن حبشی خوش لباس گفته‌است:

ماه لقائي بلباس سياه	ديدم و گفتم كه بلا اشتباه
این رخ و این رخت بود فی‌المثل	مردمك ديده و نور نگاه

. . .

میکنم در رهت از خوف تو گاهی گاهی
ناله گاهی وفغان گاهی و آهی گاهی

شرر:ـ محمدعلی لکهنوی ابن حافظ ابراهیم خوشنویس ست.

جدا شدم ز تو با درد و غم قریب شدم
بهجر کاکل مشکین بلا نصیب شدم

شرر:ـ میرزا هادی شیرازی، والد ماجد معتمدالملوك حکیم علویخان دهلوی‌ست، ازافاضل حکماء شیراز بود ودر سنه سبع ومائة والف (۱۱۰۷) بعمر شصت سال در شیراز رحلت نمود. اوراست:

بکف آرند مگر دامن افتاد گیم
نه فلك پای نهاده بسر دوش همند

. . .

با سیه دل صافی مشرب نمی آیدبکار
کی بآب از چشم نا بینا توان شستن غبار

. . .

توئی پیدا و پنهان در دل تنگی که من دارم
شرر چون آب یاقوتست درسنگی که‌من‌دارم

. . .

عقدهٔ میل طبیعی چو ز دل وا نکنی
ای شرر در دل چون سنگ بتان جا نکنی

شرعی قزوینی:ـ موزون‌طبعی در زمان سلطان حسین میرزا بودو بحرفهٔ تجارت کسب معاش مینمود.

ابرو کمان من که بکین میکشد مرا قربان او شوم که چنین میکشد مـرا

شرطی قزوینی:ـ یا لبنانی بود و در وطن خود دکان عطاری می چید.

در فراقت زان نمی میرم که ناید در دلت
کان ستم‌نا دیده روزی چند باهجرم نساخت

شرف‌اردستانی:ـ شهره بخوش بیانی ست.

کو چنان بزمی که دروی چون بردخواب غمم
کس نیارد تـا بروز حشر بیدارم کنـد

شرف‌جرجانی عمر خود در شیراز بسر برد.

بتی چون تو چرا در پرده باشـد مگر از ننگ چون من بت پرستی

شرف زرد تبریزی:ـ از اتراب ملاوحشی نافقی ست.

بقدر خویش باید هر کس از فیض ازل بهره
اگر ظرف تو کم گیرد گناهی نیست‌دریارا

. . .

بـال و پر سوختهٔ بـادیهٔ شوق تـرا
مدد از همرهی خضر و مسیحا نرسد

جلوهٔ شاهد مقصود بـر آن دیده حلال
که ز دهشت بدنش یاد تماشـا نرسد

کشتهٔ تیغ تو آگه نشد از لذت زخـم
مضطرب بسکه ز آسیب کف قاتل بـود

شرف: شرف‌الدین اصفهانی در عصر سلطان ارسلان ابن سلطان طغرل بود.

گر توانی ای صبا بگذر شبی در کوی او
ور دلت خواهد ببر از من پیامی سوی او

آن زمان کانجا رسی آهسته باش و دم مزن
تا نشورد خواب خوش از نرگس جادوی او

شرف:ــ شرف‌الدین شیرازی خلف ملا فضل‌الله ـ از ناظمان دور سلطان اویس ست.

دلی عجب که درین شهر با کسی ماند
چنین که زلف تو در بند دلربائیهاست

شرف:ــ شرف‌الدین محمد بن ملا محمد فراهی بود. رباعی:

دل در غم آن دو زلف یکتاش خوش ست
زیرا که نظر بروی زیباش خوش ست

گر با من شور بخت شیرین رخ او
گه گه ترش ست گوهمی باش خوش ست

***

یادم نکنی از آن بفریاد آیم — باشد که ز بند هجرت آزاد آیم
درهم شده وشکسته چون زلف توام — در زلف نگر مگر منت یاد آیم

شرف :ــ محمد شرف الدین غزنوی ابن محمد رشید کاتب ست.

من مسکین ز سودای تو شبها بی‌خور و خوابم
گرم باور نمیداری خیالت هم خبر دارد

تو می نازی و عشاقت ز بیم چشم بد گویان
خداوندا نگهدارش اگر جائی خطر دارد

شرف:ــ مولانا شرف الدین علی نافقی-از علماء اعلام وفضلاء کرام دور شاه طهماسب صفوی وازندماء شاهزادهٔ سام میرزا بود و بنامش رسائل معما وحفظ الصحة و بحران تصنیف نمود و در سنه اربع وسبعین وتسعمائه (۹۷٤) بعمر هشتاد سال در قزوین جادهٔ ناگزیر پیمود و در «نگارستان» او را کرمانی نوشته ...

نخواهم شمع من آرایش هر انجمن باشد
هوس دارم که‌همچون روشنی‌درچشم من‌باشد

☆ ☆ ☆

آن آهوی رمیده قدم بر سرم نهاد   اما گهی که سبزه ز خاکم دمیده بود

***

من و آه دمادم تا بکویش دود آه افتــد
مبادا بر در و دیوار او کس رانگاه افتد
جفائی گر کنی بامن کن وفرصت غنیمت‌دان
که‌همچون من زبونی بی‌زبانی گاه گاه افتد

. . .

نخواهم بگذرد سوی چمن باد از سر کویش
که ناگه بوی‌او گیرد گل‌وغیری کند بویش

**☆

خونم چو ریختی نظری کن ز روی لطف
بر خاك من که صید ترا خون بهاست این

وله رباعی

هر لحظه ز لحظهٔ دگر زار ترم   هر دم ز دم دگر افگار ترم
گویم که شوم‌خلاص ازوهر ساعت   چون نیك نظر کنم گرفتارترم

. . .

نفســت بکمال دانش آ راسته به
افــزونی تن مبین که تن کاسته به
تن چیست ترا بطرف دامن گر دی
این گرد ز دامن تو بر خا سته به

شرف:ــ مولوی محمد شرف الدین ــ از رؤساء قصبهٔ پهلواری متصل عظیم آباد

همشیره زادهٔ شاه ابوالحسن ابن شاه نعمت الله پهلواروی بود طبع شریف و ذهن لطیف داشت . اوراست:

نگاهی بر من مستانه فرما — من دیوانه را فرزانه فرما
مکش شمشیر بی باکانه قاتل — بقتلم جلوهٔ ترکانه فرما
مجو ای محتسب در کعبه مارا — تلاش مست در میخانه فرما

. . .

چاك از دست جنون دامان ماست — بی سر و سامانیم سامان ماست
ناصحا بی باك در کویش مرو — دل ربائی شیوهٔ جانان ماست
ای شرف قیس از حیا صحرا گرفت — تا جنون را دست در دامان‌ماست

شرف‌یزدی: ـ با شرف الدین علی یزدی مؤلف «ظفرنامهٔ تیموری» قرابت قریبه داشت :

خوبان نظری بر من غمناك نکردند
تا سینه ام از تیغ جفا چاك نکردند

شریفا:ـ کله‌دار خراسانی از ارباب عذوبت لسانی ست.

لذت عشق حرام ست بر آسوده دلی
که بپایان نرساند شب هجران ترا

. . .

نیست بردست مرا پنبهٔداغ — برسرسوختگیها نمك‌ست
در جهان هر غم و دردی که بود — در میان من و دل مشترك ست

شریف:ـ امیر سید شریف شیرازی خلف امیر شریف ثانی از احفاد سید شریف علامهٔ جرجانی ست که در عهد سلطان حسین میرزا با نصرام مهمات شیراز مامور بود.

دورم ز بزم وصل تو ای ماه چون کنم
جان بر لبم ز ناله رسید آه چون کنم

شریف :ـ حافظ شریف طبعی لطیف داشت :

مشغول سیر گلشن آئینه گشته‌ای غافل زخود مشو که نیفتی بدام‌خویش

شریف:ـ خواجهٔ شریف خان فرزند خواجه عبدالصمد خان نقاش‌شیرازی از مقربان بارگاه اکبری بود و در فن مصوری دستی داشت که برپارهٔ عاج‌مساوی برنجی نقش سواری شاهی با مردم همراهی تصویر کرد وبر پاره کوچك ازآن تمام سورهٔ اخلاص نگاشت و بروزعید از نظر جهانگیر بادشاه گذرانید وبتربیت جهانگیری‌مرتبهٔ امیرالامرائی رسید و باندك فرصت بمنصب‌وکالت‌مطلقه‌ترقی‌نمود.

ای کشتهٔ تیغت همه چون خضر و مسیحـا
شمشیر جفای تو بگو آب کجا داشت؟

...

شرر ناله بغربال ادب می بیزم که بگوش تومبادا رسد آواز درشت

وله‌رباعی

عشقی دارم که دین و ایمان من‌ست دردی دارم که میر سامان من‌ست
گر عشق جدا شود ز من میمیرد گوید که شریف خازن جان من‌ست

شریف دولت آبادی:ـ از شعراء اعتمادی ست.

در دیدهٔ تجرید بزرگی بنسب نیست عیسی بفلك سود سر بی پدری را

شریف:ـ ملاشریف بخاری‌بلاغت ولطافت درر گهای کلامش ساری‌ست.

چو دیر رفتهٔ مجلس که آید آخر بـزم
چمن خزان شد و ما فکر آشیان کردیم

شریف:ـ مهدی همدانی دعوی مهدویت موعوده مینمود وبر دست مکذبین در سنه احدی و خمسین و تسعمائه (۹۵۱) بقتل رسید.

یاد منت از مردمی خویشتن آید ورنه چه کسم من که ترا یادمن آید

شریف:ـ میرزا محمد سبزواری بود و در مشهد مقدس اقامت داشت،

تا ز صحرای جنون روی بشـهر آوردم
عاقلان چون سگ دیوانه گزیدند مرا

شریفی بلخی: — ازمعاصران ملاعبدالرحمن‌جامی و ماهر فن طب‌وموسیقی و شیرین کلامی ست.

گرچه پیغام از نسیم صبح با یاران نکوست
درد دل با دلبران گفتن زبانی خوشتر ست

شریفی، — میرزا مخدوم نسب و نسبتش نامعلوم ست.

دلا صبری کن و بی‌ده مرو هرلحظه در کویش
گزین بی طاقتی آخر تو رسوامیشوی‌من‌هم

شریفی: — میر مرتضی نبیرهٔ میر سید شریف جرجانی ست - اکتساب علوم بخدمت شیخ ابن‌حجرعسقلانی نموده و در اقسام علوم حکمیه فائق براقران‌بوده زمـانیکه در هندوستان رسید بر بسیاری از علماء عهد تفوق جست و همین جا در سنه اربع و ستین و تسعمائه (۹٦٤) بمرض الموت مبتلا گشت بزمینش سپردند و بعد زمانی نعش اورا بمشهد مقدس بردند.

خاطر جمع ز اسباب میسر نشود — تخم جمعیت دل تفرقهٔ اسباب ست

شطاح‌شیرازی: — از مشایخ کبارست و مزارش زیارتگاه کبار و صغـار.

اگر آهی کشم صحرا بسوزم — جهان را جمله‌سر تا پا بسوزم
بسوزم عالم ار کـارم نسـازی — چه فرمائی بسازی یا بـسوزم؟

شعری: — ملاملك شیرازی شیوهٔ ابکار افکارش دلنوازی ست...

چو شمع سوختم از آتش نهانی خویش — ولیك شکوه ندارم ز بیزبانی خویش
سفید گشت دو چشمم چوپیر کنعانی — در انتظار رخ مـاه کاروانی خویش

شعله: — پندت امر ناتهه پسر پندت داتارام از کشامرهٔ شهر لکهنو بودو به رفاقت سبحان علی خان کنبوه تا پانزده سال بسر برد و در سنه ثمان و خمسین از مأته ثالث عشر (۱۲۵۸) شعلهٔ آتش‌وبای کانپور او را در ربود. باموزونی‌طبع وفکر

سنجیده وذهن بر گزیده داشت . اوراست :

خون ست دل از صدمهٔ جانکوب حنا را
آسان نبود بوسه زدن آن کف پا را
دامن ز من امروز گرفتم که کشیدی
ای بر زده دامن چه کنی روز جزا را
دادی به بتان شعلهٔ دل صاف چه کردی
افسوس که آئینه زدی بر سر خارا

...

تا سر بام قفس رخصت پروازم نیست
رشك آزادی مرغان گلستانم سوخت
همچو خاری که بر آن شعلهٔ آتش گذرد
جلوهٔ قامت این بادله پوشانم سوخت

...

(شعله) گر آه جهان سوز کشم معذورم چه کنم آه چه سازم جگر وجانم سوخت

...

یاران بفکر بخیه و مرهم فتاده اند وین سینه ام هنوز بصد جا دریدنی ست

...

طغنه ها بر اجل آن غمزه سفاك زند
لب او خنده بر اعجاز مسیحا دارد
شعله خواهد که کشد باده ز جام وصلش
این گدا دولت جمشید تمنا دارد

...

اگر ترك صلاح از زاهد پر فن نمی آید
دل از عشق بتان بر داشتن ازمن نمی آید

شهید تیغ جورش غیر شد من مردم از غیرت
چه جای‌دوست کاری کرد کز دشمن‌نمی‌آید

...

چه لذتها که از لعلش کشیدن آرزو دارم
مکیدن آرزو دارم گزیدن آرزو دارم
بیا ای شورش سودای گل رویان که‌ازعمری
گریبانی برسوائی دریدن آرزو دارم
ببین سودای خام من که آن‌یوسف شمائل‌را
بنقد قلب جان و دل خریدن آرزو دارم
ز بس با آتش هجران سرو کارم‌بود(شعله
سپند آسا ز دل آهی کشیدن آرزو دارم

...

بازخود را هدف ناوك یاری کردی
آفرین ای دل پر درد چه کاری کردی

شعور :۔ شیخ عبدالرؤف لکھنوی ۔ ازشیخ‌زادگان لکھنو و تلامذۂ مصحفی بود، باجناب والد ماجدم دام ظله محبتی داشت از شعراء نامور زبان اردو بود و در فارسی هم‌شکر فشانی مینمود . ازوست :

نه صبا و نه نسیم سحر ست — طائر رنگ رخم نامه برست
ظلم کردی چه قیامت کردی — بر سر نیزه سر نامه برست

...

ای غنچۂ باغ سرو روان کیستی
بیمار هجران تو ام آرام جان کیستی
در دیده و دل جای تو خلق‌خدا شیدای‌تو
من ای صنم جویای تو تو میهمان کیستی

ممنون احسانت شوم مجروح پیکانت شوم
قربان مژگانت شوم ابرو کمان کیستی
چون شمع مارا سوختی آتش بجان افروختی
خوش وضع جور آموختی ازدودمان کیستی

شعوری: - از ارباب سلیقه و شعور خاك تربت بود بعهد اکبر بادشاه در هندوستان ورودنمود.

مرا ز خانه بردن هر دم آرزوی تو آرد
گرفته شوق گریبان من بسوی تو آرد

شعوری کاشی:- باین تخلص دوشاعر در کاشان گذشته اند وتذکره نویسان را اشتباه واقع شده که اشعار یکی بنام دیگری نوشتند یکی از آن هر دو آنست که این شعر ازوست:

دوریم بصورت ز تو نزدیك بمعنی مانند دو مصرع که زهم فاصله دارد

و بعضی این شعر را از کلام شوقی ساوجی گمان برده،

دوم شعوری تلمیذ محتشم کاشی و مداح اعتمادالدوله حاتم بیگ خان که در تاریخگوئی مهارت داشت و دیوانی حاوی شش هزار شعر گذاشت. این رباعی ازوست:

چندین که غـم جان و تنت باید خورد
چون مـن ز تو ام غم منت باید خورد
امـروز غمم نمی خوری می ترسم
فردا غم غـم نخوردنت باید خـورد

و در «نشتر عشق» و «صبح گلشن» وغیر آن اشعار شعوری مشهدی‌ازغلطی بنام همین شعوری کاشی نگاشته.

شعوری‌نیشابوری:- کلامش محلّی بمحاسن معنوی و صوری ست.

بیك کرشمه کزان چشم نیم باز کنی هزار همچو مرا نیم کشت ناز کنی

شعیب:- ملاشعیب خوانساری تلمیذ مولانا حسین خوانساری بود.

بقدر همت هر کس هنر زیاده شود رسد چو قطره بدریا کریم زاده شود
مزن بقامت خم گشته از جوانی‌دم که‌این کمان بهوای نفس گشاده‌شود

شغف:- آقا عبدالله قمی از کفش دوزان قم بود که در زمان محمود خان افغان کوس‌شاعری‌را بلندآوازه‌نمود

هیچ عیبی نبود جامهٔ عریانی را عیبش این‌ست که‌چاکی بگریبانش‌نیست

شفائی:- محمدباقر حلاج اصفهانی بموزونی طبع اشعار بی‌معنی در رشتهٔ‌نظم میکشید و بمطائبه و ظرافت در محاضرخوش طبعان عزیز بود. حکیم‌شرف‌الدین شفائی اصفهانی را ببذله سنجی و هزالی میفریفت، چنانچه روزی دیوان بی معنی خود پیش حکیم گذاشت و گفت که باتحاد تخلص معنی اشعار من دزدیده‌ای که همه‌اش معنی ندارد. این اشعار ازهمان دیوان ست.

جگر از سینه بمژگان نرسد ناله دل تا بسوزن ندهم داغ دل سوزان را

...

نخل نو خیز تو هر جا که سر افراز شود
پیچ و تاب کمرت عربده پرداز شود

...

با درد داغ عشق توام صد اشارت ست
تا بهر درد دل نمك باده خورده ام

...

بسیه بختی صبحم نرسد غنچه و گل که دل آشفته تر از نالهٔ بلبل گشتم

...

صد جامهٔ زره کرده نشستم بدر تو باشد که ز خورشید بیابم خبر تو

شفیعا باخرزی:- ازسادات کرام باخرز یانصرآبادست مدتی عیش‌پسندو مرتکب افعال نامشروع ماند پس توبه را بشفاعت برداشت، گویند خط شفیعا از ایجاد اوست :

نسیم میرسد از کوی آن نگار امروز بدیده نور نظر میدهد غبار امروز
بمرگ توبه نشینم بخون زهد تپم ز دست ساقی اگر بشکنم خمار امروز

. . .

چرا امشب ببزم ای شوخ بی پروا نمی آئی
نمی آید ز ساغر می بمینا تا نمی آئی
بفردا وعدهٔ قتلم چو دادی سر مپیچ از غم
که امشب میکشم خود را اگر فردا نمی آئی

شفیع خراسانی:- از بازرگان زادگان خطهٔ ایران بود. اوراست:

شیرین بود لب تو چنان کز نظاره اش بادام چشم را بشکر میتوان گرفت

***

من ز رشك میسوزم هر که مهوشی دارد
میزند مرا در دل هر که آتشی دارد
گه بآتش اندازد گه کشد بزنجیرش
یاد زلف او بادل خوش کشا کشی دارد

وله رباعی

دردی کش بادهٔ محبت مائیم پیمانه گسار بزم الفت مائیم
آینهٔ هفتاد و دوملت مائیم با اینهمه معنئی تو صورت مائیم

شفیع:- میرزا محمد شفیع شیرازی از اطباء حاذق بود اکتساب علم حکمت و دگر علوم در شیراز کرده و بیکتائی سر بر آورده . ازوست:

زافغان آن دل بی رحم را بی رحم تر کردم
نپنداری ز غم شبهای هجران را سحر کردم
تو باهر کس که خواهی بادهپیما شادمان بنشین
کهمن فکردل خون گشته ازجای دگر کردم

بزم وصل دیدم از تو آن بی التفاتیها
که حسرت‌های ایام فراق از دل بدر کردم

شب وصلم شکایتها بدل بود از فراق او
بیك نظّاره جان دادم حکایت مختصر کردم

شفیع:ـ میرزا محمد شفیع مازندرانی از سادات آنجاست و به پیشهٔ علاقه‌بندی کسب وجه معیشت می‌نمود ، اوراست:

چون شکست آئینه چندین عکس گردد جلوه گر
قسمت هر کس پریشان شد زصد جا میرسد

شفیعی:ـ میرحسین معمائی نیشابوری درفن معمی مهارت کامل داشت و مولوی جامی او را درین فن یکتامی انگاشت این معمی باسم ناصر ازوست .

شد بخوبی روی آن حور پریوش آفتاب
کس ندید از خاك و باد و آب و آتش آفتاب

شفیق:ـ میر احمد حسن لکهنوی فرزند میر ابوالحسن پسر سید حسین کرمانی‌ست. سلسلهٔ نسب خود بشاه عباس صفوی میرسانید و سید حسین در دور محمد شاه بادشاه هند در شاهجهان آباد رسیده بعزت و احترام بسر نمود و از آنجا در بنگاله آمده از همانجا بعالم بقا رفت و میرابوالحسن رحل اقامت به بیت‌السلطنه لکهنو انداخت و میر احمدحسن شفیق که سابقاً عزیز تخلص داشت بباعث مخالفت نواب معتمدالدوله وزیر بادشاه اود در شهر کانپور قیام گزید و مخلصانه بخدمت قاضی اختر میرسید و در اوسط مأته ثالث عشر (میانه قرن سیزدهم) پیام مرگ شنید.

نه مژدهٔ گل و نی موسم بهارم کشت
کجا روم که اداهای آن نگارم کشت

...

از نسیم سحری بوی کسی می آید
بس کن ای ناله که فریاد رسی می آید

...

دیدیم ابرو از غم‌جانان گریستیم چندانکه او گریست دوچندان گریستیم

شکری‌شیرازی:- در صحافی و لاجورد شوئی دستی داشت.

ز عقل بیهدهٔ خود مفید دینـم کجاست جذبهٔ عشقی که‌وارها ندازاینم

شکرمیرفندرسکی :- از زبان خامه و خامهٔ زبان قند و شکر میریخت.

گردون تـا کی از تو دلم خون بـاشد

جانم ز المهـای تو محزون بـاشد

زان رو که تو هم دونی و هم دون پرور

نبـود عجب ار نام تو گردون باشد

شکری:- کنور دولت سنگهه لکهنوی فرزند راجه رتن سنگهه زخمـی ولادتش در شهر لکهنوسنهٔ الف ومائتین (۱۲۰۰) اتفاق افتاده مردی خلیق‌ومهذب و ادیب و مؤدب و نکته سنج و دقیقه رس و در علم ریاضی خلف الصدق پدر خود بود . از اوست:

خونبها زخـم خدنگ ست شهیدان ترا

زندگی مرگ بود کشتهٔ هجران ترا

...

عیان به پیش نظر برق لن ترانی بـود

چو بررخ تو گشودیم چشم بینـا را

...

سینه گلزار ز داغ غـم یارست مرا

آه سـوزان نفس باد بهار ست مـرا

شمع را نیست در ین کلبهٔ احزان گذری

چشم بیـدار چراغ شب تـار ست مرا

...

برد از من نامه نشناخت محبوب مرا
قاصد نادان بدشمن داد مکتوب مرا

...

شکست خاطرت از روی نازنین پید است
تو دل بدست کسی‌داده‌ای چنین پیداست

...

رخش غارتگر جان آفریدند　　بلای دین و ایمان آفریدند

...

دمیکه نامه بر از کوی یار می آید
ز نامه بردن خود شر مسار می آید

...

شب چون کسی پرسید ازوشکری کجارفته‌بگو
گفتا همین جا بود اوازخانه‌بیرون کردمش

...

برای آنکه غیر از رشك میرودی ببزم او
جفا می دیدم اما خوشدلی اظهارمیکردم

...

مشتاقم و از هر که بیاید ز بر تو
رشکم نگذارد که بپرسم خبر تو

...

تبسم شکری و نهفته دیدن تو
عیان نمود که پنهان بما نظر داری

شکیب:ـمیر عبدالوهاب طباطبائی‌شیرازی شاگرد میرزا کوچك‌وصال‌ست نیکو فکر و حوش خیال و تا زمان تألیف « آفتاب عالمتاب » زنده بود...

نگارا از چه با غمدیدگان ترك وفا کردی
شکستی عهد و پاداش وفا جور وجفا کردی
سر انگشتان مخضوبت خضاب از خون من خواهد
جفا کردی که این سرپنجه رنگین از حنا کردی

شکیب:- میر شهنشاه اصفهانی - بتولیت روضهٔ امام زادهٔ زین العابدین مامور بود اولا عزیمت ملك حجاز نمود و از آنجا بر گشته بهندوستان رسید و مدتی رفاقت نواب جعفرخان گزید، پس رخصت گرفته بوطن باز گردید، رباعی.

واعظ بمزخرفات خود غره مشو خورشید صفت واله هرذره مشو
بر تختهٔ منبر آمد و رفت مکن سوهان طبیعت شده‌ای اره مشو

شکیبی رازی: کلامش درصدد دلنوازی ست،

از جهان بردیم افغان دل صد چاك را در عذاب انداختیم آسودگان خاك را

...

زآه گرم من امشب دل افلاك می‌سوزد چوآتش رو بهرجانب که آرم پاك میسوزد

شکیبی عطار قمی :- شوق مقالش صبر و شکیب از دلها می‌رباید،

نی صبر که عمر در رضا بگذارم نی تاب که کار با قضا بگذارم
از بسکه ز خویشتن بتنگم خواهم بگریزم و خویش رابجا بگذارم

شمائلی قهستانی:- سخنوری نیکو شمائل بود.

زندان یوسف ست دل من که یکنفس بیرون نمی‌نهد قدم ازوی خیال تو

شمائلی کاشی:- از ارباب خوش تلاشی ست.

تا بکی از من چو عمر آن نازنین خواهد گذشت
آه اگر عمر من بیدل چنین خواهد گذشت

شمخال بیك:- از مردم ایران ست در هندوستان رسیده و بعدسیر و تماشا سوی وطن بر گردیده . رباعی:

در قید بتان هر آنکه چون من باشد کارش همگی ناله و شیون باشد

گر زندگی اینست که من می بینم　　عمر ابدی نصیب دشمن باشد

شمساتبریزی: از شعراء فصیح البیان بود.

دلدار چه بی وفا آمد　　شرمندهٔ انتخاب خویشم

شمس دباغ:- بدباغت پوست سخن مهارتی داشت.

خوبان تمیز نیك و بد کس نمی‌کنند　　ای مدعی مناز ببخت بلند خویش

شمس‌دهستانی:- مهر سپهر خوش بیانی‌ست.

از دوست بود جان نه زمن ای اجل‌امروز
پیغام که آوردی و فرمان که‌داری؟

شمس:- شمس‌الدین باقلانی فرزند مولانا محمود باقلانی بود.

دی گذشت امروز جانی میکنم　　کیست کز غم تا بفردا میکشد

شمس:- خواجهٔ شمس الدین جوینی دستور معظم و مکرم هلا کوخان و خلفش القاخان بود و بست و نه‌سال بکمال دیانت و حزم بانجام مهام این منصب قیام نمود ، ارغون خان دمیکه بر تخت سلطنت نشست او را باتهام‌مسموم ساختن القاخان در سال ثلث و ثمانین وستمائه (۶۸۳)- در قراباغ بتیغ بیدریغ گذرانید مجدالدین همکر در مرثیه وی این رباعی موزون نموده که باتفاق شعراء سخن شناس بی‌نظیرست :

در رفتن شمس از شفق خون بچکید　　مه روی بکند و زهره گیسو ببرید
شب جامه سیاه کرد در ماتم و صبح　　بر زد نفس سرد و گریبان بدرید

روزی مولانا بدرالدین جاجرمی این رباعی بخواجه شمس‌الدین نوشت.

دریا چو محیط ست کف خواجه نقط　　پیوسته بگرد نقطه میگردد خط
پروردهٔ تو که و مه و دون و وسط　　دولت ندهد خدای‌کس را بغلط

خواجه هماندم این رباعی نوشته اورا مقضی المرام ساخت.

سیصد بره سفید چون بیضهٔ بط
کانراز سیاهی نبود هیچ نقط

از گلهٔ خاص مـا نه از جای غلط
چوپـان بدهد بدست دارنـدهٔ خط

شمس:ـ شمس الدین دبیر بتوجه سلطان ناصرالدین غازی منشی ممالك گردید و در عهد سلطان غیاث الدین بلبن بمنشی گری ولایت کامرو عز امتیاز یافت و با خلف بزرگ سلطان بملك بنگاله شتافت و در سنه سبع وسبعمائه(۷۰۷) در مغرب لحد غروب کرد ـ امیر خسرو دهلوی در هشت بهشت ستایش او نموده و طبعش از اقسام شعر بسوی قصیده بسیار مایل بود. اوراست؛

ای همـه کار دلـم از تو بنادانی خام
داده ای دوش مـرا وعدهٔ مهمانی خام
پخته کردم همه شب چشم و ندانستم کان
طمعی بود از آن گونه که میدانی خام
پخته دارم دل از اندیشهٔ رویت که چراست
رنگ تو پخته همین نقرهٔ پیشانی خام

شمس:ـ شمس الدین شهرستانی از میرزایان دیار خود بود. اوراست:
لبریز خورده اند می از ساغر نگاه آئینه ها که پشت بدیوار داده اند

...

بنرمی شیشه را با سنگ الفت می توان دادن
در آن ساعت که پای سازگاری درمیان باشد

...

شکوه حسن را کوه از گرانی بر نمیدارد
درین فکرم که چون در خلوت آئینه جا کردی

شمس:ـ شمس الدین کاشی طبعش در فکر خوش تلاشی بود.
ما کشتهٔ عشقیم نداری خبر ما یا بی‌خبر آندم که نیابی اثر ما

شمس:ـ شمس الدین نسوی ازعلماء عرفان منزلت قصبهٔ نسا بودودرنیشابور

بحرفت خیاطت کسب وجه معیشت می‌نمود ، رباعی:

دلدار همه گرد دل و دین گردد — وانگه که ببرد خویشتن بین گردد
گفتم سخن تلخ نگو گفت خموش — چون بر لب من رسید شیرین گردد

شمس:ـ شمس الدین محمد سجستانی خطیب سجستان و مصنّف «مجمع البحرین» هموست.

یک سحر بر دل ما بـاد صبائی بفرست
درد منديم ز هجر تـو دوائـی بفرست
از ولای تو بجز رنج و بلا نتوان یافت
دل رضا داد بـرو باز بلائی بفـرست

شمس:ـ شمس الدین محمد سر برهنه اندجانی ـ ازشعراء عهد سلطان حسین میرزاست بر قلندر پسری عاشق شده در پی او سر و پا برهنه گردید ازیـن رو به « میر سر برهنه » شهرت یافت .

آن سهی سرو که در سایهٔ خود داد رهم
کرد غمازی و بنشاند بخـاك سیهم

شمس:ـ شمس الدین محمد کرمانی خلف طغان شاه کرمانی بود و درشهر هرات گذر اوقات مینمود.

درد دلم فزون کن جانم زعشق خون کن
از خلبم برون کن در قربتـم امان ده
بفگن ز خان ومانم بر کش ازین و آنم
بگسل ز عقل جانم وز هستیم کران ده

شمس:ـ شمس الدین ملك سنجری از خویشان سلطان سنجر سلجوقی‌ست که پا بر سریر سلطنت گذاشت و عساکر هلاکوخان را منهزم ساخت. رباعی:

با دشمن من چو دوست بسیار نشست
بـا دوست نشایدم دگر بـار نشست

پرهیز ز انگبین که با زهر آمیخت

بگریز از آن مگس که بامار نشست

شمس:- شمس الدین منصور موطنش فرغانه ست و در علوم حکمیه یگانه صدر الشریعه خراسان بود.

کم نشین با بدان که صحبت بد گر چه پاکی ترا پلید کند

آفتاب ار چه روشن ست او را پاره ای ابر نا پدید کند

...

بر خیز که شمع ست و شراب‌ست و من و تو

آواز خروس سحری خاست ز هر سو

می نوش ار آن پیش که معشوقهٔ شب را

با صبح بگیرند و ببرند دو گیسو

وله رباعی

بر برگ گلت بنفشه ره خواهد کرد از لاله بنفشه تکیه گه خواهد کرد

از آتش رخسار تو خواهد برخاست دودیکه هزار دل سیه خواهد کرد

شمس:- قاضی شمس الدین‌لاهیجی- شاه طهماسب صفوی اورا بتعلیم شاه زادگان خود بر گزیده و بزمان ارتحال عمرش از نود متجاوز گردیده بود:

جوانی رفت در راه تو پیر روز گارم من

گرفتار بلای درد و داغ بی شمارم من

شمس:- ملاشمس الدین ابن مولانا عبدالکریم طبسی- از ارباب فضل و کمال بود ودر سمرقند بتدریس طلبهٔ علم اشتغال می‌نمود و شمس تپسی منسوب‌به تپس بمعنی شپش که مردی غیرمقید از خاك شیرازست و ذکرش‌در «صبح گلشن» موجود غیر این‌شمس‌ست، که این متوطن‌قصبهٔ طبس‌بطاء مهمله وباء موحده یکی‌از قصبات خراسان بوده ومؤلف «آفتاب عالم تاب» هردو را یکی گمان کرده و بر خان آرزو که باتباع ملاطاهر نصرآبادی وجه شهرتش به‌تپسی کثرت شپش در

دلقش نگاشته بهمین ظن غلط زبان طعن گشاده واین ملاشمس الدین طبسی ازفضلاء شعراء عهدسلطان سعدالدین قتلغ خان ست که از فرمانروایان خراسان در مائة سادسه بود واین شعرش که درقطعهٔ توصیف بنای ایوان شاهی واقع شده مشعر به زنده بودن ممدوح و مادح تاسال نود ویکم مأته سادسه (۵۹۱) ست.

در سال پانصد و نود و یك تمام شد
دائم چو خلد بر همه عالم خجسته باد

قصائدش درمدح سلطان قتلغ خان ودستورمعظمش نظام الملك صدرالدین محمد ابن محمد که اینك پیش نظر احقر ست بعض اشعار از آن برچیده حوالهٔ زبان خامه میشود.

خیز ای سپهر حسن ترااختر آفتاب
تا افگنیم در افق ساغر آفتاب

چون یوسف زمانه توئی پس روا مدار
تا افسر جمال نهد بر سر آفتاب

ی طره و جبین تو بستان طراز خلد
هرگز ندید سایهٔ طوبی بر آفتاب

. . .

خورشید پیش ابرهٔ سیمین عارضت
دیبای هفت رنگ بهار آستر گرفت

چشمت که شد دریچه عصمت سرای جان
از غمزه بین که تیغ اجل در گهر گرفت

از سینه کاروان غمت گرم میرود
با آنکه اندهٔ تو براو رهگذر گرفت

زان آبروی حسن تو هر دم زیاده گشت
کز خاك پای آصف ثانی اثر گرفت

و الا نظام ملك و زیر سحاب دست
کز فیض کلك او شجر ملك بر گرفت

. . .

ای کلك خوشخرام تو سرو بهار ملك
توقیع مشك فام تو زلف عذار ملك
بی کو توال عدل تو فرسوده گشته بود
از منجنیق حادثه برج حصار ملك
فرمان کرد گار برین جمله رفته بود
کز کلك بی‌قرار تو باشد قرار ملك

. . .

دیده تر دامنم گشت ست دریائی از آن
صد گهر بر صفحهٔ رخسار غلطان یافتم
لعبت چشمم چه کرد آخر که‌از بس‌شرم او
صد سرشك لعل بر رخسارهٔ کان یافتم

. . .

هر صبحدم که شاهد مهروی خاوری
از روی دهر محو کند خال عنبری
فراش غیب چشمهٔ خور شید را کند
قندیل سان معلق ازین طاق چنبری
صبح پگاه خیز شود بی قدم روان
پیش عنان خسرو گردون بچا کری

وله رباعی

گردون که بعشوه طاق چون ابروی‌تست
در بند جفا و جور چون گیسوی تست

بر حاشیهٔ سوسن آزاد از مشک
بنوشت خطی که یاسمن هندوی تست

شمس:ـ مولانا شمس‌الدین ابن علی ابن ملک‌داد تبریزی. معروف بشمس تبریز، ازاکابر اولیاء واعاظم کملاست مولانا جلال‌الدین رومی در القاب وی نگاشته «المولی‌الاعز الداعی الی الخیر خلاصة الارواح سرالمشکوة والزجاجة والمصباح شمس‌الحق والدین نورالله فی الاولین والاخرین» و شرح حالات فضائل و کمالاتش در «نفحات الانس» و ذکر کتب‌سیر اولیاء اللهمسرود است مولانای روم درخدمتش عقیدتی کامل داشت ومولانا شمس الدین باختلاف اقوال مرید شیخ ابو بکر سله باف یاشیخ رکن‌الدین محمود سنجابی یابابا کمال‌خجندی بود ودر سنه ششصد و چهل ودو بقونیه مولانا روم‌را باوی صحبت در گرفت، هفت کس از بد طینتان که از آن جمله علاءالدین محمد خلف ناخلف مولانای‌روم بود درسنه خمس و اربعین و ستمائه (٦٤٥) شهیدش کردند وقتیکه تیغ برو راندند نعره‌ای زد که‌قاتلان ببیهوش افتادند وهر گاه بهوش آمدند غیر از قطرهٔ چند خون چیزی نیافتند از آن روز نشانی ازوی قدس‌سره پیدا نشد وهر یکی ازآن مقاهیر سبعه ببلاهای صعبه مبتلا شده جان دادند.ـ ازاشعهٔ کلام شمس این شعرست:

در طوف حرم بودم دی مغبچه‌ای‌میگفت
کاین خانه بدین خوبی آتشکده بایستی

شمس :ـ میرشمس الدین علی طهرانی بود این بیت صفت تاریکی شب از کلام اوست:

سیه زان سان که هنگام تکلم
زبان راه حکایت میکند گم

شمس‌یزدی:ـ انوار علوم از روی تابانش می‌درخشید.ـ ترک یزد کرده و درهرات اقامت گزید، نوبتی بخاطرش گذشت که ملایان باندك مایهٔ‌علمی برسر منبر نشسته زبان بتذکیر می گشایند، منکه اعلم ازآنها هستم چرا مجلس وعظ نیارایم و برین قصد مردم‌را مطلع نموده، روز جمعه‌درجامع هرات بعدادای‌نماز

برمنبر برآمد و بمعاینهٔ ازدحام خلائق هیبتی دلش‌را فرو گرفت که‌زبانش آشنای حرفی نگشت، ناچار گفت که ای عزیزان ازعلم وفضل من بخوبی واقف‌هستید، مگر چندانکه فکر میکنم اینوقت چیزی بخاطر من نمی‌رسد، پسرش محمّد نام‌جواب داد که ای‌پدر بزرگوار ازمنبرفرود آمدن‌هم بخاطرت نمی‌رسد ، پس‌ازمنبر نزول کرده راه خانهٔ خودش گرفت ازوست، رباعی:

دل گفت بیار رفتـه جز جان نرسد
جـان رفت ولی بیـار آسان نرسد
اکنون تن خسته بر جناح سفرست
ترسم که بجان رسد بجانان نرسد

شمسی بدخشی:- از معاصران ملا جامی‌ست،

کاکلت چنـد بگرد مه تابان گردد بسر خود بگذارش که‌پریشان گردد

***

چشمان من برویت در عاشقی چنانند
کز رشك یکدگر را دیدن نمی تواننـد

شمعی همدانی: - نبیرهٔ حسن‌خان حاکم همدان بود.

گاه می‌خندد چو برق و گاه میگرید چوابر
خیرباشد (شمعی) امشب خانه روشن‌میکند

شمیم:- مولوی احمدحسین‌ابن‌مولوی‌امین الدین‌احمد لکهنوی بود..،

بیا بسیر گلستان که پیش قـامت تو
ز لاف خوش قدی خود شود خجل شمشاد

شمیمی:- سیدعالی نژاد خطهٔ یزدست.

گر جان طلبد از تو غم دوست (شمیمی)
تقصیر مکن خاطر هم خانه ضرورست

شوخی خوانساری:- معروف به بابا شوخی طبعی شوخ داشت‌و ازمحاصل

باغهای خود گذر اوقات مینمود. رباعی،

پیری که بعاشقان نشان ست منم
در عشق تو مشهور جهان ست منم
هر جا که جوانی ست بود پیر و پیر
آن پیر که پیر و جوان ست منم

شور:- تخلص جارج پیش صاحب معروف بشور صاحب خلف مستر جان پیش صاحب ازقوم فرانسیس که شعبهٔ ازنصاری‌اند - اجداد شور از وطن به هندوستان رسیدند وهمین جا توطن گزیدند اگرچه مولد ومنشاش ضلع علی گره ست، لکن درین زمان که از ترکه جد فاسدش مالی وافر بوی رسیده در شهر میرتهه بکمال فراغ بال و رفاه اقامت دارد و علی‌الدوام باداره کاس وجام‌مدام‌شام را بصبح وصبح را بشام می‌آورد. رئیس باوقار وخلیق وخوش طبع ویار باش و مروت شعارست، بموزونی طبع وجودت ذهن ورسائی فکر مضامین لطیفه را بسلك اردو وفارسی منسلك می‌سازد ودیوان ریخته ریختهٔ خامه اش حلیهٔ طبع پوشیده مطبوع طبایع گردیده ووی از دوستان منشی فداحسین غریق کویلی ست که ذکرش درباب غین معجمه آید واین ترجمه واشعار شورمنتخب از آنست که‌غریق برای درج این تذکره لطف کرده.

بنگاهی دلم ر بود آن شوخ
عقدهٔ مشکلم گشود آن شوخ
از حنا رنگ تازه شد پیدا
غیرت صد بهار بود آن شوخ
سوختم سوختم ز آتش رشك
دربر غیر چون غنود آن شوخ
جان بده (شور) بردر تاثیر
شکر آه ترا شنود آن‌شوخ

***

چاره گر فکر مکن عاشقم بیمار منم
داروی درد منم درد دل آزار منم

قیس زان روز که جان داد بعشق لیلی
زینت دشت منم رو نق کهسار منم
حاجتی نیست که خواهم بغم یار انیس
صورت یار منم مونس غمخوار منم

شورش:ـ سیدعلی لکهنوی تلمیذ میرزا قتیل ست،
که بازتازه بلا بر من نزار آورد
که دلربای مرا بر سر مزار آورد
...
یار من آئین دلداری نمی داند هنوز
کشتهٔ غم کرد و غمخواری نمی داند هنوز

شورش:ـ محمد مهدی بلگرامی خوش فکر و نیکوتلاش بود ودر شهر باندا بەرفاقت نواب ذوالفقار بهادر اوقات بسر می نمود دراواسط مأتة ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) راه آخرت پیمود.
خون بها می طلبد کشتهٔ شمشیر جفا
ای ستم پیشه بخونش کف پا رنگین کن

شوری:ـ از کلام نمکینش در دلها شوری ست،
چه باشد حال بیماری که امروز یقین داند که خواهدمردفردا

شوریده اصفهانی:ـ به بابا شوریده معروف بود. رباعی:
در عشق تو بسکه نا صبور افتادم از بادهٔ شوق بی شعور افتادم
از شومی بخت بد بیك لغزیدن صد ساله ز خاطر تو دور افتادم

شوقی:ـ از سادات تفرش بوداوراست:
در گلستان نفسی زلف بر افشان که دگر
غنچه دلتنگ با مید صبا ننشیند
...

گوئی بر آتش جگرم دامن صباست
هر نالهٔ که بلبلی از دل بر آورد

. . .

دلم گرم‌ست از مهرت مشو با هرخسی همدم
مباد این شعلهٔ نارك مزاج ازجوش بنشیند

. . .

ازحسرت سوزجگر و آتش سینه
انگشت گرفته بدهن شمع مزارم

***

نمیخوری غم آشفتگان و میترسم
که غیر طره نماند ترا پریشانی

شوکتی:- محمد ابراهیم اصفهانی مردی شوریده بود- دوبارازوطن بهندوستان آمد بار اول چندی باظفرخان بسر برده بوطن بازگشت و بار دوم باراجپوت‌پسری سری بهم‌رسانید، آخر بکمال ذلت وخواری ازدست معشوق شربت شهادت‌چشید.

اوراست:

بتماشا گه خورشید جمالت امروز
آفتاب آمده و از همه‌کس گرمتراست

. . .

بر رخت گستاخ اگر دیدم نگاه اولست
می‌توان بخشید خونم را گناه اولست

. . .

بر خاست پی رقص وزصد دلشده جان برد
تا بی‌بکمر داد و دلم راز میان برد

. . .

دیدی از دورم و دانسته تغافل کردی
خوب کردی که ترا خوب تماشا کردم
. . .
الفت بیگانگان برد از دلم یاد وطن
غربتم میکشت گر یك آشنا میداشتم
. . .
شمع و گل و پروانه و بلبل همه جمعند
بی درد بیا رحم به بی تابی من کن

شهاب:ـ شهاب الدین از شیوخ هندوستان بود.

ای مه بفلك مثل تو تابان قمری نیست
در روی زمین مثل تو زیبا پسری نیست
عمریست که من خاك شدم بر سر کویت
وز ناز ترا بر سر خاکم گذری‌نیست
من بی خبر افتاده و خلقی بشما تت
تو خفته بصد ناز واز اینت خبری‌نیست

شهاب :ـ شهاب الدین ترشیزی معروف بملاعلی از مناظران شیخ آذری بود.

چو پرده از رخ چون آفتاب بر داری
بجان و دل کندت مشتری خریداری
کمند زلف چو بر بام آسمان فگنی
ستاره را بزمین بوس خویشتن آری
فرونشان‌خم آن زلف راکه توبه کند
سحر ز نافه گشائی صبا ز عطاری

شهاب:ـ شهاب‌الدین سهروردی ـ شیخ الشیوخ مقرب بارگاه ربانی و

سرحلقهٔ اولیاء یزدانی بود، شیخ‌سعدی شیرازی‌وشیخ بهاءالدین‌زکریاملتانی وشیخ حمیدالدین‌ناگوری‌ومیرسادات‌حسینی‌ازمریدان‌وی‌بودند و کتاب«عوارف‌المعارف» و «اعلام‌التقی» از مصنفات اوست وصال آن بی‌مثال در سال ثنتین و ثلثین وستمائه (۶۳۲) و مزار شریفش در بغدادست یزار ویتبرك بهـاین رباعی‌ازوست:

بخشای بر آنکه بخت یارش نبود — جز خوردن اندوه تو کارش نبود
از عشق تو حالتیش باشد که در آن — هم با تو و هم بی‌تو قرارش نبود

شهاب:ـ شهاب‌الدین غزنوی‌فرزندمولانا رشیدالدین از ستایشگران‌بهرام شاه بود ودر سنه ثمان وتسعین وخمسمائه (۵۹۸) نداء ارجعی‌شنود، روزی کسی برایش چند دسته‌گل و نرگس اهدا نمود وی در رسیدش نوشت:

شاخکی چند نرگس رعنا — گلکی چند تازه و چیـده
آن همه دیده های بی پرده — وین همه چهره های بی دیده

...

ابری خوش‌ست پرده بر آفاق میکشد
دل سوی ساقیان سمن ساق میکشد

دستان مرغ پـرده عشاق مـی‌زند
غیرت گرفته دامن عشاق می کشد

شهاب:ـ شهاب‌الدین قاضی از روشن‌خیالان ماضی‌ست.

ترا عاشق فراوان شد من از غم ناتوان گشتم
تو عاشق دوست گشتی من بکام دشمنان گشتم

شهاب:ـ شهاب‌الدین کرمانی از خواجه‌زادگان بود، رباعی:

یا رب که مرا صحبت جان بی‌تو مباد — وز هستی من نام و نشان بی تو مباد
انجام زمانه یکزمان بی تو مبـاد — کوتاه کنم جمله جهان بی تو میاد

شهاب:ـ شهاب‌الدین مقتول‌ـ از حکماء اشراقیه بود حکمت اشراق و هیاکل ازتصانیف اوست و در علم سیمیا فردبود و بعمر سی‌و هشت سال پنجم ماه

رجب سنه سبع‌وسبعین وخمسمائه (۵۷۷) بفتوای علمای شرع درعهد سلطنت‌سلطان صلاح‌الدین مقتول گردید. (۱)

سرو سهی یا ماه تمامت خوانم یا آهوی افتاده بدامت‌خوانم
زین هرسه بگوی تا کدامت خوانم کز رشك‌نخواهم که‌بنامت‌خوانم

شهاب: ــ ملا شهاب‌الدین‌هروی ــ از هرات.ر رکاب ظهیرالدین بابربادشاه هندوستان رسیده واز مقربان بارگاه گردید و درفن معما مهارتی داشت و درسنه ثنتین و اربعین وتسعمائه (۹٤۲) دنیای دنی‌را گذاشت.

جفا و جور تو کم شد مگر شدی آگه
که من بجور و جفا نیز خوشدلم از تو

شهابــ میرزا عمران بیگ‌مازندرانی ــ درهند رسیده ملازمت نواب‌عبد-المطلب خان داروغهٔ داغ تصحیحه گردیده ودر اطراف اکبرآباد بر دست قطاع الطریق بعمر چهل سال‌مقتول گردید ــ از اشعارش‌جز این شعر ازرزم‌نامه‌ذوالفقار الدوله در «آفتاب عالم‌تاب» نیست.

نیم چون شما آرزو مند بزم من واسب و شمشیر ومیدان رزم

شهباز: ــ قلندر سبزواری یا نیشابوری بود.

ترا که زلف برخ چون کمند عیاریست
بر هگذار دل و دیده دام طراریست

تو یوسفی و بهر گوشه صد هزار عزیز
گرفته نقد دل و جان پی خریداریست

شهرت دماوندی: مشهور بمعنی بندی‌ست :

در دست روزگار چو شمشیر آبدار آیم بکار خلق ونیایم بکار خویش

شهرت: ــ شیخ تاج‌الدین احمدبن‌شیخ فخرالدین عرف شیخ ابادن متوطن قصبهٔ بجنور بحوالی شهرلکهنو ــ طبع موزون دارد ودر فارسی و اردو شعرمیگوید

(۱) در کشف‌الظنون سال وفاتش پانصد و هشتاد وهفت نوشته ــ مؤلف

و باوالد ماجد طریقهٔ دوستی می‌پیماید وتا تحریر این نامه درلکهنو بکجداومریز میگذراند. ازوست:

خوبان کجا زعاشق بی دل وفـا کنند
هر گز امید نیست که ترك جفا کنند

(شهرت) بگفتگوی بتان گوش د ل منه
بی شبهه عاقبت بتو روز ی دغا کنند

...

ماسوختیم خرمن ناموس و ننگ را زان پیشتر که آتش سوزان بسنگ بود

...

همچو مجنون دامن کهسار خوش می آیدم
لاله سان بر سینه دارم داغ سودای د گر

...

چشم فتان و بلا گیسو و مژ گا ن آفت
دیدم ا لقصه پر آشوب د یار عارض

شهرت:ــ مولوی محمد امجد ــ اصل نامش امجدالاسلام ابن نواب امیر الاسلام خلف نواب قدرة الاسلام ولد نواب ظهور الاسلام خان معروف بنواب ظهور الحق رئیس محلهٔ قنوجیان قصبهٔ گوپا مومن اعمال سرکار خیرآباد مضاف بصوبهٔ اختر نگراودست و نسبش بنواب بدرالاسلام خان قنوجی گوپاموی برادر نواب امیر الهند والاجاه محمد علیخان بهادر فرمانروای ملك آرکات میرسد و با نامه نگار ضابطهٔ برادری و رابطهٔ اتحاد مستحکم دارد ــ دوازدهم ذی‌الحجه سنه ثالث وستین از مأته ثالث عشر (۱۲۶۳) پا بعرصهٔ وجود گذاشته و در سن تمیز همت بکسب فضائل گماشته از علوم رسمیهٔ ضروریه معقول و منقول بهرهٔ کافی بر داشت و به موزونی فطری از بدو شعور میل بشعر و شاعری داشت، درابتدا اصلاح سخن ازعم مکرم خود نواب نصیرالاسلام خان نصیر میگرفت، و هنگام نگارش این سطور که مقیم شهر بهوپال وملازم آستانهٔ جناب رئیسهٔ معظمه این دارالاقبال ست استفـادهٔ

این فن ازاوستادی مولوی محمد احسن احسن بلگرامی مینماید وجادهٔ هر گونه نظم می‌پیماید اگر همچنین متوجه باینجانب ماند در سلك شعراء نامور منسلك تواند گردید، پیشتر ازین بتخلص «مخمور» شهرت داشت اکنون بفرمودهٔ جناب مستطاب معلی‌القاب نواب امیر الملك والاجاه سید محمد صدیق حسن خان بهادر شهرت پذیرفت دارندهٔ جهان اورا دیر گاه دارد. ازوست

از بسکه بسودای تو جان باخته تنها — کافی نشود دامن صحرا بکفنها
ازپرش آن جان بسلامت نتوان برد — اجفان (۱) پی شمشیر نگاهند جفنها
از بهر تماشا نروم سوی گلستان — دل میکشدم ناله مرغان چمنها
ای مظهر نیرنگ بهار تو چمنها — از پرتو حسنت شده مسجود وثنها

...

ای زلف مشکفام تو شام مراد ما — وی عکس روی روشن تو بامداد ما
بر عارضت ندوخته ام چشم آرزو — ثبت ست بر جریدهٔ حسن تو صاد ما
بی صرفه سوختیم بشوق صفای دل — گشته غبار آئینهٔ مار ماد ما

...

ساقی جام بکف جلوه فر و ش ست امشب
توبهٔ از توبه که لطف خور و نوش ست امشب

...

آن بت دشمن دینی که بیك غمزهٔ تو
راه بت خانه گرفتند مسلمانی چند
واقف از رسم و ره زهد نگردی مخمور
تا میسر نشود صحبت رندانی چند

...

درد بر خاسته در سینه بغم خواری دل
داغ بنشسته به پهلو بعزا داری دل

---

(۱) اجفان جمع جفن بمعنی نیام شمشیر ــ مؤلف

زخمها دارد و محو خم ابروست هنوز
منصفان قابل تحسین ست جگر داری دل

خواست مشاطه کشد شانه بز لفش لکن
موی در شانه نگنجید ز بسیاری دل

...

نداری دل چو دلداری نداری　　در آزاری گر آزاری نداری

شهری:- از مشاهیر زواره بود و در علم ریاضی و نجوم از ذوی‌المهاره.

ندانم آنکه بدرگاه کعبه روی نهاد　　بعذرخواهی آن ریك آستانه‌چه کرد؟

☆ ☆ ☆

ز بزم وصل تو شب بر نمی توانم خاست
که بیم هجر تو سر در کنار من آورد

شهود:- بزعم قاضی اختر از نازك خیالان هندست گاهی شهود وجائی شهودی تخلص می آورد. ازوست،

آنانکه بر سر از تو گل غم نهاده اند
چون گل بسینه داغ غمت کم نهاده اند

چون آبرو دهد رخ غم را بشست و شوی
بر عندلیب منّت شبنم نهاده اند

در حیرتم که گوشه نشینان زیر خاك
دور از رخ تو چون مژه برهم نهاده‌اند؟

* * *

شاهدان با هر که آغاز تکلم کرده اند
حرف آخر گفته اند اول تبسم کرده‌اند

...

دلم هر گه بچین گیسوی جانان وطن سازد
بلی دیوانه در زنجیر طرح انجمن سازد

شهوددهلوی: از عیدهٔ اصنام هند بود.

نگهدارد شکار لاغرم ناموس صیادی   که با دست تهی از صید گاه امروز می آید

شهودی گیلانی: مردی عشق طبیعت بود و با یکی ازخویشان قاضی یحیی لاهیجی سری داشت، قاضی ازین ماجرا بهم بر آمده حاضر آورده حکم قتلش نافذ فرمود، درآن هنگامه معشوقش دررسید شهودی بمعاینهٔ جمالش بیخود بر زمین افتاد، قاضی ازینحالت برعشق صادق وی پی برده ازسر قتلش در گذشت و نوازش نمود

رباعی

دل آتش غم بر سر خود بیخته دید   در کوی تو صد هزار خون ریخته دید
در زلف تو رفت تا قراری طلبد   آنجا دو هزار چون خود آویخته دید

شهودی:- میرزا محمدعلی یزدی. بعهد اکبر بادشاه در هندوستان رسیده منظور نظر عاطفت امراء عهد گردید این چند شعر از مثنوی «عدم نامه» اوست:

هر جسد کان بزیر افلاك ست   اولش خون و آخرش خاك ست
اول اندر کنار ما در خون   پرورش یافته ز حد بیرون
آخر اندر کنار مادر خاك   از نقوش وجود گردد پاك
چند روزیست زندگی جهان   عاقبت کل من علیها فان
هر وجودیکه گرددآن ظاهر   خاك در خاك میشود آخر
رفته عیسی اگر بچرخ برین   عاقبت خاک می شود بزمین
آنکه آمد خلاصهٔ لولاك   در مدینه چو گنج شد درخاك

شهودی:- میرحسین خراسانی وجودش از خاك خراسان و منما و منشاء او اصفهان ازین رو بعضی اورا اصفهانی نوشته،

من بیدل ز هر کس قصهٔ آن سیمبر پرسم
چو گوید خویش راغافل کنم بارد گر پرسم

شهید:- راجه بهگوان سهای لکهنوی جدرتن سنگهه زخمی بود.

فریاد از ین شهر پر آشوب که طفلی
بی هیچ مرا کشته و فریاد رسی نیست

***

لب شکوه وا مگردان بجفای یار خو کن
اگر ای دل بلا کش هوس وصال داری

شهید:- شاه غلام حسین از مردم ذی‌شعور غازی‌پور بود.

خون شد بدل از شوخی لعلت هوس ما
پیچد رگ یاقوت بتار نفس ما

آوارهٔ غربت شده اشکم ز فغانها
از راه برد قافله بانگ جرس ما

. . .

عقدهٔ ما نیست در بند گشاد ناخنی همچو گوهر کارها دارد گره در کارما

وله رباعی

ای دل سر و کار با عجب سلطانی ست من مور ضعیف واوسلیمان‌شانی‌ست
هر لحظه بجرعه ای خرابم دارد در خانهٔ مور شبنمی طوفانی ست

شهید:- لاله ملك از مردم هندست.

شهید از کف مده دامان خون آلوده شاهد را
که روز حشر دیگر شاهدی پیدا نخواهدشد

شهید:- مولانا شیخ ابوالحسن بلخی در علم و فضل یگانهٔ روزگار بود و سلاطین آل سامان تعظیم و توقیرش مینمودند و وی بررودکی شاعر تقدم زمانی دارد. رباعی.

دوشم گذر افتاد بویرانهٔ طوس دیدم جغدی نشسته بر جای خروس
گفتم چه خبر داری ازین‌ویرانه گفتا خبراین‌است که‌افسوس‌افسوس

شهید:- میر تقی قلی بیگ فیض آبادی خراسانی الاجداد بود.

من نه از خود همره جانان بمنزل میروم

همرهش دل میرود من همره دل می روم

شهیدی: ـ شاه ابوالمعالی کاشغری. بنظر تربیت محمد همایون بادشاه کارش گرفت شاه اورا بجای فرزند میشمرد، تا آنکه روزی در مستی شراب قزلباشی را کشت ورثهٔ مقتول استغاثه ببادشاه بردند قاتل قبائی که ابره‌اش از مخمل سیاه و استرش از اطلس سرخ بود پوشیده بحضور شاهی حاضر آمده بر در انکار زد بیرامخان خانخانان این شعر بر زبان راند.

نشان شیروان دارد سر زلف پریشانش

دلیل روشن است اینك چراغ زیر دامانش

بادشاه بخندید و دم مقتول مظلوم منهدر گردید، همین شاه ابوالمعالی شهیدی است که در دور اکبری مصدر انواع فساد و فتن گشته بر کابل تسلط نمود و بحسن تردد میرزا سلیمان دستگیرش کرده به محمد حکیم میرزا سپرد. محمد حکیم میرزا بقصاص والده خود اورا در سنه تسع و سبعین و تسعمائه (۹۷۹) بقتل رسانیدو آنچه در بعض تذکره درباب الف ابوالمعالی مشهدی نوشته همین ابوالمعالی ست که از غلطی ناسخان به‌مشهدی بمیم مشتبه گردیده ودر «نشتر عشق» نگاشته که میرزا ابوالمعالی از میرزایان دفتر و مشرف اصطبل شاه عباس ماضی بود و شعر همین شاه ابو المعالی بنامش آورده نمی‌دانم که هر دو متحدند یا مختلف کلام شهیدی اینست:

جان من هم صحبت اغیار بودن نیك نیست

جزمن بیکس بهر کس یار بودن نیك‌نیست

برامید وصل خوش می باش در کنج طرب

نا امید دولت دیدار بودن نیك نیست

...

بیمار هجران تا بکی بر بستر مردن فتد
پردیر کردی ای اجل در خانه‌ات شیون فتد

شهیدی:— میر محمد هاشم لاهیجی مردی تارک و قاطع تعلقات بود۔

گیرم آزاد شوم منزل آسایش کو — بی‌نشیمن همه جا مرغ هوا در قفس ست

...

تا بعاشق میرسد روز قیامت میشود — بسکه ازذوق خرامش راه‌میبالد بخویش

...

محنت پیری درایام جوانی دیده‌ام — خویش را تادیده‌ام در ناتوانی دیده‌ام
شدفشارقبر برمن‌تنگ‌چشمیهای‌خلق — آنچه‌درمرگ‌ست‌من‌درزندگانی‌دیده‌ام

شیخزاده‌لاهیجی:- خلف ابوسعید لاهیجی از خلفاء سلسله نوربخشیه‌است و شیخزادهٔ بورانی هموست که مولدش بوران بود. رباعی:

هر چند که دل‌بوصل شادان کردیم — دیدیم که خاطرت پریشان کردیم
خوش‌باش که‌ماخوی‌بهجران کردیم — برخود دشوار بر تو آسان کردیم

شیخی اردبیلی:— از ارباب طبائع سلیمه‌ست.

شیخی ز نامهٔ عمل ما مپرس از آنك — ما زآب دیده‌نامهٔ اعمال شسته ایم

شیخی‌ماوراءالنهری:— از معاصران امیرعلی شیر بود،

این نه داغی ست که بر سینهٔ سوزان من‌ست
مهر عشق‌ست که از مهر تو برجان من‌ست

...

تو کز سوزم نه‌ای واقف دلت بر من نمیسوزد
مرا میسوزد ازغم جان ترا دامن نمیسوزد

شیدالاهیجی:— معاصر میرزا طـاهر نصرآبادی ست.

در لذت ست کام قناعت بنان خشک — مغزست در دهان هما استخوان خشک

شیدا:— مولوی امان‌الله متوطن قصبهٔ بلیاقریب بندر هو گلی‌ست مستجمع

علوم عقلی ونقلی بود و در صنائع و بدائع شعری دستگاهی وافی داشت:

مگیر لب ز لب جام تا که دم با قیست
بنوش می اثری تا ز جام جم باقیست
کجاست صورت آزادگی دگر دل را
بدم زلف بتان تا که پیچ و خم باقیست
چه طرح عیش در افگنده ای تو ای شیدا
بمحفلی که نه کیخسرو و نه جم باقیست

شیری سیالکوتی:- تقی اوحدی او را شالی کوب لاهورانگاشته، غـزالی مشهدی این قطعهٔ خود بشیری نوشت.

شیری اگر چه در فن اشعار دلفریب
هر کس رسید از دل و جان اهتمام کرد
لیک از برای اهل سخن کاخ فضل را
سعـدی بنانهاد و غزالی تمـام کرد

شیری در جوابش این قطعه فرستاد:

سعدی نهاد کاخ سخن را بناولی ‏ جامی بیمن همت عالی تمام کرد
درحق‌شعر گرچه‌غزالی‌ست‌بی‌نظیر ‏ در سلك اولیا نتواند مقام کرد

***

سرم از طعنهٔ ارباب خرد در پیش ست
روی بنمای که تا گرد سر من گردند

...

از آتش من جان فضیحت گر من سوخت
چون خس که باصلاح چراغ آید و سوزد

...

گفتم آسایش گیتی که بگفتند کجاست؟
گفت در خواب نمایند ولی خواب اجل!

***

ای جفا جو که میان بسته بعزم سفری — وای بر مردم‌شهری که تو آنجا گذری

شیری:- مولدش قصبهٔ کوکوال از اعمال لاهورست این همان شیری ست که در «شمع انجمن» بشیری لاهوری و در «نگارستان سخن» بشیری کوکوالی ذکر یافته و بعض تذکره نویسان این شیری وشیری سیالکوتی رایکی‌دانسته‌اند و در «آفتاب عالم تاب» هردورا جدانگاشته و نام این شیری شیخ عبدالحی نوشته ودر «نشتر عشق» گفته که شیخ عبدالحی پدروی فاضل و خوش طبع و قاضی دار-الحکومة شرع بود- بالجمله وی ازوالد خود اکتساب علم وفضل نموده‌درشاعری قدرتی بهم رسانید که دریك شب سی و چهل غزل برشتهٔ نظم میکشیدوازملازمان و مداحان محمد اکبر بادشاه بودودر مدح خان اعظم کوکلتاش مقطعات‌قریب‌هزار بیت‌انشاء کرده، نامش جهان افروز گذاشته و در سنه اربع و تسعین و تسعمائه (۹۹٤) همراه زین خان کوکلتاش و راجه بیربل بمحاربهٔ افاغنهٔ کابل رفت، همپای راجه بیربل بعد ترددات شیرانه جان باخت. اوراست:

گذشتگان همه عشرت کنید کاسودید — چرا که‌عیش برون رفت از زمانهٔ ما

...

بستم بنامه تار سفید و اشارت ست — کز دوری‌تو‌در‌رگ‌جان خون‌نمانده‌ست

...

هر اشك که ازچشم من غمزده ریزد — طفلی‌ست که ازصحبت‌مردم بگریزد

...

ناوکش پیکان زر دارد که بخشد بعد فتح
خسته را مرهم بها و مرده را وجه کفن

...

چرا ای اشك در چشم ازو داع یار میگردی
کجا بودی که اکنون مانع دیدار میگردی
سرا پا جانی ای باد صبا در قالب شوقم
سرت گردم مگر در کوی او بسیار میگردی

شیری بیگ شیرازی همدانی :- برادر اشکی همدانی بود و در معارك شعر شیریها مینمود.

بر سر خوان محبت لقمهٔ دیگر نشد غیر پشت دست حسرت روزی دندان ما

...

افسرده‌ام مخوان که سمندر بصد نیاز سازد بگلبن قفسم آشیان هنوز

شیونی قائنی:- کلامش را خاصیت دلنشینی ست. رباعی:

دارند ز ما موحد و مشرك ننگ وین هر دو ز ننگ هستی ما دلتنگ
از طاعت ما بهست کردار یهود از سبحهٔ ما به ست زنار فرنگ

باب صاد مهمله

صابر:- از اکابر سادات اصفهان و ذی عزت و شأن‌ست. دردور شاهجهانی وارد هندوستان شده بواقعه نگاری عزامتیازیافت، این رباعی در مدح اعظم خان از او ست:

خورشید گلی ز باغ اعظم خان ست می را طرب از ایاغ اعظم خان ست
ماهی که جهان منوّر ست از نورش یك پرتوی از چراغ اعظم خان ست.

صابررازی:- از خطیبان شهر ری بوده.

گهی که تیر ترا ازدل رمیده کشم بدین بهانه که‌پا کش کنم‌بدیده کشم

صابر:- عود نواز معروف باوستاد صابر در زمانه شاه طهماسب صفوی در فن موسیقی و عودنوازی سر آمد ماهران این هنر بود:

طرّاری آن طره رخسار تو پیداست هرجا که رود ذره بمهتاب نماید

صابر:۔ میر دلدار حسین بلگرامی در علم ضروریه استعدادی داشت ودر شهر کانپور بملازمت انگریزی بکمال دیانت بسر می برد.

بیفگن سوی من تیر نگه ابرو کمان من
به پیکان خدنگ ناز منت نه بجان من

صابری:۔ از شعراء بی‌نام و نشان‌ست.

بدل تا آشنا کردم غم جانانهٔ خود را
ز جان بیگانه می بینم دل دیوانه خود را

صاحب:۔ سید عالم متوطن قصبهٔ مارح و خلف سید خورشیدعلی خورشید بلگرامی بود در نکته‌سنجی و سخن سرائی از شعراء نامی. اوراست:

وه چه سازم مهوشان شهر کز طاق بلند
شیشهٔ ناموس من افتـا د از دست شما

...

آنکه آرایش تن جامهٔ آل ست او را
از دل خون شدهٔ ما چه خیال ست او را

محفل صاحب دلداده بهشتی عجبی ست
تا نظر بر رخ آن حور جمال ست او را

...

تا چند کشد شوق تماشای تو ما را
از پرده بر آ ای بت بی رحم خدا را

...

پروانه ببزم آمد و بلبل بچمن رفت ره نیست‌درآن کومن‌بی‌برگ‌و نوارا

...

ناصحا طول مفرما سخن آرائی را من نادان چه شناسم ره دانائی را

☆☆☆

خون صد بوسه توان خواست از آن نا انصاف
آنکه خط را برخ یار دمیدن آموخت

. . .

بی‌تو ای کافر بیدرد و مسیح بی‌رحم کار بیمار فراقت بخدا افتاده

صاحب:- ملافصیح الدین ازخطهٔ کبود جامه مضاف باستر آباد بود-ازین ست که بعضی اورا استر آبادی و برخی کبود جامه نوشته‌اند مدتی درخدمت‌امیر علی شیر بسر نمود، آخر بحضور سلطان‌حسین میرزا باریافته بداروغگی کتابخانه مأمور گشت- شاعر نکته‌سنج فصیح‌البیان بود ودر تاریخ گوئی یگانهٔ دوران، در مرثیه‌امیرعلی شیرقصیدهٔ طولانی دارد که ازمصراع اول هرشعرش تولد وازمصراع دوم تاریخ وفات آن امیر بر میآید و خودش در استر آباد سنه سبع عشر و الف (۱۰۱۷) اسباب زندگی ازین عالم اسباب برداشت، اوراست:

شاخ گل ما نشناسیم ولی میدانیم کان پریچهره باین‌رنگ قبا میپوشد

و این چیستان شمشیر هم ازوست.

آن چیست کزسران جهان برسرآمده آنرا که برسر آمده از پا در آمده
هاروت وار رفته گـهی سر نگون بچاه گاهی‌زچه چو یوسف مصری‌بر آمده
بحریست هولناك ولی این عجب که او از حوت همچو یونس پیغمبر آمده
صوفی مثال گشته سر انداز گاه رقص آنگه چو شیخ شهر بخلوت در آمده
با آنکه نیستش قلم امـا قلم زن ست هرچند بی‌زبان ست زبان آور آمده

صاحب:- ملامسیح معروف‌بمسیحا کاشی نظمش شعری نظام و نثرش نثره نثار . اوراست:

در گرد راه گرم روان برق سوده‌است چشم کسی مباد پی کاروان ما

. . .

چو صیدی کو بلشکر گاه افتد دلم افتاده در دام نظرها

. . .

من یك از معتکفان حرم دل بودم — یوسف حسن تو آورد ببازار مرا

...

خود را ندیدتا برخت دیده باز کرد — آئینه دل بدست تو داد و ز خویش رفت
زور شراب عشق نگر در حریم یار — آمد فقیه جانب مسجد بدوش رفت

...

از بر لیلی و شان مگذر که مجنون میکنند
چون اسیرشان شدی از شهر بیرون میکنند

...

شکرلله که درین گلشن پر گل صاحب — یك قفس وار بدل جای طپیدن دادند

...

برزخم مشك بستم و بر دل نمك زدم — آسودگی بطالع من بیشتر نبود

...

بر نهال قد او باد اگر تند وزد — خون بلبل چکد ازشاخ گل نسرینش

...

تا من بنای جور تو ویران نمیکنم — از گریه منع دیدهٔ گریان نمیکنم

...

خوش فتادست خرابی به‌پی‌منزل من — من ندانم که چه‌دیده‌ست در آب و گل من

...

اشکم از دیده بدامن‌همه خونین آمد — شسته شمشیر درین‌چشمه‌مگر قاتل‌من

صادق:– آقا صادق‌ازمردم ایران‌ست در هند رسیده مرافقت‌نواب‌دانشمند خان گزیده بود.

رحم میآید مرا بر بلبل آن‌بوستان — کز نزاکتهای گل‌فریادنتوانست کرد

صادق:– آقا محمدصادق از سادات اصفهان بود. ازوست:

بوی گل امشب‌زدود شمع میآید مگر — بلبل اشکی برسر خاکستر پروانه‌ریخت

...

جائیکه ترك سر قدم اولین بود غفلت نگر که طره بدستار میزنند

. . .

خبر زنشهٔ آمرزش گناه ندارند کسان که عمر بفکر ثواب میگذرانند

صادق:– سید جعفرعلیخان نیشابوری فرزند میر محمد مؤمن‌خان نعمت‌اللهی درسلطنت محمدشاه بادشاه دهلی درهند رسیده اقامت گزید. اوراست:

ما را ضعیف‌ساخته حسن تودرشباب گل کرده است فصل‌خزان‌در بهارما

✿ ✿ ✿

پیرهن‌چاکم‌و شرمنده ز ناصح شده‌ام که همین لحظه گریبان‌مرادوخته‌بود

صادق:– محمدصادق خان ابن حاجی محمد کریم خان اصلش از یزد ومولدش شهر اصفهان و برادرش آغابابا از عمائد اصفهان که درقندهار رسیده بـدامادی زمان‌شاه درانی اختصاص یافت واین محمدصادق خان اولا از وطن بقندهار آمـده مدتی بابرادر خود بعزت و توقیر بسر برد و بعد برهمی سلطنت زمان‌شاه بلکهنو رسیده ملازمت شاه اود اختیار نمود و باقاضی اختر محبت صادق داشت ودر اوسط مأتة ثالث عشر (نیمه قرن سیزدهم) پا بر جادهٔ ناگزیر برنا و پیر گذاشت ...

ازوست:

نداند با که دارد یار من دزدیده دیدنها
که دارد بی قرارم هر زمان این دل طپیدنها

هلاك تیر مژگانت شوم ای شوخ بی پروا
چه ترسانی مرا هر دم از ین خنجر کشیدنها

✿ ✿ ✿

از آن بلبل بگلشن در فغان ست که بیند گل بدست دیگران ست
ره عشق ست صـادق دیده میرو که هرسو کشته‌ای‌درخون‌طپان‌ست

✿ ✿ ✿

حال صادق را ندانم لیك در کوی کسی برق آهی دیدم از نه گنبدمینا گذشت

۞ ۞ ۞

شد دوچارم چشم مستی قاتلم آمد بیاد صید خون آغشته‌ای دیدم دلم آمد بیاد

۞ ۞ ۞

زهجران جان بلب بودم که ناگه بوی یار آمد
بقربان صبا گردم که در سختی بکار آمد

۞ ۞ ۞

زلف کرا گشود ندانــم صبا که باز بیتاب و بی قرار و پریشانم این چنین

۞ ۞ ۞

تا گرفتی پرده از رخ در چمن ای گلعذار
محشری بر پا ز شور عندلیبان کرده ای
وحش و طیرا ز دست تو صادق بفریاد آمده
نالها از بس بهر کوه و بیابان کرده ای

۞ ۞ ۞

چشم مستت قاتل و بر لعل‌لب‌حکم‌مسیح میکشی‌وزنده میسازی ندانم کیستی؟

صادق:ـ منشی محمد صادق متوطن قصبهٔ بلیا از عزیزان قاضی اختر بود.

از نسیم صبح بوی زلف دلدار آمده یا که پیغام وصال آن ستمگار آمده

صادق مینا:ـ میرزا محمد صادق بلیانی نصر آبادی جد تقی اوحدی بود ـ چون یك چشم او از صدمه برون افتاده بود بجایش چشمی از مینا ساخته نهاده بود لهذا بصادق مینا مشتهر گردیدـولادتش سوم شعبان سنه ثمان عشر و الف(۱۰۱۸) ست از وطن در هندرسیده ملازمت شاهزادهٔ محمد شجاع خلف شاهجهان بادشاه‌اختیار نموده، در بنگاله همراه شاهزاده بود و همانجا ازین جهان انتقال نمود کتــاب تاریخ «صبح صادق» چهار مجلد بنام‌شاهزاده‌تألیف اوست.قاضی اختر نوشته کــه بعض ارباب تذکره این صادق را سه کس دانسته سه جا ذکر کرده جائی صادق

بلیانی که بلیان وطن اوست و جائی صادق مینا نصر آبادی و جائی صادق نطنزی که درین هردو جا مدتی اقامت گزیده نوشته‌اند ـ از کلام اوست:

سوی میخانه بتائید جنون خواهم رفت   باز از عالم اسباب برون خواهم رفت

ولہ در صفت بنگالہ

خوشا ملك بنگاله در بر شکال   سوادش بروی زمین همچو خال
زمین پر ز آب و هوا پر ز میغ   نهان آب درسبزه چون آب تیغ
سیه ابر پیوسته در های وهوی   تو گوئی بلالیست تکبیر گوی
ز گلها زمین گنج پور پشنگ   نگهبان آن اژدهائی چو گنگ
ز کوه آبشار آنچنان ریخته   تو گوئی فلك کهکشان ریخته

صادقی:ـ میر محمد جعفر رازی خلف الصدق قاضی سیف الدین بود،

جز ناله رفیقی من بیمار ندارم   فریاد که غم دارم و غمخوار ندارم

صاعدی:ـ خواجه جلال الدین محمد اصفهانی از جماعت صاعدیهٔ اصفهان بود ودر سنه ثنتین و اربعین و تسعمائه (۹۴۲) بعالم بالا صعود نمود.

صبری که بود اندر دلم رفت از غمت یکبارگی
اکنون من و کنج غمت خو کرده با بیچارگی

صاعدی:ـ میر تاج الدین حسین از موزونان هندست دربعض اشعار صاعد بدون یا میآرد، اوراست:

بدخو مکن بلطف دلی را که عمرها   خون خورده خو بجور و جفای تو کرده‌ست

✿ ✿ ✿

این آه و ناله سوزش جانم چه فائده   کاری اگر کنید در آن دل اثر کند

✿ ✿ ✿

یار بد خو غیر افسونگر مرا طالع زبون   در بلاهائی چنین آزاد نتوان زیستن

✿ ✿ ✿

نمیخواهم گزند خاطرت لیك اینچنین خواهم
که گردی همچومن روزی گرفتارجفا کاری

صافی: - ابوالقاسم خان خلف نواب ابوالبرکات خان صوفی دهلوی بود

سخن از زلف دلدارست امشب | بیا مطرب شب تارست امشب

صافی: - میر مظهرعلی متوطن قصبهٔ راجگیر ازاعمال صوبهٔ بهارست کسب علوم درخدمت مولوی حیدرعلی سندیلی نموده و بعدفراغ از تحصیل بقطع تعلقات فانیه منزوی گردیده.

نگاهشش جهت و دل به پیش دلدارست | سخن بهر که کنم روی حرف بایارست

✿✿✿

کدامین دردمند امروز بیتابانه میگرید | که برحال خرابش محرم و بیگانه میگرید

✿✿✿

چو بینم عندلیبان چمن را میکشم ناله | که عمری درهوای گلرخان من هم چنین بودم

صافی کازرونی: - برادر فوقی شیرازی و بکثرت قیام شیراز بعضی او را شیرازی نوشته اند:

عشق میخواهی زاهل درد میباید شدن | رو کش خودهمچو رنگ زرد میباید شدن

صافی کازرونی: - دیگر - کسب کمال دراصفهان نموده و همعصرمیرزاصائب تبریزی بوده. رباعی:

مردم ز سخن بعیش و ساغر رنجور | از باده کجا فیض به بیند انگور
یاقوت بکان خود نمی بخشد نفع | معدن باشد خراب و عالم معمور

صافی - میرمست تورانی و نزد بعضی اندجانی بود و بوجه سکونت بر کوه صاف «صافی» تخلص اختیار نموده بملازمت شاهی بیگخان والی توران عزت و امتیاز داشت وترجمهٔ شاهنامه بنظم ترکی ازوست:

ای شمع امشب از سر بالین من مرو | یك شب چه شد بروی توام گر سحر شود؟

صافی هروی: - بصفای قریحه وذکاء طبیعه اتصاف داشت.

بلیانی که بلیان وطن اوست و جائی صادق مینا نصرآبادی و جائی صادق نطنزی که درین هردو جا مدتی اقامت گزیده نوشته‌اند ـ از کلام اوست:

سوی میخانه بتائید جنون‌خواهم رفت　　باز از عالم اسباب برون‌خواهم‌رفت

ولە در صفت بنگاله

خوشا ملك بنگاله در بر شکال　　سوادش بروی زمین همچو خال
زمین پر ز آب و هواپر ز میغ　　نهان آب درسبزه چون آب تیغ
سیه ابر پیوسته‌در های وهوی　　تو گوئی بلالیست تکبیر گوی
ز گلها زمین گنج پور پشنگ　　نگهبان آن اژدهائی چو گنگ
ز کوه آبشار آنچنان ریخته　　تو گوئی فلك کهکشان ریخته

صادقی:ـ میر محمد جعفر رازی خلف‌الصدق قاضی سیف‌الدین بود،

جز ناله رفیقی من بیمار ندارم　　فریاد که غم دارم‌و غمخوار ندارم

صاعدی: ـ خواجه جلال‌الدین محمد اصفهانی از جماعت صاعدیهٔ اصفهان بود ودر سنه ثنتین و اربعین و تسعمائه (۹۴۲) بعالم بالا صعود نمود.

صبر بکه بود اندر دلم رفت از غمت یکبارگی
اکنون من و کنج غمت خو کرده با بیچارگی

صاعدی:ـ میرتاج الدین حسین از موزونان هندست دربعض اشعار صاعد بدون یا میآرد، اوراست:

بدخو مکن بلطف دلی را که عمرها　　خون‌خورده خو بجوروجفای‌تو کرده‌ست

✿ ✿ ✿

این آه وناله سوزش جانم چه فائده　　کاری اگر کنیددر آن‌دل‌اثر کند

✿ ✿ ✿

یار بد خو غیرافسونگر مراطالع‌زبون　　در بلاهائی‌چنین آزاد نتوان زیستن

✿ ✿ ✿

نمیخواهم گزند خاطرت لیك اینچنین خواهم
که گردی همچومن روزی گرفتارجفا کاری

صافی: - ابوالقاسم خان خلف نواب ابوالبرکات خان صوفی دهلوی بود

سخن از زلف دلدارست امشب   بیا مطرب شب تارست امشب

صافی: - میر مظهرعلی متوطن قصبهٔ راجگیر ازاعمال صوبهٔ بهارست کسب علوم درخدمت مولوی حیدرعلی سندیلی نموده و بعدفراغ از تحصیل بقطع تعلقات فانیه منزوی گردیده.

نگاه شش جهت و دل به پیش دلدارست   سخن بهر که کنم روی حرف بایارست

✿ ✿ ✿

کدامین دردمند امروز بیتابانه میگرید   که برحال خرابش محرم و بیگانه میگرید

✿ ✿ ✿

چو بینم عندلیبان چمن را میکشم ناله   که عمری درهوای گلرخان من هم چنین بودم

صافی کازرونی: - برادر فوقی شیرازی و بکثرت قیام شیراز بعضی او را شیرازی نوشته اند:

عشق میخواهی زاهل درد میباید شدن   رو کش خودهمچورنگ زرد میباید شدن

صافی کازرونی: - دیگر - کسب کمال دراصفهان نموده و همعصر میرزاصائب تبریزی بوده. رباعی:

مردم ز سخن بعیش و ساغر رنجور   از باده کجا فیض به بیند انگور
یاقوت بکان خود نمی بخشد نفع   معدن باشد خراب و عالم معمور

صافی - میرمست تورانی و نزد بعضی اندجانی بود و بوجه سکونت بر کوه صاف «صافی» تخلص اختیار نموده بملازمت شاهی بیگخان والی توران عزت و امتیاز داشت و ترجمهٔ شاهنامه بنظم ترکی ازوست:

ای شمع امشب از سر بالین من مرو   یك شب چه شدبروی توام گرسحر شود؟

صافی هروی: - بصفای قریحه وذکاء طبیعه اتصاف داشت.

زشوق تنگدهانی دم از عدم زده‌ام بلوح هستی خود نیستی رقم زده‌ام

صالح تبریزی:- شیخ‌الاسلام تبریز بود. ازوست:

کم و بیش منظور درویش نیست که با کم قناعت کم از بیش نیست

✿ ✿ ✿

میتوانستم که سازم آسمان‌را زیردست کینه باافتاده‌پیری‌سخت نامردانه‌بود

✿ ✿ ✿

غمت همچو من مبتلائی ندارد بلا غیر من آشنائی ندارد

کسی نیست‌واقف‌بکن‌هرچه‌خواهی شکست دل‌ست این‌صدائی‌ندارد

فریبندگی نیست در طبع (صالح) عصائی ندارد ردائی ندارد

✿ ✿ ✿

هر چه داری شب نوروز بمی ساز گرو غم فردا چه‌خوری روز نو وروزی نو

سرسال ست بکش باده که تاسال دگر برندارد زتو خورشید سعادت پرتو

صالح‌دیوانه:- جنونی بردماغش مستولی بود وبحضور محمد اکبر بادشاه اختصاص داشت و شاه اورا بخطاب غافل مخاطب میساخت ووی هرروزاطعمهٔلذیذه لطیفه برای خضر علیه‌السلام کنار دریا میفرستادوپرندگان‌از آن‌تناول میکردند واظهار قبولیت و مواکلت خضر علیه‌السلام می‌نمودند واگر کسی وی‌را ازین حرکت ممانعت کردی از صورتش بیزاری گزیدی،

چو سودای سر زلفت بپا افگند زنجیرم

درین سودا بغیر از جان سپردن نیست تدبیرم

صالح:- محمدصالح بخاری نواب محمد مصطفی بخاری خان حسرتی دررساله ره آورد خود نوشته که در شهر بمبئی با مولانا محمدصالح بخاری راه ورسم محبت در میان آمد ذات خجسته صفات‌ایشان جامع معقول و منقول حاوی فروع‌واصول ست درحقائق و معارف نیز براوج آگهی‌خرامش دارند استحضار درهرفن‌بغایت قصوی‌ست طبع شعر نیز دارند. ازوست:

خط چو اقلیم حسن یار گرفت　　　همه آئینه ها غبار گرفت

...

عالمی تا جلوه گر درپردهٔیك نقطه شد　　　هر نفس آئینهٔ تقویم چندین ساله ست

صالح:- محمد صالح زر کش شیرازی شاعر بلیغ بود. رباعی،

دریا طلب آمدم سرابم کردند　　　تعمیر طلب شدم خرابم کردند

گفتم بنمائید بمن خصم مرا　　　همصحبت آئینه و آبم کردند

صالح:- میرزا ابن الاخ سکندر بیگ منشی مؤلف عالم آرای عباسی ست و صالح در خط نستعلیق و شفیعا دستی داشت. اوراست،

گشته ست از جوش خط کیفیت حسنش فزون

در هوای ابر دارد نشهٔ دیگر شراب

۞ ۞ ۞

نه‌تنها ازپی قتلم کمر بسته‌ست‌شمشیرش　　　که درتر کش برای کشتنم پرمیزند تیرش

صالح:- میرزا صالح نصر آبادی صاحب تذکرهٔ شعراست درعهد جهانگیری بهند آمده.

الفت میانه دل و غمهای عشق تو　　　جائی رسیده‌ست که من هیچکاره‌ام

وله رباعی

بر گرد چمن بسی دویدیم چو آب　　　جز عکس گل ولاله ندیدیم چو آب

از باد ز بیدای رمیدیم چو آب　　　در خاك ز ماند کی طپیدیم چو آب

صانعی:- نامش ملاملك بود.

بهجران آنچنان خو کرده جان من که گر ناگه

وصال او میسر میشود گویم خیال ست این

صبا:- جی جی رام بنارسی پسر سیتارام و شاگرد منشی لچهمن زائن رفیق ست مدتی‌در لکهنو بود آخر در بنارس اقامت گزید.

دورم از گلرخان جگر خون ست　　　حال جان حزین دگر گون ست

۞ ۞ ۞

ز فرط بیهشی صورت نه بندد مست چشمش را
که سر در فتنه گاه حشر هم از خاك بر دارد
زبان شکر گردد در دهان زخم من پیکان
چو تیر ناز بهر قتلم آن سفاک بر دارد

صبا:- میرزا محمد علیخان لکهنوی ابن محمد قلیخان خلف میرزا محسن برادر نواب ابوالمنصور خان صفدر جنگ بود. اوراست.

هجر تو بدل قرار نگذاشت جانی بمن فگار نگذاشت
مردیم و صبا کسی ز یاران شمعی بسز مزار نگذاشت

✿ ✿ ✿

با قد چون سرو با روی چون گل در بوستان
طعنه زن بر نو بهار و ناز بر شمشاد کن
لاف عشقت میزند هر کس برای امتحان
قتل عامی غمزهٔ بی باك را ارشاد کن

...

چون سرو قد از ناز بر افراخته رفتی صد خانه بهر گام بر انداخته رفتی

صبا:- شرمم باد ازین تخلص که صبا گشایندهٔ دلهای حزین‌ست وشوریده نوایم شوراندهٔ خاطر آرامش گزین، با اینهمه خود سریش بین که خویشتن رااز شیرین نوایان می‌شمارد و باین هم بس نکرده هوسی می‌پزد که‌دربزم‌شکرشکنان بلبل‌نوا قدمی گذارد .

خودنمائی‌بین که‌دائم‌مست‌دیدارخودست سرخوش‌ازپیمانه‌های‌چشم‌پرکارخودست

و اگر این‌نیست‌از چیست این‌نمط نوآئین در کشیدن و آن‌رااز گونا گون طراز آب ورنگ فردوسی بخشیدن حاشانه چنین‌بوده که گمان برده‌ای‌واندیشهٔ ناراست‌بخود راست‌آورده‌ای، زنهار، زنهار،من واین انداز و دل واین آهنگ‌دور

از ساز ویژه (۱) ازین پردازش سگالش اینکه هم زمزمهٔ نکیسانوایان رامشکدهٔ سخن را بگوش جهانیان رساندن وهم خود را ازین گلشن تازه بهار رشحهٔ شبنمی بدماغ افشاندن.

در شهر چو ماه نوام انگشت نما کرد | بار غم عشق تو مرا پشت دو تا کرد
این غالیه را زلف تو درجیب صبا کرد | بوی گل و سنبل خردآشوب نبودست

هان وهان جائیکه شمیمی از گل و سنبل بیاید صبا که محمل کش بوی گل و سنبل ست ناگزیرست که رخ بنماید پس صباصبا وار از جا بر میخیزد وشمیمی از گزارش کنونه (۲) خود بگریبان این نگارش می‌ریزد همانا چهارم ماه شعبان و سال یك هزار ودو صد و هفتاد و نه هجری بود که هستیم چهره برافروخت و پیکر آخشیجم مایهٔ شور و شر فرا اندوخت چنانکه روز ماه (۳) پیدائیم از ین ابیات آشکار ست که تراویده کلك میر عطا حسین صاحب لکهنوی شاگرد پدر بزرگوارست،

روشن ازچشم و چراغ دودمان اصفیا | شد شبستان جناب مولوی یوسف علی
از زبان حال گفته کنت کنزاً مخفیا | دیدم و پرسیدمش تاریخ میلاد تو چیست

اگرچه جایگاه هستی پذیریم گلزمین داوریگاه لکهنوست اما دیرست که شارستان دارالاقبال بهوپال مایهٔ صدهزاران آرزوست هرگاه زمان صبا ازصبا بشد و اندکی با هوش آشنا بشد بدانش آموزی بنشست و به آگهی اندوزی برخاست و منش را بگوناگون دانش از تازی و پارسی بیاراست و هنوز که ازهستیش هجدمین سال در گذرست سر در این کار و بارست و اگر روزست و گرشب دربند فرادست آوردن زلف یار ونه بهمین بس ست که با دیگر شاهدی شیرین اداهم‌سری دارد و بر روی زیبایش نظری. فاش گویم که باسخن سنجی از سنجیدگی سرشتی آشناست

---

(۱) ویژه بکسر واو خاصه و خلاصه- مؤلف

(۲) کنونه بالضم احوال - مؤلف

(۳) روز ماه معنی تاریخ- مؤلف

و ولولهٔ شادخواست درونی کارفرما، درین وادی سخنوریکتا، غلط کردم بی همتا آموزگار یگانه در سرعت تعلیم نظم و نثر مشهور زمانه مولوی محمداحسن صاحب احسن بلگرامی خضر راه اوست و بدیده دری آن دیده ور هنر پروراین سرچشمهٔ حیات ابدی گذر گاه او- این مینوفریب گلزار صورت و معنی که درنظر داری اگرچه خنده گلهایش از جنبش نسیم نفس صباست اما دلگشائی بهارحسن اندازش بدلگرمی و پیرایشگری پدرعطوفت آما- سخن کوتاه پریشان گلبانگی چند که از شوریده سریست سر میدهد و راز شوریده سری که از سر سوداست برروی صحرا می‌نهد دیده وران خطا پوش عذر نیوش عذرم نهادن‌ست و لب به پیغاره (۱) و سرزنش نکشادن. و هو هذا:

بهر جا میکشاید دلربا زلف سمن سارا
بتعظیمش دماغ از هوش خالی میکند جا را
اگر آن رهزن ایمان گذارد در دلم پا را
کند فرش رهش اسلام و دین و زهد وتقوی را

***

بداغ شوق بهار آنچنان ضعیف شدم — که تاب توبه شکستن کنون نماندمرا

***

شد ز زلفش تابش رویش فزون — شب بود روغن چراغ ماه را

. . .

بود براه عدم رهنما خمیدن پشت — نشان نفی وجودست نون قامت ما

✿ ✿ ✿

ماه‌من تادرحجاب مهر باشدبیحجاب — گر نمودی روی رخشان گشت‌پنهان آفتاب
مهر بر یك نیزه آیدحشر برپامیشود — درخرامیدن اگر ازچهره برداری نقاب

---

(۱) پیغاره بفتح بای فارسی سرزنش و طعنه ـ مؤلف

شمع بزم غیر آن مه امشب است دوستان امشب قمر در عقرب ست

✿ ✿ ✿

دست تیغش چو پی کشتن‌مستان‌برخاست قلقل‌می زلب زخم شهیدان برخاست
دید تا سرو قدت در چمن یکتائی شوریا هوزدل قمری نالان برخاست
خاك گردیده بکویش چو رسیدیم صبا بهربر بادی‌ما صرصردوران برخاست

✿ ✿ ✿

تصور دهن یار لامکان من ست تخیل کمرش عالم گمان من ست
کسیکه دل‌بخم زلف اوست جان‌من‌ست سری که منزل سودای اوروان من‌ست
سزد که پر به پر مرغ سد ره‌دربافم که شاخ طوبی عشق تو آشیان من ست
متاع کاسد صبر و شکیب را چه کنم که جنس شوق گرانمایه دردکان‌من‌ست

✿ ✿ ✿

بباغ آن بت می کش اگر پیاله کشد شراب رنگ‌چمن‌درایاغ‌لاله کشد

✿ ✿ ✿

بامیدیکه برد بهرهٔاز آب دمش هرزگم چشم بر آن نشترمژگان‌دارد

✿ ✿ ✿

بهنگام وداعت آنچنان ازخویشتن رفتم ندانستم تو رفتی ازبرمن‌یا که‌من‌رفتم

✿ ✿ ✿

برنگ شمع در بزمت رسیدن آرزو دارم
بهجرت سوختم روی تو دیدن آرزو دارم

ستمهائیکه کردی بر من افتاده میدانی
فلك هشیار من آهی کشیدن آرزو دارم

دلی دارم شهادت تشنه و زین تشنگی بسمل
دم آبی ز شمشیری کشیدن آرزو دارم

مدان بی وجه چون بسمل طپیدنهای من در خون
دمی زیر دم تیغت طپیدن آرزو دارم
بهار آمد زمرد رنگ شد صحرا جنون دستی
خردرا جیب تا دامن دریدن آرزو دارم
نسیم از نکهت زلفی دماغم را معطر کن
شمیم سنبل جنت شنیدن آرزو دارم
صبا از من پیامی گوی احسن را که هان‌جذبی
بهار آسا در آن گلشن رسیدن آرزو دارم

✩ ✩ ✩

یاد آمد رخ نیکوی کسی — دل بدر جست ز پهلوی کسی
میکند آنچه قیامت نکند — سایهٔ قامت دلجوی کسی
سر بزانو بود آئینه مگر — دید آئینهٔ زانوی کسی
نکند تیغ دو دم آنچه کند — جنبش گوشهٔ ابروی کسی
خضر آبی عجبی نوشیدم — از دم خنجر ابروی کسی
صد شب قدر به بیند هر روز — قدر دان شب گیسوی کسی
تاب رم کرد صبا از دلها — پرده برخاست چوازروی کسی
کف حسرت مگس آساسایم — دور از شکّر لبهاي کسی
بر زمین چون نگه شرم افتم — در سر نرگس شهلای کسی

وله قطعهٔ تاریخ تولد صاحبزادهٔ عالی خانواده عبیدالله خانصاحب سومین اخلاف جناب نواب نظیرالدوله احمد علیخان صاحب بهادر ملقب بسلطان دوله از بطن جناب نواب سلطان جهان بیگم صاحبه ولیة العهد ریاست بهوپال رقاهم الله مدارج الکمال.

تا در اقصای جهان شور مسرت افتاد — از تولد شدن چشم و چراغ دولت
جست تاریخ تولد ز دل خویش صبا — گفت دل‌صاحب اقبال سکندرشوکت

(۱۲۹۵)

وله قطعه: تاریخ ارتحال مولانا مولوی غلام امام متخلص بشهیـد آداه الله الی ظل عرشه المجید،

شهید واصل حق مولوی غلام امام — نمود در مه شوال طی بساط حیات
برای سال وصالش رقم نمود صبـا — شهید زندهٔ جاوید شد بیمن ممـات

(۱۲۹۶)

صبائی:- از مداحان شاه طهماسب صفوی بود و در هند رسیده مدحت امراء اکبری اختیار نمود. ازوست:

ترحمی کن و دیگر مدار خوار مرا — چو خوار کردهٔ عشقم عزیزدار مرا

✿ ✿ ✿

چون تو بکام دل نه‌ای هجر ز وصل خوشترست
مرگ بهست از دوا خستهٔ دل خراب را

✿ ✿ ✿

شب (صبائی) خس وخاشاك سر آن کو را — چون فقیران بهم آوردو غریبانه بسوخت

...

گر نمیخواهی که افتم در گمانهای غلط — بارقیب امروز این سر گوشی بسیار چیست؟

...

هیچکس نیست درین ملك که بیمار نشد — کشور عشق عجب آب و هوائی دارد

...

پنجهٔ صبر مرادست نگـارینی شکست — ورنه با خوبان سر زور آزمائی داشتم
پیش او افسانهٔ فرهاد و مجنون میگذشت — گفت من هم بیدلی همچون صبائی داشتم

صباحی هروی:- در دور اکبری وارد هندوستان شده ملازم بیت الانشـاء شاهی گردید، درانشا پردازی بر اقران و اماثل میچربید و بعد زمانی ترك خدمت نموده بوطن خود رسید،

بدو دست خود فشانم همه شب شب جدائی — چکنم که هست اینها گل روز آشنائی
سر وبرگ گل ندارم چه روم بگشت گلشن — که شنیده‌ام ز گلها همه بوی بیوفائی

صبحی:- سبحان قلی بیگ شیرازی‌ست،

گر شبی هست روز محشر را اثر نامهٔ سیـاه من ست

صبحی سمرقندی:- که نزد بعضی تخلصش صبوحی‌ست.

از آه سوخت خانه‌ام ای ماه‌چون کنم دیگر بخانهٔ که روم آه چون کنم

صبحی:- صبحی بیگ از اهل زبان‌ست و تماشائیان هندوستان.

گر کشد قاتل من چشم مبندید مرا زانکه یك‌دیدن اوقیمت‌صدجان‌باشد

صبحی یزدجردی،- درسلطنت جهانگیر بادشاه بهند رسید و زروافرا ندوخته بوطن بر گردید. اوراست:

محبت کام بخش ست ارنه کی گردون‌بی فرمان
بمصر آرد ز یکسو یوسف و یکسو زلیخا را
سحاب از گریه فارغ گشت صبحی خیز تا با تو
بآب دیده گرد ازرخ بشویم کوه وصحرارا

. . .

ز سیر گلشنت آگه نبودم لیك ازهر سو هجوم بلبلان را دیدم وسوی‌چمن‌رفتم
نه قاصد نامهٔ آوردنـی باد صبا بوئی چراصبحی‌چنین‌ازیادیاران‌وطن‌رفتم !

***

از آن می سرخوشم کز نشهٔ او چون تنك ظرفان
سبو آغاز مستی میکند هر لحظه بر دوشم

صبوح:- میرزا محمدعلی اصفهانی از اقران لطف علی آذر بود ودر موسیقی ساز نوازی و سخن سرائی مهارتی داشت.

بی خط رخ یار خوش نباشد بی سبزه بهار خوش نباشد

* * *

باین امید که افتد بروی یار نگاهم نشسته‌ام بره انتظار و چشم‌براهم

صبوحی:- ملاحسین بعضی او را بدخشانی و در «نگارستان‌سخن» هروی و در «آفتاب عالمتاب» و «صبح گلشن» خوانساری نوشته،

غمم افزون شود چون دیگران گریند برحالم
بلی دریا فزون می گردد از باران ساحلها

صبری اصفهانی:- با ملا ضمیر قرابتی داشت و آب و گلش ازعالم عشق بود و در ابتدای‌سخن سنجی بفارس متخلص گردید بعد از آن‌صبری‌اختیار نمود. ازوست:

بی غم عشق ملولم دل رنجور کجاست — خبر از درد ندارم دل پرشور کجاست؟
سینهٔ ریش تجلی طلبان بی نمک ست — جلوهٔ شاهد خلوتکده طور کجاست؟

. . .

رحمت بر آنکسیکه دلش مائل تو نیست — پروانه وار سوخته محفل‌تو نیست
یا رب دل رمیدهٔ من از کجا شنید — بوی محبتی که درآب و گل‌تو نیست

. . .

بگرد خاطرم ای خوشدلی چه میگردی — کدام روز مرا با تو آشنائی بود؟

. . .

در آغاز محبت گر پشیمانی‌بگو بامن — که‌من‌هم دل زمهرت‌بر کنم‌تافرصتی‌دارم

✡ ✡ ✡

همین امشب ببزمش جای‌داری خوش ببال‌ایدل
خدا داند ببزم او رسی بار دگر یا نه
بکوی یار(صبری) جا گرفت آهسته آهسته
نمیدانم که کارش میرود زین پیشتر یا نه؟

* * *

آنکه هر دم بی سبب سازد پریشانم توئی
آنکه آتش می زند هر لحظه در جانم توئی
گفتمش دو شینه در کوی تو فریاد که بود
گفت صبری هیچ با کی نیست میدانم توئی

صبری:ـ علی پاشا ابن افراسیاب پاشا ـ آبای کرامش از حضور قیصر روم بحکومت بصره سر فراز بودند تا آنکه مصطفی پاشا حاکم بغداد بر وی تاخت آورد ، وی طاقت مقاومت طاق دیده با اهل و عیال و اموال و اثقال رخت به هندوستان کشید و بکمال شوکت و عظمت ایام زندگانی گذرانید. ازوست.

از نسیم آه می رویم در جانانه را   تا به افسونی مگر یابم دل‌دیوانه را
گر زعطر زلف خود بیخود نگردد دور نیست   مشك بو کمتر دهد در خانه‌صاحبخانه‌را
غیرت صبری صبارا از سر کویش براند   کی تواند دید درزلف تودست شانه را

. . .

فرهاد بهر گمشدگان دیار عشق   سنگی چو بیستون بسرره نشان نهاد

صبوری:ـ رای بالك رام لکهنوی پدر مهاراجهٔ رتن سنگهه زخمی ست و در سرکار والیان اود خدمت میرآتشی بنامش مسلّم بود و آثار توپخانه بالك گنج مرتبهٔ او هنوز در لکهنو باقیست.

گر یار سر وفا ندارد تأثیر دعا و زاری ماست
جان زود بدر مزن که جانان غمگین ز نفس شماری ماست

. . .

سر بازی من دیدی و راندی زدر خود   قربان شومت حاصل آن بندگی این بود؟

صحبت اصفهانی:ـ در فن طب بوعلی دوران و در سخن سرائی طلیق اللسان بود و در عصر عالمگیر بادشاه بهند آمده بمنصبی رسید و در عهد محمد شاه بادشاه روحش از صحبت جسم مفارقت گزید.

میخواست بقربان سرش غیررود گفت   عمریست که (صحبت) زپی دردسر ماست

. . .

مکن دوری که از روز ازل بودی نصیب من
بیا ای سبز گندم گون من آدم فریب من

صدا کرمانی :ـ در دور اکبر بادشاه بهند وارد شده .

کعبه زابراهیم ودیر ازراهب وطور ازکلیم   ما وزنار وفا کز کفر وایمان فارغ ست

صدر:- صدر الدین قونیوی بعالم ظاهری یکتای زمانه و در معارف باطنی یگانه بود، دست ارادت بشیخ شهاب الدین سهروردی داده و بامولانا روم سر بافاده و استفاده نهاده رسائل نفیسه در تصوف نوشته ، این رباعی ازوست:

آن نیست ره وصل که انگاشته ایم   وان نیست جهان جان که پنداشته ایم
آن چشمه که خورد خضرازو آب بقا   در خانهٔ ماست لکن انباشته ایم

صدر:- صدر الدین کاتب اصفهانی مسلم الثبوت در شیوا بیانی ست.

هر گز دل ما را بغمی شاد نکردی   کشتی دگران را و مرا یاد نکردی

صدر:- صدر الدین کاشی در طب حذاقت و در نظم مهارت داشت و در عهد نور الدین جهانگیر بادشاه بهند رسید از حضور شاهی «مسیح الزمان» خطاب یافت . ازوست:

فارغی و خبر از سینهٔ سوزان نه ترا   گذری بر در دلهای پریشان نه ترا
جان جانی بقربان تو بادا جانم   این دعائیست که خودرا کنم ایجان نه ترا

...

بر گل فتاد چشم تو در عالم خمار   کیفیت ازشراب فزون شد گلاب را

✡ ✡ ✡

کم لذتم و قیمتم افزون زشمارست   گوئی ثمر بیشترش باغ جهانم

صدر:- صدر الدین گیلانی ار اتراب شیخ محمدعلی حزین ست.

وعدهٔ وصل سحر را ازتو باور داشتم   چشم برراه تماشایت چواختر داشتم

صدر:- صدرالدین مشهدی خدمت احتساب هرات بوی مسلّم بود

شد غبار غم لباس عافیت دربر مرا   آتشم آتش که داردزنده خاکستر مرا

✡ ✡ ✡

دشمنی با اهل عالم خصمی خود کردنست   عالمی را دوست میدارم برای خویشتن

صدر:- صدرالدین نیشابوری خوارزمشاه مستوفی نیشابورش کرده بود .

رباعی

ای مهر گسل عشق تو در کینۀ ماست آماجگه تیر غمت سینۀ ماست
حال دل مستمند بیچاره بپرس از هجرانت که یار دیرینۀ ماست

صدر:- صدر العالم محمدبن یحیی از مشاهیر علما بود. رباعی:

ظالم که کباب از دل درویش خورد چون درنگری ز پهلوی خویش خورد
دنیا عسل ست هر کەزو بیش خورد خون افزاید و تب آوردو نیش خورد

وله رباعی

ای لعل ترا قوت رز اقی عمر با ما چه بسر بری بزد اقی عمر
تا جام اجل پر نکند ساقی عمر دست من و دامان تو و باقی عمر

صدر:- میرزا صدر اصفهانی ابن میرزا حبیب بیگ ابن البنت میرمحمد باقر داماد بود،

گل گل ترا ازتاب میافتادبررخسارها وزحسرت هر گل مرادردل نشستەخارها

✿ ✿ ✿

سینۀ صد چاک در عشقت بفریادم رسید میزند زلف پریشان نالەام را شانەای

صدر:- میر صدرالاسلام ترشیزی شاعر خوش تلاش بود،

بهشت آنجاست کەآزاری نباشد کسی را با کسی کاری نباشد

صدفی هروی:- از بلند فکران زمان سلطان حسین میرزا بود و در «نگارستان سخن» او را صدقی بقاف نوشته و در «آفتاب عالمتاب» و دیگر تذکرەها بفاء مسطورست.

عرق نشسته ز پندم رخ نکوی ترا زمن مرنج که میخواهم آبروی ترا

صراحی:- محترم النساء معروف بخانم ارتمانیه دختر میرعلی اکبر مشهدی و زوجۀ میر مرتضی شاه بود.

(صراحی) گر غمی داری زبخت سرنگون خود
قدح را همدم خود ساز و خالی کن درون خود

صراف:- محمدحسین اصفهانی از نقّادان نقد سخن بود.

سر بدلم چه میدهی غمزهٔ پر عتاب را	تاب ستم کجا بود مملکت خراب را

صفا:- رای منوال پسر راجه پورن چند لکهنوی- درعلوم‌معقول ودرست نویسی بعض خطوط دستگاهی داشت و برادر رای صاحبرام ست که از آشنایان قاضی اختر بود.

نیست غم گر زبر من دل پر غم برود	پارهٔ هست ز آتش بجهنم برود

. . .

سزای جور تو این بود کاین فلک‌چندی	ترا بمهچو تو بیمهر آشنا میکرد

. . .

بیمم از تشنگی‌روز جزانیست (صفا)	که امید کرم از ساقی کوثردارم

وله‌رباعی

اکنون که شباب رفت و پیری آمد	و زانس بخاك ناگزیری آمد
بیهوده چه در کشاکشی‌همچو کمان	بنشین که زمان گوشه گیری آمد

صفا سهرندی:- در موزونان‌عهداکبر بادشاه‌طبع‌لطیف و ذهن‌صافی‌داشت.

خوشم بدرد که من مرد عرصهٔ دردم	حدیث عیش بنامرد گو که من‌مردم

صفا:- صاحب طبع عالی از سرزمین کالیبی بود. رباعی:

عشق آتش و سینه ام کباب اندروی	چشمم جامی و خون شراب اندر وی
یك ذره دلم صد اضطراب اندر وی	یك شیشه تنم هزار تاب اندر وی

صفیا اصفهانی:- فقیر طبیعت‌ودرویش رویت‌بود- در عهد اکبر بادشاه بهند رسید و بسلطنت جهانگیر بادشاه کارش بالا گرفت. رباعی:

پرسید از من ز روی پرکاری دوست	کز بهر چه ما را فگند دایم پوست
گفتم چو بزلف تو کنندش نسبت	در پوست نمیگنجد و هم حق باوست

صفی: خواجهٔ صفی‌الدین از شعراء قدیم‌ست:

هر آنکس که در خواب بیند کفترا	چو بیدار گردد نماید توانگر

بگوشت چنان آید آواز سائل که در گوش عشاق آواز دلبر

صفی:- صفی‌الدین خراسانی برادر فخرالدین خطاط و پسر ملاحسین واعظ و مرید خواجه ناصر هروی بود:

با لب لعل وخط غالیه گون آمده‌ای عجب آراسته ازخانه برون آمده‌ای

صفی:- صفی‌الدین یزدی توسلی بسر کار ملك طغان شاه داشت.

نه یکی روز ز وصل تو نشان یافته ام
نه یکی شب ز فراق تو امان یافته‌ام

دوش از دست غمت این دل غم پرور را
خون چکان نعره زنان جامه دران یافته‌ام

وله رباعی

زان پیش که ناگه لب خشك بنده دزدد شکری زان دو لب پر خنده
لشکر گه زنگبار بر گرد رخش از مشك طناب در طناب افگنده

صفی ساوجی:- شاعر بلند فکر بود.

دل قد ترا بلای جان گفت بالاتر ازین نمی توان گفت

صفی شاه:- صفی بهادرخان ابن صفی میرزا خلف شاه عباس ماضی صفوی بود که بعد از فوت جد خود در سنه ثمان و ثلثین و الف (۱۰۳۸) بر تخت سلطنت ایران نشست ودر سال ثنتین و خمسین و الف (۱۰۵۲) بتختهٔ تابوت جا گزید «ظل‌حق» تاریخ سریر آرائی اوست طبعی موزون‌جویای مضمون داشت.

اگر بارم دهی در خدمتت جان بر کمر بندم
اگر بر خاطرت بارم بگو تا بار بر بندم

صفی:- صفی قلی بیگ ابن ذوالفقار خان در عهد شاه طهماسب صفوی بحکومت قندهار سرفراز بود، آخر جنونی بدماغش پیچیده هلاکش نمود و اوراست:

فارغند از گفتگوی عرض مطلب لالها
چشم گویای تو می فهمد زبان حالها

مینماید چون رگ یاقوت از پشت لبش
سبزهٔ خطی که خواهد رست بعد از سالها

. . .

گردون پی شکست دل ما فتاده است　　این شیشه را بساقی کوثر سپرده‌ایم

. . .

الـهی بر سریر محتشم صاحب کلاهی ده
ز درد و داغ عشقم تخت و تاج بادشاهی ده

نمیدانم چه می باید مرا تا از تو در خواهم
بهر چیزیکه لائق دانیم خواهی نخواهی‌ده

مزن مهر خموشی بر لبم در پرسش محشر
شکایتهای خود دارم زبان عذر خواهی ده

صفی:ـ صفی قلی بیگ یزدی خلف ملك سلطان جارچی‌باشی‌بودـ درعهد شاه عباس ثانی بمنصب وزارت یزد عروج نمود.

سروش بهر مکان که ز جامی شود بلند　　تا ساق عرش نام خدا مـی شود بلنـد
سر گشته‌ایم گرد جهان همچو آسمان　　تا دست و تیغ او ز کجا می شود بلنـد
غم را نهفته ایم بخـلوت سرای دل　　ای ناله دم مزن که صدا می شود بلنـد

صفی:ـ قلی بیگ از بلند فکران زمانهٔ شاه عباس ماضی ست که بحکم‌شاهی چشمش بجرمی کندیده بودند،

نه ابر ست بـر دامن کوهسار　　بود گـردی از کاروان بهـار
چمن بهر سنجیدن آب و رنگ　　ترازو ز گل کرده ازژاله سنگ

صفیر:ـ ملاشمس الدین قمی معروف بشمسا قمی که اصلش از تبریزست و در « شمع انجمن» از غلطی‌ناسخ نامش شمشاد بدال مهمله درآخرمرقوم گشت

رندانه گذشتیم حریفان زمی ناب　　ما این طرف آب و شما آن طرف آب

. . .

خون گل جوشن زد از رخنهٔ دیوار چمن
گلشن این زخم نمایان ز که بر داشته است

***

اثر از هستی جانان بجز جانان نمیماند نشان قطره غیراز بحر بی‌پایان نمی‌ماند

صفیر:- ملاصفیر رمال لاهیجی طالب العلم مستعد بود و مدام بفلاکت و افلاس میگذرانید ازین ست که اکثر اشعارش متضمن شکوهٔ فلك و زمانه و بی ادبیهای ملحدانه ست. رباعی:

آن روز که مشت گل‌زبانت میشد دستان زن حمد آستانت میشد
گر روزی ما بهتر ازین میکردی سوراخ ببام آستانت میشد؟

صفیری‌دیلمی: صفیر سنج گلزار خوش بیانی‌ست.

دستی بدل نهادم و دادم باین قرار کز شوق اگر هلاك شوم‌درتو ننگرم

صفیری قزوینی:- خلف ملا ملك قزوینی بود و جز این بیت از کلامش مسموع نگردید.

چاره مرگ‌ست که از حیلهٔ بیمار شدن نتوانستمش آورد بکاشانهٔ خویش

صفیری:- ملاصلاح الدین ساوجی سیر هندوستان هم نموده بود.

عشق آمد و راه دل دیوانه مبندید بر صاحب این‌خانه در خانه مبندید

صلا:- حسن بیگ کاشانی‌یاخراسانی. اصلش‌ازاسفراین بود ودردوراکبری وارد هند گردید.

خار کش را قیمت‌خاشاك دوش آورد خویش
از هزاران گنج باد آورد خسرو بهترست

وله‌رباعی

تفسیدهٔ (۱) آه ماست هر جا تابی ست نم خیز سرشك ماست هرجا آبی‌ست
بدرودی حزن ماست هر جا عیشی ست اخراجی‌چشم ماست هرجاخوابی‌ست

صلابت:- امیرصلابت خان سورتی دردور فرخ سیری بمیر آتشی نواب

---

(۱) تفسیده؛ بروزن‌فهمیده، بغایت گرم شده راگویند - فرهنگ آنندراج

صمصام الدوله‌سرفرازی داشت.

ز دست هجر او بر سینه داغی برنگ لاله دارم آل معنا

. . .

ای آنکه روم وشام گرفتی بروی‌ومو برخیز بهررقص‌وبکف‌زنگ‌هم‌بگیر

صلاح:- خواجه صلاح‌الدین از ارباب صلاح تاشکند بود.

غبار آلود ظلمت همچو میل سرمه باید شد

سیه روزی که میخواهد بمردم آشنا باشد

صلحی:- از مردم ایران بود یکبار بر هند هم عبور نمود.

گفتیم که صلحی ز غلامان قدیم‌ست فرمود که خوبست ولی قابل‌ما نیست

صلحی‌خراسانی:- معروف بعذب‌البیانی ست.

زتو آزرده درون‌ست دل محزونم دست برمن ننهی آبلهٔ پر خونم

صلحی کرانی:- کران محلهٔ‌ایست در اصفهان و این‌رباعی وی در هجو امیر احمد جگربخون اصفهان مشهورست. رباعی:

ای آنکه ز گوهر زبون آمده ای از روز ازل اجوج و دون آمده ای
از کاوش همچومن دلت خون شده‌است کز پشت پدر جگربخون آمده‌ای

صلحی مازندرانی:- از ارباب خوش بیانی و نکته‌رانی بود.

چه‌چشم ست این که از شوخی کشد چون خنجر مژگان

سر راه ملائك بر در بیت‌الحرم گیرد

وله‌رباعی

از بسکه بجان درد ستم ریخته‌ام تا چشم بهم زنی زهم ریخته‌ام
در سینه‌نماند جای‌خوشحالی‌وصل از بسکه‌غمت برسرهم‌ریخته‌ام

صلحی یزدی:- محمدصالح نام داشت.

روباه پیشه خلوتیان ریا فروش آیند نیم شب در میخانه بو کنند

صمد:- مولوی محمدعبدالصمد. از سخنوران ذی استعدادست و به وکالت

عدالت دیوانی ضلع‌غازیپور بفراغ بال و ترفیه حال اوقات میگذراند کرم‌فرمای خلیق منشی فداحسین غریق در ترجمه‌اش که برای اندراج در تذکره فرستاده مینویسد: که این صمد خلف الرشید مولوی غلام جیلانی ست که‌از مشاهیر و کلاء صدر دیوانی اکبرآباد بود با برادر مهین من شیخ محمد نظام‌الدین نظامی مراسلت ومکاتبت داشت قصیده‌ای که به مدح نظامی فرستاده این سه بیت از آنست:

حدیث شوق تو چون گویم آه چون گویم
که خامه وقت رقم میکشد ز سینه صفیر

باشتیاق لقای تو ای گل رعنا — شدم چنانکه عناول بهجر گل دلگیر

بران دید جمال تو چشم وادارم — مرا درین چمن دهر نرگس ست‌نظیر

صندلی: مجدالدین ابوسنجر از سخنوران پیشین ست. رباعی:

گفتم دل شکسته چون داری کار — با زلـف شکستهٔ خم اندر خم یار

دل گفت تو فارغی زما دست بـدار — ما هر دو شکسته را بهم باز گذار

صنعی: از شاعران کشمیر بود،

مطلبم از بت پرستی غیر دیدار تو نیست — آتش طوری ودر هرسنگ می‌بینم‌ترا

صنعی نیشابوری: در آخر عمر اقامت مشهد مقدس اختیار نمود از ین جهت بعضی اورا مشهدی نوشته‌اند

دلیکه دم زند از صبر صد هزار ایوب — زنیم لحظهٔ ناز تو بر نمـی‌آید

...

زد تیغ ناز و رفت و نظر بر قفا نکرد — هرگز کسی بکشتهٔ خوداین جفانکرد

تـا چند از برم گذری‌سر گران‌ومن — دل خوش کنم بآنکه نظراز حیا نکرد

صواب: میرزا علی خلف ملا محمد لکهنوی کتابخوان خطا تخلص ست مولد هر دو شوشتر و مورد و مدفن اینان شهر لکهنو و قاضی اختر را با این‌هر دو پدر و پسر رابطـهٔ دوستی بود و صواب در عنفوان شبـاب از ایـن خاکدان رحلت نمود۔

سرورا پای بگل ماند که روزی باو گردن دعوی خوش‌قامتی‌افراخته‌بود

صوتی:- ملاابوالقاسم مردی باذوق بود. رباعی:

در کعبه اگر دل سوی غیرست ترا طاعت همه فسق و کعبه دیرست ترا

ور دل بحق‌ست وساکن‌میکده‌ای می نوش که عاقبت بخیرست ترا

صورتی:- علی اصفهانی در صورت خوانی که عبارت از نمایش‌صورملائکه و عاصیان وشرح‌معاملات آن‌ها در حشرست بمیدان‌صفاهان معرکه آرائی‌نمودی این اشعار از مرثیۀ اوست که در ماتم پسر خودش محمدرضانام گفته:

پسری داد ایزدم ز قضا هم قضا نام او نهاد رضا

عاقبت هم قضا رضا رابرد چکنم داده ام‌رضا بقضا

. . .

من آن صیدم که تیری خورده باشد من آن شامم که صبحم مرده باشد

من آن یعقوب پیر کور بختم که گرگی یوسفش راخورده باشد

صوفی:- احمدخان ابن‌محمدزمان‌اکبر آبادی - هفدهم رجب سنه خمسین‌از از مائة ثالث عشر (۱۲۵۰) پا بعرصۀ شهود گذاشته و شش ماهه بود که پدر بزرگوارش رخت ازین جهان برداشته. بسکه سرشتش را بخمیر مایۀ استعداد و قابلیت سرشته بودند بعد سن تمیز باندك مدت محلّی بحلیۀ علم و هنر گشت و بصحبت اهل علم و ارباب فقر فیضها بر داشت و بعمر ده سالگی سودای‌نظم‌فارسی و دری در سرش افتاد و بخدمت مولانا مولوی غلام امام شهید زانوی تلمذته نمود و باصلاح آن مداح مصطفی(صلعم)نظافت و حلاوت در کلامش افزود ، مثنوی «بلقیس و سلیمان» وی که بتتبع شیرین‌وخسرونظامی در رشتۀ نظم فارسی‌کشیده مطبوع گردیده خیلی لطیف و شیرین‌ست و مثنوی «فسون بابل» در اردو سرا پا سحرحلالش توان‌شمرد، ووی در دارلامارۀ اکبرآباد طرح مطبعی انداخته که نامش مفید عام‌ست و فوائدش عائد بخواص و عوام اینك بکمال فراغ بعمرچهل و شش سال در اکبرآباد میگذراند و بانواع نظم سخن‌میراند این چند شعرمعیار

نکته سنجی اوست:

گر آسیای چرخ کند توتیا مرا هرگز شکایتی نبود از قضا مرا

خاکم‌ز کوی‌یار جدا کرده بعد مرگ (صوفی)غبار ماند ز باد صبا مرا

. . .

بگویم در پس دیوار او افسانهٔ خود را

که تا آگه کنم از حال خود جانانهٔ خودرا

نمی دانم قصور (صوفي) بیدل چه می بینی

که میسوزی بهر شب شمع من پروانهٔخودرا

. . .

برلب جو گر نظر شمشاد میآید مرا قامت دلجوی جانان یاد می آید مرا

. . .

در جهان نیست کسی آنکه طلبکار تو نیست

دیده ای نیست که محو گل رخسارتو نیست

گل درد پیرهن و غنچه خورد خون جگر

سبزه ای نیست که پامال ز رفتار تو نیست

***

فرقی نبوده است سرمو درین سخن زلف نکار و نافهٔ مشك ختن یکیست

. . .

وی حدیث لب جان‌بخش‌توانشامیکرد خامهٔ سحر بیان کار مسیحا میکرد

خواهش بوسه زلعل تو دل ما میکرد باده ساغر یاقوت تمنّا میکرد

یار در آینه میدید رخ خود (صوفی) عکس حیرت‌زده هم میل تماشا میکرد

. . .

شمع از فروغ حسن تو سوزد در انجمن

حسرت ز روی پاك تو پروانه می برد

وحشت غبار خاطر من دور می کند
سودا کد و رت از دل دیوانه می برد

. . .

دارم هوسی تا خم ابروی تو بینم — تو تیغ کشی برمن ومن روی تو بینم
جوشند دو صد میکده از خاك من زار — در نزع اگر نرگس جادوی تو بینم
خالی ز خیال تو دلی نیست در ینجا — سرها همه آمادهٔ سودای تو بینم
چون صوفی غم دیده کنم سجده هزاران — در کوی تو گر نقش کف پای تو بینم

. . .

دل را بعشق نرگس مستانه سوختیم — قندیل عرش بود بمیخانه سوختیم

. . .

گفت بیمار چشم من که بود — نرگس اندر چمن دمید که من
گفت (صوفی) که کیست همدردم — قیس در خاك و خون طپید که من

. . .

کار تو در بزم با اغیار باشد گفتگو — دیدن و حرفی نراندن کار تصویرست و من
دیدهٔ هر کس ندارد قدر حسن روی او — کشتهٔ حیرت ببزم یار تصویرست و من

. . .

هست نگاه تو یکی چشم سیاه فام دو — قاتل خلق آفرین تیغ یکی نیام دو

۞ ۞ ۞

دو میکنند بکنج قفس مرا مضطر — هوای باغ یکی ابر نو بهار یکی
انیس بلبل و پروانه بوده‌ام لکن — بغیر شمع نه بگریست برمزار یکی

صوفی:- از اطباء دارالعلم شیراز بود.

ز زخم تیغ تو آگه شدند مدعیان — فغان که بخیه‌ام آخر بروی کار افتاد

صوفی شیرازی:- در «نگارستان سخن» نامش ملا محمد نوشته حال آنکه صوفی ملا محمد اردستانی ست واین صوفی وجه معیشت بکمربند بافی کسب مینمود.

عاشق سر گرم توخشتی کەزیرسر نهاد سوخت‌چندانی که آخرسر بخاکستر نهاد

صوفی:- ملامحمد اردستانی از خویشاوندان‌مولانا عبدالرحمن‌جامی- فقیر مزاج آزاده طبیعت بود. ازوست:

مرشد ماست خم باده که درروی زمین نیست پیری بەازین صافدل‌و گوشه‌نشین

✿ ✿ ✿

سحر گه آن قرار بی قراران بخواری در رهش افتاده بودم

مرا بگذاشت چون ابر بهاران زمن بگذشت‌چون باد بهاری

صوفی:- ملامحمد یوسف مازندرانی-از وطن بکشمیررسیده اقامت گزید و بجرمی‌مغضوب‌جهانگیر بادشاه گردیده‌از کشمیر گریخته‌درشهرسهرندسکونت گزید

مرا بوقت جدائی چو شمع مردن‌به که زنده مانم و بی‌دوست بنگرم‌جا را

✿ ✿ ✿

بهر جا جو شد آبی از دل خاك مگو چشمه که چشم گریه‌ناکی ست

شکاف هر زمینی را که بینی گریبان پاره‌ای یا سینه چاکی ست

✿ ✿ ✿

توای‌آەسحر گاهی در آن دل بکن کاری که کار ازدست من‌رفت

صوفی:- میرمحمدعلی از بذله سنجان تبریز بود.

بسکه از پیکان نازاومشبك‌شد تنم سایه‌ام ازرهگذارش‌همچودام‌افتد بخاك

صوفی:- نواب ابوالبرکات خان برادر نواب مجیدالدوله عبدالمجیدخان صوبه‌دار کشمیرست و باستجماع فضائل دراماثل خود بی‌نظیر.

کشتی تن را که لنگر از علائق بوده است

بادبان دامن کشیدن از خلائق بوده است

❊ ❊ ❊

خاکساری گر کند دشمن از و غافل مباش

چون زمین گیرد پلنگ انداز جستن میکند

✿ ✿ ✿

نه ازبدخوئی اغیارنی از یار میترسم مزاجی‌ناز کی‌دارم زخود بسیارمیترسم

صولت :- سید محبوب‌شیر مولد و منشأ و مدفنش قصبهٔ محسن‌پورمضاف بضلع بهارست-ازارشد تلامذهٔ اوستادی مولوی محمد احسن احسن بلگرامی بود و ترجمهٔ حافلداش از «صبح گلشن» باید جست- بعین عالم شباب در سنه خامس و ثمانین از مأته ثالث عشر (۱۲۸۵) عالم فانی‌را بدرود نموده ، طبعی رنگین‌وذهنی موجد مضامین‌داشت، دیوانش مطرح انظار نکته‌سنجان ست کلام پاکیزه وی از بسکه پسندیده دل‌ست چند اشعار از دیوانش انتخاب نموده در ینجا ثبت گردید.

بخون خویش غلطیدن نباشد بی سبب دل را
طپیدنها براحت میرساند مرغ بسمل را
طپیدنهای دل بنمود عکس روی قاتل را
مگر سیماب باشد اضطراب آئینهٔ دل را

...

ببوی جام وصلت‌چند ای غارتگر دلها چو دودشمع درپرواز باشدرنگ محفلها

...

بشکست قند وصف دهانت زبان ما قند از زبان خویش فگن در دهان ما

...

(صولت) زبیان توتراود که‌چواحسن در فن سخن معجزه آرا شدنی‌نیست

...

سرخ پوشی نمکینی بت رعنائی هست بر سر بام به‌بینید تماشائی هست
نیست دیدهٔ دل باز درین بادیه هی ورنه‌هرریگ روان ناقهٔلیلائی‌هست
هر که را پای بزنجیر به بینم دانم درسراو مگر اززلف‌توسودائی‌هست
میتوان یافت زسیما بی امواج نفس که پس پردهٔ دل آینه سیمائی هست
حال آن‌پرده نشین ازمن دیوانه بپرس قیس‌داند که‌بمحمل‌چه‌تماشائی‌هست
دل شناسد که بهررنگ دل آرائی هست دیده داند که‌بهرپرده‌تماشائی هست
خاك‌را زهره آن کو که‌دم ازخویش‌زند جلوه‌افروزدرین‌پرده‌خودآرائی‌هست

صدف گوش تو هست از دُر ادراك تهی	ورنه هر قطره بشورست که دریائی هست
کی کند گوش خراب می‌سودای کسی	که چنین خلدوچنان کوثروطوبائی هست
حنای را بسرای تو تا گزاری هست	میان خون‌من وباغ کار زاری هست

✿ ✿ ✿

بکاکلی دل من آه مائل افتاد ست	که‌هر خمش بصداقت مقابل افتادست
براستی دل او ساز کرده است مگر	فلك‌ز کجروی‌خویش غافل افتادست
ز بسکه عارض لیلی ست آتشین دانند	که شعله‌ای بگریبان‌محفل افتادست
گهر چسان بکف‌آرداز آن محیط کرم	سبکسری که‌خس آسا بساحل‌افتادست
نگاه عجز که امروز ریخت رنگ اثر	که خنجراز کف بیدادقاتل افتادست

. . .

تا ز چشم انجمن زلف‌توپنهان گشته‌است	نشهٔ صهبا رگ خواب‌پریشان گشته‌ست

. . .

بهرمحفل که‌آن‌برهمزن‌احوال‌میآید	می‌ازجوشیدن‌و گردش‌بوجدوحال‌میآید

. . .

نیستم مجنون که از کویش روم جای دگر
جو شدم اینجا ز خود هر لحظه لیلای دگر
دور از خود ماجرای ما چه می پرسی مپرس
تن بجای دیگر افتاد ست و دل جای دگر
پرده داری محبت بین که در کویش روم
بر زبان حرفی دگر در دل تمنای دگر

. . .

گیسوی تو طاوس که‌جنت‌وطنستش	یامار که طوبی همه اندر دهنستش
تا دید چمن قامت رعنای‌تو ای گل	انگشت ز سرو سهی اندر دهنستش
ای وای مرا ساخته آوارهٔ غربت	شوخی که بهردیده وهردل وطنستش

. . .

از در شهر و نه از راه بیابان رفتم
از ره چاك جگر تا در جانان رفتم

ذوق نظّاره نگر تا بچه عنوان رفتم
دل خود گشتم و خون گشته بمژگان رفتم

روش مدرسهٔ عشق نگه کن که در و
همه دان آمده بودم همه نادان رفتم

ماجرای من شوریده چه پرسی (صولت)
غم خود گشتم و از خاطر جانان رفتم

...

مبر پیش من رم کرده دل نام رم آهو
بود صحن سرای وحشتم با رم رم آهو

...

سیماب آشتی به تسلی نمیکنی
آخر مقلد دل شیدای کیستی ؟

صیاد اصفهانی :- فرزند میرزا یعقوب مشهدی بخشی نادرشاه بود و صیاد که در صید مضامین بر جسته سر آمد اقران ست از وطن بدهلی رسیده سرمایهٔ عزتی بهمرسانید.

دودیکه سر کشید بافلاك آه ماست
این بیرق سیاه نشان سپاه ماست

...

با طائر گلشن وصل ای صبا بگو
صیاد خون گرفته گرفتاردام شد

صیدی تورانی :- ثانی صیدی طهرانی ست، رباعی:

چون نقطه شود تیره دل زار ونزار
هر کس کند این دائره راجای قرار

خرم دل آن کسان که همچون پرگار
پائی بمیان نهند و پائی بکنار

صیدی سبزواری:- صید دام عشق خوبرویان بود.

نگویمت که بمن نیك باش و بد باغیر
همین بس ست که نیك از بد امتیاز کنی

باب ضاد معجمه

ضابط :- خراسانی شهره در خوش بیانی ست. اوراست :

از وطن با تن زار و دل گریان رفتم
بهزاران الم آخر ز خراسان رفتم

همچو شمعی که زمحفل برو داشك فشان　　آخر از بزم تو با دیده گریان رفتم
یاد ماهیچ کس از قاصد ومکتوب نکرد　　حیف صد حیف که از خاطر یاران رفتم
جان (ضابط) زتو دل کندن ما مشکل بود　　تا به ببینی که چه از کوی تو آسان رفتم

ضابط:- محمد ابراهیم گیلانی از یاران شیخ محمد علی حزین لاهیجانی بود،
مطلع خورشید رخسار ترا ای مه سر شت
بر بیاض دیده می باید بخون دل نوشت

ضابط:- میرزا محمد اکبر صفاهانی ضابط لطائف الفاظ ومعانی ست:
دل چو عاشق شود از ننگ چه پروا دارد
شیشه چون آب شد از سنگ چه پروا دارد

ضامن:- مولوی غلام ضامن لکهنوی بزرگانش از اصفهان بودند و بعد نقل و حرکت بمقامات مختلفهٔ هندوستان در قصبهٔ «جلو تهر» توطن نمودند و مولوی غلام ضامن در شهر لکهنو بمحله شاه گنج اقامت داشت و در علوم معقول مستعد زمانه بود و برادرش مولوی غلام ثامن نیز از علوم متداوله بهرهٔ وافی ربوده، از کلام ضامن ست:
دی تماشا گه خلقی رخ نیکوی تو بود
که تو میرفتی و چشم همه کس سوی تو بود
سر و افتاده ز پا از قد دلجوی تو بود
سنبل آشفتهٔ سر گشتهٔ گیسوی تو بود
سر ببالین ننهادی همه شب ای (ضامن)
دل دیوانه مگر دوش بپهلوی بی تو بود

ضعیفی:- محمد قاسم ماوراءالنهری طبعش بر نظم قوی بود.
دوای عشق کسانیکه از سفر طلبند　　مگر بسوی جهانی دگر کنند سفر

ضمیر:- پندت نراین داس پسر راجه رام دهلوی ست در عدالت دیوانی دهلی بکار وبار وکالت اشتغال داشت و هنگام تألیف «آفتاب عالمتاب» عمرش بچهل سال

رسیده بود، ازوست:

بیاض دیدهٔ خونبار بس رساله ما | بود معانی بر جسته آه و نالهٔ ما
نموده‌ایم تصرف سواد وحشت را | بمهر چشم غزالان بود قبالهٔ ما
اگر (ضمیر) بعمر دو باره مشتاقی | بنوش آب حیات می دو سالهٔ ما

✿ ✿ ✿

چه دوا (ضمیر) جویم بکه درد خویش گویم
که نمیتوان علاج غم جان گداز کردن

ضمیر:- سید هدایت علیخان طباطبا مخاطب باسدالدوله دهلوی پدر میر غلام طباطبا مؤلف «سیر المتأخرین» ست-مدتی نائب صوبهٔ عظیم آباد بود ودرعهد شاه عالم بادشاه بعهدهٔ میر بخشی سرفرازی یافت ودر حسین گرت متصل عظیم آباد بعالم بقا شتافت. اوراست:

دل جفائیکه از آن زلف گره گیر کشید | نتوان گفت که دیوانه ززنجیر کشید
دل شهید نگهش از عدم آید بوجود | چون شکاریکه مصوّر بسر تیر کشید

این هر دوشعر در «آفتاب عالمتاب» بنامش نوشته با آنکه بیت ثانی از کلام عصمة‌الله بخاری‌ست تفاوت همین قدرست که وی بجای «شهید نگهش» «اسیر مژه‌ات» گفته وتمام غزلش بطریق خطاب‌ست و مطلعش این ست:

سالها قد تو تا خامهٔ تقدیر کشید | قامتت بود قیامت که چنین دیر کشید

ضیا تبریزی:- آزاده‌منشی درویش طینت بود. رباعی:

دوش این دلم از درد جدائی میسوخت | زاندیشهٔ آن تا تو کجائی میسوخت
تا از شب تیره روز روشن بدمید | بیچاره دلم چو روشنائی می سوخت

ضیا جونپوری:- در عهد شاهجهان بادشاه باجهانگیر قلیخان خلف اعظم خان در شاهجهان آباد اوقات عمر عزیز گذرانید از ساقی نامهٔ اوست،

بیا ساقی آن زینت جام را | می زعفران طبع گلفام را
بمن ده که عیشم جوانی کند | غمم در عدم زندگانی کند

ضیا:- سید نور الله متوطن کفران که قریه‌ایست از بلوکات اصفهان‌از میرزایان دفتر شاه‌عباس‌ماضی‌بود-این ابیات از مسدس تر کیب بند اوست:

ای بت هرزه گرد هر جائی ای بر آورده سر برسوائی
هرزه گردی و باده پیمائی عاقبت می کشد بـرسوائی
بسکه گفتم زبان من فرسود
چکنم پنـد من نـدارد سود
کی گمان داشتم که آخر کار ننگ وناموس را نهی بکنار
همه جا رو شوی و باده گسار ساده روئی ترا بباده چه‌کار؟
یار هر کس مشو ز بی‌مغزی
کج منه پا و گرنه میلغزی
آنکه گوید که در تو مفتونم در تماشای صنع بی چونـم
من درین شیوه از وی افزونم اگر این راست نیست‌ملعونم
در خواهش بروی او وا کن
قدرت ایزدی تما شا کـن
شب که در بزم غیر استادی همه کس را برون فرستادی
می کشیدی و مست افتادی خویشتن را بدست او دادی
با تو آن‌بی‌ادب چها که نکرد
هرچه‌میخواست‌از کجا که‌نکرد
گر ضیـا خاطـر ترا آزرد این درشتی و نرمی ازحد برد
بیش ازین غم نمی‌تواند خورد رفت ویوسف بدست گر گ‌سپرد
آنچه کردی اگرهنوز کم‌ست
هرچه‌خواهی‌بکن‌مرا چه غم‌ست

ضیاشوشتری:- کلامش ازعیوب شعری بری‌ست.

چشم حیرت بره ناقهٔلیلی دارد هر گیاهی که‌سراز تربت‌مجنون‌برداشت

ضیا اصفهانی:- ضیاءالدین محمد صابری اصفهانی ابن‌العم سلیمان‌میرزا بود وسلسلهٔ نسبش بجابرانصاری رضی‌الله‌عنه‌میرسد.

نه از نازست اگر حرفش بلب کم آشنا گردد
سخن را دل نمیخواهد کز آن لبها جدا گردد

✿ ✿ ✿

وعدهٔ او آخرین روز ست و می ترسم که باز
گویدم فردا و باز از سادگی باور کنم

ضیا:- قلندر اکبرآبادی طبعش آشنای آزادی.

دوش ای دل دیوانه بآن مست رسیدی او مست وتو دیوانه‌چه گفتی‌چه‌شنیدی؟

ضیا مرشدآبادی:- دررفاقت قاسم علیخان‌عالی جاه ناظم بنگاله‌بسرمیبرد

ز انعام تو یا رب غیر این نعمت نمیخواهم
که ساقی باشد و من باشم و باشد لب جوی

ضیا:- محمدعلی از قصبهٔ مولیان‌ست و در «صبح گلشن» و«نشتر عشق»ضیا محمدعلی ملتانی نگاشته‌ و در«گل رعنا» نوشته که تا سال هزار وبست وچهاردرقید حیات بود ودر «آفتاب عالمتاب»ست که دردور اکبری وارداکبر آبادشده‌همانجا انتقال نمود.

شهید تیغ ستم را بحشر وعده‌مده که کشتگان ترا ذوق‌خونبها اینجاست

✿ ✿ ✿

زلف تو دهد بدل شکسته الماس بجای مومیائی

ضیا:- ملاشاه ضیاءالدین کرمانی از حضور سلطان محمد خدابنده‌بوزارت اصفهان معزز و ممتاز بود ودر سنه ثمان وثمانین و تسعمائه (۹۸۸) یوسف خان افشار اورا شهید نمود. رباعی :

دل دوش که ذکر تو ستمگر میکرد هر کس ز غمت شکایتی سر میکرد
میکوفت وفا بسینه از جور تو سنگ عهد از ستم تو خاك بر سر میکرد

ضیا:ـ میر ضیاءالدین دهلوی از شعراء عهد شاهجهان بادشاه بود.

گه دهان یار می بوسم ز مستی گاه چشم

پیش مستان هیچ فرق ازپسته وبادام‌نیست

ضیا: ـ میر نظام الدین نیشابوری از کمانگران نیشابور بود.

بخون عاشق امشب تشنه بینم لعل سیرابش

مده‌می ساقیا ترسم که از مستی برد خوابش

ضیغم:ـ علی نقی مازندرانی‌ـ‌ازوطن‌بدارالحکومه لکهنو رسیده واز آنجا به‌رامپورسر کشیده و هنگام تألیف « آفتاب عالمتاب» در قید حیات بود و طریقهٔ قصیده گوئی نیکومی‌پیمود، از قصیدهٔ نعتیه اوست:

از پرده برون آمدی و اهل بصیرت ثابت زحدوث تو نمودند قدم را

باب طاء مهمله

طارمی:ـ ملاعلی‌محدث‌برادر ملاصادق محدث منسوب بشهرطارم که‌وطن اوست و در «نگارستان سخن» برخلاف اکثر تذکره‌ها تخلص «طارم» بدون یاء نسبت آورده ـ بالجمله ملاعلی طارمی اکتساب علم حدیث از محدثین ملك عرب نموده و« شرح مشکوة‌المصابیح» و«شرح فقه اکبر» بکمال متانت و نفاست‌تصنیف کرده و در هندوستان بمنادمت همایون بادشاه اختصاص داشت و در شهر اکبر آباد سنه احدی و ثمانین و تسع مائه (۹۸۱) برطارم فردوس قدم گذاشت.

مردم چشمم از آن جا در میان آب کرد

تا که نتواند دمی با خود خیال خواب کرد

✿ ✿ ✿

لب لعل ترا گلبرگ خندان می‌توان گفتن

ترای ای نازنین سر تا قدم جان میتوان گفتن

طاقت:- محمد طاهر از لطیفه سنجان کشمیر بود.

جام در کف‌مانده‌ای حیران نمی نوشی چرا
گر ندیدی عکس چشم خویش بیهوشی چرا ؟

طاقی بخاری:- اوستاد صنعت کاسه تراشی و کتابه نویسی و معماری بود

دلم که بیهوس آن‌لب شکرخانیست   سمندریست کز آتش دمی‌شکیبا نیست

طالب اصفهانی:- معروف به باباطالب فاضلی- آزاد مشرب بود در زمان شاه عباس ماضی بهندوستان رسیده درخطهٔ دلپذیر کشمیر سکونت گزیدزمانیکه جلال‌الدین محمد اکبر بادشاه بر کشمیر استیلا یافت طالب بزمرهٔ منشیان شاهی منسلک گردید ومنظور نظر عاطفت سلطانی گشته برسم رسالت اکبر بخدمت والی تبت رسید و رسالهٔ متضمن غرائب ملک تبت بنظر شیخ ابوالفضل گذرانید که در اکبر نامه مندرج ست و در سنه ثلثین و الف (۱۰۳۰) از کشاکش این سپنجی سرا رست :

شادم از اهل جهان کز اثر صحبت‌شان   بجهانی ندهم گوشهٔ تنهائی را

✿ ✿ ✿

کدام سایهٔ دیوار را پناه برم   که سایه را نه‌دیوارهیچ کس‌جا نیست

✿ ✿ ✿

بیرون میا که شهرهٔ ایام میشوی   ما کشته میشویم تو بدنام میشوی

طالب شهرستانی: طالب لطائف معانی بود.

جان افسرده دلان صید نگاهی نشود   غمزه‌را گوی که تیغ مژه‌خون‌ریز کند

طالب:- مولوی سید محمد فضل حق وطنش‌قصبهٔ انزولی درضلع‌علیگره ست وی از جمله سخنورانیست که منشی فداحسین غریق درج حال و مقال آنها درین تذکره درخواسته مینویسد که‌مولوی‌از عمائد و مشایخ روز گارست وبتهذیب‌ظاهر و باطن اتصاف دارد و بتعهد عهدهٔ وکالت عدالت دیوانی مثل من در شهر کویل توطن گزیده دقائق و حقائق را اکثر در سلک نظم میکشد.

ریخته بادهٔ عشق توبه پیمانهٔ ما مست و مدهوش شده این دل فرزانه ما
کرده‌ام تازخودی عزم بصحرای عدم هرزمان لذت نو یافت ز افسانهٔ ما
نگه لطف چو بر طالب جانباز انداخت گشت بیگانه ز خود این دل بیگانهٔ ما

طالب:- میرزا ابوطالب لاهوری ازوطن به‌بنگاله رفت چون سوادی‌ازعلم داشت نواب شجاع قلیخان ناظم بنگاله او را بتعلیم اطفال سادات و شرفاء مامور فرمود، بعض حاسدان‌ازراه خبث باطن بحضور نواب عرض کردند که‌وی‌باشاگردان عشق میبازد نواب بدون تحقیق بهم برآمده باوی گفت که بعد اثبات ریش شما تراشیده در شهر تشهیر خواهم کرد، طالب بخانه بر گشته ریش و بروت خود تراشیده بخدمت نواب فرستاد، نواب‌بر گفتهٔ خود نادم شده هرچند برای‌معذرت طلبید وی نرفت وقلندرانه بسر می‌نمود تا آنکه درسنه تسع و ستین ازمأته ثانی عشر (۱۱۶۹) بمطلوب حقیقی پیوست.

خوش ماه جبینی که وفا داشته‌باشد آئینه همان به که صفا داشته باشد

...

چه نشهٔ است بنازم می نگاه ترا هنوز شیشه بطاق‌ست و مردمان مستند

طالب:- میرزا احسن ترمذی از سادات کرام بود و دوراکبری‌بهندوستان ورود نمود.

بامیدیکه آن سرو روان من برون آید
نشینم بر درش چندانکه جان من برون آید

طالع:- میر عبدالرحمن رومی کلامش مملو از خوش مفهومی ست.

اختلاط پاك طینت را نمیباشد ضرر آب گوهر کی کندیوار خاتم‌راخراب

طالع:- نوازش‌خان اکبرآبادی پدرش اسلام خان رومی در عهد عالمگیر بادشاه رسیده بشهر اکبرآباد توطن گزید طالع در همان سر زمین بر افق میلاد طلوع نمود و بعدرشد برفاقت نواب ذوالفقار خان بود حتی که در معرکه معز-الدین شاه غازهٔ سرخ روئی سربازی برو مالید

تیر بر خاك نشست از دستش چه کشیدست کمان از شستش

طالعی یزدی:- مردی خوشنویس و طالب العلم بود درعهد جلال الدین محمد اکبر بادشاه از وطن در اکبر آباد رسیده هرچند طالع آزمائی نمود جز صحافی چارهٔ خود ندید. اوراست:

(طالعی) نقدحیاتش بجزازعشق بتان صرف هرچیز که میگشت پشیمانی داشت

...

هر دم کند از درد دل کزخویش بیزارش کند
دل کی شود بیزار از و هر چند آزارش کند

...

شوم بی خود اگر گویم ز حال خود سخن بااو
چه حال ست اینکه نتوان گفت حال دل خویشتن بااو

طاهر ابیوردی:- از شعراء سلطنت سلطان بایسنغر بود.

از چمن بگذر و آن سرو سهی قد را دان
نیست غیر از تو درین باغ کسی خود را دان

طاهر اردستانی:- زبانش طاهر از لوث لغو بیانی ست،

طفل ست وز کس نام محبت نشنیدست ترسم کنم اظهار و بیکبار برنجد

طاهر:- باباطاهر عریان ازقوم لرو از مردم باکمال با ذوق وحال بود و درزبان خود از فصحاء وبلغاست :

مگر شیر و پلنگی ایدل ایدل بمو دائم بجنگی ایدل ایدل
اگر دستم فتی خونت وریزم بوینم تا چه رنگی ایدل ایدل

***

دلی دارم که بهبودش نمی بو نصیحت میکرم سودش نمی بو

...

دلم از سوز عشقت کیج ویجی مژه بر هم زنم سیلاب جیجی
دل عاشق بسان چوب تربی سری سوجی سری خونابه ریجی

...

اگر دل دلبری دلبر کدامی　　　وگر دلبر دلی دلرا چه نامی

. . .

الاله کوهساران هفته‌ای بی　　　بنوش جو کناران هفته ای بی
منادی میکرد شهر و بشهرو　　　وفای گلعذاران هفته ای بی

طاهر تفرشی:ــ همراه سفیر بادشاه ایران درزمانهٔ اکبر بادشاه بهندوستان آمده بود.

پنداشتمت مهر و وفائی داری　　　همچون دل‌من صدق وصفائی داری
چون هندوی مشتبه باهل‌اسلام　　　بیگانه دل دوست نمائی داری

طاهر رازی: فرزند ملا امیدی رازی‌ست.

آنکه رفت ازسر کوی‌توببازار منم　　　وانکه برد از تو بدل حسرت‌بسیارمنم

طاهر:ــ مولوی محمد طاهر بن شاه خوب‌الله آبادی. در اندک‌مدت کسب ظاهری و باطنی نموده و بعمر سی و چهار سالگی در سنه ثلث و اربعین و مأته‌و الف (۱۱۴۳) طائر روحش بال پرواز سوی عالم بالا کشوده کتاب «تحقیق‌الحق» و «شرح فصوص» از وی یاد گارست.

عشق یوسف کرد در پیری زلیخا را جوان
　　　عشق رویت پیر کرد اندر جوانیها مرا
شد زبانم بند تا دل محو شد در یاد دوست
　　　بهترست از صد زبان این بی زبانیها مرا

. . .

مگو با یار حرف نا ملائم　　　رگ گل طاقت نشتر ندارد

. . .

این باد دلفریب که در کوی‌دلبرست　　　یاد از نسیم گلشن فردوس میدهد

طاهر:ــ محمد طاهرمازندرانی اگرچه مولدش مازندران‌ست لکن‌محل‌نشو و نمای او هندوستان پایان سلطنت بادشاه شاهجهان.

غنچه با گل رخنی گفت ندانم که چه گفت
دیدمش سوی رخت دید و بخندید و شکفت

. . .

چون عمر رفته دی بمن آن نازنین گذشت یکروزه عمر داشتم آنهم چنین گذشت

. . .

ای اجل مرگ مرا فاش نکن تا نزنند خنده بر ماتم من چاك گریبانی چند

***

بر لوح دلت خط وفا را که نوشته خود گو که غلط راست نما را که نوشته؟

طاهر:ـ میر محمد طاهرعلوی مردی دقیقه سنج ست .

مگر ز نـاز گرفتی پیاله درصحرا که داغ عشرت جام‌ست لاله در صحرا
گیاه تربت مجنون برنگ لاله شود ز سوز سینه بر آرم چو ناله در صحرا

طاهر هروی:ـ که در «نشتر عشق» آن را جاجرمی نوشته اول قدم بر دکان کفش دوزی گذاشت پس باشتغال کتابت دست از آن برداشت.

گفتم به از ین فکر من بی دل و دین کن
در خنده شد و گفت که فکری به ازین کن

طاهری استر آبادی: غیر آن طاهر استر آبادی معاصر سلطان حسین میرزاست که در « صبح گلشن » آن را هروی نگاشته ،

یاد رخت کنـم رخم از گریه تر شود نام لبت بـرم دهنم پر شکر شود
اشکم عقیق تر شود از شـوق لعل تو آسان گمان مبر که بخون جگر شود
در خردیش بدیدم و گفتم که عاقبت از چشم و غمزه آفت اهل نظر شود
شد(طاهری)خراب و از و یار بی خبر ترسم که جان دهد زغمش تا خبر شود

طاهری نائینی: ـ لمعهٔ «شمع انجمن» بروی تافته وصاحب «نگارستان سخن» در مأخذ طاهر بدون تحتانیه یافته ـ وی از شعراء پایتخت شاه عباس ماضی بود و میرزا جلالا طباطبا خواهرزادهٔ اوست:

همچو جان در قالب گبر و مسلمان رفته ام

تیغ بر خود میزند هر کس که بامن‌دشمن‌ست

...

هجوم صد هزار آهو بود هنگام نخجیر ش

ز بهر آنکه در میدان نیفتد بر زمین تیرش

وله رباعی

مستوجب شعلهٔ فنا رخت من ست خاکستر گلخن بـلا تخت من ست

بر عارض روز روشنی ازرخ تست بر چهرهٔ شب سیاهی از بخت‌من‌ست

طاهری‌هروی:- ازسخنوران زمانهٔ سلطان‌حسین بایقرا و زبانش‌درشیرین بیانی از طائران خوشنوا بود.

انداخته‌ای گرچه مرا از نظر ما تیری که‌فگندی‌سوی‌من‌بی‌نظری‌نیست

...

چو سایه بیخود اگر در پی تو میافتم زمن مبین که مرا هیچ اختیاری‌نیست

طائف‌یزدی.- از طائفان حریم خوشنوائیست.

ای خون شده دل ناله زبیداد که کردی من سوختم‌ازرشك بگو‌یاد که کردی؟

طبعی:- از موزون طبعان خطهٔ طهران بود

خموش باش بروشندلان چو بنشینی که شهر آینه جای نفس کشیدن نیست

طبعی:- عنایت‌الله اصفهانی معروف بحکیم‌خبّازست که در سنه اربع و اربعین و تسعمائه (۹٤٤) روح طبعی او از قفس عنصری پرید.

شمع ما را تاب پرافشانی پروانه نیست جانفشانی ازبرون انجمن‌خواهیم کرد

طبعی قزوینی:- تلمیذ حکیم شفائی اصفهانی ست ناسخ « شمع انجمن » بجای عین از غلطی قاف نوشته و شعر طبعی اصفهانی در اشعارش‌درج کرده.

لذت تنگدلی باد بر آن غنچه حرام که به امداد صبا میل شکفتن دارد

طبیب :- شاه درویش اصفهانی حافظ صحت الفاظ و معانی‌ست.

آنچنان سودا که ما را در سرست از سوز عشق
مدعی را گر بدی با خویش کی پرداختی

طبیب:ـ میرزا عبدالباقی اصفهانی خلف حکیم میرزا عبدالرحیم‌ست. میرزا سلیمان جدطبیب بنوازش سلاطین صفویه از پارس دل بر کنده باصفهان توطن گزید و این طبیب که میلادش سنه سبعین و مائة والف (۱۱۷۰) ست از اطباء معزز نادرشاه قهرمان ایران و برکابش درسفر هندوستان بود و بعدفوت نادرشاه رفاقت کریم خان زند اختیار نمود.

در آن گلشن که گلچین در بروی عاشقان بندد
نمیدانم بامید چه بلبل آشیان بندد

...

جدا زروی توچشمم‌چوخونفشان گردد زخون دل مژه‌ام‌شاخ ارغوان گردد
گرفته دل بغمش الفتی و می ترسم خدا نکرده بمن یار مهربان گردد

...

دلتنگ شدم بسکه طبیب از غم‌ایام از سینهٔ من آه بزنهار بر آید

...

غمش در نهانخانهٔ دل نشیند بنازی که لیلی بمحمل نشیند
مرنجان‌دلم‌راکه‌این‌مرغ‌وحشی زبامی که برخاست مشکل‌نشیند

طبیبی:ـ مردی صوفی مشرب بود و شرف حج و زیارات دریافته.

در خوابگه جهان من شیدائی چشمی بگشادم از سر بینائی
دیدم که درو نبود بیدار کسی من نیز بخواب رفتم‌ازتنهائی

طبیبی:ـ میر مظفر کاشی از حذاق اطبا بود که در سنه ثلثین و تسعمائه (۹۳۰) ملك الموت دست بمعالجهٔ مرض الموت وی گشود.

آمد رقیب و طرهٔ جانان من گرفت گویا اجل‌رسید ورگ‌جان‌من گرفت

طرحی.ـ میرمحمود از خوش طرحان شیراز بود.

وصل بتی که رشک در آن خون کند جگر　　بامحنت فراق برابر نهاده اند

طرزی افشار.- شاعری لطیفه گو و بذله سنج و خوش طبع وظرافت پسند بود و مصادر و صیغ جدید ایجاد میکرد- کلامش لوطیان و رندان به الحان و اغانی میخواندند و ته میدانیان چوبك زن در کوی و برزن می سرودند- او راست:

در دیدهٔ من آ که بهی از ثقلینا　　پر کرده ام ازمهر تو جیب و بغلینا
جز وصل تومطلوب دلم نیست نگارا　　گر دنئی و عقبی دهیم فی المثلینا

. . .

با من دل خسته ای دلدار جنگیدن چرا　　تو غزال گلشن حسنی پلنگیدن چرا؟
با مسلمانان مسکین کافریدن بهرچه　　با گرفتاران مستضعف فرنگیدن چرا؟

. . .

تا آفتاب چهره عیانیده ای مرا　　ای نو بهار حسن خزانیده ای مرا

. . .

الا ای مه که زلفت می کمندد　　دل من در کفت می مستمندد
بدفع چشم اعدای تو (طرزی)　　دل خود را در آتش می سپندد

. . .

تا ابروی تو دیده جنونیده ایم ما　　نشناختند خلق که چونیده ایم ما
قامت خمید ودل چو نقطشدزسینه داغ　　از عین و شین و قاف تو نونیده ایم ما
گه در فراق روی تو کاهیده ایم ما　　گه چون کتان زوصل توماهیده ایم ما
افتاده دل بچاه زنخ ساقیا ز لطف　　حبل المتین زلف که چاهیده ام ما
در جنب رحمت تو بودد در حساب هیچ　　هر چند بی شمار گناهیده ایم ما

* * *

اگر بی تو هر گز شرابیده باشم　　بکانون هجرت کبابیده باشم
خور وخواب برمن حرامیده باشد　　اگر درغمت خوردوخوابیده باشم
گر از جملهٔ چاکرانم شماری　　ز لطف تو عزت مآبیده باشم

طرزی: ـ دولت خان گوالیاری ـ در نظم پردازی و نثر طرازی سر آمد اقران بود و کتاب «معدن الجواهر» حسب الارشاد شاهجهان بادشاه تصنیف نموده.

الهی اینچنین عشق و محبت — نصیب طرزی خونین جگر کن
ز اسباب محبت نیست آگاه — ازین رمز نهان او را خبر کن

طرزی رازی: ـ وطن او طرشت ری بود در هجو اسب گفته:

هیچ راهی را نمیگیرد بپیش این بارگی — ملحد اسپان دهرست و ندارد مذهبی

طرزی شیرازی: ـ از اجلهٔ سادات شیرازست که بمصوّری اشتغال مینمود و بخوش خلقی وی دکانش مجمع شعراء بود و وی در سخن سنجی طریقهٔ کلام فغانی می پیمود،

آنانکه دل بخنجر قاتل نهاده اند — بر صد هزار زخم جگر دل نهاده اند

. . .

هجر تو پای جور بدامن نمیکشد — تا انتقام وصل تو از من نمی کشد

طرطری هندی: ـ معروف بحکیم طرطری ـ از شعراء پیشین هند بود و اهل زبان در تألیف خودها اورا ستوده اند:

هست گوئی عارض آن ترک زیبا آفتاب — گر بود ممکن که دارد جا بدیبا آفتاب

طغان شاه: ـ بادشاه عجمست و حکیم ارزقی از مداحان و متوسلان دامن اوست، این رباعی ازوست:

گل دوش که هنگام سحر خاسته بود — خود را چو عروس نو بیاراسته بود
مشتی زر ریزه ریزه در کف کرده — زو نیز مگر یار زری خواسته بود

طفلی فتحپوری: ـ فرزند ملادرویش قاطن فتح پور سیکریست از ملازمان سرکار جهانگیر بادشاه بود در عمر ده سالگی تحصیل صرف و نحو و منطق نموده و در لطافت کلام بر امثال فائق بود:

آنچه ما کردیم با اسلام در روز جزا — جای آن دارد که گردد کفر دامنگیر ما

***

گرحسن صنم جلوه گر صومعه گردد سجاده کشان سبحه بزنار فروشند

ولە از ترجیع بند

ای گـریه بشارتی که امشب خوناب جگر بدیده زد جوش
وی وصل شفاعتی که شوقـش تاراج نمود کشـور هـوش

وله از مدیح جهانگیر بادشاه

ایا شهی که جهان را ز رهـزنان خلل بدور معدلتت فتنـه پاسبان آمد
نوید لطف تو شد آنچنان که عاصی را گناه ز آتش دوزخ نگاهبان آمد
توئی که مرکب عزم ترا بروز دغـا ظفر علم کش اقبال و همعنان آمد

طفیلی مشهدی:۔ صاحب طبع سلیم و ذهن مستقیم ست.

عزم جفامکن بکن رو بره رضای من خنجر کین مکش بکش خارستم ز پای من

طفیلی:۔ میرحسین جلایر از امراء دولت سلطان حسین میرزا بود:

یوسف از خجلت بهتان زلیخا داغ ست ورنه خودداری او نیز کم از زندان نیست

* * *

بتی کز گل بود آزار پا از گشت بستانش
چسان در دیده خواهم با وجود خار مژگانش

...

خوش آن ساعت که بزم آرا نشینی بر لب جوی
خط پشت لبت چشم قدح را گردد ابروی

طلبی:۔ شاعر مجهول الاسم والنسب ست.

مرا خون در دهان ساغر بکام از لعل میگونش
اگر افتد بدست من بیکدم می خورم خونش

طلحه :۔ مولانا شهاب الدین ابوالحسن مروی از شعراء معزز دولت سلطان سنجر سلجوقی و موالف ومعاصر سمائی مروی ست. رباعی:

چون صبر رمیده شد پیام تو چه سود جان رفت زبر سپس سلام تو چه سود
در آتش هجران توای جان جهـان دل سوخته شد وعدهٔ خام تو چه سود

وله رباعی

دوش از تو دلم شاد شد ای چشمهٔ نوش امشب ز غم فراقت آمد بخروش
چیزیکه قیاس آن نشاید کردن یا محنت امشب ست یا راحت دوش

ایضاً

گه کور چو زلف دلستان تو منم گه نیست شده همچو دهان تو منم
ای قد تو همچو تیر روزی برمن آخر گذری کن که کمان تو منم

طلوعی خوانساری:- از ملازمان امیرخان قورچی باشی بود.

خون هزار بلبل زاری بگردنست درپای هر گلی که نشستم بیاد تو

طلوعی: - سلطان محمد میرزا الکهنوی ابن سلطان حسین ثانی ابن شاه طهماسب ثانی صفوی بود. هر گاه بحکم رضا قلی میرزا ابن نادرشاه طهماسب ثانی مقتول گردید سلطان حسین ثانی که شش ماهه بود مادرش او را در آذربایجان وداغستان و گرجستان پوشیده داشت و بعد سن رشدوی بدعوی سلطنت آبائی لوای منازعت برافراشت، مگر از نامساعدت تقدیر ازکریم خان زند هزیمت فاحش برداشت و بعد وفاتش سلطان محمد میرزا پسرش بتغییر لباس بمشهد و شیراز و مسقط سیاحت نموده در سند رسید و از آنجا سری بهندوستان کشید و در سال هشتم از مائه سیزدهم (۱۲۰۸) وارد لکهنو گردید و از سرکار انگریزی برای او وظیفهٔ مناسب حالش معین گشت - پس بقیه عمر در لکهنو بپایان رسانید و در سنه ثنتین و ثلثین از مائة ثالث عشر (۱۲۳۲) نیّر حیاتش بمغرب ممات افول نمود قاضی اختر را باو صحبتها دست داده. اوراست:

برای مقدمت در دیده مهمان خانه ای دارم
بیا ای نازنین بنشین عجب کاشانه ای دارم

. . .

دلم از هجر پر خون بود شب جائیکه من بودم
سرشکم رشك جیحون بود شب جائیکه من بودم

طمغاچی‌ماوراءالنهری: از مقربان بارگاه طمغاچ خان ست که دارای ماوراءالنهر بوده و در عدل و داد از انوشیروان گوی سبقت‌ربوده. رباعی:

با جود تو کس بدهر درویش ندید با عدل تو چرخ‌هیچ دلریش ندید
تا تیغ سر انداز تو در رقص آمد جز مطرب راهزن کسی پیش ندید

طوسی:- متوطن شهر طوس بود چنین می‌سرود:

چو موئی شد تن لاغر ز فکر آن میان ما را
نباشد هیچ حاصل یکسر موی از آن ما را
چه خوش باشد کشد از رخ نقاب سر و سیمین بر
نشیند در کنار ما نه بیند در میان ما را
هوای آستان میکده از سر نخواهد شد
قضا گر چون مسیحائی‌برد بر آسمان مارا
بیا ای اشك سر گردان برو در گوشه‌ای بنشین
مکن بی آبرو هر دم میان آدمان ما را
مگو هر دم چه حال‌ست اینکه در عشق بتان‌داری
بحال خویشتن بگذار (طوسی) یکزمان مارا

طیب:- شاه طیب از سادات کرام‌بلدهٔ خواف بود و درنجف‌اشرف‌سکونت اختیار نمود.

نگویمت که خدا گردد آدمی لاکن زخود هر آنکه برون رفت‌هرچه‌دانی‌شد

طیب: میرجواد اصفهانی فرزند سید علیخان‌علاّمه. و تلمیذ مخلص کاشی بود و بوجه کوسجی ریش و بروت نداشت و اکثر برفاقت‌ناظمان بنگاله‌مانده و در سنه ثمانین و مائة و الف (۱۱۸۰) بعمر هفتاد سالگی در مرشد آباد بدار - البقا رانده.

داغ خون گشت و درد بی خود شد گریه از کار رفت آه بیا

✿ ✿ ✿

ترا با خویش یکرو دیده‌ام من　　تغافل پیشه بد خو دیده‌ام من
تماشای بهار فتنه کردم　　نهال قامت او دیده ام من

طیری: - محمد ربیع اصفهانی مردی بازاری مبتلای مالخولیا بود.هر سال بر مرگ خود موقن شده تاریخ وفات خود میگفت و یاران او را بمضحکة می گرفتند و او دمغ میشد هر گاه در سنه تسع و خمسین و مائة و الف (۱۱۵۹) تاریخ وفات خود پیش ظرفاخواند، همه ها بخنده در آمدند وی بکمال غیظ و غضب بر خود پیچید و خودرا بچاه افگند که از آن صدمه مرغ روحش از قفس عنصری پرید.

صاحبا عید برات از طلعت فیروز باد
لیلة القدر تو صبح عشرت نوروز باد

تا که آتشبازی انجم بود در باغ چرخ
روی گلریز تو مهتاب جهان افروز باد

طینت: - دیوان پرنهی سنگه - خوش خلق و نیك طینت بود و در دور محمد شاه بادشاه دهلی ملازم سرکار نواب ظهیر الدوله مانده و زمانی در دکن برفاقت غیرت خان مهمات عظیمه بانجام‌رسانده، بفارسی و اردو و هندی بهاکها وقوفی تمام داشت.

لب او از کنار رنگ پان آغوش میدزدد
تبسم نیز خود را در لب خاموش میدزدد

تغافل غارت جان برق وحشت رهزن ایمان
ندیدن صبر می‌کاهد رمیدن هوش میدزدد

باب ظاء مهمله

ظاهر لکهنوی: - از دوستان قاضی اختر بود و اکثر اشعار بزبان اردو و کمتر بزبان فارسی موزون‌می‌نمود ،و اوسطمائة ثالث عشر (میانه‌قرن‌سیزدهم)در

باطن لحد غنود.

جان را شهید خنجر بیداد میکنم یعنی زدست جور توفریاد میکنم

ظاهر:ـ مولوی غلام یزدانی از مردم دارالاماره کلکته و آشنایان اختر بود و بوکالت عدالت دیوانی صدر آنجا بسر می‌نمود و در اواسطمائةسیزدهم (اواسط قرن سیزدهم) از ظاهر ارض بباطن‌رفت، وشعر فارسی چنین‌میگفت:

ز بیمهری چنان ناشاد و صلم کشت یار من
که حسرت گریه هر شب میکند گرد مزارمن
بکویش ساعتی خاکم زیر بادی نمی ما ند
ندانم با من بیدل چه دارد روز گار من
نمودی فرش راهش از دل سنگین خود ظاهر
مبادا رنجه گردد زین روش پای نگار من

ظرفی:ـ ازنیکوتلاشان‌شهرتبریز بود.

نه بگریه رحم‌داری نه‌بسینه پاره کردن مه من نمیتوانم بتو هیچ چاره کردن

ظریف:ـ لاله بینی پرشاد لکهنوی برادر حریف لکهنوی و شاگرد غلام همدانی مصحفی بود.

ازبهر قطع کردن نخل حیات من چون‌ارّهدو دم نفسم در کشا کش‌ست

ظفر:ـ لاله‌تیکارام لکهنوی برادر زاده پندت یارام کشمیری لکهنوی ست.

قلم سنبل شود گر حرف گیسوی تو بنویسم
خطم صورت کند پیدا اگر روی تو بنویسم

ظلوم:ـ شاه امیرالدین بهاری سجاده‌نشین مخدوم الملک شاه‌شرف الدین احمد از مشایخ بهار مضاف بعظیم آبادست.

هرنفس ریزد دلم رنگ فغان تازه‌ای ربط میدارد مگر بانو جوان تازه‌ای

ظهور کرمانی:ـ درویشی نیکوسرشت بود .

چشمت پی‌خونریزی صاحب نظران‌ست برمن‌نظری کن که‌مراچشم بر آن‌ست

ظهوری شیرازی:- شاگرد ملا وحشی بود.

هرزمان گوئی که از کویم برو جای دگر رفتمی جای دگر میبود گرپای دگر

ظهیرا: - پسر خبازی بود در لاهیجان - و در «نگارستان سخن» او را ظهیرالدین نوشته :

آگهی سنگین دلان را نیست از اطوار خویش
کوه کی افتد بفکر وضع نا هموار خویش

***

جمال دوست بدیدن نمیشود آخر گل بهشت بچیدن نمی شود آخر

ظهیر شیرازی:- طبعش مظهر نکته پردازی ست.

مطلب ما دراسیری صحبت صیاد بود بی‌مروت رفت و ما ماندیم تنها درقفس

ظهیر:- ظهیر الدین سمرقندی خلف علی کاتب مؤلف کتاب «اعراض الریاسته فی اغراض السیاسة» ست،

ملك بر بادشه قرار گرفت روزگار آخر اعتبار گرفت
بیخ اقبال باز نشو نمود شاخ اقبال برگ و بار گرفت
پای ملك استوار گشت کنون که رکاب تو استوار گرفت

ظهیر نیمروزی:- از علماء نیمروز بود.

نی عهد بسربردی نی وعده وفا کردی بس شرم اگر گویم بامن توچها کردی

باب عین مهمله

عابدخان بخشی: کلامش دردلکشی ست:

از فلك این نه هلال ست که سر بیرون زد
شوق ابروی تو ناخن بدل گردون زد

عابدی خراسانی :- عابد صومعهٔ خوش بیانی ست.

هر خدنگی کامد از شست تو بر قصد دلم
دل بصد شادی برون آمد باستقبال او

عاجز:- خلیفه، محمد یاسین دهلوی_از پهلوانان معارک رزم و بزم بود وببذله سنجی و لطیفه گوئی دلهای مردم میربود_ در کلکته برای تعلیم فارسی ملازمت یکی از انگریزان اختیار نمود، روزی انگریز از فهم مطلب عبارتی از«چارعنصر میرزا بیدل» با وجود توضیح و تشریح عاجز عاجز ماند و برهم شده گفت که «منشی توبجهنم برو»، حلیفهٔ عاجز بخانهٔ خود رفت و چند روز بر نوکری نیامد انگریز خادم خود فرستاده طلب کرد و پرسید که چندین مدت کجا بودی؟ خلیفه گفت که بانقیاد حکم بجهنم رفته بودم بمشقت شاقه بآنجا رسیده خواستم که اندرون درآیم گورههای ولایتی که پاسبانش بودند راه ندادند و گفتند که این منزل صاحبان عالیشان انگریز بهادرست، مرد مسلمان را حکم دخول آن نیست هرچند ارشاد سامی ملازمان بیان کردم هیچیکی از حجّاب و نوّاب گوش بر آن ننهاد ناچار معاودت کردم، انگریز مذکور ازین لطیفهاش بخنده درافتاد ومورد توجه خودش ساخت، بالجمله خلیفه در نظم فارسی وارد و مهارتی نیکوداشت.

عاجز چگونه از سرزلف توبگذرد درویش هر کجا کهشب آیدسرای اوست

عاجز:- شیخ شیرعلی پسر شیخ عصمةالله شاهجهانپوری_اوستاد نواب غلام حسین خان حسین شاهجهانپوری ستدرسنه ثلثوثلثین ومأتین والف (۱۲۳۳)ازین خاکدان رخت بربست.

سبزهٔ خط نیست این رخسار رنگینترا چاشنی گیرست طوطی لعل شیرینترا

***

وعدهٔ شام تو با صبح قیامت پیوست صبح بیداری بخت منوشامتو یکیست

عادل بدخشی:- طبعش در ایجادلعلهای مضامین رنگین کانبدخشانست.

رباعی

عاشق شب وصل یار بگزیدهٔخویش از بهر مراد دل غمدیدهٔ خویش

خواهد که درازتر شود برد و زد　　　بر دامن شب سیاهی دیدهٔ خویش

ولہ رباعی- درمرثیه میرزا ابراهیم خلف میرزا سلیمان

ای لعل بدخشان ز بدخشان رفتی　　　مانندهٔ خورشید درخشان رفتی

در دهر چو خاتم سلیمان بودی　　　افسوس که از دست سلیمان رفتی

عادل:- عادلشاه از سلاطین مملکت لار بود و نسبش بگر گین میلاد می‌پیوندد و تا هزار سال حکومت آن‌دیار در خاندانش مانده در سنه ثنتین‌وتسعین و تسعمائه (۹۹۲) و بقولی در سنه خمسین از مائةعاشره (۹۵۰) او را کسی بزخم کاردی قتل نمود.

کہن شدقصهٔمجنون‌حدیث دردمن بشنو　　　بهرافسانهٔ عمرخودمکن‌ضائع‌سخن‌بشنو

عارف:- عارف نکات نظم ظاهری و باطنی بود و فقیرانه‌زندگانی مینمود.

یا رب چه شرابی که تو در میکدهٔ حسن　　　از پیکر سیمن بدنان ست سبویت

. . .

کعبهٔ سوختگان طرهٔ دلدار تو بود　　　حجراسود پروانه شب تار تو بود

عارف:- حاجی عبدالله‌تبریزی- در آغاز جوانی وارد هند شده شریك بزم مطارحه و مشاعره میرزا محمدعلی فروغ میماند، بعدزمانی دل از دنیا برداشته‌بلباس درویشی‌متلبس گشت‌وسکونت بنارس اختیار کرده همان جا ازین‌جهان‌در گذشت:

غلام کاکل و خط تو تاجدارانند　　　اسیر زلف کمند تو شهسوارانند

دو زلف دربرو کاکل بپیچ‌وتاب بسر　　　بگنج‌حسن‌وخطت هردومثل‌مارانند

عارف:- زین‌العابدین خان‌دهلوی فرزند نواب غلام حسین خان‌ابن‌اشرف الدوله نواب فیض‌الله بیگ‌خان سهراب جنگ وهمشیره‌زاده و شاگرد رشیدمیرزا اسدالله خان غالب دهلوی بود. اوراست:

بهجر یار چه باك از شنودن پندست　　　گرفتم اینکه ز تلخی بزهر مانندست

نزاکت ست ترا باعث درستی عهد　　　وگرنه شیوهٔخوبان‌شکست‌سوگندست

هزار سال کند مشق دیدن‌خورشید　　　بدیدن رخ تو هر که آرزو مند ست

کسی ز دوست شکایت کندخدانکند بلطف دشمن عارف بجور خرسند ست

. . .

دمی بپرسش من گرزبان بجنبـاند کلاه گوشهٔ من آسمان بجنباند
ز درد دل بدرت آنچنان فرو گریم کهموج آب سرشك‌آسمان‌بجنباند

عارف:- شیخ بایزیداصلش از توران‌ست و بعضی اورا از نوران‌بنون‌نوشته که قصبه‌ایست در ملك توران و در « نگارستان سخن» او را بخاری نوشته و در عهد عبدالله خان اوزبك در شهر بخارا متولد شده و بعد رشد قصائد بلیغه درمدح عبدالله خان بسلك نظم کشیده. اوراست،

گر رسی برسرمن بوسه دهم پای ترا سر بپای تو نهم عذر قدمهای‌ترا
تیغ مژگان را ز بی رحمی بهنگام عتاب
می دهد از بهر قتل ما بزهر چشم آب
دمبدم اشکم برخ افتاده بهر جستنش
همچو طفلی که بر رو هر دم افتد از شتاب
سوز سینه کم نشد از آب چشمم بی‌رخش
آتش هجران بلی هرگز نمیمیرد ز آب
بعد عمری یار می پرسد ز احوال دلم
از خوشی (عارف) نمیدانم چگویم در جواب

. . .

از و یك نامه‌سوی من بصد زاری‌نمی آید وگر آمد بغیر از خط بیزاری‌نمیآید

عارف:- میرزا محمد علی دهلوی - پدرش از مردم ایران بود و عارف در دهلی متولد شده و همراه پدر بایران رفته‌ودر عهد محمدشاه بادشاه دهلی بمولدخود مراجعت نموده.

آنقدر صبح وصال تو نگردید سفید که کسی پنبهٔ داغ شب‌هجران سازد

عارف:- میرحسین لاهوری- از موزونان‌عهدشاهجهانی‌ست - درصرف‌ونحو استعدادی داشت و برفاقت همت‌خان صوبه دار الله آباد اوقات بسر می‌بردمثنوی

«مهر ووفا» از منظومات اوست واین دو شعر درصفت ناف از آن مثنوی ست.

نه ناف‌ست این که‌دلها کرده بی‌تاب　　کزوافتاده فکر من بگرداب
ز تـاب جلـوهٔ سـرو روانـش　　گره افتاده در موی میانـش

وله‌ازغزلیات

درون خانه کدام آ فتاب ر خسار ست
که همچو سایه سر من بپای دیوار ست
بمنع کس نکند ترك کوی او (عارف)
که این جنون زده در کار خویش هشیار ست

...

نامهٔ شوق‌مرا قاصد بجانان می‌برد　　درقفای نامه چشم‌من چونقش‌خاتم ست

عارف‌هروی: – در « نگارستان سخن » یزدی منصوب بیزد و در « صبح گلشن» و « نشتر عشق» بدون نسبت بشهری نوشته وی از شعراء عهدسلطان‌حسین میرزا بود ودر خط نستعلیق دستگاهی داشت .

گر کشد ناوك خود را زدلم‌قاتل من　　درد آن تا بقیامت نرود ازدل‌من

عارفی‌شیرازی :– از نکته‌سنجان و ناظم مثنوی« گوی و چوگان»ست ،

با زلف تو گر صبا بر آید　　از هر طرفی بلا بر آید
تیغت ز گلو چوآب بگذشت　　نگذاشت که‌دم زما بر آید
از تربـت(عـارفی) بهجران　　تا حشر گل وفا بر آید

عارفی‌نهاوندی:– از عارفان طریقهٔ نظم گستری‌ست، در عهد جـهانگیری بدهلی رسیده توطن گزید.

هر زمان دل از غم جانانه برهم میخورد　　دربهار آسایش دیوانه بر هم میخورد
از ستون آه بر پا کـرده ام افـلاك را　　گر نفس‌دزدم‌بخوداینخانه برهم‌میخورد

عاشق:– رای بیجناتهه لکهنوی پسر راجه جکناتهه و شا گرد سرب سنگهه دیوانه بود کتاب «بهار دانش» را بلطافت موزون‌نمود.

مرا کاش آن بت بی رحم من آزاد گرداند

چو آن صیدیکه بر گرد سرش صیاد گرداند

عاشق :ـ عاشق حسین متوطن قصبهٔ نیوتنی از قصبات حوالی‌شهر لکهنوست و از شاگردان مولوی محمداحسن احسن بلگرامی در خیال بندی و نکته سنجی دستگاه شگرف دارد.

می کشم عنبر ز موج بوریا در خیال نکهت گیسوي تو

عاشق :ـ علی اکبرخان لکهنوی‌ابن نواب محبت خان خلف حافظ‌رحمت خان شهید مغفورست۔ در فن موسیقی و در نظم فارسی‌وارد ومهارتی داشت و با قاضی محمدصادق خان اختریار بود و اکثر اوقات بمنزل اختر قدم‌رنجه‌می‌نمودودر اوسط مائهٔ ثالث عشر (میانه قرن سیزدهم) درمرقد آسود.

دوش در بزم رقیبان باده می خورد آن نگار

غافل از لب تشنگی عاشقان بی قرار

عاشق :ـ مولوی عباس علی خلف منشی ناصرعلی‌خان۔متوطن‌قصبهٔ‌جاجمو حوالی شهر کانپور بود۔ در علوم ادب ومعقولات مهارتی داشت «ریاض الجنة» در فقه‌بزبان اردوو شرح عباسیه و «مختصر النحوین» در صرف و نحو تألیف کرده و مشورهٔ نظم از قاضی اختر می گرفت و در عین شباب بسفر آخرت شتاب نمود.

مکدر میروم از دهر بی‌می من بقربانت بآب می نشان ساقی غباراز کوچهٔدلها

...

آه جانسوز گر از سینهٔ من گل نکند باد صرصر متفرق ورق گل نکند

حیف صد حیف که‌ای ساقی‌سیمین‌ساقم دور می با من دلداده تسلسل‌نکند

...

یاد ایامی که در کویت گذاری داشتم

در دل از یاد رخت باغ و بهاری داشتم

...

سراسر جانی ای باد صبا درقالب شوقم مگر بسیارمیگردی بکوی دلستان من؟

عاشق :– موهن لال پسر لاله نندلال ابن رای بیجاتهه لکهنوی – خط شفیع – ا خوب مینوشت:

دم جان سپردن همی گفت عاشق دریغا که جان رفت و جانان نیامد

✡ ✡ ✡

در پرده نهانی و دل خلق ربائی فریاد از آن لحظه که از پرده بر آئی
هر کس که من غمزده را از تو جدا کرد خواهم که بمیرد چو من از درد جدائی

عاشق :– میرزا حجو مخاطب بصمصام الدوله برادر آقا محمد تقی خان ترقی از ممتازان شهر لکهنو بود.

در عشق تو تنها نه دلم در بر ما نیست صبر و خرد و دین چه بگویم که چها نیست
گفتیم که در خانهٔ ما جلوه بفرما خندید و بما گفت که این شیوهٔ ما نیست

***

شد نافه خون که نکهت آن مو شود نشد سنبل هزار خواست که گیسو شود نشد

عاشق :– نواب سعیدالله خان برادر نواب فضل علیخان ابنای شیخ عبدالله خان غازیپوری ست طبعش سلیم و فکرش مستقیم بود و در سنه تسعین از مائة ثانی عشر (۱۱۹۰) انتقال نمود – مثنوی «من و سلوی» در جواب «نان وحلوا» یادگار اوست :

دل بستهٔ آن زلف دو تا شد چه بجا شد سودا زده زنجیر بپا شد چه بجا شد

...

چه آتش ست ببین در شراب خندهٔ گل که گشت بلبل محزون کباب خندهٔ گل

عاشقی تربتی :– طینتش بآب و گل عشق سرشته بود تا آخر عمر درصحبت شاهدان ماه پیکر میگذرانید و در عمر نود سالگی متوجه بسخن سنجی گردید با آنکه مردی بی علم بود اشعار پسندیده موزون مینمود و بحدی در فکر نظم منهمك بود که همراه جنازهٔ برادر خود فکر شعر مینمود و در سنه خمس و اربعین وتسعمائه (۹٤۵) درشهر تربت به تربت خوابید و دیوانش متضمن پانزده هزار بیت منقول گردید

گاه قتلم شعلهٔ شمشیر آن قاتل بس‌ست شربت آبم زتیغ او دم‌بسمل بس ست

عاشقی خراسانی :ـ عاشق حسان معانی بود.

شراب اگر چه حرام ست آنچنان هم نیست

که اهل صومعه منع شراب خواره کنند

وله‌رباعی

افسوس که از سوز نهان نتوان گفت یك شمه از آن بصد زبان نتوان گفت

دردیکه توان گفت که گویدزان‌درد فریاد ز دردیکه از آن نتوان گفت

عاشقی سنجری:ـ در مناظره و مطارحهٔ نظم خیلی دلاور و جری بود.

بهجران‌توازچیزی که دل را شاد میکردم

جفا هائی که بر من کرده بودی یاد میکردم

عاشقی‌هندی :ـ از موزونان هندست.

سر چشم یار گردم که‌هجوم غمزهٔ او نفسی نمیگذارد که‌دل آرمیده‌باشد

عاصی:ـ ازشعراء مجهول‌الحال ست. رباعی:

ای عشق نـه کافـرم ببخشای دمی تعجیل بخون مـن مفرمای دمی

ای غم همه وقت میتوان کشت مرا از راه رسیده‌ای بر آسـای دمی

عاصی :ـ امدادحسین خان خلف سبحان علیخان کنبوی لکهنوی بحسن ظاهر و باطن آراسته و بذکاوت ذهن و لطافت طبع پیراسته بود و درعین شباب قدم برجادهٔ عدم گذاشت باقاضی اختر دوستی ومحبت داشت.

در خیل بتـان دلـربائی بخشیـد خدا بتو خـدائی

صد روز سیاه دیدم از تو رویت سیه ای شب جـدائی

عاصی:ـ شیخ نورمحمد اورنگ آبادی که از رفقای صمصام الدوله بود.

سینه‌ام از گریه شوقت‌مصفًا گشته است کرده ام‌ازآب این‌آئینه‌رارو شنگری

عاصی:ـ محمدعلیخان خلف نواب هدایت‌الله خان دهلوی نبیرهٔ عزة الدوله شیرافگن خان۔ در نظم ونثر از مستعدان‌روزگاربود، از وطن دل بر کنده بشهر

عظیم آباد اقامت اختیار نمود، نسخهٔ «تألیف محمدی» در تاریخ از ابتدای خلقت تا جلوس شاه عالی گوهر بادشاه دهلی در سه مجلد تألیف اوست:

باز در عشق بتی دل شده شیدا چکنم — کار با سنگدل افتاد خدایا چکنم
یك نگه کردم وصد جوروجفا دیدم ازو — چشم امید دگر بر رخ او وا چکنم

عالم بلخی :- شاگرد میرزاصائب تبریزی وندیم میرزا طاهر وحید بود نوبتی بسیر هند آمده سوی شیراز رفت. در آنجا محمدزمان خان برایش صومعهٔ بنا کرد که تادم زیست در آن منزوی ماند، اوراست:

حسن عالم‌سوز را خط مانع رفتن نشد — شعله‌را ازدود درزنجیر کردن مشکل‌ست

. . .

نه تنها لاله را داغ شکفتن جامه درخون زد
گل از خندیدنی از عالم دل خیمه بیرون زد

. . .

منع دربان مهر صاحب خانه را کین میکند
قطع پیوند از دو سر با تیغ چوبین می کند

. . .

عید ست می کشان دهن‌شیشه بازشد — از ماه نوزبان‌صراحی دراز شد

عالم بیهقی :- از معاصران ملاجامی ست.

هر چند بخوبی تو کس یاد ندارد — بر حسن مکن تکیه که بنیادندارد
تنها نه من از ساعد سیمین تو نالم — آن کیست که‌ازدست تو فریاد ندارد
تابرسرسروتوبدیدآن گل‌رخسار — عالم سرو برگ گل و شمشاد ندارد

. . .

باز شب شدمن‌و سودای تو و زاری دل — باسگان سر کوی‌توجگرخواری‌دل

. . .

من کیستم عنان دل از دست داده‌ای — دردست دل براه غم از پا فتاده‌ای
هم خون دل زدیدهٔ گریان گشوده‌ای — هم‌چشم‌جان‌بصورت‌جانان گشاده‌ای

عالم سمرقندی:- شاعر شیرین‌سخن‌ست.

ما سیه بختیم و بد روزیم و خرمن سوخته
شمع مقصودی بعمر خود شبی نفر و خته

عالم:- عالم‌شاه‌خان لکهنوی خلف الرشید نواب‌محبت‌خان فرزند حافظ‌الملك نواب حافظ رحمت خان بهادر بود، بحدت ذهن وجودت طبع گوی‌سبقت از معاصران می‌ربود.

یار بد مست در آغوش رقیبان همه شب
من حرمان زده با ناله و افغان همه شب
سر زلفش بکف شانه و در دست رقیب
من شوریده باحوال پریشان همه شب
دوش ذوق لب میگون تو ای تنگ شکر
بر کباب دل من ریخت نمکدان همه شب
عالم از یار دلم بوسه طلب کرد و نیافت
از غلط کردهٔ خود بود پشیمان همه شب

ولە ذوالبحرین

غارت دل آفت جانم توئی　　این همه بی تابیم از سوی تست
فاخته ازسرو کی آرد شکیب　　نعرهٔ من از قد دلجوی تست

عالم‌کابلی:- در ابتدا بهار و بعدش ربیعی تخلص گزیده و در آخر عالم پسندید و در «نگارستان» اورا هروی نوشته و در «نشتر عشق» گفته که از مردم هرات‌ست و نامش عالم خان ودر عهد اکبری بهند آمده عود بوطن نمود.

گمان آن دهان مشکل خیال آن میان‌مشکل
میان این و آن مشکل مرا افتاد مشکلها

عالمی:- نامش میرزا سهراب از مردم دارابجرد‌ست‌طالب‌العلمی بود که

در عهد شاه طهماسب صفوی بدار العلم شیراز اقامت داشت.

آن ترك آل جامه سوار سمند شد یاران حذر کنید که آتش بلند شد

. . .

پیش پای آن پری زلف دو تا افتاده بود
آنچه می جستیم عمری پیش پا افتاده بود

...

سگ کوی تو ببوی دل ما می‌آید سگ اوئیم کزو بوی وفا می آید

...

با جامهٔ گلگون شده ای جلوه گر امروز
دل می بری ای شوخ برنگ دگر امروز

عالی جربادقانی:- در « آفتاب عالمتاب » ست که عالم وعارف ودرویش وسیاح بود ـ جز رباعی غزلی نمی گفت دیوان رباعیاتش هفتاد جز و کما بیش پیش‌نظرست، از مضمون گل و بلبل و شاهد و ساقی در وی اثری موجود نیست

رباعی

صد سال اگر سخن ز ما خواهد رفت آخر به نفخت فیه واخواهد رفت
هر کس گوید بخاك خواهم رفتن فکری نه که‌اصل‌من کجاخواهدرفت

✡ ✡ ✡

در خلق جهان آنکه خبردار ترست مفلس‌تر وخامش‌تر و بیکار ترست
در باغ‌بسبزه باغبانی می گفت خوش میوه‌ترین درخت کم‌بارترست

✡ ✡ ✡

از خود بیرون چو جستجو پیدا شد در دل از عشق گفتگو پیدا شد
گفتا ز خود رمیده پیغام خداست هر جا که‌هوی‌نماند هو پیداشد

✡ ✡ ✡

زان پیش که مرد صاحب درد شود میخواست که مطلوب زن و مرد شود

آخرچون گشت‌صاحب‌دردنساخت		جز تقربی که از همه فـرد شـود

✿ ✿ ✿

این خلق که در نمود وبودآمـده‌اند		چون ذره زمهر در نمود آمـده‌اند
معـراج اینست در حقیقت کانســان		از کوی عدم سوی وجود آمده‌اند

عالی‌شاه:ـ ابوالمعالی خلف شاه اجمل الله آبادی از ارباب فضل و کمال و اصحاب حال وقال بود در سنه ست و تسعین و مائه و الف (۱۱۹۶) قدم برسجاده وجود گذاشت و هیجدهم ربیع‌الاخرسنه ثنتین و خمسین از مائة ثالث عشر(۱۲۵۲) دل ازین عالم برداشت کتب‌درسی از آخوند محمد سلطان رامپوری خوانده واصلاح نظم فارسی از والد ماجد خود و اشعار اردو از میرتقی میر گرفته. اوراست:

رفتی ز پهلوی من و غم شد قرین مرا		دشمن بجای دوست بود همنشین مرا

. . .

خط سبز تو غارت میکند جان جهانی‌را		عجب‌دارم که گرددخضررهزن‌کاروانی‌را
توغافل‌مانده‌ای‌افتاده برساحل‌چه‌میدانی		که‌دارد دربغل هرقطره بحربیکرانی را

. . .

برنگ غنچه من امشب گرفته‌دل بودم		نسیم وعدهٔ فردا شکفته کرد مرا

. . .

بیاد رویت از کون و مکان بر داشتم دل را
ز من بر داشتی دل از جهان بر داشتم دل را
بوقت خیر بادت دل ز هوش افتاد و میدیدی
که چون تابوت بر دوش فغان بر داشتم دل را

. . .

به ابروی تو دل من مقابل افتادست		چو خون گرفته بشمشیر مائل افتادست
رقیب دشمن و دل‌دشمن و فلک‌دشمن		بکوی دوست مرا سخت‌مشکل افتادست

. . .

دولت فقـر ست سلیمانیـم ننگ بود شاهی و سلطانـیم
بهـر لباسم بمقـام فنـا بس بود این جـامهٔ عریانیم
مـیروم از دیر بعـزم حرم کافرم و گرم مـسلمانـیم

***

بردهای‌ازدلم قرارعشوه گرا تو کیستی؟ راست‌بگو جفاشعار بهرخدا تو کیستی؟
چون نکنم زرشك توجامهٔخویش‌را قبا بر کمرش گره‌زدی بند قبا تو کیستی؟

...

تو چه دانی ای بت بی‌خبر چه بود ترا خبر کسی
که بیاد زلف و رخ کسی شده شام غم سحر کسی
من و آه و ناله جان گزا تو وناز عشوه گری‌ترا
نه خیال چشم تر کسی نه خبرز دردسر کسی

عالی:- میرزا مهدی‌مشهدی-ذهنی عالی و طبع بلند داشت،
ره دل میرود سالك از آن رسوا نمی باشد
برون ازخویشتن رفتن را صدای پا نمی‌باشد

عامرنهاوندی:- همچنین ست‌در « آفتاب عالمتاب » و در « نگارستان‌سخن» و « ید بیضا» او را عامی بیای تحتانیه‌بجای رای مهمله نوشته، بالجمله‌مردی‌عامی ناآشنای علوم وفنون بود لکن بر نظم‌اشعار طبعش قدرتی کماینبغی داشت‌و نوبتی برای تماشای معمورهٔ هند آمده.

از ستون آه‌بر پا کرده‌ام افلاك را گر نفس دزدم بخوداین‌خانه‌ویران‌میشود

عامل‌قزوینی:- کلامش را رتبهٔ دلنشینی.
چه‌یاری‌بهتر از کردار خیر اندیش میخواهی
چه حسنی بهتر از حسن سلوك خویش‌میخواهی

عائشه:- زنی بود پاکیزه صورت وسیرت در خطهٔ سمرقند کلام شیرینش لطیف و دلپسند. رباعی:

اشکی که برویم از غمت غلطیدست — در گوش نهاده‌ای که مروارید ست
بیرون کنش از گوش که بدنامی تست — کان بررخ من تمام عالم دیـد ست

. . .

دی شب همه شب ای بغمت جانم شاد — بد گویانت که هیچ شان نیك مباد
از عهد بـدت حـکایتی می گفتـند — آنگاه دلم نیـز گواهـی میـداد

عباس:ــ ابوالظفر شاه عباس بهادرخان ماضی صفوی خلف سلطان محمد خدا بنده است که در سنه ثمان و سبعین و تسعمائه (۹۷۸) قدم‌براورنگ ولادت گذاشت و بعمر دوازده سالگی باغوای علی قلیخان شاملو بیگلربیگی هرات از پدر والا قدر خود انحراف ورزیده در خراسان بر سریر سلطنت نشست و سکه وخطبه‌بنام خود جاری کرد- سلطان محمد بدریافت این ماجرا باعساکر ظفر مآثر بر سـرش تاخت و منهزم ساخت ، ناچار وی بقلعهٔ‌هرات متحصن گشت، درین اثناخبرلشکر کشی قیصر روم برسر تبریز رسید از آنجا متوجه عراق گردید و بعددفع‌مفاسد آن نواح مخالفت پسر مخل مصالح ملکی‌انگاشت همت بخلع سلطنت و تفویض آن بخلف الرشید گماشت و خود رانزدش رسانیده از دست خود دیهیم مملکت‌بر سرش گذاشت و «خوش فکری ظل‌الله» تاریخش یافت، و این شاه عباس چهل‌ودو سال بکمال سطوت و جلالت حکمرانی نموده در سنه ثمان و ثلثین والف (۱۰۳۸) بسردابهٔ فنا آرمید، تاریخ «عالم آرای عباسی» متکفل تفصیل احوال همین شاه بـا اقبال‌ست،از کلام شاه‌ست:

ذات ما را نرسد نقص زانکار حسود — که نسب نامهٔ ما مهر نبوت دارد

✿ ✿ ✿

خراب این دل زارم تو کرده ای چکنم — خراب کردهٔ خوبان نمیشود معمور

عباس:ــ عباس قلیخان هروی خلف حسن‌خان شاملوبیگلر بیگی‌هرات‌ست

مژه ام طوبی خوش برگ و بر طوفان ست
خون چکان قطرهٔ اشکم ثمر طوفان ست

خجل از بال فشان طائر چشم تر ما ست
سر گر داب که در زیر سر طو فان ست

عباسی:- بوجه منادمت شاه عباس ماضی این تخلص اختیار نمود.

جز حرف قتلم آن بت بدخو نمیکند بامن سخن بجزخم ابرو نمیکند

عبدالباقی اصفهانی:- از سادات اصفهان و متولی مزارفائض الانوار امام زین العابدین علیه السلام بود.

نازکی بین که بوسم لب اورا بخیال بود آزرده درون چون نگرم روزوصال

عبدالباقی تبریزی:- درویش طبع ووارسته مزاج بود. رباعی:

در کوی بتان جنگ هوس سازمکن خود بینی و خود فروشی آغاز مکن
گر کام دلت نشد میسر مستیز از بهر نیاز آمده ای ناز مکن

عبدالباقی قزوینی:- خلف قاضی شرف جهان قزوینی بود و درعین شباب سفرعالم باقی اختیار نمود

گهی که زلف نقاب رخ چو ماه کنی نهان کنی رخ و روز مرا سیاه کنی

عبدالباقی کونابادی:- اکثر کلامش عبادی ست:

گاهی گذر که بی تو بگلزار کرده ایم
یاد تو کرده گریۂ بسیار کرده ایم

وله رباعی

این باد ندانم از کجا می آید کز بادیۂ ناله درا می آید
ای قافله سالار زمانی مشتاب کاین صوت بگوشم آشنا میآید

عبدالباقی نهاوندی:- خوش گفتارو خوشنویس بود و در عهد اکبر بادشاه بهندوستان رسیده رفاقت عبدالرحیم خان خانخانان گزید.

فشردم بسکه بر خار مغیلان پای در راهش
کنون در هر قدم از من گلستانی بجا ماندست

☆☆☆

ما و بلبل عرض چاك سینه میکردیم دوش

ناز پرورد گلستان زخم خاری هم‌نداشت!

عبدالجلیل لکهنوی:- که به «پیرجلیل» اشتهار دارددرویشی‌معرفت کیش و حقیقت اندیش بود و مضامین عالیه موزون مینمود ملفوظاتش منظور انظار دیده وران ست.

با بیخبران پند و بمحتاجان سیم / با خردان لطف و بابزرگان‌خدمت

عبدالحسین‌جهانشاهی :- بفنون نظم بخوبی آگاهی داشت،

یادآن‌روزیکه‌بهرخاطرم بامدعی / بوداوراسر گرانیها که‌اکنون‌بامن‌ست

عبدالحسین کاشی:- فکرش در خوش تلاشی‌ست،

اگر بر چهرهٔ گل پا گذارد رنجه میسازد

شکست رنگ گل چون ریزه‌های‌شیشه‌پایش‌را

عبدالحق استرآبادی: سید صحیح النسب بود این قطعه در مذمت قاضی خوجان ازوست.

بسی سعی میکرد شخصی ز خوجان / که قاضی شود صدر راضی نمیشد

برشوت خری داد و قاضی شد آخر / اگر خر نمی بود قاضی نمی‌شد

✿ ✿ ✿

شرمسارم زرقیب شب هجران تا کی

او گریبان مرادوزد و من پاره کنم

عبدالخالق عجدوانی :- ابن عبدالجمیل ست که از وطن خود روم درشهر عجدوان قریب بخارا رسیده توطن گزید و خواجه عبدالخالق ازوی بوجود آمد و بعد سن تمیز باکتساب کمالات ظاهری و باطنی پرداخت، در «نفحات الانس» ست که روش ایشان درطریقت محبت‌ست و مقبول همه فرقه‌اند علی الدوام درراه صدق و صفا و متابعت شرع وسنت‌مصطفی ﷺ و مجانبت بدعت و هوی کوشیده‌و روش پاك خود را ازنظر اغیار پوشیده‌اند و در جوانی سبق ذکر قلبی از حضرت

خضر علیه السلام گرفتند وپیر صحبت و خرقهٔایشان عارف ربانی امام ابویعقوب‌خواجه یوسف همدانی قدس سره بودند این رباعیات از کلام فیض نظام ایشان‌ست.

رو در صف‌دوستان ما باش‌ومترس　　خاك در آستـان‌ما باش ومترس
گرجمله‌جهان بقصدجانت‌خیزند　　دل دارقوی وزان ما باش‌ومترس

...

بر دوست مبار کیم و بر دشمن شوم　　در جنگ چو آهنیم ودر صلح چو موم
اندر ته کوه عجدوان منزل ماست　　شمشیر دو رویه میزنیـم تا در روم

...

درویشانم نشسته در کوه و دره　　آنجا که پلنگ و شیر ازاو در گذره
پیران قوی دارم و مـردان سره　　هر کس که بما کج نگره‌جان‌نبره

...

چون میگذرد عمر کم آزاری به　　گر میدهدت دست نکو کاری به
چون کشتهٔخود میدروی آخر کار　　تخمی که نکوترست اگر کاری‌به

عبدالرحمن:- از خوش فکران قم بود.

فغان که یار خموشم نکرد تـا وقتی　　که همچو شمع زسیلاب گریه آبم‌برد

عبدالرحیم‌نجم‌الدوله: - شیخ‌عبدالرحیم‌خان بهادر- زاد و بومش قصبهٔ انزولی ازمضافات ضلع علی گره- برزانت رأی و متانت فکر و جودت ذهن‌سر آمد اقران و اماثل‌ست از ابتدای سن رشد بعهده‌های جلیله در سرکار انگریـزی و رئیسان عالیشان هندوستان سرفراز مانده و بتدابیر صائبه‌اش مهمات عظیمهٔ مال و دولت حسن انتظام یافته، بست و پنج سال پیشتر ازین بعهد حکومت نواب سکندر بیگم صاحبه مرحومه درریاست بهوپال برتق وفتق امور نظامت و بترقی منصب بنظم و نسق مقدمات سترك نیابت جناب مدارالمهام نائب الریاسة این‌ولایت‌منصوب بود بعداز آن زمانی بسیر و سیاحت اکثر دیار، امصار هند پرداخت وشرف حج و زیارات حرمین شریفین حاصل‌ساخت، الحال بقدر شناسیهای جناب مستطاب‌نواب شاهجهان بیگم صاحبه والیه معظمهٔ بهوپال و شوهر ذی جوهرش نواب‌معلّی‌القاب

نواب امیرالملک والاجاه مولانا سید محمد صدیق حسن خان صاحب بهادردام اقبالهما برمسند عزت نشسته و باهتمام و انتظام محکمهٔ مرافعه و محکمهٔ شوری کمر خدمت برمیان جان بسته هشتم رمضان سنه‌سبع و ثلثین از مائة ثالث عشر(۱۲۳۷) از نهانخانهٔ بطون سوی جلوگاه شهودقدم برداشته، و اینک در مرحله شصتم‌ازعمر گرامی پا گذاشته، طبعی رنگین و فکری معنی آفرین دارد، مزاجش خندان و شکفته و حال و قالش شسته ورفته از نظم ونثر هرچه می‌نگارد گوئی جواهر منظوم و لآلی منثور می‌بارد ، از تألیفاتش «تاریخ هند» و «تاریخ پنجاب» رنگ برروشکن باغ وبهار و سزاوار مطرحیت انظار اولی الابصارست، دارندهٔ جهان او را بعمرطبیعی رساند ومقاصد قلبیه‌اش را از مکمن کمون جلوه گر مشهد شهود گرداند از کلام اوست:

گاه میرنجد صنم گاهی شود خوش از کرم
دلشکن دلبر دل آزار ست و هم دلدار ما
جان بریان چشم گریان سینه سوزان اشک گرم
ضبط می نالد از ین سر گر می اطوار ما
دامن عالم پر از دُرهای غلطان می شود
این همه دولت رسد از چشم گوهر بار ما

...

صبح آن ماه چو با زلف پریشان بر خاست
دود حسرت ز رخ مهر درخشان بر خاست

تاریخ جلوس نواب سکندر بیگم صاحبه مغفوره بر مسند ریاست بهوپال

در عهد سکندری جهان شد آباد — زان صدر ریاستی بپایش افتاد
از بهرصدارتش چو جستم‌تاریخ — گفتند که امروز خداحقش داد

۱۲۷۶

عبدالرحمن‌یزدی:- در زمان نادرشاه وفات‌یافت.

فارغ نشین ای جغد غم در آشیان دل که من
تا دیده ام این خانه‌را پیوسته ویران دیده ام

عبدالسلام :- از اعاظم سمرقند بود.

بیوفائی بوفای تو که از من دورست — من سگ کوی توام‌سگ بوفامشهورست

عبدالصمدخان اکبر آبادی:- مخاطب بسیف‌الدوله ابن عبدالکریم ، از احفاد خواجه عبیدالله احرارست اصلش از سمرقند و مولدش اکبر آباد در عهد عالمگیر بادشاه از منصب ششصدی صد سوار بظهور کارهای نمایان از جرأت و جلادتش‌در محاربهٔ مرهته بمنصب هفت هزاری و خطاب غالب جنگ و صوبه داری لاهور سرفرازی یافت و در سنه خمسین و مائة و الف (۱۱۵۰) بدارالبقا شتافت زکریاخان که خلف الرشید او بود بصوبه‌داری لاهور بجای پدر متمکن گشت ، بالجمله عبدالصمدخان مردی نیك نهاد جامع بساصفات بودو بموزونی طبع‌اشعار رنگین موزون مینمود.

تا عیب کسی برو نگویم — چون آینه از صفا گذشتم

عبدالصمد: - محمد افضل اکبر آبادی همشیره زاده و داماد شیخ‌ابوالفضل بود که مکاتیب ابوالفضل جمع نموده و تاریخش در رشتهٔ نظم کشید.

این نسخه کز و علم ادب نامی شد — یك موج زبحر طبع فهّامی شد
در ساعت‌نیك چون سرانجام گرفت — تاریخ مکاتبات علّامی شد

عبدالصمدهروی:- از خانواده سادات هرات بود.

رشکم آید آنچه‌با دلها خدنگ یار کرد — تیر او برغیر خوردو بردل‌من کار کرد

عبدالعلی :- از سادات یزد بود.

از سخن نا گفتنت صد مدعا فهمیده‌ام — آنچه میخواهی بگوئی‌ازادا فهمیده‌ام

عبدالغنی:- ابن قطب شعرباف -ازموزون‌طبعان یزدست.

هر که دلش داغ یافت غم خورد از دل
من غم آن دل خورم که داغ ندارد

عبدالقادر: - از بذله سرایان بسبان بود (اول وثالث باء موحده و ثانی سین‌مهمله) که‌قریه‌ایست متعلق اصفهان- وی از اغنیای آنجا بود آخر کارمبتلای ادبار گردیده بکمال پریشانی در هند رسید و باکرام رؤساء هند منجر الحال گشت و در سال ثمان و الف (۱۰۰۸) همین جا ازین عالم در گذشت.

افتاده به‌پهلو خم می قالب مستی ست غالی شده‌ازمستی خودباده‌پرستی‌ست

عبدالقادر :- حاجی عبدالقادر سجستانی بر انواع نظم قادر بود.

آتش زدی‌بباغ چو گل‌از جمال خویش بیتاب کردی آینه‌را ازمثال خویش

. . .

درد و غم عاشقی بافسون نشود این درد برون زجان محزون نشود
پروانه‌بگردشمع‌زدچرخ‌وبسوخت یعنی کس ازین دائرهٔ بیرون نشود

عبدالقادر طهرانی :- ازمداحان‌شاه عباس صفوی و در علوم ادبیه‌سرآمد ادباء عهد خود بود و بکمال فصاحت «شاهنامه عباسی» موزون نمود و هنگام‌ابتلاء به بلای تنگدستی همین غزل از وطن بخدمت عبدالرحیم خان خانخانان نگاشت و بجائزه‌اش از نقد و جنس تمتعی کافی برداشت.

تا بکی غلطم بخون دیده مژگان نیستم تا بکی سوزم بحسرت داغ‌حرمان‌نیستم
عندلیب باغ عشقم لیك از کنج قفس شورشی دارم که‌محتاج گلستان نیستم
گر بشاخ گل زنم آتش نه بیدردی بود منکه ممنون گلی‌زین‌باغ‌و بستان نیستم
تا نشان یابم ز لیلی جانب حی می‌روم ورنه دیگر از سموم این بیابان نیستم
در عراق پر نفاق این‌آرزو می سوزدم کز سخن سنجان بزم خانخانان نیستم

عبدالقادر فصیح‌البیانی:- از خواجه زادگان مراغه بود.

نه پیش روی تو خورشید را جمالی هست نه سرو را بر قد تو اعتدالی هست
اگر من از تو امید وصال می دارم عجب‌مدار که درهرسری‌خیالی‌هست

عبدالقادرنائینی: مردی تارك و قانع معاصر شیخ سعدی شیرازی‌ست.

ایکه بی چشم تو چشمی‌چشم من جز تر ندید
هیچ چشمی چشمی از چشم تو نیکو تر ندید

چشمهٔ نوش تو دارد چشمهٔ حیوان و لیك
چشم من زان چشمه‌جز چشمی پر از گوهر ندید

با خیال چشم تو رضوان که چشم جنت ست
حور در چشمش نیامد چشمهٔ کوثر ندید

عبدالقدوس:- شیخ عبدالقدوس گنگوهی از اکابر اولیاء هندوستان ست مرید شیخ محمد بن شیخ عارف بن شیخ احمد عبدالحق ردولوی قدس اسرار هم بودو در علم و عمل و وجد وحال مستغرق میماند و اولاد کثیر داشت و شیخ عبدالنبی که در عهد اکبری مسندآرای صدارت بود از نبائر اوست که در حرمین‌شریفین تحصیل علم حدیث نموده با پدر و اعمام در مسأله وحدت وجود و جواز سماع‌در مقام انکار بود و شیخ عبدالقدوس در سنه ثنتین و ثمانین (۸۲) و بقولی اثنین و اربعین‌وتسعمائه(۹٤۲) جاگزین حظائر قدس گردید و او را کتابیست مسمی به «انوارالعیون».

در کوی بتان رفت همه عمر دریغا — چون برهمن پیر به بتخانه بماندیم

. . .

کس می ندهدنشان ز آب و گل من — حل می نشوددرین جهان‌مشکل‌من
از هیبت هر دو راه‌خون شد دل من — تا حود بکدام ره بود منزل من

عبدالکریم‌قزوینی:- ابن‌البنت قاضی شرف‌جهان قزوینی بود و مدتی در ملازمت امیر تیمور صاحبقران بسر نمود.

تا چند از جدائی تو درد و غم کشم — رحمی که بر لب آمده‌جان ستمکشم

عبدالله:- به‌باباعبدالله اشتهار داشت. رباعی:

یا رب چه خوش ست بی دهان خندیدن — بیواسطهٔ چشم جهان را دیدن
بنشین و سفر کن که بغایت خوب ست — بی‌زحمت پا گردجهان گردیدن

عبدالله بغدادی:- از ارباب‌طریقت وحقیقت ومرید شیخ جنیدبغدادی‌بود

. . .

بی تو نفسی قـرار و آرامم نیست بی نام تو ذات وصفت نامم نیست
بی چاشنی تو در جهان کامم نیست بی‌روی توصبح و زلف‌توشامم‌نیست

عبدالله جابری اصفهانی: فرزند میرزا سلیمان بود.

فراق یك شبه ای دوست قصد جانم کرد
ببین که یك شبه هجرت چه ناتوانم کرد

عبدالله:ـ شیخ عبداللهٔشطّار ـ ازواصلان کامل و کاملان واصل و مقربان بارگاه ربانی و مقبول حضرت سبحانی ست. بکمال عز و جاه بسر میبرد، نوبتی برای زیارت مزار فائض الانوارخواجهٔ قطب الدین بختیار کاکی قدس‌سره‌وارد دهلی گردیددرآنوقت شیخ داوداز نبائرشاه خضر خلیفه حضرت خواجه بزیارت شیخ شطار بمنزلش‌رفت، دربان مانع آمد، شیخ داود التفاتی نکرده اورا زده به خدمت شیخ شطار رسید، خدام شیخ شطار ازین ماجرا بر خود پیچیده گفتند که هیج بی‌ادب بخدا نرسیده است. شیخ داؤد گفت هیچ باادب بخدا نرسیده که من اگر این بی ادبی نمیکردم کی‌بخدمت شیخ و برکت التفاتش بخدا می‌رسیدم، شیخ عبدالله ازین تقریر خوشحال شد و تعظیم و احترام و التفات بسیار نمود این بیت از شیخ شطارست.

از خیال لب و دندان تو چشمم که پرست
همچو رودی ست که سنگش همه‌یاقوت‌ودُرست

عبداللهصوفی: مردی‌خوش طبع بوددر هجو اسب‌خود میگوید.

با آنکه هست تو سن افلاك راهوار از اسب من مباد بجز نام یاد گـار
از جسم او چو سایه کندعزم روی‌جان در ره هزار بار کند منزل اختیار
همچون صدف تمام شکم اندرون او بیجان تمام روده درو چون ره منار

عبداللهفرنجودی:ـ سرمست بادهٔ محنت زنی «مستی» نام بود.

چه پرسی از من و مستی و می پرستی من
که رفت در سر مستی متاع هستی من

عبدالله : ـ قاضی عبدالله از دقائق شعری بخوبی آگاه بود.

دو روز شد که وفا میکند نمی دانم که تا چه‌مصلحت آنشوخ بیوفا دیده

. . .

در مملکت وجود فرمان از تست درمان دل بی سرو سامان از تست

ما را بدوای درددل کاری نیست دل از تو ودرد ازتو ودرمان از تست

عبدالله :ـ محمد عبدالله نیشابوری خلف عبدالملك نیشابوری ست از شعراء عهد سلطان ملك شاه سلجوقی و مخاطب بخطاب امیرالشعراء بود.

با خار نیست نرگس و بی خار نیست گل

گویند مرد مان و مرا استوار نیست

زیرا که گرد نرگس موي ست خارها

گرد گل شکفتهٔ تو هیچ خار نیست

گر گنهکار نشد زلف تو بر عارض تو چون‌پسندی که‌همه سال نگونسار بود

ور گنه کرد چرا یافت بخلد اندرجای خلد آراسته کی جای گنهکار بود

. . .

آن زلف مشکبار بر آن روی‌چون‌بهار گر کوته است کوتهی از وی عجب‌مدار

شب در بهار میل کند سوی کوتهی آن‌زلف‌چون‌شب آمدو آن‌روی چون‌بهار

عبدالله:ـ میرزا عبدالله به «خان‌اعظم» اشتهار داشت.

در شیشه اگر خون دلی هست بماده در ساغر ما بادهٔ انگور نگنجد

عبدالمجید:ـ خواجه عبدالمجیدمردی فقیرمشرب بود وزمانهٔ انتهای وی ابتدای‌تقی‌اوحدی‌ست.

جانان اگر ز لطف بفریاد ما رسد پیدا شود که کوشش ماتا کجارسد

حالم‌برت که‌عرضه کندچون‌بدر گهت نی قاصد شمال و نه پیك صبا رسد

(عبدالمجید) گنج سعادت‌بسعی نیست این کار دولت‌ست کنون تا کرا رسد

. . .

بر دل ز جور عشق‌تو بنگر چه میرود بر من ز روز گار ستمگر چه میرود

بر صد هزار خلق مسلمان نگاه کن
کاخر از آن دو غمزهٔ کافر چه‌میرود

. . .

بیاد لذت دردت نهادم دل به بیما ری
ببوی نر گس مستت گرفتم ترك هشیاری

عبدمناف قمی:- توطن اصفهان گزیده و معاصر تقی اوحدی بود.

سینه‌ها کرده مشبّك مژه پر کارش
تا چه ازپرده بر آردنگه‌خونخوارش

کشته‌ای را که‌بکوی‌تو برد خواب‌اجل
نکند صبح قیامت ز ادب بیدارش

عبدالواسع جبلی:- نسبت وی بجبال غرجستان ست بعضی تذکره‌نویسان تخلصش جبلی گفته در حرف جیم ذکر کرده‌اند ووی بعد سن تمیز در هرات رسیده اکتساب علوم نمود واز آنجا بغزنین رفته بتقرب بارگاه بهرام شاه عز امتیاز یافت‌وهمراه‌شاه‌بمروشتافت وبمدحش و مدح سلطان سنجر قصائد غرامنظوم نمود واورا در قصیده طرزی خاص‌ست که دیگری بر آن طرزنگفته، در عربی‌هم بکمال فصاحت و بلاغت شعرمیگفت درقصیده بصفت اسب میگوید:

ای سوی بالا چو آتش سوی پستی همچو آب
خاك وصفی درد رنگ و باد رنگی در شتاب

از حیل پنهان شوی در سایهٔ پر پشه ای
و ز هنر جولان کنی بر گوشهٔ چشم ذباب

گر بود قصد از هوا سوی نشیبت بی دلیل
ور بود راه از زمین سوی فرازت بی حجاب

بسبتی داری هما نا با قضا ی آ سما ن
قربتی داری هما نا با د عا ی مستجاب

وله ازقصیده دیگر

که دارد چون تو معشوق نگار و چابك و دلبر
بنفشه موی و لاله روی و نر گس چشم ونسرین بر

نباشد چون جبین و زلف و رخسار و لبت هرگز
مه روشن شب تیره گل سوری می احمر

جهانداری که بی یار و قرین و شبه و امثال ست
بعلم و حلم و رزم و بزم و عزم و حزم و فخر و فر

جهان بخشی که دارد وقت جود وحرب و مهر و کین
کف حاتم تن رستم دم عیسی دل حیدر

درخت عز و تمکین و جلال و قدر او دارد
سعادت بیخ و عصمت شاخ و رفعت برگ وحشمت بر

وله قطعه

گرچه از خدمت بصورت غائیم یك لحظه نیست
خالی از شش چیز دان شش چیز میدانم یقین

جان ز مهر و خاطر از مدح و ضمیر از اشتیاق
لب زیاد و دل ز اخلاص و زبان از آفرین

عبدالوهاب گیلانی:- و در « نگارستان سخن » او را معموری نوشته از علم نجوم بهرهٔ وافی داشت

ز بیوفائی جانان نمود بوده مرا
که دل نهم بجدائی و دل نبوده مرا

عبدالوهاب:- معروف میرمجنون از سادات انجو شیراز بود.

گذشته‌ام ز سر روز گار دون پرور
ولی نمیگذرد روز گار از سر من

عبدی رامینی:- و در « صبح گلشن » به تبعیت « نشتر عشق » عهدی بهاء بجای بای موحده معروف بحکیم عهدی مرقوم ست- بالجمله وی در دور اکبر بادشاه از رامین بهندوستان آمد و بذریعهٔ حکیم ابوالفتح گیلانی بحضور بادشاه رسید شاه که دوران خود خیر القرون می انگاشت عبدی بحضور شاه اشعار شکایت زمانه و فلك خواند، خوشش نیامد و از حضوری دربار ممتنع گشت.

به‌پیش او سخن از حال زار من مکنید
بدین بهانه تکلم بیار من مکنید

عبدی‌شوشتری:ـ رند مشرب بود. رباعی:

ما در رمضان نه صاف داریم و نه درد
از چهرهٔ ما گرسنگی رنگ ببرد
در خانهٔ ما ز خوردنی چیزی نیست
ای دزد برو ورنه ترا خواهم خورد

عبدی کاتب:ـ از مردم هرات و مصاحبان عبدالرحمن جامی‌ست.

قبلهٔ اهل هنر جز رخ جانان نبود
هر که روتابد ازین قبله‌مسلمان نبود

عبدی کونا آبادی: برفاقت‌میرزا جاهی صفوی میگذرانید و صاحب‌مثنوی «گوهر شاهوار» هم اوست‌ودر «نشتر عشق» و «صبح گلشن» تخلص وی عهدی‌بهاء هوز بجای بای موحده نوشته.

خبر پرسم از و هر گه که بینم محرمانش را
ولی از رشك میرم گر کسی گوید نشانش را

عبدی:ـ میرعبدالله فرزند میرمحمد علی طبعی اصفهانی‌ست و مثنوی «آدم و پری» مصدر بنام شاه طهماسب صفوی از منظومات‌اوست:

لاله از خجلت همچشمی‌داغ دل من
زین‌چمن خیمه برون‌برده‌بهامون‌زده‌است

عبیدخان:ـ ابن‌سلطان محمود و برادرزادهٔ شبیك خان درسخاوت‌وشجاعت یگانهٔ روز گار بود، وقتیکه بعد وفات میرزا سلطان حسین بایقرا برخراسان وغیر آن تسلط یافت بسیاری مردمان را ناحق قتل نمود که تعداد این مقتولان‌ازچهل هزار درگذشت و اکثری ازسادات را کشت ازو ست:

پند دانایان نسازد عاشق دیوانه را
لا ابالی کی پسندد مردم فرزانه را
ما دماغ آشفتگان از دین و دنیا فارغیم
رغبت مسجد نباشد خادم بتخانه را
دل چه ارزد گر نباشد مهر دلداری در و
بی وجود گنج کی قیمت بود ویرانه را
هر کرا از سوز دل آگاهئی‌باشد چو شمع
منع هرگز چون کند از سوختن پروانه را

ساقیا تا کی نشینی جام جان افزا بیار
تا ز سر بیرون کنم این کبر سالوسانه را

بعد از ین جز عاشقی کاری نیاید از عبید
عاقلان معذور می دارند این دیو انه را

عبیدخان تورانی:- از اکابر توران‌ست.

بتان شما شه‌حسنید وما گدای شما — زدست ما چه بر آید بجز دعای شما

عبید: - متوطن زاکان ازاعمال قزوین باوصف کمال علم و فضل هزل و ظرافت بروی مستولی بود- وجهش آنست که رساله در علم معانی و بیان بکمال متانت وجودت مصدر بنام شاه ابواسحاق انجو نوشته هرچند خواست بحضورشاهی گذراند میسر نشد ناچار این شیوه اختیار نموده و مقبول سلطان ووزیر وبرنا و پیر گشت ازوست:

میکند سلسلهٔ زلف تو دیوانه مرا — میکشد نرگس مست تو بمیخانه مرا

***

جفا مکن که جفارسم دلربائی نیست — جدامشو که مرا طاقت‌جدائی‌نیست

و از هزلیات اوست‌رباعی:

هرچند که شد گرمی بازار توسست — هرگز نشدم بمهر در کار تو سست
ای کین توچون سرین‌سیمین‌توسخت — وی عهد توهمچوبند شلوار تو سست

. . .

کیرم که‌ز درد کون شده تاب‌زده — سر خوش شده ست بادهٔ ناب زده
درحجرهٔ کس‌می برمش کان‌خلوت — جائیست فراخ و خنك و آب زده

و او را النامه‌ایست مطول که غالباً ملاد و پیازه النامهٔ خرد به تتبعش‌نوشته برای تنشیط خاطر سامعین هزل جو و تفریح طبع ظرافت خونبذی ازآن حوالهٔ زبان خامه میشود : العالم: بی‌دولت- الجاهل: دولت یار-الجواد درویش-الخسیس مالدار- النامراد طالب علم- المحتسب: دوزخی- الشاعر: طامع خودپسند- العطار.

آنکه همه کس‌را بیمار خواهد- المحروم: هوشیاریکه در مجلس مستان‌نشیند- القلتبان: پسریکه بگایند وزرش ندهند- البکارت: اسمیکه مسمی ندارد- الجلق: دستگیر مفلسان - المرسوم آنچه بمردم نرسد- البرات : کاغذ پارهٔ که مردم از آن سر گردان‌شوند-المشرف:دزد-الکلب‌الاکبر شحنه-الروباه: ملاشکلی که ملازم امرا باشد- العسس: آنکه بشب راه زند و بروز از بازار اجرت خواهد-القاضی: آنکه همه کس را نفرین کند- الوکیل : آنکه حق را باطل گرداند- الرشوت : کارساز بیچارگان - الخطیب: خر مقرری- الواعظ: آنکه بگوید خود و نکند- خوشامد گوی- الطبیب : جلاد- المنجم: کذاب- الملك الموت: ساقی ریش دار - الهادم اللذات: ماه رمضان- الذوالقرنین آنکه دو زن دارد- البدبخت ؛ جوانی که زن پیر دارد- الدیوث : پیریکه زن جوان دارد - الذات الجنب : همسایه بد - الصاحب الخیر : آنکه زنان را بجماعی نوازد- الریش دست آویز متفکران -

عترت میرمحمد اکبر آبادی اقامت‌لکهنو پسند خاطرش بود و بعمر هشتاد سال هنگام هنگامهٔ درانیان ازین جهان رحلت نمود. اوراست:

دل با خیال چشم تو تا خو گرفته‌است — از خلق وحشت رم آهو گرفته است

بیش تو شمـع از پر پروانه تا سحر — دستی زتاب حسن تو بررو گرفته‌است

...

برد دل زلف تو آرام نمیدانم چیست — کشش حلقهٔ این دام نمیدانم چیست

محو نظارهٔ چشم توام ای‌رشك بهار — درچمن نرگس و بادام نمیدانم‌چیست

***

یك آه بی‌تو از من نابود بر نخاست — هجران چه‌آتش‌ست کزودود بر نخاست

...

حسن خود دید در آئینه و دیوانه‌نشست — یار تنها بتماشای پریخانه نشست

عتیقی :- جلال‌الدین تبریزی یا سمرقندی خلف ملاقطب‌الدین - طبعش به

مضامین لطیفه محاط وارشد تلامذهٔ رشیدالدین‌وطواط بود.

ای رخ همچو ماه تو آیت رحمت‌خدا جام زعکس روی تو جام جم جهان نما

رباعی

یکدم نبود که در دم افزون نکنی چون عادت وخویت‌این‌بودچون نکنی
دلداری من یقین که در دل داری اما نکنی تـا جگرم خون نکـنی

عثمان‌بادشاه: امیر ناصرالدین از سلاطین سخن سنج و سخن شناس بود و ملا شرف‌الدین فراهی از شعراء زمان اوست و شاه در زمان او بشهرهرات برزن مطربه‌زاهده نام نظری داشت و این رباعی درحق وی گفته :

چشم و رخ تو بدلبـری اوستادند انگشتانت در طـرب بگشادنـد
ای زاهده زاهدان زچنگ خوش‌تو چون نرگس‌تومست‌وخراب افتادند

عثمان:ـ حاجی عثمان از خوش تلاشان هرات بود، رباعی:

دی گفتمش ای گشته‌دل‌ازمهرتوخون برسیب تو چیست نقطهٔ غالیه گون
گفتا زلطافتی که در سیب من است آن دانه بود که مینماید ز درون

عجم علی بیگ‌اصفهانی:ـ شاعر خوش گفتار بود.

لبش‌را ساغر کافر چه گستاخانه می بوسد
می ظالم چه حظی میکند از لعل نوشینش

. . .

چنان کز دانه نار استخوانش میتوان دیدن
نمایان ست حرف سخت از لبهای خاموشش

عجیبی:ـ مولانا شمس الدین جرجانی از مداحان سام میرزا ابن حسین میرزا بود.

گردم نزعم نیایدآن بت بیباك من بعد مردن کی گذارد اوقدم‌برخاك‌من

عدیم:ـ میرزا عدیم پشاوری بن میرزا حسن قلی‌ترك‌ـ از مستعدان علوم معقول ومنقول بود وبمعارف وحقائق رغبتی‌تمام داشت وباپدرخود که کلانترشهر

خویش بود بسیاری امصار ایران و توران را بقدم سیر و سیاحت پیموده در شهر پشاور رحل‌اقامت انداخت، دیوانی مشتمل انواع نظم دارد و از متتبعان حضرت حافظ شیرازست :

بزم می پرستی مستی دیگر بود مارا　　بگرد خویش گشتن گردش ساغر بودمارا

***

من اشك بصدخون جگر پرورم‌امشب　　تا تحفه بعرض غم هجر آورم امشب
پروانهٔ دل سوختهٔ شمع جمالم　　گل میشکفد از کف خاکسترم‌امشب

...

چه راز بود ندانم میان قاصد ویار　　که‌غیر نامه سخنها ازوشنیدونگفت

...

غم هجران ز دل خسته‌ام آسان نرود　　نرود از دل من تا ز تنم جان نرود

...

غمش بهر تمکن در دل غمدیده می آید
نه هر جائیست آخر جای خود را دیده می‌آید
ازین شادم که چون با چشم گریان میروم‌سویش
برویم با لب سحر آفرین خندیده می‌آید

...

بنشسته دل از سوز غمش در بر آتش　　مانند سمندر که بود خوگر آتش
بیتابی و فریاد دل از عشق ضروریست　　عشق آتش ودل‌هست سپند سر آتش
هر شام عدیم از دل جان‌سوخته شمعی　　افروخته بر تربت خاکستر آتش

عذری‌تبریزی:- مدتی در شهر یزد بطلب علم پرداخت و در زمان شاه عباس ماضی باصفهان پیشهٔ زرگری را وجه معیشت ساخت بعضی از سهو تخلصش عنصری نوشته و در نسخه ای از تذکره های موجوده جز این شعرازاشعارش منقول‌نگردیده.

آمد بهار و گل شد و نو روز هم گذشت　　گردسرت نگشتم واین روزهم گذشت

عرب:- میرزا عرب‌مشهدی - گرمی بزم حمزه میرزا بایقاد تمسخرش بود.

حیوان پرستی جان من من اسب و اشتر نیستم
پیشت ندارم عزتی فهمیده ام خر نیستم

عرفان:- خوشحال چندلکهنوی از براهمه ذی استعدادست.

من بحالی‌رسیده ام که مپرس ... غم و دردی کشیده‌ام که مپرس
آنقدر در فراق لاله رخی ... میرود خون‌زدیده‌ام که مپرس

عرفان:- میرزا عبدالله شهرستانی خلف میرزا علاءالدین محمد ابن البنت شاه عباس‌ماضی- درصرف و نجوم دستگاه وافی‌داشت و بصحبت درویشان و خاکساران خیلی مائل بود.

هر دم بجلوهٔ دگر ازخویش می‌روم ... بلبل بناله گل به ادا میبرد مرا

. . .

دماغ آشفته ام ساقی بصهبا میزنم خود را
دلم بگرفت از صحرا بدریا میزنم خود را

. . .

بزم از روی تو چون وادی ایمن شده است
جلوهٔ خویش ببین آینه روشن شده است
گلرخان بزم طرب در چمن آراسته اند
بسکه گل بر سر گل ریخته خرمن شده است

. . .

باغ طرح تازه بر روی‌کار آورده‌است ... سایهٔ هر گل گلی‌دیگر ببار آورده‌است

. . .

که خواهد کرد در پیشت ز من اظهار بیتابی
مگر پروانه‌ای بر بال مرغ نامه بر بندم

عرفی‌طوسی:- طور کلام موسی ست.

چه باده ساقی عشق تو در سبو دارد		که هر که مینگرم مستی آرزو دارد

عرفی لاهیجی:- معروف به‌نکته سنجی‌ست. رباعی،

دل از غم فرقت تو خون خواهدشد		خوناب دل از دیده برون خواهدشد

تا رفته هنوزحالم این ست ببین		آندم که روی زدیده‌چون خواهد شد

عروجی دهلوی:- در عهد جهانگیر بادشاه بمنصبی سرفرازی داشت.

بوصل یار تمنای دل چنان گرم‌ست		که حرف شعله‌صفت برسرزبان گرم ست

عروضی سمرقندی: - از شعراء معتبر عهد سلطان سنجر بود واز ملامعزی بمطارحه ومناظره گوی‌سبقت میربود و رسالهٔ او در علم عروض وقافیه ممدوح ماهران این فن‌ست. این رباعی ازوست:

در عشق تو از بسکه خروش آوردیم		دریای سپهر را بجوش آوردیم

آری که خروش ما بتو در نگرفت		رفتیم و زبانهای خموش آوردیم

عزت:- سید احمد علیخان دهلوی همشیره زادهٔ نواب سادات خان ذو - الفقار جنگ که ازامراء محمد بادشاه دهلوی بود در «نگارستان سخن» خطاب‌عزت سیف الدوله مرقوم ست .

در خم زلف تو دل سیر دو عالم میکند		خانهٔ زنجیر بردیوانهٔ ماتنگ نیست

عزت:- شاه ابراهیم از مردم کشمیر ست:

مرا در صحبت آئینه‌رویان یار بایستی		چو من رندی‌سخن‌فهمی بخوبان‌بار بایستی

عزتی:- بزای مشدده وتای‌فوقانیه و یای تحتانیه همچنین‌ست‌در«نگارستان سخن» و «ید بیضا» و «نشتر عشق» و هو الارجع ودر «آفتاب عالمتاب» عزمی به میم بجای تای فوقانیه نوشته، نامش میرزا جامی‌ست از مردم باوقار ذی عزت و اعتبار و اوالعزمان شیراز بود اولا عهدهٔ لشکر نویسی الله وردی خان حاکم‌فارس داشت پس شاه عباس ماضی او را بوزارت ایران نواخت آخرالامر وی دامن از تعلقات دینهٔ دنیاویه‌برافشانده‌بزیارات عتبات عالیات شتافت و در مشهد مقدس‌جامهٔ هستی گذاشت.

چرا ویران نگردد کشور دل درا وهر آرزوی بادشاهی ست

* * *

دود مان دوستی با خاك یکسان کرده ام
هرگز از من ناخلف تر عشق فرزندی نداشت

...

خون شد دل خدنگ توتااز تودور شد او نیز رفته رفته بپهلوی ما نشست

...

صد دل افشاردفلك تا ساغری پر خون کند
با چو من دریا کشی گر کارش افتدچون کند

...

پریشان ساز زلف مشکبوی و جلوهٔ سر کن
دو عالم را خلاص از انتظار روز محشر کن

...

نوبت پرسش نخواهد شد کسی را گر بحشر
از تو پرسند آنچه با جان شهیدان کرده ای

...

دلا دیگر گرفتار بلائی خواهمت کردن که تاعمر ابد ازذوق منت دار من باشی

عامی کازرونی:- بعزم تسخیر اقلم سخنوری توسن فکر در تك دود داشت ودر مرغزار نکته سنجی بصید مضامین برجسته همت میگماشت.

رخ بر افروز و بخاکم قدمی رنجه نما مکن انکار که شمعی بمزاری نبری

عزیزالدین شروانی:- بهمین صورت بروزن فعیل از عز در «آفتاب عالمتاب» و «نگارستان سخن» نوشته و در « یدبیضا » و « صبح گلشن » عزالدین بصیغهٔ مصدر آورده بالجمله وی مردی بزرگ از اقران حکیم ابوالعلا خاقانی بود.

دوشم چو فلك دید بکوی تو فتاده گفتا که بدین روزنگوئی که فگندت؟

گفتم که دوچشم خوش او گفت که هیهات مستان خرابند برو تا نکشندت

. . . . .

نگویم مه غلام او ست اما چه داغ ست آن ندانم بر جبینش ؟

وله از قصیده

خدنگ خصم تو از رغبت زمین بوست چو بیم راه رود پیش رو شود سوفار

عزیز :- خواجه ملا کازرونی از نسل خواجهٔ عبدالله ملتانی ست و در بعض تذکره در حرف میم بنامش که ملاست مذکور شده. رباعی:

دی نغمه سرایان چمن با دف و چنگ این قول عزیز کرده بودند آهنگ
کای بیخبران یار عزیز است عزیز دامان وصالش مگذارید ز چنگ

عزیز :- سید قلندر کاشی مردی خوش طبع وهزال در زمان شاه طهماسب صفوی بود و زنش نیز بموزونی طریقهٔ شاعری می پیمود، روزی عزیز بازن خود گفت زنم را قحبه میگفتند و من باور نمیکردم بحمدالله نمردم تا بچشم خویشتن دیدم زن او جواب گفت :

زنت را قحبه میگفتند و دیدی برو بابا شتر دیدی ندیدی

عزیز :- عزیزالدین خراسانی عزیز مصر شیرین بیانی ست : رباعی:

سودای تو آب زندگانی ببرد نا دیدن تو زیب جوانی ببرد
بی خدمتت ای جان جهان نزدیک ست تاجان سبکروح گرانی ببرد

عزیز :- عزیزالدین کاشی خلف محمود کاشی همچنین در « آفتاب عالمتاب» ست و در « نفحات الانس » بصیغهٔ مصدرست عزالدین محمود الکاشی وهو الصحیح و وی از ارباب حقائق بلندو معارف ارجمندست ترجمه « عوارف المعارف» متضمن نکات و دقائق و شرح قصیدهٔ تائیه ابن فارض بدون مراجعت بشرحی دیگر بکمال خوبی نوشته از کلام معرفت نظام اوست:

تا توئی در میانه خالی نیست چهرهٔ وحدت از نقاب شکی
گر حجاب خودی براندازی عشق و معشوق و عاشق ست یکی

وله رباعی

دل گفت مرا علم لدنی هوس ست — تعلیم کن گرت بدین دسترس ست
گفتم که الف گفت دگر گفتم هیچ — درخانه اگر کس ست یکحرف بس ست(۱)

. . .

ای دوست میان ما جدائی تا کی؟ — چون من توام این منی و مائی تا کی؟
با غیرت تو مجال غیر تو نماند — پس در نظر این غیر نمائی تا کی؟

عزیز:- عزیزالدین نسفی از ارباب کشف و شهود و اصحاب و جد و حال بود. گویند بر یکی از امیرزادگان عهد سلطان جلال الدین در شهر بخارا مفتون گردید و حکایتش در افواه خاص و عام افتاد، امیرزاده که با او اعتقادی داشت شکایت این رسوائی پیشش برد- وی ساعتی سر بزانو نهاد و رباعی موزون نموده که از تاثیرش چنگیزخان بر آن سرزمین مسلط شده در قتل عام عاشق و معشوق را شربت شهادت چشانید رباعی این ست.

ای سیل فنا نام من از یاد ببر — بردار ز خاکم و ز بنیاد ببر
بر دامن او تا نه نشیند گردی — از کوچهٔ او غبارم ای باد ببر

عزیز:- لاله شتاب رای پسر لاله موهن لال لکهنوی از قوم اگروال بودو در حسن و جمال بی‌مثال. اوراست:

خنجر بدست آن بت طناز میرود — اهل نیاز کشته بصد ناز میرود
بر باد دادهٔ خانهٔ دلهای عاشقان — آن ترك مست خانه‌برانداز می‌رود
با آنکه صدجفاوستم دید ازو عزیز — بین سادگی که بر دراو باز می‌رود

عزیز:- محمد عبدالعزیز ابن شیخ مخدوم بخش خلف شیخ غلام محمد انصاری

---

(۱) رباعی مزبور باین شکل هم دیده شده:

دل گفت مرا علم لدنی هوس‌ست — تعلیم کن گرترا دست رس ست
گفتم که الف، گفت دگر هیچ مگوی — درخانه اگر کسست یکحرف بس‌ست

آدمیت

اصلش از بلدۂ خیر آباد مضاف به دار الملک لکھنوست، شیخ مخدوم بخش با بنت الاخ منشی عبدالکریم که بالفعل بعهدۂ امیر الانشائی جناب والیۂ عالیه ریاست ملک بھوپال سرفرازست تزوّج نموده از وی محمد عبدالعزیز که مظفر احمد نام تاریخی اوست در قصبۂ رایسین متعلق ریاست بھوپال متولّد گردیده واکتساب علوم بخدمت مولوی عبدالله پنجابی مفتی دار الاقبال بھوپال کرده و در نظم فارسی بر زانوی تلمّذ پیش افتخار الشعراء حافظ خان محمد خان شهیر نشسته طبعی معنی یاب وفکری با صواب دارد و درشهر بھوپال بملازمت محکمۂ مرافعه اوقات عزیز می گذارد از کلام اوست:

جنون جوشید چون بی یار رعنا در چمن رفتم
چو گل کردم گریبان پاره و از پیرهن رفتم
بجسم وجان زد آتش برق حسن شمع رخساری
باهل انجمن عشقی کزین بزم کهن رفتم
دلم سوی رخش می رفت اسیر زلف شد ناگه
ره ملک حلب گم کردم و سوی ختن رفتم
دل دیوانه شد آئینۂ دار شاهد وحدت
دوئی بگذاشتم بیرون ز قید ما و من رفتم
چو آن دیوانه کافزاید ز ماه نو جنون او
هلال ابروش را دیدم و از خویشتن رفتم
عزیز اصلا شهیر آسا ندیدم کامل استادي
بعالم گرچه در هر مجمع اهل سخن رفتم

عزیز:- میرزا یوسف از موزونان تبریز بود. رباعی:

از بادۂ ناب گشته ام مست و خراب — فارغ ز غم عالم و در عالم آب
افروخته از شراب و بفروخته ام — غمهای زمانه را بیک جام شراب

عزیز :- میر شمس الدین محمد غزنوی مخاطب بخان اعظم معروف بمیرزا

کوکه از امراء عظیم الشان عهد همایونی و اکبریست و بدستگیری وی محمد همایون بادشاه از غزوات دریای گنگ بساحل نجات رسید و منظور انظار عاطفت شاهی گردید و در زمان اکبر بادشاه بوکالت مطلق ارتقا نمود و دوازدهم رمضان سنه تسع وستین و تسعمائه (۹۶۹) ادهم خان باغوای شهاب الدین احمد خان و منعم خان‌خانخانان بزخم خنجر اورا قتل کرد و بسعی فرزندانش قاتل گرفتار آمده بحکم اکبر بادشاه‌بتردی از بالای بام بلند بکیفر کردار ناهنجار خود رسید واز کلام این عزیزست :

گربخورشید رخت لاف زند مهر منیر   آخراز کنبدفیروزه نگون‌خواهدشد

***

منه ای طفل اشک از خانهٔ چشمم قدم بیرون

که می آیند مردم زاد ها از خانه کم بیرون

عزیز:- میر عزیزالله قزوینی‌ابهری مولد قزوینی منشأ بود و دردوراکبر بادشاه بهندوستان رسیده بر عهدهٔ دیوانی قاضی شرف جهان مامور گشت و بعد زمانی بمواخذهٔ محاسبات مبتلا گردیده هرچند سعی کرد رهائی از آن‌میسر نیامد تا آنکه در سنه ثمان و ثمانین و تسعمائه (۹۸۸) عزیز جانش از تنگ چاه جسم بر آمد مثنوی «آشوب گل ومل» یادگارش بر صفحهٔ روزگار باقیست .

باز از تازه گلی سینه فگارست مرا   خارخار عجبی در دل زارست مرا

. . .

محرمی نیست که بااو گله ازیار کنم   چکنم درددل خود بکه اظهار کنم

وله رباعی :

جا کرده غمش در دل بی کینهٔ ما   گلگل شده از داغ غمش سینهٔ ما
غیر از غم دوست‌دردلم چیزی‌نیست   داغ غم اوست نقد گنجینهٔ ما

عسجدی:- ملا عبدالعزیز معروف بحکیم عسجدی مردی از ارشد تلامذهٔ ملاعنصري واحب‌شعراء بارگاه سلطان‌محمود غزنوی‌ست. از اساتذهٔ مسلم‌الثبوت

بود و در اوسط مأته خامس از کشمکش این دار کون و فساد آسود این رباعی که بعض تذکره نویسان بنامش نوشته صاحب « ید بیضا» در دیوان‌ملاجامی‌یافته

از شرب مدام و لاف مشرب توبه   وز عشق بتان سیم غبغب توبه
دردل هوس گناه و بر لب توبه   زین توبهٔ ناصواب یا رب توبه

***

زبس خونها که میریزی بغمزه   شمار کشتگان ناید بیادت
گر از خون ریختن شرمت نیاید   زرنج غمزه باری شرم‌بادت

و له رباعی:

صبح ست وصبا مشك فشان میگذرد   دریاب که از کوی فلان میگذرد
بر خیز چه خسبی که‌جهان میگذرد   بوئی‌بستان که کاروان میگذرد

...

در دور تو عقل کل کنشتی گردد   حسن ابدی شهره بزشتی گردد
خاکستر کشتگانت در دوزخ عشق   پیرایهٔ حوران بهشتی گردد

عسس:- شوخ طبعی از سادات تبریز بود.

دور خط و زمان مکافات میرسد   ای سنگدل حساب تغافل نگاهدار

...

تا تو جدا شدی زمن رفت ز دل‌قرارمن   آفت دی‌دواسبه تاخت‌درچمن بهارمن

عسکری:- ازمعماران شهر قم بود در تعمیر بیوت ابیات‌خوشکاریهامینمود.

بر رخ نشسته گرد ملامت بسی‌مرا   نبودعجب‌اگر نشناسد کسی مرا

عسیر:- جلال‌الدین احمد از مردم هندست وبکمال عسرت و افلاس خود را بدین تخلص متخلص‌ساخته ، منشی فداحسین غریق بنامه‌نگار نوشته که وی مردی غریب الوطن بود و در قصبات ضلع بلند شهر بمعلمی اطفال اوقات بسر مینمود، سالی گذشته که غزلی فارسی در مکتوبی بمن نوشته اکنون نمیدانم که کجاست:

ز سنگ کودکان داغ جنون را تازه میدارم اگرچه بیخودی دارم ولی هشیار میباشم
نمیسوزد چرا نار نفس در حیرتم یا رب که از سوز درون هر لحظه آتشبار میباشم
تلون را شعار خود نمودم درغم جانان گهی خندان گهی گریان بحال زار میباشم
نهال هستیم شد پایمال صرصر حرمان ببستان جهان بی‌ساز و برگ و بار میباشم

عشرت:ـ از مردم موزون طبع الله آباد بود.

بیا در دل اگر خواهی دو چشم خونفشان بینی
تماشای دو آبم از سر پل می توان بینی

عشرت:ـ پندت دیاندهان لکهنوی از کشامر لکهنو و تلامذهٔ میرزا قیل بود.

داد خم زلفین سیاهش تاب دگر در تاب دگر
آه دگر شد دام بلا آن کاکل مشکین تا بکمر

گر ببرم از غمزهٔ خوبان جان بسلامت ای عشرت
کافر باشم گر بکنم در کوچهٔ ایشان باز گذر

عشرت:ـ مولوی سراج الدین بن مولوی عبد القادر لکهنوی از دوستان صادق اختر بود و مضامین دلچسپ موزون مینمود. ازوست:

ز قید و بند جهانست بی گمان آزاد دلیکه در خم گیسوی تو گرفتارست

...

سحر ز میکده‌ام این ندا بگوش آمد که بحر بخشش ساقی دگر بجوش آمد
شمیم روح فزا می رسد بدل (عشرت) مگر صبا ز سر کوی می فروش آمد

...

از هجوم داغهای عشقت ای جان بهار
سینهٔ من در بغل دارد گلستان بهار

زلف عنبر بوی خود بگشا که تا قربان کنم
بر سر هر موی تو صد سنبلستان بهار

...

خاك پای گل رخانم اعتبار ما مبر | ناز پرورد خزانم از بهار ما مپرس
ره نورد دشت یارم از دیار ما مپرس | عاشق زلف و رخم لیل و نهارما مپرس
مدتی شد در خیال چشم میگون کسی | مست و سرشار جنونم ازخمار ما مپرس

...

دوست از دشمن نه بیند تا قیامت آنچه من
زان بت بد کیش یار نا مسلمان دیده ام
دعوی گردن کشی پیشم مکن سر و چمن
من قد رعنای آن سر و خرامان دیده ام
ضعف بخت واژگونم بین که عشرت در جهان
آنچه کس از بد نه بیند من ز خوبان دیده ام

عشرتی:- از قصبۀ فروشان من اعمال اصفهان بود لهذا بعضی او رااصفهانی نوشته اند، در عهد شاه جهان بادشاه بهند آمده تمتعی برداشته بوطن بر گشت و در مشهد مقدس از عشرت آباد فانی بدارالعیش جاودانی شتافت. اوراست.

ز چشم بلبلان انداخت رخسارت گلستان را
لبت بگذاشت در جهل مر کب آب حیوان را

...

عشرتی داد کلان میزن واندیشه مکن | بردنی می برد و باختنی میبازد

***

از پنجۀ من چاك گریبان گله دارد | وز گریۀ من گوشۀ دامان گله دارد
گه بت شکنم گاه بمسجد زنم آتش | از مذهب من گبر و مسلمان گله دارد
دامان نگه تنگ گل حسن تو بسیار | گلچین بهار تو ز دامـان گله دارد
گه گریه گهی ناله گهی آه جگرسوز | ای(عشرتی)ازوضع تو جانان گله دارد

بعضی این غزل را بنام نصرتی گیلانی و بتحقیق اختر و صاحب «نگارستان سخن» کلام همین عشرتی ست،

عشق:- مولوی جعفرعلی از سخنوران دهلی ست.

مزن بحلقهٔ آن زلف تابدار انگشت مده ز بیخردی در دهان مار انگشت

عشق:- میرزا داود اصفهانی خلف میرزا عبدالله داماد شاه سلیمان ابن شاه عباس ثانی‌ست و از جانب سلطان حسین صفوی بتولیت روضهٔ رضویه مأمور بود.

بی تو از شعلهٔ آه دل دیوانهٔ ما سیل دودی شد و برخاست ز ویرانهٔ ما

...

زشادی خندهٔ دندان نمائی‌زدبشمشیرت چوازلبهای‌زخم کاریم شد استخوان‌پیدا

در راه تو از شوق سرا پا نشناسم تبخالهٔ حسرت بلبم آبلهٔ پاست

...

مردمك می جهد از دیده آهو چو سپند نگه گرم که بر دامن صحرا افتاد

✡ ✡ ✡

ز رخسار فرنگش می ز چشم آب و رنگ افتد
ز مژگان خدنگش رخنه در دلهای سنگ افتد

چه حسن‌نیمرنگ‌ست‌این چه‌مژگان‌خدنگ‌ست این
چه‌رخسار فرنگ ست این که آتش درفرنگ‌افتد

✡ ✡ ✡

از عدم میپرسی ای غنچهٔ نشکفته بگو هیچ جا از دهن یار شنیدی‌خبری؟

عشق:- میرزا عبدالله قزوینی فرزند میرزا محمدشفیع مستوفی و معاصر میرزا طاهر نصرآبادی بود.

سیل افتادست ازپا تاخرابم کرده‌است خورده‌صدخونابه‌آتش‌تا کبابم کرده‌است

کی‌توان زآب‌وگل‌عالم‌مرا تعمیر کرد سیل بی‌پروای استغنا خرابم کرده‌است

عشقی:- ابن جهان ملك ازامراء امیر تیمور بود.

زآه دمبدمم گریه میشودافزون بلی زیاده کند باد تند باران را

...

در تنگی غنچهٔ دهانت بالله که رنگ پان نگنجد

عشقی:- اسفراینی از تلامذهٔ ملاآذری ست.

قامت سرو که از آب نمودار شده کرد دعوی بقد یارو نگونسار شده

عشقی خان:ـ از اولاد اسمعیل تاش پیر و مرشد اتراك بود؛ در تواضع باهر یکی وتفقد بحال مردم منکسرالبال نظیر خود نداشت و از حضور اکبر بادشاه بمیر بخشیگری سر برافراشت دیوانی مشتمل بر اقسام نظم و مثنوی بـر وزن حدیقهٔ حکیم سنائی گذاشت و در سنه تسعین و تسعمائه (۹۹۰) رخت از ایـن جهان بر داشت.

عکس چشم پر خمارت در شراب افتاده است
همچو مستی گز سر مستی در آب افتاده است

عشقی:ـ عزیزالدین محمود کاشی از موزونان مفطور بعشقبازی و خوش تلاشی و دوستان ملامحتشم کاشی‌ست.

غلام پیر مغانم که بهر مستی ما دهد شراب و نه بیند به تنگدستی ما

✿ ✿ ✿

عزتی نیست بر اهل وفا عشقی‌را مگر از خیل سگان‌توجدا افتادست؟

* * *

ریز خون من وتهمت زده کن‌مردم را تا دگر برسر کوی تو کسی کم گذرد

عشقی:ـ محمد وجیدالدین عظیم آبادی ـ در علم عربی بر صرف ونحوا کتفا کرده در فارسی مهارت کامل بهمرسانید و از وطن دل بر کنده در شهر جهانگیر نگراقامت گزید، حسین قلیخان‌عاشقی‌مؤلف«نشترعشق»ازتلامذهٔاوست‌ترجمهٔحافله و اشعار بسیارش در «نشتر عشق» مندرج‌ست.

من که‌ازرشك‌حنا صدبار دل خون می کنم
چون بدست غیر بینم دست یار خویش را

✿ ✿ ✿

حسن پری رخی شده وحشت فزای ما زیبد ز طوق فاخته زنجیر پای ما

. . .

فارغم عشقی ز بار منت پیر مغان کرد بیخود نرگس‌مستش بیك ایمامرا

. . .

بلا گردان شوم آن نازنین را که بر گرداند از دین اهل دین را
چه حسن ست اینکه آرد برزمین آه ز چرخ هفتمین روح الامین را

✡ ✡ ✡

به بحر وبر زده حسن تو آنچنان آتش که گشت ماهی دریا کباب درته آب

✡ ✡ ✡

یار چو با آن قد وقامت رسید گشت یقینم که قیامت رسید

✡ ✡ ✡

چه فرخ پیکری الله اکبر که میگوید پری الله اکبر
شدی دیوانهٔ آن زلف(عشقی) باین دانشوری الله اکبر

عشقی هروی:- این مطلع کتابهٔ طاق سلطان ابوسعیدمیرزا ازوی مرویست
این منظری که طاق چو ابروی دلبرست از خاك بر گرفتهٔ دارای اکبرست

عشقی همدانی:- عاشق رنگین بیانی و نکته‌دانی بود.
مشتاق بجانیم مسیحا نفسی را ای عشق بیا همدم ما ساز کسی را

عشیق:- آتمارام پسر رای منسکهه رای لکهنویست-جدش تلسی‌رام بخشی سرکار نواب سعادت علیخان بهادر فرمانروای ملك اود بود و آتمارام از آشنایان قاضی اخترست - در تحریر نثر فارسی دستگاهی نیکو داشت و بسوی نظم کمتر توجه می‌نمود.

ای ز عشاق تو آباد بیابانی چند ز آب شمشیر تو گل کرده گلستانی چند
آنطرف زلف سیه کار حجاب عارض اینطرف جمع بنظاره پریشانی چند
پرتو حسن ونقاب وعرق شرم بهم مانع دیدن روند نگهبانی چند
تر زبان چون نشوم درصفت گریهٔ عشق کرده چون بحر مرا صاحب سامانی چند

عصامی:- خواجه عبدالملك ازاعیان و اکابر سمرقند بود.
ای مردم چشم از نظر ما مرو آخر وی عمر گرامی ز بر مامرو آخر
ای جان عزیز از تن رنجور مشو دور وی سایهٔ رحمت زسر ما مروآخر

ای تیغ غمت ریخته خون جگـر مـا   از دیده چو خون جگر مامروآخر
ای نقش خیال خط جان پرور جانان   از لوح سواد بصر مـا مرو آخـر
دور از تو ندارد خبر خویش عصـامی   اکنون که شنیدی خبر مامروآخر

عصمت بیگم:- دختر سیف الملوك بود. رباعی:

چون ابر بهار دمبدم گریانم   مانـنـد فلك همیشه سر گـردانم
با هر که وفا کنم جفا می بینم   بر بخت خود وطالع خودحیرانم

عصمت:- خواجه عصمة الله خلف خواجه مسعوداز اکابر واعاظم بخارابود نسبش بقولی بامام جعفرصادق و بقولی بجعفر طیار رضی الله عنهمـا میرسد در عهد میرانشاه بدولت خلف ارشدش سلطان خلیل ثروت خاطرخواه داشت- نوبتی حاسدان باستناد این شعر که:

دل کباب ست کزو شور برانگیخته اند   در نمکدان خلیلش نمکی ریخته اند

بحضور شاهی عرضه دادند که عصمت برشاه زاده عاشق ست، شاه و شاهزاده بر سعایت نمامان التفاتی ننموده در تعظیم و تکریمش دقیقهٔ نامرعی نگذاشتند و بعد وفات میرانشاه و برهمی نظم و نسق شاهزادهٔ خلیل و محبوسی وی درحبس ایلك خان خواجه عصمت از تعلقات دنیویه دست برافشانده بعزلت و عبادت وریاضت تن درداده و در سنه اربعین و ثمانمایه (۸٤۰) بعدد لفظ«تمت»سوی دارالخلد روی نهاد ودر نظم اکثر تتبع امیرخسرو دهلوی مینمود.

ای آنکه بر انداخته ای رسم وفا را   یکباره فراموش مکن جانب ما را

. . .

دل خون شد و جراحت هجر از جگر نرفت
شد دیده خاك و صوت یار از نظر نرفت
شگر غمش چگونه گذارم که سالها
در دل وطن گرفت و بجای دگر نرفت

✲ ✲ ✲

پیش از ین گو اختیا ر پارسائی د اشتم
چون قدح در دست آمد اختیار از دست ر فت

...

آن به که بفکر دهنت صرف شود عمر   چون عاقبت کار جهان غیر عدم نیست

...

در ازل چون طینت پاك تو میانگیختند   از نمك مشتی در آب زند گانی ریختند

...

کشتن عصمت بنام چشم خونخوار تو شد
چون بقصد خون هر یك فتنه ها انگیختند

✿ ✿ ✿

دیده را خانه سیه باد که چندین غم و درد   بسر من همه‌زین راهگذر میآید

...

خاك پای آن‌تهیدستان عالی همتم   کزجهان سرمایهٔدردتوحاصل کرده‌اند

...

هر کجا قصهٔ آن زلف دو تا میگذرد   سخن اول ز پریشانی ما میگذرد

...

کشته‌آن‌نرگس‌مستم که‌درهرغمزه‌ای   دل‌زمردم‌برده‌وخودرا بخواب‌انداخته

عضد:- سید شمس‌الدین یزدی از علماء صوفیه عهد سلطان الجایتوخان‌ست و سنه اربعین و سبعمائه (۷۴۰) سال وفات آن بر گزیدهٔ یزدان و سید جلال بن عضد که در «نگارستان سخن» و « صبح گلشن » مذکور شده خلف همین عضد عالی دودمان‌ست.

چون زلف تو از باد صبا در شکن ا فتد
فریاد و فغان در دل هر مرد و زن ا فتد

...

بر آن عزمم که دیگر باره مهر او ز سر گیرم
دل اندر عشق او بندم امید ازخویش‌بر گیرم

عطار:– حاتم بیگ حقهٔ دهانش عطر بیزست.

زبس بیگانه‌ام زین آشنایان غریبم در وطن چون شاخ پیوند

عطار:– شیخ فریدالدین ابن محمد بن ابراهیم عطار ابن اسحاق نیشابوری مکنی به‌ابوحامد– ولادتش درعهد سلطان سنجر بود ازعلماء کرام و اولیاء عظام و مریدان و خلفاء شیخ مجدالدین بغدادی‌ست و حضرت مولاناء روم فرموده که‌نور منصور حلاج پس از صدو پنجاه سال بروح‌خواجهٔ عطار متجلی گشته وشیخ‌درسنه سبع وعشرین وست و مائه (٦٢٧) جرعه کش مصطبهٔ شهادت گردید– گویند که در هنگامهٔ یورش هلاکوخان به‌نیشابور هنگام قتل عام مُغلی از آن لشکر شیخ عطار را بمقتل کشید، شیخ گفت که کلاه نمدی برسر و شمشیر مصری بر کمر برای تاراج وقتل از ترکستان آمدی ومیدانی که درین پرده ترانمیشناسم، درین اثنا شخصی گفت که شیخ رامکش بعوض هژده‌هزار درم بدست‌من بفروش-شیخ گفت مفروش ثمن من زیاده برین‌ست، مردك مغل بطمع زیادت پیشترك راند دیگری پیش آمد و گفت که‌این پیررا بدل یک‌توبره کاه مرابده، شیخ گفت‌بفروش که‌زائد ازین نمی ارزم مغل بغضب آمد و بشمشیر سرشیخ ازتن جدا کرد وشیخ مقتول سرخود بردو دست گرفته روان‌شد، قاتل سرپا تحیرشده‌درپی وی دوید و بطی مسافت نیمکروه رسیده جسدشیخ را گرفت جسم بی‌سر مرده بر زمین‌افتاد، مغل قاتل ازقتل متفعل ومتحیر شده مسلمانان راجمع کرده بتجهیز و تکفین‌وتدفین شیخ پرداخت وخود شرف‌اسلام بر گزیده مجاورت مزار شیخ اختیار نمود (١) گویند عمرشیخ بکصد وچهارده سال بوده، اشعارش یک‌لک و چهل هزار بشمار آمده، نسخهٔ اخوان الصفا و اسرارنامه و پندنامه و جواهر الذات و منطق‌الطیر و مصیبت‌نامه و مظهرالعجائب‌و اشترنامه وعبیرنامه و گل و بلبل ازمصنفاتش‌مشهور ست و سوای این‌چهل رساله دیگر ازمنظومات اوست:

هر که او در راه ما خاری فگند ازدشمنی

هر گلی کز باغ عشقش بشکفد گلزار باد

...

(١) این داستان سراپا دروغ‌است. آدمیت

ترسا بچه ای از تو قصد دل و جانم کرد
سودای سر زلفش رسوای جهانم کرد

...

ای روی تو شمع بت پرستان — یاقوت تو قوت تنگدستان

...

ای روی در کشیده ببازار آمده — خلقی بدین طلسم گرفتار آمده

وله رباعی

گاهی ز سر زلف سیاهت ترسم — گاهی ز کمینگاه نگاهت ترسم
گفتی پنهان بر تو آیم امشب — ازروشنی روی‌چو ماهت ترسم

...

هر کس که رخ تو دید حیران ماند — وز لعل لب تو لب بدندان ماند
آنکس که سر زلف پریشان تودید — کافر باشم اگر مسلمان ماند

عطا:- قاضی عطاءالله امینی برادر قاضی محمد امینی‌ست مدتی بملازمت امیر تیمور صاحبقران بود.

زکارهای جهان عاشقی خوش‌ست‌مرا — و گرنه کاردرین کارخانه بسیارست

عطاقزوینی:- از مشاهیر حکمای زمانهٔ شاه عباس ماضی‌ست.

حرف نقص خوبیت میگفت کاکل در قفا
شوخ چشمیهای خط نازم که بر روی تو گفت

عطا اصفهانی :- طبیبی موزون طبع بود.

سر نمی پیچم ز خدمت گر چه قابل نیستم
حلقهٔ ما هست در گوشم در شب می زنم

عطائی:- شیخ شاه محمد متوطن قصبهٔ ساندی از محالات صومعهٔ اود بود «عطائی نامه» او که غزلها بترتیب حروف‌تهجی دارد دستمال اطفال هندست.

ای در عرق از عارض رنگین تو شد گل — خجلت زدهٔ کاکل مشکین‌تو سنبل
آیا خط سبزست بگرد رخ روشن — یا سایه بخورشید گرفته ست توسّل

...

بی رونق ست پیش رخ آن نگار گل
ز ین غصه خون خورد همه لیل و نهار گل

عطائی:۔ شیخ عبدالکریم جونپوری برادر شیخ عبدالعزیز از شعراء عهد اکبری وجهانگیریست۔ اول معنوی تخلص میکرد از سخنوران مسلم الثبوت بوده میرزا صائب تبریزی اشعارش را در سفینهٔ انتخابی خود درج نموده.

سواد جونپور ما سواد دیده را ماند — که ازوی بر نمیخزند غیرازمردم‌دنیا

✿ ✿ ✿

بهار حسن تودامان اگر برافشاند — چمن‌چمن گل‌خورشیدبرزمین‌ریزد

وله‌رباعی

دارم دل و صد چشمهٔ سیماب‌درو — جانی و همه مطلب ناباب در و
در ناله در آیم چو درآئی در بر — چون روغن گرمی که‌فتدآب‌درو

عطائی:۔ ملا مجدالدین از فضلاء ادیب هرات بود، رباعی،

آن ترك چویافت منصب جانداری — یك لحظه نمیکشید از خونخواری
گفتم دل من نگه نمیداری گفت — جانداران را چه کار بـا دلـداری

عطائی:۔ میر برهان الدین هروی در معانی و بیان و بدیع کمال مهارت داشت در آخر عمر مکفوف‌البصر گردید بمشهد مقدس انزوا گزید.

میدهم جان چو من از حسرت شمشاد قدی
بهر من تختهٔ تا بوت ز شمشاد کنیـد

عطائی:۔ میر عبدالصمد کاشیو در«نگارستان سخن» طهرانی نوشته‌درصنعت نقاشی یدطولی داشت،

خویش را در جستنت رسوای عالم می کنم
چون تو پیدا میشوی من خویش را گم‌میکنم

عظیم:۔ سید مسیح‌الله رازی از صلحا و اتقیا بود.

چو در عشقش بود صد چاك در پیراهن جانم
بدوز ای هم نفس بهر خدا چاك گریبانم

عفتی اسفرانیه:- کنیز ملا آذری ست مضامین رنگین در سلک نظم میکشید دیوان او بغارت رفت که اثری از آن پیدا نگردید بعضی ارباب تذکره باشتباه عفتی را عشقی نوشته‌اند،

قامت سرو که در آب نمودار شده کرد دعوی بقدیارو نگونسارشده(۱)

عفیف الدین: سلیمان بن علی تلمسانی از زمرهٔ صوفیهٔ صافیه بود کسی با وی گفت انت نصیری جواب داد« النصیر بعض منی» ازینجاست که بعض فقها اورا بزندقهٔ والحاد متهم میکردند دیوانش درزبان عرب بکمال فصاحت و بلاغت ست و در فارسی نیز شعر نیکو میگفت:

جام جهان نمای من روی طرب فزای تست
گر چه حقیقت من ست جام جهان نمای تو

عقیلی: - دست غیب شیرازی شاعری خوش مذاق بود.

خوش ست کشتی می خاصه در چنین فصلی
که شد روانه بدریا ی چرخ کشتی نور

. . .

عقیلی چیست دانی حاصل عمر و حصول دل
بمهروئی کشیدن می بدلداری قرین بودن

علاجی:- جراح از دستکاران شهر دهلی بود.

به تیغت سینه ام صد چاك شد ای وای می‌ترسم
مبادا درد تو بیرون فتد از سینهٔ چا کم

علاء:- سلطان علاءالدین خلجی برادر زادهٔ سلطان جلال الدین خلجی ست سلطان جلال الدین در سنه سبع و تسعین و ستمائه (۶۹۷) بر تخت سلطنت جلوس نموده وبعد تسلط برمملکت از سرخوشی بادهٔ شباب بمناهی و ملاهی مشتغل گشت و چهار کس را از ارا کین چهاریار قرار داده سودای ایجاد دین جدید و تسخیر ربع مسکون بر دماغش مستولی گشت و سکندر ثانی با نام خود منضم ساخت

(۱) این بیت را مؤلف از عشقی اسفراینی دانسته وذیل ترجمه او آورده بود - آدمیت

علاء الملك از اعاظم اساطین سلطنتش که برزانت رای ومتانت تدبیر وصدق مقال و نکوئی افعال اتصاف داشت با حسن طرق از ارادهٔ ناصواب او را بازداشت۔ وهمین سلطان باستماع شهرهٔ حسن و جمال پدمادت زوجهٔ راجه رتن سین والی چتور نا دیده عشق ورزیده با وجود انواع حیل و تدابیر مقضی المرام نگردیده از افکار صائبهٔ آن عفیفه ندامت کشیده قدم بر جادهٔ استقامت گذاشت و سلوك طریقهٔ عدل و داد با احرار و عباد پیش نهاد همت خود ساخت وعقیدت کامله بحضرت سلطان المشایخ نظام الدین بدیونی قدس سره بهمرسانید وبعد سلطنت بست و سه سال در نهانخانهٔ عدم جا گزید، طبع موزون داشت این شعر از وست:

مرا نسیم تو باید صبا کجاست که نیست
کجاست زلف تو مشك ختا کجاست که نیست

علاءالدین اوجندی:۔ مزاجش مجبول بر خود پسندی بود بهمه مردم سوء ظن داشت و کلام خود را علق نفیس می‌پنداشت و پیش کسی نمیخواند وباوجود اصرار مشتاقان حرفی از آن برزبان نمیراند. رباعی:

ای آنکه بزلف شام و از رخ سحری — مانند سحر کنی مرا پرده دری
تو طعنه زنی بمفلسیها ما را — ما مفلس از آنیم که تو سیمبری

علاءالدین اودی:۔ در « آفتاب عالم تاب » گفته که او قریه ایست از خراسان و علاءالدین فیض آبادی اودی را جدا آورده و مختار صاحب« نگارستان سخن» و مؤلف «نشتر عشق» و دیگر تذکره نویسان اتحاد هر دو علاءالدین‌ست. مسقط الرأس وی خراسان‌ست از آنجا بهندوستان نقل نموده و در شهر اود که از امصار قدیمه و معابد عظیمه عبده اصنام‌ست توطن گزید، ولی کامل و عارف واصل بود خوارق و کرامات از وی ظهور مینمود مدام گرز آهنی با خودمیداشت، زمانی که عمرش به نودسال رسید شبی دزدان بخانه‌اش ریختند وی گرز برداشته تکبیر گویان بمدافعه پرداخت ودو کس از آنها را برزمین انداخت، ناگاه تیریکی از آن جماعه بمقتلش رسید که سبب شهادتش گردید و کان ذلك فی سنة ثمانیة و تسعین و تسعمائة (۹۹۸) ترجیع بند وی که به «مامقیمان » شهرت دارد بطرز

ترجیع بند عراقی مقبول طبائع اهل ذوق‌ست و بند عراقی اینست:

که جهان صورت ست و معنی دوست ور بمعنی نظر کنی همه اوست

و بند علاءالدین اینست

که بچشمان دل مبین جز دوست هر چه بینی بدانکه مظهر اوست

. . .

مقامش در دل و درد دلم راز آن نمی داند

که با دل در میان ننهاده ام راز نها نش ر ا

. . .

یاران برای خود همه با اوسخن کنند کس نیست تا کند سخنی‌ازبرای‌ما

. . .

ندانم آن گل خندان چه‌رنگ‌وبودارد که مرغ هر چمنی گفتگوی او دارد

بیا که در هوس سرو قامت چشمم بزیر هر مژه از خون هزار جو دارد

حدیث عشق تو تنهانه من کنم تقریر که‌هر که هست ازین گونه گفتگودارد

اگر ملائکه را سحر چشم‌او خواهد زآسمان برین بر زمین فرو دارد

بهشت ازدر و بام تو زیب و فر گیرد بهار از رخ‌وزلف تورنگ وبودارد

علاءالدین تکش:- از بادشاهان مشهور ست،

درزین سخا نشست دانم کردن گر کوه زر ست پست دانم کردن

لکن چوخزانه‌ای که‌میبایدنیست از نیست چگونه‌هست دانم کردن

علاءالدین:- میرزا علاءالدین اصفهانی- مادرش دخترزاده شاه عباس ماضی و پدرش خلف نواب میرزا رفیع صدر شهرستانی ست خودش آشنا در علم بود ودر فن نجوم چندان مهارت داشت که احکام وی اکثر مطابق واقع بر آمدی و شاه چشمانش را از نور بصارت عاطل کرده- او را قصیدهٔ‌ایست بالتزام لفظ مو درهر مصراع آن این اشعار از آن‌ست .

تا چو مویش نشوی ره بمیانش نبری پیچش مو بمیان‌ست و میان ناپیداست

گاه تصویر توچون مو بقلم می پیچد پیچ و تاب قلم از موی میانت پیداست

همچو مو تا بکمر میرسدش چاک‌زسر   برسرهر که دم تیغ تو شدچون‌موراست
خامهٔ موی شکاف تو نهنگی‌ست کز و   موج از بیم چو مو بر سر دریا پیداست

علمی هروی:۔ در سخنوران زمانهٔ‌سلطان‌حسین‌میرزامعدودست۔ همچنین ست در «آفتاب عالمتاب »و در « نشتر عشق» و «صبح گلشن» تخلصش علی‌و‌نامش مولانا علی بدون میم میان لام و یاء مرقوم‌ست.

مجلسی خواهم که باشد گفتگوی غم درو   تا غم خودباز گویم‌لحظهٔ‌من‌هم در و

علوی:۔ همان خواجهٔ علی قلی قراخانی ست که در «نگارستان سخن» مذکورشده.

ترسم که نشیند بدلت گرد ملالی   کاین سوخته‌دررهگذرت‌خاک‌نشین شد

علوی گیلانی:۔ زبانش در شکرفشانی ست.

عاقبت رنگ ز رخ باخته میبایدرفت   نقد هستی ز کف انداخته می‌باید رفت
ایکه بر ابـلق ایام سوار آمده‌ای   آخرت سوی عدم تاخته می باید رفت

علوی:۔ میرزا محمد هاشم مخاطب بمعتمد الملوك نواب علویخان معروف‌به حکیم علویخان خلف حکیم میرزا محمد هادی شیرازی ابن سید مظفرالدین حسین علوی و تلمیذ ملا لطف‌الله شیرازی بود۔ جدش سید مظفرالدین از اطباء خراسان ست از وطن بر خاسته در شیراز توطن گزید و میرزا هادی پدر حکیم علویخان طبیب حاذق و خوشنویس والادستگاه آزاد مزاج بود بمیرزا قلندر شهرت داشت و حکیم علویخان بسن سی سالگی در سال‌یازدهم از مائة دوازدهم (۱۱۱۱) از شیرازواردهندوستان‌شده‌بزمان‌فتح قلعه ستاره باریاب بارگاه‌محمد اورنگ زیب عالم گیر بادشاه گردید و بخطاب و منصب و خلعت عز امتیاز یافت و با دختر حکیم محمد شفیع شیرازی تزوج نمود ودر عهد محمدشاه بادشاه دهلی بمعالجه های مسیحائی چند کرت بطلا و نقره سنجیده شد و بمنصب شش هزاری و مشاهره سه‌هزارروپیه عروج فرمود و نادرشاه قهرمان ایران از هند اورا بملازمت خود گرفته بایران کشید وی از اثناء راه بتدابیر و حیل بر گردیده بشاهجهان آباد معاودت کرد و

هشتاد و یکسال عمر یافت و پنجم رجب سنه ثنتین و ستین و مائة و الف (۱۱۶۲) بعارضه استسقا بعالم علوی شتافت و حسب الوصیة در جوار مزار متبر که حضرت سلطان المشایخ نظام الدین بدیوانی قدس سره مدفون گردید و جز تألیفات خود در فن طب مثل «جمع الجوامع» وغیر آن خلفی صلبی از رجال و نساءِ نگذاشت از منظومات اوست:

ز صاف شعلهٔ حل کرده پر سازید جامم را
بجوش آرد مگر در مغز من سودای خامم را

بجای سبزه و گل شعله و دود از زمین روید
فشانی گر بخاك از روی مستی درد جامم را

. . .

بسکه اهل کرم از نغمه ندارند خبر — نشنود نالهٔ سائل بصد آهنگ کسی

علیل:- میر محمد حسین جایسی-جدش از همدان در هندوستان رسیدودرقصبهٔ جایس توطن گزید و این علیل همانجامتولد گردید.

محو روی توام که میآئی — جان نثارت اگر بفرمائی

علیم بخاری:- شهره بشیرین گفتاری‌ست:

کند از جلوهٔ آن سرو طناز — بسویش قمری تصویر پرواز
من آن‌مرغم که‌قفل سینه‌ام‌را — کلیدی‌نیست غیر از چنگل‌باز

علیم:- مولوی علیم الله از اهل علم قصبه موهان مضاف به لکهنو بود وبا قاضی اختر دوستی داشت و در بیت السلطنة لکهنو بدست احدی از اشقیا شربت شهادت چشید.

بحمد الله که کس نگذاشت بر من بار احسان را
مگر چشم تر من پر ز گوهر ساخت دامان را

مپرس از پیچ و تاب دل که هر گه یاد می آید
بروی همچو گل افگندنش زلف پریشان را

ز آه آتشینم دود مـان برق می سوزد
ز اشکم شرمساری می فزاید ابر و باران را
چه گوئی داستان نوح و طوفانش بیابنگر
که آب دیدهٔ من تازه پیدا کرد طوفان را

. . .

بی تو غـم تلخ شـادمانی تلخ   مرگ تلخ ست و زندگانی تلخ
کرد این چرخ پیر صدافسوس   بر من خسته نـو جوانی تلخ

ازمثنوی

آویزهٔ سبز در بنا گوش   ایـن کان زمردست یا گوش.

علی:- آجرتراش شاعر نیکو تلاش‌ست.

تا بنا کامی نمردم حسرت از یا دم نرفت
تا نپاشید استخوانم بند از من بر نخاست

علی:- آقا علی گیلانی خلف خواجه عبدالصمد که در عصر شاه سلیـمان صفوی بشاعری سر بر آورد و هم در همان عهد جان شیرین سپرد.

امید بردم شمشیر قاتل ست مرا   خدا نصیب کند آنچه در دل‌ست مرا

علی استرآبادی: - از فصحاء مسلم‌ست.

ز رنگ زرد و حال‌زار من آن دلستان‌دانست
کسی کز عشق دردی دارد او را میتوان دانست

علی:- امیر سید علی بن‌شهاب بن محمد همدانی - از قدوه مقربان‌بارگاه الهی و زبده عارفان و آگاهی‌ست، دست ارادت بشیخ شرف الدین محمودبن‌عبدالله مزدقانی داده و برای کسب طریقهٔ معرفت‌بخدمت صاحب السر بین الاقطاب‌شیخ تقی الدین علی دوستی سر نهاده و بعد وفاتش باز رجوع بشیخ شرف‌الدین آورده و باجازتش‌سه بارربع مسکون‌را پی سپر کرده ودر یك مجلس هزاروچهارصدولی را دریافته و درعلوم‌باطنیه کتاب «اسرار النقطه» و «شرح اسماءالله‌الحسنی»و«شرح فصوص الحکم» و «شرح قصیده همزیه فارضیه» از تصانیف اوست وسادس‌ذی‌الحجه

ست و ثمانین و سبعمائه (۷۸۶) در سواد کشمیر بجوار رحمت رب‌قدیر پیوست :

رباعی

غمناکم و از در تو با غم نروم   جز شاد و امیدوار و خرم نروم
اردرگه‌همچوتو کریمی‌هرگز   نومید کسی نرفت و من هم نروم

علی بیك همدانی: جوانی‌خوش‌فکر بود.

من از نیزه بازی چه اندوختم   چرا نی نوازی نیاموختم

علی:- حاجی محمدعلی کرباسی از شعراء سلیم‌الطبع بود.

مروت مانع ست از دوستی با دشمنان کردن
نمیخواهم ز خود شرمنده سازم دشمن خود را

علی:- خواجه علی حافظ قرآن مجید بود.

هنگام سحر که نرگس‌و لاله‌شکفت   مرغ سحری ناله کنان خوش‌میگفت
می نوش که بی‌نشئه‌بسی خواهی بود   برخیز که در خاك‌بسی خواهی‌خفت

علی:- خواجه علی‌نساج بخاری- تاروپود سخن بر منوال نیکو می‌بافت.

رباعی

با هر که نشستی و نشدجمع دلت   وز تو نرهید زحمت آب و گلت
از صحبت او اگر تبرا نکنی   هرگز نکند روح عزیزان بحلت

علیشاه‌خوارزمی:- مردی لطیف الطبع بود.

مدتی شد که جدا از رخ جانان شده ام
وه چه گویم که چه سان بیسر وسامان شده‌ام

علی‌شاه:- عبدالله معروف بشاه غلام علی دهلوی از مشاهیر عرفا بود ؛ وطن او موضع و ناله از حوالی انبرسراست. از وطن بدهلی رسیده اولا اکتساب علوم ظاهریه پرداخت و بعد تکمیل تحصیل بعلم باطن توجه نمود و دست ارادت بدست میرزا جانجانان مظهر نقشبندی داد و دل بر ریاضات و مجاهدات نهاد و به

اعلی‌مراتب کشف و شهود رسید و هزاران مردم از وی فیضیاب گردید و بست‌و دوم ماه صفر سنه اربعین و مائتین و الف (۱۲٤۰) در اعلی علیین جا گزید.

بر سر خاك من بیا نغمه زعشق برسرا کز جذبات عشق تو نعره زخاك برزنم
بعد هزار سال اگر برلحدم گذر کنی مشاك شود غبار من روح شود همه تنم

علی‌شاه:– قلندر اصفهانی همان‌ست که در «نگارستان سخن» او را علی شاه ابدال و در«صبح گلشن» علی شاه معروف بقلندر نگاشته وی برای سیر و گشت بهندوستان هم آمده و جز این دو بیت جائی بیتی ازوی بنظر نمی‌رسد.

من‌مست وبدحال اینچنین یا رب چه خواهد گفتنم
گر پا کدامانی بدین آلوده دامان بگذرد

***

من رند بی سر و پا ز غم تو غم ندارم
ز غم تو آن چنانم که غم تو هم ندارم

علی‌شطرنجی: همان‌ست که‌در« صبح گلشن » به تخلص شطرنجی‌مذکور شده و وجه این تخلص مهارت او در شطرنج بود از شعراء آل خاقان‌و سخنوران قم‌ست .

بباطن از تو جدا نیستم خداوندا اگرچه از تو بظاهر جدا همی باشم
مرا بنام‌توخوانندهر کجا که‌روم مرا غلام تو دانند هر کجا باشم
اگر بتن نتوانم همی ترا بودن بجان بکوشم و باری که من تراباشم

علی: – صوفی علی رضا اصفهانی بحرفت معماری اوقات میگذرانید .

پیمودن جام فتنه لبریز چرا امساك توجه دلاویز چرا؟
تو آتش سوزنده و ما آب نه‌ایم زآمیزش من این همه پرهیزچرا؟

وله‌رباعی

جانانه زسیم خشمگین ست که‌نیست با ما بهمین برسر کین‌ست که‌نیست
جان‌میطلبد سخن‌در آن‌نیست که‌هست زر میطلبد سخن‌درین ست که نیست

علی عرب:- امیرعلی نام برادر امیرحسین کربلائی بود در سنهٔ اربع و خمسین و تسعمائه (۹۵٤) انتقال نمود.

تا دلم از زلف یاری مایهٔ سودا گرفت همچو صیادست صید دامن صحرا گرفت

علی:- علی اکبر دهلوی از خواجه‌زادگان و مداح خانجهان بهادر بود

امیر کام بخش عقل کامل کریم نامور فیاض با ذل
چراغ دودمان جاه و اقبال فروزان شمع بزم جودوافضال
کمانش ابروی روی بشارت عدو را از اشارت کرده غارت
خدنگش از پر نصرت بپرواز بقصد قلب اعدا چنگل باز
زند در رزمگه گرچین به ابرو شکافد بر سر آتش سر مو

علی:- علی جان بیگ ابن شاه میرزا بیگ خلف ملك محمود خان دیلمی ست.

ای زمین آن قامت رعنا نگر زیر پای کیستی بالا نگر

علی قلچماق:- از الواط و اوباش اصفهان بود و اشعار لوطیانه موزون مینمود

تعلیم بچه پروریت گر هوس شود بر خیز و سر بپای علی قلچماق نه

علی:- علی قلی بیگ خراسانی از صدرنشینان بزم شیوا بیانی ست

در اربعین عشق تو مستان شوق را گاه سماع صوت مسدس غنیمت ست

...

قدسیان پیش گل رویش که رشك جنت ست
می سرایند از فراز سدره چو مرغان صفیر

علی قلیخان :- خلف شاه وردیخان در سلطنت ایران منصب جلیل داشت و بعد عزل همت بانزوا در مشهد مقدس گماشت.

بعد مجنون علم عشق زپا افتادست همتی کو که کنم راست ببالای کسی

علی قلیخان بارو چاق:- طبع سخن سنج داشت.

در کلبه‌ام چراغ مرا هر که دید گفت شمع مزار کیست که درخانه‌روشن‌ست؟

***

شب را بیاد روی تو چون آورم بروز چون سر زد آفتاب خیال تو میکنم

علی گل استر آبادی:- از مداحان اهل‌بیت رسالت بود.

ازسرّ عشق بی‌خبری حال ما مپرس ما غرق گشته‌ایم و تو دریا ندیده‌ای

ولە رباعی

ای شوخ ستم بر دل افگار بدست آزار دل سوختـهٔ راز بدست
آه دل عشّاق گرفتـار بدست بسیار ستم مکن که‌بسیار بدست

علی:- محمدعلی منصور اصفهانی ابن ابدال بیگ نقاش-در دور نـادری از مصوّران چابکدست بود و درسن شیخوخت بضعف بصارت مبتلا شده بشهرمازندران اقامت گزید و در سته ست و سبعین از مأته ثانی عشر (۱۱۷۶) ازنقش زندگانی دست کشید از مثنوی اوست:

شنیدم بعهدی دل آزاده ای نگه کرد بر حال دلداده‌ای
که ابرو کمانی به تیر نگاه نشانده چو تیرش بخاك سیـاه
نه بر کامرانی ز وصلش نویـد نه بر زندگانی ز هجرش امید
بگفتش برون کن زدل مهر او دو دیده فرو بند از چـهر او
از ین چاره بیچاره آمد بخشم همیگفت ومیریخت‌خون‌ازدوچشم
دو چشمم که دردش بجا بیندا گر او را نه بیند کرا بیندا ؟
غمی کز مژه‌خون گشایدمرا گر او را خوش آیدخوش آیدمرا

علی:- ملاشهاب الدین ترشیزی معروف به «علی شهاب» قصائد فصیحه به مدح میرزا جوکی بهادر برشتهٔ نظم کشیده و در جائزهٔ آن بنقود و اجنـاس گرانمایه تمتع وافی بر داشته ومدام با ملاآذری مطارحه و مباحثه داشته.

چو پرده از رخ چون آفتاب بر داری
بجان و دل کنند مشتری خریداری
غلام غمزهٔ جادوی چشم خون ریزت
جهان بشعبده بازی فلک بخونخواری

علی:- منشی علی از بلندفکران استرآباد بود.

عنقریب ست که ازما اثری باقی نیست شیشه بشکسته ومی ریخته‌وساقی نیست

علی:- منصور ترمذی‌از عالی فکران آنجاست.

حسن بتان کعبه است عشق بیابان او سرزنش ناکسان خار مغیلان او

علی: میرزا علی اکبر اصفهانی ضابطه نویس سلطنت اصفهان بود.

تا بود ممکن نباید بر لبش انگشت زد
پوچ گوئی را که نتوان بر دهانش مشت زد

علی:- میرزا علی خان خوانساری از شاگردان قدوة العلماء آقا حسین خوانساری بود.

اظهار درد خویش بدلدار چون کنم ترسم ز خوی نازکش اظهارچون کنم؟

علی:- میرزا علی رضا توی سرکانی از سادات عالیدرجات بود و بسیر هندوستان نیز آمده. رباعی:

یا رخ منما کز تو فراموش کنند یا لب بگشا که جمله‌خاموش کنند
یا رخصت آنکه‌هرچه گوشم‌بشنید فریاد کنم که عالمی گوش کنند

علی:- میر عین‌علی جربادقانی از سادات حسینی و مائلان تصوف بود و اکثر رباعیات موزون می‌نمود. اوراست.

تا بتوانی گلی مچین در گلشن رمزیست بگویمت نگهدار سخن
هر گل گوشی‌ست‌داده گلبن‌بهزار هر غنچه دلیست بسته بلبل‌بچمن

. . .

در عالم بردباری و دشواری سنگین بنشین اگر تحمل داری

چون کوه بسختی و درستی میساز تا در قدم تو سر نهد همـواری

علی:- یاربیگ فرزند شادیخان بود از بادشاهان دهلی بحکومت قندهار سرفرازی داشت:

دیوانهٔ مگر ز غم عشق جان ببرد کامروز در قلمرو زنجیر شیون ست

عماد جاجرمی:- شاعر شیرین کلام‌ست.

من کیستم که دعوی سودای او کنم باز آرزوی روی دل آرای او کنم
آنم نه بس که درچمن‌دل بچشم‌جان چون بگذرد ز دور تماشای او کنم

عمادلر:- نامش عمادالدین از مجلس افروزان خواجه شمس الدین محمد بود نوبتی در اثنای ملاعبت شطرنج خواجه بعماد گفت ای کون زنت فراخ‌وی این رباعی در جواب موزون نمود.

هر چنـد سخنهای چو در میگوئی هشدار که با عماد لر میگوئی
عیب‌تو همین ست که اندر شطرنج ای کون زنت فراخ پر میگوئی

عماد:- ملك عمادالدین متوطن‌زوزن‌مضاف‌بولایت خواف ست‌مداح‌سلطان سنجر طغان شاه بود.

مسلّم نیست هر کس را طریق عشق ورزیدن
نشاید هر هوائی را بعیش اندر خرامیدن
نیاز و صدق می باید و گرنه سود کی دارد
به تزویر و ریا هر دم جبین بر خاك مالیدن
نیاز بی دلان چبود بوصل دوست پیوستن
نماز عاشقان چبود ز هر دو کون ببریدن

عماد:- میرعماد خوشنویس قزوینی- در حسن خط نستعلیق شهرهٔ آفاق ست شاه عباس حکم کرد که شاهنامه بنویسد و هفتاد تومان بوی داد بعد زمانی بتقاضای محصلان شاهی میر هفتاد بیت شاهنامه نوشته بود بحضور شاهی فرستـاده

عرضه داد که عطای شاهی بتحریر همین قدر کفایت کرد ـ شاه باستماع این سخن ازغضب برافروخت و برزبان راند که کیست تا این سنّی را بکشد؟ مقصودمسکر نام از ملازمان شاهی در اثناء راه بکمین گاه نشست دم صبح که میر بحمام میرفت آن وخیم العاقبة شهیدش نمود ـ عزیزان میرعماد جلای وطن گزیده بحضور قیصر روم دادخواه شدند سلطان روم عساکر نصرت مآثر بر شاه عباس کشید ودرین معر که زائد بر صد هزار از اهل ایران بقتل رسید این رباعی از کلام میرعمادست.

جان از من و بوسه از تو بستان و بده　　زین داد و ستد مشو پشیمان و بده
شیرین سخنی وهست دشنام تو تلخ　　گرد لب چون شکر بگردان و بده

عماد: ـ میر عمادالدین شیرازی از سادات شیراز بود و در خراسان اقامت گزید و سلطان حیدر خلف شاه اسمعیل صفوی باعزاز وا کرام قدر ومنزلتش افزود

چو ترک سر نکنی ترک یار باید کرد　　ازین دو کاریکی اختیار باید کرد

...

گر بگویم مرو از دیدهٔ روشن بیرون　　رود آن سرو روان ازسخن من بیرون

...

نه جوهرست در آن تیغ پیچ و تاب زده　　که بهر کشتن ما نقشها بر آب زده

عمادی شهریاری: ـ مولدش قصبهٔ شهریار مضاف بشهر ری بود ـ از شعراء دور سلاطین سلاجقه وندماء سلطان طغرل ست، ناظمان زمان او را ملقب به « املح الشعراء » میکردند و اکثری او راوعمادی غزنوی را متحد دانسته اندوبتحقیق قاضی اختر هر دومتغائر ند.

مهر تو ز سینه رفتنی نیست　　با درد تو دیده خفتنی نیست
حالی که مرا زعشق توهست　　دانستنی ست گفتنی نیست

...

رو بر رهیم و دیده برهبر نمی رسد　　کان میکنیم و تیشه بگوهر نمی رسد

گیریم بر تو گریبان خویشتن　　چون دست ما بدامن داور نمی رسد

و له رباعی :

خاکی و ترا مشك ختن دانستم　　خاری و ترا گل چمن دانستم
دردا که من آنم که تو میدانستی　　افسوس تو آن نه ای که من دانستم

عمادغزنوی:- معروف بحکیم عماد فاضل اجل، عالم با عمل وازملازمان و مداحان عمادالدوله دیلمی بود- هر گاه در رکاب عمادالدوله بمازندران رسید دلش مفتون جمال وزیر زاده گردید و کارش برسوائی کشید، ناچار بوطن بر گردید و بحکیم سنائی صحبت داشت و در سنه ثلث وسبعین وخمسمائه(۵۷۳) جامه گذاشت.

بختم از خواب در نمی آید　　کار بی بخت بر نمی آید
خبر ازدوست چون توانم جست　　بمن از من خبر نمی آید
صد سپر پیش چرخ بنهادم　　تیر جز بر جگر نمی آید

***

در عالمی که عشق ترا کار میرود　　اندیشه را معامله بسیار میرود
آنکس که یارودوست ترا داردازجهان　　بی دوست می نشیند وبی یارمیرود

...

سزای من بود بی یار بودن　　که چون تو دلبری را یار دارم

...

آرزو دارم که روزی یا شبی　　بر لبت دستی بمالم یا لبی

وله رباعی

چون چهره گشود صبح کافور عذار　　شد نوش لبم ز خواب نوشین بیدار
گفتم که بیار بوسه گفتا که بگیر　　گفتم که بگیر باده گفتا که بیار

عماره:- ابومنصور ابن احمد- مردی سخنور قدیم از شعراء عهد دولت سامانیان بود و ابیات و قصائد و قطعات به مدح آنها معمور نموده ازقصیدهٔ اوست:

جهان ز برف اگر چندگاه سیمین بود زمرد آمده بگرفت جای تودهٔ سیم
نگار خانهٔ کشمیریان بوقت بهار بباغ کرده همه نقش خویشتن تسلیم

عمان سمرقندی:ـ از ارباب علم وفضل بود و بملازمت عبدالعزیزخان عمر گذرانید.

آورد شبی جذبهٔ سنبل سوی باغش در هر قدمی لاله‌بره داشت چراغش

عمعق:ـ شهاب الدین بخاری ـ ارافاضل‌شعراء ومداح‌سلطان‌سنجر بودواز از حضور سلطان خضر بن ابراهیم والی ماوراء النهر خطاب ملك‌الشعرائی داشت معاصرین او با وستادیش اعتراف داشتند ورشید وطواط بکلامش استشهاد میکند قصهٔ یوسف و زلیخا نخست همو در رشته نظم کشیده که ذو بحرین ست و عمر دراز یافته و در سنه احدی و خمسین وخمسمائه(۵۵۱) بعالم‌بقاشتافته آیه کریمه انالله و انا الیه راجعون‌تاریخ وفات اوست .

عنان همت مخلوق گر بدست قضا ست
چرا عبث دل و جان کارگاه چون و چر است؟
بجد و جهد نگردد زیادت و نقصان
هر آنچه قسمت ما بندگان ز خوان قضا ست

...

آن نه زلف ست آنکه‌او برعارض رخشان‌نهاد
صورت ظلم ست گو بر عدل نوشیروان‌نهاد
بوسه گر بر سنگ بدهد سنگ گردد چون شکر
یا رب این چندین حلاوت درلبی نتوان نهاد

رباعی

آن سبزه که از عارض نو خاسته شد تا ظن نبری که حسن او کاسته شد
در باغ رخش بهر تماشای دلم گل بود بسبزه نیز آراسته شد

...

هر دیده که عاشق ست خوابش ندهند — هر دل که در آتش ست آبش ندهند
دل از بر من رمید از بهر خدا — گر آید و در زند جوابش ندهند

عمید:- از سرزمین لویك که شهریست در ملك ایران بود- وی از ناظمان قدیم ست و قصائدش مقبول طبع سلیم؛ در مناظرهٔ شراب و بنگ میگوید:

وی در میان بادهٔ صافی مزاج و بنگ — در مصعد دماغ من افتاد تیره جنگ
بگشاد می زبان که منم دختر عنب — صافی تن و نشاط فزا و عقیق رنگ
تا من سر از دریچهٔ خم بر نمی کشم — نای ست دم گرفته و خشك ست رودچنگ
گر در دهان رنگ ز من قطره ای چکد — بر روی شرزه رنگ تفاوت کند ز رنگ
گر باور تو نیست پس ای بنگ خشك مغز — ذکر خواص خویش بمن گوی بیدرنگ
بنگ سبکسر از سروحشت زبان گشاد — کای نزد غفلت تو یکی شکّر و شرنگ
از تو یکی پیاله و صد محنت خمار — از من طلب علاج دل ناتوان تنگ
لا تقربوا الصلوة بر اوراق بست نقش — ام الخبائث ست بسر آئینهٔ تو زنگ
دادش جواب می که تو منصوص نیستی — نام تو بر صحیفه نیامد ز بهر ننگ
من لعل با طراوت و تو سبزهٔ بی نمك — نامم شراب صافی و نام تو خشك بنگ
بنگش بخشم گفت چه لافیم همدگر — دردار ضرب شرع نداریم هر دو سنگ
باشد که این بساط مقالت بگستریم — در مجلس سپهکش مشهور روم و زنگ
فرزانه تاج دولت بوبکر بن ایاز — آن کود و قلب بردرد اززخم یك خدنگ

عنایت:- زرگر اصفهانی قاضی یحیی لاهیجی او را تربیت و تعلیم نموده.

خط را تراش داد و جهان در ندامت ست
مصحف سپید گشت و نشان قیامت ست

***

چون لاله شهیدان تو فردای قیامت — خونین کفن آیند بصحرای قیامت

عنایت:- سید عنایت حسین خان ابن منشی سید نجابت حسین خان خلف حکیم سید غلام حسین فرزند مسیح الوقت حکیم سید محمد بقاخان بهادر از رؤساء قصبهٔ سندیله مضاف بدارالحکومة لکهنوست و جدش از حضور شاه دهلی بخطاب

مسیح الوقت بمنصب هفت هزاری سرفرازی داشت واز جانب سرکار انگلیسی بخدمت دیوانی صوبه آگره سر باوج کیوان میافراشت و این سید عنایت حسین خان سی‌ام ذی الحجه سنه ستین و مائتین و الف (۱۲۶۰) بشهر جهانسی از اعمال ملك بوندیل کهند پا بعرصهٔ وجود گذاشت و بسن تمیز از عقل سلیم و ذهن مستقیم حظی وافی برداشت وجود باجودش بشمائل پسندیده آراسته و بخصائل سنجیده پیراسته دانش متصف بصفات حمیده و متخلق باخلاق بر گزیده‌است مدتی درملك اود ملازم سرکار انگریزی بود واز مدت شش سال در ریاست بهوپال باهتمام و انصرام عهده‌های جلیله می‌پردازدزمانی محکمهٔ عدالت دیوانی بنظم و نسقش رونق و آرایش گرفت بالفعل باتنظام مهام نظامت ضلع مغرب ریاست بهوپال همت میگمارد که طبع نظمی دارداکثر بزبان اردو و کمتر بزبان فارسی اشعارمیگوید ودره دری بدین‌روش می‌پوید،

کشیده قد دل آرامی ز گلشن شاد می آید
توان گفتن ز باغ دلبری شمشاد می آید
نگار من سرا پا فتنه و بیداد می آید
بدام زلف بهر مرغ دل صیّاد می آید
بخون جوش روانی ده پیش وقف تما شا کن
بقتل بی گناهان شادمان جلاد می آید
نهد داغم بدل در داغ زخم تازه خندا ند
سحر گاهان چو مشك افشان ز کویش باد می آید
نمیدانم(عنایت) رفت در کوی که دل امشب
ز جور هجر ویران رفته و آباد می آید

. . .

دامن چو کشیدی ز سر لوح مزارم — بر خاسته چون آه شرربار غبارم

خونم بجفا ریخت ولی داد نه برباد صد شکر حنابست از آن دست نگارم

...

وفائی ندیدم به پیمان تو ز دست تو فریاددارم بسی

عنایت:- سید عنایت علی‌ابن سید فرزند خلف سید نجف علی متوطن همان قصبهٔ سندیله‌ست نسبش بامام علی نقی علیه‌السلام می‌پیوندد و جداعلی وی سیدمحموداز ملك ایران در هند رسید و بقصبهٔ سندیله توطن گزید وبا دختر مخدوم سید علاء الدین سندیلی قدس سره متزوج گردید و از بطن آن عفیفه سید سراج الدین و سید معین‌الدین بوجود آمدند و اولاد سید معین الدین بسود اگر شهرت گرفت و سید عنایت‌علی در اولاد سید معین‌الدین ست ولادتش پنجم محرم سنه ثمان و اربعین و مائتین والف (۱۲۴۸) وخورشید حسین نام تاریخی‌اوست ودر سنه یکهزارو دوصد وشصت و هفتم ملازمت سرکار رئیسهٔ معظمهٔ بهوپال اختیار نمود ومدتی به رتق و فتق مهمات عهده‌ای جلیلهٔ تهانه داری و تحصیلداری پرداخت و بزمان ترتیب این تذکره بمنصب نیابت مهتم خزانهٔ سرکار دولتمدار عز امتیاز دارد و از آنجا که‌طبعش موزون واقع شده گاه گاه بنظم‌اشعار شکرشکنی می‌نمایداین‌چند ابیات از کلام اوست.

باخته سر سرمد و منصوراز نطق و بیان خامه‌جور تیغ می‌بیندزتحریك‌زبان
طائر گویا ز گویائی ست محبوس‌قفس ای‌عنایت باخموشی ساز تا یابی امان

✿ ✿ ✿

اگر خواهی جمال‌یار بینی نظر بر دار از اغیار بینی
دمی از غیر پردازی اگر دل درونش جلوهٔ دلدار بینی

عنایت سیستانی:- از ارباب طلاقت لسانی‌ست در مذمت کشتی گفته،

کشتی نه که دوزخ فسرده یك تابوت و هزار مرده

عنایت:- شاه عنایت‌الله در اصل از سادات لاهوربود، دل ازوطن بر کنده با اهل و عیال در الله‌آباد توطن گزید وبا شاه غلام قطب‌الدین مصیب شیخ آن زمان

کمال محبت بهم رسانید، روزی این شعر خود بحضرت مصیب که بر تمام سر موی دراز داشت برخواند.

خود آرائی که از بهر مشیخت گیسو آویزد
بدوش خویش چون ضحاك پروردست ماران را

شاه مصیب همان روز موی سر تراشید- عنایت دمیکه برین کیفیت مطلع شد باعث حلق اشعار پرسید- شاه مصیب همان شعرش برزبان راند عنایت غرق عرق تشویر گردیده معذرتها نمود. ازوست:

شب ز تاب آفتاب جلوهٔ صهبا مرا میدمد صبح از بیاض گردن مینا مرا

. . .

اگر در دل هوس داری ره کوی سلامت را بهنگام پشیمانی عصا کن استقامت را

. . .

ابر چون چشم گهر بار بجوش ست امشب
برق چون لعل لبت خنده فروش ست امشب

. . .

شعلهٔ آهم کند مانند سرخابش کباب برسر ویرانهٔ من بگذرد گر آفتاب

. . .

اگر از مردن مجنون خبری نیست بدشت گردباد ازچه بگوخاك بسرمیآئی؟

عنایت:- میرزا عنایت الله اصفهانی خلف میرزا محمد ابراهیم قاضی اصفهان بود و در خلق و محبت ومروت یکتای زمان، و از زمرهٔ شعراء دوران نادر شاه قهرمان ایران

بگل چگونه رسد دست من درین گلشن ز کوتهی چو بدامان باغبان نرسد

. . .

گفتم خبرت ازدل من هست که چون شد گفتا که چرا نیست جفا کردم وخون شد

عنایت: - میرزا عنایت الله تبریزی ست برادر میرزا محمد صالح شیخ الاسلام تبریز

گه نظاره ز خویشم چو بیخبر بیند بخنده لب گزد و جانب دگر بیند

عنایت:ـ میر عنایت الله رازی مدام در فکر سخن سازی بود.

ای دل طلب وصال جانان نکنی تا محنت هجر بر خودآسان نکنی
تا پا ننهی زورطهٔ عقل برون سر منزل خویش کوی جانان نکنی

عنایت:ـ میر عبدالوهاب اصفهانی که در «نگارستان سخن» عنایتی بیای نسبت آورده از ارباب عذب البیانی‌ست.

چند پرسی از دلم کاین آه درد آلود چیست
چون فتد در خانه آتش کس نگویددودچیست

. . .

ز بیم آنکه مبادا رسد بچشم کسی ز گریه خاك سر کوی دوست گل کردم

. . .

خوشا دمی که چو آئینه رو بروی تو باشم
چو شانه دست کش جعد مشکبوی تو باشم

عنایت یزدی:ـ در وطن بکمال عسرت بسر می‌نمودچنانکه‌خودمیگوید

رباعی

بیچاره کسیکه شهر یزدش وطن ست بیچاره تر آنکه نقشبندیش فن ست
زین نیز بتر کسی که اهن سخن ست ناچار کسیکه هرسه‌داردچومن‌ست

عنبی:ـ عبدالقیوم فراهانی منسوب به «عنب» بنا بر تحقیق قاضی اختر و در «ید بیضا» و «نشترعشق» و «صبح گلشن» عینی منسوب بعین مسطورست و درهر یکی همین رباعی بنامش مرقوم.

دل دشمن جان بود هلا کش کردم وز خنجر آه چاك چاکش کردم
وزخون‌جگر شستم وپاکش کردم در مشهد آرزو بخاکش کردم

عندلیب:ـ محمدحسین خان کاشی خلف فتح علیخان صبا بود بعد وفات‌پدرش فتحعلیشاه بادشاه ایران اورا ملك الشعراساخت-در گلشن قصیده عندلیب خوش

نواست و این چند شعر از قصیده‌اش در مدح عباس میرزا.

موکب شهزادهٔ مالك رقاب آمد پدید
روزگار شیب را عهد شباب آمد پدید

حبذا دیوان خسرو زادگان را از میان
شاه بیت نغز و فرد انتخاب آمد پدید

آنکه هر دم کز رکاب آورد پای اندر زمین
ز آسمان یا لیتنی کنت تراب آمد پدید

آنکه از کیهان خدایان روز بارش در جناب
پاسخ روحی فداك اندر خطاب آمد پدید

از ظلام تیره شب آمد هویدا آفتاب
یا درخشان تیغش از نیلی غراب آمد پدید

مشتعل از تیغ او شد آتش فتح ای عجب
کاشتعال آتش از دریای آب آمد پدید

عندلیب، – خواجه محمد ناصر بلبل خوشنوای گلستان سخن بود.

یار در خانهٔ خود دارم وآرامم نیست
چکنم دیدهٔ من حلقهٔ بیرون درست

عنصری:– ابوالقاسم حسن بلخی از ائمهٔ علم شعر وسخن و اساتذهٔ مهرهٔ این فن‌ست مولد و منشأش شهر بلخ بود ازآنجا در دارالامارة غزنین بحضور یمین الدوله محمود غزنوی رسید و مورد التفات سلطانی گردید و سرمایهٔ عزت‌وثروت اندوخت ودر محضر چهارصد شعراء نامور پایتخت بخطاب ملك الشعراء چهره‌بر افروخت ومدتی فارغ‌البال و مرفه‌الحال بعیش و عشرت بسر برد تاآنکه در سنه احدی‌وثلثین‌واربعمائه (۴۳۱) طائرروحش ازقفس‌عنصری پرپرواز گشود، گویند عنصری در عهد غزنویان ورودکی‌در عصر سامانیان و معزی درزمان سلجوقیان و همچنین فیضی دردور اکبری بعزت و ثروتی که‌رسیده شاعری‌دیگر در کدامی عهد باین‌مرتبه‌نرسیده، آورده‌اند که‌وقتی طبیعت سلطان محمود بمعاینه ادای

دلربائی زلف ایاز مائل کامرانی گشت وهماندم باستیلای خوف قهار جل جلاله ازین ارادهٔ فاسد در گذشت و بایاز فرمان داد تا آن زلف سرمایهٔ فسادرا بنیمه تراشید لکن روز دیگرش بمشاهدهٔ زلف بریده‌اش چندان تاسف وغم وتلهف والم بدل عشق منزل سلطان راه یافت که احدی از ندمای مزاجدان در محل دفعیهٔ آن راه نیافت علی حاجب که ازمقربان سلطانی بود چاره‌جوئی ازعنصری نمودوی علی الفور قدم ببارگاه حضور گذاشت و بعد بجا آوری آداب شاهانه این رباعی بدیهه عرضه‌داشت

کی عیب سر زلف بت از کاستن ست چه جای بغم نشستن و خاستن ست
وقت طرب و نشاط و می خواستن ست کآراستن سرو ز پیراستن ست

سلطان ازین سخن انبساطی و انشراحی دست بهم داد و در صله اش دهان سه کرت بجواهر زواهر پرساخت در «شمع انجمن» و«خزانهٔ عامره» و دیگر تذکره‌ها از تصرف ناسخین بجای لفظ کی درصدر مصراع اول این رباعی لفظ گر مرقوم ست که خلل درمعنی میاندازد ــ دیوان مختصرش قریب هزار بیت محتوی اکثری ازمدیح شاه و محمود سبکتگین و بعضی از قطعات و غزلیات ورباعیات بقلم کاتب بی‌سواد حبیب علی کشمیری که بفرمایش شاعر رنگین طبع بهاری قمی در سنه هزار ویازدهم بحسن خطوجدول طلا مرتب شده نزد نامه‌پردازست واین چند اشعار از آن حوالهٔ زبان خامهٔ سخن طرازست:

بر ماه مشك بینم و بر سنبل آفتاب آن سال ومه بحلقه واین سال ومه بخواب
آنرا درنگ نه وهمه ساله بادرنگ وین را شتاب نه و همه ساله با شتاب
آن ماه را ز عنبر سازد همی طلا وین آفتاب را کند از غالیه خضاب

✿ ✿ ✿

مشکین شود که بادبسوی تو بگذرد عاشق شود هرآنکه بروی تو بنگرد

***

فغان زان پریچهره عیار یار که با منش دائم به پیکار کار
دو زلف سیاهش نماید بدان که دوزاغ دارد بمنقار قار

بنزد بزرگان بزرگم ولی بنزدیك آن چشم خونخوار خوار

...

دندان و عارض بتم از من ببرد هوش کاین دُرنوش طعم‌ست آنماه مشك پوش

* * *

سر زلف مشکین جانان من مرا کشت وپیچید برجان من
دوا برند زلف تر وچشم من بعشق اندرون هردو برهان من

...

کجا جوی خون بینی‌ای دلربا رخان‌مرا اندران‌جوی‌جوی

وله ازقصیده :

چو چیزست رخساره و زلف دلبر گل مشکبوی و شب روز پرور
گل اندر شده زیر نو رسته سنبل شب اندر شده‌چون گره یك‌بدیگر
همانا که خورشید رنگ لبش را بدزدد که بخشد بیاقوت احمر
شبم روز گشت‌ست چون باز گشتم ز ماه منور بشاه مظفر
جهاندار محمود کاندرمحامد یکی عالم ست از کفایت مصور
یمین ست مر دولت ایزدی را امین ست بر حکم دین پیمبر
بغزنین کشد بر صنوبر عدو را ازآن خیزد از کوه غزنین صنوبر
شگفت آید از مرکب تو خرد را کش از نار طبع‌ست و ز خاك منظر
بوهم اندر آید بهنجار بیره چو روز اندر آید به بنیاد بی در
بگام پسین به رود گر برانی بتقریبش از باختر تا بخاور
نه جستن جهد کم ز دریا بدریا نه منزل کند کم ز کشور به کشور
ز پیلان جنگیت اگر وصف گویم ندارد خردمند تا دیده باور
نه چرخندلکن همه چرخ گردش نه کوه‌اند لکن همه کوه پیکر
چو اندر هوا کوه بر قوم موسی چو بر قوم عاد آیهٔ باد صرصر

وله ازقصیده دیگر

گر نه مشك ست از چه معنی شد سر زلفین یار
مشك بوی ومشك رنگ ومشك سای ومشکبار
ار کس او را بر نه پیچد چند پیچیده بود
ور کس او را بر نتابد چند باشد تابدار
گر نشد ابروش عاشق چند باشد گوژ پشت
ور نه می خورد ستچشمش چند باشد پرخمار
ماهتابستش بنا گوش و خطش سنبل دمید
آفتابستش رخ و بالاش سرو جویبار
هیچ کس دیدست ماهی کاندر و سنبل دمید
هیچکس دید ست سروی کافتاب آورد بار
او و من هر دو بهم نازیم و ناز من به است
او بمدح خویش نازد من بمدح شهریار
خسرو مشرق یمین دولت دنیا و عقل
آفتاب ملك امین ملت و شمع تبار
یا به بندد یا گشاید یا ستاند یا دهد
تا جهان باقی بود مر شاه را این یاد گار
آنچه بستاند ولایت آنچه بدهد خواسته
آنچه بندد پای دشمن آنچه بگشاید حصار

وله ازقصیدهٔ دیگر

خدایگان خراسان و آفتاب کمال که وقف کرد برو ذوالجلال عزوجلال
یمین دولت و دولت بدو نموده هنر امین ملت و ملت بدو گرفته جمال
یکی درخت بر آمد زجود او بفلك که برگ اوهمه جاهست وبار او همه مال
از آن عطا که پراگنده داد جمع شود زحد دریا بیش آید و زوزن جبال

اگر بترك بکاوند مشهد ایلک وگر بهند بکاوند دخمهٔ جیپال
زخاك تیره خودش هزیمتی شنوند چنانکه روی زمین اندر او فتد زلزال
ز خم آن گهر آگین پرند مینا رنگ ز گام آن فرس کاسه سم ماه فعال
بترك جای گهی نیست نا شده غمگین بهند ناحیتی نیست نا شده اطلال
ز ماه و سال نویسند مردمان تاریخ ز تو نویسد تاریخ خویشتن مه و سال
هوا که تیر تو بیند بر آیدش دندان اجل که تیغ تو بیند بر آیدش چنگال

و له رباعی

تا نگشائی سخن دهانت نه بود چون نگشائی کمر میانت نبود
سوگند خورم که این و آنت نبود تا از سخن و کمر نشانت نبود

...

هم غالیه زلفینی و هم سیم اندام هم روی نکو داری و هم نیکو نام
دو لب چو مدام داری وزلف چودام من مانده بدام دایم از بهر مدام

...

چون برپائی بسر و سیمین مانی چون بنشینی بماه و پروین مانی
آزاده بتی بدیده و دین مانی در شیرینی بجان شیرین مانی

عنقالاهوری:- از شاگردان آفرین لاهوری ست و در عنفوان جوانی عنقای قاف عدم گردید.

هیچکس را نبود تاب جوابت ای عشق بشکند حرف تو دندان اویس قرنی

...

علی ولی شاه مردان لقب زند نعره‌ای گر ز روی غضب
بلرزد زمین چون کف روی آب سر آسمان بشکند چون حباب

عوض:- عوض خان لاری هم‌طرح و هم‌عصر شیخ علی حزین لاهیجی بود.

نمک پروردهٔ داغ جنونم شورها دارم از آن کان‌ملاحت‌درجگر ناسورها دارم

عوض:- مولوی محمد عوض جونبوری شاعر خوش مقال بود،

سرم ازسنگ طفلان لاله زار ست جنون گل کرده ایام بهار ست

عهدی:- از سادات عالیدرجات جنابد بود و مدتی بسیاحت بسر نمود.

بکین عشوه همین خون شوق مامیریخت به تیغ غمزه همین قصدجان‌مامیکرد
که تیغ‌میزد واین رغبت ازچه می‌افزود که زخم بر دم شمشیر مرحبا میکرد

...

یا رب ز سوز سینهٔ عهدی نگاهدار کامروز پر شکسته ودل‌دردمند بود

عهدی:- حرف ثانی های هوزقراکولی منسوب بقراکول همچنین ست‌در «آفتاب عالم‌تاب» و «نگارستان سخن» و در «نشتر عشق» عهدی ثانی باء موحده قراقوهی منسوب بقراقوه که آن‌را قراکوه نیز گویند این رباعی ازوست.

گلگون پوشی کـه جام می مینوشد در کشتـن اهل دل بجـان میکوشد
حالا نه بدین لباس در جلوه گریست عمریست که خون میکند و میپوشد

عهدی:- خواجهٔ محمدرحیم بدایونی معاصر شیخ عبدالقادر بدایونی بودودر دهلی بملازمت حکیم عین‌الملك اکبری میگذرانید.

صد آرزو بدل گره ازتار موی تست دل نیست در برم گره آرزوی تست

عهدی:- قاضی عبدالرزاق خراسانی- همچنین ست در«نگارستان سخن» و «نشتر عشق» تخلص قاضی عبدالرزاق عبدی بباء موحده بجای های هوز نوشته بالجمله وی در عهد اکبری بهندوستان رسیـده و بوسیلهٔ قاضی نور الله شوشتری باریاب حضور اکبری گردیده و بعهدهٔ قضاء شهر کنبایت سرفرازی یافته و بعد زمانی بجذبهٔ حب وطن بخراسان شتافته.

چو عشق شعله زند دل بسینه بگدازد چو کورهٔ که درو آبگینه بگدازد

...

دیده بر بند و نظر بررخ منظور انداز سینه بگشا و بدل پرتوی‌ازطورانداز

عهدی:- قلندر خراسانی از خوش گویان بود،

نکردم جان نثار قاصد و شرمنده ام از وی
که در اول سخن بیهوش کرد از ذوق پیغامم

عیاری استرآبادی:- نقد سخنش کامل العیارست.
شب که میغلطم بپهلوی سگ آن دلفروز   خواب درچشمم نمیآیدزشادی تا بروز

عیاش:- محمد کرم دهلوی اصلاح سخن از میرزا فاخر مکین میگرفت.

رباعی

از خانه برون پی شکار آمده بود   بر رخش ستمگری سوار آمده بود
از خون شکار لاله زاری شد دشت   یار آمده بود یا بهار آمده بود ؟

عیانی استرآبادی:- خوش گفتاری از کلامش عیان‌ست.
در سر از لای ته خم هوسی هست مرا   بخت بدبین که به‌آنهم نرسد دست مرا

عیشی شیرازی:- طبعش‌در فکر نکته‌پردازی بود:
در چشم تو نرگس ست کزو خواب می چکد
روی تو آتش ست کز و آب می چکد

هر دم هزار قطرهٔ خون بهر ابروت
از دیدهٔ امام به محراب می چکد

هر لحظه صد کرشمهٔ رنگین غمزه ات
مانند خون ز خنجر قصاب می چکد

اشك من ست در هوس موی و روی تو
هر شبنمی که در شب مهتاب می چکد

عین‌الملك:- از مشاهیر حکماء بارگاه جلال‌الدین محمد اکبر بادشاه بود،

رباعی

چون یار تو با تو هر نفس نزدیك‌ست   هشدار که آتشت بخس نزدیك ست
ای مانده زهمرهان و گم کرده طریق   بشتاب که آواز جرس نزدیك ست

عینی سمنانی :- پیشهٔ شمشیرسازی داشت و بجودت طبیعت اشعار آبدار می نگاشت :
هزار پاره دلم گر به تیغ یار شود   بیار میل دلم از یکی هزار شود

باب غین معجمه

غازی:ـ میرزا غازی سندی خلف میرزا خانی از شاهزادگان سندست که جهانگیر بادشاه او را بمنصبی بر گزیده بود میرزا اصلاح سخن از ملامرشد یزدـ جردی میگرفت و طالب آملی در مدح میرزا قصائد غرا انشاد کرده این رباعی از کلام میرزاست.

صد شمـع بشربت فلاطـون بردیم تا ره بطریق عقل مجنون بردیم
در هروادی که‌نقش پی گشت غلط مرشد گفتیم و راه بـیرون بـردیم

غازی:ـ میرغازی لاهوری وطنش قصبهٔ بیهره از اعمال لاهورست سخنور نیکوتلاش متصف بانواع هنرمندی و از تلامذهٔ میرمحمد زمان راسخ سهرندی بود.

هنرسد ره مقصود میگردد هنر ور را گره در رشته پرواز بازی شد کبوتر را

. . .

نی نسیم گل‌نه سیر لالهزارم آرزوست یک گریبان وارچاکی از بهارم آرزوست

. . .

راحت گرم روان در گرومنزل‌نیست هر کجا سوخت نفس‌شام غریبان کردند

غافل: حاجی محمد اسمعیل سیستانی مخاطب به«روشن‌رقم‌خان» بود ودرخط نستعلیق و نسخ و ثلث و ریحان یدطولی داشت.

کار آسان نیست بی او زیستن سخت جانیها حساب دیگرست

. . .

کجا از نازکی تاب هم آغوشی بگل دارد
مگربر رنگ وبوی گل کشد نقاش تصویرش
ز شوق لذت زخمش ز بس در اضطراب افتد
مشبک گردد از یک تیر سر تا پای نخجیرش

چنان خو گر به بیتابی بود سودائی زلفت
که بی زنجیر بنشیند بروی صفحه تصویرش

ستمگر بی وفا صیاد بی دردی که من دارم
نگاهش نگذرد بر من گر از دل بگذرد تیرش

وله رباعی

بشناخته تا دهر بدین هوش مرا — هر دم بغمی ساخته مدهوش مرا
یکچند بنام دگرم باید خواند — شاید که کند دهـر فراموش مرا

...

چون پیر شدی حرص جوان نتوان کرد — پیریست نه کافری نهان نتوان کرد
در ظلمت شب هر آنچه کردی کـردی — در روشنی روز همان نتوان کـرد

غافل:- منورخان ابن صلابت خان لکهنوی- از رفقای حسام الدوله فقیر محمد خان گویا رساله دار سرکارشاه اودبود، ودرزبان اردو صاحب دیوان ست واحیاناً توجه باشعار فارسی هم مینمود.

نقابی بر رخش زیر نقاب ست — نمیدانم چه این طرز حجاب ست
قد خم گشته خودرا نظر کن — که عمر بیوفا پا در رکاب ست

...

زخم ناخورده از سنان نگاه — پیش پایت طپیدنم هوس ست
روح حافظ بخلد میگوید — شعر (غافل) شنیدنم هوس ست

***

یا رب بکه احوال دل غمزده گویم — کامشب سر بالین نه انیسی نه رفیقی

غافل:- میرزا بیگ غافل کشمیری از سخنوران شیرین زبان بود.

دارم کبابی در جگر با صد نمکدان در بغل
صد سنجه ام ظاهر بکف صد شیشه پنهان در بغل

غافل،- نواب نوازش خان رونی خوش سلیقه و نیکوبیان بود.

دلارام مرا در بزم دشمن مسکن ست امشب
مخند ای شمع جای گریه کردن بر من ست امشب
چه میدانی تو ای پروانه رسم جانفشانیها
تو فارغ بال بنشین سوختن کار من ست امشب

...

گه ز کاکل مصرعی گویم گهی بیتی ززلف
طبعم از آشفتگی فکر پریشان میکند

غالب:ـ اسدالله خان از سخنوران خطهٔ اصفهان ست و غیر میرزا اسدالله‌خان غالب دهلوی شیوا بیان.

از خانه برون آمدنش بی سببی نیست — غالب دل بیتاب تو دستک زده باشد

غالب:ـ میرزا محمد حسین اصفهانی از اولاد سلاطین صفویه بود در عنفوان جوانی بسرزمین بنگاله ورود نمود . نواب سرفرازخان حاکم آنجا متلقی بقبول خودش ساخت و بمنصب دیوانی نواخت ودر دور فرخ سیر بادشاه بشاهجهان آباد رسید و بغالب علیخان مخاطب شده منسلك زمرهٔ امراء شاهی گردید، چهارده سال بفارغ البالی گذرانید و در آخر عهد نادرشاه بایران رخت کشید و در آنجا با آذر و مشتاق و صباحی مصروف مشاعره و مطارحه بود و کما ینبغی مراعات سلوك با آنها مینمود.

افسرده دلی گشته زبس عام درین شهر — دیوانه براهی رود و طفل براهی

...

بلبل از گل نکشد آنچه کشیدم زتو من — گل به بلبل نکند آنچه تو بامن کردی

غباری:ـ غیر غباری محمد قاسم خان اردستانی و غباری استرآبادی و کرمانی ست

خون بسته دلم ته بته از داغ جدائی — چون غنچهٔ آفت زده نشکفتم ورفتم

غباری کرمانی:ـ کلامش مقبول دلها بسلاست الفاظ و لطافت معانی ـ

ز روزگار وصالت دمی نکردم یاد — که پارهٔ جگرم در کنار ناله نریخت

غربتی‌ماورالنهری: - یا خراسانی ازشعراء زمان اکبر بادشاه بود.

براه عشق تو هرگز بمنزلی نرسیدم — که درد عشق ترا پیشتر رسیده ندیدم

. . .

قضا جدا از تو خونم چرا نمی‌ریزد — مگر ز دست قضا اینقدر نمی‌آید؟

غریب: - خواجهٔ غریب‌الله سبزواری - از سخن سرایان دور سلطان حسین میرزا بود.

غریب مردم واز من نکرد یاد کسی — به بیکسی و غریبی چو من مباد کسی

خوشم بغربت از اندوه بیکسی مردن — که نی غمین شود از مردنم نه شاد کسی

غریب را نه مرادست و نی امیدزخویش — چه نامراد غریبی چه نامراد کسی

غریبی قزوینی: - از سادات حسینی گیلان است و در قزوین توطن گزید مردی عاشق مزاج بود که زندگی بعاشقی صرف نمود.

بسلامت ز سر کوی ملامت نروم — گر روم از سر کویت بسلامت نروم

غریق: - نامش محمد عبدالغنی معروف بمنشی فداحسین ابن شیخ محمد کریم‌الله مولد و موطن قدیمش قصبهٔ دبائی در حوالی بلند شهرست لکن خودش که متعهد عهدهٔ وکالت دیوانی ضلع علی گره است از مدت نوزده سال در شهر کویل طرح وطن اقامت ریخته بفراغ بال و ترفیه حال اوقات بسر می‌برد و از حضرت فیاض علی الاطلاق طبعی موزون و ذهنی‌جویای مضمون یافته، زمانیکه سن تمیزدریافته بنظم اردو توجه نمود و برای تکمیل این فن بدار السلطنة شاهجهان آباد پا تا به گشود و بخدمت نواب حاجی محمد مصطفی خان بهادر حسرتی دهلوی بر زانوی تلمذ نشست و سرمایهٔ تکمیل این صنع بدست آورد و بصحبت دیگراستاذه دهلی فیضها ربود و اولاً زبان بنظم مثنوی اردو اشتعالک عشق گشاد پس از آن دیوانی طویل اردو ترتیب داد که از قالب طبع بر آمده مطبوع طبع نکته سنجان گردید سپس دیوانی دویمی اردو را که نام تاریخیش «بیاض کلفشان» ست بانجام رسانید اکنون فرس طبیعت در مضمار فارسی می‌جهاند و میخواهد که دیوان فارسی را

بحسن نظام بانجام رساند در اشعار اردو فدا و در فارسی غریق تخلص مینماید و باجناب والد ماجد دام ظلهم غائبانه جادهٔ دوستی ومراسلت می‌پیماید دارندهٔ جهان در عمرش برکت کرامت فرماید.

گویا دهان زخم جگر شد دهان ما خون میچکد بجای سخن از زبان ما

...

داغ کلف نهد برخ مهر همچو ماه گر بر فلک صعود کند دود آه ما

...

هر دم سردم هوای سرد کهسار من‌ست زردی رنگ رخ‌من زعفران زار من‌ست

...

شد تلف در خنده لطف انقباض غنچگی بر گل‌تر قطرهٔ شبنم‌سرشک‌حسرت‌ست
از شکفتن نکهت‌ناموس گل بر بادرفت گلرخان بیحجابی باعث صد غیرت‌ست
ای غریق ازحرقت نارسیهکاری مترس ظل گستر برسرت ابرسپیدرحمت ست

...

روزیکه یافت لالهٔ گلزار چار داغ در پهلویم نهاد قضا صد هـزار داغ
خاموش گردد از اثر تیره بختیم روشن کنند برسرخاکم اگر چراغ

...

اکنون مرا ز کوه و بیابان علاقه نیست طی کرده‌ام تمام نشیب و فراز عشق

...

ز رفتار قیامت خیز آن غارتگر جانها بهرسو شورمحشر بودشب‌جائیکه‌من‌بودم

...

فروغ چشم پرخونم کجائی قرار جان محزونم کجائی

غزالی:— ابریشم فروش ظریفان اورا «میمون الشعراء» میخواندند که دم انشاد اشعار بچین جبین و کشش ابروشکل میمونی پیدامیکرد.

طفل اشك ازبیقراری میکند میل کنار در کنارم تا نمی‌آید نمیگیرد قرار

غزالی‌غوری:— در تغزل بر امثال تفوق میجست.

دل پر خون ز بیداد تو رفتم چنان رفتم که از یاد تو رفتم
شب‌غم جان زتن میرفت و میگفت که من زین محنت آباد تو رفتم

غزالی:- محمد شریف اندجانی که اولا شریفی تخلص میکرد مرید و معتقد شیخ حسن خوارزمی بود.

بدست تا سر زلفش فتاده است مرا عجب شکستگئی‌دست‌داده است مرا

...

درین گلشن گلی همرنگ و بوی او نمی بینم
مرنج ای باغبان هر گز که اینجا رو نمی‌بینم

وله رباعی

ای قد تو نخل آرزوی دل من بخرام ز راه لطف سوی دل من
تو کعبهٔ مقصودی و چون قبله نما پیوسته بسوی تست روی دل من

غفوری‌رازی:- از ارباب نکته پردازی‌ست.

سیرتی گر هست خوبان را بود بسیار خوب
ورنه صورت می نماید بر در و دیوار خوب

غنائی:- میرزا فیض الحق از مردم کشمیر بود و دلش بکثرت مضامین غنائی داشت.

زتیغ خود بپرس‌احوال ماازماچه میپرسی زبان او بیان سر گذشت‌ما نکوداند

غنی:- ازسادات ونام ونسبش ازمجهولات ست.

مکن بسوی گلستان خرام کزخجلت طراوت از گل و بوی ازبهار برخیزد

غنی شیرازی:- خامه‌اش در لطافت طرازی بود.

بی روی دلفروزت‌عشاق راطرب نیست باماشبی بسر کن‌یکشب‌هزار شب‌نیست

غنی:- میرزا عبدالغنی بیگ همدانی وطنش اسدآباد مضاف بهمدان است از رفقای یادگارخان برادر یوسف‌خان مشهدی بود هر گاه یادگارخان‌در کشمیر بغاوت اختیار کرد میرزا این رباعی بطریق تهنیت گذرانید:

بر جای قباد می نشینی بنشین خوش خرم و شاد می نشینی بنشین
دولت بکنار می نشانی بنشان بر تخت مراد می نشینی بنشین

زمانیکه اکبر بادشاه بر باغی ظفر یافت و این رباعی شنید غنی را بمحبس فرستاد وبعد زمانی بقتلش فرمان داد- از ترانه‌های سنجیدهٔ غنی ست،

چنانکه راحت پروانه سوختن باشد شب مصیبت من روز عیش‌من باشد
مرا بوعده تسلی مده که طالع من اگر بهار بود آفت چمن باشد

...

مگر بنواخت پیردیر ناقوس محبت را که امشب‌پاسبان کعبه‌دربتخانه میرقصد

...

باد صبا به بوی توام زنده کرد باز عمر دوباره داد مرا عمر او دراز

غنی. - میرعبدالغنی تفرشی از علماء عصر شاه عباس ماضی بود مدتی در شیراز کسب کمال نمود، شاگرد شیخ ابوالقاسم کازرونی ست هرچند شعر کمتر میگفت لکن شعرا از وی بر سر حساب بودند ابیاتش زائد بر پانصد نشمرده اند کلامش همه سنجیده و پاکیزه است شیخ محمدعلی حزین لاهیجی اورا بسیار ستوده

آندم که از حیا رخ او بی نقاب شد نور نظر میان من واو حجاب شد
وصل تو از کجاو گدائی چومن‌مگر بر آسمان ستارهٔ من آفتاب شد
قصاب ازچه کرد رها نیم بسملم تیغش‌مگرز گرمی‌خون‌من آب‌شد
فارغ زمی پرستی از آنم که در تنم خون‌خیال آن‌لب‌میگون‌شراب‌شد

...

گمان برم که زتاراج خلد می‌آید ز بوستان رخش چون نگاه‌بر گردد

...

تو با این روی آتشناك گر در بوستان آئی
بجای گل ز گلبن دیده حیران برون آید

✿ ✿ ✿

با کتان آنچه ماهتاب کند　　　غم او با دل خراب کند

✿ ✿ ✿

نداشتیم سر و برگ ناز عطاران　　　علاج درد سرخود بترك سر کردیم

. . .

ای کاش خاك رهگذر یار بودمی　　　تا رخ بکام دل بکف پاش سودمی

غنیمت کشمیری:ـ متصف بشیرین گفتاری و خوش تقریریست.

طاقت باخته آمادهٔ جنگ ست اینجا　　　ناخن ریخته همدست پلنگ ست اینجا

بی تو روی‌چمن آمد بنظر پشت پلنگ　　　نکهت گل‌نفس کام نهنگ ست اینجا

دل گرفتار اداهای تو کافر ستم ست　　　کعبه حیران‌تماشای فرنگ ست اینجا

تا کمان ابروی مارفت (غنیمت) ازبزم　　　بی‌رخش نغمهٔ نی‌تیرخدنگ ست اینجا

غواصی خراسانی :ـ یا یزدی از سخن سنجان دورشاه طهماسب صفوی.

مشك ختن چو سنبل گیسوش بو نداشت　　　یاقوت همچولعل لبش گفتگو نداشت

غیاث‌بلخی:ـ شاعری خوش بیان‌بود.

ماه تمام داشت بروی تو لاف حسن　　　زد وقت صبحگاه برو خنده آفتاب

. . .

خاك شد مسکین غیاث اندر غم یار و هنوز

بر سر هر کوی از وی داستانی مانده است

غیاث:ـ خواجهٔ غیاث‌الدین نقشبند یزدی ، و غیاث زرباف نیز گویندش بکار زربفت اشتغال داشت و در اوسط مائة حادی عشر (میانهٔ قرن یازدهم) جامهٔ هستی گذاشت، روزی زربفتی که از بعض نقوشش صورت خرس آشکار میشدبنظر شاه عباس ماضی گذرانید از حاضرین‌حضور ابوفراس نام لب بتوصیف‌خرس گشاد غیاث فی‌البدیهه عرضه داد.

خواجه در خرس بیش می بیند　　　هر کسی نقش خویش می بیند

و نوبتي غیاث قبای زربفت برای شاه عباس ماضی بافت که نقش آن این

رباعی خودش بود.

ای شاه سپهر قدر خورشید لقا — خواهم ز بقا بقد عمر تو قبا

این تحفه بنزد چون‌تو بی‌عیبی نیست — خواهم که بپوشی ز کرم‌عیب‌مرا

...

آتشم گر بزبان شعله زند باکی‌نیست — هرچه‌دردل بود آخر بزبان می‌آید

ولە در هجو طاهر خراسانی

نجس اهل خراسان طاهر — شام غسّال و سحر نبّاش ست

بر سرخوان کسان صدرنشین — درپی خوان و طبق فراش ست

هر کجا دستهٔ قاشق بیند — زن جلب همچو مگس‌در آش‌ست

غیاث:ـ غیاث الدین میرزا فرزند صدر الدین از معاصرین شیخ محمد علی حزین بود.

هر که ز یبای جهان ست ز زیبائی تست

حسن هر جا که رود صید تماشائی تست

غیاث قافیه:ـ در غزل و قصیدهٔ باستیعاب قوافی همت مصروف داشت یعنی هر قافیه رطب و یابس که می‌یافت می‌بست ازین رو یاران او را به«قافیه» ملقب کرده‌بودند.

تا نیفتی بدام خود بر چین — از سر خویش زلف پر چین را

...

ما را بانس همنفسی میتوان گرفت — صیاد هرزه‌خاك بسر کرددام‌را

...

قیاس سینه خود کرد جامهٔ یوسف — درین معامله نبود گنه زلیخا را

...

بر هگذار تو دیدم‌خطی نوشته بخون — که سر گذشت شهیدان انتظار این است

✿ ✿ ✿

چه باشد حال آن مرغ ضعیفی کز پریشانی
ز خاری آشیان بندد بآهی آشیان سوزد

✿ ✿ ✿

بسکه از تنگدلی چاك شود پیرهنم غنچه خسبم‌شب و گل‌صبح زجا برخیزم

غیاثی:ـ شاه غیاث الدین بخاری مرید شاه معصوم ولی احراری بود از ارباب کشف و شهود و از پیران سلسلهٔ نقشبندیه احراریهٔ قاضی محمد صادق خـان اخترست و دیوانش را قاضی صاحب بسیار ستوده.

نـور چراغ سبـل راهبر جزء و کل شاهسوار رسـل پیشرو انبیـا
گشته غیاثی ملول بهر خدایا رسول عذر ورا کن قبول‌راه صوابش نما

✿ ✿ ✿

روزیکه درین دار فنا شد گذر ما از گریه نیاسود دمی چشم تر ما

✿ ✿ ✿

یا رب که بود اینکه تغافل کنان گذشت
کاین طرز آشنائی بیگانهٔ من ست

غیرت:ـ ملا محمد علی کشمیری از ماهران فن نکته سنجی ست .
خدا هرگز روا میدارد آئینی که خوش کردی
بروی غیر خندیدن بروی من ندیدنها

غیرت:ـ میرزا محمد جعفر اصفهانی از سادات صلحا بود ودردور نادرشاه جهان فانی را بدرود نمود.

غمگین ز گردش فلك پرده در نیم جور بتان پرده‌نشین میکشد مرا

...

برای خـاطر بیگانه یارا خطا کردی که کشتی آشنارا

...

ای گل چو غنچه تنگدلی در چمن مگر فریاد بلبلان قفس‌را شنیده‌ای؟

غیرت همدانی:- اگرچه ازعلم ظاهری نصیبهٔ نبرده بودلکن شعرپاکیزه میگفت چنانچه خود گفته :

بی سواد همه دانم ز سواد همدان

و در موسیقی بحدی کمال پیدا کرده که چند مقام از اختراع اوست:

دو لب ناید بهم در لفظ توحید　　بوحدانیتش شاهد همین بس

...

بهر گلشن که چون‌خورشید تابان چهره ننمائی

بروید همچو نرگس از زمین چشم تماشائی

غیرتی استرآبادی:- مردی غیر مقید و بی غیرت بود.

چون غنچه اهل دل همه در خون نشسته اند

نظّاره کن که تنگدلان چون نشسته اند

غیوری:- لچھمن‌سنگه دهلوی قوم اگروال- مردی قابل‌بود شرح چغمنی و تحریر اقلیدس و مفتاح الحساب پیش میرزا محمدعلی ابن شیخ خیرالله ریاضی‌دان میخواند و اصلاح سخن از میر شمس‌الدین فقیر می گرفت و بعقائد فرقهٔ شیعه مائل بود وبعمرهشتاد سال در دهلی جان شیرین سپرد،این رباعی ازوست:

بر فیل سواره آمد آن دلبر مست　　زان زلف دلاویز بزنجیرم بست

این نادره در جهان ندیدست کسی　　خورشید برآسمان هلالی در دست

باب الفاء

فاتح:- سید رضی گیلانی از اقران شیخ محمد علی حزین بود.

همان پروانهٔ بزم حضورم من که می گشتم

ترا گرد سری بی بال و پر در کنج تنهائی

فاتح:- میرزا ابوالفتح سبزواری.

بهار شد که بروید چو گل شرار از سنگ　　برنگ لاله دمد لعل آبدار از سنگ

فاتح:ـ میرزا محمد علی اصفهانی.

از بس دل مردم به پیت چشم براه‌است — در کوی تو هر نقش قدم‌قافله گاه‌ست

***

بی تعلق فارغ ست از آفت آوارگی — آب گوهر در وطن باشد گهر هر جا که هست

***

گرت امید درستی‌ست خویشتن‌را بشکن — که مومیائی آدم شکستگی باشد

***

در بزم اشتیاق بتان چون نهال شمع — آبی نخورده‌ایم که آتش نکرده‌ایم

فاخر بهبهانی:ـ از ارباب شیوا بیانی ست.

باز از شراب غیر بر افروختی چرا — ما را بآتش دگری سوختی چرا

دردش سری برخنهٔ اینخانه میکشد — ای همنشین شکاف دلم دوختی چرا

***

خطی بدور روی نکویان نوشته‌اند — کاتش‌سزاست هر که بعاشق‌ستم کند

فاخر:ـ ملا محمد ماهر کشمیری در فن شاعری بخوبی ماهر بود. از وست

جنون‌نشئه ام در کاسهٔ سر — بپا زنجیر از موج هوا بست

خزان‌از گرد رنگ‌چهرهٔ گل — بپای ناله بلبل حنا بست

...

بکوی‌او بدنبالم جنون‌مستانه می آید — منادی میکند کای‌عاشقان‌دیوانه‌میآید

...

تا بچین زلفش ای دل مشق سودا کرده ای

جز پریشانی نمیدانم چه پیدا کرده ای

فارس:ـ میرزا محمد فارسی چابک سواری بود از بلاد فارس‌فارس میدان سخن سنجی.

بگذر از نام و دل از مردم دنیا بردار — دو سه گامی ز پی شهرت عنقا بردار

همرهان گرم رو کعبهٔ مقصود شدند　　چه زمین گیر چو نقش قدمی پا بردار

. . .

بوئی‌ز لب لعل تو گویا که شنیدست　　پیچیدگی غنچه از آن‌ست درین باغ
میخانه غم صرف تنک ظرفی من شد　　تا دیدهٔ شوقم نگران ست درین باغ
چون غنچه‌فرو برده بدل‌ ناخن حسرت　　(فارس) بجگر کاوی جان‌ست‌درین باغ

. . .

غنچه سان بهر گلی سر بگریبان‌دارم　　از دل خون شده راهی بگلستان دارم
دارم امید نصیب دل کافر نشود　　آنچه من درجگر داغ عزیزان‌دارم
گل حسرت شکفاند ز نگاهم فارس　　چشم‌لطفی که ازین آینه رویان دارم

. . .

شب که یاد رخ آن زهره جبین میکردم　　تا سحر سیر پریخانهٔ چین میکردم

. . .

گرمی نظارهٔ آن مهر طلعت را ببین　　شوخ چشمیهای خورشیدقیامت‌را ببین
خون‌مستان‌راچوماه‌عیدمیآرد بجوش　　گوشهٔ ابروی شمشیر شهادت را ببین

۞ ۞ ۞

جلوه چو از سر گرفت سرو خرامان‌او　　صبح قیامت کشید سر بگریبان او
سر زده موران خط جوش‌حلاوت زدند　　بر سر هم ریختند در شکرستان او

. . .

نفسی نمیتواند زدن از سیاه بختی　　شب ماچه کرده یارب که‌بروز ما نشسته

. . .

نگه را مشق حیرت میدهد آینه‌سیمائی　　ززلف افگنده درراه‌نظردام تماشائی

. . .

تا شیشهٔ می هست ترا شمع شبستان　　دربند گل افشانی مهتاب نباشی

. . .

تنگتر از دهن یار ندیدم دهنی هیچ کس را نبود در سخن من سخنی
کی زهر برگ گلی بوی وفا میآید بوی یوسف نتوان یافت زهر پیرهنی

فارسی:ـ ضیاءالدین خجندی نسبش بسلمان فارسی می پیوست ازینجا فارسی تخلص گزید ودر شهر هرات وفات یافت.

عمریست یار با من اگر جز جفا نکرد عذرش پذیر عمر چو با کس وفا نکرد
گفتا بهای بوسهٔ من صد هزار جان اینهم زلطف اوست که چندان بها نکرد

فارغ کاشی:ـ طبعش در فکر خوش تلاشی بود.

دور خط و زمان مکافات میرسد ای سنگدل حساب تغافل نگاهدار

فارغ:ـ محمود بیگ بدخشانی برادر زادهٔ ملاشاه بدخشانی بوددر کشمیر زندگانی می نمود.

شیرین کنم ازوصف لب یاردهان را یعنی بشکر آب دهم تیغ زبان را
چشمان تو کرداز نگه گرم کبابم میلی بکباب ست بلی باده کشان را

***

دردا که ز لعل تو حدیثی نشنیدیم زین آتش خاموش کباب ست دل ما

...

هر گرفتاری ز خود میداند آن عیار را
هر کسی بیند بسوی خویش روی آفتاب

...

مکن نرمی شکستی چون دلم را که مینا را چه سود از مومیائی ست

...

نیست جز شمشیر کس پهلو نشین آن شوخ را
آنکه دستی در میان او زند خنجر بود

...

بود از پختگی هر میوه شیرین لیك حیرانم
که تا خام ست دارد لذتی سیب زنخدانش

✿ ✿ ✿

در آئینه گر زلف خود دیده باشی توهم بر خود ای‌شوخ پیچیده باشی

و این مصراع تاریخ ورود اسلامخان صوبه داردر کشمیر ازوست « بکشمیر اسلام بادا همیشه».

فارغ:- میرزا محمد ابراهیم‌اصفهانی برادرملاغیرتی ست در عهد شاهجهان بادشاه بهندوستان رسید ورفاقت نواب ظفرخان برگزید و در شهر لاهور نقدحیات باخت و سنی خانم خواهر میرزا غالب آملی بتجهیز و تکفینش پرداخت.

برهمن ما را مسلمان خواند و زاهدبت پرست
هر کسی در آینه خود را تماشا میکند

✿ ✿ ✿

نتوان بوصف‌قامت او گفت مصرعی تا معنئی زعالم بالا نمیرسد

✿ ✿ ✿

نیست کاری بدیر و کعبه مرا آرد میخواهم از میان‌دو سنگ

فارغ:- میرزا شریفا طبعش والا و فکرش رسا .

تا آگه از موافقت دوستان شدم جانها فدا دشمنی دوستان کنم

فارغا فروشانی:- طبعش در تلاش تازه معانی ست،

حسن بی عاشق نمی آید بکار شمع بی‌پروانه تیر بی‌پرست

فارغی اصفهانی:- ماهر فن سخندانی ست.

قلم تا از خط مشکین تو حرفی بیان کرده
دوات از خامه انگشت تحیر در دهان کرده

فارغی:- عبدالواحد نام داشت.

بنیاد زمن کن چو کشی دوبدو آنرا تا کشتهٔ تیغ تو نه بینم دگران را

فاضلی :- علائی قاضی کوه رود مضاف بلادهٔ قم بود ودر سنه ست وثلثین و تسعمائه (۹۳۶) جهان گذران را وداع نمود.

بنو عیدی نویدی میدهد باد سحر گاهی
که دارد بعد ازین شبهای هجران رو بکوتاهی

فاضلی کرمانی:- فاضل فن سخندانی ست .

عیبم مکن که طاقت دل برقرار نیست صبر مرا چو وعدهٔ وصلت قرار نیست

فانی تبریزی:- طوطی کلکش در شکرریزی ست.

نه دغ بباغ کشد نی بروزگار مرا من وغم وتو بعیش وطرب چه کارمرا

فائز درویش سمرقندی.- خلف درویش احمد در کمال زهدو تورّع میگذرانید

این داغها که برتن اهل محبت ست بر کوه درد ریخته باران رحمت است

فانی طهرانی :- در فکر نظم مستغرق وفانی بود،

شد عمرها که در ره جانان فتاده ایم بهر نثار در کف خودجان نهاده ایم

فانی کرمانی: متصف بطلیق اللسانی ست.

پروانهٔ هر شمع که گشتیم چو(فانی) سوزیم و لب آلودهٔ اظهار نباشد

فانی کور:- از سخنوران بخارا و دستگاهش در فن معما والا بود.

نه داغ تازه مرا بردل مشوش بود که کاروان غمت مانده جای آتش بود

فائز سرندی:- طبعش فائز ذروهٔ مضمون بندی ست،

چنان دریا وار از خود رمیدن شد شعار من
که گردد سرمهٔ چشم رم آهو غبار من

ترا تا دیدم از خود رفتم ای غارت گر دلها
به بیهوشی کشید از مستی چشمت غبار من

فائز :- شیخ علی گیلانی برادر زادهٔ عبد الرزاق گیلانی و تلمیذ ملا محمد سعید اعجازست.

بخلوتی که‌سؤال وجواب زیرلبی‌ست سخن گنـاه عظیم‌ونگاه‌بی‌ادبی ست
چه جای مطلع ابرو ومقطع سرزلف که‌جمله شعربیاض رخ‌تومنتخبی ست

✿ ✿ ✿

گر بگذری بسوی چمن ای‌بهار ناز گل رنگ‌بوی‌خویش کندفرش راه‌تو

فائز :- محمد اکرم مسقط‌الرأس وی شهر کویل ضلع بلند شهر از دوستان منشی فداحسین غریق‌ست ، طیور مضامین عالیه را در دام میکشد،

منم شیدا بجز شیدائی و سودا نمی دانم
چنانم بی خبر از خود که دست از پا نمیدانم
کشیدم باده و حدت شکستم شیشۀ کثرت
من آن مستم که‌در مستی می و مینا نمیدانم
چگویم سخت حیرانم معمائیست بس مشکل
نمیدانم کدامم کیستم خود را نمی دانـم
بجز رندی گهی صورت نه بسته هیچ کار از من
درینمعنی کسی را مثل خود یکتا نمی دانم
بچشم کم مبین این طالبان دین و دنیا را
که من فائز ترا هم طالب مولی نمی دانم

فائز:- مولوی روح الفیاض الله آبادی اصل وطنش قصبۀ موست نظم ونثر خوب می‌انگاشت و بمدرسی مدرسۀ شاه محمد اجمل الله آبادی اشتغال داشت‌ودرسنۀ ثنتنین‌و خمسین از مائة ثالث عشر (۱۲۵۲) جامۀ هستی گذاشت.

جانی شکستۀ و دل بیمارم آرزوست چشمی زسوز سینه شرر بـارم آرزوست
کی بشکند خمار مرا آب سلسبیل جامی ز دست ساقی سرشارم آرزوست

. . .

دلبری در پی دل افتاده است آه بر دل چه مشکل افتاده است

فائض گیلانی.- سیدی بود متصف بعالی خاندانی.

چون مرغ پا شکسته زمانی‌هزار بار آزاد کرد عشق مرا و دگر گرفت
صیاد بهر صید دلم نقش دام را گوئی که‌حلقه‌حلقه‌ززلف‌تو بر گرفت

✿ ✿ ✿

(فائض)چه‌بیکسی تو ندانم که بعد مرگ در ماتم تو چشم پرآبی ندید کس

فائض:- محمد فیض متوطن قصبهٔ لکهنو ملانوه مضاف به بیت‌السلطنه لکهنو بود و عهدهٔ دبیری سرکار امیرالدوله نظام الملك میرزا حیدر بیگ خان نصرت جنگ نائب رئیس ملك اود داشت و خط شکسته‌ونستعلیق‌خوبتر می نگاشت.

هر قدر بر من دلخسته جفای تو بود بیش از آن دردل‌من‌ومهرو ولای‌تو بود
رو سفید آمده از لطف تو هرنامه سیاه جرم طاعت شودآنجا که‌عطای تو بود

✿ ✿ ✿

کس‌نیست بعشق تو دل افگارتر ازمن در ساحری چشم تو بیمارتر از من

فا یض:- میر حیدرعلی اصفهانی- طبعش فیاض لطائف مضامین و معانی.

گمنامیم از آفت شهرت رهایند کاری که فلك کرد بکام دلم این‌بود

وله‌رباعی

(فائض) سخن‌راست زماباور کن مژگان بندامت گناهی تر کن
پروانه شبی بخواب‌ما آمده گفت شب رفته چه مرده‌ای‌چراغی بر کن

فائض نطنزی:- در هندوستان رسید و از حضور جهانگیر بادشاه بخفیه نویسی گجرات مامور گردید:

بسان گرد فتادم بر آستانهٔ تو مگر نسیم قبولم ز خاك بردارد

فائق: سید احمد برادر عینی میر جلال‌الدین سیادت لاهوری ست نسبش بملاجمال الدین محدث می‌پیوندد ازمنصب داران عالمگیری و مستعدان روزگار بود و اواخر مائة حادی‌عشر (اواخر قرن یازدهم) ازین سرای‌سپنج‌رحلت‌نمود.

نه امروزیست از دست‌توام این بیقراریها گریبانهازدم چاك ازتو دردامن‌سواریها

✿ ✿ ✿

آستین بسیار مالیدم بشوق دامنش داد عشق آخر بدست من گریبان مرا

. . .

نیندازد نقاب از پنبه بر رخسار داغ ما برون از پردهٔ فانوس میسوزد چراغ ما

. . .

خواب در وصلت نه بندد چشم حیران مرا

بر قفا بستست حیرت دست مژگان مرا

***

هزار سیل گذشت و زراه خویش نرفت نشسته پل بره انتظار گریهٔ ما

کشیده است ز گرداب آستین بر چشم زبس که بحر بود شرمسار گریهٔ ما

. . .

چو آن طفلی که باشد بسته تعویذی ببازویش

ز لخت دل جدائی نیست این اشک جگر گون را

. . .

سرمه درچشم سیاهت چو بلا دردل شب شانه درزلف تو چون دست دعا دردل شب

✡ ✡ ✡

عمر رفت و نالهٔ درد آشنائی بر نخاست کاروان بگذشت و آواز درآئی بر نخاست

* * *

کرد تاساقی نگاه سرمه‌سا در کار من مستی ازحد رفت و شور می‌پرستان بر نخاست

. . .

نیست بیم انقلابی حالت تصویر را

چشم حیران و لب خاموش و گوش کز خوش ست

. . .

ساغر می بر سر بازار می باید کشید محتسب درخانهٔ خمار مست افتاده است

. . .

بهر هوای نفس مکن دوزخ اختیار نتوان چونان برای شکم در تنور رفت

...

وقت پیری از تو کل توشه ای باید گرفت
چون کمان کردند قامت گوشه‌ای باید گرفت

...

به پیری رو مگردان از سر کوی مغان (فائق)
که بار دیگر آب رفته در جوی تو می آید

✿✿✿

زعکس روی تو چشم ترم گلستان شد نگاه رستهٔ بازار گل فروشان شد

...

صد رنگ هوس دردل زارست به بینید اینخانه پراز نقش‌ونگارست به‌بینید

...

حسن در پرده زبی جراتی ما ماندست دست گستاخ بدامان نقابی نزدیم

و له رباعی:

چشم تر من که گریه‌اش کار افتاد او را دل افگار مدد گار افتاد
شد محو ز اشك مردم دیدهٔ من این طفل به بین چه مردم آزارافتاد

فائق: ـعبدالشکور کشمیری درسخن‌سنجی‌برمعاصران‌خودفوقیت(!)داشت

من و ظالم جفا جوئی که گر چشم از رخش پوشم
ز شوخی می نماید تهمت دزدیده دیدنها

فائق:ـ عبدالغفور ازموزون طبعان هرات‌بود.

چشم هندویش دهد تعلیم اگر نیرنگ را
رام سازم با خود آن آهوی شوخ و شنگ را

تا بدل‌جا کرده(فائق) آن پری پیکر مرا
میزند سنگین دلش بر شیشه دائم سنگ را

...

شعله افروزشود چهرهٔشوقم ز نشاط   چون شود وعدهٔ پابوس تو نزدیک مرا

...

پیش‌از گناه خویش بعذر آوریم رو   بی‌جنگ آشتی طلبی اختراع ماست

✿ ✿ ✿

زیستن بی داغ دل نتوان بباغ زند گی
هست همچون شمع ما را داغ داغ زندگی
شب که با سودای زلفش صبح وصلم رخ نمو د
یافتم چون خضر در ظلمت سراغ زند گی
شد اجل(فائق) ز دلتنگی به از آب حیات
نیست دیگر در جهان ما را دماغ زند گی

فتح تبریزی :ـ یا همدانی بود.

درشب هجران چراغم غیرشمع آه نیست   آنهم‌از بخت‌سیاهم گاه‌هست‌و گاه‌نیست

فتحی غزنوی:ـ طریقه‌اش در شاعری اختیار طریق مستوی. رباعی:

تسلیم ز راه عشق جان یافتن ست   معشوق لطیف را نهان یافتن ست
این را گم کن اگرتو آن‌میطلبی   کاین گم کردن‌زبهر آن‌یافتن‌ست

فتحی‌قزوینی:ـ باغی داشت و آن‌را مکتفی وجه معاش می‌انگاشت.

روز اجلم ناله نه از رفتن جان‌ست   از یار جدا میشوم و ناله از آن ست

فتحی مرغلانی :ـ از ملازمـان‌و مداحان‌با برمیرزا بودومرغلان‌شهریست از توابع اندجان.

منکر عشقند بی‌دردان بحمدالله که من   دردمند عشقم و بی‌درد یاری نیستم

✿ ✿ ✿

با اهل درد نیست بتان را ترحمی   بی‌درد مردمی وچه بی‌درد مردمی

فتحی:ـ ملافتح‌الله از شعراء هرات بود و این رباعی در هجو ملا مشفقی بخاری از اشعار اوست: :

ای مشفقیك چون بتو پرداخته‌ایم | با اشتر خود ترا قرین ساخته‌ایم
او گوز همیزند تو میگوئی شعر | او را بتو در بدیهـه انداخته‌ایم

فتوت:ـ خواجهٔ حبیب کشمیری مرد با همت و فتوت بود. رباعی:

از کوی نـگار تا نمیرم نروم | زآنجا من زار تا نمیرم نروم
من بادل‌خویشتن‌عهدبستم که‌چوشمع | از محفل یار تا نمیرم نـروم

فتوت: ـ فتوت حسین خان از مردم کشمیر بود و در عهد محمدشاه بادشاه در شاهجهان آباد توطن گزید.

تو چون جا در دل ویران کنی ویران نمی ماند
که در زندان چو یوسف پا نهد زندان نمی‌ماند

✿ ✿ ✿

چو سر راه تو گیرم دادخواه‌ازدست‌تو | گوئی ازدست که‌نالش‌داری‌آه ازدست‌تو

فتوت:ـ میرزا ابوتراب لاهوری اصلش از خواف ست جدش درهندرسیده در سرکار شاهزاده محمد شکوه بعهدهٔ داروغگی زرگر خانه مامور گردید و مـوطن فتوت شهر لاهوربود و مشق سخن از میرمحمد علی‌رائح‌می‌نمود و درلاهور بهنگامه‌ای مقتول گردید.

قدش بصحن باغ چو گرم شتاب شد | بر سیخ سر فاخته کو کو کباب شد

فتوحی مراری:ـ از سخنوران زمانه سلاطین سلاجقه بود وشرف‌الحکماء خطاب بادیب صابر و حکیم انوری گرمی صحبت داشت.

بر وعده مرا هرشب در بند روا داری | ای ماه چنین آخرتاچندرواداری؟

فتوی:ـ شیخ‌الاسلام میرزا ثوری بهمین تخلص در «یدبیضا» و «صبح گلشن» ودر «نگارستان سخن» تخلص وی‌فتوت بتاء مثناة فوقانیه درآخرمذکور است غالباً ناسخ از سهو صورت تحتانیه بفوقانیه متصور کرده بالجمله از مردم هرات و همانجایش حیات و ممات بود:

نگار گله پز من که دل سراچهٔ اوست تمام لذت عالم میان پاچه اوست

☆☆☆

پیش هرموی توام عرض نیاز دگرست من بغل باز کنم گر تو مگر باز کنی
اول از روزنهٔ خـانه برون آر سری آنقدر تاب ندارم که تو در بـاز کنی

فخر آقا:ـ فخرا الله آبادی از مردم‌ایران بود در دور محمدشاه‌بادشاه‌ازوطن وارد هند گردید و رفاقت نواب‌سید محمدخان صوبه‌دار الله آباد اختیار کرده‌همان جا توطن گزید.

خانه روشن میکند هرشب دل‌مانوس‌ما شمع کافوریست آه‌سرد درفانوس‌ما

فخر:ـ فخرالدین اصفهانی ماهر فن سخندانی بود.

زهی بدیده و دل‌ازفروغ‌روی‌تو نور مه جمـال ترا همچو آفتاب ظهور
ازین سبب که‌بلعلت نمیرسدمی‌ناب ببین که‌تاچه گره‌هاست‌دردل‌انگور

فخر،ـ فخرالدین قاضی و مراج بود که شهریست در حدود کاشغر و آنرا کمراج نیز گویند.

گر بماندیم زنده بر دوزیم جامه‌ای کـز فراق چـاك شده
ور نماندیم عـذر ما بپذیر ای بسا آرزو کـه خاك شـده

فخر:ـ فخرالدین‌ابوعبدالله محمدبن‌عمر بن حسین قرشی رازی‌شافعی‌المذهب که از کمال تبحر در جمیع علوم معقول و منقول بامام ملقب ست در سنه اربع و اربعین و خمسمائه (٥٤٤) بشهر ری متولد شده و اولا کسب علوم ازخدمت‌پدر عالیقدر خود نموده بعد ازو زانوی تلمذ بخدمت ملا کمال الدین سمنانی‌ته‌کرده و بعد تکمیل کمال مدتی در خوارزم و هرات و ماوراءالنهر بسر برده‌ودر اکثر علوم نفیسه تصنیف نموده و بر اکثر مسائل حکمیه پرداخته، از جمله تصانیف او تفسیر کبیر و شرح اسماءالله الحسنی و اربعین و ستین و تحصیل الحق و نهایة العقول و عیون المسائل و زبده و معالم و محصل و ملخص و مباحث مشرقیه و مطالب عالیه و شرح اشارات و شرح عین الحکمة و شرح کلیات قانون و کتـاب

البیان والبرهان و غیر ذلك ست و در سنه ست و ستمائه (۶۰۶) در هرات داعی اجل را لبیك اجابت گفت ـ گویند شب وفاتش روز تولد خواجه نصیرالدین طوسی ست و امام بر نظم عربی و فارسی قدرت کامله داشت از کلام اوست:

هر جا که ز مهرت اثری افتاده است سودا زده ای بر گذری افتاده است
در وصل تو کی توان رسیدن کانجا هر جا که نهم پای سری افتاده است

وله رباعی

کنه خردم در خور اثبات تو نیست آسایش جان بجز مناجات تو نیست
من ذات ترا بواجبی کی دانم دانندهٔ ذات تو بجز ذات تو نیست

وله رباعی

هرگز دل من ز علم محروم نشد کم ماند ز اسرار که مفهوم نشد
هفتاد و دوسال فکر کردم شب و روز معلومم شد که هیچ معلوم نشد

وله قطعه

آنکس که بداند و بداند که بداند اسب طلب از گنبد گردون بجهاند
وآنکس که بداند و نداند که بداند خود را بسر مسند اعزاز نشاند
وآنکس که نداند و بداند که نداند او نیز خر خویش بمنزل برساند
وآنکس که نداند و نداند که نداند در جهل مرکب ابد الدهر بماند

فخر:- مولانا فخرالدین دهلوی خلف ارشد مولانا نظام الدین اورنگ آبادی وطن آبائی و مولد مولانا نظام‌الدین قصبهٔ نگرام از توابع لکهنوست و اکتساب فضائل و کمالات صوری و معنوی در دهلی بخدمت مرشد خود حضرت شاه کلیم‌الله جهان آبادی نمودند و باشارهٔ مرشد برای هدایت و ارشاد طالبان حق صوب ملك دکن رانده در شهر اورنگ آباد توطن گزیدند و پنج فرزندارجمند از ایشان بوجود آمدند ـ محمد عمادالدین و غلام معین‌الدین وغلام بهاءالدین وغلام کلیم‌الله و مولانا محمد فخرالدین ـ وولادت مولانا باورنگ آباد در سنه ست وعشرین و مائة والف (۱۱۲۶) اتفاق افتادودر کنار تربیت والد ماجد خود کسب علم باطنی

و ظاهری فرمودند، هر گاه درسنه ثنتین و اربعین از مائة ثانی عشر (۱۱۴۲) والد امجد ایشان ازین عالم ارتحال نمودند مولانا بریاضیات ومجاهدات شاقه تصفیه و تجلیهٔ باطن پرداختند و برای سترحال ظاهر خود بزی مردم سپاه آراستند واز اورنگ آباد دراجمیر واز آنجا دردهلی رسیدند واز ذات بابرکات ایشان در آنجا چشمه‌های فیض جاری گردیدند درجمله علوم مهارت کامل داشتند ودرحسن اخلاق شهرهٔ آفاق بودند که به تنظیم وتوقیر اقاصی وادانی دقیقهٔ نامرعی نمیگذاشتند محمد شاه بادشاه دهلی ووزا و امرا بکمال عقیدت ونیاز در مجلس شریف حاضر میشدند هفتم جمادی‌الاخر سنه تسع وتسعین و مائة والف (۱۱۹۹) بجوار رحمت ایـزدی پیوستند. مزار شریف‌درده‌لی کهنه بیرون محجر حضرت خواجه قطب‌الدین بختیار کاکی‌ـست یزار ویتبرك به از کلام بر کت نظام اوست:

بهر جذب دوست تعویذ وفسون درکار نیست
میل دل از سدره آرد بر زمین جبریل را

• • •

در ره عشق تو افتاده ام از پای امید
خاك راهت شده ام بوسه پای تو کجاست ؟

• • •

شرر آسا پی نظاره چشم معرفت بگشا نثاریك‌تجلی شو غرض ازجلوه‌هااین‌است

• • •

سیه تاب ست شمشیر نگاه مردم چشمم
مسی مالیده شوخی تا درین محفل نظر کردم

✿ ✿ ✿

تا حریم‌خلوت دل گشت ماوای کسی نیست گنجایش‌درو کی‌میشود‌جای کسی

فخری بغدادی:ـ معروف بخوش‌استعدادی بود. رباعی:

گلبرگ زروی چون مهت باید چید مشك از سر زلف سیهت باید چید

در رهگذریکه خرّم آنجا گذری دامن دامن دل از رهت باید چید

فخری:- فخرالدین خطاط هروی خلف الرشید ملاحسین واعظ کاشفی‌ست در وعظ بهرات جانشین پدر بود ومثنوی «محمود وایاز» بکمال بلاغت‌موزون‌نمود

بکش تیغ و مکش دردسر از زاری وشوون هم
که در یکدم تو فارغ میشوی از دردسر من هم

✿ ✿ ✿

با لب ولعل و خط غالیه گون آمده‌ای عجب آراسته از خانه برون آمده‌ای

✿ ✿ ✿

بر گل از سنبل چلیپا میکنی بس مسلمان را که ترسا میکنی

رباعی

بر عارض گلرنگ تو ای شهر آرای بنگر که فلك چه صنعت آورد بجای
دانست که گل چو رخ نماید بروود از مشك سیه نهاد بندش بر پای

✿ ✿ ✿

گفتم زچه خال‌ست بدین شیرینی گفتا که غریب سادهٔ مسکینی
بر آئنهٔ عذار ما خالی نیست تو مردم چشم خود در و میبینی

فخری کاشی: ـ میل بفقر و فنا داشت.

ای جمله بیکسان عالم را کس یك جو لطفت تمام عالم را بس
من بیکسم و کسی ندارم جز تو از لطف بفریاد من بیکس رس

فدا: خیرالله لاهوری خلف شیخ عبدالله امانت خانی بود و برفاقت‌خواجه غلام محی‌الدین خان اوقات بسر مینمود در فکر جواب سبعهٔ سیارهٔ زلالی زمین شعررا بخوبی کافت،جواب چهارمثنوی گفته‌فرصت جواب سه دیگر نیافت،ازوست در مدح حاکم‌خان ناظم لاهور.

ای شده در ملك قدیم سخن حاکم بالله حکیم سخن
نبض شناس نگه نا توان محرم بیماری چشم بتان

درد دلم را که دوا میکنی کار بقانون شفا میکنی

فدا: محتشم‌خان کشمیری فرزند امانت خان‌خانسامان نواب‌اعتمادالدوله بود، مضامین‌دلکش موزون‌مینمود.

اضطرابی طرفه امشب در دل افگار بود تا نظر کردم زچاك‌سینه دیدم یار بود

فدا:- محمد الف‌خان پسر علیم الله خان‌وطنش مؤ شمس‌آباد در حوالی فرح آبادست، معاصر قاضی اختر بود واشعار خود برای اندراج در « آفتاب عالمتاب» بخدمت‌قاضی‌فرستاداز آنجمله‌است.

نظر گر آمدی در خواب حسنت ماه کنعان را

دریدی چون زلیخا از کف وحشت گریبان را

***

بمن ندیدن و سوی رقیب دیدن چیست رمیدن ازمن و باغیر آرمیدن چیست

...

سفر مساز که جانم زتن سفر نکند کمرمبند که هجرت دو تا کمر نکند

...

شانه در حلقهٔ آن زلف معتبر کردم کشور شام دم صبح مسخر کردم

فدا:- میرزا محمد الله آبادی این میرزا محمداسمعیل خلف میرزا محمد جعفر علی خان کله زخم کرمانی‌ست - خان مسطور که داخل عساکر نادرشاهی بود دررکاب نادرشاه بدهلی رسید و به بیم‌سطوت نادری ترك ملازمت کرد؛رحل‌اقامت‌بشاهجهان آباد انداخت ودر زمرهٔ ملازمان محمدشاه بادشاه دهلی منسلك گردید و میرزا محمد اسمعیل همانجا از صلب وی بظهور آمد و بعد سن رشد وتمیز امیرالامرا میرزانجف خان اورا برساله داری سرفرازی بخشید وی مدتی درقصبهٔ جالیسر قیام ورزید و بعد برهمی سلطنت دهلی‌میرزامحمداسمعیل در شهر الله‌آباد توطن اختیار کردومیرزا محمد فدا همانجا درسنه مائتین و الف (۱۲۰۰) جا گزین مهد شهود گشت واکتساب علوم درسیه نمود و مشق خط شفیعا وثلث بکمال رسانید و شوق نظم ونثرهم‌داشت

مردی وارسته مزاج و خلیق و متواضع بود و هنگام تألیف «آفتاب عالمتاب» بعهدهٔ وکالت درسرکار انگریزی بسر اوقات می‌نمود.

یا رب بدلی راه مده مهر بتان را بر سنگ مزن شیشه ناموس جهان را

...

برو اجل که وداعی ز دلربا باقیست کجاست فرصت مردن که کارها باقیست

ز حال شدت بیمار خود چه می پرسی گذشت وقت دوا نوبت دعا باقیست

...

شکوه‌ام نیست ز نا سازی ایام فدا با که کردست وفادهر که باما میکرد

فدائی تبریزی:ـ از زرگران تبریز بود.

مردم ازحسرت و آنشوخ بمن رام نشد جان بناکام شد وحاصل ازو کام نشد

تا ببد نامیم از عـشق بر آمد نـامی چه بلاها که نصیب من بدنام نشد

فدائی:ـ حاجی محمد کرمانی از اقران آذر و صباحی است.

یکسان بود اگر رسدم سر بر آفتاب یا ماندم ز بی کلهی بر سر آفتاب

فدائی:ـ عباس قلیخان داغستانی در دور عالمگیر بادشاه از وطن بدکن رسید و از جوائزشاهی نصیبهٔ وافی برداشت و بزمان فرح سیر بادشاه درشهر لاهور بزی فقرا منزوی گردید و نواب عبدالصمدخان باحترامش میکوشید.

دردسر بسیار کردم نامهٔ هجر ترا از سواد شب نوشتم تا سیاهی رنگ داد

فدائی لاهیجی:ـ معروف به «شیخزاده فدائی» خلف‌الرشید شیخ محمد شمس الدین ـ ازناظمان عهد شاه اسمعیل صفوی بود مولد و مکـسب علومش دارالعلـم شیرازست و در لاهیجان توطن گزیده و در سنه سبع و سبعین و تسعمائه (۹۷۷) به دار آخرت خرامیده «شرح گلشن» را بر کمالش شهادت طرازاست:

حرم که قبله بود هر طرف نماز درو برای سجدهٔ خوبان بهانهٔ عجبی ست

✩✩✩

گفتی که توئی فاخته سر و قد من ای غنچه دهن بلبل برگ‌سمنت کیست؟

✿ ✿ ✿

حال صد پروانه از یك شمع دیگر گون بود
کار یك پروانه با صد شمع افتد چون بود

✿ ✿ ✿

وه کز غم خویش نهفتن نتوانم وز بیم رقیبان بتو گفتن نتوانم
طالع‌نگر ایشوخ که‌چون‌درسخن‌آئی بیخود شوم از ذوق و شنفتن نتوانم

. . .

به بلای دل فتادم ز کرشمهٔ جوانی چه کرشمه آفت‌جان‌چه‌جوان بلای‌جانی

وله‌رباعی

از باغ جنان فتاده در دام عذاب آدم ز پی گندم و من بهر شراب
مرغان بهشتیم عجب نبود اگر او از پی دانه رفت و من ازپی‌آب

. . .

دل عادت و خوی جنگجوی تو گرفت جان کرد عزیمت سر کوی‌تو گرفت
گفتم که خط تو جانب من گیرد آنهم طرف روی نکوی تو گرفت

. . .

خواهم که چو پیراهن گل فرسایت در جامهٔ جان کشم قدر عنایت
گه بوسه زنم چو آستین بر دستت گه سر بنهم چو دامن اندرپایت

. . .

بنشین نفسی پهلوم ای جان و برو این آتش دل بوصل بنشان و برو
خون میخورم از هجرتو بر خیز وبیا جان میدهم از درد تو بستان و برو

فدائی:ــ ملامحمد رمضان غالباً از مردم هندوستان بود.

آن لاله رخ که سوخت دل من بداغ‌او روشن بود الهی همیشه چراغ او

فدائی:ــ میرزاابوعلی‌مشهدی‌ـقاضی‌اختراز میرزا محمدحسن قتیل‌نقل کرده

که این فدائی از جانب ورثه یکی از اغنیای ایرانی که در هندوستان فوت شده وکالةً در هند رسیده اموال متوفی باخوذ برداشته بوطن عودنمود و به وارثانش رسانید-روزیکه بخانه رسید صباحش براسبی سوار شده از خانه برآمداسب‌شوخی کرد فدائی از پشتش برزمین افتاد و هماندم جان داد ازوست:

ای خوش آنروز که این دیر خطرناك نبود
زاری ما و دل آزاری افلاك نبود

گر فدائی بوجود از عدم آمد غرضش
بجز از بندگی خواجهٔ لولاك نبود

فدائی :- نامش رستم میرزا از اولاد سلاطین صفویه و از عظماءشهرقندهار بود، درهندوستان آمده بکام دل رسیده بوطن عود نمود.

از خانه گر خیال برون آمدن کنی　　دل میطپد ز شوق خبر میدهد مرا

✿ ✿ ✿

قدم ز تربت آن بیکسی دریغ مدار　　که جز تو شمع دگر بر سرمزار ندید

. . .

دل و دیده پر زخون شد پس ازین خیال جانان
ز کدام در در آید بکدام جا نشیند

. . .

چودر کار کسی بینم‌شکستی پیچم‌ازغیرت　　که‌طرح‌هر شکست‌ازپیچش‌موی‌تو برخیزد

. . .

جور و ستم یار بود سهل (فدائی)　　پرسیدن هر بیخبری را چه کند کس

. . .

صد آرزو بیاد من آمد ز دیدنت　　در حیرتم که‌دل بکدام آرزو دهم

وله‌رباعی

من ساکن هندم و دلم ساکن نیست　　کس خوار چومن‌زکافرومؤمن نیست

افسوس فدائـی که بگلزار وطن
گر مرغ شوی پریدنت ممکن نیست

...

پا آبله از کفش بمنّت بهتـر
گر نیست وفا ترك محبت بهتر
در مذهب من زود بدوزخ رفتن
بسیـار ز انتظـار جنت بهتر

فراق: میرزا مرتضی قلی‌بیگ اصفهانی خلف الصدق اعتماد الدوله وزیر شاه عباس ثانی ست فراق بعد برهمی سلطنت صفویه از یار و دیار فراق گزیدو بهند رسیده رفیق نواب محمدقلیخان صوبه‌دار الله‌آباد گردید.

شبی بخواب پدر جلوه گر نشد یوسف
عزیز داشت زبس خاطر زلیخا را

...

بخواب آمد شبی در دست من زلف گره گیری
سحر بیدار چون گشتم بپایم بود زنجیری

فراقی بحر آبادی: به‌پیشهٔ کفش دوزی زندگانی مینمود:

شب قدر ست زلف یار دل گم کرده راه آنجا
نمی بینم دلیل روشنی جز برق آه آنجا
من و کویش حدیث جنت ای واعظ مکن چندین
مرا مقصود دیدار ست خواه اینجا و خواه آنجا

فراقی:ـ خواجه ایوب هروی خلف خواجهٔ ابوالبرکات قاضی هرات بودو در«نشتر عشق»و«صبح گلشن» فراقی سمرقندی نوشته‌ودر«شمع انجمـن»فراقی قاضی ابوالبرکات مرقوم‌ست شاید ناسخ لفظ ابن‌را بعد فراقی فراموش کرده بالجمله فراقی ازبزرگ زادگان ماوراءالنهر بود، درهرات کسب علوم نمود وبهندوستان شتافت و بحضور محمد همایون پادشاه‌راه یافت وباوجودعلم وفضل درمناهی وملاهی انهماك داشت و بادشاه‌مدام همت‌باصلاح‌او میگماشت، آخر رخصت حرمین شریفین گرفت‌وازدهلی بگجرات رفت و بدلالت شیطان دردل گذراند که داد فسق و فجور بدرجهٔ اقصی بایدداد، بعد از آن برای تطهیر الواث ذنوب پا براه حج و زیارت باید نهـاد ـ

سلطان احمد گجراتی وظیفهٔ معتد به برایش معین کرد و همانجا بسر می‌برد.
اظهار زان دهان لب میگون یار کرد　　راز نهان مگر که شراب آشکار کرد

. . .

ای شاخ گل چو سرو سهی‌قد کشیده‌ای　　بر گرد لب خطی ز زمرد کشیده‌ای
قدی کشیده چو الف مد ظله　　وز ابروان فراز الف‌مد کشیده ای

فراقی:- شیخ‌غلام‌محی‌الدین- متوطن شهر ادریسه از متعلقات ملك‌بنگاله بود و بقناعت بر معاش قلیل گذر اوقات می‌نمود:
ای فراقی دشمن جانم فراق یار باد　　منکه میمیرم نصیب دشمنان بادا فراق

فراقی:- کنور پریم کشور دهلوی پسر کنورانند کشور فرزند راجه جو گل شاگرد برکت‌الله خان دهلوی بود.
مریض عشق ترا داروی شفا چه کند　　کسیکه‌درد تو دارد دگر دوا چه کند

فرحت:- خواجه فیض‌الله معروف بشاه غلام مخدوم عظیم‌آبادی از اولاد بزرگ معین الحق والدین چشتی قدس سره بود و جد مادری وی خواجه‌ابوالظفر خان دیوان سلطنت دهلی‌ست در فقراء با کمال سلسلهٔ علیه ابو العلائیه انسلاك داشت و تا زمان تألیف «آفتاب عالم تاب» در قید حیات بود.
رهائی مشکل ست از تار گیسویش دل ما را
نباشد طاقت پرواز مرغ رشته برپا را

✿ ✿ ✿

روشن‌ازسوزدرون گورغریبان شدنی‌ست　　داغ عشق توشبی شمع‌شبستان‌شدنی‌ست
مصحف روی تومد نظر اوست مدام　　(فرحت)رندمگرحافظ‌قرآن‌شدنی ست

. . .

در ساغر پر باده و در دیدهٔ پر خون　　هر جا اثر نرگس جادوی تو دیدم

***

خوبرویان عاشقان را از بیان تازه ای　　می کشند و باز می‌بخشند جان تازه ای

قصهٔ فرهاد و مجنون دفتر پارینه‌ایست بشنو از احوال(فرحت)داستان تازه ای

• • •

ای غم عشقت نه تنها جسم وجانم سوخته این‌شرر درپرده مغز استخوانم‌سوخته
ازهجوم عاشقان در سینه‌ام دل شد کباب گرمی بازار او جنس دکانم سوخته

• • •

ز درون خلوت قدس دل چو بچشم‌من نظر آمدی
که کشید دامن پاك تو که ز پرده‌ها بدر آمدی
زدیار خود هوس سفر بکشید دامن دل مگر
که بناز از ره دور تر تو بدشت پر خطر آمدی

فرحت:- لاله دیندیال‌لکهنوی‌پسر همت سنگه ابن بولاقی داس‌قانون گوی بلگرام‌ست وی در زمانهٔ نواب آصف الدوله بهادر بدفتر دیوانی راجه تکیت‌رای نوکر بود .

دلی‌دارم که در جان خار خار گلستان دارد
نه شوق سیر صحرانی هوای بوستان دارد
چگونه جان برم از ترك چشم او که هر ساعت
بقتلم تیر از مژگان و از ابرو کمان دارد

فرحت:- ملافرحت الله هروی این شعر ازوی مرویست.

از بسکه گشت کاهی رنگم ز کاهش تن دردست تا گرفتم آئینه کهرباشد

فرحت:- مولوی محمد میزان کشمیری از وطن بریده رحل اقامت بدهلی انداخت و اکتساب علوم معقول ومنقول از قاضی محمد مبارك گوپاموی وملااحمد الله سندیلی نموده و در نظم فارسی مهارت نیکو بهم رسانیده و زائد بر صد سال زندگانی کرده

اهل بینش سیرها نارفته از جا میکنند آمد و رفتی نباشد مردمان چشم را

• • •

چشمکی یار زده بی سر و پا کرد مرا　　طرفة العین به بینید چها کرد مرا

رباعی

عیدست جهان ز عیش شد نغمه سرا　　عالـم گردید بـاز عشرت پیرا
از بسکه نداشت نقد عیشی در دست　　طفل اشکم ز خون دل بست حنـا

فرح الله:ـ کشمیری شاعر شیرین مقال بود.

آتش از گردون طلب کن آب اگر خواهد دلت
خواستم بت خانه‌ای دادند محرابی مرا!

...

بحث بر هم خورده می بینم حریفان بزم را
ساقی آن ساقی و این پیمانه آن پیمانه نیست

فرخ:ـ شیخ محمد فاروق معروف بفرخ علی ساکن قصبهٔ اتاوه شاگرد سراج الدین علی خان آرزو بود و بمعلمی اطفال بسر می‌برد.

شب که بیروی تو دل جز گریه دمسازی نداشت
ناله چون مرغ در آب افتاده پروازی نداشت

...

تیرش بدل نـالان چون خواست که بنشیند
جان از پی تعظیمش بر خاست که بنشیند

فرد:ـ سید شاه محمد ابوالحسن قادری خلف و جانشین سید شاه نعمت الله ـ ازمشائخ قصبهٔ پهلواری متصل عظیم آباد بود و در احتوای فضائل صوری و معنوی تجلیه و تصفیهٔ باطن و ارشاد و تلقین طالبان حق الیقین نظیر نداشت.

دل چو گردد صاف منزلگاه جانان میشود　　آینه بی رنگ چون شد رو نمایان میشود
خانه آباد توکل را ز بـر بادی چه غم　　بهر درویشان خدا خود میر سامان میشود

...

آمد شبی در خواب من گفتا که مهمان تو ام
نی همچو مهمان دگر بز خیز جانان توام
افگند تـا حسن رخت شور ملاحت در جهان
من هم جگر ریش از پی گرد نمکدان توام

***

نقاب از مهر روی خویش بگشا
برای والضحی تفسیر نو کن

فرد:– وطنش حوالی عظیم آباد و در کانپور اوقات میگذرانید.

سوای قتل مسلمان دگر نمیدانند
بدوستان خدایند این بتان دشمن

فردی اردبیلی:– از معاصران نکته سنج فرد بود.

آماده است بهر دلم باز در غمش
در دیکه حیرت ابدی در کنار اوست

✿ ✿ ✿

ترسم که بوی درد تو یابند قدسیان
امشب که بی تو ناله ام از آسمان گذشت

فردی تبریزی.– فردی بود در شکرریزی.

کشته چشم و لب یارم که در تبهای شوق
این مرا چندانکه به میکرد او بیمار داشت

✿ ✿ ✿

گفتم رسم بیار بگویم حکایتی
فریاد از آن زمان که رسیدم زبان نبود

فردی تهانیسری:– فردی ست از ارباب سخنوری.

نیست گر زاهدم و گر رندم
عیبم الا همین که از رندم

فرزانه:– لچهی رام پاتهك– از برهمنان شهر لکهنو شاگرد سرب سکهه دیوانه بود.

دامی شود بنا کس و کس دائما دلت
با ما چرا نمیشود ای وای وا دلت

فرسی:– خواجه عنایت الله شیرازی از شهسواران چابکدست بود ازینجهت فرسی تخلص اختیار نمود، در خط نسخ و ثلث و نستعلیق و شفیعا یدطولی داشت کتابه حظیره ممتاز محل اکبر آبادی هم او نگاشت ورودش در ملك هند بدور سلطنت نورالدین جهانگیر بادشاه است.

من خود این یاد ندارم نه شنیدم ز کسی که بکام دل‌خود کس زده باشد نفسی

فرشته:ـ محمد قاسم احمد نگری گجراتی از ملازمان عادل شاه دکنی بودو کتاب «تاریخ فرشته» مصدر بنامش تالیف نمود در مدح بادشاه گفته،

دکن از ارم رو نمـا خواسته است که از عدل عـادل شه آراسته است
ز عدلش چنان گشت آهـو دلیر که چون مردمك رفت در چشم شیر
درخشید خورشید عدلـش چنان که شد آب زنجیر نوشیـروان
به نیروی مردی و فرهنگ خویش بگردون برافراشت اورنگ خویش
دم از کین او کـس بعالم نـزد وگر زد دگر در جهـان دم نزد

فرقتی:ـ ابوتراب بیگ انجدانی یا جوشقانی خلف میرزا علیخان که از جانب شاه عباس ماضی وزیر کاشان بود و فرقتی ار تلامذهٔ صادق بیگ نقاش‌ست و در «شمع انجمن» در حرف فا اولا نوشته فرقتی ابوتراب بیگ مولدش جوشقان ومنشأش کاشان ست و ثانیاً نگاشته فرصتی بصاد (بجای قاف) ابوتراب بیگ پسر میرزا علیخان همدانی پس از تحریف ناسخین نسخ ماخذ یك کس دو کس متصور شدند و در واقع همان یك شاعرست که فرقتی تخلص دارد و در سنه ست وعشرین و الف (۱۰۲۶) میان جان و تنش فرقت افتاد از کلام اوست.

نیست ما را بچمن رغبتی ای باد سحر تعزیتخانهٔ مرغان گرفتار کجاست ؟

✿ ✿ ✿

بدعویگاه محشر برسر منشور رسوائی میان ما و مجنون گفتگو بسیار خواهد شد

✿ ✿ ✿

بسی شب از هجوم آرزو در کنج تنهائی تراحاضر تصور کردم و بر گردسر گشتم

✿ ✿ ✿

هرگز ز شمع خویش ندیدیم گرمئی با آنکه صد برابر پروانه سوختیم

فروغ :ـ محمد سعدالله معروف بمنشی نورعلی از مردم دارالحکومة کلـکته بود، باقاضی محمد صادق خان اختر طریقهٔ دوستی می‌پیمود و به تردد و وجوه معاش

در لکهنو و کانپور گذرانید ذهنش بنکات نظم و نثر فارسی بخوبی می‌رسید.

مژده ایدل که پیامی ز نگار آمده‌است   مرهم زخـم دل زار و نزار آمده‌است
مدتی شد که نیـامد بـسر خاك فروغ   شاهد اندر دل آنشوخ غبار آمده است

☆☆☆

ای ناوك یـار در دل زار   خوش آمدی و مقام کردی

. . .

دگر نماند بمن تاب و طاقت دوری   که بر لب آمده جانم ز درد مهجوری
جدا ز روی تو تابی فروغ را نبود   مباش ای مه من بعد از ین بمسـتوری

فروغ:ــ میرزا محمدعلی اصفهانی فرزند میرزا محمدرضا ــ ازدودمان خلیفه‌سلطان و در علوم حکمیه ونظم اشعار ازمستعدان بود درسنه اربعین ومائة والف (۱۱٤۰) متولد گردید و بعدسن تمیز بشوق تحصیل فضائل ببصره وبغداد رفت ووالدمیرزا محمدرضا در هندوستان آمده بذیل عاطفت نواب صفدر جنگ تمسك جست پس میرزا محمدعلی از سفر نزد پدر بهند رسیده از جانب ذوالفقار الدوله میرزا نجف خـان مراعات مراتب تعظیم و تکریم دید وبعمر هفتاد سال در شهر بنارس فروغ چراغ حیاتش منطفی گردید.

باده رنگین می نماید روی تابان ترا   آبیاری میکند آتش گلستان ترا
چشمهٔ آب بقا هرچند جان‌بخش‌ست لیك   کی برابر میشود چاه زنخدان ترا
از خدنگت هر نفس دل‌را نشاطی‌رودهد   داده‌اند از باده گویا آب پیکان ترا

. . .

ز بیتابی فرستم نامه‌سویش ورنه میدانم   که برعنوان‌چو بیندمهر‌من‌ازعار نگشاید

. . .

در آن وادی که شوید ابر رحمت گرد عصیان را
(فروغ) خاك برسر هم امید مغفرت دارد

. . .

چو رخش از حلقه‌های زلف دیدم‌یافتم بهرجانم آتشی زین دودمان پیدا شود

. . .

در چمن دیروز فارغ بال میگشتم فروغ
وه چه دانستم که خواهم بود فردا در قفس

. . .

چو بلبل زین چمن طرفی نه بستم غیر ناکامی
ترا ای باغبان این گلشن ارزانی که من رفتم

فروغی:- میرزا محمد اصفهانی بعضی اورا کرمانی و در «نگارستان سخن» طهرانی نوشته وی ازوطن بکابل بحضور تیمورشاه خلف احمدشاه ابدالی حاضرشده بخطاب ملك الشعرائی سرفرازی یافت.

گر افتم از پا در رهش سرو روانی را چه غم
ور جان سپارم در غمش جان جهانی را چه غم

گوئی که بنشین در رهش شاید بگیری دامنش
گیرم که دامان گیرمش چابك عنانی راچه‌غم

. . .

شبها ببزم مدعی ای بی‌مروت جا مکن آرام جان او مشو آزار جان ما مکن
دربزم غیر ای بیوفا مگذار پابهر خدا خودرا ومارا بیش‌ازین آشفته ورسوامکن
درد (فروغی)را بگوتا کی‌بفردا افکنی اندیشه فردا بدار امروز را فردا مکن

فروغی نیشابوری:- جامه‌بافی بود و تارپود سخن‌را بنکوئی‌درست‌مینمود

دور از رخ تودیدن اغیار مشکل ست نادیده وصل گل ستم‌خارمشکل ست

فرهاد:- میرزافرهاد از مردم کشمیر و کلامش دل پذیرست.

فرنگی جلوهٔ شوخی‌درین‌کاشانه‌میرقصد بکف‌مینا بلب ساغرعجب‌مستانه‌میرقصد

فرهاد ماوراءالنهری:- مدتی بملازمت عبیدخان گذرانید آخر بوجهی معتوب و مردود گردید.

بتان شما شه حسنید و من گدای شما   زدست ما چه برآید بجز دعای شما
بخاكِ پای شما بودنم هـوس باشـد   جزین مراد ندارم بخاکپای شمـا

فرهاد:- میرامجد علی فتحپوری هنگام تألیف « آفتاب عالم تاب » بست و هشت سال عمرداشت،

تن را بخال عارض جانانه سوختیم   ما خرمن خود از پی یکدانه سوختیم

فریبی:- آقا زمانا زرکش نقاش اصفهانی معاصر شاه عباس ماضی بود ودر «نگارستان سخن» از سهو طهرانی مرقوم‌شده تخلص او که فریبی‌ست شهرت‌ندارد بنابرآن در«شمع‌انجمن» واکثرتذکره‌هادرحرف زای منقوطه مذکورست وبعضی درحرف زای معجمه وفاء هردوجا ذکر کرده .

چیست مانع درهلاکم تیغ بیداد ترا   ازتوشیرین‌تر که‌خواهد کشت فرهادترا؟

...

رخت را گل قدت را سرو خواند شمع در مجلس
خدا کوتاه گرداند زبان یاوه گویان را

...

چمن بی‌باده زندان ست رندلا ابالی را   تن بیجان تصور میکنم مینای خالی را

...

دردچون زنجیر دراعضای من پیچیده‌است   عشق پندارد که جان آهنی داریم ما

...

هم صحبت بیتـابی پروانه ام امشب   بیطاقتی آتش زده در خانه ام امشب
بیصبرتر ازعشقم و بیتاب‌تر از شوق   ناصح بادب باش که دیوانه ام امشب

فریبی کشمیری:- سخنش دلها میفریبد.

تاری اززلف تو باشانه نیاید بیرون   که با آن صد دل‌دیوانه نیاید بیرون

فریبی:- میرزا حبیب‌الله اصفهانی ابن میرزارجب علی طهرانی‌ست و دردور محمودخان افغان‌ازطهران باصفهان‌نقل کرددرحسن‌صورت‌شهرهٔ بلدان ومطلوب هر

پیر و جوان بود، ودرعین شباب ازین عالم انتقال نمود، این رباعی بحالت نزع گفته.

یاران با هم چو عیش بنیاد کنید در صحبت هم خاطر خود شاد کنید
شکرانه عیش و کامرانی گاهی از حسرت و ناکامی ما یاد کنید

...

شنیدی روز و شب فریاد ما را ز بیدادی ندادی داد ما را

...

بی مهری مهوشان ندانم تاثیر کدام کوکب آمد

فرید:- خواجه فخرالدین کاتب شیرازی ازشعراء پایتخت سلطان سنجر بود.

سایه یا رب گشته از قدش نمایان بر زمین
یا سیه بختی چو من در پای او افتاده است

...

بروز هجر دلم را بسیم اشك پناه است زر سفید بلی از برای روز سیاه است

فرید :- شیخ فریدالدین مسعود گنجشکر ابن سلیمان قاضی شعیب بن احمد ابن یوسف بن شهاب الدین فرخ شاه که از عمده فرمانروایان کابل بود والده شیخ دختر وجیه الدین خجندی ست شیخ از اعیان اولیاءالله و آیتی در کشف و کرامت بوده ومرید و خلیفه خواجه قطب الحق والملة والدین کاکی اوشی بودوازخواجه معین الحق والدین سنجری نیز نعمتها یافته واز شیخ شهاب الدین سهروردی پنج باب عوارف خوانده وشیخ بهاءالدین زکریا ملتانی را دریافته و مدام خودرا از چشم مردم پوشیدی، ودر ستر حالات خود کوشیدی، از شهری بشهری نقل نمودی و در یکجا نیاسودی، حتی که درمقام اجودهن رسید ومردم آنجا راکج خلق و درشت خود منکر درویشان گزید بالجمله وی قدس سره مجاهدات شاقه نموده و در چاه مسجد جامع حاج شهراچه چلۀ معکوس کشیده ودر تلقبش بگنجشکر مروی ست که شیخ نوبتی بارشادمرشد خود تاسه روز روزه طی گرفت روز سوم وقت افطار شخصی طعامی آورد شیخ بدان افطار کرد مگر معده‌اش برتافت و بالتمام آن طعام

بیرون انداخت، پس واقعه بخدمت پیر عرضه داد ارشاد فرمودند که مسعود بعد سه روز بطعام خمّاری افطار کردی عنایت باریتعالی کار کرد که معدهٔ تو آنرا قبول ننمود حالا بازسه روز طی کن وهرچه ازغیب بیاید بدان افطار نمائی، همچنان کرد روزسوم وقت افطار طعامی نیافت پاسی ازشب گذشته ازغلبهٔ ضعف چندسنگریزه در دهان انداخت، لذت شکر دروی یافت بنظر احتیاط ازدهان بر آورد و باز بغلبهٔ گرسنگی ازجای دگر سنگریزهٔ چند برداشته دردهان گرفت آنرانیز قند وشکر یافت ازدهان بیرون افگند نوبت سوم که جوع مفرط مانع مشغولی بحق شد باز حصاة اززمین چیده دردهان نهاد آنهم ذائقهٔ نبات وقندداد پس دانست که از جانب حق ست و بخورد، صبحی این ماجرا بحضرت قطب الحق والملة والدین عرض نمود آن حضرت فرمود که از عالم غیب بودهمچو شکر شیرین باشی، از آنروز « به گنج شکر » شهرت یافت، ودرسیر اولیاء نوشته که بازرگانی با بارهای شکر ازپیش حضرت شیخ گذشت شیخ ازوی شکر طلب کرد وی گفت درین جوالها نمک ست شیخ فرمود نمک باشد هر گاه بمقام رسیده بر گشادند همه نمک بر آمد سوداگر از گفته نادم گشته بخدمت شیخ بکمال عقیدت وضراعت دوید والتجا نمود که نمک شکر گردد شیخ فرمود شکر گردد ، همچنان شد خانخانان محمد بیرام خان همین ماجرارا در رشتهٔ نظم کشیده.

کان نمك جهان شکر شیخ بحر وبر آن کزشکر نمك کند واز نمك شکر

و این رباعی هم درین معنی ست

کان نمك و گنج شکر شیخ فرید کز گنج شکر کان نمك کرد پدید
در کان نمك کرد نظر گشت شکر شیرین تر ازین کرامتی کس نشنید

وفات شیخ پنجم محرم سنه اربع وستین وستمائه (٦٦٤) بعمر نودوپنج سال دراجو دهن واقع شده ومزار شریفش همانجاست یزارو یتبرك به ـ موزونی طبع گاهی میل بنظم اشعار میفرمود از آنجمله است.

هر زمان بـر آستان سر میزنم بر طریق دوستـان در میزنم

همچو مرغ نیم بسمل بر درش — در میان خاك وخون پر میزنم
او مرا در عشق قربان میکند — من بصدق الله اکبر می زنم
تا دمی آتش شوم پروانه وار — خویش را بر شمع انور میزنم
چون شدم سلطان ملك چارطبع — پنج نوبت همچو سنجر میزنم
گر ضعیفم از رقیبان قوی — گام بر راهش برابر می زنم
تا مگر روزی بگوید ای فرید — روز و شب بر آستان سر میزنم

وله رباعی

دوشینه شبم دل حزینم بگرفت — و اندیشهٔ یار نازنینم بگرفت
گفتم بسرو دیده دوم بر در او — اشکم بدوید و آستینم بگرفت

فرید:ـ فریدالدین احول اصفهانی- بالاتفاق تلمیذ وعلی الاختلاف فرزند امامی هرویست ماهر اکثر علوم ومائل قصیده گوئی بود-
بخشای بر کسیکه مر اورا زخون دل — گیرد نگار روی و نگیرد نگار دست
ای دوستدار بر مکن از دوستدار دل — وی غمگسار برمکش از غمگسار دست

و له رباعی

پیوستن دوستان بسی آسان ست — دشوار گسستن ست وآخرم آنست
شیرینی وصل را نخواهم هرگز — ازغایت تلخئی که درهجران است

واه ازقصیده

یوسف رخ و هارون سخن و خضر علوم ست
موسی کف و عیسی دم و ادریس مکان ست
حاتم کف و جم خا تم و بهرام سپا ه است
رستم دل و سهراب تن و گیو سنان است
با طلعت افر وخته خور شید زمین ست
با رایت افر اخته جمشید ز ما ن ست

فرید:ـ فریدالدین سجستانی شعرانی- اصولش ازسجستان بود وخودش در

شعران تحصیل فضائل کرده توطن اختیار نمود. رباعی-

راه دل من آن بت دلخواه زند   دزد ست عجب نبود اگر راه زند
چاهی‌ست که‌چاهی‌زنخش‌میخوانند   زلفش ره دل بر سر آن چاه زند

فرید:- فریدالدین کاتب بلغاری به «فخر الکتاب» شهرت‌داشت بملازمت چند سلاطین سرعزت برافراشت، آخرالامر بخدمت سلطان سنجر رسید و سرمایهٔ عزت وتوقیر بهم رسانید ونزدبعض تذکره نویسان این فرید وفریدکاتب شیرازی که قبل ازین مذکور شده یکی‌ست و در «آفتاب عالم تاب» این شعر بنام همین فرید کاتب بلغاری ودر «نشتر عشق» بنام فرید کاتب شیرازی مرقوم‌ست.

دل بفکر آن دهان زان لعل خندان بگذرد
کاربر هر کس که شد تنگ از سرجان بگذرد

فریدی:- مولوی اعتقادالله‌ابن شیخ امرالله از قاطنین بلدهٔ بدایون واحفاد حضرت شیخ‌فریدالدین گنجشکر فاروقی النسب‌ست و این تخلص ازهمین نسبت مکتسب،درسنه پنجاه‌وسوم از مائهٔ سیزدهم(۱۲۵۳) متولد گردیده «مظهرحق»تاریخ ولادت اوست وبخدمت مولوی سید دلدارعلی‌بدایونی متخلص بمذاق‌زانوی‌ارادت و تلمذته نموده از علوم ظاهریه‌وباطنیه حظی برداشته ببحر نظم‌هم آشنائی دارد و حسب مذاق خود اشعار فارسی برزبان میآورد.

در چمن فصل گل آمد از برای عندلیب
رشته گردیده رگ گل بهر پای عندلیب
در چمن تا دید گل پیراهن آن گلعذار
از گل سرخ ست آتش زیر پای عندلیب
جوش سودا رهبر کویش بود عشاق را
فصل گل سوی گلستان رهنمای عندلیب

. . .

طبیب هیچ مپرس از تب‌درونی من   که گرمیش‌رگ وپی مغزاستخوانم سوخت

. . .

صورت او صورت آئینه حیران میکند — زلف اوجمعیت خاطر پریشان میکند

در دل صورت صد ناسور ز آه و ناله‌ام — محشراز شور وفغانم‌شوروافغان‌میکند

. . .

بهر مقتل که تیغش بر سر بیداد میآید — ز قتل عام اومریخ در فریاد میآید

فریدون‌خان‌دهلوی:- از شعراء دور همایون بادشاه‌ست.

بآفتاب رخت را نمی کنم نسبت — چرا کنم‌برخت‌نسبتی که‌درخور نیست

فریدون سبزواری:- زبانش مصروف‌شکرباری بود.

چشمم از گریه بتشریف غباری نرسید — سیر این بادیه بر من سفردریا بود

فریدون شیرازی: مکسب علومش‌دارالعلم شیرازومحل وفاتش شهراصفهان ومدفنش جوار مزار بابا رکن‌الدین ازارباب عرفان‌ست.

گرفت عرصهٔ عالم فسانه‌ای که‌ندارم — لبا لب‌ست جهان ازترانه‌ای که‌ندارم

فگند همت من فرش بوریای تجرد — زنقش پهلوی‌لاغربخانه‌ای که‌ندارم

وله رباعی

این جبهه سفیدان که سرا پای‌نخند — در مزرع کائنات بی‌بر ملخند

از چله نشینی همه سر مست غرور — این قوم بعینه کمانهای شخند

فریدون‌مشهدی :- از سخن‌سنجان مشهورست.

خوشم با اشك سرخ ورنگ زرد خویشتن یعنی

بهر رنگی که میدارد مرا عشق تو خشنودم

وله قطعه

آئین عشق و عاشقی و حسن دلبران — یا رب چگویمت که چه زیبا نهادهٔ

الفت فگندهٔ بمیان حسن و عشق را — وانگه بهانه وامق و عذرا نهادهٔ

شکر بخسرو از لب شیرین تو دادهٔ — فرهاد را بکندن خارا نهادهٔ

از آتش محبت یوسف شرارهٔ — در اندرون جان زلیخا نهادهٔ

طوق وفا بگردن مجنون دلفگار | از حلقه های گیسوی لیلی نهادهٔ
تقوی و زهد و سبحهٔ صنعان پیر را | در چین زلف دختر ترسا نهادهٔ
درپیش‌توچه ویس‌وچه‌رامین کدام‌عشق | خود عاشقی و عشق در اشیا نهادهٔ
جلوه تو دادهٔ چو بدیع الجمال را | سیف الملوك را بچه سودا نهادهٔ
نوروزرا بخواری وغم کردهٔ اسیر | ناز و کرشمه را در گل رعنا نهادهٔ
چون لاله آب‌وتاب عطا کردهٔ‌بحسن | صد داغ تازه بر دل شیدا نهادهٔ
حیران‌عشق‌من‌شده صدمهر و مشتری | عاشق مرا نه نام بعمدا نهادهٔ
این جمله را تو ناظر مخلوق کردهٔ | ما را نظر بسوی تجلی نهادهٔ
صد شکرمیکنم چوفریدون‌وخوشدلم | چون داغ عشق خود بدل ما نهادهٔ

فزونی استر آبادی:- نامش میرمحمود میان او و میان فزونی سبزواری متحدالاسم والتخلص والعمروالعصر بودند در شهر اصفهان اتحاد مکانی و مودت روحانی‌اتفاق افتاده ازوست:

از ضعف بررخ تـو نگاهم نمیرسد | و ز دل بلب زبیم توآهم‌نمیرسد
شادم برستگاری روز جزا که هیچ | دوزخ بانتقام گناهم نمی رسد

ولە رباعی

زین آب و گلت نیافریدست ای حور | آورده در آفـرینشت خالق نور
خاك از مشك بهشت و آب از کوثر | بادا ز دم عیسی آتش ازشعلهٔطور

فزونی سبزواری:- میرمحمود نام داشت و صاحب «نشترعشق» میرمحمد نامش نگاشت، نوبتی بهندوستان آمد و ببلای نا گهانی ارتکاب جریمهٔ خون ناحق‌درشهر کرنال مبتلا گردید و چارهٔ کار جز گریز جانب اصفهان ندید،

مشتاقم آنچنان که پس از مرگ میرسد | بی منت نسیم بکویش غبار ما

...

باز آ که دیده‌ها بره انتظار تو | امیدوار از مـژه بیرون نشسته‌اند
درحیرتم که بردرودیوارچون‌بهم | بی‌اضطراب لیلی ومجنون‌نشسته‌اند

...

تو نداری سر قتل من و من میخواهم　　که بخونم لب تیغ ستمت تر گردد

. . .

چند از طپیدن دل اندوهگین خویش　　خجلت برم زپهلو پهلونشین خویش

فسونی:- امام قلی‌بیگ از شاعران عهد شاه عباس ماضی بود و بخدمت اللهوردیخان خصوصیت داشت و در عهد شاهجهان بادشاه بهندوستان آمد و همین جا در گذشت.

موکل کرده‌چشمت غمزهٔ امیدفرسارا　　که نگذارد زدل سوی زبان‌حرف‌تمنارا

. . .

بزخم غیر بود مرهم این چه‌خاصیت‌است　　همان‌نگاه که الماس ریزداغ‌من ست

. . .

گردم بگردمجلسیانیکه گاه عیش　　می در قدح ز خون‌تماشائیان کنند

. . .

بقصد آنکه شاید دردلش‌باشی‌بتقریبی　　چو بینم‌آشنای‌بیخودش بر گردسر گردم

فصاحت:- ملا نتهو لاهوری از تلامذهٔ آفرین‌لاهوری‌ست.

کردم فرامش‌از دل شعر امیر وصائب　　تا دیده‌ام فصاحت دیوان آفرین را

فصیح:- پندت بدیاد هر لکهنوی- درنظم ونثر فارسی شاگرد میرزا محمد حسن قتیل بود.

خوش جامه چاکی همچو گل جانان چه پیش‌آمد ترا

خارت بوددر پیرهن آیا چه پیش‌آمد ترا؟

نزدیك بمرگست فصیح از غم دوری

آرید ببالین وی آن رشك پری را

فصیح خراسانی: - درعلم و فضل و شعر و سخن ممتاز عصر بوداین‌معما بنام عرب ازوست:

خالی بچشم کردم بر روی دلربائی　　سودا نگر که بختم جائی دوه چه جائی

فصیح:- محمد فصیح جرجانی از نکته سنجان دور سلطان محمود بود و زمانی دراز ملازم بارگاه حاکم استرآباد مانده ازینجا بعضی اورا استرآبادی شمرده.

غمگین منشین ز تنگدستی　　چون دست‌تهی گشاده روباش

...

عاقبت فال بدم دام رهائی گسترد　　بسکه در کنج قفس بال فشانی کردم

وله رباعی

ای کرده غمت در دل مسکین مسکن　　زین پیش دلم چو زلف مشکین مشکن
یا شاخ وفا در چمن جان بنشان　　یا بیخ وفا از دل پر کین بر کن

فصیح:- میرزا فصیح اصفهانی اوستاد نواب صمصام الدوله ست مدتی در وطن خود بواقعه نگاری مأمور بود پس بهندوستان رسیده تمتع وافی برداشت و قدم بر طریق سفر حجاز گذاشت،

هزار بار قسم خورده‌ام که نام ترا　　بلب نیاورم اما قسم بنام تو بود

...

عمر بگذشت و نیاسود دل از ناله دمی　　کاروان رفت وهمان بانگ درا میآید

فصیحه: - جمیله خانم از نسوان حسینیهٔ یزدست بعهد شاه عباس ماضی‌به اصفهان رسید حبیب‌الله ترك بااو تمتع کرده در خانه خودش نشاند بعد زمانی از خانه‌اش برآمد و در عهد اکبر بادشاه بهند در آمد و سرمایهٔ بهمرسانید و دکان تجارت برچید. رباعی:

دیگر نه زغم نه از جنون خواهم خفت　　نی از دل غمدیده بخون خواهم خفت
زینگونه به بست نرگست خواب مرا　　در گور بحیرتم که چون‌خواهم‌خفت

...

روزیکه بخوان وصل مهمان گشتم　　شرمنده ز انتظار هجران گشتم
زان چشمهٔ حیوان که کشیدم آبی　　از زندگی خویش پشیمان گشتم

فصیحی انصاری هروی: - ناسخ «نگارستان سخن» تصرفی بیجا کرده

فصیحی را فصیح بدون یاء و انصاری را اسفاری و هروی را یزدی نوشته‌ودر«شمع انجمن» ازاعیان سادات‌هرات نگاشته، شاید سید مصطلح مراد نداشته، بالجمله‌این فصیح اولا ملازم حسن خان بن‌حسین خان حاکم هرات بود زمانی که شاه عباس ماضی بهرات رسید بحضورش حاضر شده برسائی بخت از مقربان شاهی گردید شفائی هرچند زبان بهجووی گشاد وی جوابش نداد و میرزا جلال اسیر در غزلهای خود اورا بسیارستوده ووی درسنه احدی وثلثین والف (۱۰۳۱) ازین عالم رحلت نموده:

ایزد جزای مستی من کی دهد مگر — لب تشنه در شراب شعور افگند مرا

...

خنده می‌بینی ولی از گریهٔ ما غافلی — خانهٔ ماازدرون‌ابرست و بیرون آفتاب

***

گر لذت داغ جگر اینست فصیحی — افسوس که درهر سرمویم‌جگری‌نیست

...

در مذهب ما هر چه بجز دوست حرام ست
گر خود همه ذوق طلب او ست حرام ست

...

سینه بگدازم و دل خون کنم و جان سوزم
شعلهٔ شوقم و خاصیت من بسیا ر ا ست

...

از آن ترسم که فردای قیامت — همین امروز فردای تو باشد

...

ناله های تو گرفتاران غم را لذتی‌ست — ورنه‌این‌یك مشت پرمقصود صیادم‌نبود

...

غم عشقت بعالم در نگنجد — بلی این روح در پیکر نگنجد

شهید خنجر شوق تو چنـدان بخود بالد که در محشر نگنجد

✿ ✿ ✿

لبی کز نازکی بار تبسم بر نمی‌تابد بخون غلطم که امروزش بدشنام آشنا کردم

✿ ✿ ✿

هر لخت جگر طـاقت صد داغ دگر داشت
قفل در بی تابی خود زود شکستیم

وله رباعی

ای روی ترا ترجمه در دین مصحف وز خال خطت یافته تزئین مصحف
یك نقطهٔ سهو در همه روی تو نیست گویا بخط مصنف ست این مصحف

فصیحی یزدی:ـ معاصر ملاعبدالرحمن جامی بود .

ایدل از آن دهن طمع خام میکنی خود را برای هیچ چه بدنام میکنی

✿ ✿ ✿

ای که درد دل خونین کفنی می شنوی خبر از درد نداری سخنی می شنوی
غم رسوائی خود آنقدرم نیست که تو طعن خلقی ز برای چومنی می‌شنوی

فضائی:ـ جوانی خوب صورت و پاکیزه سیرت عاشق مزاج مائل بفقر بود شوق شاعری در دلش جا کرد در بدایت حال هررطب و یابس که میگفت آنرا علق نفیس می‌انگاشت دمیکه بخدمت ملاروحی هروی رسید و کلام خـود بنظـر اصلاحش گذرانید و مواعیظ دوستانه ازوی شنید برای تکمیل این فن نطاق‌سفر عراق بر کمر بست و از صحبت ارباب کمال امصار و دیار متمتع گشت و مدتی پیش ملاکامی سبزواری برزانوی تلمذ نشست و از ماهران فن‌نظم گردیدو مثنوی بفصاحت وبلاغت موزون نمود ــ ازآن ست.

عزلت‌ازغیرخوش‌آید نه‌زیار دامن صحبت یاران مگذار
یار از یار کند کسب کمال یار از یار برد جاه و جلال

یار با یار بهم‌جان وتن اند | سخت پیوند چوروح وبدن‌اند
تن‌زجان زندگی آموزبود | جان ز تن بندگی اندوز بود
بسر کنگر همت سر کش | دامن ازصحبت دونان در کش

فضل :ــ سید فضل علی قزوینی شاعری بذله‌سنج و شکفته خاطر بود در «آفتاب‌عالمتاب»ست که تا تحریر این تذکره‌در وطن خود بعمرثلثین(۳۰سالگی) جامهٔ زندگی در بردارد.

مگر چون من هوای آن بت نا مهربان دارد
که هر بند تنم امشب بآهنگی فغان دارد
بنالد بلبل از یك باغبان با صد هزاران گل
در آتش من که یك گل دارم‌اوصدباغبان دارد
ننالم چونکه ترسم ره برد گلچین بگلزارم
کزان گل هرزمان هر بلبلی‌صدداستان دارد

فضل:ــ سید فضل‌الله موسوی شیرازی از اعیان آنجاست.

شهید تیغ ترا خونبها بروز جزا | همین‌بس‌ست که گوئی‌ستم‌رسیدهٔ‌ماست

...

در مذهب عشاق ندانند جلالش | هر صید که درخون‌دل‌خودنه‌طپیدست

...

تا ز کوی تو بخواری وملامت رفتیم | دل و جان زا بتو دادیم وسلامت‌رفتیم
تا بحدیست تمنای تو در خـاطر ما | که بسویت نگران تا بقیامت رفتیم

فضل:ــ سید فضل مولی خان لکهنوی که از حضور محمد اکبر ثانی وحید العصر ممتازالزمن خطاب یافته از دوستان‌قاضی اختر بود و در گوالیار و کلکته باهم صحبتها داشتند و قاضی موصوف نظم و نثرش را بسیار ستوده،

زیر شمشیر تو جانـان چه هوسها دارم میخورم زخم و دگر زخم تمنا دارم
حال شبهای فراق ایکه ز من می‌پرسی می‌توان یافت ز روزم که چه‌شبهادارم
وقف لب تشنگی خار مغیلان سـازم تا درین بادیه یك آبلهٔ پـا دارم

...

شام هجران ز من و زلف پریشان از تو
صبح ماتم ز من و چاك گریبان از تو
ای خوش آنوقت همایون که بهم جمع شوند
زخم دندان ز من و سیب زنخدان از تو

وله ازقصیده

خوش موسم ست مژده بیاران غمگسار صبح وصال میدمد از شام انتظار
خلق خدای را کچهٔعیش گل‌شداست عیش‌ست‌وعشرت‌ست‌وبهارست‌ولاله‌زار
ای ذات جاه را بوجود تو اعتبـار کفش‌توزورق لب دریای افتخـار
جانم فدای توسن خوبت که‌وقت‌سیر جان براق بر قدمش می شود نثار
گر درهش نسیم بکنعان اگر بـرد یعقوب را بچشم نماند دگر غبار

فضلی جربادقانی : شاگرد شفائی و ملازم سرکار امام قلی خان حاکـم شیراز بود.

خورشید را فشرده بصد دست روزگار تا گلشن جمال ترا آب داده است

...

ز دست‌داده دل‌و دین و باخودم درجنگ چومایه‌باخته‌ای کزقمار بر خیزد

...

کسی ز بیم تو تا کی نفس بلب دزدد فغان بسینه ز اندیشهٔ غضـب دزدد
خوش آن حدیث که‌هر گاه برزبان‌آرم لب از زبان بربایدزبان‌ز‌لب دزدد

***

شبی که یار بدل بی حجاب میگردد سرشك در نظرم آفتاب می گردد

وله رباعی

تا عشق تو از پای در انداخت مرا ازخویش بدان گونه بپرداخت مرا
کان غم که شب و روز بهم می بودیم صد ره بسرم آمد و نشناخت مرا

. . .

یار آمد و آفتی بجانم زدو رفت قفلی بدر راز نهانم زد و رفت
من بادهٔ دیدار طلب کردم از و اوسیلی هجر بردهانم زدورفت

فضلی همدانی:- به پیشهٔ بقالی وجه معیشت اکتساب می‌نمود.

دارم بسینه ناوکی از چشم پر فنت پنهان نمیکنم نظری هست با منت

فضولی بغدادی:- از فضلاء مشاهیر وشعراء شیرین‌تقریرست- درعهد مراد شاه بادشاه‌روم رونق وفروغ یافته و در زبان عربی و فارسی و ترکی دواوین‌ترتیب داده و قصه لیلی و مجنون بکمال فصاحت درزبان ترکی برشتهٔ‌نظم کشیده‌شعراء ترك اورا افغانی می‌خواندند ووی در سنه ست و سبعین و تسعمائه (۹۷۶) دست از نقد حیات افشاند.

باز خونبارست مژگانم نمیدانم چرا اضطرابی هست در جانم نمیدانم چرا

. . .

چه جویم التفات از گلرخی کز غایت شوخی
ز اسباب کمال حسن می داند تغافل را

. . .

ز بیم دشمنیم ای رقیب ایمن باش که مهر اوبدلم جای کین کس‌نگذاشت

. . .

جان دادنم بمژدهٔ وصل تو آرزوست با آنکه در فراق توام جان نمانده‌است

✿ ✿ ✿

یار مارا به از ین زار و حزین میخواهد
به ازین چیست که ما را به ازین میخواهد

هوس عاشقی آن بت بی باک کند
خویش‌را هر که چو من بی‌دل و دین میخواهد
گردی از خاك سر کوی تو برخاست مگر
آسمان سرمهٔ چشمی ز زمین می خواهد
نیست مطلوب فضولی ز فلك کام دگر
وصل آن ماه رخ زهره جبین می خواهد

. . .

کشم بر پرده های چشم تر نقش دهانش را
که گیرد نقش خاتم خوبتر کاغذ چو تر باشد

. . .

خیال نوك مژگانت چو افتد در دل دریا
نخواهد آمدن تا سفته از دریا گهر بیرون

. . .

اگر میرم نخواهد کم شد آب چشم نمنا کم
بهر سو چشمه‌ای‌خواهدروان شدبرسرخاکم

. . .

از آن دوپاره بانگشت معجزت شد ماه که باشد از پی اثبات‌دعویت دو گواه

وله رباعی

آسودهٔ کربلا بهر حال که هست گر خاك شود نمی‌شود قدرش پست
بر میدارند و سبحه اش می‌سازند می گردانند از شرف دست بدست

فضیل‌خلخالی:- برادرملاشیخ خلخالی بود.

بر غم‌من نماید مهر بااغیار یارمن خوشم‌باری که‌یادش‌میدهدازاعتبارمن

فقیهی‌مروزی:ـ از دانشمندان علم شاعری بود.

میفگن نوبت عشرت بفردا چه اسبابی مهیا داری امروز
باستقبال اندوه رفته باشی چو در دل رنج فردا داری امروز

فکرت:— میر غیاث‌الدین منصور دشتکی خلف میر صدرالدین محمد ریاضی‌دان و خاله‌زادهٔ میرمعز موسوی خان فطرت‌ست—اول منصور تخلص میکرد بعد از آن فکرت اختیار کرد همچنین‌ست در «آفتاب عالمتاب» ودر «نگارستان‌سخن» تخلص فکری نوشته شاید ناسخش مثناة فوقانیه‌را بتحتانیه‌مبدل کرده، بالجمله‌وی‌شاگرد میرزاصائب‌ست، دیوانی مختصر دارد ودر عهدشاهجهانی وارد دهلی گردید و در سلطنت عالمگیر بادشاه بمنصبی‌شایان‌رسید.

بود در چار موسم جلوه گر ابر ترمینا زیمن‌می‌نمی‌بینند مستان خشکسالی‌را

...

بگرمیهای دوران دل منه گر بینشی داری
نباشد اعتباری آنقدر ها شعلهٔ خس را

خدایا بعد مردن حشر با آل عبا یم کن
بغالم آور از دیوان محشر این مخمس را

...

از آن رو شیشه را گردن فرازیهاست درمحفل
که معشوقی برنگ دختر رز در بغل دارد

زبس جا کرده شور عشق خوبان در سرشت من
شود دیباچهٔ دیوان محشر سرنوشت من

...

میشود تعمیر دلها از رخ نیکوی تو طاق بند خانهٔ آئینه را ابروی تو

فکری‌اردوبادی:— از اقران ملا وحشی ست
گر نپرسد دلت از حال دل خستهٔ ما که گشاید گره از کار فرو بستهٔ ما

...

خوش آن چشمی که گاهی گوشهٔ چشمی بمن بودش
صلای عاشقی میزد نگاه عشق آلودش

فکری اکبر ابادی:- موزون طبعی بود مائل بآزادی.

خواهم بزلف یار کنم آنقدر نگاه — کز عکس او سفیدی چشمم شود سیاه
از زلف سوی غمزه گریزد دلم بعجز — مظلوم من همیشه بظالم برد پناه

فکری:- درویش گیلانی فکرش در جستجوی رنگین معانی‌ست، رباعی:

تا از غم هرچه هست بی غم نشوی — تا خاك ره مردم عالم نشوی
تا قطع نظر از خودی خود نکنی — این نکته یقین بدان که آدم نشوی

فکری،- محمدرضا بیگ اصفهانی حلف شیخی بیگ است، ماهر علم سیاق بود و باحکیم شفائی معارضه و مناظره داشت و از غلبهٔ عشق آزادانه میزیست و بر خوبروئی دل باخته همراهش از وطن بدکن رسید ودر سنه عشرین والف (۱۰۲۰) ازفکر دنیای دنی رهید.

اگرم ز اشك گلگون شده لاله گون زمینها
نتوان شدن پشیمان گل عاشقی ست اینها

***

آنقدر خون ز لب لعل تو دارم در دل — کز درونم نفس آلوده بخون میآید

. . .

دم کشتن نکشم آه از آن می ترسم — که بآئینه تیغ تو غباری برسد

✿ ✿ ✿

بچه سرمایه کنم جای بخاك در او — من وفادار وفا قدر ندارد بر او

...

زان دهان تنگ (فکری) آرزوی بوسه چیست
آرزو خوب ست در جائیکه گنجد آرزو

...

تو همزانوی غیر و من ز غیرت
بخون دیده تا زانو نشسته

***

ز سنگین رفتن تابوتم از کوی‌تو می‌ترسم
که یابد مدعی رازی که در دل داشتم عمری

فگاری‌سبزواری: قدرتی داشت بر نظم و نثر رنگین و عاری.

نیست غم گر ناله تأثیری نکرد
گریه‌ها داریم وزاریها هنوز

فگاری:ـ قاضی احمدغفاری اسفراینی در عهد شاه طهماسب ماضی‌درحدود قزوین قاضی بود ازین جهت بعضی او را قزوینی نوشته‌اند و در « نگارستان‌سخن» او را سبزواری نگاشته‌اند با آنکه فگاری سبزواری غیر این سبزواری اسفراینی ست‌ـ بالجمله درموزونی طبع وخوش بیانی و خوش صحبتی و خوش خلقی و بزم افروزی و حاضر جوابی ممدوح‌ارباب زمان‌ست و آخر عمر در مشهدمقدس‌عزلت گزید و باندك وظیفه‌ای که‌ازحضور سلطان‌محمد صفوی‌معین گشت‌قناعت‌ورزیده و در سنه خمس و سبعین (۷۵) یا تسع و ثمانین و تسعمائه (۹۸۹) بخنجرمرگ‌دلفگار گردید کتاب«نگارستان» و «تاریخ جهان آرا» از مؤلفات اوست.

دردیکه ز دوست می دهد یاد
صد بار به از دواست ما را

✿ ✿ ✿

غم دل چو پرسی اي جان نفسی بساز با من
که فراق دیدگان را غم دل دراز باشد

بحریم بزم وصلی که فرشته ره ندارد
کند آرزو(فگاری) که زاهل راز باشد!

. . .

داری رقیب مصلحتی ورنه بهر چیست
با من محبتی که ترا پیش ازین نبود

. . .

زین پیش گریه را اثری بوددردلش　　چندان گریستم که در آنهم اثر نماند

. . .

شاید که شود ساخته کار شب هجران　　ای گریه مددگار دعاهای سحر باش
آمد ز سفر روشنیچشم(فگاری)　　ای مدعی از رشك مهیای سفر باش

. . .

تو پرفریب ومرابین که ساده آمده‌ام　　که دل بوعدهٔ وصلت نهاده آمده‌ام

فلسفی:- رای منولال ازکاینهان شهر بریلی رامپور و پدر راجه کندن لال منشی الملوك‌سلطنت اود بود درعلوم معقول استعدادی کافی داشت.

آن زلف گره گیر که جانم گرو اوست　　گسترده برای که دگر دام بلا را

فنائی‌چغتا:- ملازم محمدا کبر بادشاه‌بود که از حرکات‌ناشایان ازنظرشاهی افتاد - روزی دردربار شاهی بر زبان راند که سه شین شعر و شمشیر و شطرنج از من‌است، بادشاه فرمود که فراموش کردی چهارم شین شیطنت هم از تست.

رسد هر کس بمقصودی ز یارب یا رب شبها
چرا مقصود من حاصل نشد یارب زیاربها؟

فنائی:- شیخ احمد خلخالی نبیرهٔ شیخ ابویزید خلخالی وشاگردمیرغیاث الدین منصور بود.

افتاده بپا زلف سمن سای تو ازچیست　　دیوانه منم سلسله برپای تو ازچیست

✿ ✿ ✿

می‌طپد پروانه و در اضطراب مردن‌ست　　تو هنوز ای شمع بی‌پروا تغافل میکنی
ای(فنائی)با وجود یار می‌مردی زشوق　　حیرتی‌دارم که‌چون‌اکنون‌تحمل‌میکنی

فنائی‌مشهدی:- به‌پیشهٔ علافی بسر میبردودر خط نستعلیق‌دستگاهی‌داشت.

من ژولیده مو با عقل از آن بیگانگی دارم
که در عشق پری روئی سر دیوانگی دارم

فنائی:- ملااصغر مشهدی از سادات رضوی‌وسخنوران عهدا کبر بادشاه‌بود،

هر شب کنم اندیشه تادل‌زتو بر گیرم چون صبح شود روشن مهر توزسر گیرم
بمیزان نظر حسن ترا با ماه سنجیدم میان‌این و آن فرق اززمین‌تا آسمان‌دیدم

فنائی:- میر کمال‌الدین حسین ازخوشخیالان هرات معاصر سلطان‌حسین میرزا ست.

مسلمانان ندارد درد من جز مرگ درمانی
که تیری خورده‌ام کاری ز کیش نا مسلمانی
نگاری شوخ و شنگی تلخ گوئی تند و بد خوئی
بلائی‌از بلا ها جنگجوئی آفت جانی

فهمی استر آبادی:- طبعی سلیم و ذهنی مستقیم‌داشت-از وطن بهند رسیدو در دهلی پیشهٔ تجارت اختیار نمود و همانجا از جهان بگذشت.

جان بلب اهل وفا را زجفا کردن تست تیغ‌بردار که‌خون‌همه‌بر گردن‌تست

فهمی‌رشتی: تاجری موزون طبع‌بود.

که بر احوال زار من نگریست که بر احوال‌زار من نگریست

فهمی:- سلطان محمدشاه خدابنده خلف شاه طهماسب صفوی بود که‌بعدوفات شاه اسمعیل صفوی اورنگ آرای سلطنت ایران شد و بوجه ضعف بصر و مقتولی فرزند خود سلطـان حمزه میرزابه مهمات سلطنت کمتر متوجه میشدازین‌روخللی در آن سلطنت راه یافت‌تا آنکه بمرض اسهال در سنه خمس و الف (۱۰۰۵)بعالم جاودانی شتافت.

چو نقش ابروی او در شراب ناب بماند هلال عیدبود کـز شفق درآب‌بماند
ز دردمندی فهمی بواجبـی شود آگاه ازین غزل‌دو سه‌بیتی که‌انتخاب‌بماند

فهمی:- طهماسب قلی طهرانی از موالیان شاه طهماسب ماضی بود:

زان بسوی گل نمی‌بینم که یعقوب‌مرا خاطر از پیراهن پرخون‌نمیگیردقرار

فهمی:- میرفهمی از ارباب فهم و فراست بود،

جان بکف نزد تو ای سرو روان آمده ام
تا بدانی که ز هجر تو بجا ن آمده ام

فهمی هرموزی:- از ارباب بزم افروزی بود.

کنون که خوی تو شد مائل دل آزاری — کشد دلم ز تو آزار گر نیازاری
متاغ ناز تو دارد بجان زیان وخوشم — که غیر من نکند دعوی خریداری

وله رباعی

یا رب دردیکه دل بدان خوش گردد — سوزیکهٔ سراپای من آتش گردد
در بوته محنتم گدازی چندان — کین قلب زری ناسره بیغش گردد

فیروز:- سلطان فیروز شاه دهلوی که در ابتدای سنه ثنتین و خمسین و سبعمائة(۷۵۲) سریر آرای سلطنت دهلی شد بداد ودهش وتنفیذ اوامر شریعت غرّا و اجراء احکام ملت بیضاهمت بر گماشت و در سنه اربع و خمسین وسبعمائه (۷۵٤) در دهلی کنار دریای جهن طرح بنای شهر فیروزآباد انداخت و منارهٔ فیروزشاهی بحکم او اساس یافت و بعد فتح نگر کوت نامش محمدآباد نهاد و یکهزار و سیصد کتاب متقدمین عبدهٔ اصنام در بتخانه آنجا یافته حکم بترجمهٔ آنها بزبان عربی و فارسی داد- از آنجمله دلائل فیروزشاهی ست که مولانا اعزالدین کتابی هندی را که حاوی حکمت طبیعی و شکون وتفاول بود درفارسی برشتهٔ نظم کشیده وحضرت شیخ نصیرالدین چراغ دهلی و ملا کمال سامانوی از مشائخ عهد همین شاه فیروز بخت بودند ودر سنه تسعین و تسعمائه (۹۹۰) از تخت سلطنت به تختهٔ تابوت استراحت نمود از کلام اوست:

خرم آنروز که از یار پیامی برسد — تا دل غمزده یك لحظه بکامی برسد

فیاض:- محمد قیاض خان رازی از مشاهیر افغانان آنجاست،

از تو باشد بزم روشن خویش را گم کرده است
تیر گردانی کند چون شعلهٔ جواله شمع

فیضا:- ملافیضا لاهوری برادرملامنیر لاهوری ست مردی درویش نهادمتکسر

المزاج بود در سنه سبع و الف (۱۰۰۷) ازین جهان رحلت نمود.

گر چشم تو نکته دان نبودی — مژگان ترا زبان نبودی
من آینه را ندامـی روی — گر روی تو در میان نبودی

فیض،- شیخ محمد فیض الله آبادی فرزند شیخ عبدالباقی ست مدتی در اکبر آباد شاهجهان آباد مقیم مانده پس بوطن عود نمود و جادهٔ آخرت پیمود.

فیض عمریست که‌مانند رکاب — چشم بر راه سواری دارم

فیض:- کاردساز هروی ابن محمد لعبت باز مردی عاشق مزاج و به محبت خوبرویان بخوبی بسر اوقات می‌پیمود.

گرچه رفت از چشم گریانم چو آب آن تندخوی
چشم میدارم که آب رفته باز آید بجوی

فیض:- مولانا محمد محسن کاشی خواهرزادهٔ مولانا ضیاءالدین کاشی ازعلماء عهد شاه عباس ثانی‌ست-تحصیل اکثر علوم از ملاصدرا شیرازی نموده‌ومذاق‌جانش آشنای جاشنی تصوف بوده و دراوسط مـائة حادی عشر (اواسط قرن یازدهم) جهان فانی را بدرود کرده مصنف «تفسیر نسفی» و «مفاتیح ذواتی» و «حجة البیضاء» هموست:

ازآن زصحبت یاران کشیده دامانم — که صحبت دگری‌میکشد گریبانم

فیض:- مولوی میرشمس الدین‌حیدرآبادی- سرآمدخوش تلاشان آنجا و تا زمان تألیف «آفتاب عالمتاب» مستفیض فیض زندگانی بود، رباعی:

کونیك وبد ای‌فیض‌و کجادشمن‌ودوست — در دیدهٔ من جلوهٔ آن ذات نکوست
صد بار مرا گر کشد و زنده کنـد — گویم همه سوست‌باز‌گویم‌همه اوست

فیض:- میرفضل‌الله‌کاشی- نسب او ببرامکه می‌پیوندد و تحصیل علوم در کاشان نموده ازین جهت بکاشی مشهور گردیده؛

سگت را بنده ام تا بنده را جان در بدن‌باشد
که در تعلیم اطوار وفا اوستاد من باشد

فیضی برهانپوری:- واقف لطائف معنوی و صوری بود.

نه بتان دل بزد و گیر نگهدا شته اند
خسروان ملک به تدبیر نگهدا شته اند
حسن و خوبی نه گره درخم ابرو زدن ست
مـلك و دولت نه بز نجیر نگهدا شته اند
میتوان از دهن تنگ دها نان دریا فت
که قلم در دم تصو یر نگهد ا شته اند

فیضی:- سیدحسن شروانی زبانش‌مستفید فیض نکته‌دانی است.

گفتی توان بآن مه نامهربان رسید گر بگذری زخود بخدامیتوان رسید

فیضی:- میر معزالدین محمد اصفهانی سید صحیح‌النسب بود علوم معقول و منقول مستحضر داشت و شاه اسمعیل صفوی اورا بعهدهٔ صدارت نواخت بعد هفت سال بترك منصب گفته‌بزیارات ائمه‌اطهار شتافت و بروضهٔ رضویه مشرف شده‌همان جا اقـامت گزید و باشتغال عبادت و طاعت و تدریس علوم معتکف گردید و در سنه ثنتین و خمسین و تسعمائه (۹۵۲) احرام عزیمت سفر حجاز بر مـیان جان بست و در بصره رسیده تار انفاس مستعار گسست، نعشش بکربلا رسانیدند.

بـدور ماه رخت آفتاب یعنی چه به پیش‌خال و خطت مشکناب‌یعنی‌چه
عرق بروی‌توهر کس که‌دیدمیگوید بروی آتش سوزان حباب یعنی چه
درون حلقهٔ زلف تورخ نمایان ست و گر نه در دل شب آفتـاب یعنی چه
خیال نر گس مستت زدست بردمرا و گر نه با دل پر درد خواب یعنی چه
خیال شمعی اگر نیست دردلت‌فیضی دل پر آتش و چشم پر آب یعنی چه

باب القاف

قابلی سبزواری:- مرد قابل بود.

یار بی مهر و منم عاشق زار عجبی حال زار عجبی دارم و یار عجبی

قابوس:ـ امیر شمس المعالی اورنگ نشین سلطنت استرآباد بود و در ترویج احکام ملت احمدی ﷺ جهد موفور مبذول‌می‌نمود، در خط نستعلیق‌دستی داشت که صاحب بن عباد در حقش‌میگفت«هذاخط قابوس‌ام جناح طاووس»واین بادشاه خیلی بیباك و سفاك بود که مردم را باندك جرمی قتل می نمود بنابر آن اراکین دولت و عساکر سلطنت در خلع‌وی اتفاق کردند و گرفتارش نموده‌روانه قلعه خباشك ساختند و خلف او منوچهر را بجایش بر تخت نشاندند وی در اثناء راه به‌حافظان گفت که مرا چرا از سلطنت‌برداشتید، گفتند از سفاکی تو گفت اگر من چنین بودمی شمایان را کجا گذاشتمی که بدین روز سیاهم‌نشانید، ووی در همان قلعه وفات یافت ودراسترآباد بگنبدی که برای مدفن خود ساخته بود مدفون گردید از بلاغت و فصاحت حظی کامل داشت و شعر نیکو میگفت کتاب «کمال البلاغة» از تصانیف اوست و شیخ بوعلی سینا را ایامی معدود بوزارت بر گزیده بودـ از کلام اوست:

شش چیز در آن زلف تو دارد مسکن — پیچ و گره و بند و خم وتاب وشکن
شش چیز دگر دردل من کرده وطن — عشق و غم و درد و الم و رنج ومحن

قاری:ـ شیخ‌عبدالرسول ـمردی بود از عبدهٔ اصنام بصحبت یکی از حفاظ مصحف مجید رغبت‌اسلام‌دردلش جا گزید و بخدمت نواب عنایت‌الله‌خان کشمیری رسیده مشرّف باسلام گشت و هرچند پدر و اقربایش بتطمیع لکوك مانع آمدند ممتنع نشد و باکتساب دینیات و حفظ قرآن مجید پرداخت.

این بنده نه در شعر و سخن آگاه است — ذکرش‌همه‌لا اله الا الله است
با خال و خط و زلف بتان کاری نیست — مداح محمد رسول الله است

قاسم‌دهلوی:ـ از معاصرین شمس‌الدین فقیر دهلوی‌ست.

در باغ بی رخ تو بهاری نمانده‌است — با عندلیب و گل سروکاری‌نمانده‌است
در آرزوی‌وصل توعمریست چون‌فلك — گردیده‌ام چنانکه دیاری نمانده‌است

قاسم:ـ سید قاسم علی لکهنوی خلف سید حیدرعلی ابن سیدصفدر علی‌ولد

سید اصغر علی از احفاد حضرت شیخ عبدالقادر جیلانی قدس سره است داج گیلانیان در حوالی ملتان‌آباد کرده اجداداوست، سید اصغرعلی در رکاب میرزا جوانبخت شاهزاده از دهلی در لکهنو رسیده توطن گزید و این سیدقاسم علی که مدتی در سرکار انگریزی بتحصیلداری مامور مانده از آشنایـان قاضی اختر بود.

باوج سرکشی جوش تنور چشم گریان ست
پل چرخ برین هم پایمال موج طوفان ست

بود نور تجلی جلوه گر در هر طرف او را
سواد مردمك گوئی سواد شهر جانان ست

خیال خط سبز کیست یا رب در دل چاکم
که هر نوك زبان سبزه هم پهلوی پیکان ست

نمیآید صدای ناتوانان تا به لب از دل
اسیران ترا فریاد هم محبوس زندان ست

قاسم:- قاسم بیگ‌ترکمان، شاعربست سخندان.

دمبدم چشم سیاهت بنگه میکشدم — تا نگه میکنی آن چشم سیه میکشدم

قاسم گون‌آبادی:- خلف میرسید از سادات آنجا وتلمیذملاهاتفی هم عصر شاه اسمعیل‌صفوی بود، بر خمسهٔ نظامی سبعهٔ قاسمی برشته نظم بست که‌ازبی‌نمکی به مذاق سخن رسان لذتی نبخشید.

بر چین بساط ناز که سودای دیگرست — دل با زده که صید دل‌آرای دیگرست

...

بمجلس‌توپی‌رفع بد گمانی غیر — دلم بسوی تـو چشمم بدیگران باشد
هزارلطف اگرهرزمان کنی‌بامن — نظر بهر که کنی چشم من‌بر آن‌باشد

...

نی ز سیریها بود دوری از آن خاك درم — صبررا میآزمایم‌شوق‌را می پرورم

***

گرد سر خیال تو گردم که میزند روزی هزار حرف بمن از زبان تو

وله رباعی

از صبر ووفا بصد فسون و نیرنگ بر دوخت قضا دو جامهٔ رنگارنگ
آن بر قد عشق من بغایت کوتاه وین بر بدن حسن تو بی‌غایت تنگ

قاسم مازندرانی. - از سلیقه شعاران فن نظم بود و در « نشتر عشق » و «نگارستان سخن » تخلصش قاسمی بیاء نسبت و در « آفتاب عالم تاب » بدون یاء نسبت ضبط نموده:

مکن ای همنشین سعی از پی درمان درد من
که من این درد را کردم بسعی خویشتن پیدا

...

در حسن نسبت تو بیوسف نمیکنم یوسف چنین نبود تکلف نمیکنم

...

کوته نکنم دست امید از سر زلفش پیرانه سرم آه چه طول‌امل ست‌این

قاسم:- میرزا قاسم حسین نبیرهٔ نواب آصف‌خان جعفر بود.

بلذتی نگه ازدیدن تو بر میگشت که هر دو چشم بقربان یکدگرمیگشت
اگربهجر نمردم زسخت‌جانی‌نیست که جان زضعف بلب نا رسیده برمیگشت

قاسم:- میرزا قاسم‌حکاك یزدی. **طبعش** محك طلای کامل‌العیار سخن بود.

دور از آن گل چند باداغ‌برون‌باشیم ما همچو داغ لاله‌در گرداب‌خون‌باشیم‌ما

قاسم:- میرمحمد قاسم رامینی کلامش را تأثیر دلنشینی است.

لب شیرینش‌اگر میل شکر خنده کند
هر که‌مجموع نشسته است پراگنده کند

یاراگردل‌شده‌ای کشت بر و جرمی نیست
عیسی وقت خودست او دگرش زنده کند

قاسم یزدجردی:- شاعری خوش تلاش بود.

بیك پیمانه دریای آتش کن دل مارا نم فیض تو ساقی حل نماید مشکل مارا

قاسمی اردستانی: از سادات کرام انجاست، در وطن به کسب علم و فضل پرداخت و در شهر اصفهان رحل اقامت انداخت، پس بمشرب صوفیهٔ صافیه میل نمود و بعزلت و انزوا دامن از زخارف دینیه برچید و در سنه ست یاتسع وثمانین و تسعمائه (سال ۹۸۶ یا ۹۸۹) طائر روحش بهوای شاخ طوبی وصال جانان حقیقی از آشیانهٔ کالبدعنصری پرید- دیوان و مثنوی «انیس العارفین» وی مملو ازتصوف صریح نزدنامه‌نگار موجودست-جائی قاسمی و جائی قاسم تخلص آورده‌ازینجاست که «در شمع انجمن» تخلصش قاسم‌بدون یاء نسبت شمرده.

بیار باده کـه حـال زمانه پیدا نیست میان مجلس رندان حدیث فرد انیست
ترا که از غم جانان‌بخویش‌پروا نیست زطعن مردم بیگانه قاسمی چـه خبـر

۞ ۞ ۞

ما را چه غم زغم که‌غمت‌غمگسارماست غم میخورم و هیچ شکایت نمـی کنم
بی اختیار ماست ولی اختیار مـاست گفتیم که کیست‌قاسمی‌اندرطریق گفت

***

که ناز را نخرند از کسیکه زیبا نیست بگو بمجلس ما محتسب نیاز آرد

. . .

میان صحن گلستان‌خروش مستان‌ست صبا چه گفت بگوش‌چمن که خندان‌ست

. . .

دل بشادی بدهم جان و جهان در بازم

گر دلم عید تـرا لائق قربـان باشد

قاسم از کوی تو بشنید که صد جان بجوی

این متاعیست که در ملك تو ارزان باشد

قیامت ست بر آن رو نقاب زلف اما
نقاب چون بگشائی قیامت این باشد

. . .

شوری از شیوهٔ شیرین تو پیدا آمد	آدم از خلوت عزت بتماشا آمد

. . .

من رند خرابات مغانم چه توان کرد	آشفته و رسوای جهانم چه توان کرد
ناصح خبری گوید و پیغام ونشانی	من بیخبراز نام و نشانم‌چه‌توان کرد
بر مذهب عشق ست دل قاسم مسکین	چون‌خوشتر‌ازان‌راه‌ندانم‌چه‌توان کرد

. . .

مست بودیم بگلبانگ تو هشیار شدیم	خفته بودیم بآواز تو بیدار شدیم
پرتو روی تو بر چهرهٔ زردم افتاد	از صفای رخ تو قاسم انوارشدیم

. . .

رویت ز لمعه پیش رو کاروان شده	چشمت‌بغمزه رهزن‌و صد کاروان زده

. . .

بتو جان کجابرد پی که توشاه‌بی‌نشانی	زتو دل کجا گریزد که‌تومعدن امانی

✿ ✿ ✿

قدح شراب در ده که بروزگار پیری	هوس‌ست‌قاسمی‌رادوسه‌هفته‌ای‌جوانی

✿ ✿ ✿

شب عیدست و من عاشق چگویم قصهٔ دوری
بصد دفتر نشاید داد شرح درد مهجوری

تو خدمت میکنی حق را برای جنت المأوی
برو جان‌عزیزمن نه‌ای‌عاشق که مز دوری

و این سه شعر دیگر که در «شمع انجمن» و دیگر تذکره‌ها بنامش مرقوم ست بیگانهٔ انداز کلامش یافته چندانکه در دیوانش جستم نیافتم.

کی سیب آن ذقن بکسی رایگان دهند سیبی ست آن ذقن که ببویندوجان دهند
از راه دیده می گذرد پـار هـای دل مانند برگ گل که بآب روان دهند

☆☆☆

خوش !ن غضب که همان لحظه بیگناهی من
شود عیان و در آئی بعذر خواهی من

قاسم اصفهانی :- شاعر خوش مقال بود.

شب می خوردن از فردا میندیش که این شب را عجب‌روزیست‌درپیش

قاسمی:- درویش تونی در دیوان نظم بقسمتش خوش مضمونی‌ست.

ایام هجر روی خود از ما مکن سؤال دیوانه را مپرس که ازماه چند شد
این قدر ومنزلت که‌بخود یافت‌قاسمی از قدر یا ر پایهٔ قدرش بلند شـد

قاسمی‌نائینی :- فکرش در دقیقه تلاشی‌ست:

گه سینه میخراشم و گه جامه میدرم یك لحظه در فراق تو بیکار نیستم

قاصد نائینی:- در نظم و نثر دستگاه قوی داشت.

سالك راه فنا را رهبری در کار نیست تا قدم از خویش بیرون‌میگذارمنزلیست

قاصر :- حاجی میر نامدار دهلوی وی سعادت حج و زیارت عتبات‌عالیات دریافته و برفاقت عنبر علیخان خواجه سرای سرکار نواب شجاع الدوله بهادر در شهر لکهنو بعیش و عشرت گذرانده پایان کار عود بوطن خود که دهلی‌ست نموده و همانجا بساط حیاط برچید.

جز بجانان خطاب نیست مرا گرچه زان سو جواب نیست مرا
گفته بودی بخواب می آیـم چکنم بـی تو خواب نیست مرا
در میخانه باز شد (قاصر) فکری از هیچ باب نیست مـرا

قاضی‌سنجان:- نسبش بشاه سنجان می‌پیوندد و از علم و فضل بهره وافی داشت منظر الابصار بروزن مخزن الاسرار از وی یادگارست و در سنه احدی و اربعین و تسعمائه (۹۴۱) ارتحالش ازین دارناپایدار. گویند وی در عمر نود سال

بمحبت مغبچه‌ای مبتلا گشت واز رسوائی و بدنامی برو گذشت آنچه گذشت روزی در همان حالت جوانی بخدمت قاضی رسید و پرسید که این مطلع چیست.

ای پیر گشته بهر جوانان زره مرو　　موی سفید در پی زلف سیه مرو

قاضی بی‌تامل گفت که ناظم این مطلع و آن مطلع یکی‌ست.

پیرانه سر کشیدم سر در ره سگانت　　موی سفید کردم جاروب آستانت

هم از کلام قاضی‌ست:

چو لاله با دل پر داغ حسرت زین چمن رفتم
تو ای شاخ گل رعنا بمان باقی که من رفتم

قاضی:- عبدالله رازی خلف قاضی مسعود بود و در عهد اکبر بادشاه بهندوستان رسید همچنین ست در «آفتاب عالم تاب» و در «نشتر عشق» و «صبح گلشن» دو قاضی آورده یکی قاضی راضی سر مسعود و دیگر قاضی عبدالله رازی و بنام هریکی اشعار جداگانه نوشته از آنجمله بنام قاضی راضی این شعرست.

ای خوش آن شبها که تا روزم سخن بایار بود
چشم او گاهی بخواب ناز و گه بیدار بود

و بنام قاضی عبدالله این رباعی‌ست،

ای صعب ترا ز هر غم جانکاه فراق　　سر فتنهٔ هر بلای ناگاه فراق
گویند ز مرگ در جهان نیست بتر　　والله فراق ثم بالله فراق

و در «آفتاب عالم تاب» این مطلع و رباعی در ذکر قاضی عبدالله ابن قاضی مسعود رازی آورده، گویا هر دو را یکی شمرده والله اعلم بحقیقة الحال

قامتی گیلانی:- مردی ظریف الطبع بود و از طول قد خود این تخلص اختیار نمود.

بسیار اگر نظر برخت میکنم مرنج　　بسیار هم گذشته که رویت ندیده‌ام

قانع خیوشانی:- از ارباب نغز بیانی‌ست.

ننگ مردی ست کشیدن بسر خویش سپر
در حقیقت سر مردان سپر مر دان ست

قانع:- شیخ غلام علی خانجهانی‌الله آبادی -مردی لطیف الطبع وعمده‌وضع و مرید شاه خوب الله آبادی بود درسنه سبع و ثمانین مائة و الف (۱۱۸۷)بزاویه عدم خوابید.

نظاره تا کند رخ آن دلپذیر را — عینك ز مهر و ماه بود چرخ پیر را

از مثنوی او درصفت پیره که‌صنفی ازشیرینی ست گفته:

صفت پیره چون رقم سازم — باید از نیشکر قلم سازم
شکر و شیر و پسته و بادام — شده مخلوط پیره آمد نام
پر صفا چون عذار مهرویان — پر حلاوت چوخلق خوشخویان
پیره هرجا که گشت‌زینت‌خوان — لدو انجا چو گوی سر گردان
بوندی از شرم پیره آب شده — هم جلیبی به پیچ و تاب شده
اندکی پیره خوردی ار فرهاد — نام شیرین نماندی او را یاد

قانع:- شیخ محمدمؤمن کشمیری کلامش را رتبهٔ دلپذیری‌ست.

آن ترك آل پوش سوار سمند شد — یاران حذر کنید که آتش بلند شد

قانع:- میر شیر علی از خوش فکران شهر تهته بود و مضامین لطیف موزون می‌نمود.

زباده میشود اکثر صفای دل حاصل — گواه این سخن پاك شیشهٔ حلبی‌ست

...

بر خاطر روان نرسد دست حادثات — دریا چگونه سلسله برپا شود ز موج

...

باریك تر ز موی تو یعنی میان تو — نایاب تر ز حرف تو یعنی دهان تو
هر گز نداشت شاه جهان درديارهند — تیغ ستم که غمزهٔ صاحبقران تو
قانع شنیده طرز سخن ازامید گفت — صد آفرین بخامهٔ گوهر فشان تو

قانعی خبوشانی :- قانع برسخن رانی بود.

بخم باده نمك محتسب ز خامی کرد　　باهل میکده آخر نمك حرامی کرد

قانعی قزوینی :- طبعش مائل برنگینی ست،

سرم زباده عشق بتان دگر گرم ست　　مرا خبر نه و درشهر این‌خبر گرم ست

قائم[1] :- محمدقائم لکهنوی عالم مستعد بود وبمکتب‌داری بسراوقات‌می‌نمود.

نظاره را برخ او رسیدن آسان نیست
که سوی چشمهٔ خورشید دیدن آسان نیست

شب هجران چرا غم داغ سودای تو بس باشد
انیس دل خیال سرو بالای تو بس باشد

سروی بچمن نیست ببالای تو امروز　　افتاده قیامت بسر پای تو امروز

قائمی تبریزی :- شاعر نکته سنج بود،

منکه حیران رخت با چشم گریان مانده ام
چشم چون بردارم از روی تو حیران‌مانده‌ام

قائمی مازندرانی :- از قائمان مقام نکته‌رانی‌ست.

من کیم بـا غم آشنا شدهٔ　　به بـلای تو مبتلا شدهٔ

زخم شمشیر عشق خوردهٔ تو　　کشتهٔ یك نگاه و مردهٔ تو

قبلان بیك‌ساقچی بدخشی : بقاف و باء موحده است و ناسخ «شمع‌انجمن» از سهوبیاك نکته موحده را تحتانیه‌ساخته، بالجمله وی از ایل شاملو و قورچی بادشاه ایران بود ودر عهد جهانگیری بدهلی آمده میزیست.

چنان دل برد از مردم بسحر غمزه یار ما
که نتوان یافتن صاحبدلی در روزگار ما

***

۱- قبلان قبل در ترکی چراغ - مؤلف.

۲- ساقچی درترکی شیر دوشنده و افسر شیردوشندگان-مؤلف.

زهد و ریا بیار فروشد کسی چرا　　　می از کف فرشته ننوشد کسی چرا
دزدیده همچو غنچه تبسم چه میکنی　　　گوهر بزیر پرده فروشد کسی چرا

* * *

نمیرود نگهی بی تو تا سر مژگان　　　زبال سر نکشد طائری که دلتنگ ست

. . .

یوسفی در کاروان داریم واپس میبریم　　　یک زلیخا همتی گویا درین بازار نیست؟

. . .

محتسب گر طمع باده ندارد (قبلان)　　　بر در میکده هر بار چرا میآید؟

. . .

گلزار حسن آب ز خوی تو میخورد　　　خوبی قسم بمصحف روی تو میخورد

. . .

بی‌می صفای دل نشود حاصل ای فقیه　　　من آب خضر خوردم و نان خلیل هم

رباعی

خون گشت مرا ز هجر یاران دیده　　　زین غم شده چون سیل بهاران دیده
گر دست بمن زنند میریزد اشک　　　مانند درختهای باران دیده

قبلان:- کله پز اصفهانی-شمع بزم روشن بیانی بود.

مرا از سر هوای آن لب میگون نخواهد شد
نخواهم کند دندان از لبش تا خون نخواهد شد

قبولی یزدی:- معاصر ملاجامی ست.

نام رقیب بر لب جانان من گذشت　　　واقف نشد کسیکه چه بر جان من گذشت

قدرت شاه:- قدرت الله عظیم آبادی موطن دهلی مولد ست در شهر مرشد آباد ملازم نواب دلاور جنگ ابن مظفر جنگ بود در نظم فارسی واردو مهارتی نیکو داشت.

ز فیض نم چشم گریان ما　　　بود دامن ابر دامان ما

گناهیکه‌ازخلق نا کرده ماند — قضا بسته‌آنهم بدامان ما

...

ذوق بلا کشی ها سدّ ره بلاشد — سنگ جفای طفلان‌آخر حصار باشد

قدرت:- لاله‌مشتاق رای درزمره منشیان نواب قاسم علیخان عالیجاه ناظم بنگاله منسلك‌بود، صاحب تصانیف مفیده‌است.

گر خدا رحم بر احوال غریبان میکرد — سینهٔ نرم ودل سخت نمیداد ترا

قدرتی یزدی:- در عهد اکبربادشاه بهند آمده بعزت زند گانی نمودودر اکبرآباد جادهٔ آخرت پیمود:

در بزم‌خاص بودن چون ماضرور نیست — گر دربروی مانگشایند دور نیست

ایوب نیستیم که از صبر دم زنیـم — هر گز دل شکستهٔ عاشق‌صبورنیست

قدری‌شیرزای:- همان‌ست که در «صبح گلشن» اورا از تاجران شـیراز شمرده ودر «نگارستان سخن» دوجا یك‌جا منسوب بشیراز ودگر جابدون نسبت بجای دگر ذکر کرده، واین قدری درعهد اکبربادشاه بهندوستان آمده و هنگام عود بوطن جهازش ازتخالف هوا تباه گردید.

چو شمع سوخت سرا پای من ز شعلهٔ شوق

هنوز سوز دلم را نتیجه پیدا نیست

...

چندان امان نمی دهدم بی خودی که جان

داند که چون بر آید و قربان او شود

قدسی تفرشی:- مردی نیکو نهاد بود.

شوق نگذارد کز و یکبار گی دل بر کنم

ور نه با این ناتوانی مردنم دشوار نیست

قدسی گیلانی:- حکیمی‌ست که درزمان اکبری بهندوستان رسیده‌بکمال ترفّه‌وتنعّم بسر برد.

عشق گفتیم و نهادیم درین راه قدم   گو برو بر سر دعوای محبت سر ما

قدسی:ـ محمد کبیر الله آبادی معروف بسید محمد خان خلف سیدعلی جعفر محمدی ابن البنت شاه محمد اجمل الله آبادی ست طبع بلند و فکر ارجمند داشت وقاضی اختر را باوی سلسلهٔ دوستی مستحکم بود.

تا که با نرگس مست تو مرا کار نبود   دل بیمار من دل شده بیمار نبود

...

بغارت برده از من دل پریروی جفا کاری
ستمگاری دل آزاری نگاری طرفه طراری
اگر در دل خیال تیر مژگانش نمی باشد
چرا هر دم درون سینهٔ من میخلد خاری؟
بهجرش روز من تاریکتر شد از شب یلدا
نشد آنماه یك شب روشنی بخش شب تاری

قدیم:ـ میرزا محمد یوسف دهلوی ـ عمزادهٔ میرزا قطب الدین مائل دهلوی و شاگرد محمد افضل سر خوش بود حیف که در عنفوان شباب از ین جهان حادث انتقال نمود.

یك نفس گر شاد گشتم عالمی غمناك شد
خنده ام چون برق چاك سینهٔ افلاك شد

قدیمی:ـ نوبت نواز نغمه‌سنج سخن‌ساز بود،

بی جمالش دیدهٔ روشن چه کار آید مرا
روشنی در دیده از دیدار یار آید مرا
آه از آن ساعت که ناگه در رهی پیش آیدم
مدتی باید که تادل برقرار آید مرا

قرانی مشهدی: ـ ممتاز اقران بود.

گرچه مجنون ز غم عشق دل پر خون داشت
لیك حالیکه مرا هست کجا مجنون داشت

قربان:۔ عبدالرزاق از موزون طبعان شهر بریلی بود.

بمحفلی که ز جانان سر سخن‌دارم زبان بحرف و نظر سوی انجمن دارم
ز سوز آتش هجران تنم بزیر زمین شراره‌ایست که پیچیده در کفن دارم

قربان‌علی:۔ میرزا قربان علی‌بیگ ابن میرزا عالم علی بیگ خان خلف عاشور علی بیگ خان غالب جنگ ست۔ قومش اوزبك و وطن پدر و جدش دارالخلافۀشاهجهان‌آبادووالدش مدتی به‌ملازمت‌والی دکن درشهر حیدرآباد،رحل اقامت انداخت و میرزا قربانعلی بیك در همان شهر بوجود خود دیدۀ ابوین را منوّرساخت و بسال ششم از ولادت والدش اورا بشهر دهلی وطن اصلی کشید و به کسب‌فضائل‌علمی‌وعملی مصروف گردانید،زمانی که بپانزده‌سالگی رسیدبه موزونی فطری بسخن سنجی گرائید۔ مدتی پیش حکیم محمد مؤمن خان دهلوی بر زانوی تلمذ نشست و زمانی پنجۀ ابکار افکار خود را حنای اصلاح میرزا اسدالله خان غالب دهلوی بست، سالك تخلص اختیار نمود و از همنوایان نظم اردو و فارسی قصب السبق ربود، اینك‌در شهرحیدرآبادبه ملازمت رئیس آنجا سربلندی دارد و در مرحلۀ پنجاه وهفتم از عمر قدم می گذارد. هرچندنظر بتخلصش جای‌ترجمه واراجیزوی باب سین مهمله می‌بایست لکن حال وقالش بنامه‌نگار بواسطه منشی سیدجمیل احمد جمیل سهسوانی وقتی رسید که کتاب‌تا باب شین معجمه حلّه‌طبع در بر کشید ناچاردرین موقع مندرج گردید۔ ازین اشعار پی بخوش گفتاری او توان برد.

افروختم ز آتش دل شمع آه را در سینه سوختم نفس صبحگاه را

...

زاهد ز اهل میکده پرهیز واجب ست از ما کناره گیر که آلوده‌ایم ما

...

از ما مپرس بهر خدا داستان ما دریاب ازین که تاب ندارد زبان ما

...

تا نظر کردم برویت از نگاهم خون چکید تاسخن گفتم زخویت ازلبم تبخاله ریخت

...

جهان ز تیغ جفای تو سر بسر خون‌ست بهر کجا که نهم پای تا کمر خون‌ست

...

پنهان زهمه او نظری جانب ما داشت رفتیم گر ازجای مخندید که جا داشت

...

سوی عاشق نگه مهر فزا نتوان کرد میکنی هر چه باغیار بما نتوان کرد

***

گر زنده‌ام بهجر تو ای بی وفا مرنج مردن باختیار من سخت جان نبود

...

در ببندم بشب وصل وچنان رقص کنم راه نا یافته مردم سر دیوار آیند

...

جاده پیمایان که عزم کعبهٔ دل کرده اند

رفته انداز خویش وهم در خویش منزل کرده‌اند

...

شب وصال بغفلت گذشت سالك حیف مثال عمر که در عالم شباب رود

...

ناز بر روشنی نیّر اقبال مکن تا دم صبح بود انجمن آرائی شمع

...

نشیند آتش دلها دمی کز جوش بنشینم بر افتد رسم نالیدن اگر خاموش بنشینم

✿✿✿

در گفتگوی عشق لب راز بسته‌ایم　　از دل گره گشوده بر آواز بسته‌ایم

✿ ✿ ✿

روز وصل غیر و من اندر دعا　　تا شود امروز او فردای من

✿ ✿ ✿

ای بی خبر ز رنج فراق و نشاط وصل　　دیر آمدی بسوی من و زود میروی

قربی دماوندی:- از اکثر علوم نصیبهٔ داشت و مدتی در بغداد باکتساب فضائل توجه گماشت و درعهد شاه جهان بادشاه بهندوستان ورود نمود و اکثر بلاد هند را بقدم سیاحت پیموده برکاب جهانگیر بادشاه بکشمیر رسیدو آن سرزمین را خوش کرده بقیهٔ انفاس مستعار همانجا گذرانید.

خنده بی دردیست براحوال زارعندلیب　　هیچ عاشق را الهی یار هرجائی مباد

وله رباعی

گر یك شب دیگر از تودورم بینند　　ای وای که سخت ناصبورم بینند
دیدن نتوان مـرا بنا دیدن تـو　　جز آنکه بیایند و بگـورم بینند

ایضاً

آنانکه ز یار همنشـین می پرسند　　والله ز دشمن به ازین می پرسند
من خود بشکایت از تو لب نگشایم　　اما نه زدوستان چنین مـی پرسند

قریب:- رای‌چنی‌لال‌لکهنوی‌ست. پسررای‌انوپ‌چند، برادرراجه‌دیا کشن دیوان ریاست ملك‌اود، طبعی موزون داشت.

مرا بضبط نفس کار مشـکل افتاده‌است　　چو لاله آتش خاموش دردل‌افتاده‌است
نه پای رفتن‌و نه‌جای‌ماندن‌است (قریب)　　ز آب دیده مرا پای در گل افتاداست

✿ ✿ ✿

دل چو با دوست در سخن باشد　　طرفه خلوت در انجمن باشد

✿ ✿ ✿

من جان و دل‌بغمزهٔ‌جانان فروختم　　جنس گران نگر که‌چه‌ارزان‌فروختم

قریب:ـ میرزا حبیب‌الله بیگ‌اصفهانی‌ـسخنوری نیکوتلاش بود و در سنه اربع و ثمانین از مأته ثانی عشر (۱۱۸۴) جادهٔ ناگزیر پیموده.

آه از شب تیرهٔ غم اندوز فراق فریاد ز روزگار جانسوز فراق
رحمی‌رحمی که‌بیش ازین‌نیست‌مرا تاب‌شب هجر و طاقت روز فراق

قریش کاشی:ـ از زمرهٔ علماء ظاهر بود و برندی و لوندی‌عمر بسر نمود

رین خوشدلم که یار همی گفت بارقیب این سید قریش مرا برد و آب داد

✡ ✡ ✡

توئی که رحم نداری منم که‌صبر ندارم بحیرتم که تسلی چسان شوددل زارم

قریش‌مشهدی :ـ دلش مستفیض از فیض سرمدی بود.

گرتو زصبح‌روی خودبر فگنی‌نقاب‌را کس‌نخرد بذره‌ای‌جلوهٔ‌آفتاب را
از دل و دیدهٔ سبو شعله بجام‌می چکد ساقی‌اگرزاشك‌من‌رنگ‌دهدشراب‌را

قرین:ـ سید نیاز علی لکهنوی‌ـپیشهٔ عطاری داشت و مشق سخن از میرزا فاخر مکین می‌نمود.

بر من امروز گر از دست تو ایذائی هست
خاطرم جمع از آن ست که فردائی هست

...

توان دل از طرب و عیش این جهان بر داشت
ولی دل از غم جانان نمی توان بر داشت
برای اینکه در آید بـه بزم یار قرین
چه جور ها که شب از دست پاسبان برداشت

...

بهنگام وداع آن جفا کار مرا دستی بسر دستی بدل بود

✡ ✡ ✡

تیغ در کف‌چو بخون ریختن آئی بیرون اول ازغمزدگان تو قرین برخیزد

قسمتی:- ملا محمد علی استر آبادی در هندوستان رسیده بملک دکن قیام ورزید مثنوی «وامق وعذرا» ازو یادگاست:

کاری مکن که از سر کویت سفر کنم ٭ هر جارسم زدست غمت شکوه‌سر کنم
آهی بر آرم از دل و بنیـاد حسن‌را ٭ چون خانهٔ وفای تو زیر و زبر کنـم

قصاب:- امیر بیگ اصفهانی پیشهٔ جزاری و قصابی داشت و بنظـم اشعار هم همت می گماشت.

روزی‌بشب کنم بصد اندوه سینه سوز ٭ شب را سحر کنم‌به‌امید کدام روز
نگهـم با نگهت هم می و هم میخانه ٭ گردش چشم توهم ساغروهم‌پیمانه
هم مسلمان ز توحاجت طلبد هم کافـر ٭ طاق ابروی‌تو هم کعبه‌وهم بتخانه
تو که‌هم‌شمعی‌وهم گل‌چه‌عجب‌باشدا گر ٭ که‌دهد دل‌بتوهم بلبل و هم پروانه
لعل شیرین تو هم قوت بود هم‌قـوّت ٭ خال گیرای‌توهم دام بود هم دانه
گفت(قصاب) تو دیوانه شدی یا عاشق ٭ ای‌بقربان توهم عاشق و هم دیوانه

قصیر:- امیرالله عظیم آبادی بطلب علم وارد شهر لکهنو گردیده ودرشعر وسخن شاگردی میرزا فاخر مکین گزیده :

رفتی غمت ای نگار باقیست ٭ داغ تو بیادگار بـاقیست
افسوس که دست کوشش ما ٭ ازکار گذشت و کار باقیست

قضائی:- عبدالرحیم قزوینی مردی موزون‌طبع و لطیفه گو و تازمان‌تألیف «آفتاب عالمتاب» در وطن خود زنده‌بود،

شرط عشق‌ست که بر دیده نشاند مجنون
خاك راهی که بر آن ناقهٔ لیلی گذرد

از حرم عشق سوی دیر کشد صنعان را
در خیالش چو رخ دختر ترسا گذرد

جز ببوی تو سر از خاك لحد بر نکنم
بر سر تربتم ار صد چو مسیحا گذرد

آشیان در چمن خلد نگیرد هرگز
طائری کز سر کویت بتماشا گذرد
چارهٔ درد (قضائی) ستمدیده بکن
پیش از آن لحظه که کارش ز مداوا گذرد

قطب‌شاه:— ابوالمظفر محمد قلی قطب شاه خلف الصدق ابراهیم قطب الملك ابن سلطان قلی قطب الملك ست۔ سلطان قلی بمعائنهٔ کمال توجه و موالات سلطان محمود بهمنی باغلامان خاص خودش خودرا بزمرهٔ غلامان وی داخل نمود، چون مردی زیرك و خوش تدبیر بود هنگام اختلال عظیم در سلطنت بهمنیه بتدابیر صائبه بر آن مملکت تسلط یافت و بست و چهار سال حکومت بالاستقلال راند خلف نا خلف اکبرش قطب الملك بدست غلامی پدر را بقتل رسانیده بر تخت فرمانروائی نشست و هفت سال بنظم و نسق پرداخته شنقار شد، پس برادر کوچکش ابراهیم قطب الملك اکلیل ریاست برسر گذاشت و سی و پنج سال بدارائی پرداخت بعد نهضت وی ازین جهان فرزندش همین محمد قلی قطب شاه بگاه پدر متمکن گشت و تا سی سال بحکمرانی اشتغال ورزیده قریب اواسط مائة یازدهم در گذشت و پسرش ابوالحسن تانا شاه بجایش نشست در ملك دکن شهر بهاك نگر بنا کردهٔ همین قطب‌شاه است بادشاهی موزون طبع وسخن سنج بود.

تعالی الله چه نازست این نیازم صنع یزدانرا
که در آئینهٔ روی تو دیدم صورت جان را

✿ ✿ ✿

من غم عالم ندارم عاشقی کار من ست
بادشاه کشور عشقم خدا یار من است
چون محمد قطب شه از عشق می گویم سخن
عاشقان را آرزوی طرز گفتار من است

قطب:- قطب الدین انجدانی در هرات تحصیل علم نموده و بافاده طلبهٔ فنون

مصروف بوده.

ما که در سالی نمی دبدیم ماهی را بخواب
در هری دیدیم هر سو جلوه گر صدآفتاب

قطب:- قطب‌الدین تبریزی پدر ملاجلال الدین عتیقی تبریزی‌ست واین هردو از فضلاء کرام وعلماءعظام بودند.

من ازین دیار که رخ سوی سفر میآرم ازدل و دیدهٔ خود خون جگر می‌بارم
قطب را این سخن از سوز جگر میآید بیم آنست که آتش جهد از گفتارم

قطب:- قطب‌الدین خسروشاه از اولاد مظفرشاه شیرازی بود.

چون دائره آنماه وشم میدارد گاهی بطپانچه ای خوشم میدارد
فریاد کنم بر رخم افشاندآب خاموش شوم در آتشم میدارد

قطب:- قطب‌الدین علامهٔشیرازی از مشاهیر ارباب فضل و کمال‌ودرجملهٔ علوم و فنون عدیم المثال بود، بر مفتاح وکلیات قانون و غیرهما شروح پاکیزه نوشته و در ةالتاج و تحفهٔ شاهی وی مطرح انظار محققین‌ست، خواجهٔنصیرالدین طوسی که با چنگیزخان(۱) در شیراز رسیده علامه را بجبر و عنف بشاگردی خود خواند وی برجان خود ترسیده تن برضاداد آخر ساز صحبت هم کوك شد وباهم به مطائبه وملاطفه می گذشت، روزی محقق طوسی درمحضرارباب علم گفت که اگر من درزمان حکمای یونان می‌بودم برای من‌هم لقبی مثل بطلیموس وجالینوس‌می گذاشتند، علامه جواب داد که البته شما را به بقرطوس ملقب‌میساختند، محقق‌بخندید و علامه بموزونی طبع گاهی متوجه‌انشاداشعارمیشد از کلام اوست:

بی تو تا کی جان من در تن بود زندگی بی‌دوست جان کندن بود

۱- قطب‌الدین علامه معاصرهلاکوخان بوده نه چنگیزخان، از این گذشته علامه بمراغه نزد هلاکو و خواجه نصیرالدین طوسی رفته است، و خواجه نصیر او را بجبر و زور نبرده است- آدمیت.

ای مسلمانان بگویم عشق چیست در بلا و درد خو کردن بود

قطب:- قطب‌الدین محمد برادر ملا کمال الدین قصه خوان ست بمصاحبت فرزند سلطان حسین میرزا سرفرازی داشت.

دلفگار از غم دلدار خوش ست سینه ریش از ستم یار خوش‌ست

قطب‌محی‌شیرازی:- از عارفان کامل و کاملان واصل‌ست در بلاغت نظم و سلاست نثر ادیب بی‌مثال بود ومکاتیب وی قابل دیدست ازوست:

در آن نفس که جدائی فتد میان دو یار زمین بگرید و نالد زمان بزاری زار

وداع میکنم و میرود ز دیده و دل بروی چهرهٔ زردم سرشك چون گلنار

قطبی‌جنابدی:- مردی صالح ومتقی‌ودرویش مزاج بود.

اگر صد ره روم از کوی او نادیده دیدارش

دگر ره باز میگردم که شاید بینم این‌بارش

قطعی:- سخنوری خوش فکر بود وبقطع تعلق و بی‌تکلفی‌بسر اوقات می‌نمود

رخم چو برگ خزان رنگ زعفران‌دارد بهار زندگیم روی در خزان دارد

خوش ست قطع تعلق ز همدمان(قطعی) زمانه تیغ جدائی چودر میان‌دارد

قلعدارخان:- ناظم خوش سلیقه بود. رباعی:

از خون جگر فکر بهاری کردیم در دامن خویش لاله زاری کردیم

پیش علم تیغ تو بستیم دو دست دریاب که دست بسته کاری کردیم

قلندر:- آقالطیفااصفهانی‌لطیف‌الطبع قلندر مشرب بود،

مفت از کفم ربود دلی ترك تنگ چشم

کافر بهشت صورت و مؤمن فرنگ چشم

قلندر:- میرزا قلندر کشمیری بذله سنج لطیفه گو بود.

رفتم‌از خود تا شنیدم آمدنهای ترا گریه خالی میکند دردیده‌ام‌جای ترا

☆☆☆

رخ تو کشور حسن ازخط غبار گرفت　　فضای گلشن کشمیررا بهار گرفت

✿ ✿ ✿

صورتگری چو پیکر آن ماه میکشد　　چون میرسد بکاکل او آه میکشد

✿ ✿ ✿

حسن کی در پرده پنهان ماند از منع رقیب
بوی گل را باغبان زنجیر نتوانست کرد

از حیرت دید ار تو مد هو ش نگا هم
چون جو هر آینه فر امو ش نگا هم

گر دیده ام از گردش چشم تو(قلندر)
عمریست که چون سرمه سیه پوش نگاهم

***

نزاکت بسکه‌در آغوش دارد تنگش از شوخی
شکستن بر نتابد ماهتاب رنگش از شوخی

خدا برگ گلش را از غبار خط نگهدارد
که‌میگردد بتحریك نگاهی رنگش ازشوخی

...

سرمه در چشم سیه مست کشیدی از ناز　　چشم بد دور که تسخیر صفاهان کردی

قلیج‌خان شاملو: - در فن علم نظم شهرت می‌افراشت،

چه دل چه مهر و محبت چه دوستی چه وفا
دلی که دوستی آموخت دشمن جان شد

قمر: - قمرالدین احمدخان عرف میرزا حاجی لکهنوی مخاطب بنـواب افتخار الدوله یمین الملك صولت جنك فرزند میرزا فخرالدین احمدخان معروف بمیرزا جعفر همشیره‌زاده نواب‌سرفرازالدوله‌میرزاحسن‌رضاخان بهادر بود و مدتی بتقرب و منادمت غازی الدین حیدر بادشاه ملك اودکله کوشه بآسمان میسود تا

آنکه کار نواب معتمدالدوله آغا میر بوزارت بالا گرفت و میرزا حاجی بپای حساب آمد وچارهٔ کار خود جز ترك وطن ندیده بکانپور گریخت ومدتی در آنجا بکجدار ومریز بسر برد ودر عهد محمدعلی شاه بادشاه لکهنو باز بوطن رسیده و در اواسط مائةثالث‌عشر (اواسط قرن سیزدهم) قمر عمرش بخسوف مرگ منخسف گردید شعر اردوا کثرو فارسی کمتر میگفت

بکویت هر که رفت ای‌رشك‌لیلی   دل از کف داده چون‌مجنون‌بر آمد
بگاه انتخابم قد جانان   زجمله خوش قدان موزون بر آمد
(قمر)جان و دلم آنشوخ برده   تمنای دلم اکنون بر آمد

قمری:- سراج الدین مازندرانی - اولاسراجی تخلص میکرد از شعرای عهد سلطان ابوسعید خان ست و با عبید زاکانی در مشاعره ومناظره‌طلیق‌اللسان.

خورشید رخت چون زسر کوی بر آید   فریادزن‌ومرد زهر سوی بر آید

رباعی

ای آب روان سرو بر آوردهٔ تست   وی سروچمان چمن سراپردهٔ تست
ای غنچه عروس باغ درپردهٔ تست   ای باد صبا این همه آوردهٔ تست

ولە رباعی در طلب شراب

ای در مردی چو باز و در کینه عقاب
عنقا بتهوری و طوطی بخطاب
از باده بطی فرست مر قمری را
چون چشم خروس در شبی همچوغراب

وله قطعه در طلب شراب

مخدوم زمان مهذب الدین   ای دست تو داد جود داده
همچون مه و آفتاب و دریاست   روی تو و دست‌تو گشاده
امروز به پیش بنده ماهیست   کافلاك یکی چو او نزاده
خواهم که شود میان مستی   همچون زن دشمن تو گاده

چون گاده بکام ما نگـردد الا بیکی سبـوی باده

قمی:- قاسم بیگ افشار- مردی خوش گفتار بود، هر گاه متزوج شدشب عروسی عروسش بخنجر آبدار اولا اورا قتل نمود و بعداز آن خودرا هلاك ساخت

مراست بخت زبونی که بی وفا طلب ست
نمی شود که ترا نیز بی وفا نکند

قنبر:- قنبر علیخان لکهنوی خلف غلام علیخان صفی پوری که باهتمام و انتظام نعمت خانهٔ بادشاه اود عز و امتیازداشت، شاگرد مولوی عبدالاحد رابط بود ترجمهٔ الف لیله و هفت خوان و وسیلة النجاة و صفات حیدریه و گلزاردانش از تالیفات اوست و در اواسط مائة ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) وداع جهان فانی نمود:

حاصل عمر بکف جمله خریدار تواند یوسف مصر باین گرمی بازار تو نیست
تا صبا برد ز گلزار جمالت بوئی هیچکس نیست بگلشن که هوادار تو نیست

. . .

نه تنها غمزه‌اش ما را بلای نام و ننگ آمد
که از وی شیشهٔ ناموس یك عالم بسنگ آمد

زچندین گلرخان پرنیان پوش سهی قامت
قبای نازکی بر قامت آنشوخ تنگ آمد

نگه درصلح و مژگان برسر جنگ ست هر ساعت
بملك حسن خوبان طرفه طرز صلح وجنگ آمد

. . .

این غنچه دهان سرو خرامان ز که باشد
بر خوان وفا بر زده دامان ز که باشد

گستاخ زند بوسه بر آن گردن صافی
این تکمهٔ یاقوت درخشان ز که باشد

قنبری نیشابوری:ـ شاعر شیرین مقال‌عهدبابرشاه بودمدتی درهرات‌اقامت نمود پس بمشهد مقدس انزوا گزید وهمانجادرمرقد آرمید:

ناخن زغم بسینه‌زدن پیشهٔ‌من‌ست فرهاد کوه‌عشقم‌واین‌تیشه‌من‌ست

قوام:ـ قوام‌الدین‌قزوینی معاصر شیخ محمدعلی حزین بود،

در دلم صد حرف‌وتقریرش نمیدانم که‌چیست
دیده‌ام خوابی و تعبیرش نمی دانم که‌چیست

...

تا چند بسیلی بتوان‌روی خود افروخت شمعی که فروغی ندهدچندتوان‌سوخت

قوام:ـ قوام‌الدین مازندرانی مدام مصروف سحربیانی بود.

ای صبا گل زتو باغ از تو بگو یار کجاست
از تو دانسته دو عالم در دلدار کجاست

در گلستا ن تو بلبل نفس از رشك بز د
تا که هر مرغ نداند ره گلزار کجاست

قوامی خوافی:ـ شاعریست قدیم با خوش‌فکری ندیم، رباعی:

ده گونه شکفت گل درین روزی‌بیست صد کله بباغ بست و یکروز نزیست
بر عمر ءن و حال خود و کار جه‌ان دیر آمد وزودرفت‌وخندیدو گریست

قوامی:ـ میر بدرالدین رازی که «شرف الشعرا» خطاب داشت.

بخطش رقعه ای‌دیدم نوشته که خط بندگی با آن توان داد
عتابش را نمی‌دانم چگویم ولکن پیش‌عذرش‌جان توان داد

قوسیا اصفهانی:ـ کمان پرزور نظم را بخوبی میکشید.

از زبان بی زبا نی با دها ن تنگ یار
حرف ها دارم و لکن قوت گفتار نیست

چند پوشم(قوسیا)عشق کمان ابروی خویش
راست گویم جز خدنگ او مرا دلدار نیست

قوسی تبریزی: - ازارباب علم وفضل بود. اکتساب علوم متداوله‌دراصفهان

از آقا حسین خوانساری نمود ودر زمانهٔ اکبر بادشاه بهندوستان رسیدو بمصاحبت خان اعظم ممتاز گردید

کس ندیدیم به بیدردی خورشید که هست
همه تن پنجه و چاکی بگریبانش نیست

قوسی طوسی،- پیشهٔ کمانگری داشت- ازینجاست که قوسی تخلص گذاشت،

جائیکه توئی نیست صبا را گذر آنجا　　ازمن که تواند که رساند خبر آنجا

قومی:- موزون طبعی ازمردم بنگاله بود.

موج آب گهر ازتاج شهان میگذرد　　قطره در مرتبهٔ خویش کم ازدریا نیست

قیدی کرمانی :- از سخنوران عهد شاه سلیمان صفوی ست- مردی متورّع بود ودر طهارت از کمال وسواسی که داشت نمارش اکثر بروقت ادا نمیشدوزمانی دراز باصفهان درمدرسهٔ ملاعبدالله بسر نمود وبا آنکه بتجرّد وآزاد مشربی میگذرانید قیدی تخلص بر گزید ووحشیان مضامین را بدین روش درقید نظم میکشید.

میریخت دوش خون اسیران خویش را　　طالع مدد نکرد که نوبت بما رسد

. . .

ذوق نزدیك شدن بسکه مرا دردل بود　　در ره آسایش ما بیشتر از منزل بود

***

از آن فصل خزان شد بلبل از باغ　　که نتوان دید خالی جای یاران

قیدی گونابادی:- از شاعران نامور وناظمان خوش فکرست.

تا ببزمش پا نهادم سر نمیدانم چه شد　　بیخبر گشتم زخوددیگر نمیدانم چه‌شد
دانهٔ امید ما بی حاصلان درخاك ماند　　آبیاریهای چشم تر نمی دانم چه شد
شب بیاد شمع رخسار تو دربزم‌شراب　　سوختم چندانکه خاکستر نمیدانم چه‌شد

. . .

من از راه محبت رسم گردیدن نمی دانم
بکن هر جور میخواهی که‌رنجیدن نمی‌دانم

زمن جان وز تو ناز حسن هریك ناز را صد جان
درین سودا دلیرم بخل ورزیدن نمی دانم
من آن صیدم که چون درخاك و خون افتاده برخیزم
بجز گرد سر صیاد گردیدن نمی دانم
منم(قیدی)صفت لا یعقل عشق تو در عالم
که غیر از بادهٔ عشق تو نوشیدن نمی دانم

قیدی ماوراءالنهری: نکته‌سنجی‌ست که بلباس طالب العلمی دراکبرآباد رسیده، هنگامه شاعری گرم داشت :

صومعهٔ طاعتم گوشه میخانه شد صیحه درویشیم نعره مستانه شد
قیدی بیخانمان‌سوی‌حرم‌میشتافت زد صنمی راه او جانب بت‌خانه‌شد

قیصرشاملوهروی از رفقای حسین‌خان هروی وبا ملاشکوهی جادهٔ مناظره ومطارحه می‌پیمود. رباعی:

قیصر تو اگر ستیزه خو می بودی در پیش کسان باآبرو می بودی
مردم جایت بچشم خود میدارند چون عینك اگر کج‌ودورومی‌بودی

قیصر:- مولوی سید محمد نصرت علی ابن سید محمد ناصرالدین‌ابوالمنصور شاه جهان‌آبادی صاحب طبع‌سلیم‌وذهن مستقیم و عالم باعمل‌ست و در مباحثه با علماء نصاری علم اشتهار افراشته و کتاب «نصرت الاسلام» بکمال متانت نگاشته غزلی که برای درج این تذکره فرستاده بعض اشعارش این‌ست:

خواهد اگر که مشق محبت کند کسی دل‌را هدف به تیر ملامت کند کسی
در دور چشم یار ز مستی گزیر نیست تا چند پاس مذهب وملت کند کسی
نقد مراد حاصل مزدور عشق نیست چون کوهکن‌اگرچه‌مشقت کند کسی
دل داده ام بچشم و نگاهی نمی کند با مردم زمان چه مروت کند کسی
(قیصر) گر از غم شب هجران شود فراغ یادی ز هول روز قیامت کند کسی

باب کاف تازی

کاتب:- میرعلی هروی که ناسخ نگارستان سخن باشتباه او رایزدی‌نوشته

وی از خوشنویسان عهد سلطان‌حسین میرزاست و میرعلی تبریزی خوشنویس که در عهد امیر تیمور گورکانی بود غیر این میرعلی‌هرویست.

ای گل که چنین در بغلت تنگ گرفته؟ کز خون‌دلت پیرهنت رنگ گرفته

کاتبی بدخشی:- از تلامذهٔ ملا محمد بدخشی وازملازمان سلطان‌حسین‌میرزا بود.

کسیکه او سر دستار سرو من چیند چرا ز باغ دگردستهٔ سمن چیند

کاشف:- میر کاشف علی از چودهریان قصبهٔ ساندی وپالی مضاف صوبه اود بود: برای کسب علوم عربی وفارسی مدتی در شاهجهان آباد قیام داشت و بعدعبور بر مطالب ولی زمانی در فرخ‌آباد بسر نمود، هر گاه که‌چشمانش‌از بصارت عاطل گشت دروطن خود انزوا گزید و در سنه خمسین از مائة ثالث عشر(١٢٥٠)رخت ازینجهان بیرون کشید.

شد قیامت و آن فرامش‌وعده یارم بر نگشت
وه که‌عمر رفته بر گشت و نگارم بر نگشت

...

دور ازتو نیست ما راپروای زندگانی خود بی تو زندگانی‌ای و ای زندگانی

...

بشورم در آورد درد جدائی تو ای جان شوریدگان در کجائی؟

کاشفی: - ملا کمال الدین حسین معروف بملاحسین واعظ سبزواری کاشف معقول و منقول واقف فروع و اصول مصنف «جواهر التفسیر» و «تفسیر حسینی» و «انوار سهیلی» و دیگر کتب مطبوع ومعقول‌ست.

مپرس حال دل من که در فراق توچون شد
زدست درد تو خون شد زراه دیده بیرون شد

کافر .-ملا محمد طاهر اصفهانی- بسکه‌ازغلبهٔظرافت بعض کلمات کفر ازز بانش سر برمیزد ازین وجه مردم اورا «حاجی کافر»میگفتند:

نوشتم نامه‌ای سویت نهانی که غیر از ساربانش کس نداند
میان من وتو رمزیست پنهان کسی داند که اشتر میچراند(١)

١- این مصراع در افواه مردم چنین است: چه‌داند آنکه‌اشتر میچراند- آدمیت

کافرك:ـ جلال‌الدین ابن ناصرالدین‌غزنوی ـ مردی ظریف وهزل دوست بود، درهجوشخصی گفته.

پدرش گر بنانش دست برد پسرش گر بخـوانش‌درنگرد
ببرد زود دستـهای پـدر بکنـد چست چشمهـای پسـر

کافری:ـ میرزا محمود در شاعران عصر محسود بود. رباعی:

از چهـرهٔ عاشقانه‌ام زر بارد وز چشم ترم همیشه آذر بارد
در آتش عشق توچنان بنشینم کز ابر محبتت سمـندر بارد

کافی همدانی:ـ در عهد سلطان ملکشاه کوس شاعری مینواخت.

این شوخ سوادان که دل خلق‌ستانند یا رب ز که زادند و بخوبی بکه‌مانند؟
مشکین خط و شیرین سخن وغالیه زلفند سیمین برو زرین کمزوموی مـیانند
شیرند بزور وبهنر گـر چه غـزالند پیرند بعقل وبخرد گرچـه جوانند
سروند ولکن همـه چون ماه نمـایند ماهند ولکن همه چون سرور وانـد

کام‌بخش:ـ میرزا محمد کام‌بخش لکهنوی خلف الرشید میرزا محمد سلیمان‌شکوه فرزند ارجمند شاه عالم عالی گوهر بادشاه‌دهلی‌ست ـ میرزا محمد شکوه در عهدنواب سعادت علیخان وزیرالممالك رونق‌بخش لکهنو گردید و وزیـر الممالك‌بدرجهٔ اقصی‌درتعظیم و توقیرش کوشید و برای‌مصارفش مبلغی خطیرمقرر نمودوی‌مادام الحیاة پا از آنشهر بیرون نکشید واین میرزا محمد کام بخش شاهزاده‌بسیاحت‌دکن انتهاض نمود ودر همان‌نواح جادهٔ ناگزیرپیمود، قاضی اختر را در خدمتش نیازی بود و در مشاعره ومطارحه باوی شرکت میفرمود:

وه چگویم که چسان دورهٔ دوران بگذشت
چشم گل وا نشد و فصل بهاران بگذشت
نیست بی وجه تر امروز زبان هر خـار
غالباً آبله پائی ز بیابـان بگذشت

نبض من دید چو عیسی ز سر حسرت گفت
درد این عاشق بیچاره ز درمان بگذشت

شبنم از گریه گل از خنده و بلبل ز خروش
باز ماندند بهر جا دل نالان بگذشت

(کام بخش)از مدد دیدهٔ دریا بـر دوش
بار ها از سر من موجهٔ طوفان بگذشت

کامران بیك.- مردی آزادمنش منکسرالمزاج بود و به رفاقت مرتضی‌قلی سلطان حظ زندگانی میر بود.

سخت جانان را بگرمی نرم کردن مشکل است
آب گردد آهن اما باز آهن میشود

کامل :- باباطاهر جدبیلی کامل فن سخن سرائی بود. رباعی:

این خط شکسته کز قلم روز نخست — چون سنبل تر زشاخ‌ریحان‌میرست
اعجاز ببین که در جهان استادش — از خط‌شکسته نقش‌خودساخت‌درست

وله ازمثنوی :

چنان ابر بـر خاك پیوسته است — ز دود دل آسمـان رسته است
رطوبت چنان در جگر ها نشست — که‌خون گرمی‌ازسینهٔ‌برق‌جست
چگویم که طغیان باران‌چه کرد — که شدآتش لاله در دشت سرد
رطوبت ز بس حدّتش را شکست — بط باده بر آتش می نشست

کامل:- شیخ عصمت‌الله مرادآبادی از منصبداران بادشاهی بود.

منصب حیرت آرزوی من ست — شوق آئینه دارئی‌دارم

کامل:- مولوی‌غلام کبریا متوطن‌قصبهٔ‌نوبسته که‌در حوالی بندرهوگلی واقع‌ست. علوم‌متداوله از مولوی حیدرعلی سندیلوی اکتساب نموده شیرین‌مقال‌و صاحب وجد وحال بوده و سالها بسیاحت عرب وعجم قدم فرسوده و شرف حج و زیارات حاصل فرموده و قاضی اختر که باوی ملاقات داشت در «آفتاب‌عالم‌تاب»

او را بسیار ستوده.

صبا بضبط نفس سیر کن گلستان‌را که گل‌چراغ مزارست عندلیبان را

کامل:- قوام‌الدین عبدالله شیرازی -درعهدمحمد اکبر بادشاه‌وارد هندوستان گردید و تمتع وافی برداشت.

حسن در هر جا که بینی دامن از دستش مدار
چشم بینی سرمه گرد وزلف بینی شانه باش

کامل:- منشی خدابخش متوطن قصبهٔ امیتهی حوالی شهر لکهنو از احفاد بندگی نظام‌الدین امیتهوی بود در «آفتاب عالم تاب» ست که « وی منشی سرکار نواب ناصر جنگ والی فرخ‌آباد وراقم حروف را باوی ملاقات بود مرد قابل و نیك طینت و پاك جوهر بود تخمیناً ده سال خواهد بود که از ینجهان فانی انتقال نمود »ودر«صبح گلشن» نوشته که«وی بعهدهٔ امیرالانشائی رزیدنسی فرخ‌آبادبکمال فراغ بال وترفیهٔ حال بسر میفرمود ودر سنه ست و ثلثین ومائتین و الف (۱۲۳۶) ازین سرای‌فانی بعالم جاودانی ارتحال نمود انتهی» و این بزرگ کامل‌بفاصلهٔیك میل ازامتیهی وامکنه و ابنیه‌وریاض و آبار تعمیر و ترتیب نموده که الی الان سالم و منهدم موجود است و مصداق ع آثار پدیدست صنادید عجم را- و این چند ابیات از کلام اوست:

لخت دل میچکد از دیدهٔ گریان مارا صحن گلزار بود گوشهٔدامان مارا

...

عشق عریان نگذارد من شیدائی را بر تنم قطع کند جامهٔ رسوائی را

...

بمیزان خرد صد بار سنجید یم دنیا را
سرا پا بار خاطر بود فهمید یم دنیا را
یقین است اینکه سوی غیر مایل نیستی لکن
بیا بیرون ز خلوت بد گمانی میکشد مارا

* * *

نه تنها در چمن سر و بلندم آفرین گوید
قدا و هر که بیند بر پسندم آفرین گوید

...

بچشم یك مژه نگذاشت اشك بی قرار من
نیستا نی بغارت داد طفل نی سوار من

کامل :- میرزا احمدبیگ خان‌اصفهانی- والدش میرزا فضل با خودش بهند آورد و بیاری طالع کامل بحضور عالمگیر بادشاه رسیده بشرف تقرب ورتبهٔ امیری و خطاب خانی مشرف گردید و درسنه ثنتین و ثمانین و الف (۱۰۸۲) در تهانیسر که منصب قلعه‌داری آنجاداشت بعالم جاودانی شتافت.

اگر تنگ ست جا بر اهل شهر از نالهٔزارم
کسی نگرفته است ازدست من دامان صحرارا

...

عم ز هر دل سفری شد سوی من می آید
چون غریبی که ز غر بت بوطن می آید

کامله بیگم :- از نسوان موزون طبع سخن سرابود این‌رباعی‌درمرثیه شیخ فیضی فیاضی ازوست:

فیضی مخور این غم که دلت تنگی کرد — با پای امید عمر تو لنگی کرد
میخواست که مرغ روح بیندرخ‌دوست — زین‌واسطه ازقفس‌شب‌آهنگی کرد

کامی قمی :- در عین جوانی در هندوستان رسید و کامران شـده بوطن باز گردید.

همه تن خون شوم ز دیده چکم — گر بدانم که گریه‌رااثرست

کامی :- میر علاءالدوله خلف میریحیی قزوینی دستگاهی در علوم داشت‌و در علم تاریخ نظیر خود نداشت و پدرش میریحیی تاریخ سریر آرائی شاه‌اسمعیل ماضی صفوی «مذهب ناحق» گفته وقتیکه شاه خبریافت اورا گرفتار نموده‌ازآن

تاریخ استفسار نمود، میر عرضه داد که تاریخ بزبان عربی «مذهبنا حـق» گفته‌ام عوام بطریق مزاح آن‌را فارسی خوانده مرا بدنام کردند. شاه بدین تاویل او را رها نمود، هر گاه که بعد شاه اسمعیل شاه طهماسب دیهیم سلطنت ایران بر سر نهاد بجرم تسنن دست بقتل خاندان‌میرو نهب اموال آنها گشاد ومیرعلاءالدوله با برادر بزرگ خود میرعبداللطیف ازآن مهلکه بیرون جست و شتابان بدهـلی آمده در محل امن نشست' و منظور نظر التفات شاهانه گشت و در سنه ثنتین و ثمانین و تسعمائه (۹۸۲)در گذشت، و بجوار مزار سید حسین خنگ‌سو ار از تن خاکی مغاك گور انباشت و تذکرهٔ « نفائس المآثر » در ذکر سخنوران معاصر یاد گار گذاشت.

بس دل شکسته ایم ز نامهربانیت بر ما ترحمی ز طفیل‌جوانیت

هر پرسشت نشانهٔ صد دشمنی بود کس مبتلا مباد بلطف زبانیت

. . .

نازم آن چشم بلا انگیز را کز نگاهی‌صد قیامت میکند

کردی وداع و جای تو درچشم تر هنوز رفتی وصورت تو نرفت از نظر هنوز

از بسکه در نظارهٔ آن شست نازکم تیرت زدل گذشت وندارم خبر هنوز

صد خار غم ز تربت (کامی) دمیده است دارد هزار خار دگر در جگر هنوز

وله رباعی

خوار آنکه ز کوی خود برونش کردی زار آنکه بدست غم زبونش کردی

دائم بدرت کشان کشان مـی آرد آندل که هزار بار خونش کردی

کاهی: ـ دوست‌محمدمتوطن کوشوان که‌قریه‌ایست درنواح‌هرات بپیشهٔصحافی زند گانی‌می‌نمود.

تا چند بحسرت در و دیوار تو بینم از خانه برون آی که دیدار تو بینم

بخرام که از هرطرفی سروقدان‌را حیران شدهٔ قامت و رفتار تو بینم

***

حریفان جمله‌مرغ نامه‌بردارند یاقاصد　　منم کز بیکسی مکتوب‌خود بر بادمی بندم

کبیر:- محمد کبیرخان از سخنوران شهر رامپور افغانان بود وباقاضی‌اختر مراسلت داشت.

آه چسان طلب کنم بوس رخ چو ماه‌را　　ریخته‌سرمه در گلو خط‌تو بوسه‌خواه‌را
راه نشین‌خویش‌راره‌ندهی‌چوسوی‌خویش　　بهر چه کرده‌ای ببر جامهٔ راه راه را
از دقت چسان بود راه سلامت دلم　　ساخته آب زیر کاه خط‌تو آب‌چاه را

...

بتی که‌روی وی از مصحفی نشان دارد　　زدود خط سیه سورهٔ دخان دارد
ستاره میشمرد در خیال او همه شب　　کسیکه در نظر آن روی‌زرفشان‌دارد
بوصف قد بلندش ز فیض خامهٔ من　　زمین پست سخن حکم آسمان دارد
زبخل مفت نداد آنکه هیچگه دشنام　　(کبیر) ازوهوس بوس‌رایگان دارد!

...

چه گرمی داشت از سوز درون حلقوم‌نخجیرش
که شد بی آب در هنگام ذبح از تاب شمشیرش
شکسته میشود دیوانه دل چون خط دیوانی
بیاد آرد چو نستعلیق گوئیهای تقریرش
دلم چون تیر شد در قبضهٔ شست کمانداری
که بر چشم پری چشمك زند ازناز رهگیرش
(کبیر) بینوا از گرسنه چشمی بجان آید
کن ازسنبوسهٔ بوس لبی یکدم نمك گیرش

...

بعالم آنقدر ها کرد بدمستیش مشهورش
که نرگس شد بدورش کاسه‌لیس‌چشم‌مخمورش

بسنگ سرمه‌سازد از چه تیز آن تیغ مژگانرا
اگر قتل (کبیر) بیگناهی نیست منظورش

کتابی بلخی:- شاعر نازك خیال ملازم عبدالعزیزخان حاکم بخاراست.

جذبهٔ شوقم که جا در بزم نازم داده‌اند — پیر عشقم مسلك ناز و نیازم داده‌اند
ریزهٔ الماس دردم همزبان با تیغ عشق — عمرها در بوتهٔ جوهر گدازم داده‌اند

کجج تبریزی:- مردی آزاد و درویش مزاج بود سلطان حسین میرزا و پسرش سلطان اویس اورا شیخ‌الاسلام تبریز کرده‌بودند.

ما در غمت بشادی جان باز ننگریم — در عشق تو بهر دو جهان باز ننگریم
چون‌شدیقین‌ما که‌توئی‌اصل‌هر گمان — در پردهٔ یقین بگمان باز ننگریم
اسرارتوز کون‌ومکان‌چون‌منزه‌است — ما تا ابد بکون و مکان باز ننگریم

کرام:- میرزا عبداللطیف بخاری‌ازشعراء کرام‌سرکارعبدالعزیز خان بود.

صبح در پرده ظلمت زسیه‌کاری تست — ورق شام سواد خط بیزاری تست

...

ز آفتاب رخت لاله‌زار شد عالم — ز سایهٔ خط سبزت بهار شد عالم

کرامت:- شیخ کرامت علی ساکن نظام‌آباد که قصبه‌ایست درحوالی‌اعظم گره- وی بوکالت‌راجهٔ‌بنارس اختصاص داشت‌ودر اواسط مائهٔ سیزدهم بعین‌جوانی دنیای فانی را گذاشت.

گرمی خوی تو یاد آرم و از بستر گرم — چون‌سپند ازسر آتش بفغان بر خیزم

کرامت:- مولوی کرامت‌علیخان‌جونپوری- وطنش قصبهٔ کجگانون‌متصل جونپورست،قاضی اخترا اگرچه باو ملاقات نبود مگر بسیارش ستوده‘

زلف سیاهت برمه رویت تیره شب‌ست و آتش موسی
جامهٔ صبرم در کف عشقت‌دامن یوسف‌دست‌زلیخا

کرامت:- نواب کرامت‌خان شاهجهانپوری از احفاد حافظ رحمت خان شهید و معاصران قاضی اخترست.

ای زحسن تو چه زد جوش بهاران هر سو   میزند خنده بگل خار بیابان‌هر سو

گرم شاه‌خوانساری:- درویش مشرب صوفی مذهب بود.

شب غم ماه من در دل نبودی   کجا بودی که در منزل نبودی؟

کرم:- کرم علی بیگ‌دهلوی-موزون طبعی از معززان عهد دولت بهادر شاه بادشاه خلف عالمگیر بادشاه‌است.

نرفته لا بزبان مبارکش هرگز   مگر باشهد ان لا اله الاالله

و این ترجمه بیتی از قصیدهٔ عربی‌فرزدق‌ست که در مدح امام‌زین‌العابدین علیه‌السلام گفته:

ما قال لاقط الا فی تشهده   لولا التشهد لم یسمع‌لاه

کرمی:- در بعض تذکره او را در حرف کاف فارسی آورده مولدش یزدجرد و مدت عمر در کاشان بسر نمود، برنظم قدرتی داشت که جواب خمسهٔ‌نظامی نگاشت اشعارش درشمار پنجاه هزاراست.

شب چو روم بکوی او روز ز بیم مدعی   همچو فلك نهان کنم آبله های پای را

...

دل دمی دور نگردد ز محیط غم تو   کشتی اهل محبت بخطر مشتاق ست

...

چراغی می‌برم در خاك از داغت پس از مردن
که بزم کشتگان عشق را بی نور نگذارم

وله رباعی

دل بی تو بصحرای جنون میگرید   وز ابربهارهم‌فزون می گرید
بی‌رحم چنان شدی که شمشیر ستم   برفرق شهیدان‌توخون‌میگرید

کریمی پیشاوری:- معاصر قاضی اختر بود.

نازنین سرو خرامان کسی می آید   مرهم سینهٔ سوزان کسی می آید
جامهٔ ناز ببر کرده‌چو گل‌خرم‌و شاد   از پی چاك گریبان کسی می آید

ای کریمی‌مکن ازدرد وغمش ناله‌وآه منتظر باش که‌دربان کسی می‌آید

کریمی‌خوافی:- از فن عروض و قوافی حظی وافی داشت،

شاید چو لاله صاحب‌داغ دلی شویم بیهوده جا بگوشهٔ صحرا نکرده‌ایم

کسوتی‌یزدی: - در عهد شاه عباس ماضی بشاعری نام بر آورده زمانیکه شاه برآشفته بتخریب‌شعراء کمربست، کسوتی جسارت بکار برده این دو شعر بپادشاه نوشت، شاه بخواندن‌آن از خرابی آنجماعه در گذشت.

شاها ز خانه از پی آزار شاعران بیرون میـا که شهرهٔ ایام میشوی

ما هجو میکنیم توایذا چه‌فائده ما کشته میشویم وتو بد نام میشوی

کشته:- میرزا محمد‌علیخان عظیم‌آبادی زکی الطبع و بلند اندیشه و مرد تجارت پیشهٔ بود و تا تألیف «آفتاب عالمتاب» بعمر پنجاه سال در قید حیات بود.

نزاکت از خرام آن بت طناز می ریزد
ز هر یك جلوهٔ او تا قیامت ناز می ریزد
بهنگام سخن گفتن بیا بنگر چسان زاهد
باحیای شهید غمزه اش اعجاز می ریزد

...

میشود رنگین ز خون غنچه دامان نسیم
چون نگیرد نـالهٔ بلبل گریبا ن نسیم

کشفی:- میرمحمد صالح دهلوی فرزند میرعبدالله وصفی بود-درخوشنویسی ید طولی داشت. مدتی بفقر وفلاکت مبتلا بود زمانیکه منظور نظر التفات شاهجهان بادشاه گردید برتبهٔ امارت رسید، روزی شاه از سنین عمرش پرسیدجواب داد که پنجسال‌ست، شاه گفت‌چگونه؟ جواب داد که عمر همانست که در خدمت حضـور گذرد دگرهیچ، بادشاه‌را این لطیفه‌اش خوش‌آمددر منزلتش افزود ووی‌تصانیف لطیف دارد از آنجمله «مناقب مرتضوی» ست.

روانه کردن مکتوب خود موافق عرف ست

خلاف عرف کنم جان بجای نامه فرستم

کلامی اصفهانی:- برادر ملاسلامی ست - واین‌هردو در بخل و طمع و حرص و خست شهرهٔ آفاق بودند. خواجهٔ محمدشریف هجری درحق اینها گفته:

دو چیزست بدترزتیر حرامی　　سلام کلامی کلام سلامی

و کلامی در خوبی نظم بر سلامی تفوق داشت از کلام اوست:

دوش درآئینه‌عکس روی خود انداختم　　داشت با روی تودعوی زردرویش‌ساختم

کلامی:- افضل خان‌دکنی- که در اصل از مردم لار و در ملك دکن از امراء عالی وقاربود، ناسخ«نگارستان سخن» از غلطی میمش را بصورت‌همزه‌نوشته و کلامی ملاصدرالدین لاری که در «نگارستان سخن» نگارش یافته غالباً همین کلامی افضل خان‌ست که در علم تفسیر و کلام استعدادتام‌داشت، در دهلی رسیده از حضور اکبربادشاه افضل خان خطاب یافت، زمانی در مناظره بامخدوم الملك ملاعبدالله سلطان پوری خجلت و ملال برداشته از دهلی بدکن رفت و همانجا در سنه سبع وسبعین و تسعمائه (۹۷۷) زبان از کلام بسته بمحلهٔ خاموشان جا گرفت درنظم سخن لالی خوش کلامی می سفت:

قد تو سایه بیفگند وقت جلوهٔ ناز　　که سرو ناز بپایت نهاد روی نیاز

کلامی خوافی:- شیرین کلامی‌راباوی‌نسبت اضافی ست .

هر گه که‌یاد آن قد و رفتار کرده‌ام　　در پای سرو گریهٔ بسیار کرده‌ام

کلامی مروی:- این چیستان انگشتری از کلامش مرویست.

چیست آن پیکر خمیده چو نون　　روز و شب با الف شده مقرون
جوهر صالح مصالح ملك　　ناقه وار آمده ز سنگ برون
سنگ در بر گرفته چون فرهاد　　خم گرفته چو قامت مجنون
گر کشف نیست سنگ پشت چراست　　ور نه ماراست‌حلقه‌چون‌شده چون
حامی ملکت سلیمان ست　　حافظ گنج خانهٔ قارون

زیب انگشت کیقباد فتاد — زینت دست شاه آفریدون
چون باینجا رسید گویم چیست — خاتم خاص فرّخ خاتون

کلامی:ـ مصلح‌الدین لاری از رفقای میرزا حسین ارغون حاکم تهتهه بود همچنین ست در «آفتاب عالمتاب» و در «نگارستان سخن» نامش مولانا صدر الدین نگاشته و در «صبح گلشن» باتباع «نشتر عشق» تخلص همین مصلح‌الدین کامل شیرازی نوشته

مدار گرمی بازار تا بغمزهٔ تست
دمیکه چشم تو خفت ست بخت ما خفت ست
چه سبزهٔ ایست کز آن روی آتشین بر خاست
که دیده سبزه که از آتش اینچنین برخاست

کلبی بیك افشار:ـ از مردم باوقار بود.

مه جمال ترا بی حجاب نتوان دید — که بی‌حمایت تو آفتاب نتوان دید

کلبی بیك:ـ ذوالقدر در فن تیراندازی قادر انداز بود بدور جهانگیری در دهلی آمده کامیاب گردیده. رباعی:

من کیستم از قید دو عالم فردی — عنقا منشی بلند همت مردی
شوریدهٔ خود سری نمایان کفری — لبریز محبتی سرا پا دردی

کلبی:ـ کلب علی تبریزی ازارباب‌علم بود و در عهد اکبری بهندوارد گردید

لطفت بزعم مدعیان بود غالباً — کامروز التفات تو دردل اثر نداشت

رباعی

افسوس که ماه رمضان آمد ورفت — وان توبه ده پیر و جوان آمد و رفت
از بهر صلاح کار ما آمده بود — از دست فساد ما بجان آمد و رفت

کلبی:ـ کلب علی شیرازی خامه‌اش در جادو طرازی ست.

خواهم که بر آن سینه نهم سینهٔ خودرا — تا دل بتو گوید غم دیرینهٔ خود را

کلبك:ـ بذله‌سنج ظریف‌الطبع بود.

رقیب‌از دشمنی گر تهمتی بست از زبان من
از و باور مکن جانان که دارد قصد جان‌من

کلیم:ــ تخلص نونهال بوستان سیادت نورس گلستان سعادت مولوی نور الحسن خان المکنی بابی الخیر مهین پور سراپا نور عالیجناب نواب امیرالملک والاجاه مولانا سید محمد صدیق حسن خان صاحب بهادر خلف الصدق مولوی سید اولاد حسن قنوجی فرزند ارجمند نواب سید اولاد علیخان بهادر انور جنگ ست ولادت باسعادت وی بست و یکم رجب سنه هزار ودو صد وهفتاد وهشت ازهجرت و « نظیرالحسن » نام تاریخی آن روشنگر آئینهٔ نام و ننگ‌ست.ـ حضرت واهب العطایا استعداد هر گونه علم و فن در ذات و الاصفاتش ودیعت فرموده و قابلیت انواع فضائل نوع انسانی در جوهر دلش مرتکز نموده. در اندك مدت بهره وافی و نصیبهٔ کافی از علوم معقول و منقول برداشته و در بذل جهد بتحصیل کمالات صوری و معنوی دقیقهٔفرو نگذاشته؛ درین زمان از جمله فنون توجه سوی‌تبحّر در علوم تفسیر و حدیث افضل اشغال میشمارد و احیاناً که بموزونی طبع جودت‌بنظم مینماید، درآن با افتخار الشعراء حافظ خان محمدخان شهیر مشاورت دارد اولا به تخلص«نور»منّورمقاطع بود اکنون طور سخنوری را به کلیم روشنی سواد افزود نگاربند تذکرهٔ «نگارستان سخن» هموست و کتاب «النهج المقبول من شرائع الرسول» در فقه حدیث طرز مقبول اوست، ترجمهٔ حافل او را « شمع انجمن » و « نگارستان سخن» و «صبح گلشن» کافل‌ست، نامه‌نگار که بایماء واجب‌الانقیادش این نقش دلفریب برانگیخته و به نگارستانش آب و رنگی تازه ریخته اشعار بترجمهٔ مختصرش درینمقام واجب دید و اشعاری چند از کلام لطافت‌لزامش برای ثبت درینجا چید.

بسرت هوا ز کنار او بدلت هوس ز وصال او
نفسی بدل نگهی فکن دمکی نشین بخیال‌او

قدمی گشادهٔ گر بدین بنگاه ژرف ترك ببین
که‌طرب‌نشیمن آگهی‌همگی‌ست وقف‌جمال‌او
بدو دست هست گهرفشان و منم بحیرت دلستان
نظری بغرب و جنوب او نگهی بشرق وشمال‌او
منم ودلی‌همه‌دیده‌ای‌همه‌دیده‌زخم رسیده‌ای
زنگاه بازی‌دیده‌ای که‌ندیده دیده جلال او
ز کجاست نیر وبال ما که‌شویم‌پرزن وپر گشا
بهوای عالم جستجو همه می پریم ببال او
بوصال رنج فراق تو بفراق رنج وصال تو
ز دل شکسته بحیرتم نشکسته رنگ‌ملال‌او
دلکی زجوشش عشق پرهمه وقف شورش‌زوداثر
پر کی بزن بودت اگر بطوافگاه جمال او
بره خیال نشسته‌ام دل خود بفضل تو بسته ام
زده‌ام‌بیادتو باده‌ای که تلاش تست زلال او
تو کلیم نیك سروده‌ای‌دل مازجای‌ربوده‌ای
بشگرف سنجی بیدل و بخجستگی مقال او

کمال:۔ کمال‌الدین تاشکندی از زمرهٔ صوفیهٔ پاکبازست و مثنوی شمع و پروانه او خیلی دلگداز،

مرغان چمن بهر صباحی　　　خوانند ترا باصطلاحی

کمال: ۔ کمال‌الدین حسین خوارزمی در« نشتر عشق» و «صبح گلشن» کمال الدین حسین قاشی منسوب بقاش و در «شمع انجمن» کمال‌الدین حسین فانی نگاشته و ظاهراً این همه تحریف ناسخان است که در «آفتاب عالم تاب » مینویسد مولدش قصبهٔ قسا از توابع گرم سیرت ست ازینجهت گروهی اوراقسائی و بوجه نشو و نما در خوارزم اکثری خوارزمی نوشته‌اند،ووی از قضات آن دیار

و فضلاء نامدار بود و در سنه ثلثو خمسين و تسعمائه (۹۵۳)از جهان‌فانی‌ارتحال نمود شرح شواهد مغنی‌اللبيب و شواهد مطول و حاشيه تجريد و شرح مطالع‌مؤلفهٔ او ميان‌علماء متداول‌ست.

بكش بسوز كه عاشق شدن سزاش اينست
كسيكه دل بتو ظالم دهد جزاش اينست

...

ياقوت آبدار لبت قوت جان دهد لب تشنه‌را بچشمهٔ‌حيوان‌نشان‌دهد

كمال:- كمال الدين زنجانی از مداحان خواجه شمس الدين‌و خواجـه نصيرالدين بود.

گر پرتو جمال تو افتد در آينه دل نقش‌جان معائنه بيندهـر آينه

كمال: - كمال‌الدين سنجری كلامش از عيوب بری‌است.

خاصيت درد دل ما خواب هلاك ست آن به كه كسی‌نشنود افسانهٔ ما را
ی خيل بلا دور شويد ازسر راهش شايد كه به بيند ره كـاشانهٔ ما را

كمال:- قصه خوان كمال الدين‌حسين‌شيرازی- خلف ميرزا غياث الدين محمد شيرازی- در حكمت و شاعری‌لوای شهرت ميافراشت و در عهد سلطان‌ابراهيم توجه بشاعری گماشت و در بعض مقاطع‌بجای تخلص ابن غياث‌ميآورد، گويندر چارسوی شيراز مفرشی گسترده نشستی و بعد انشاد مديح ائمه اطهار بغزلـهای خود مردم را محظوظ كردی و در آن ضمن ادويه فروختی و قيمتش را وجه كفاف‌ساختی.

صرف راه تو چه سازم كه به از جان باشد
جان همان به كه نثار ره جانان باشد

گفتمش ا ز ره عشق تو پر يشا نم گفت
هر كه عاشق بود البته پـريشان با شد

وله‌ازقصیده

معشوق من که رشك مه و غیرت خورست
جانش فدا کنم که درین پایه در خورست
در چابکی چو عقل مجرّد مقدس ست
وز نازکی چو روح معلّی مطهر ست

کمال گیلانی: ـ درنگارستان سخن‌نامش کمال الدین محمد بن غیاث‌الدین محمد شیرازی مسطورست باآنکه کمال شیرازی دیگر و کمال گیلانی دیگرست و همین شعر گیلانی بنامش آورده.

بر لب بام از فغان من‌بناکام آمدی بر اب آمد جان‌من‌تابرلب‌بام‌آمدی

کمالی سبزواری:ـ در عهد شاه عباس ماضی بشاعری نام بر آورده‌وشاه نامه عباسی برشته نظم کشیده مگر از نامساعدت بخت بحضوربادشاه نرسیده. ودر سنه عشرین و الف(۱۰۲۰)ازینجهان سفری گردیده و در«نگارستان»سخن‌ازتصرف ناسخ کمال بدون یاءمرقوم شده از کلام اوست:

ناله ام برد از دلش اندیشهٔبیداد را آه از آن صیدیکه‌رحم‌آیدبروصیادرا

...

زچاك سینه نمودیم دل بآن سگ کوی تمام عمر همین بود خودنمائی‌ما

...

از دل غیر کجا نالهٔ حسرت خیزد
این گیاهی ست که از دشت محبت خیزد
دل به نیرنگ و فسون‌از همه کس نتوان برد
دوستی کن که محبت ز محبت خیزد

...

ندانم تا کدامین دل بیغما برده بود امشب
سپاه فتنه با آن چشم خواب آلود میگردد

...

مرا ز حال دل ای همنشین چه می پرسی
همان کمالی محزون دردمند توام

...

شوق‌از تغافلهای من‌شوخی‌ز‌استغنای‌او
رنجیده‌خاطرها بهم اما تراوش‌میکند

کمگو کشمیری: در«شمع‌انجمن» و«ید بیضا»و«نشتر عشق» نامش حافظ عبدالرحیم و در«آفتاب‌عالمتاب» عبدالکریم مرقوم‌ست ـ آشنای علوم متداوله بودو مشق سخن بخدمت محمد افضل سرخوش می نمود و در دکن باردوی عالمگیر بادشاه رفت و همانجا در اواخر مائة حادی عشر (اواخر قرن یازدهم) رخت به سوی دار بقابست.

بزنجیری که‌عشق انداخت در‌پای من‌ای قمری
فتاد آخر ترا هم حلقه‌ای در گردن ای‌قمری

مگر سرو مرا دیدی که از دیوانگی بر تن
ز بال و پر ترا صد پاره شد پیراهن ای‌قمری

کمگو : ـ محمد خیر الزمان خان لائق جنگ لکهنوی ابن العم مفتی غلام حضرت لکهنوی مفتی گنجی‌بود، و بفضائل حمیده و شمائل پسندیده‌اتصاف‌داشت

که حنا بست دست یار مرا
که ز کف برد اختیار مرا

...

بتکلیفت نیم راضی که هر دم در برم باشی
همیخواهم که وقت جان سپردن بر سرم باشی

وله رباعی

کمگو بشنو که غمگساران رفتند
دشمن ماندند و دوستداران رفتند
چون بلبل گلزار بآواز هزار
بر باد چو بوی گل هزاران رفتند

کنیز: ـ فاطمه والدهٔ شاه سلیمان کابلی بود که این شعر خودش نقش نگین نمود:

سزد که‌فخر برد آسمان بدورانم — کنیز فاطمه و مادر سلیمانم

کوثری خوانساری:- ریاحین کلامش از زلال کوثر آبیاری‌ست.

هر گز نشد مقید مهر و وفا دلت — غیر از جفا و جور ندانی خوشا دلت

کوچك: - حکیم رحمت‌الله کشمیری از فن نظم بخوبی آگاه بود.

تیر جور تواش نرفت از دل — عمر(کوچك)بدین و تیره گذشت

کوکب:- منشی غلام حسین خان لکهنوی خلف سعادت‌یارخان - از تلامذهٔ قاضی محمّد‌صـادق خان‌اختر بودودرصرف و نحو و منطق و موسیقی استعدادی‌داشت و اوقات بنو کری میگذرانید و در سنه ستین از مائة ثالث عشر (۱۲۶۰) بمـرض هیضهٔ وبائی کوکب حیاتش‌بهبوط ممات مائل گردید.

پرد گر طائر ادراك سر تا سر جهانی را
ببال سعی نتو ان یا فتن عنقا نشا نی را

دل پر داغ ما را سوختی از شعلهٔ هجران
چرا آتش زدی ای شوخ رنگین گلستانی را

...

بی تو بر شعلهٔ گرم تب و تابی که مراست
که زند آب بجز چشم پر آبی که مر است

دیده در خو اب بپا ی تو شبی مالیدم
نرسد دولت بیدار بخوابی که مر است

بی خودم ساخته کوکب نگه مست کسی
فارغ از رنج خمار ست شرا بی که مرا ست

...

رندان که قدم در ره میخانه گذارند — در هر قدمی سجدهٔ مستانه گذارند

...

جان دشمن تن گشت و تنم دشمن جان شد
چیزیکه تو میخواستی ای عشق همان شد

اکنون تو و اغیار ستم پیشه که کوکب
با چشم تر امشب ز جهان گذران شد

***

دم مرگ ست رحمی کن بحالم دلستان من
دم دیگر نخواهی دید در عالم نشان من

فدایش جان من کانشوخ پرسید از پس مردن
کجا شد کوکب آزرده دل بیخانمان من

کوکبی مروزی:- از سخنوران خوش فکر بود این چیستان ماهی از وست:

چیست آن کوهمیرود پنهان　　خوشهٔ سیم را ببسته میان
تانهان ست جان او بر جای　　چونکه پیدا شود بی جان

کوهساری طبری:- در زمان آل سلجوق بزم مشاعره می آراست. رباعی:

نی روز وصال را ز تو خرمئی　　نی تیره‌شب‌هجر ترا بی‌غمئی
نی بر گره‌وعدهٔ‌تومحکمئی　　کس‌مثل‌تو بی‌وفا ندید آدمئی

کیفی شیرازی:- جز این شعر مذمت شهر لار شعری دیگر از وی یافته نشد

مشتی‌زخاك لار بدریا گر افگنی　　از حکه ماهیان‌همه کون‌در هوا کنند

کیکاوس عنصر المعالی:- خلف قابوس شمس الدین المعالی استرآبادی(۱) از ملوك‌محمود الخصال‌مستجمع اوصاف کمال بوددر تعظیم وتکریم افاضل واعاظم دقیقهٔ نامرعی نمیگذاشت، کتابی در علم اخلاق برای فرزند خود نگاشت که همه‌اش پند دلپسند توان پنداشت، در آن کتاب گفته- ای فرزند زبان را بخوب گفتن آموخته کن- و در بلا بهیچکس اندرزمنمای- و بغم مردم شادی مکن- وازمردلائق

(۱) نسب صحیح مؤلف « قابوسنامه » چنین است : امیر عنصر المعالی کیکاوس بن اسکندر بن قابوس بن وشمگیر بن زیار - آدمیت

نکوئی دریغ مدار- و بدی بهیچکس میاموز که بدتر از بد کردن ست - واز بیخردی اگر نام و نان بدست آید بیخرد باش- و بی آزرم و بی‌شرم مباش‌واگر خواهی که برتر از دیگران باشی فراخ سفره باش و اگر خواهی که قدر توبر جا باشد قدر دیگران بشناس - و از منظوماتش‌این‌رباعی‌ست،

تا دور شدی شد ستم ای روی چو ماه   اندیشه فزون صبر کم وحال تباه
تن‌چون‌نی‌وبر چونیل ورخسارچوکاه   انگشت بلب گوش بدر چشم براه

باب کاف عجمی

گرامی:- میرعبدالرحمن وزارت خان دهلوی پسر امانت خان عالمگیری بود و در سنه رابع و عشرین از مائة ثانی عشر (۱۱۲٤) ازین عالم‌فانی‌رحلت‌نمود

فصل گل آمد و من توبهٔ بیجا کردم   چه ستم بر قدح و جور بمینا کردم
با رفیقان‌زخود رفته سفردست نداد   سیر صحرای جنون‌حیف که‌تنها کردم

گردهاری‌پرشاد:- منشی راجه گردهاری پرشاد خلف‌الصدق راهی نرهز پرشاد سررشته‌دار استیفای تحاویل خان‌سامانی سرکار، نظام از مشاهیر شهر حیدر آباد دکن ست و بسرفرازی عهدهٔ سررشته‌داری فوج با قاعدهٔ متعلق دیوانی آن ممتاز، درامثال‌واقران وطن طبع لطیفش مائل جوهرشناسی سخن و ارباب سخن‌و ذهن شریفش موشکاف نکات هر گونه علم‌وفن، موزونی را بـامزاج‌فقر امتزاجش اتحاد جانی و شیرینی را با زبان تصوف بیانش پیوند روحانی » درزمین اشعار فصاحت شعار دانه‌های لآلی آبدار میکارد ودر مقاطع نظم فارسی از غزل ومثنوی «باقی»تخلص میآرد هرچنداندراجش درباب باء موحده میشایست و ایراد تخلص وی همانجامیبایست، لکن ترجمه و کلامش بنامه‌پرداز وقتی رسید که به‌تردستی بواب مطبع ان دربروی پس ماند گان فراز گردید ناچار بلحاظ نام نامیش بصدر این انجمنش جا دادم و بنگارش حال و مقالش منت تکثیر سواد بباب کاف فارسی نهادم.

عالم کشف عالم آب است ذکر من ذکر بادهٔ ناب‌ست

...

افسر فرق افسران جهان زیر نعلین پای درویش ست
بی ستون نیست بر زمین برپا رکن گردون عصای درویش ست
عرصهٔ شش جهت باین وسعت صحن دولتسرای درویش ست

...

جوش هستی تمام جوش فناست شور عالم همه‌خروش فناست

...

جام یاقوت روانـم داده ای ساقیـا قوت روانم داده ای
آرزوی قصر جنت چون کنم زیر بام خود مکانم داده ای
هست زاحسانت سبکدوشی محال ساقیا رطل گرانم داده ای

...

دل‌مصفا کن و تماشا بین که خود آئینه دار خویشتنی
شش جهت یکجهت شود باقی یکدمی گردوچار خویشتنی

رباعی

جز نقص بهیچ مایهٔ بهبودی نیست سودا چکنم غیر زیان سودی نیست
باز آر دل‌خوبش که بازار جهـان خواب‌ست وخیال‌واین‌دورا بودی‌نیست

...

(باقی) نه من و نه تو بمانی باقی جز ذات خدا هیچ ندانی باقی
زین هستی و نیستی‌تحیّر دارم باقی فانی ست عین فانی باقی

گلخنی تفرشی:ـ همشیره زاده شهیدی قمی ست و ناسخ «شمع انجمن» او را گلخن بدون یای نسبت‌نوشته، ووی از ارباب علم و فضل بود و عمر برندی‌و هزل و مزاح میگذرانیدو با شاه و گدا و اغنیا و فقرا گفتگو بخوش‌طبعی کردی وکسی ازمزاحش آزرده نشدی، روزی سلطان حسین میرزا بعروض مرضی بر تخت

روان سواره میرفت، گلخنی نمودار شد سلطان براه التفات پرسید چه حال داری گفت الحمدلله که بدوپای روان سیر جهان میکنم و زمانیکه سلطان حسین میرزا در عالم مستی محمد مؤمن میرزا را قتل کرد و ازین فعل وضیع و شریف‌ازوی‌متنفر شدند گلخنی سلطان را هجو کرد و به بیم مکافات از آنجا گریخت و بعدوفات سلطان در سنه تسعمائه (۹۰۰) بزمان مقاتله و مجادله فرزندان سلطان باسلاطین اوزبکیه گلخنی مقتول گردید.

بکوی او مرا سنگین دلان دیدند و غوغا شد
که عاشق پیشه‌ای شیرین تر ازفرهاد پیدا شد

ولە از هجو سلطان حسین میرزا

آرد زمانه واقعهٔ کربلا بیاد
کان کافری که‌مؤمن‌دین‌راشهید کرد
آنجا یزید آمدوکارحسین‌ساخت
اینجا حسین آمد و کار یزید کرد

گلشن:ـ شیخ سعدالله از اولاد حضرت زبیر بن عوام رضی‌الله عنه بودواسلام خان وزیر سلاطین گجرات از اجداداوست، نیاکانش از ملك عرب بگجرات رسیده طرح توطن انداختند و جد شیخ از آنجا برخاسته در برهان‌پور اقامت گزید و شیخ همانجا متولد گردیدو بعد سن تمیز بتحصیل علوم پرداخت‌ودرشهر دهلی‌رسیده تکمیل تحصیل از حاجی اکرام دهلی نمود ودر موسیقی بغایتی رسید که بخسرو ثانی مشتهر گردید ودست ارادت بشیخ عبدالاحد معروف بشاه گـل متخلص به وحدت ابن شیخ محمدسعید خلف مجدد الف ثـانی حضرت شیخ احمـد سهرندی‌داد، و در شاهجهان آباد اقامت گزید وبریاضت ومجاهده‌معروف گردید امراء آنجا باو بعقیدت و ارادت پیش میآمدند و خواجه ناصر والد خواجه میر درد مرید و خلیفهٔ اوست و تخلص گلشن از میرزا بیدل یافته و اشعارش ازانواع نظم زائد بریك‌لك بیت(۱) بشمار آمده وشصت وپنج سال‌زندگانی‌نموده بروزیکشنبه بست‌ویکم جمادی الاولی سنه احدی‌و اربعین و مائة و الف(۱۱۴۱) عزیمت گلشن

(۱) لك : بزبان هندی بمعنی صدهزار است ـ آدمیت

بهشت نمود.

الهی نشهٔ درد دل دیوانهٔ ما را چوزخم‌ازخون ما لبریز کن پیمانهٔ مارا

...

بدرش رفته سجده‌ها کردیم منت پای ماست بر سر ما

...

کلك من صورت کش صد معنی رنگین اوست

گر کند گلشن تخلص بلبل طبعم بجاست

* * *

من و ابرو کمان شوخی که عالم گشته نخجیرش

چو میل سرمه جا در چشم دلها میکند تیرش

...

مپوشان روی خوب از من ملاحت دستگاه من

چو عمر رفته بر گشتن نمیداند نگاه من

گلشن:- شیخ گلشن‌علی خلف شیخ عطار انصاری جونپوری- در سنهٔ سابع عشر از مائة دوازدهم (۱۱۱۷)متولد گردید و تاکافیه از میر محمد عسکری‌جونپوری خوانده و در سنه ثالث واربعین(٤٣) بدهلی رسیده در خدمت میر محمد افضل ثابت بمشق سخن اشتغال ورزید و بعد وفاتش از میر شمس الدین فقیر اصلاح میگرفت و به رفاقت شیرافگن خان باسطی اوقات میگذرانید و از صحبت علی قلیخان واله داغستانی هم‌فیضهامی‌ربود- وقتیکه شیخ محمدعلی حزین وارد شاهجهان آبادشد، گلشن تلمذش اختیار نمود آخر کار بوطن معاودت کرده درقصبهٔ ماهل بحوالی جونپوری منزوی گشت و در اواخر مائة ثانی عشر(اواخرقرن‌دوازدهم) ازینعالم گذشت- اشعارش قریب پنجهزارست:

یارب ز عشق کیست اثر در فغان ما آمدقلم بناله چونی در بنان ما

...

نمیدانم شب دوری بپایان کی رسد (گلشن)
مگرصبح قیامت نیست در پی شام هجران را

. . .

در غم هجرت بگر دو ن می رسانم آ ه ر ا
میزنم تیر هوائی بر جگر بد خو اه ر ا

. . .

نیست در عالم نصیب من بغیر از سوختن
من نمیدانم که خاکم از کدامین گلخن است

. . .

ببوسم پای قاصد را که از کوی تو می آید
نثار نامه سازم جان کزو بوی تو می آید

. . .

من بیچار ه را کی رو د هد نظّارهٔ رو یش
که بر گردد نگاه از ره ز بیم تندی خویش

. . .

ز جوش گریه نقشم بر ورق صورت نمی‌بندد
خجالت میکشد چون میکشد نقاش تصویرم

. . .

مدان گز سیر گلزار جنون محروم می آیم
گلی در دست من گر نیست صد خارست درپایم

✩ ✩ ✩

عاشق نازك مزاجی نیست چون من درجهان
کز نگاه گرم آتش طلعتان تب میکنم

✩ ✩ ✩

دردمندی شعر (گلشن) خواند پیش یار گفت
ما باین نام و زبان هندی غلامی داشتیم

وله رباعی:

قاتل نگهان چون پی نخجیر شوند — از خون شکار در دمی سیر شوند
آه این چه بلا ستم بود کز عاشق — چون دل گیرند زود دلگیر شوند

ایضاً

شام آن بت مطلعت خورشید غلام — آمد بنظارۂ مه نو بر بام
او را بفلك نظر مرا بر رویش — آنشوخ هلال دید و من ماه تمام

گمنام:- تخلص آن نامور خوش مذاق و آن شهرۂ آفاق آن خداپرست یگانۂ زمان و آن خداشناس یکتای دوران، آن موحّد وحید و آن متفرد فرید آن عالم با عمل و آن فاضل اجل، آن قدوۂ روساء کرام و آن اسوۂ امراء عظام آن مستجمع فضائل عدالت و حکمت و عفت و سخاوت و شجاعت و تهور جناب مستطاب محمد جمال الدین خان صاحب بهادر خلف ارشد منشی وحیدالدین ابن شیخ محی الدین فرزند شیخ حسام الدین صدیقی که نسب شریفش به محمد ابن امیرالمؤمنین ابی بکر صدیق رضی الله عنه میرسد اصل وی از شهر بوریاسهارنپور ست ملا جمال الدین جد شیخ حسام الدین که بحلیۂ علم و عمل محلّی بود از عدوان و طغیان قوم سکه زحمتی کشیده ترك خان و مان نمود و در قصبۂ کوتانه که بفاصلۂ سی کروه جانب شمال دهلی واقع است توطن گزید و نسلا بعد نسل جناب سامی محمد جمال الدین خان صاحب بهادر در همان قصبه بحدود سال شانزدهم از مائۂ ثالث عشر (۱۲۱۶) مسند آرای ظهور گردید، در سن صبا اتفاق ورودش بدارالخلافۂ دهلی افتاد و همین جا سر بکسب علم و فضل نهاد مدتی بشوق تحصیل فنون عربیه و فارسیه در خدمت مولوی محمد مملوك علی دهلوی کمر شوق بر میان جان بست و برای اکتساب علوم دینیه از تفسیر و حدیث بمجالس مولانا محمد اسحق و مولوی محمد یعقوب ابناء البنت مولاناشاه عبدالعزیز دهلوی برزانوی استفاضه و استفاده نشست و در حلقۂ

مراقبۀ شاه غلام علی خلیفۀ میرزا مظهر جانجانان دهلوی دل را بنور معرفت‌تافته و از حضوری بحضرات با برکات مولانا شاه عبدالعزیز و مولانا شاه رفیع الدین دهلوی فیضها دریافته و همچنین با ارباب کمال هر فن ملك هند و دکن بافاضه و استفاضه همت گماشته و بسا اوقات با مؤمن خان مؤمن و امام بخش صهبائی ومحمد ابراهیم ذوق دهلوی و دگر سخن سنجان دهلی و لکهنو صحبتها گرم داشته‌درعمر سی سالگی بیاوری قائد تقدیر و سائق توفیق بارگی عزیمت صوب ملك بهو پال رانده سواد این دارالاقبال را به پرتو نزول روشن ساخت جناب نواب‌سکندربیگم صاحبه مغفوره از لوح جبینش حرف مدعا خوانده علو منزلت و سمو مرتبۀ وی شناخت و برعقل و کیاست و فهم وفراست او پی برد و انتصابش دراساطین‌ریاست خود مورث قیام واستحکام بنای مملکت و ترقی اقبال و دولت خویش شمرد پس یوماً فیوماً کارش‌بالا گرفت تا آنکه‌درسنۀ‌ثلث وستین ومائتین و الف (۱۲۶۳) بصدر صدارت عظمی و نیابت کبری جا گرفت از آن روز نیابت و مدارالمهامی ایالت ملك بهوپال بذات سامی صفاتش بر خود مینازد و حسن نظم و نسق این کشور به وجود فیض آموزش مناظر و مسامع نزدیك و دورمینوازد، اعلای اعلام دین و ملت در قلمرو بهوپال بر ذات با برکات او مقصور و اشاعت قوانین عدل گستری و رعایا پروری درین دارالملك‌بحصار کلك ندرت سلك وی محصورعادلی که از شارق عدلش ظلمت ظلم و ستم از بسیط مرز بوم مسلوب و معدوم، باذلی که دست بذلش بزر باشی هر روزه بر مزرعۀ ذوات الاحتیاج و الافلاس سحاب مرکوم کریمیکه‌بعموم کرمش‌ازارامل‌ویتامی و عجائروایامی بنقد وجنس‌سرمایه دار، رحیمی که بشمول رحمتش برای‌ایتام واجب الرحم مختلف الاقوام برشیلان احسانش صباح و مسانعمای غیر مترقبه‌انبار درانبار، از وقتیکه حضرت مالك الملك عظم شانه اورا با استعداد فطری و منصب والای نیابت و حکومت رسانیده یوماً فیوماً بر اصناف علو مرتبت و اقسام سمومنزلت صعود بخشیده در جلسۀ قیصریۀ دهلی از حضور قیصر هندوستان ملکۀ معظمۀ انگلستان تمغۀ عظمت نشان

یافته و بجذبات محاسن ذاتیه و صفاتیه‌اش لوامع تفضلات حضرت سلطان المعظم
عبدالحمید خان قیصر مملکت روم ادام سلطنته‌الله القیوم بر ذات برکات آیاتش
تافته نشان عظیم الشأن مجیدی درجهٔ سوم از حضور خاقان بوی رسیده و فرمان
واجب الاذعان سلطانی بنام نامیش صادر گردیده، سبحان الله با چنین نبالت وجلالت
تواضع و فروتنی شعار اوست و با چندین شهامت و فخامت و عز و انکسار دثاراو
ازینجاست که در درگاهش را از حجاب و بوّاب عار ودر دربارش اقاصی‌وادانی
رابی مانعی و مزاحمی بار خواص و عوام درحضوری بحضورش قدم برجادهٔ‌مقاصد
مینهند و فارغ از منن و ذرائع‌و وسائل شفاها مطالب خودها دلخواه عرضه‌میدهند
و در اقتدای شریعت غرا و اقتفای ملت بیضا و اشاعت احکام الهی و امر باوامر
و نهی‌ازنواهی‌چنان استقامت ورزیده که الی الآن در زمرهٔ ارباب دول چشم فلك
عدیلش ندیده و گوش زمانه بدیلش نشنیده با اینهمه مشاغل حکومت و سیاست
و مهام ولایت و ریاست از صراط مستقیم شرع مبین دمی قدمی بیرون نمی نهدوبا
چندین اتکا بروسادهٔ امارت و صدارت در انواع عبادات و طاعات بافضل ساعات و
احسن اوقات تساهل یسیر را دخلی نمیدهد بیشتر از قدوم خیر لزومش‌درالکهٔ
بهوپال مساجد ومعابداین‌دیار بغایت ویران و خراب وخراباتهاخیلی با آب و تاب
بود معائنهٔ چنین تباهی دلش را سوخت و آتش حمیت در باطنش افروخت همت‌به
ازالت این ضلالت گماشت و لوای نصرت دین مبین برافراشت تا بکمال جد و
جهدش جمله مساجد و معابد قدیم رونق و بها وبسیاری جدید صورت تعمیر و بنا
گرفت و از بانگ نماز و صدای صلواة خمس الاوقات در افضل ساعات واقامت
جمعه و کثرت جماعات بلند آوازگی پذیرفت و بتأثیر گرمی هنگامهٔ موعظه و
تذکیر دلپذیرش در قلوب افسرده برنا و پیر ذوق طاعت و عبادت جوش کرد و
روشنی چراغ هدایتش آوارگان بادیهٔ فسق و فجور را بشارع خدا پرستی و
خدادانی‌آورد و باوجودفقدان فرصت ازرتق‌وفتق مهمات‌ملکی‌ومالی‌اشتغال بتدریس
معانی کلام ربانی بزدمت همت خود واجب انگاشت و هزاران از نساء و رجال

بفیض تعلیمش سهم السعادة علوم دینیهٔ برداشت نه تنها به طبع و تقسیم قرآن مجید مترجم بزبان اردو افادهٔ ارباب هندفرمود، بل برای انتفاع افاغنه و اتراك به‌نیت کسب ثواب‌اندازی تازهٔ ابداع نمود که‌مصحف‌شریف‌را بصرف آلاف الوف بزبان پشتو و ترکی مترجم ساخته بنای‌ترویج و تکثیر سواد بر طبع آنها در مطابع‌هند و مصر قاهره نهادو هزاردرهزارقرآن باین تراجم بافغانستان‌و ترکستان‌وروم‌و شام برای انقسام ابتغاء لمرضات الله فرستاد و در اختراع چنین حسنات و مبرات قصب السبق ازپیشینیان برد، هرچه از دیگران بر نیامده بود برروی کار آورداز بدو سن تکلیف الی‌یومنا هذا که عشرهٔ ثامنه(هشتادسالگی) از عمرشریفش گذشته و ضعف پیری در قوی ساری گشته به‌غایتی مستعد و آمادهٔ صلوة و صوم‌است‌خواه بیدارست یا در نوم که هر زمان گوش بر آواز اذان و چشم بر هلال رمضان میماند و ادای نماز پنجگانه باولی الاوقات در خانهٔ خدا با جماعت کثیره بکمال خشوع و خضوع فرض عین و عین فرض میداند و شهر صیام مفروضه رابتعظیم کما ینبغی استقبال نموده‌باستقامت تمام‌در قیام اللیل و تلاوت آناء النهار بانجام‌میرساند و با وجود کهولت‌سن عبادتی را بکسل و کاهلی و تأخیر و تعویق‌مقارن‌نمیگرداند بالجمله زبان قلم از املای شمائل بر گزیده‌اش معترف بقصور و قلم زبان‌ازانشاء نعوت پسندیده‌اش عاجزومعذور، جودت ذهن وحدت طبع و بلندی فکرش‌درایجاد مضامین‌رنگین‌وایراد الفاظ‌دلنشین‌ضرب المثل مقتدران‌نقودنظم ونثر دری واردوست و منثور و منظوم پاکیزه‌اش با کلام ائمهٔ این فن پهلو بپهلو هزاران اشعار سنجیده فارسی و ریخته که در ابتدای حال بمیزان طبع سنجیده و از زبان خامه ریخته سوادش به بیاض کشیده و محك عیار فکر کاملش بود ودلهای صیرفیان رستهٔ بازار معانی میربوده‌میکه مضمون آیه‌وافی هدایهٔ «الشعراء یتبعهم‌الغاوون» بر قلب سعادت جلبش کارگر افتاد آن‌سفینهٔ دُررخزینه‌را بآب داد - اکنون‌جانب نظم التفاتی ندارد احیاناً اگر سخنی موزون برزبان میآورد در زمینش جز تخم توحید و تحمید نمی کارد-خامهٔ عقیدت علامه این چند اشعار لطافت شعارازمقالات

او بطریق انموذج می‌نگارد.

چه ماه نو مقابل بود شب جائیکه من بودم
قیامت دست بر دل‌بود شب جائیگه من بودم
جبین از چین غضب آگین تبسم زیر لب پنهان
ادا خود نیم بسمل بود شب جائیکه من بودم

. . .

بداغم گلعذار من چـه کردی — زدی آتش بهار من چه کردی
رقیبان را دهی جام لبالب — مداوای خمار من چه کردی
نگاهت رشتهٔ چاك جگرها — بجیب تار تار من چه کردی

وله قطعهٔ تاریخ آبگیر مرتبهٔ جناب نواب شاهجهان بیگم صاحبه رئیسهٔ ملك بهوپال لازالت بالعزوالاقبال.

بـادشاه جهـان بشـاهجهان — تخت و بخت و سکندری چون داد
ملك بهوپال را شده سلطـان — فطرتش بودفیـض مـادر زاد
طرح‌تالاب ریخت سوی شمال — تـا نمانـد ز العطش فـر یـاد
نام تاریخیش جمـال الدن — چشمـهٔ فیـض بـی بدل بنهـاد
۸۶ ۱۲

وله تاریخ نشره نواب سلطان جهان بیگم صاحبه دام اقبالهما درختم ترجمهٔ قرآن شریف.

سلطان جهان چو خواند اول — قرآن ومعانیش دگـر بـار
قرآن بحقیقـت ست جنـت — معنیش صبا نمـود غفـار
گلهای قصص شکفته در وی — دل از سر سیر اوست گلزار
تاریخ ز ختـم ترجمه گـو — اعداد صبا بجای خـود دار
۹۰ ۱۲

وله تاریخ جلوس سلطان محمد مرادخان قیصر روم بر سریرسلطنت آبائی خود

چو سلطان رومی بعرشش نشست
بجای پدر خالقش ملك داد
خبر داد هاتف ز سال جلوس
مراد آمده شاه ترکی نژاد

۱۲ ۹۳

ولە تاریخ ترجمه کلام‌الله بزبان ترکی

سلطان حمید را خداداد
تفسیر ز ترجمه بترکی
اعجاز غریب گفته تاریخ
از طبع بشوکت‌وبزرگی

۱۲ ۹٤

باب اللام

درین باب لام قاضی محمد صادق خان اختر در «آفتاب‌عالم تاب» بطریقهٔ‌مطایبه دو لفظ معهود را تخلص دو شاعر قرار داده بنای کلام برظرافت‌نهاده، که برای تفنن خاطر ناظرین لطافت گزین ایرادش بلفظه ضرور افتاده «لادری و لا اعلم پسران ملافراموش بن ملاسهوی بن ملانسیان ساکن قصبه ناپیداپور مضاف‌بصوبه عدم آباد سلسلهٔ نسب این بزرگواران از جانب مادر به نشناخته بیگم‌دختر نادان بیگ خان‌واز طرف‌پدر بملامعدوم متخلص‌به بی‌نشان‌فرزند نواب سرگردانخان میرسد و کمتر بیاضی و سفینهٔ و کشکولی و مجموعهٔ خواهد بود کەدر آن‌اشعار این حضرات مرقوم‌و مسطور نباشد و اکثری اشعار ایشان رابنام‌دیگران‌میخوانند و اشعار دیگران را ازایشان میدانند، سنین عمر این صاحبان بیحساب و بیشمار و وفات اینها بر نفخهٔ صور موقوف ست از کلام حیرت انجام اینهاست»:

در ابروی پیوستهٔ اوتیکهٔ سبزی
یك قبضهٔ مینا و دو شمشیر فرنگ ست

...

بهار آتش روی تو رشك گلزارست
دُر بلاق تو سیماب‌قائم النارست

***

جناغ مهر و محبت که بسته‌ای با من مرا همیشه بیاد و ترا فراموش ست

. . .

فریب نسبت ابناء روزگار مخور شکست شیشه‌زسنگ‌ست گرچه‌ازسنگ‌ست

✿ ✿ ✿

دردا که درد یار شما درد یار نیست آنرا که در دیاربود درد یار نیست

. . .

آبروی خاندان تاك هم بر باد رفت دختر رز راعسس صدبار بامستان گرفت

. . .

اگردر خانه بنشینی ز بیرون داد بر خیزد
دگر بیرون روی از مرد وزن فریاد بر خیزد

رباعی

رفتم بوداع آن بت شیرین لـب گفتم بسفر میروم ای مه امشب
افگندو زلف گردرخسارخودش یعنی که مروهست قمر درعقرب

✿ ✿ ✿

غلیان بکف تو بهره ور میگـردد نی در دهن تو نیشکر میگردد
بر گردرخ تو دود تنباکو نیست ابریست که‌بر گردقمر میگردد

✿ ✿ ✿

هر جا حسنی بجلوه موزون گردید شد عشق بلای جان مفتون گردید
شـور خلخال پـای لیلـی آخـر وجه خلـل دماغ مجنون گـردید

لذتی:- ملامهدی علی- از عالی فکران کشمیر بود و با فیضی فیاضی نسبت تلمذداشت ودر اکبرآباد بعزت و ثروت تعیّش می‌نمود و همانجا درسنه خمس و الف(۱۰۰۵)مرحلۀزندگانی‌پیمود.

مگر در عشق تأثیر فسون ز افسانه میخیزد
که شب با هر که بنشینم سحر دیوانه‌میخیزد

لسانی شیرازی:ـ و بعضی او را تبریزی نوشته که در تبریز مدتی قیام نموده فصاحت لسانی و عذوبت بیانی وی مسلم الثبوت نکته پژوهان‌ست و در عهد شاه اسمعیل صفوی بشاعری نام بر آورده شریف تبریزی شاگرد اوست و وحشی و محتشم کاشی و ضمیری از متتبعان اوـ در تبریز بعشق صراف پسری مبتلا گشت معشوق باغوای رقیبان از وی طلب‌زر نمود وی‌ازصفورت ید پریشان‌شده‌قصیده‌ای در مدح امیر نجم ثانی موزون کرده بحضور امیر انشاد نمود همین که این‌سه‌شعر امیر استماع‌فرمود.

پای تا سـر منم آزرده بشمشیـر جفا — از جفا کاری جـور فلك بی سر و پا
پای بیقوت من بـادیه پیمـای عـدم — دست بیقدرت من سلسله جنبـان بلا
می من صافی و ارباب مروت بی ذوق — زر من بیغش و صراف سخـن نابینا

هر چند از شعر ثالث‌رنجید، مگر بمقتضای عالی همتی سی تومان تبریزی و خلعتی گرانبها در صلهٔ قصیده بوی بخشید. لسانی آن همه پیش محبوب نهادو مدتی در صحبت دلنواز گذرانید ودر سنه احدی واربعین و تسعمائه (۹۴۱) بعالم جاودانی‌خرامید.ازوست:

تن پاکت که زیر پیرهن است — وحده لا شـریك له چـه تن است
مصلحت بیند برای کشتن من‌بارقیب — مصلحت‌خوب‌ست‌امامصلحت‌بینش‌بدست

* * *

بدور چشم مستش کرده ام کیفتی حاصل
که در هشیاری از من نعرهٔ مستانهٔ میخیزد

. . .

بدستی عاشق از سنگ ملامت خانه میسازد
بدیگر دست تا بر سر زند ویرانه میسازد

. . .

بغل غیر ز مکتوب توچون غنچه‌پرست — من دلتنگ بیك حرف لسانی مشتاق

. . .

کرده‌ام عهد که تا صبح قیامت ندمد   از سواد شب گیسوی تو بیرون نروم

ولـه از ترکیب بند

ای فلك ذات تو هر روزه روانی دارد
در سر از گردش بیهوده خیالی دارد
نه همین خاطر من از تو ملالی دارد
هیچکس نیست درین پرده که حالی دارد
صورت حال درین پرده ندیدست کسی
نه ازین صورت حالی بشنیدست کسی
از جفای تو بتنگم دل سنگی تا کی
نیستی خانهٔ مور این همه تنگی تا کی
گاه روبه صفتی گاه پلنگی تا کی
ای دغل با من یکرنگ دو رنگی تا کی؟
این چه رنگ ست که گه شیشه گهی سنگ شوی
هیچ رنگی به ازین نیست. که بی رنگ شوی

لطف‌الله‌نیشابوری — سر آمد شعراءعصر تیموری‌ست ـ مداح میران شاه بود و رندانه و آزادانه بسر اوقات می‌نمود و در سن کهولت از مناهی و معاصی تائب گشته و در اسفرائن انزوا گزید و بطاعت و ریاضت مشغول گردید. روزی دوستان برای ملاقاتش حاضر آمدند و در خانه بندیافتند، هرچند کوفتند صدائی برنخاست. ناچار یکی از آنان بر دیوار خانه‌اش بر آمده اندرون مکان‌فرود آمد و در را بگشاد که همه ها بدرون آمدند دیدند که آن مهبط لطف الهی بکمال استغراق سر بسجده گذاشته است تا دیرچشم براه سر برداشتنش ایستادندچون زمان دراز کشید خواستند که از سجده‌اش بردارند تنش بیجان‌یافتند وکان‌ذلك فی سنه عشر و ثمانمائة (۸۱۰) این رباعی در مدح بادشاه ازوست:

از جود تو خیزد ای شه با فرهنگ   وز هیبت توبریزد اندر صف جنگ

فیروزه زکان در زصدف لعل‌زسنگ — تیزی زسنان زه‌ز کمان‌پرزخدنگ

لطفی:ـ از شعراء سرکار بایسنغر میرزا بوده وبگام سیاحت سرزمین هند را پیموده،

شادی در دل زد غم عشق تو ندا داد — کاین خلوت عشق‌ست کسی بار ندارد

ولہ‌رباعی

شد عارف و عامی همه را عار ازمن — بدنامی بت پرست ودیندار از من

بیقدری سبحه ننگ زنّار از من — هفتاد و دو ملت اند بیزار از من

لطفی:ـ مولوی محمد امتیازالدین ابن شیخ کبیرالدین. مسقط‌الرأس اوشهر بدایون از نسل شیخ احمد غزنوی رحمه‌الله است که ملاعبدالقادر بدایونی در «منتخب‌التواریخ» زبان خامه‌بستایش او گشاده ولادت لطفی در سنه شصت وهفتم‌از مأته سیزدهم (۱۲۶۷) واقع‌شده«خداپرست»سال میلاد اوست.

سنبل از کاکل پیچان تو بیجان شده است
آئنه از رخ رخشان تو حیران شده است

چشم نرگس دهنت غنچه و قامت شمشاد
ای سرا پای تو رشك چمنستان شده است

شعر در وصف خط سبز تو کردم تحریر
صفحۂ کاغذ من تختۂ ریحان شده است

لطفی:ـ میرلطفی از لطیفه‌سنجان عهد اکبر بادشاه استـ در علم نجوم مهارتی کامل‌داشت‌وهزاران‌اشعار اساتذه‌محفوظ حافظه‌اش‌بود، بخوش‌تقریری‌وتتبّع لهجۂ هرشخص عدیم المثال بود و هنگام شعرخوانی و حرف‌رانی حرکاتی که ازو سر برمیزد مردم‌رابخنده بی‌اختیار می‌انداخت‌ووی مدتی در گجرات برفاقت‌نظام الدین احمد بسر برده.

گلگل از تاب شراب آن روی چون گلنار شد
گلفروشان مژده تان بادا که گل بسیار شد

لعلی:- میرزا لعل بیگ بدخشانی معروف به«لعلی میرزا»خلف شاه‌قلی سلطان بدخشی که از امراء اکبر بادشاه بود و این لعلی نیز از مقربان بارگاه اکبری بحسن صورت اتصاف داشت و باشیخ عبدالقادر بدایونی مؤلف « منتخب التواریخ» طریقهٔ محبت می‌پیمود همین یك‌شعر ازوی بنظر رسیده.

برهگذار تو چون خاك ره‌شدم ترسم که نگذری بمن و بگذری براه‌دگر

باب‌المیم

مالك‌قزوینی: ودر«نگارستان سخن» اورا دیلمی نوشته واز خوشنویسان عهد خودبود ودر فن موسیقی مهارتی داشت،

تا کی یار رقیب از بهر آزارم شوی کی بود کز بهر آزارش دمی یارم شوی

مانی شیرازی:- در نقاشی و مصوّری دستش برمانی و بهزاد میچربید و در سخن سازی ونکته‌پردازی بااو دیگری کمتر می‌رسید ودر اکثر علوم‌وفنون یگانه زمانه بود ودرایام شاهزادگی شاه اسمعیل ماضی مانی با وی سری داشت زمانیکه‌شاه سریر آرای سلطنت گردیدروزی مانی را در خلوت طلبید وسبب تعشقش باخود پرسید و برطبق التماسش اجازت پابوس داد هنگام التثام اقدام مانی بساق پای بادشاه بوسه زد، نمامّان حسد پیشه به بی‌ادبی دست درازیش متهم ساختند و خاطر نازك شاه را بغیض و غضب انداختند تا آنکه شاه بناوك دلـدوز سینهٔ محبت گنجینه‌اش دوخت!! و درزمرهٔ شهداءچهره‌اش‌افروخت،وبقول‌میر آزاد حضور شاه میرنجم الدین زرگر وکیل السلطنه مجاز قتلش گشت، ووی قورچی‌را بدان مامور نمود دوستان مانی بصرف زری وافر بامید نجاتش تا سه روز از ین سفاکی بازداشتند، روز چهارم دمیکه قورچی بیبـاك بناوك سینه گداز کارش تمام کرد حکم شاهی بعفو قصورش شرف صدور یافت و تدبیر احباب سپر تیر قضـا نگردید، قبرش در گورستان سرخاب تبریزست و بوقت مرگ غزلی برشتهٔ نظم کشیده که این‌چند بیت ازآن‌ست:

مرا بظلم بکشتی طریق داد این بود ز بادشاهی حسن توام مراد این بود
بروز حشر کنم داد و دامنت گیرم که آنکه‌دادغمش‌خاک‌من‌بباداین‌بود
سری جدا شده از تن بخاك راه افتاد سمند نازتوهر جا که‌پا نهاد این‌بود
شنیده ای سخن غیر در حق (مانی) مرا کجابتو ای‌دوست‌اعتماد این‌بود

✩ ✩ ✩

بمجلسی که‌دهی می‌زچشم‌مست آنجا اگر فرشته بود میرود ز دست آنجا

✩ ✩ ✩

خالش که زیر نرگس جادو فتاده‌است مانند نافه‌ایست کز آهو فتاده است

✩ ✩ ✩

با من سخن نگفته دل از من ببرد و رفت
شیرین لبی که دل ز کسان بی سخن برد

. . .

تو بیرون آمدی از خانه من چون دیدمت مردم
چگونه زنده ماند هر که او را جان برون آید

. . .

تیرت مه من جز بدل چاك میناز زنهار سخن بشنو و بر خاك مینداز

✩ ✩ ✩

(مانی)جفای‌یار کشیدن طریق ماست مادر جهان برای همین کار آمدیم

✩ ✩ ✩

بره دیدم بتی افتادم و از خود بدر رفتم
بخود چون آمدم او رفته بود از خود دگر رفتم

✩ ✩ ✩

چون نشینم با تو رشك آید مرا از خویشتن
با تو میخواهم که بنشینم جدا از خویشتن

مانی‌مشهدی:- پیشهٔ آبایش کاسه گری‌بود- وی‌استعدادی پیدا کرده بحضور محسن میرزا خلف سلطان حسین میرزا رسید و بعز" قبول ممتاز گردید و در سنه ثلث و عشرین و تسعمائه (۹۲۳) با محسن خود از دست اوزبکان شربت نا گوارقتل چشید.

ز بشر بحسن و صورت چو تو ای پسر نباشد
چه بشر که حور جنت ز تو خوبتر نباشد
سر کویت ای پریوش همه گل کنم ز گریه
که چو گل بود بزودی ز منت گذر نباشد
منم آنکه سنگ بر سر خورم و ننالم از تو
که نهال عاشقی را به از ین ثمر نبا شد
شب عیش و شاد ما نی بگذ شته سا لها شد
چه شبی تو ای شب غم که ترا سحر نباشد؟
تو قدم نهی بخاك و نه نهی بچشم مانی
بنگر که قدر مردم برت اینقدر نبا شد

ماهر :- شیخ محمدعلی‌اکبرآبادی-پدرش از زمرهٔ عبدهٔ اصنام هند ملازم سرکار میرزا محمد زمان ایرانی بود وماهر با پدر خود بخدمت میرزا حاضر میشد میرزا آثار رشد از ناصیه‌اش‌خوانده‌به‌اسلام‌دعوت نمودو به تبنّی‌خودش‌اعزازبخشید و بشیخ محمدعلی مسمی ساخت ووی بتحصیل علوم ضروریه پرداخت و بشوق‌شاعری از خدمت قدسی و کلیم فیضها برداشت و بعد وفات میرزا ملازمت شاهزادهٔ دارا شکوه بر گزید و بمریدخان مخاطب گردید و پس از برهمی کار وبار شاهزاده رفاقت دانشمندخان عالمگیری اختیار نمود آخر بغلبهٔ استغنا و آزادی ازهمه‌ها قطع تعلق کرده پا بدامن کشیدتا آنکه‌در سنه‌تسع‌وثمانین‌والف(۱۰۸۹)راهی‌ملك بقا گردید ودر « آفتاب عالمتاب» نوشته که بردست میرزا جعفر معمائی‌مسلمان شد و باوی بایران رفت و پس از وی رفیق ملا شفیعا گشت و همراه علیمردان

خان بهندوستان عود نمود و محمد افضل سرخوش از تلامذهٔ او بود.

از بتان هند منع گریهٔ عاشق بجاست هر کجا باشد نمك بندند راه آب را

✿✿✿

بعزم سیر جوانی سوار گلگون ست جهنده‌ای کهٔ شمشیر اوچهدخونست

...

زاهد ما گر حریف باده و ساغر شود
زهد سرد و خشکش از یك جرعه گرم و تر شود

...

سخن گر عالم از حسن ادا گردید تسخیرش
خموشی لطفها دارد که نتوان کرد تقریرش

...

آنکه یك نفرین او باصد دعا میخواستم دم اگر از آفرین میزد چها میخواستم

...

زخون صید صبح عید در نگین تیغ مژگان کن غزالی را بنام چشم مست خویش قربان کن

ولهٔ در مدح یکی از مخدرات سلطانی

بذات او صفات کردگارست که خود پنهان وفیضش آشکار است

ولهٔ در نعت از مثنوی

گرچه آورد پیش ازین عیسی مرده ای را دوباره در دنیا
از ره معجز آن جهان کرم عیسی آرد دو باره در عالم

ماهر کشمیری:- بزمان اکبری در اکبر آباد بسر می‌برد و در «یدبیضا» و «نگارستان سخن» ماهری بیای نسبت مرقوم‌ست.

از سر کوی تو دل با دیدهٔ تر میرود شعله در جان ناله بر لب خاك برسر میرود
حرف شرح درددل گر آشنای لب کنم خون زجیب دیده تادامان محشر میرود

مائل:- میرزا قطب الدین برادر میرزا نظام الدین طالع دهلوی از منصب-

داران عهد عالمگیر بادشاه و تلامذهٔ میر معز فطرت بود، از علم عربی وحسن خط بهرهٔ کافی داشت ، گویند بعد اسبوعی از وفات شیخ ناصرعلی سهرندی ازمنصب بادشاهی دل برداشته دماغ را کاشانهٔ جنون گردانید و بقول صاحب «نشتر عشق» هفتم ماه صیام سنه ثمان ومائة والف (۱۱۰۸) مائل ارتحال ازین سرای فانی گردید و در «آفتاب عالمتاب» تاریخ وفاتش «جعل الجنة مثواه» نوشته که عددش هزاروصدوسی ونه‌ست و هوالاصح.

زبسم‌الله بود بال هما برفرق عنوانها که از هرشاه بیتی شد بلند اقبال دیوانها

...

زنم صد طعنه با عریانی سر تاج شاهی را
که چون مه در تنزل دیده ام صاحب کلاهی‌را

...

پاك طینت را ز دنیا دورئی در کار نیست
میتوان چون آب گوهر از سر گوهر گذشت

***

بزم ما بر هم ز سنگ محتسب کی میشود
شیشهٔ ما چون عنب گر بشکنی می میشود

...

گر با قبای زرد قدش دلبری کند آئینه را بهار گـل جعفری کند
یك مصرع‌ست کاکل او در بیاض حسن کو مصرعِ دگر که باو همسری کند

...

بدست آورده ام دامان یاری که از هر رنگ دارد جامه داری

مبتلا:ـ میرزا کاظم مخاطب بمردان علیخان لکهنوی ابن محمد علیخان خلف میر کرم علیخان مشهدی میرمسطورـ دل از وطن بر کنده بخراسان توطن نمودو در آخر عهد بهادر شاه خلف عالمگیر بادشاه بهندوستان رسیده در زمرهٔ منشیان

شاهی داخل و بخطاب خانی ممتاز گردید بعد وفاتش میرزا محمدعلیخان دست‌توسل بدامن نواب سعادت خان برهان الملك و بعدش بذیل خلف الرشیدش نواب ابو-المنصورخان صفدر جنگ زده درا کثر معارك مصدر کارهای نمایان گشت‌وبتوجه نواب ممدوح منصب پنجهزاری و خطاب بهادری یافته از طرف نواب بصوبه داری الله آباد سرفراز گشت و بعد وفات نواب رخت به بنگاله کشیده رفاقت نواب جعفر علیخان و قاسم علیخان عالیجاه بر گزیده در سنه ست و سبعین و مائه‌والف (۱۱۷۶) رحلت نمود و در عظیم آباد بدر گاه شاه ارزانی مدفون گردید. و مردانعلیخان مبتلا در سنه اربع و اربعین و مائة و الف (۱۱٤٤) در شهر لکنهو متولد شد و اکتساب فن شاعری و علم صرف و نحو و فقه بخدمت مولانامحمدوجیه نظام آبادی نمود و مشق خط نستعلیق از میرزا محمد حسن دهلوی کرده در خوشنویسی دستگاهی بهمرسانید و از لکهنو برخاسته اقامت عظیم آباد پسندید و همانجا اواخر مائة ثانی عشر (اواخر قرن دوازدهم) نفس واپسین کشید دیوانش قریب چهار هزار بیت دارد و تذکرهٔ که «نظم معانی» نام تاریخی او است ازوست:

بآب تیغ باری تازه کن غمخواری ما را
دهن از تشنگی بازست زخم کاری ما را
فلك بی درد و عالم دشمن ست و یار بی پروا
بکن رحم ای اجل آسان نما دشواری ما را

...

بردی از کنعان بزور عشق یوسف را بمصر
ای زلیخا آفرین این حسن و تدبیر ترا

...

گر کنم گستاخی و نام تو آرم برزبان شویم از آب‌حیات اول‌دهان خویش‌را

✿✿✿

شب وصل ست و کارم شد همه بر مدعا امشب
بجز مرگ رقیب ای دل چه خواهم از خدا امشب

✿ ✿ ✿

باز فریاد کدامین دل شیدا برخاست   که قیامت پی تعظیم وی ازجا برخاست؟

✿ ✿ ✿

گوهر قدم چو غنچه گریبان شوند چاك
مینال (مبتلا) که ز بلبل فغان خو ش ست

✿ ✿ ✿

گرنه آهم هوس عالم بالا میکرد   علم عاشقی امروز که برپا میکرد

✿ ✿ ✿

بخت بدرا بین که از شوق شهادت خون من
آنقدر جوشد که سد راه قاتل می شود

✿ ✿ ✿

دست ای خزان زجور گلستان نگاهدار   جان هزار بلبل نالان نگاهدار

✿ ✿ ✿

هنوزست در شش جهت شور محشر   شبی در فراق تو نالیده بودم

✿ ✿ ✿

ماه باشد سنگ فرش ناز او   چادر مهتاپ پا اند از او

✿ ✿ ✿

بشکست مینای دلم سنگین دلی مبخواره ای   افگند هر سو پاره ای صد پاره شد هر پاره ای

متین: رای کانجی سهای الله آبادی طبعی رنگین و فکری متین دارد و در خلق و مروت و تهذیب ظاهری بیعدیل ست و بصحبت ارباب سخن و اهل کمال اوقات گرامی بسر میبرد۔ مدتی بعهدهٔ جلیلهٔ صدرالصدوری از سر کار انگریزی سرفراز بود و بخطاب بهادری ممتاز، اکنون بوظیفه بلاشرط خدمت که آنرا پنشن

(بازنشستگی)خوانند قناعت گزیده‌دلش بدرویشی ودرویشان میلی تمام‌داردازوست:

خود را متراش و خاکپای همه باش　　دلها مخراش ودررضا ی همه باش
با خلق نیـامیختن از بیخردی‌ست　　ترك همه گیر وآشنای همه بـاش

ولە ایضاً

گر بهر رفاه خلق کوشی مردی　　در جوش غضب گر نخروشی مردی
مردی نبودپوشش خفتان‌درجنگ　　عیب دگران اگر بپـوشی مـردی

متین:- میرزا عبدالرضا اصفهانی‌و کسیکه نامش عبدالرزاق نوشته‌خامه‌اش براه جهل‌رفته، سلسلهٔ نسبش بمالك اشتر نخعی میرسد، پدرش شیخ عبدالله نجفی در اصفهان توطن گزید و عبدالرضا همانجا سر بعرصهٔ ظهور کشید بعد تحصیل علوم و فنون مدتی بامیر نجات و دگرسخنوران‌عالیدرجات‌بزم‌آرای‌خوش کلامی بود و در عهد محمدشاه بادشاه بدهلی رسیده و بامیر محمدافضل ثابت بمشاعره‌و مناظره در پیوست و از آنجا رخت بلکهنو کشید و بملازمت‌نواب برهان الملك و بعدش بملازمت وزیر الممالك نواب ابوالمنصورخان سرفراز گردید و در آنجا تأمل نموده پنج پسر آورد که ارباب ظرافت آنها را «خمسهٔ متین» میگفتند و درزمان نواب شجاع‌الدوله بهادر نواب قاسم علیخان عالی جاه متین را بمرشد آباد طلب فرمود و بعد برهمی حکومت عالیجاه رفاقت محمدقلیخان ناظم الله آباداختیار نمود ودلش از بدو شعور مائل بخداشناسی و خداطلبی بود بنابر آن بدست سیدمحمدعارف نعمةالهی لکهنوی در سلسلهٔ قادریه دست‌به بیعت داد و درسنهٔ خمس و سبعین‌ازمأته ثانی‌عشر(۱۱۷۵) بدارجاودانی‌نقل کرد ودر اکثر اشعار متتبع شیخ محمدعلی‌حزین بود و شیخ تحسین کلامش مینمود و در فن معما کمـال مهارت داشت دیوانش قریب دوازده هزار بیت‌است.

جز حدیث عشق حرفی نیست‌در دیوان ما
سورهٔ یوسف بود سرتاسر قرآن ما

شاخ گل را میکند فوارهٔ خون در چمن
ابر اگر بر دارد آب از دیدهٔ گریان ما

سر برون آریم چون سیل از گریبان محیط
گرد هستی دست بر دارد گر از دامان ما

شمع خاموشیم اما روی گرمی کو (متین)
تا شود بر خلق روشن آتش پنهان ما

• • •

از سیه کاری چه نقصان خاطر آگاه را   درلباس تیره عیبی نیست بیت الله را

• • •

جان عیسی میدهد می پاکبازان را (متین)
میتوان روح القدس گفت این فرنگی زاده را

• • •

از بهشت و حور و کوثر دوست تر دارد (متین)
گوشهٔ امن و شراب ناب و روی ساده را

• • •

بی تو خون دل من بر سر مژگان من است
چشم وا کردن من زخم نمایان من است

• • •

صورت دردم ز احوالم چه میپرسی مپرس
در شبیهم خامهٔ نقاش شیون میکشد

• • •

چشم مخمور تو گر ساقی مجلس باشد   پنبهٔ شیشهٔ می از گل و نرگس باشد

• • •

چو دریائی که از موج نسیمی مضطرب گردد
کشیدم از جگر آهی و بر هم خورد احوالم

. . .

بعزم گلشن امشب برق بی تابانه می آید
خسی باقیست پنداری ز خاك آشیان من

. . .

لغزش مستانه درمیخانه‌ام از پا فگند   چشم آندارم که گیرد باز میناdست‌من

✩✩✩

زبس نه تاب بکس ماند ونی توان بی‌تو   زمین قرار ندارد چـو آسمان بی‌تو
(متین) دل شده از خـود نمیتواند رفت   بکنج غم شده از بسکه ناتوان بی تو

✩✩✩

قمری و بلبل و سرو گل و پروانه و شمع
گردن افراخته هر یك بتماشای کسی

✩✩✩

پشت چشم عرق آلودهٔ او برد دلم   روغن از پردهٔ بادام ندیدست کسی

✩✩✩

ز پا افتاده‌ای را درجوانی دست اگر گیری
توانی زین عصا قد راست کردن موسم پیری

وله رباعی

دل از ره و رسم عقل بـیرون آمد   پرسان پرسان بدشت‌مجنون آمد
از پردهٔ زلف شد نمایـان رخ یار   لیلی ز سیاه خیمه بـیرون آمـد

✩✩✩

بگذار طلب بتخت شاهی بنشین   در سـایهٔ رحمت الهی بنشـین
خلوت نبود گوشه نشینی تنها   بیخودشوهر کجا که خواهی‌بنشین

مجد: ـ خواجهٔ مجدالدین ابوسعید بغدادی ـ معروف بشیخ شهید ابن شیخ شرف ابن المؤید خلف ابوالفتح بغدادی ـ و نزد بعضی نسبت وی بسوی بغداد قریهٔ در نواحی خوارزم غیر شهر بغدادست و وی در علم طب و علوم ظاهریه و باطنیه و حسن صورت و سیرت سر آمد اهل زمان بود ـ در ایام شباب برای کسب کمال بخدمت شیخ نجم الدین کبری قدس سره رسید شیخ بخدمت متوضا مشغولش ساخت والدهٔ خواجه بخدمت شیخ عرضه داشت که مجدالدین مرد نازکست اگر ارشاد شود برای خدمت متوضا ده غلام ترك بخدمت فرستم، فرزندم را ازین خدمت معاف فرمائی و بکار دیگر مامور نمائی، شیخ جواب داد که تو در علم طب مهارت داری اگر بفرزند تو تب عارض شود و دوا بغلام ترك خورانی فرزند تو صحت تواند یافت؟ آخر بارشاد و تلقین شیخ بمرتبهٔ ولایت رسید و از واصلان کامل گردید روزی خواجهٔ مجدالدین بحالت غلبهٔ سکر گفت که من بیضهٔ بط کنار دریا بودم و شیخ نجم الدین مرغی بود زیر بال تربیت خودم گرفت من از بیضه برون آمده بدریا رفتم و شیخ بر کناره ماند، شیخ بنور باطن دریافت و برزبان راند که در دریا بمیراد، وی باستماع کلام شیخ برخود لرزید و معذرتها نمود، شیخ عذرش قبول کرده فرمود که دین وایمان بسلامت بری، لکن در دریا بمیری و درسر تو سرم وسرسرداران ملك وسرخلقی برودودرهمان نزدیکی مدعیان بسلطان محمد خوارزم شاه معروض داشتند که خواجه بامادرشاه که برای استماع وعظش آمدورفت داشت نکاح کرده است، شاه ازین سخن بهم برآمده بتحقیقش نپرداخته خواجه را در دریا انداخت و کان ذلك فی سنة ست عشر و ستمائه (٦١٦) باستماع اینواقعه حالت شیخ متغیر شد سر بسجده گذاشت و گفت که بدرگاه خدا دعا کردم که در خونبهای فرزندم ملك ازسلطان بستاند دعایم مقبول افتاد، سلطان بشنیدن این خبر مضطر و پریشان بازروافر و تیغ و کفن بخدمت شیخ دوید و عذرها کرد که هم تیغ و سر برای قصاص وهم زر برای دیت حاضرست، معذرتش بپایهٔ اجابت نرسید مایوس برگشت، بسی برنیامده بود که چنگیزخان خروج کرد ودرآن هنگامه شاه

ووزیر و شیخ و خلق کثیر علف تیغ بیدریغ گشت و این واقعه در سال ششصد و هیجده بود این رباعیات از کلام آن ذوالمجدست .

چرخ و مـه و مهر در تمنای تواند　　سرو و گل ولاله در تماشای تواند
ارواح مقدسان عـلوی شب و روز　　ابجد خوانان لوح سـودای تواند

...

شمعی ست رخ خوب تو پروانه منم　　دل خویش غم تو گشت بیگانه منم
زنجیر سر زلف تو بر گردن تست　　بر گردن بنده نه که دیوانه منم

مجد:ــ مجد الدین خوافی از شعراء پایه تخت محمد اکبر بادشاه است و کتاب «روضة الخلد» برنگ گلستان شیخ سعدی‌ازوست رباعی:

مجنون بخیال روی لیلی در دشت　　در دشت همیشه بهر لیلی میگشت
میگشت همیشـه بر زبانش لیلی　　لیلی میگفت تا زبانش میگشت

مجد:ــ خواجهٔ مجدالدین همگر یزدی- و بباعث امتداد قیامش درشیراز بعضی او را شیرازی نوشته و در رفو گری یدطولی داشت- بنا بر آن بهمگر شهرت یافت معاصر شیخ سعدی‌ست ونسبش بکسری نوشیروان می‌رسد- درا کثرعلوم‌عموماً و در علم ادب و شعر خصوصاً از مستعدان روزگار بود و خوشنویس سریع‌القلم بحدیکه حسب فرمایش خواجه بهاءالدین‌ابن صاحب دیوان کتاب «سلجوق‌نامه» در یك روز نوشت و از حضور اتابك‌سعدبن ابوبکر زنگی خطاب ملك الشعرائی فارس بوی عطا گردیده و بعد انتقال اتابك سعد ازین جهان وی نقل‌باصفهان‌نمود و در ظل حمایت خواجه شمس‌الدین صاحب دیوان هلاکوخان بود تا آنکه در سنه ست و ثمانین و ستمائه (٦٨٦) جاده ناگزیر پیمود- گویند زنش که سالخورده بود از یزد باصفهان نزدش رسید یاران مژده رسانیدند که الحمدلله خاتون بخانه فرود آمد جواب داد که این چه مژده است مژده آن بود که خانه بخاتون فرود آمدی ؛ خاتون این سخن شنیده بخواجه گفت که آیا پیش از مـن لیلی و نهـاری نبوده خواجه گفت کـه بلی پیش از من البته‌بود مگرپیش‌از تونبوده.

چوعکس روی تو پر تو بر آسمان انداخت
زمانه را بدو خورشید در گمان انداخت

جهان ز زحمت تاریکی شب ایمن شد
چو آفتاب رخت سایه بر جهان انداخت

...

روا مدار که با اینهمه امید مرا ز دور در تو بحسرت نظاره باید کرد

وله قطعه

سوگند میخورم به بهشت و لقای حور یعنی بطلعت رخ خورشید پیکرت
سوگند میخورم به نسیم ریاض خلد یعنی بنکهت سر زلف معنبرت
سوگند میخورم بخدنگ زره گداز یعنی بناوك سر مژگان لاغرت
سوگند میخورم بدل آهن و حجر یعنی بسختی دل بی رحم کافرت
کاندر جهان بدست نیاید بصد قران یك بندهٔ مطیع تر از مجد همگرت

وله رباعی

افگند مرا گردش دهر از کویت جائیکه صبا نیارد آنجا بویت
نی روی تو دیدنم میسر گردد نی روی کسی که‌دیده‌باشدرویت

...

افسانهٔ شهر قصهٔ مشکل ماست دیوانهٔ دهر این دل بیحاصل‌ماست
بر ما نکندرحم اگر غم‌غم‌تست وز تو نشود سیر اگر دل دل ماست

...

خورشید رخت چون ز سر کوی بر آید
فریاد زن و مرد ز هر سوی بر آید

مردار شنود بوی تو از زن ببرد مهر
زن گر نگرد سوی تو از شوی بر آید

...

بی روی تو دل چیست چکار آید ازو   جز ناله که‌هر دمی‌هزار آیدازو
چندان گریم که کوچه‌ها گردد گل   نی روید و ناله های زار آید از و

مجلسی: - از مردم هرات بود - اولا غریبی تخلص اختیار نموده هر گاه بمصاحبت و منادمت بمجلس سلطان میرزا شرف باریافت مجلسی تخلص کرد؛

هر زمان گردی ز کوی دوست سر بر میکند
تا کدام افتاده آنجا خاك بر سر میکند

مجید:- میرزا عبدالمجید درویش تبریزی- و در«آفتاب‌عالم»تاب شوشتری نوشته‌واصلش از طالقان- نشو ونمای او در اصفهان و بوجه کثرت قیام درشوشتر و تبریز بدان منتسب شده- و بعضی ارباب تذکره همین یك کس را سه جا بسه نسبت که تبریزی و شوشتری و طالقانی باشد آورده و بهمین اشتباه در« صبح گلشن» دو جا بدو نسبت که طالقانی و شوشتری باشد مذکور شده، وی در عهد محمدشاه بادشاه بهندوستان آمده ملازمت نواب ابوالمنصورخان صفدر جنگ اختیار نموده و بعد رحلت نواب بوطن خود عود کرده در خط شفیعا دستی داشت و بر هزل طبیعت مجبول بود، از جعفر زر کوب در مناظره و مطائبه سبقت میربود ودر شهراصفهان سنه خمس و ثمانین والف (۱۰۸۵) جام ناگوار مرگ پیمود کسی‌در وصف خوشنویسی وی گفته:

ای گشته مثل بخوشنویسی ز نخست   مفتاح خزائن همه خامه تست
تا کرده خدا لوح و قلم را ایجاد   ننوشته کسی‌شکسته‌راچون تودرست

واز کلام اواین چندبیت‌ست

نشد یکره گذار افتد براهی‌آن جفا جو را
که از هر سو نگیرد داد خواهی دامن او را

...

صد چاك در دل ای پسر دارم ز جورت بیشتر
در دل مرا چاك دگر زان چاك پیرهن‌مزن

بر چشم مستش کن نظروان عارض چو گل نگر
نام می و ساغر مبر حرف گلو گلشن مزن

صیدت(مجید)ای بیوفا کز پا فگندیش از جفا
بر صید افتاده زپا تیغ ای شکار افگن مزن

مجید:- مولانا مجیرالدین بیلقانی - از علماء بلاغت کیش ست نسبت تلمذ با فضل‌الدین خاقانی داشت و در عهد قزل ارسلان علم شاعری میافراشت ازاقران ظهیر فاریابی بوده و امیر خسرو دهلوی بر خاقانی اورا ترجیح داده، وی اولا بمهمات دیوانی اصفهان از حضور اتابك قزل ارسلان مامور بود آخر بمنصب والای وزارت عروج نموده بعد زمانی از قزل ارسلان رنجیده بحضور سلطان طغرل سلجوقی رسید و قزل ارسلان بجایش اثیرالدین محمد اخستکی و جمال‌الدین اشعری را بر روی کار آورد و مجیر برین ماجرا مطلع شده‌شکسته‌خاطر گشت وقطعه‌ای در عذرخواهی بقزل ارسلان نوشت، شاه از سر قصور او گذشته طلب فرمودومورد تفقدات قدیمانه نموده بدیوانی اصفهان بازش فرستاد و این بار اصفهانیان از وی بوجه کفایت شعاریش متنفر شدند، وی در حق اینان این رباعی موزون کرد.

گفتم ز صفاهان مدد جان خیزد لعلی‌ست مروت که ازین کان‌خیزد
کی دانستم که اهل اینجا کورند با اینهمه سرمه کز صفاهان خیزد

اقاصی وادانی شهر ازینجا کمر بعداوتش بستند و شعراء نامورمثل کمال الدین و جمال‌الدین عبدالرزاق و شرف الدین شقرده و غیر هم باهاجی شنیعه زبان گشادند و مجموعهٔ آن همه پیشش فرستادندازین رو غبار نفارمیان همدگر ترقی گرفت، تا آنکه در سنه ثمان و ستین و خمسمائه (۵۶۸) جفا کیشان سیه‌کار و اوباشان شقاوت شعار در اثنای طریق حمام بر سرش ریخته شهیدش ساختند و صد هزار دیناردیت مقتول بخزینهٔ سلطانی واصل نموده ازبیم مؤاخذهٔ قتلش محل پرداختند-از کلام‌مجیر عالیمقام ست :

زمن چون خواستی‌جان را چه‌قدرست توبنشین کزسرجان میتوان‌خاست

. . .

گفته‌اي‌سایـه ازتو بـر دارم سایه از خاك کی توان بر داشت

☆☆☆

روزی فلکم دیـد بکوی تو فتاده گفتا که‌نگوئی که‌بدین‌حال‌فگندت؟
گفتم که‌دوچشم‌خوش‌او گفت که‌هیهات مستانه خرامند مبادا که کشندت

☆☆☆

یا رب ان قامت چون سرو خر امان نگرید
یا رب آن عارض و آن زلف پریشان نگرید

☆☆☆

گر بگویم که دلم زان تو نیست مشنو کان هذیـان میگویم
بغمم شـاد شـوی مـی دانم غم دل با تو از آن میگویم
دوش گفتی که (مجیر) آن منست این‌بگستاخی از آن می گویم

وله رباعی

تا دل بکف تو رایگان‌افتادست صد گونه مرا بجان‌زیان‌افتادست
جز با اجلم صلح‌نخواهد دادن زینسان که‌غم‌تودرمیان افتادست

☆☆☆

ز آنروز که چشم من برویت نگریست
نگذشت شبی که در غمت خون نگریست
بشتاب که بی تو دل نمی دا ند ساخت
در یاب که جان بی تو نمی داند زیست

محبتی حصاری:– بباء موحده‌بعد حاء مهمله ودره نگارستان‌سخن» محنتی بنون بعدحاء نوشته، به‌اي‌ حال وی درشهر دهلی بطلب علم اشتغال داشت، اکبـر بادشاه او را بدین تخلـص نواخت و بقضای سهرند بر داشت و وی همانجا جامه گذاشت:

بفکر موی میانت دل کسان گم شد دل شکسته ما هم در آن میان گم شد

محترم:ــ نامش ابوالحسن فرزند دومی شیخ عباس رفعت ابن عندلیب خوشنوای گلزار بیان و معانی شیخ احمد مرحوم شروانی ـ مسقط الراس او دار ـ الاقبال بهوپال ست، سیزدهم شعبان سنه تسع و سبعین و مائتین و الف (۱۲۷۹) از مشیمهٔ بطون در آغوش ظهور جا گرفته و به‌استعداد ذاتی و تعلیم درین سن و سال سوادی روشن کرده، بموزونی ارثی طبعش مائل سخن‌پردازی ست وزبانش بدین انداز بسامعه نوازی.

باز مکتوبی بآن طاقت ربا خواهم نوشت
شرح بی آرامی خود جا بجا خواهم نوشت
آنچه بر دل رفته از بیداد آن پیمان گسل
گر ستمگارش نخوانم بیوفا خواهم نوشت
سینه ام از معنی بیگانه لبریز ست باز
نامهٔ امشب بآن نا آشنا خواهم نوشت
بستگی های دلم را کس نمی داند علاج
مشکل خودرا بآن‌مشکل گشا خواهم نوشت
مصرع گردی که بر خیزد ز خاك مقدمش
بر بیاض دیده جای توتیا خواهم نوشت
دلبر بیگانه خو را چاره در بیگانگی ست
(محترم) خود را کنون نا آشنا خواهم نوشت

...

هر که دل از نور مهر اومنوّر ساخته
پیش وی خورشید رنگ روی‌انور باخته
با قد او گر نماید در گلستان‌همسری
سرو را بشکافد از منشار شهپر فاختـه
ترك هجرش کرد یکسرعالم دل‌راتباه
چون هلاکودفعةً برملك و کشور تاخته
گشته‌ام دربزم مهرویان عزیزومحترم
بر سرم تا چتر مهر آن سیه‌بر افراخته

محتشم:ــ ابوالقاسم خلف اکبر وارشد شیخ عباس رفعت ست که بلحاظ

ترتیب حروف تخلص برادر کهترش درین صفحه بروی تفوق جست چشم وا ـ
کردنش بتماشای عالم شهود در شهر بهوپال سوم محرم سنهست و سبعین از مائة
ثالث عشر(۱۲۷٦) بود، وحسن تربیت والد ماجد خودش بکمال تهذیب‌وشایستگی
مهذب‌و مودب‌نمود، برطریقهٔ‌تحصیل‌علوم‌قدم‌میگذاردو بخوشنویسی وحسن‌خط‌دستی
دارد، خوش‌وضع و سنجیده طبع‌است و بموزونی و موروثی در فارسی وارد و نظم
اشعار و تواریخ می‌پردازد ر باصلاح والدخودش آویزهٔ گوش مستمعان می سازد
اگر برین و تیره زمانی ورزش پذیرد البته کارش بالاگیرد.

هر چند که ایام گل و عهد شباب‌ست　　لکن‌نخورم می که مراخوف حساب ست
از آفت هجران تو ای کان ملاحـت　　دل مضطرب و آه بلب دیده پر آب ست

...

هر که در چشـم بتـان محترم است　　در جهان نام خدا محتشم است
این سخن بر دل مـن منقـوش ست　　صحبت زنده دلان مغتـنم سـت

...

ترك عشقت ای بت نا مهر بان خواهیم کرد
با دگر نا مهربان الفت بجان خواهیم کرد
الفتت گر نیست با ما ای جفا جو گو مباش
ما بر غمت الفتی با دیگران خواهیم کرد
قحط خوبان نیست هر جا دلبری خواهیم جست
دل بقید طرهٔ آن دلستان خواهیم کرد
قدر عشق ما اگر پیش تو نبود نیست غم
عشقبازی با نگار قدر دان خواهیم کرد
ما ز کویت این زمان رغت اقامت میکشیم
این نه پنداری که باز اینجا مکان خواهیم کرد
گر بنای دوستی محکم کنی با(محتشم)
خاك پایت را درون دیدگان خواهیم کرد

وله تاریخ جشن جناب عصمت قباب نواب شاهجهان بیگم صاحبه و رئیسه معظمهٔ ملك بهوپال ادامهاالله بالعز والاقبال بتقریب نشره ختم ترجمهٔقرآن‌مجید.

خوشا شاه جهان بیگم ممجد	بگیتی باد با حشمت مخلد
چو قرآن با معانی ختم فرمود	بوجه احسن و ساعات اسعد
خجسته جشن‌راحت بخش‌بنمود	فروزنده چو یاقوت و زبرجد
همایون و گرامی جشن نشره	بتاریخش ابوالقاسم رقم زد

۱۲۹۷

محزون: - ملامحمد حسین تبریزی فرزند غیاث‌الله تبریزی بود-ازوست:

بجز یاری ز ما ای شوخ بی پروا نمی آید
بتو آنها که مردم گفته اند از ما نمی آید
چنان از حرف بد گو بد گمان گردید یار من
که هرگز سوی محنت خانه‌ام تنها نمی آید

محسنا:- از خاك پاك شیراز بود و بهندوستان آمده همین جا فوت شد.

شده است دیدهٔ خوبان‌ز عارضش روشن	سوادخوانی اطفال از دبستان است

. . .

از هجوم گریه نتوانم بکوی یار رفت
گرد از جا کی تواند خاست چون باران‌شود

محسن کاشی:- همشیره زاده ملا سید ضیاء الدین است و در علوم عقلیه و نقلیه مهارت کامل داشت و بر جادهٔ سخن روشن قدممیرفت، اشعارش ده هزار بیت کما بیش ست.

از آن صحبت یاران کشیده دامانم	که صحبت دگری‌میکشد گریبانم

محسود: - تخلص مولوی سید ابوسعید محمد عبدالواحد ابن مولوی سیدابو-محمد عبدالغفار معروف بمولوی جوادالله رئیس قصبهٔ چتگام متعلق ملك بنگاله درعلوم عقلیه ونقلیه محسوداماثل و اقران ست و بزبان فارسی وعربی واردواشعار

پاکیزه می گوید ؤ در اشعار اردو «تسخیر» که مشعر بسال تولد اوست تخلص می آرد و در نزهتگاه عنوان شباب خرام دارد و او را اثری‌ست مسمی به «شمیم جانفزا» و مثنوی ست مسمی به «حدیث شق القمر».

ای بزمین و زمان نور تو جلوه‌نما وی بمکین و مکان حسن‌توشورش فزا
یادتوای‌ذوالمنن مرهم‌هرخسته‌دل نام تو در کام جان خوشتر از آب بقا

...

عاشق شوریده هر جا با حریفان همدم ست
گر ز جانان دور شد با شور و افغان همدم ست

***

گو دهنت گشت بتنگی سمر ازدل‌من نیست‌مگر تنگتر

محمد آملی.ـ اگرچه صوفی‌مشرب‌و درویش وضع بود، لکن درشت گوی و کم اختلاط و تند طبع، در عهد محمد اکبر بادشاه بهند رسید از امراء شاهی‌منتفع گردید و شهر گجرات را خوش کرده در آنجا اقامت گزید و در سنه سی و چهارم از مائة یاردهم (۱۰۳٤) که بتقریب بعض مقربان فرمان جهانگیر بادشاه از لاهور بطلبش در گجرات رسید وی از آنجاروانهٔ لاهور گردید و در میانه راه بدار آخرت سر کشیدومصرع«رفته‌ملامحمد صوفی»تاریخ‌وفات‌اوست‌مجموعهٔ‌از کلام خود و انتخاب دوادین اساتذهٔ ماسبق ترتیب داده نامش «بتخانه» نهاده وطرز قدما پسندیده بطریقهٔ آنان در مسلك نظم پیروی مینمود. رباعی:

سوزنده بسان اخگرم ساخته‌اند آیا ز کدام گوهرم‌ساخته‌اند؟
هر گز نرسم بهیچ مقصد گوئی همطالع‌تیر بی پرم ساخته اند

و در «آفتاب عالمتاب» آورده که محمد جبل عاملی بهند رسیده ناکام بر گشت واین مطلع ازوست:

هست ریش حضرت قاضی جمالا بی گزاف
چون برو خسبد نهالی چون به‌پشت افتد لحاف

غالباً وی غیر محمد آملی باشد

محمد:ـ محمد حافظ طبیب و حافظ کلام‌الله بود و در قراءت قرآن مجیـد مهارتی نیکو داشت و اشعار بالحان خوش میخواند و کلام اساتذه بکثرت محفوظ حافظه‌اش بوده و شاید در «آفتاب عالمتاب» همین را بمحمد میرزا تعبیر نموده.

مریض عشق را نازم که از بهر علاج او
مسیح ار بر سر بالین رود بیمار می گردد

...

این بود در دلم که پس از من بتر بتم
شمعی شوی اگرچه نسوزی برای من

محمد کسکنی سبزواری:ـ معروف بامیر محمد داماد میر شمس‌الدین علی که از همشایر سادات سبزوار بود، و امیر محمد در سلک امراء شاه طهماسب ماضی انسلاك بکمال نظافت و نفاست اتصاف داشت، آخر کار دامن از لوث دنیای دنی بر افشانده قدم برسجادهٔ طاعت وعبادت گذاشت.

اول عشق ست از حسرت ندارم تاب وصل
مرغ دام افتاده یکچندی نخواهد دانه را

...

گل نیمشب شکفته شود در حریم باغ تعلیم گلرخان بحیا اینقدر بس ست

...

ترسم که یکی ز اهل وفا زنده نماند در کشتن این طائفه دستی که تو داری

محمود تبریزی:ـ ابن ملك مظفرالدین ست.

وقت نیامد هنوز کاورمت در کنار عمر بآخر رسید تا بکی این انتظار
عمروجوانی چو بادمیگذرد بیدرنگ فرصت ایام عشق فوت مکن زینهار

محمود:ـ تخلص جناب عمی معظمی منشی مولوی محمد محمود علی الحـاج خلف الرشید جدی الامجد مولانا الحاج مولوی محمد یعقوب علی آواه‌الله فی جوار

رحمته و برادر علاتی جناب والدی الماجدست، زمانیکه در حدود سنه ستین از مائه ثالث عشر (۱۲۶۰) جدی المعظم بر منصب صدرالصدوری ضلع راجمندری از اضلاع ملك مدارس منصوب بود در همان شهر با بنت خواجه علیم‌الله خان رئیس آن بلده که نسب وی بواسطهٔ سید شاه نعمة‌الله ولی قدس سره بحضرت خامس آل عباعلیه‌السلام می‌پیوندد تزوج فرمودند و از بطن آن عفیفه چهار پسر بوجود آمدند این محمود السجایا دوم از آن چهارست که غرهٔ اول الربیعین سنه احدی وستین و مائتین و الف (۱۲۶۱) در شهر راجمندری مهدآرای ظهور گشته وبعد سن تمیز باستعداد ذاتی و قابلیت فطری بهرعلمی که توجه کرده در اندك فرصت تکمیل تحصلیش نموده، اکثر از علوم از جناب والد ماجد خود آموخته و بعضی ازآن‌از علماء دگر فراگرفته و علم انگریزی‌از استادان آن فن حاصل کرده باستجماع فضائل و کمالات کوشیده ممتاز اقران و اتراب گردیده پس قدم برجادهٔ اکتساب علم باطنی نهاده و در شهر توسه رسیده بدست شاه الله بخش خلیفه حضرت شاه سلیمان قدس‌سره دست به بیعت‌داده، صلاح و تقوی شعار خود ساخته و بر جمال زهدوورع‌دل باخته،مدتی‌درسر کار نظام‌حیدرآبادبا نصرام کار وبارعهدهٔسترگ‌مشغول ماند، آخر کار نظر بتلویث تنفیذ احکام مخالف شریعت غرا باستدلال آیهٔ وافی هدایه من لم یحکم بماانزل الله الآیه دست ازآن‌کار بر افشاند از آنزمان‌درشهر حیدرآباد بااهل و عیال پا در دامن انزوا کشیده و از صحبت عمائد و امرا تجنب گزیده و بکمال ذوق و شوق بر جادهٔ سفر حجاز پا گذاشت و بعد کسب شرف حج و زیارات ببعض مصالح عود بحیدرآباد مناسب‌پنداشت، در انشاء نثر و انشاد نظم طبعی رسا و فکری عرش پیمادارد.

آمد عشق‌ست آسان رفتنش مشکل ز چیست
اوست گر مطلوب‌دل این سوزودردل‌زچیست؟
من بیادش راحت و آرام خود را باختم
آن جفا جو از من بیدل چنین غافل ز چیست

در سرشتش آب وخاك و باد و آتش بوده است
سنگ از اجزای جسمش نیست سنگین دل ز چیست

پرده از رویش نیفتاد و ندیدستش کسی
عالمی بر صورت نا دیده اش مائل ز چیست

وا نمیشد از حیا چشمش بر وی عاشقان
این زمان نظاره‌اش بی پرده از محمل ز چیست

کوه و ارض و آسمان بار امانت بر نداشت
آدم جزء ضعیف این بار را حامل ز چیست

اوسط هر چیز بهتر گفته اند اهل خرد
پس میان بحر خوف وامن بر ساحل ز چیست

. . .

کجا زبان مرا ذوق گفتگو باشد — بهر کجا که مخاطب سوای او باشد
جز این بمیکدهٔ دهر نیست مقصودم — که یار باشد ومن باشم و سبو باشد
شمارم عید چو قاتل بقتل من آید — بدست خنجر و پا بر سر گلو باشد
براه عشق تو رسوائی آنقدر خواهم — که قصهٔ من تو در چهار سو باشد

. . .

بزخم دل نمك وعظ ناصحا چه زنی — تو مثل من هدف ناوك بلا نشدی
ز سوز داغ دل عاشقان ترا چه خبر — گهی بدرد محبت تو مبتلا نشدی

. . .

ای خوش نگاه آهوی صحرا ی کیستی
در بند صید خاطر شیدا ی کیستی

از گلبن که سر زده ای و ز چه گلشنی
رنگین گل بهار تمنا ی کیستی

دلها ربوده ای و بکس آشنا نه ای

باری بگو که دلبر رعنای کیستی

محمود:ـ سلطان محمود بن ابوالنصر سلطان محمد شاه خلف سلطان نظام‌شاه بهمنی- فرمانروای‌ملک دکن بود که بعمر دوازده سال بحسن تدبیر نظام الملک بحری و قوام‌الملک و ملک قاسم بر سریر سلطنت جلوس نمود و در عهد خود غلامان ترک وهند را برروی کارآورد، و ازبی اندامیهای اینها فسادی عظیم در در مملکت راه یافت و میان امرا و اراکین مقاتله واقع شد، با اینهمه تاسی و هفت سال سلطنت راند از علم و فضل بهرهٔ وافی داشت و بموزونی طبع در فکر سخن سنجی میماند.

بحر غم فتادم و امواج بی‌عدد تا چند دست وپای زنم یا علی مدد

محوی:ـ میرمحمود خسر(۱) نقیب‌خان‌ست‌ـازمان محمد همایون‌بادشاه‌تاعهد اکبربادشاه منشی ممالک هندوستان بود ودر سنه ثمانین‌وتسعمائه (۹۸۰) نامش از جریده احیا محو وحک گردید این غزل ذو بحرین ازوست.

ای رخ زیبای تو رشک سمن قامت رعنای تـو سرو چمن

پستهٔ خندان تو تنگ شکـر رستهٔ دنـدان تو دّر عـدن

کاکل مشکین تو دام بـلا نرگس فتّان تـوعـین فتن

آهوی چشمان تو مردم شکار غمزهٔ خونریز تو ناوك فگن

میکشد از مشک خطجانفزا سبزهٔ نو خیز تو بر پا سمن

جانب(محوی)نگر ازروی‌لطف ای‌بت سنگین‌دل سیمین بدن

مدامی بدخشی:ـ ازوطن بهندوستان رسید و ملازم سرکار میرزا عـزیز کوکه گردید و در سنه تسع و ثمانین و تسعمائه (۹۸۹) کوس رحیل از این جهان کوفت،

دلا صد فتنه بر پازان قد و بالا ست میگوئی

از آن بالا بلا بسیار دیدم راست میگوئی

---

(۱) خسر - بضم اول بمعنی پدر زن است - آدمیت

مدهوش :-سید مبارك خان شیرازی - بقول صاحب «آفتاب عالمتاب» ودر «نشتر عشق» و «شمع انجمن» او را اصفهانی شمرده وبعضی او را از امیرزادگان جویزه نوشته، پدرش از اولاد سید مبارك رئیس ملك عرب و مادرش از اخلاف امامقلیخان حاکم شیراز بود:

هر کجا (مدهوش) پای عشق آمد در میان
از پدر فرزند را بیگانه می دانیم ما

✿ ✿ ✿

آنگاه بدانی که چه حسرت ز تو بردیم
دوزخ چو زدود دل ما سرد بر آید

✿ ✿ ✿

بی گریه دعا را با جابت گذری نیست
این قافله جز در شب باران نتوان زد

...

تیشه از فرهاد و از مجنون بجا زنجیر ماند
قطرهٔ خونی ز ما هم بر دم شمشیر ماند

درد ما را کس بعالم چاره نتوانست کرد
خواب امیدی که ما دیدیم بی تعبیر ماند

✿ ✿ ✿

تهجرعه‌ای که ماند از آن لب بمن دهید
کان رفته رفته بوسه به پیغام می شود

مذاق:- مولانا محمد دلدار علیشاه ابن حافظ محمد نثارعلی موطن و مسکنش شهر بدایون و اتصال نسب آبائی او به محمد بن ابی‌بکر صدیق رضی‌الله عنه و نسب امهاتی وی بحضرت علی مرتضی کرم‌الله وجهه ست، ظهورش از عالم بطون در سنه خمس و ثلثین و مائتین و الف (۱۲۳۵) واقع شده «معرفت کردگار» مادهٔ تاریخ

میلاد اوست تحصیل علوم عقلیه بخدمت‌مولوی فضل حق خیر آبادی که‌ازمتفردان علم معقول بود نمود و علوم نقلیه را باکتساب از علماء دیگر بر آن افزود وفن سخنوری از خواجه محمد ابراهیم ذوق دهلوی آموخت و سرمایهٔ علم باطن بطریقهٔ هرهمه سلاسل طریقت از سید شاه فضل غوث بریلوی اویسی اندوخت، اکثر اشعار اردو و کمتر اشعار فارسی موزون می‌نماید و جادهٔ دری چنین می‌پیماید.

دل ذوق شراب ناب دارد　　　جانم هوس کباب دارد
گوئیم رسول قاصدش را　　　کز جانب او کتاب دارد
وابسته دل‌ست زان‌سر زلف　　　این خیمه عجب طناب‌دارد

تاطرازش این طراز بعمر شصت ودو سال در وطن خود پا دردامن‌استقامت دارد و بتعلیم و تلقین و ارشاد منهج حق الیقین بمریدین و طالبین توجه‌میگمارد اکثر برنایان موزون طبع آن‌دیار و نوخیزان شائق نظم اشعار برتلمذش میتازند و کلام خودها را باصلاحش مربوط میسازند از جمله تلامذهٔ ارشدش مولوی‌علی امجد حسین متخلص بامجد خلف‌الصدق مولوی حسین صدیقی النسب بدایونی الموطن‌ست که اینک در مرحله سال چهلم از عمر قدم گذاشته درین نزدیکی دیوانی مختصر از نتائج طبعش از نظر گذشته ـ اندراج ترجمه و اشعارش اکنون بمجله که باب الالف‌ست درین تذکره ناممکن بود که تا باب‌العین المعجمه‌بمداد طبع سوادش‌روشن گشت ، ناچار ذکرش بذیل اوستادش طراز نگارش بست این چند شعر ازدیوانش مشتی نمونه خروارست.

گویند میان انجمنها　　　از بی سخنی من سخنها

...

چنانکه چشم تو ای شوخ هست در مستی
چنین نه دیدهٔ نرگس نه چشم آهویست

...

نیست از بهر دل عاشق بیمار علاج　　　جز گل روی و نبات سخن‌یار علاج

ای طبیبان نظر لطف براحـوال دوا   از کسلمندی(!) مامیکشد آزارعلاج

. . .

نقش خاطر نقشهٔ دلدار شد   لوحهٔ دل تخته گلزار شد

. . .

بده ساقی ز می ما را یکی شیشه دوم‌ساغر
چه شیشه شیشهٔ جنت چه ساغر ساغر کوثر
بدور چشم تو حیران یکی آهو دوم نرگس
چه آهو آهو وحشی چه‌نرگس‌نرگس عبهر
نباشد چون تو شاهی باج گیری در جهان‌پیدا
ببك غمزه ر بودی مایهٔ صبر قرار من
بلای ناگهان آورد بر سر يك نظر (امجد)
وبال جان من شد پیچ و تاب زلف یار من

. . .

رحم فرمـا بحال زار من   روح من جان من نگار من
در هوای وصال آن گلرو   شد خـزان موسم بهـار من

مذاقی اصفهانی: – درعهد شاه‌عباس‌ماضی یکه تاز عرصهٔ رندی وپهلوانی بود. درفن موسیقی مهارتی‌داشت و بحرفهٔ کرباس فروشی همت میگماشت‌درهوای شعر وسخن بلند پروازیهامیکرد، از گلستان طبع رنگین گلهای مضامین تـازه می آورد و در سنه سبع و ثمانین و تسعمائه (۹۸۷) مذاقش بزهر آب ممات تلخ گردیده

در انتظار مقدم آن شهسوار حسن   چشمی براه‌اند زهرسو رکاب را

. . .

بسفر میروم وهمره من آن‌ماه است   خطری نیست درین راه‌خداهمراه است

. . .

می که خود را بخم از لعل تو پنهان دارد
همه تن خون شده و سر بگریبان دارد
گر ندارد سر پا بوس خدنگ تو چرا
دل خون گشتهٔ من صورت پیکان دارد

...

فغان از بیستون در ماتم فرهاد میآید بلی روزجدائی سنگ درفریاد میآید

...

اگر چشمت پرد سویم نگاهی میتوان کردن
مرا هم اعتبار برگ کاهی میتوان کردن

...

تو حیاتم ار نخواهی برت آنچنان بمیرم کهخضر شود پشیمان زحیات جاودانی

وله رباعی

تا چند بیاد تو هم آغوش شوم تا کی بخیالی ز تو خاموش شوم
ترسم که ز امتداد ایام فراق یکباره زخاطرت فراموش شوم

مذنب:- مولوی حافظ علی احمد المکنی بابی بکر ابن الحاج حافظ علی اسدالله خلف علی ولی‌الله بدایونی از نسل محمد بن ابی بکر صدیق رضی‌الله عنه است- درسال هفتاد ویکم از مائة سیزدهم (۱۲۷۱) در شهر بدایون منوّر بصائر آبای ظهور و مفرّح ضمائر امهات بروز گردیده «نیر اعظم» بتاریخ ولادتش مشعرست، بعدسن تمیز بهٔ اکتساب هر گونه علوم وفنون شبها بروز آورده واز برکت صحبت اساتذه بزمانی یسیر بر کتب درسیه عبور کرده و استناد حدیث از سید شاه آل رسول که سلسلهٔ روایتش بمولانا شاه عبدالعزیز دهلوی قدس‌سره میرسد نموده و در حلقهٔ ارادت مولانا محمد دلدار علیشاه مذاق بدایونی درآمده فیضها ربوده تا ترتیب این نسخه در وطن خود بتحصیل علم باطن همت میگماردو بدرس و تدریس علم ظاهر اشتغال دارد و بموزونی فطری بعض احیان اشعار عربی و فارسی واردو به لطافت مینگارددرفارسی

چنین میگوید:

برزبان بار بار می آید مژده ایدل که یار می آید
جعد مشکین که کردوا کز وی بوی مشك تتار میآید

مرادی استرآبادی از سادات عالی درجات بود بحالت فلاکت از وطن به هندوستان آمد ودرین بوستان بعهد اکبری بمراد خودرسید ودر سنه تسع وسبعین وتسعمائه (۹۷۹) کمر عزیمت حرمین شریفین بست وبعد طی چندمرحله مصداق ثم یدرکه الموت گشت.

قاصد مسکین ز کوی دوست می آید ملول
گوش بر حال دلم آن سنگدل گویا نداشت

...

معمائیست آن خط آفت جانهاست مضمونش
مبادا آفتی لب را که خوب آورد بیرونش

...

کفر زلفش که بود مایهٔ ایمانم ازو نامسلمانم اگر روی بگردانم ازو

مرتضی:- سیدی بود از سمنان که در عهد محمد اکبر بادشاه وارد هندوستان گردید ودر «نگارستان سخن» اورا سیوستانی نگاشته ودر «صبح گلشن» و«آفتاب عالم تاب» سمنانی.

ای از رخ تو ما را صد عیش وکامرانی در عیش وکامرانی صدسال زنده مانی

مرتضی قلی بیك:- همان خلف میرزا فرهاد بیگ اصفهانی تحویلدار ایاغ خانه شاه عباس ماضی ست که در «صبح گلشن» مذکورشده،

نه همین سوخت غم عشق تو مشتاقان را سوخت رشك گل روی تو مه تابان را

مرتضی قلیخان اصفهانی- خلف الرشید حسن خان شاملو حاکم هرات ست وی درشجاعت و سخاوت و خوشنویسی و سخن سنجی و دگر فضائل از اقران عز امتیاز داشت و از حضور شاه سلیمان صفوی بحکومت قم سرفراز بود.

همیشه دولت وصل ترا طلبکارم — که بیخبر برسی باخبر چکار مرا

***

آنچنان منتظرم در ره شوق — که اگر زودتر آئی دیرست

...

من نمیگویم سمندر باش یا پروانه باش
چون بفکر سوختن افتاده ای مردانه باش

...

از خود بریدم و بتو پیوند روی نداد — نی آشنای خویشم و نی آشنای تو

***

دلم از فراق خون شد تو فراق دیده باشی
بر هت غبار گشتم ز صبا شنیده باشی
نه تبسمی نه حرفی نه حکایتی مبادا
ز زبان بریده ناصح سخنی شنیده باشی
رخت از چمن چمن تر نگه از نگه رسا تر
تو بلای خان و مانها ز کجا رسیده باشی؟

مردمی:- میر محمد هاشم مشهدی در «ید بیضا» ست که وی در هند میگذرانید و در «آفتاب عالم تاب» نوشته که درشهر هرات بملازمت علیقلیخان شاملو بسر میبرد وهم بااو شربت شهادت چشید،

باز در قتل من امروز تماشائی هست — باز سویم نگه وسوسه فرمائی هست
یار مستغنی و من برسرراهش امروز — در میان من و او باز تماشائی هست

...

آدمی باید که بیحالت نباشد هیچگه
گر لب خندان نباشد چشم گریان هم خوش ست

...

بسینه زخم غمت را نشان نمی باشد　　　زبان شکوهٔ ما را بیان نمی باشد

. . .

دلم تا کی شکایتهـای هجران را نگهدارد
چو ماتم دیده ای کو آه سوزان را نگهدارد
خوشا چشمی که چون آمد مروت پیش راه او
بدستی خنجر و دستی گریبان را نگهدارد
نشاید منصب پروانگی را (مردمی) آنکس
که پیش شمع جان افروز خود جان را نگهدارد

مرویــ خواجهٔ حسین مروی که ذکرش درین کتاب و در « نگارستان سخن» در باب حای‌مهمله گذشت و در« نگارستان » غیر این‌مروی مروی دیگرابن علی نام‌آورده‌وخواجه محمد حسین‌مروی پاکیزه گفتار بودجائی به حسین وجائی بمروی متخلص‌شده بدین اشتباه بعضی اورا دوجا ذکر کرده ودوشاعرشمرده‌اند ازوست:

باز مکن بدست خود طرهٔ مشکناب‌را　　　شانهٔ زلف شب مکن پنجهٔ آفتاب را

. . .

سنبل ز لفت گشود از زلف سنبل تاب را
مردم چشمت ربود از چشم مردم خواب را
از صفای چهره‌ات بر خلق روشن شد که نیست
تاب ماه عارضت خورشید عالم تـاب را

. . . .

جوررقیب و سرزنش خلق و طعن غیر　　　چندین هزار خار ملامت براه ماست

. . .

شب از هجوم گریه که خوابم نمیبرد　　　در حیرتم که بهرچه آبم نمی‌برد

. . .

از دهان تـو ندیدم کامی　　　هیچ اگر نیست بده‌دشنامی

عمرها شد که صبا دز انسر کو	نرساند بما پیغامی

مست:- نواب امیر الاسلام خان خلف نواب قدرت اسلام خان ابن نواب ظهور الاسلام خان معروف بنواب ظهور الحق مرحوم قنوجی گوپاموی که سلسلهٔ نسبش بنواب بدر الاسلام خان برادر نواب امیر الهند والاجاه محمد علیخان بهادر قنوجی گوپاموی والی ولایت کرناتك میرسد. جناب والدی دام ظلهم که باوی رابطهٔ اتحاد ومحبت علاوه قرابت بعیده داشت اکثرش بظرافت طبع وجودت ذهن وذکر مکارم اوصاف ومحاسن اخلاق میستایند، مدام در تحصیل مرضیات الهی اوقات عزیز را بریاضت وعبادت مصروف داشت ودر سنه سادس وثمانین و مائتین والف (۱۲۸۶) جامهٔ اسطقسی گذاشت- این چند شعر از زبان فرزند ارجمندش مولوی محمد امجد الاسلام شهرت زینت افزای باب شین این کارنامهٔ مهین و کهین بگوش رسید حوالهٔ زبان خامه گردید.

در بزم تو بی پرده رسیدن که تواند	جز چشم حیا روی تو دیدن که تواند
من کشتهٔ ناز توام ای رشك مسیحا	در قالب من روح دمیدن که تواند
جز مست شراب خم میخانهٔ عشقت	خونابهٔ هجر تو کشیدن که تواند

مستغنی:- ملا محمد امین خلف ملا صرفی کشمیری - اکثر عمرش درملك دکن بسر شده.

شمعی بمیان آمده با پرتو خورشید	هان مجلسیان همت پروانه که دارد؟

مسرت:- لاله عوض رای شاهجهان پوری- ازقوم کایتهه بود یکی از اجداد وی بر کاب نواب بهادر خان از دهلی بشاهجهانپور که بنا کردهٔ نواب مذکور ست رسیده اقامت گزید ومسرت درسن تمیز بقصد تحصیل علوم بدهلی رفت وبعد زمانی از آنجا همراه میرزا محمد حسن قتیل به لکهنو آمد و چندی بتماشا مشغول مانده به وطن خود رفت و مصروف افادهٔ طلبهٔ فن گردید،

ای ز انوار تو روشن جبهه عنوان ما	آفتاب آمد برون از مطلع دیوان ما

✩✩✩

بوقت لقمه خوردن‌ای(مسرت) گفت لبهایم

که روزی میکند از هم جدا یاران همدم را

✡ ✡ ✡

چو خاست آن بت رقاص فتنه ها بر خاست

پی نظا ر ه قیا مت بر هنه پابر خا ست

✡ ✡ ✡

مپرس از حال آن زلف گرهگیر فتاد اینجا کمند دست تقدیر

✡ ✡ ✡

لب صد خنده شیرین کردهٔ او تبسم یك نمـك پروردهٔاو

مپرس ازحال آن پستان دلجو بسختی‌ازدل‌خوبان‌برد گو

✡ ✡ ✡

سینه تا دل همه پر داغ تمنا کر د ی

ای فلك با تو چه کردیم که با ما کردی ؟

. . .

می برد دل ز جنون وحشت نخجیر کسی

نهد ا نگشت بمژ گا ن پر ی تیر کسی

نامه‌اش بسکه بسر بر نهم از کثرت شوق

خط پیشا نی من شد خط تقدیر کسی

مسرور:۔ مولوی محمد عین‌الدین ابن مولوی سرور صدیقی‌النسب‌متوطن‌قصبهٔ رهتك مضاف بدارالخلافة دهلی‌ست جداعلی وی قاضی قیام‌الدین که بقضاءملك یمن لوای حکومت میافراشت از فترات دوران دل از دارالحکومة بر کنده به سیستان رسید و مدتی در آن‌بلده اقامت گزید، بعد بکشش آب و دانه‌رخت‌بملك هند کشید و مقام قلعه قصبهٔ رهتك را پسندیده و همانجا پای توطن افشرد ودر همان قصبه عمرعزیز بعبادت معبود حقیقی‌بسر برد جمله صدیقیان قلعهٔ رهتك‌از

نسل همین بزرگ‌اند و این مولوی عین‌الدین در سنه احدی وستین و مأتین‌والف (۱۲٦۱) عین بنظارهٔ عالم ناسوت گشاده و از بدو شعور بر جادهٔ تحصیل فضائل علمی و عملی پانهاده، علوم ادب و فقه بخدمت مولوی حافظ‌الدین الحاج ابن مولوی امام الدین رهتکی آموخته و سرمایهٔ بسا علوم دینیه از حضرات علماء دیگر اندوخته و در سنه سابع و ثمانین از مائه سیزدهم (۱۲۸۷) دست‌طلب معاش بذیل جوهرشناسی جناب رئیسه معظمهٔ ملك بهوپال ادامها الله ذوالجلال بالعز و الاقبال آویخته و صباغ قدر دانی حضرت و الیهٔ عالیه رنگ عهدهٔ تهانه داری و تحصلیداری بدامان مامولش‌ریخته، اینک بتحصیلداری در ملک بهوپال مسرور است و برادر بزرگش منشی صلاح‌الدین باهتمام فوجداری همین دارالاقبال از حضوررئیسهٔ‌معظمهٔ مامور- بالجمله مولوی ممدوح طبعی لطیف و ذهنی‌شریف دارد وازینسان‌فکرلآلی آبدارمیبارد در مقاطع اشعار فارسی بتخلص مسرورمستمعان رامسرورمی‌سازدودرخواتم‌غزلیات‌اردو بتخلص‌غمگین‌دلهای‌مغموم‌رااز‌غم میپردازد:

غنچه گردم لب گزم بینم اگر خندان گلی
خندهٔ لبهای شیرین یاد می آید مرا

دیده شهلا نرگس ازچشمم سیه خون میچکد
چشم مست سرمه آگین یاد می آید مرا

می فزاید سیر حسن غنچه ها دلتنگیم
کان دهان تنگ گلچین یاد می آید مرا

***

صراحی گردنی‌خون ریخته امشب بط مل را
تصور کرده شور عشق خود آواز قلقل را

بدور آن مسلسل حلقه های زلف او بنگر
محال ای فلسفی عارض نشد دور و تسلسل را

...

از بر من چودلبر با بر خاست — از دلم آه و ناله ها بر خاست
رفت در باغ آن گل خندان — غنچگی از شکوفه‌ها برخاست

...

هر چند در گلشن روم چون غنچه کی خندان شوم
کز بهر تفریح دلم باغ و فضای دیگرست
(مسرور) بر مال جهان غره مشو چون کودکان
کامروز از آن تست آن فردا برای دیگرست

...

کان دُر ولعل بین دو چشمم را — گر طبع تو مائل زر افتاده

...

نیستم خام که از شعلهٔ خشمت ترسم — پخته در آتش عشقت دل بریان کردم

...

رفت تا از پیش چشمم یار من — نیست غیر از اشکباری کار من
رفت تا از کلبه ام دلدار من — هر ستون خانه‌ام شد دار من
تا نگاه از سوی من بر تافتی — چشمهٔ خون گشت چشم زار من
تا چه سنجم ارغنون و چنگ را — این دل نالانست موسیقار من

مسعود: - خواجه مسعودقمی- دراصل ازقوم ترکانست و در سرکارسلطان یعقوب بادشاه عراق از امراء عظیم‌الشان و در عهد سلطان حسین میرزا در هرات توطن گزید ووقائع فرمانروائیش برشتهٔ نظم کشید ومثنوی «یوسف‌زلیخا» رابخوبی موزون کرده ومناظرهٔ «تیغ و قلم» و«شمس وقمر» بلطافت در قالب نظم آورده ودر سنه تسعین و ثمانمائه (۸۹۰) بشهر خراسان رخت از ینجهان برده.

مشتاقم و دورم غم جانکاهم ازینست — مشتاقتران دور ترند آهم از ینست

✲ ✲ ✲

بدور نرگس تو سر خوشی لاله چه باشد
معین ست که مستی یک پیاله چه باشد

✡ ✡ ✡

کجاست قابل داغ غمت دل همه کس گل ست اینکه همیرویداز گل همه کس

مسیحا:ـ شیخ سعدالله ـ مولدش قصبهٔ کرانه در حوالی شهر پانی پت ست از اینجا به«پانی پتی» شهرت دارد قصهٔ رام وسیتا که درزبان هندی خالص بود بزبان فارسی نظم نموده و با ملا شیدا فتح پوری کمال اتحاد داشت چنانکه در این معنی گفته :

در من و شیدا نماند اندر حقیقت امتیاز من بشیدا مانم و ماند بمن شیدای من

✡ ✡ ✡

در بزم عاشقان چو بر آرم ز سینه آه چون هیزمی که دود کند دورم افگنند

✡ ✡ ✡

گر از خراش دلم منکری ببین برجسم که پوست کنده سخن میکند ادا ناخن

✡ ✡ ✡

بر خوان عطای تو (مسیحا) محروم چون صورت تصویر که باشد برخوان

وله از مثنوی رام وسیتا

کنم من سر فدای نام سیتا چه یکتا سر چه ده تا سر چه سی تا
گریبان زمین شدنا گهان چاك در آمد همچو جان در قالب خاك

مشتاق:ـ میر سیدعلی از عباس آباد اصفهان ست ـ ودرشعراء متاخرین شیوا بیان و شیرین زبان بکمال بی تعلقی و آزادی بسر مینمود و آقامحمد عاشق ورفیق سبزی فروش و میرزا صبوح از شاگردان او بودند و از معتقدات اوست که برشاعر واجب ست که در غزل بسعدی شیرازی ودر قصیده به انوری و در بزم بفردوسی و نظامی ودر قطعه بابن یمین ودر رباعی بعمر خیام اقتدا نماید ورنه جادهٔ خطا پیماید و وی در سنه سبعین و مائة و الف (۱۱۷۰) مشتاق لقای رفیق اعلی گردید .

مخوان ز دیرم بکعبه زاهد که برد از کف دل من آنجا
بناله مطرب بعشوه ساقی بخنده ساغر بگریه مینا
همین نه مشتاق ز آرزویت مدام گیرد سراغ کویت
تمام عالم بجستجویت بکعبه مؤمن بدیر ترسا

نیست گویائیم زخویش چوطوطی مشتاق　　این سخنهاست از آن آینه رخسارمرا

***

جان بقید تنم از کوی کسی افتاد ست　　بلبلی از چمنی در قفسی افتاد ست
هر کسم دید بدنبال نگاهت بی خود　　گفت مستی بقفای عسسی افتاد ست
نی‌همین خفته زبیداد تو درخون مشتاق　　کشتهٔ تیغ تو برخاك بسی افتاد ست

. . .

اشکم بود آن گل که گلابش همه خون ست
چشمم بود آن چشمه که آبش همه خون ست
با غیر تو ساغر کشی و من کشم از رشك
آن جام لبالب که شرابش همه خون ست

. . .

رو تافتم از دل بسراغ حرم دوست　　غافل که ازین خانه بآنخانه رهی هست

. . .

شام شد زلف سیاه تو بیادم آمد　　گشت‌طالع مه و ماه تو بیادم آمد

۞ ۞ ۞

چون ساغر می بدست گیرد　　دل از کف هر که هست گیرد
در میکده دست می‌فروش ست　　دستی که هزار دست گیرد

۞ ۞ ۞

گشاید از در میخانه‌هر در کاسمان بندد　　مبادا در بروی هیچکس پیرمغان بندد

۞ ۞ ۞

دامن خویش ز خون مژه گلشن کردم از فراق توچه گلها که بدامن کردم

. . .

بت شکنی پیشه کندبت تراش گر کنی از پرده ظهور ای صنم
برهمنان گرد تو و من تـرا چند کنم سجده ز دور ای صنـم

. . .

گه مهر گویم گه مهت گه زهره گاهی مشتری
اما چو نیکو بنگرم تو از همه بالا تری
هر عضو از عضو دگر باشد بسی زیبنده‌تر
نبود بدین خوبی بشر حوری ندانم یا پری

وله رباعی

گل روی بت عشوه فروشی بودست نرگس چشم پیاله نوشـی بودست
خاکی که درین چمن برومیگذریم پائی وسری وچشم‌وگوشی بودست

✿ ✿ ✿

پیدا چو گهر ز قطرهٔ آب شدیم و انگاه نهان چو دُر نایاب شدیم
بودیم بخـواب در شبستان عدم بیدار شدیم و باز درخواب شدیـم

مشربی:ـ اصلش از قم و قیامش در اصفهان ازین رو بعضی او را قمی و بعضی اصفهانی نگاشته. وی از شعراء عهد شاه عباس صفوی‌ست.

ترك خونریزیکه باشد قتل مردم کیش او
آفتاب افتاده مضمونی ست سر در پیش او

مشفقی:ـ اصلش از مرو و مولدش بخارا. جامع فضائل حاوی کـمالات بود ودر ملازمان عبدالله خان اوزبك انسلاك داشت و بعهد اکبری در هندوستان آمده مقضی المرام به وطن بر گشت و همانجا در گذشت و بهجو خیلی مائل بود و بعضـی این مشفقی و مشفقی کاشی را که در « نگارستان» جدا گانه‌مذ کورست یکی دانسته.

تا ز غم چاك زدم جیب شکیبائی را / عشق بنمـود بمن کوچهٔ رسوائی را
هردم‌ای‌شاخ گل تازه‌بر نگ‌دگری / از که آموخته‌ای این همه رعنائی را
(مشفقی)ازقدم یار مرو جای دگر / که قبولی نبـود بندهٔ هر جائـی را

✡ ✡ ✡

بر امیدیکه‌دوابروی‌ترا سجده‌برم / چه دعاها که بمحراب نکردم امشب

✡ ✡ ✡

گر کشتنم مراد تو ای‌سرو قامت‌ست / امروز کش که وعدهٔ‌فردا قیامت ست

. . .

بمرگ خود نخواهم مرد یاران / اگر ترك ستمگار من اینست

. . .

بلائی و جای تـو در دیده باشد / بعالم کسی این بلا دیده باشد؟
چو با روی زیبا در آئی بگلشن / پشیمان شود هر که گل‌چیده باشد
بوصف قدت (مشفقی)هرچه گوید / بمیزان ادراك سنجیده بـاشـد

. . .

ز مستی داشت قصد کشتن من چشم شهلایش
قدش بر خاست بهر عذر و زلف افتاد در پایش
عاشق شدم اسیر شدم مبتلا شدم / تا آرزوی روی تو کردم چها شدم

وله درهجوزنی

آغا چهٔ سلیمه که باشد شهید عشق / در کار زهد و طاعت اوجای حیرت‌ست
در خلوت صحیحه درین ره اغاچه‌را / کشفی که‌رو نمودهمین کشف‌عورت‌ست

وله‌رباعی درهجو

ای دختر مـلا که چو مه می تابی / گوهر نبود مثل تو در نایابی
تاعکس تو ازدریچه در آب افتـاد / می بیندو جلق میزند مرغابی

مصور کاشی:- داماد آقارضی‌نقاش- بصلاحیت و خاکساری اتصاف داشت

و درمصوّری و نقاشی یگانۀ زمانه بود.

اگر چو شیر سراپای خویش پنجه کنم　　مروتم نگذارد که مور رنجه کنم

مصیب:— شاه غلام قطب‌الدین ابن الحاج‌شاه محمد فاخر زائر الله آبادی‌غرۀ محرم سنه ثمان و ثلثین و مائةوالف(۱۱۳۸) پا بعرصۀ شهود گذاشت وتحصیل‌علوم عقلیه و نقلیه بخدمت مولوی بر کت‌الله الله آبادی و ملا کمال‌الدین لکهنوی‌نمود و بحرمین رسیده شرف حج وزیارت دریافت و بعد مراجعت از طیبۀ طیبه در مکۀ معظمه آخر ذی‌القعده سنه سبع و ثمانین و مائة و الف (۱۱۸۷) بمرض اسهال‌بعمر چهل و نه سال ازین مصیبتکده انتقال نمود، مثنوی «بستان الحقیقة» و «نان وقلیه» و «رسالۀ مناسك حج» از وی یادگارست، قاضی القضاة محمد نجم‌الدین خان مغفور کاکوردی تاریخ وفاتش بکمال جودت و لطافت از آیه کریمه و من یخرج من بیته مهاجراً الی الله و رسوله ثم یدرکه الموت فقد وقع اجره علی‌الله بر آورده بدین طریق که چون عدد لفظ من ازاعداد بیته خارج شود سه صد و بست وهفت باقی ماند و اعداد الی الله و رسوله که چهارصد و چهارده است جانب وی هجرت کند و جمله هفتصدو چهل ویك شود، پس عدد لفظ موت که چهار صد و چهل و شش‌ست اورا دریابد تامجموع هزار ویکصد وهشتاد وهفت شود واین چند شعراز کلام مصیب‌ست.

شب فراق بیادت ز دیدۀ تر ما　　کدام چشمه که طوفان نکرد بر سر ما

...

تکمۀ پیراهن گلگون قبای دیده‌است　　از خجالت دیده‌ام سردر گریبان‌غنچه‌را

...

ندارد نکتۀ‌برجسته‌ای‌چون‌بیت‌ابرویش　　بامعان نظر دیدیم دیوان هلالی را

...

سبوبدوش ببزم بت یگانه بیا　　بگو که باده فروشم بدین بهانه بیا

...

بر زبان رفت شبی نام گلستان ما را چنگ از ناززده خار بیابان ما را

✿ ✿ ✿

شبها بکوی یار گذر میکنیم ما از سر چو شمع قطع نظر میکنیم ما

• • •

مردیم وهنوز بر لب ما چون شمع فسرده دودآه است

• • •

در حلقه حلقۀ خود صد دل نگار دارد یکسر هزار سودا گیسوی یار دارد

• • •

گاه در بتکده گاهی بحرم سیر کند یار غارت گر دین‌ست خدا خیر کند

• • •

نه دامانش بکف داریم و نی بر زلف او دستی
بدست بیدلی دستی بدست آرزو دستی

مضطر:۔ منشی کنورسین از کایتهان لکهنو بود و عمری بعهدۀتحصیلداری درسرکارانگریزی بسر نمود۔طبعی بلندوذهنی ارجمندداشت وتلمذغلام همدانی مصحفی را سرمایۀ تفاخر میانگاشت

آرزوی جان مضطر در دل غمناك ماند دانۀ ما برنیامد اززمین درخاك ماند

مضمون:۔ میر محمد هاشم عظیم آبادی۔ اولا مشربی تخلص میکرد و با میر عبدالجلیل علامه بلگرامی اتحادی داشت و از شاگردان میر معز موسوی خان فطرت بود چنانچه خود میگوید:

مشربی منت تعلیم فلاطون نکشم موسویخان چو بود صاحب و اوستاد مرا

• • •

هیچ فهمیده نشد مصرع پیچیده زلف موبمو شرح کن ای‌شانه چه‌معنی دارد؟

• • •

دیگر ای دل مفریبم بقبای چکنی که بود زینت من جامۀ عریان بدنی

گفتم ای شمع تـرا نیست طلبکار کسی غیر پروانه نبـاشد دگری سوختنی
چون دماغم رسد از بادهٔ گلگون‌مضمون منکه کیفی شده ام ازمی شیرین‌سخنی

مطلع:- میرمحمد علی و در «آفتاب عالم تاب» نامش محمد امین نوشته‌ازسادات اسلام آباد متهرا معبدبزرگ عبدهٔ اصنام‌ست و بوجه کثرت قیامش در اکبر آباد باکبر آبادی هم شهرت دارد.

با تو هر کس که همنشین باشد گـر بخود باشد آفرین باشد
وعده با ما وفـای آن با غیـر شرف انصاف اینچنـین باشد ؟

مظهر:- میرزا غلام علی‌دهلوی-والدش‌از ملك ایران در عهد عالمگیری بهندوستان رسید، بزمرهٔ منصبداران شاهی منسلك گشت و در شهر شاهجهان آباد از جهان گذشت و میرزا همانجا نشو و نمایافته عمری مشق‌سخن نمود و دیوانی ضخیم فراهم کرد و میرزارا بامیرزا جانجانان مظهر برسر تخلص مناقشه‌میماند میرا غلام علی میگفت که تخلص من متقدم ست که من عشرهٔ ثامنهٔ عـمر را در نوشته‌ام و وی‌در عشرهٔ خامسه قدم گذاشته و میرزا جانجانان میفرمود که‌تخلص من از اشارهٔ مولانـای روم قدس سره است جائیکه فرموده : جان جانان مظهر الله شد .از اوست :

خون(مظهر)همه جا گل کردست خاك را لاله هوا را شفق ست

...

طفل ما کی میشناسدقدر دل یا دیده‌را اینقدر داند که اینجا آب‌وآنجا آتش‌ست

مظهری کشمیری:- از وطن بایران رسیده و بملازمت شاه عباس ماضی‌عزت وامنیاز حاصل نموده وبعدزمانی معاودت کرده ببار گاه اکبر بادشاه‌باریاب‌ملازمت گردید وبخدمت میربحری مامور گشت و درسنه سبع عشر و الف (۱۰۱۷)بساط حیات در نوشت.

ما سر بسرجراحت وددریم(مظهری) رحم ست بردلیکه درویا دما رود

...

مرا گوئی بخود پرداز ای گرد سرت گردم
بخود پردازم از شغل توام گر فرصتی باشد

...

وه چه خونها که توان‌دردل‌نومیدی کرد (مظهری)یارا گر کامروای تـو بود

...

دل از غمت پـرست برو آستین مـزن پیمانهٔ حیات مرا بر زمین مزن
آتش‌بجای خون‌جهد ازرخم(مظهری) زنهاربر جراحت‌من آستین مزن

معجز:- نظام خان از افاغنهٔ کابل بود و در زبان فارسی‌مهارت کامل‌داشت زمانیکه عالمگیر بادشاه عبداللطیف خان تنها همشیره زادهٔ میرزا جـلال اسیر شهرستانی را بدیوانی کابل فرستاد معجز صحبتش گرم کرده اصلاح سخن ازاو میگرفت و نکته سرائی و ایهام پردازی تنها از تنها آموخته طرز میرزا جـلال اسیر و زلالی اختیار نموده و در آخر عمر بزوال بصارت مبتلا گشت و در شـاه جهان آباد بسال ستین و مایه و الف (۱۱۶۰) ازین جهان در گذشت؛

جز اینکه دوش بگرد سر تو گردیدیم چه کرده‌ایم که چندین رمیده‌ای‌ازما؟

...

آمد خبر زیار و دل ما زدست رفت یاران توان شنید ز قاصد جواب ما

...

غنیمت‌ست که با خویش همسخن گردد کسیکه باچو تو بیگانه آشنا باشد

...

ترا بلا و ستم گفته‌ایم میرنجی دگر بگو که ترا بی‌وفا چه مینامند!

...

از ناله دلم نشست در خون آن روز که نی سوار گردید

...

برگ گل زیر کف پای تونیست پشت پای توحنا می‌بندد(؟)

...

روی که دید باز که‌خودراندید دل خوی کرا شناخت که ازخود ر میدل

معز:۔ سید معزالدین یزدی ۔ همچنین ست در « نشتر عشق » و« نگار ۔ ستان سخن » و در « آفتاب عالمتاب » او را از سادات کاشان و معز یزدی غیر آن قرار داده بالجملهٔ وی از شعراء عهد شاه عباس ماضی بود و در اکثر فنون‌مثل خوشنویسی و ساز نوازی دستگاهی داشت و در آخر دور اکبری بهندوستان‌وارد گشت و در زمان جهانگیر ملازم سرکار شاهزادهٔ پرویز گردید و درسنه خمس‌و ثلثین و الف (۱۰۳۵) بردست ظالمی بقتل رسید و در «آفتاب عالمتاب» ست که‌به کمال عسرت و افلاس میگذرانید آخر بر نانوا پسری عاشق شده باطاعتش‌به‌پیشهٔ نان‌پزی مشغول شد.

آن گل ز داغ دست خود افگار کرده است

هر گز کسی بدست خود اینکار کرده‌است!

معزی‌نیشابوری:۔ مردی سپاهی بود و در سمرقند و خراسان اکتساب‌علم و فضل نمود و در اصفهان منظور انظار ملك شاه سلجوقی گردیده به‌رتبهٔ امارت و منصب وکالت سلطنت رسید و از جمله چهار شاعران است که بثروت و دولت آنان شاعری دیگر نرسیده ، عنصری در دولت غزنویان و رودکی در سلطنت سامانیان و معزی در زمان سلجوقیان و شیخ فیضی در دور جلال‌الدین محمد اکبر بادشاه هندوستان۔ سمرقندی عروضی گفته که بسی فضلاء و علماء را صحبت‌داشتم مگر مثل امیر معزی در عقل و ظرافت طبع و وسعت اخلاق ندیدم‌واین تخلص از حضور سلطان معزالدین سنجر سلجوقی یافته و وفاتش در سنه ثنتین و اربعین و خمسمائه (۵٤۲) واقع شده و آنچه مشهورست که تیر سلطان سنجر ازهدف خطا کرده بمعزی‌رسید و مرغ روحش پر بدنزد ارباب تحقیق اصلی ندارد که‌قصیده‌اش مکذّب روایت مرگ او از سهم خطاست و مطلع آن قصیده این‌ست:

منت خدای را که بفضل خدایگان این بنده بیگناه نشد کشته‌رایگان

. . .

چه تند و تیز بدل بردن من آمده‌ای شتاب چیست بآتش گرفتن آمده‌ای؟

. . .

ای آفتاب یغما ای خلجی نژاده هم ترك ماهروئی‌هم ماه حورزاده

. . .

تو سیم ساده داری در زیر مشك سوده من لعل سوده دارم برروی سیم ساده

. . .

ای از بر من دور همانا خبرت نیست کز مویه چوموئی شدم‌از ناله‌چو نالی

. . .

زعشاق آفاق جزمن که دارد تنی چون میانی دلی چون دهانی

ولە از قصیده مناظرهٔ تیغ و قلم

آهن ونی چون پدید آمد ز لطف کردگار
در میان هر دو تن افتاد جنگ و کار زار

تیغ گفته فخر من آنست کاندر شان من
گاه وحی آمد و انزلنا الحدید از کردگار

کلك گفته آمد اندر شان من نون والقلم
هم بدینمعنی مرا فخر ست تا روز شمار

تیغ گفته نور من نور سپهر آمد در ست
هست از ینمعنی مرا بر گردن مر دان مدار

کلك گفتا هستم آن نقاش کز نقش من‌ست
خوب‌و زشت‌و نیك و بد دردین‌ودنیا آشکار (۱)

---

(۱) ابیات فوق همه تحریف شده و با دیوان معزی تصحیح مرقوم اقبال آشتیانی تطبیق نمیکند، مخصوصاً بیت اول که صحیح آن چنین است:
آهن و نی چون پدید آمد زصنع کردگار در میان کلك و تیغ افتاد جنك‌و کارزار
نیز کلمه‌های «گفته» غلط است و «گفتا» صحیح- آدمیت

معلوم: - محمدحسین بیگ تبریزی- بحدت ذهن و رسائی فکر اتصاف داشت و بدور شاهجهان بادشاه بهندوستان رسید و رفیق جعفر خان صوبه دار کشمیر گردید.

توبه را (معلوم) نی‌تکلیف می‌بایدشکست تا بکی بتوان شکستن‌خاطر احباب‌را

. . .

از آن(معلوم) اسیر نو خطانم که لطف ساده رویان ریشخند است

. . .

گه می بری ز ما دل و گه میدهی بما گویا میان ما و تو سودا نمیشود

. . .

بیرخت از ناتوانی کی بلب جان میرسد پیر میگردد نگاهم تابمژگان‌میرسد

. . .

بتی دارم که زلفش رشتهٔ جان در بغل دارد
خطش از بی سوادیها گلستان در بغل دارد

. . .

در عشق تو خود بینی من بی سببی‌نیست آئینه بکف از رخ زیبای تـو دارم

معنی:- حاجی‌حیدرعلی کشمیری ناظمی‌خوش سوادجامع‌صلاح و سدادبود

تا او اشاره‌ای‌نکندوا نمی شود ابروی تو کلیددر گفتگوی ماست

. . .

تا رنگ باختم چمن زعفران شدم آئینهٔ بهار نمای خزان شدم

معنی:- میر ابوالفیض دهلوی شاگرد رشید میرزا عبدالقادر بیدل‌بود.

جان من از رفتنت بر من چها خواهد گذشت
جان ز تن نوراز نظر درد از دوا خواهد گذشت

جرات دامن گرفتن نیست چون رنگ حنا
خون ما بیچارگان در زیر پا خواهد گذشت

معین:- حضرت خواجه معین‌الدین حسن سنجری چشتی اجمیری خلف الصدق خواجه غیاث‌الدین بلخی سنجری‌ست. تولد آنحضرت در شهر بلخ ونشو و نما در خراسان بود و بعد وفات والد ماجد خود خانه و اثاثه را فروخته بشوق تحصیل علم و فضل سوی سمرقند و بخارا رخت کشید و بعد تکمیل آن جانب عراق توجه فرمود و در نواحی نشاپور بقصبهٔ هرون بخدمت شیخ عثمان هرونی حاضر شده بیعت ارادت نمود و مدت بست سال جامهٔ خواب شیخ نگاه میداشت و بعد عبادات وریاضات شاقه نعمت خلافت یافت و بولایت‌هندوستان‌مامور گردید وددرزمان دارائی رای‌پتهورا بهند شرف ورود ارزانی فرموده هنگامیکه رای‌پتهورا دراجمیر بود حضرت خواجه هم درآنجا رسیده مشغول اذکار و اشغال‌شد. روزی رای پتهورا مرتکب ایذای مسلمانی از خدام آنحضرت گردید و گوش‌برشفاعت خواجه ننهاد ودر حق خواجه بی‌ادبیها نمود، خواجه فرمود که پتهورازنده گرفته بدست دیگری دادیم، بسی‌برنیامد که سلطان معزالدین سام ازغزنین برسرپتهورا لشکر کشید وبعد مجادله ومقاتله اورا زنده اسیر نمودو از برکت قدوم خواجه بیخ کفر مستاصل گشت واصول اسلام در زمین هندریشه دوانید و سادس رجب‌سنه ثلث وثلثین و ستمائه (۶۳۳) بعمر نود و هفت سال بجوار رحمت ایزدی رسید و برجبین نورآگین نقش حبیب‌الله مات فی حب‌الله از عالم غیب مرقوم گردید مزار فائض الانوارش در شهراجمیرست یزار ویتبرّک به- دیوانی مختصر از ملفوظات آن قدوهٔ عرفاء کرام و اسوهٔ اولیاء عظام پیش نظرست و این چند اشعار منتخب ازآن مختصر که دروی جائی معین وجائی معینی تخلص میفرماید:

ربود جان و دلم را جمال نام خدا — نواخت تشنه لبان را زلال نام خدا
دلا بحلقهٔ رندان بزم عشق درآ — که جرعه‌ای زشراب بقادهند ترا
نقاب هستی خود را تو از میان بردار — دگر ببین که جمال که‌میشود پیدا

. . .

هر که روزی‌یکقدم برداشت اندرراه ما — عاقبت ره برد سوی بزم عشرتگاه‌ما

آفتاب از اوج عزت رخ‌نهد بر خاك پاش   هر که‌بررویش‌نشیند گردی‌ازدر گاه‌ما
بر دواند اسب همـت بر فراز نه‌سپهر   هر گدائی که نهدرخ بر بساط شاه ما

. . .

این چه نوریست که بر کون‌و مکان تافته است
نور عشق ست که از مطلع جان تافته است

۞ ۞ ۞

آه سوزنده که ازجان غم آلود گذشت   آتشی بود که از نه‌فلکش دود گذشت
مستم از چاشنی آن سخن تلخ که دوش   از سر ناز بر آن قند می‌آلود گذشت

۞ ۞ ۞

در ره‌عشق توام درد تو همراه‌بس‌ست   مونس خلوت دل‌آه سحر گاه‌بس ست
گر مطیعان‌همه طاعت ببر دوست‌برند   ای (معین) بدرقهٔ راه تو یك‌آه بس ست

۞ ۞ ۞

مگر فصل بهار آمد که عالم سبز و خرم شد
مگر وصل نگار آمد که‌دل با عیش همدم شد
دل بیغم همی خواهی دل غمگین بدست آور
چو دل غمگین عشق آمد ز غمها جمله بیغم شد

۞ ۞ ۞

مژدگانی که مرا یار سوی‌خویش کشید   دست در گردن‌من کرد ومراپیش کشید
هر سحر در چمن عشق گل تازه دمید   ز آه‌سردی که(معینی)ازدل خویش کشید

۞ ۞ ۞

درون‌قصر دل‌دارم یکی‌شاهی که گر گاهی   زدل‌بیرون‌زندخیمه ببحرو بر نمیگنجد

. . .

راه بگشای کـه دل میل ببالا دارد   پرده بر گیر که‌جان عزم تمـا شادارد
من اگرخود نروم‌او کشدم‌جانب خود   هم از آن سلسلهٔ عشق که با مـا دارد

گه بخود خواندو گاهی زخودم‌میراند   آه ازین غمزه که باعاشق شیدا دارد

...

اندر آئینهٔ جان عکس جمالی دیدم   همچو خورشید که درآب زلالی دیدم

...

نمیدانم من ای ساقی که چون نوشم می باقی
ز بوی می چنان مستم که سر از پا نمیدانم

...

صفات‌وذات چو از هم جدا نمی بینم   بهر چه می نگرم جز خدا نمی بینم
عروج جان(معینی) براوج او ادنی   بجز متابعت مصطفی نمی بینم

۞ ۞ ۞

تا ز خود بیگا نه گشتم آشنائی یا فتم
تا ز تاریکی گذشتم روشنائی یا فتم
بلبلان را محو گل بودن به از گویائی است
عشق را برگ و نوا در بینوائی یافتم
کحل‌بینائی(معین) در دیده خاك راه اوست
گرد این راه از خواص توتیائی یافتم

...

روح قدس سجده آرد پیش آن‌حسن‌وجمال   گر نقاب آب‌وخاك‌ازروی آدم‌در کشم

...

گر بچشم عاشقان بینی جمال خویشتن   همچو آشفته گردی درخیال‌خویشتن

۞۞۞

من نه آن رندم که از می سرگران خواهم شدن
گر نهی لب بر لبم‌مست آن زمان خواهم شدن

من همیگفتم که بینم گویمش احوال خویش
من چه دانستم که آنگه بی زبان خواهم شدن

...

بنفشه میدمد ای گلعذار بر رخ تو   خجسته باد گل و نوبهار بر رخ‌تو

✡ ✡ ✡

شه چون خورد جام صفا بر خاك ریزد جرعه ها
زان حق شراب عشق را بر خاك آدم ریخته
من عاشق دیـوانه‌ای‌در می کشم میخانه ای
زان می که یك پیمانه‌ای‌برعرش اعظم‌ریخته

✡ ✡ ✡

در قید تعلق نتوان داشت بصد بند   مرغیکـه ز دام سر زلف‌تـو پریده

✡ ✡ ✡

ایکه اندر عین پیدائی نهانی کیستی   هرچه در فهم‌و گمان آید نه‌آنی کیستی
با(معینی) گفت‌هرسو تابکی‌خواهی‌دوید   هم‌زخودجوهرچه‌خواهی‌تابدانی کیستی

✡ ✡ ✡

اگر زهستی خود چشم دل فراز کنی   نخست دیده بدیدار دوست باز کنی

✡ ✡ ✡

من و زهد خشك تا کی زمیم‌دماغ تر کن   زمئی که‌زهد و تقوی‌همه‌رابآب‌دادی

✡ ✡ ✡

زچشم دل (معینی) حسن اوبی‌برده‌بین‌تاکی   جمال ذات در آئینهٔ آثار می‌بینی

✡ ✡ ✡

هرچا کنون‌بر(معینی)میرودمعذوردار   کزشراب عشق‌در کامش‌فراوان‌ریختی

✡ ✡ ✡

(معین) را دل زبارغم شکست اما چه غم دارد
کدامین خانه ویران شد که دروی گنج ننهادی

بیا ای باد مشکین دم که بوی دلربا داری
دمی بگذر بمحرومان دوای جان ما داری

بگو آن ماه زیبا را چو ماهی میطپم بی تو
ز آب چشمهٔ حیوان مرا تا کی جدا داری

دلم خون شد بگیسویت تو سوی من نپردازی
که زیر هر خم مویت دل صد مبتلا داری

اگر دولت دهد یاری (معین) وصلش بدست آری
و گرنه این طمع خام‌ست از خوبان وفاداری

وله رباعی

عاشق همه دم فکر رخ دوست کند — معشوق کرشمه‌ای که‌نیکوست کند
ما جرم و گنه کنیم واو لطف وعطا — هر کس چیزیکه لائق اوست کند

مغربی:ـ محمّدشیرین‌ـقدوهٔ علماء عظام و زبدهٔ عرفاء عالی مقام‌ست، وطنش نائن از اعمال فارس بود، و در سیاحت سری بدیار مغرب کشید و بحلقهٔ ارادت شیخ اسمعیل سیسی درآمد و خرقهٔ خلافت بر دست یکی از مشائخ سلسلهٔ شیخ اکبر محی‌الدین بن عربی قدس سره پوشید و در عهد شاه رخ میرزا ابن تیموردر تبریز اقامت گزید و همانجا بعمرشصت سالگی در سنه تسع و ثمانمائه (۸۰۹) عمرش بمغرب ممات‌فرونشست، کمال خجند معاصر وی بود وابیات دیوانش‌مطرح انظار اولوالابصارست پنجهزار کمابیش در شمار.

بتم با هر سری هر سو سر و کاری دگر دارد
غمش با هر دلی سودا و بازاری دگردارد

تو تنها نیستی بیمار چشم‌شوخ آن دلبر
که چشمش چون تو در هر گوشه بیماری‌دگردارد

. . .

دل همه دیده شد و دیده همه دل گردید　　تا مراد دل و دیده‌همه حاصل گردید

. . .

دلی دارم که در وی غم نگنجد　　چه جای غم که شادی هم نگنجد

. . .

یار من هر ساعتی آید ببازارد گر　　تا بود حسن‌وجمالش‌را خریداری دگر
کسوتی‌دیگر بپوشد جلوهٔ‌دیگر کند　　مظهر دیگـر نماند بهر اظهاری دگر

. . .

می زسبوی او طلب آب زجوی اوطلب　　بحر شود اگر کسی آب‌خوردزجوی‌او

. . .

زد حلقه دوش بردر دل یار معنوی　　گفتم که کیست گفت که‌درباز کن توئی

. . .

چو نیست چشم دلت تا جمال او بینی　　نگر بصورت خود تا مثال او بینی

وله رباعی

من مست و خراب و می‌پرست آمده‌ام　　مدهوش زبادهٔ الست آمـده‌ام
هان ظن نبری که باز گردم هشیار　　هم‌مست روم‌ازآنکه‌مست آمده‌ام

. . .

تا مهر تو دیـدیم ز ذرات گـذشتیـم　　زین جمله صفات‌از پی آن ذات گذشتیم
چون جمله جهان مظهر آیات‌وجودند　　اندر طلب از مظهر و آیـات گـذشتیم

مغنی:ـ وجه‌الدین خان حیدر آبادی در «آفتاب عالمتاب» در باب‌میم مع الغین المعجمة و در «نگارستان سخن» بعین مهمله نوشته مگر ناسخش نظر نکتـه رس نداشت بالجمله این مغنی وجه‌الدین خان شاگرد میر شمس‌الدین فیض بودو در مضمار نظم از امثال و اقران قصب‌السبق می‌ربود.

سرمهٔ ناز میکشی نرگس مـی پرست را　　تیغ بدست میدهی ترك سیاه مست را

رفت عنان اختیار از کف این جگرفگار　　چون نگشاد آن نگار دست نگار بست را

. . .

این ست که غارت دل من ساخته این ست　　این زلف که صد خانه بر انداخته این ست
آتش بدل و جان من انداخته این ست　　این ست که از عارض افروختهٔ خویش

مفتون:- شیخ مؤمن علی ابن شیخ ذوالفقار علی کاکور- وی بر نظم و نثر فارسی قدرت کماینبغی داشت و از شاگردان شیخ غلام مینا ساحر کاکوروی بود و در سرکار انگریزی بوکالت عدالت دیوانی بعیش و عشرت زندگانی مینمود.

با جنون بساز آشنا کردم دل دیوانه را　　از تب سودا دگر آتش زدم این خانه را
رشتهٔ زنار زیب دوش ایمان ساختم　　بر سر زاهد شکستم سبحه صد دانه را
از سر هر تار گیسوی تو در پیراستن　　دست مشاطه رفوزد چاك زخم شانه را

. . .

برون غلطد چو اشك ازچشم من گوهر شود پیدا
فتد گر عکس داغم بر زمین اختر شود پیدا
عجب نبود که وقت ذبح عشّاق جگر خونت
صدای شیون درد از لب خنجر شود پیدا
عیان سازد کجا مصنوع رنگ جلوهٔ صانع
محال ست اینکه از آئینه اسکندر شود پیدا

***

یاد هر گه ز تف سوز نهان میآید　　نفس گرم زدل شعله فشان میآید
بدم نزع پی چارهٔ در دم (مفتون)　　مرگ هم بر سر من گریه کنان میآید

. . .

بهار آمد چمن از رنگ گل در بر قبا دارد
جنونم دست وحشت با گریبان آشنا دارد

خیالم هر دم از لعل لبت افسا نه می بندد
مگر بو سیدن لبهای شیرین مدّعا دارد

...

بر نوك زبان ست شرر در دهن آتش   آتش نفسم میچکدم از سخن آتش
مفتون بره وادی غربت چو گذشتم   زد در دل من یاد سواد وطن آتش

...

نقش بر لوحهٔ دل صورت دلبر دارم   من درین آئنه تصویر سکندر دارم
تابنامم خط آمرزش عصیان نکشی   سر نه از سجده گه خاك درت بردارم

✩✩✩

مگر بی‌پرده‌دیدم‌جلوهٔ‌رخسار زیبائی   که درعمان چشمم قطره‌دارد جوش‌دریائی

...

نشسته است بدل بسکه یاد روی کسی   درین چمن نگشایم نگه بسوی کسی
بفصل گل نکنم خواهش‌چمن (مفتون)   که در شکنج قفس زنده‌ام‌ببوی کسی

مفید:- ملامفیدبلخی-شاعر نامور بود و در ابتدای عهد عالمگیر بادشاه‌به دهلی رسیده و در شهر ملتان در سنه تسعین و الف (۱۰۹۰) بزیر زمین آرمید میر محمد افضل سرخوش تاریخ وفاتش چنین برشتهٔ نظم کشید.

مرده ملا مفید در ملتان   این‌سخن چون‌بگوش‌سرخوش‌خورد
بر کشید آه وسال‌تاریخش   گفت ملا مفید بلخی مرد

و از کلام‌مفید مفید این ست

مهرچشمش‌دادشهرت‌در نکونامی‌مرا   کرد صاحب‌اعتبار این مهر بادامی‌مرا

...

خار خار طمع از هیچکسی نیست مرا   مرغ تصویرم واز کس هوسی نیستمرا

...

گوئی بروی بادیه دامی کشیده‌اند   دارند بسکه چشم براهت غزالها

...

بود ز پهلوی مینا مدام عشرت ما　　　بط می‌است بعالم همای دولت ما

. . .

زینت خانهٔ صیاد بود مرغ اسیر　　　از گرفتاری‌طاووس قفس گلزارست

. . .

بآن چشم سیه نسبت ندارد　　　ز سرمه تا باو یك‌میل‌راه‌ست

. . .

زیبنده است زخم ببالای ابرویش　　　مانند مصرعیکه به پشت کمان بود

. . .

بسکه پر شد ز سرمه چشمانش　　　شد رگ سنگ سرمه مژگانش
تکمه در پیرهن نمی گنجد　　　از هم آغوشی گریبانش

. . .

شایدز رحم بر سر بالین من رسد　　　خود را بهانه ساخته بیمار می کنم

. . .

ز بس حریص تماشای آن گل اندامم　　　تمام چشم برویش چو نخل بادامم

مقبول:— از سادات قم بودودر عهد سلطان حسین بایقرا درهرات جا گزید همچنین‌ست در « آفتاب عالمتاب » و در «نشتر عشق» و « نتائج الافکار» نوشته که سرستش از عشق سرشته بودند و شعور بعشق خوبرویان آوارهٔ کوی‌و برزن‌میماند ناچار بطعن و تشنیع ملامت گران ترك‌وطن نمود و بکاشان رفت و آنجاهم‌همان طریقه پیش گرفت، آخر عمر توفیق الهی رفیق او گشت که ازین بلای بیدرمان بتوبه و انابت بر گشت وهمانجا درسنه اربع و عشرین وتسعمائه(۹۲٤) در گذشت

هر دم بصورت دگرم دل رود زدست　　　عاشق شدن‌خوش‌ست‌بهرصورتی که هست

. . .

کشید تیغ و ندانم که از جفا چکند　　　نهاده‌ام سر تسلیم تا خدا چه کند

***

آوازه افگنم که بمن باز گشته‌ای تا بشنود رقیب ز عالم بدر رود

۞ ۞ ۞

بجز اینکه جانگدازی ز تو هیچ نیست سودم

برو ای غم دل از من که ترا هم آزمودم

۞ ۞ ۞

(مقبول)انتظاررفیقان بهانه‌ایست میدانم از برای چه اینجا ستاده ای

. . .

ساقی بدور چشمت آلودهٔ خمارم

صافی اگر نباشد در جام ریز لائی

تیغی علم شد آخر (مقبول) جان بر افشاند

نی روی التماسی نی چشم خون بهائی

مقصود کاشی: وطنش قریهٔ خورده متعلق کاشان‌ست، وی برادرباقر خورده کاشی بود و همراه غیاث الدین منصور بحج و زیارات مشرف شد وزمانی که ملا محتشم کاشی قصیدهٔ به تتبع شاه طاهر دکنی انشاد نمود این مقصود در همان زمین قصیدهٔ هجو ملامحتشم موزون نمود که مطلعش این‌ست.

دارم از وضع جهان شکوه و از دور فلك

که گدا زاده چرا تکیه زند بـر تو شك

پس هر گاه در سنه سبع و ثمانین و تسعمائه (۹۸۷) در شهر یزد شبی دزدان بطمع مال مقصود را بر بستر خوابش کشتند، ملامحتشم بدین‌مصرع تاریخ وفاتش انتقام هجو جست .

انتقام‌باطنی دیدی بجان او چه کرد ــ از کلام مقصوداست :

از آن لب يك سخن یکحرف يك دشنام میخواهم

تکلف برطرف امروز زان لب کام میخواهم

از آن دل رحم میخواهم بیاو ساده لوحی بین
که من در کافرستان رفته ام اسلام میخواهم

. . .

ز یکدم با تو بودن دل تسلی کی شود هر گز
ترا با خویشتن میخواهم و بسیار می خواهم

. . .

چند گوئی که بیا و دل خود با ز ستا ن
آن دلی کش تو نخواهی من از و بی زارم

. . .

شب وصل است گلو گیر شوی ای مرغ سحر
پاسی از شب نگذشت ست چه فریاد ست این؟

مقصود: ملامقصود قزوینی پسر ملا فضل الله فضل ست ـ این پدر و پسر درعهد اکبر بادشاه بهندوستان آمدند و اقامت اکبر آباد اختیار کردند و هما نجا درسنه سبع و سبعین و تسعمائه (۹۷۷) وفات یافت

در عالم وفا سگ کوی تو رام ماست اقبال رام گشته و عالم بکام ماست

مقصود: - یوسف شاه معروف بمقصود درویش تیر گر از مردم بخارا بود و بعضی از هرات دانسته اند از اقسام شعر میل برباعی بیشتر داشت.

در عشق کسی قصاص کـردم خودرا افسانهٔ عام و خاص کردم خود را
چون از تو وفا ندیدم ای عمر عزیز وا سوختم و خلاص کردم خود را

مقیما شیرازی :ـ برادر ملامنصف طهرانی ست ـ پیشهٔ خیاطی راوجه معاش ساخته بود و بسودای افکار شعرو سخن جنونی مقیم کاخ دماغش گردید و بصحرای عدمش کشید.

گفتگو ی تو در ین انجمن از یادم ر فت
بسکه خاموش نشستم سخن از یادم رفت

. . .

ما را غرور عافیت از راه برده بود ناسازی زمانه بفریاد ما رسید

. . .

یك چند بقید ننگ و نام افتادم چندی بـزبان خاص وعام افتادم

بد نامان را طشت بیفتد از بام طشتم چونبود خود زبام افتادم

مقیمی:- حسن بیگ از اعیان شکر اوغلی‌ست که موضعی‌قریب‌مازندران باشد-وی‌از جانب پدر بهارلو ترکمان و از طرف مادر از اقربای جهان شاه بود و با :واب بیرام خان خانخانان قرابتی‌داشت‌ازین راه در سنه ثمان و تسعیـن و تسعمائه (۹۹۸) وارد هند شد و بقیهٔ عمر همین جا بسر برد.

قرار مرگ با خود داده رفتم از سر کویت
بحسرت مردهٔ هر کس که بینی یاد کن ما را

. . .

مردنم سهل ست ترسم بعد مرگم روزگار
شیوهٔ رحمی بیاموزد ستمگـار مرا

. . .

دارم از زلف تومنّتها که ازبهر شکون در غم‌عشق تو پیش‌ازمردنم‌ماتم گرفت

. . .

بر سر کوی تو جمعیت اغیارم سوخت وا خدایا فلك تفرقه‌انگیز کجاست

. . .

ای فلك گر میتوانی با رقیبان کینه و رز
ورنه خصمی با غریبی همچو من‌دشوار نیست

. . .

ای دل چرا زننگ نمیرم که پیش یار امروز غیر رحم بحال تو کرده است

. . .

ذوق یك لحظه وصال تو بآن میارزد   که کسی تا بقیامت نگران بنشیند

. . .

اگرچه امشبم از درد هجران جان نمی ماند
باین شادم که باری محنت هجران نمی ماند
هلاك غمزهٔ صید افکنی گردم که در خاطر
شهید تیغ او را حسرت درمان نمی ماند

. . .

با مدعی نتیجهٔ مهر و وفای تو   خواهم نظاره کردن اگر مرگ امان دهد

. . .

گیرم که حرف قاصد با ما همه فریب است
این بس که دل ز مانی امیدوار گردد

. . .

ناخوانده آمده است (مقیمی) ببزم تو   طعنش مزن که بس بود اورا خجالتش

. . .

بر سر راه تو میآیم بصد حسرت ولی   چون تو پیدا میشوی از دور پنهان میشوم

. . .

بنا کامی چو خواهی کشتنم ای بخت بدروزی
شهید غمزهٔ صید افگن مردم شکارم کن

مکین: میرزا محمد فاخر لکهنوی ـ جداعلای او آقا عبدالرحیم نطنزی ازوطن خود همراه نواب علیمردانخان در دهلی رسیده اقامت گزید و پسری که مسمی بآقا عبدالکریم باخودداشت آنرا بادختر قاسم کاهی کدخدا ساخت و آقا عبدالکریم برفاقت علی ابراهیم خان ابن علیوردیخان ناظم صوبهٔ کشمیر بسر میبرد وازوی آقا محمد اشرف پدر میرزا فاخر در کشمیر بوجود آمد بنابرآن بعضی اصل میرزا از کشمیر نوشته‌اند و میرزا فاخر مکین که مولدش دارالخلافه دهلی‌ست بعد رشد و

تحصیل علم‌ادب از صرف و نحو و معانی و بیان عروض و قافیه شوق نظم در سرش افتاد اولا بخدمت فتوت حسین‌خان کشمیری‌زانوی‌تلمذته‌نمود، بعداز آن‌درزمرهٔ تلامذهٔ آقاعظیما اکسیر اصفهانی داخل گشت ومدتی دروطن هنگامهٔ سخن سنجی افروخت و بعد خرابی دهلی بتوالی ورود احمدشاه ابدالی رخت به لکهنو کشید وتا سی‌سال بمکان شیخ معزالدین خان از شیخزادگان لکهنو بقیهٔ انفاس شمرد و نوبتی برای ملاقات شیخ محمدعلی حزین به‌بنارس رفته بازعود به لکهنو نمود و همین جا بست ویکم محرم‌سنه‌حادی‌وعشرین‌ازمأته سیزدهم(۱۲۲۱)درباغ رای‌چنی لال‌زیرزمین‌مکین گردید، درزمانیکه‌سواداالله‌آباد مخیم جاه‌وجلال شاه‌عالم‌بادشاه دهلی متخلص بآفتاب بود شاه باصغای محامد اوصاف میرزا فاخرمکین و استماع کلامش بر کمال‌میرزادرفن شاعری مطلع گردید و چند غزل خود بافرمان طلب ارسال داشت ومیرزا حسب طلب بحضور رسیده باریاب دربار شاهی گردیدوباعزاز اجازت نشست‌درحضور شاهی معزز گشته این رباعی بدیههً بمعرض‌عرض‌رسانید.

در خدمت شاه عالم و عالمیان بنشست اگر مکین مزن طعنه بر آن
ناچار فتد ز خاکساری سایه بر خاك بـه پیش آفتاب تـابـان

و ازغزلیات‌اوست:

بشور آورد شور عشق من آخر جهانی را
دو لب جنبید و برهم زد زمین و آسمانی را

...

باز اشکم بمیـان بر زده دامـانی را خون ز شوق تو بجوش آمده طوفانی‌را
چشم بد دور عجب دست رسائی دیدم بجگر دوزی خود سوزن مژگـانی را

...

زلیخا گر همه یوسف بود مفتش نمیگیرد
ببازاریکه گردد آن بلای مرد و زن پیدا

* * *

از من که بآن طفل پریزاد بگوید　　در کوچه تماشاست که دیوانه رسید ست

. . .

خونین جگرم عرض وپیامم همه خون ست　　چون خامهٔ شنجرف کلامم همه خون ست

. . .

چه اعجازست یا رب ز ور بازوی تغافل را
ز ره تیر نگاه آن کمان ابرو بگردا ند

***

دل نگاه کافر و جا ن چشم جادو می برد
تن که مشت استخوان ست آن سگ کو میبرد

. . .

هلاك قاتل خویشم که وقت کشتن من　　بخاك پاك شهیدان خود تیمم کرد

. . .

بی تو تا ناله و فریاد مرا یاد آمد　　ناله در ناله و فریاد بفریاد آمد

. . .

سنبلستان نبود اینکه در آید بنظر　　از دم گرم مکین سوخت گلستان یکسر

. . .

سرود نالـهٔ دل بود شب جائیکه من بودم
بهر سو رقص بسمل بود شب جائیکه من بودم
رقیبان گوش بر آواز و او در ناز و من ترسان
سخن گفتن چه مشکل بود شب جائیکه من بودم
رقیب از یار و یار از غیر وغیر ازبودن من هم
ز شب تا صبح غافل بود شب جائیکه من بودم

فغان بر لب طپش در دل قلق در بر اجل بر سر
بلاها بی تو نازل بودشب جائیکه من بودم

(مکین)بی‌تاب اودرخواب و دل در اضطراب‌ازغم
مپرس ازمن چه محفل بود شب جائیکه‌من‌بودم

✡ ✡ ✡

دل نثار پای یاری میکنم جان اگر باقیست کاری میکنم

✡ ✡ ✡

ناصح رسید آه بپوشم کدام را دامانم اینچنین و گریبانم اینچنین

✡ ✡ ✡

بازم اسیر آن بت بیگانه خو مکن ای آشنا برای خدا ذکر او نکن

ملهم:- شاعری بودفکرش معقول و کلامش مقبول‌مگر نام‌ونسبش‌مجهول و این اشعاراز وی منقول:

مکتوب خود ز آه جگر می کنیم ما پیغام دل بدوست شرر می کنیم ما
آتش بخرمن مه و پروین در افکند آهی که شب بیاد سحر می کنیم ما
دارم سواد خال و خط یار در نظر از فیض عشق درس دگر می کنیم‌ما

ملهمی تبریزی:- از شعراء دور شاه عباس‌ثانی‌ست- پیربداغ خان والی تبریز از لطیفه گوئی و بذله سنجی او محظوظ بوده همواره در صحبت خود او را جا میداد و بحضورش غلامان خوش‌جمال غلمان مثال حاضر میماندند وملهمی که مردی حسن‌پرست بود باوجود ممانعت از تماشای حسن و جمال اینان نظر باز نمیگرفت، ناچارخان مذکور برای‌وی کلاهی بزرگ از چرم‌ساخت‌ودم حضوری ملهمی‌بخدمتش آن کلاه برسر نهادندی که ازنظر سوی دیگری‌انداختن‌نتوانستی ملهمی ازین کلاه بتنگ آمده از تبریز گریخت ودر شیراز بخدمت‌امام قلیخان بیگلربیگی رسیده عزقبول یافت وهمانجا درسنه تسع واربعین والف (۱۰۴۹)بعالم عقبی شتافت:

نظاره را تلف مکن ای چشم بدمعاش شاید بوصل اوبرسی کار عالم ست

✡ ✡ ✡

میجست روزگار زخود بی وفاتری بی اختیار نام توام بر زبان گذشت

. . .

دمی ز خدمت چشم ترم نیاسودند نشست گر بزمین دامن آستین برخاست

. . .

مستان بگریه آبلۀ سینه وا کنند تا دامن مژه بنمی آشنا کنند
آشفتگان بوی تو اندر حریم باغ درجیب جای گل همه باد صبا کنند
شوریده خاطران دل بیمارخویش را در فصل گل بنالۀ بلبل دوا کنند

. . .

ای گل چه کشی پا زمن زار شکسته خوش باش که درپا نرودخارشکسته
غم کردچنانم که گر ازپای درافتم برخاستنم نیست چو دیوار شکسته
بر دوش من خسته مکن دست حمائل عاقل نکند تکیه بدیوار شکسته

ممتاز شیرازی:ـ از سادات بود و در هندوستان رسیده بشهر عظیم آباد اقامت اختیار نمود و در سنه خمس و اربعین بعد الا لف (۱۰۴۵) جادۀ آخرت پیمود.

چون دهم تسکین ز پیغامت دل افسرده را
کی توان افروخت از پرتو چراغ مرده را

. . .

چون دعای مستجاب آخر بجائی میرسم مرغ قدسم دامن پا کم بود بال وپرم

ممتاز:ـ ممتاز الدوله سید عبد الحی خان ابن مولوی سید عبد الرزاق لکهنوی ست و باجناب مستطاب معلی القاب نواب امیر الملك والاجاه مولانا سید محمد صدیق حسن خان صاحب بهادر نسبت دامادی و خویشی دارد، اصلش ازقصبۀ مندوه بفاصلۀ پنج کروه غربی مانك پوراست و آنچه در «صبح گلشن» موطن جدش فتح پور هسوه مثبت شده کاتبش بحکم سهو ونسیان معذور ـ بالجمله جدوی مولوی سید

فتح علی دل ازوطن بر کنده در بیت‌السلطنة لکهنو طرح توطن ریخت و همان‌دار الملك مسقط الرأس ممتاز ووالد آن سرمایهٔ اعزازست دمی که در گلگشت‌خیابان عمر شانزده سالگی چمید بتماشای گلزار نصرت بهار دارالاقبال بهوپال بسان‌صبا دررسید و بیاوری طالع بیدار بسال هیجدهم از عمر گرامی خود چهارم آخر الربیعین سنه نود وپنجم از مائةسیزدهم (۱۲۹۵) با دختر فرخنده اخترجناب‌نواب صاحب بهادر مصدرالذکر بکمال اعزاز و اکرام و تزك و احتشام متزوج گشت و بعلو مناصب و مراتب ازاماثل و اقران در گذشت ایدون باستجماع محاسن بنی نوع از همسران گوی سبقت برد و باحتوای فضائل علمی و عملی از همسنان ممتازش باید شمرد و احیاناً طبع موزونش‌بهدُرر غررمضامین‌درخشان مسامحت می‌نماید و خامهٔ جادوطرازش بنگارش نکات منظومه‌می گراید، ترجمهٔ حافل‌اورا «صبح گلشن» کافل‌ست و بالفعل عزتی تازه که برای درج درین تذکره لطف فرموده‌ـ اینك‌سرورافزای قلوب ارباب مجالس ومحافل.

فال سنت زن و سر ما یهٔ ایما ن در یاب
راه حق از رو ش شاه رسو لا ن در یا ب
کن جگر خون چو حنا پای حسینان در یاب
یا همه سرمه بشو نرگس ایمان در یاب
نو ر ایما ن ز رخ شا هـد سنت بار د
چشم بگشا و مر این نور نمایان دریاب
بجنون ساز گر ت دست به لیلی نر سد
نر سی گر بچمن خار مغیلا ن در یاب
شانه گوید بز بانها و د هان هر چاك
که همه چاك شود کا کل پیچان در یا ب
ر سم این شهر ا گر بستن مرهم نبو د
ز خمهای دل ما را به نمکدان در یا ب

هان عرق ریزی آن عارض روشن بنگر
اختر افشانی خورشید درخشان دریاب
چشم برهم نزند طالب دیدار کسی
جوهر آئینه از دیدهٔ حیران دریاب
رهرو جادهٔ سودای یمانی ایمان
درگه حضرت صدیق حسن خان دریاب
بس بلندست مقام سر کویش (ممتاز)
شو گدای ره او شوکت شاهان دریاب
گوش جان کن تهی از پنبهٔ غفلت (ممتاز)
فیض گرد قدم عمر گریزان دریاب
بندهٔ عشق جناب نبوی شو (ممتاز)
کافر عشق سنن شوره ایمان دریاب

ممتاز:ـ مولوی احسان الله خان خلف شیخ عظمة الله متوطن قصبهٔ اونام مضاف بدارالحکومة لکهنوـ درعلوم ادبیه از ممتازان بود مثنوی بحر مواج و نثر ممتاز بکمال لطافت و فصاحت در سلك نظم و نثر کشیده و در لکهنو و اطرافش اکثر موزونان از وی استفاده نموده و در اوسط مائة ثالث عشر (اواسط قرن سیزدهم) بعمر یکصد و سه سال به وصول در جوار رحمت حق ممتاز گردید،

تا جگر خون کنی تو جیحون را — سرده‌ای دیده چشمه خون را

. . .

خداوندا سر و برگ فصاحت ده زبانم را
برنگ رنگ گل رنگین کن اوراق بیانم را
بیا (ممتاز) از نای قلم ده نغمه‌ای بیرون
که در گوش رضا گیرند یاران داستانم را

ممنون:ـ تاج بیگ در « یدبیضا» نگاشته که وی قوم افغان ساکن شهر مئوست ـ دوسه نوبت در بلگرام وارد شده بغربتخانه منزل گزیده آشنائی گرم ساخته، چندان سوادنداشت، اما سلیقه‌اش در وادی شعر بسیار مناسب افتاده اشعار بسیار گفته درین ایام مسموع شد که این خاکدان پرخلل را وا گذاشته و در «آفتاب عالمتاب» نوشته که مؤ قصبه‌ایست مشهور بمئو شمس آباد ووی‌دردهلی‌بسر می‌برد و در «نشتر عشق» آورده که این ممنون متوطن اکبرآبادست سوای مئو شمس آباد که مکانی‌ست دیگر، و رحلت او در سنه هزار وصد و پنجاه‌واقع‌شد ودر «نگارستان سخن»هم وطنش‌مئو شمس آباد مرقوم‌ست لکن صحیح قول مؤلف «نشتر عشق» ست و کلامش غیر همان سه شعرش که در «ید بیضا» و « نگارستان سخن»ست‌جائی بنظر نرسیده‌از آنجمله است.

مگو که زشت‌بود کفر بامسلمانی　　که از دورنگ بودخوشنماسلیمانی

منت:ـ میر قمرالدین‌دهلوی ـ ازاولاد سید ناصرالدین که مزارش‌درقصبهٔ سونی‌پت ست و نسبش بچهارده واسطه بسیدجلال‌الدین عضد یزدی وزیر سلطان مظفرمیرسد، مولد میرقصبهٔ سونی‌پت ومحل‌نشو ونمای او شهردهلی‌وبباعث‌قرابت در خاندان جناب شاه ولی‌الله قدس‌سره تربیت یافته وتفسیر حدیث بخدمت مولانا شاه عبدالعزیز دهلوی خوانده ودست به‌بیعت حضرت مولانا فخرالدین دهلوی‌داد ودر تصوف استعدادی بهمرسانیده ودرسنه‌احدی‌وتسعین‌ازمائه‌ثانی عشر (۱۱۹۱)از شهر دهلی بشهر لکهنو رسید و اینجا خود را درزی* شیعه وانموده قصائد مـدح نواب آصف‌الدوله والی ملك اود و حیدربیگ خان نائب الریاسة و راجه مکیت رای دیوان انشادنموده، صلات وافر ربوده پس به ملك بنگاله راند وقصیدهٔ‌ستایش نواب رئیس مرشدآباد بحضورش خواند و بجائزهٔ فراخور حال مباهی گشت ودر شهر کلکته بمدیح گورنر جنرل آنجا زبان گشاد وی خطاب‌ملك الشعرائی او را بجائزه‌داد، آخر بحیدرآباد دکن سر کشید و مدحت سرای نواب نظام الملك آصف جاه گردید و مبلغ ده‌هزار روپیه صله یافت و بعد امتحان کمال‌استعدادش

بمهر خطاب ملك الشعرائی بنگین زمرد مایهٔ عزت اندوخت و از آنجا صوب شهر لکهنو مراجعت کرد و راجه مکیت رای تکفل مصارفش ذمهٔ خود گرفت بعد زمانی بوجهی در کلکته رسید وهمانجا در سنه ثامن از مائة ثالث عشر (۱۲۰۸) بعمر چهل ونه سال جامهٔ عنصری گذاشت و در کربلای آنجاپیوند زمین گردید وتصانیف وی «معجز الکمال» مقابل سحر حلال «و شکرستان» و «چمنستان» مقابل گلستان و بوستان و قصهٔ هیرورانجهاست در «چمنستان» میگوید:

درین عمر ده مثنوی گفته‌ام بآیین و طرز نوی گفته‌ام
چو اشعار من در عدد میرسد شمار قصائد بصد میرسد
بود شعر من در غزل سی‌هزار ز پانصد رباعی گرفتم‌شمار

. . .

برد عشق تو هر چه بود مرا باید اکنون زمن ربود مرا

. . .

پس از مردن بخاکم آمدی از مهربانیها
بقربان سر این مرگ بادا زندگانیها
جبین داری بکویت نیست جا تا رو نهم آنجا
ز دل خالی زمینی نیست تا پهلو نهم آنجا

. . .

من آن‌آتش نوا مرغم که از تاب نفس (منت)
بچوب گل زنم آتش بسوزم خانهٔ خود را

. . .

بوسه (منت) چه‌بلاشیرین بود که گلو تا بجگر سوخت‌مرا

. . .

کردسوز سینه خاکستر دل دیوانه‌را سوخت‌آخر آتش این‌خانه‌صاحب خانه‌را

✿ ✿ ✿

زبس با گریهٔ خون ساخت بخت بد قرین ما را
برنگ کلك شنجرف ست خون در آستین ما را

✿ ✿ ✿

دوش بگذشت از سرم آن تند خو دامن کشان
هیچ از دستم بجز چاك گریبان بر نخاست
بر سر جولان گهش (منت) چه حیرانی ستاین
خشك شد در دیده‌اشك از سینه افغان بر نخاست

✿ ✿ ✿

خفتن ازاول شب حرف نگفتن‌ستم‌ست — رو بدامـن زسر ناز نهفتن ستم ست
بعد عمری که‌به‌(منت)شب‌وصلی‌رو داد — حرف انکار زلعل تو شنفتن ستم ست

✿ ✿ ✿

بگفتمش که هنوزست زنده(منت) تو — بخنده گفت که گنجایش هنوزی هست

✿ ✿ ✿

نه با طوبی نه با سرو نه‌باشمشادمیماند — قد موزون او‌بامصرعهٔ اوستاد میماند

✿ ✿ ✿

سخن زلف تو (منت) بزبان میآرد — جمله در مکتب او بحث مطول باشد
چو خانه خالی ومعشوق مست ناز بود — توان گریست‌بر آنکس که پاکباز بود

✿ ✿ ✿

(منت) بآن پسر چه نوشتی که هر نفس — خواند بشوق و باز نهد در کتاب خط

✿ ✿ ✿

تیغ کردی حوالـه قاصد — کشتهٔ شوخی جواب توام

✿ ✿ ✿

برو ای جنون با تو کاری ندارم — که در دامن و جیب تاری ندارم

✿ ✿ ✿

در غمت بسکه ناتوان شده‌ام سایهٔ موی آن میان شده‌ام
می شمارد سبك رقیب مـرا ظاهراً بر دلت گران شده ام

...

دوش آمد برسرمن تیغ بر کف آن نگار گفت(منت)میکشم گفتم که‌منت‌میکشم

***

بسر سودا بجان آتش به پهلو خار ها دیدم
ز پهلوی دل بی عافیت آزار ها دیدم
چه می بودی اگر یکبار می گفتی مرو بنشین
باین امید سویت وقت رفتن بار ها دیدم

***

دلت را نیست الفت با دل من دل من وا دل من وا دل من
چه می پرسی که‌هر شب‌در کنارم قیامت می کند بز پا دل‌من

***

آئینه‌ات که داد که حیرانم اینچنین زلفت که شانه زد که‌پریشانم اینچنین

***

میفتد از ضعف صدجا تا بعاشق میرسد ناتوان باشد نگاه نرگس بیمار او

***

سرو بی جاست اگردم زند ازموزونی کزازل راست شد این‌جامه‌ببالای کسی
گفتمش (منت)ما کیست‌تغافل‌زدو گفت عاشق زار کسی واله و شیدای کسی

...

(منت) آن سلسلهٔ زلف بدستم‌آمد بهر دیوانگی من شده دست آویزی

منشور:— حاجی محمد شریف اصفهانی- پدرش بحرفهٔ قنادی دم اوستادی‌میزد وی ترك آن پیشه نموده صنعت شیرین گفتاری و شکرشکنی بر گزید و بحج و زیارات‌مستسعد گردید ودرعهد شاه‌سلیمان‌صفوی کلك‌قضا برمنشور حیاتش‌خط کشید.

حسرت یکدم آب دگراز تیغ توداشت   بر لب تشنۀ هرزخم که انگشت زدم

منشی:- تخلص منشی - اوهم‌قزوینی‌ست که به منصب انشاْ بارگاه شاه اسمعیل ماضی سرفرازی داشت و قزلباشان اوباش بر تسنن او پی برده در سنه ثلثین و تسعمائه (۹۳۰) شهیدش کردند.

بسته گرد موکبت صد پرده برروی‌سما   کرده نعل مرکبت‌صدرخنه برپشت سمك

منصف اصفهانی - نامش غیاثا و اصفهانش مولد و منشا بود، بهند قدوم آورد و مدتی بملازمت امراء و اغنیاء بسر برد پس بخدمت میرزا رستم‌صفوی رفت و در دربارش لازم گرفت آخر بسببی زهر خورد و جان سپرد.

دیریست که لب‌را بفغان ریش نکردیم   بیگانه دلی را بغم خویش نکردیم
ما را بخجالت نبود کار که هرگز   جرمی که زعفو تو بود بیش نکردیم

منصور: - ازمیرزایان و اعیان بلده هرات‌ست و سخنورخوش ترهات.

منادی میزند در نوبهار جلوه‌اش بلبل   که ازسروسهی‌خالی کندقمری‌خیابان‌را

...

شهید رسم دیار محبتم که در و   سر بریده زند بوسه‌دست قاتل را

***

از صفیرم خوش نشینان چمن در آتش اند
وای بر مرغی که همدام وقفس باشد مرا

...

آمد بنازد دید که از خویش رفته ام   بر روی من گلاب‌تبسم‌فشاند و رفت

...

وصل هجران بمذاق من غمناك‌یکیست   ماتمی را بگریبان گل‌وخاشاك‌یکیست

...

تا بکویت خاك گشتم آسمان با من بدست
خاك من تا سرمه سا شد اصفهان با من بدست

...

رسیدیار چه دل‌بسته‌ای بجان (منصور) دگر برای چه روزت بکار می آید؟

. . .

بر آستان وفایش نشسته بودم زار بخنده گفت که‌بنشین‌خدامراد دهد

. . .

تا محتسب گذشت ز من شد عسس دوچار برخاستن زپای خم‌امشب‌شکون‌نبود

. . .

بمژگان دوختی زخم دلم از من مشو غافل
که هم کاریست زخم و هم رفوی ناز کی دارد

ای زهد پرستان بگذارید خدا را گل ساقی و تکلیف‌هوا توبه شکن شد

. . .

می دو ساله دوای هزار ساله غم ست ازین معامله (منصور) خسته‌راچه‌خبر

. . .

عالمی را از صفیری برق در خرمن زدم آتشی درهر کجا افتاد من دامن زدم

منصور:- حافظ مصلح‌الدین اکبر آبادی-در اردو و فارسی سخن درست می گوید، مشق‌نظم اردو بخدمت اسدالله خان غالب نموده و طرز شعر فارسی از اوستادی مولوی محمد احسن بلگرامی‌یاد گرفته- ازوست:

مرهم زنگار را در باغ زخم سبزهٔ بیگانه می دانیم ما

منعم:- حکاك از مردم‌شیرازبود- در هند رسیده بدارالخلافة اکبر آباد اقامت نمود و در عهد شاه اورنگ زیب‌قدم بر جادهٔ عدم گذاشت و مثنوی دروصف اکبر آباد یادگار گذاشت.

ما نمی دانیم گویا از گرفتاران کیست
دعوی آزادی سرو چمن را بنده ایم

. . .

خدا ز آفت چشم بدت نگهدارد تو میخرامی و من ناز برزمین دارم

منوچهری:ـ شصت کله و در «آفتاب عالمتاب» بدون یای نسبت نوشته‌ودر ملقب بشصت کله اقوال‌ست ـ نزد بعضی گله بکاف فارسی و تشدید لام‌ست که وی گله‌های بسیار ازشتران و گاوان و گوسفندان داشت ونزد برخی کله بضم کاف تازی بمعنی کوتاه، چه انگشت گرفت شست کمان کوتاه داشت و بعضی محفف کلاه گفته که شصت قسم کلاه برای خود ساخته بود ـ بالجمله از مردم بلخ ست و شاگرد ابوالفرج سنجری ومعاصر عنصری درعهد سلطان محمود سبکتکین بود.

همی گردد صبا پیرامن گل — همی درزد دلم پیراهن گل
هوا کر نیست عاشق بر تن گل — چرا بندد گهر بر دامن گل
بدینسان گشته بستان معدن گل — نخسپد مرغ جز بر دامن گل
جهان‌روشن روان از دیدن گل — دل مستان خوشا از چیدن گل

منیر:ـ ملا ابوالبرکات لاهوری خلف ملا عبدالمجید ملتانی ـ درسخنوران هند صاحب استعدادی مثلش کمتر خاسته، زمین نظمش بآسمان رسیده و کرسی نثرش باکرسی فلک برابر گردیده ، ودر عهدصاحبقران ثانی‌شاهجهان بادشاه‌امیر منشیان سرکار سیف‌خان صوبه‌دار الله‌آباد بود ، منشآت آنزمانش بانشاه منیرشهرت دارد، پس‌ازسیف‌خان بریده بخدمت‌اعتقادخان ناظم جونپور رسیده، وچندی‌رفاقت آصف بنگاله گزید، مدت‌العمر مرفه الحال و فارغ‌البال گذرانیده وهفتم‌رجب سنه اربع و خمسین و الف (۱۰۵٤) در شهر اکبرآباد رخت بدار آخرت کشیده ونعشش بلاهور منتقل گردیده ـ مثنوی«رمزوایما» و«نوروصفا»و «آب ورنگ» و«سازوبرگ» و«دردوالم» و «رسالۀکارنامه» و«سراج منیر» و« شرح قصائدعرفی» بر کمالش‌درفن نظم ونثر شهود عدول‌اند،میرزاجلال طباطبا کلیاتش رافراهم کرده دیباچۀلطیفش بحیز تحریر آورده و ملارا طوطی آهنی قفس هند شمرده این چند ابیات از کلام منیرست:

تا بکی بگشاید از هم طرۀ جانانه را — بعد ازین برچوب بایدبست دست شانه‌را
ای‌زرنگین‌چهره‌ات گل‌در کنار آئینه‌را — موسم حسنت بود فصل بهار آئینه را

چون‌شود با آئینه آن‌ماه‌پیکر روبرو میکند عکس رخش آئینه دار آئینـه را

. . .

برنگی کرد آن گل رشك گلشن خانهٔ ما را
که می پرسند از بلبل ره کاشانهٔ ما را

✿ ✿ ✿

چون حباب‌ازهوای عشق‌تنم نیمه‌ای اشك و نیمه‌ای آه است

✿ ✿ ✿

پای چوبین را ره باریك رفتن مشکل ست
شانه حیرانم چسان از تار آن گیسو گذشت

✿ ✿ ✿

نکرد آرام هنگام وصالش شب از خورشیدآتش زیرپاداشت

✿ ✿ ✿

خط سیه زلف سیه خال سیه چشم سیه خانمان من بیچاره سیه چون‌نشود؟

✿ ✿ ✿

بناز گفت که دزدید دل ز سینهٔ تو حیا بلاست و گرنه جواب میآید

. . .

راز دار می پرستان نغمه پرداز ست و بس
بادبان کشتی ما پردهٔ ساز ست و بس

. . .

هر جا سخن ز عارض جانان بر آمده رنگین حکایتی ز گلستان بر آمده
از نیل نیست خال لب جانفـزای تو نیلوفری ز چشمهٔ حیوان بـر آمده

وله رباعی

روزیکه سموم حشر افـزون گردد وز آتش مهر چهـره گلگون گردد

با دوزخیان چنان بذوقی سوزیم — کز رشك دل بهشتیان خون گردد

...

حیرت زدهٔ حکمت صانع شده‌ام — دل راز خیال خام مانع شده‌ام
عمریست که کرده‌ام زنان قطع امید — چون تیغ بآب خشك قانع شده‌ام

وله از مثنوی «رمز و ایما» در تعریف بهار

چمن با تازه روئی بسته پیمان — زمین از آب گوهر شسته دامان
بهر سو صبح خیزان باده آشام — بخون توبه شسته چهرهٔ جام
بنوعی گشته نازك چهرهٔ گل — که بازد رنگ از پرواز بلبل

در صفت شب

شبی از دود دلها آفریده — قضا نافش بروز غم بریده
شبی کزظلمتش خورشید ازدور — گریزان گشته چون خفاش از نور
شبی تاریکی او میل در میل — فگنده جامهٔ خورشید در نیل
شبی تاریك گشته چشم مردم — که کرده اشك راه آستین گم
زبس تاریکی آنشب گشته حائل — خیال دوست گم کرده ره دل

موالی: - معروف بخراسان‌خان خراسانی-ازتلامذهٔ ملا جلال‌الدین‌دوانی بود، اصلش‌از خطهٔ‌لاراست، ازینجا بعضی اورا لاری نگاشته و ناسخ بعض تذکره آنرا بلاهوری غلط کرده و در «ید بیضا» آورده که وی دیوان حافظ و بواعث نظم بر غزل و دگر اشعارش تمام از برداشت و هندوستان و دیگراقالیم را بقدم سیاحت سپرده و جز این مطلع شعری از اشعارش احدی از مؤلفین تذکره های موجوده نیاورده.

دلا هر گز منه از کوی دلبر یکقدم بیرون
که باشد کشتنی صیدیکه آید از حرم بیرون

موجد:- در « آفتاب عالمتاب » و « صبح گلشن » آنرا بلگرامی ومجهول الاسم والنسب نگاشته و درین وقت چنان بتحقیق پیوسته که وی‌از موزون طبعان

شهر بدایون بود، نامش وهاب الدین ابن ملاقطب الدین بدایونی که سلسلهٔ نسبش به عبدالرحمن بن ابی بکر صدیق رضی‌الله عنه می‌پیوندد- طبعی سنجیده و فکری بر گزیده داشت بسلاست الفاظ و لطافت مضامین دلهای ارباب ذوق می‌ربود انصاف آنست که سر آمد شعراء بدایون بود مدتی گذشته که جادهٔ نیستی پیمود.

(موجد) از میکده امروز بشانی برخاست بکفی دست نگار و بکفی مینائی

مولوی: تخلص مولوی محمد علی سندی‌ست -مدتی بتحصیل علوم ظاهری جهد بلیغ نموده گوی سبقت از علماء دیار خود ربوده و اضلاع پشاور و لاهور وسند و هند را بقدم سیاحت پیموده وبحدی زاهد ومتورع بوده که سی وشش سال بوضوء عشاء نمازصبح ادافرموده مگر با اینهمه گشودکار ندیده ، بخدمت مربع نشین سجادهٔ قطبیت حضرت شاه سلیمان چشتی توسوی قدس سره رسیده ربقهٔ بیعتش به رقبهٔ عقیدت کشیده وخرقهٔ خلافتش پوشیده از مقربان بار گاه الهی گردیده و باشارهٔ مرشد درموضع مکهد که در کنار دریای سندست اقامت گزید و بتصفیه و تجلیهٔ باطن و ظاهر و تعلیم و تلقین طلبهٔ علوم صوری و معنوی اشتغال ورزید و بست و نهم ماه رمضان سنه ثالث وخمسین ازمائهٔ ثالث عشر(۱۲۵۳) درهمان مقام به رحمت ایزدی پیوست اورا دیوان اشعار مملو ازحقائق و معارفست این ابیات ازآنست.

غزلی خواند دوش مطرب عشق مولوی مست زان ترانه هنوز

...

شهید تیر آن ترکم که از ابرو کمان دارد
خدنگ از شست آن خوردم که از مژگان سنان دارد

ز چشم مست بیمارم چه بیماری فزود آخر
بهر سویش که می بینم هزاران کشتگان دارد

حدیث حسن یوسف را کجا دانند اخوانش
زلیخا را بپرس از وی که صدشرح وبیان دارد

خوش آن عاشق که از جانان رخ مهر ووفا بیند
ز یار خویش حیرانم نه این دارد نه آن دارد
صبا با آن طبیب عشق حال (مولوی) بر گو
که بس عمریست این بیمار سر بر آستان دارد

مؤمن: مؤمن حسین خان یزدی- از علمای بانام و نشان و ازارشد تلامذهٔ فاضل میرزاجان ست صاحب حال ودرویش خصال بود و بشغل تدریس وتعلیم صرف اوقات می‌نمود ودر سنه عاشر از مائهٔ حادی عشر (۱۰۱۰) ندای ارجعی شنود از اقسام نظم برباعی بیشتر توجه داشت. رباعی.

در دهر بنای خرمی منهدم است — اسباب نشاط و عیش نا منتظم است
خون میخورم و نمیزنم دم گوئی — طفلم من وتنگنای گیتی‌رحم است

...

چشمم همه خون بیاد یاران بارد — زان گونه که ابر در بهاران بارد
گر ابر ز دریای دل من خیزد — پیوسته شرر بجای باران بارد

...

عاشق گل صبح بر نچیند شب هجر — جز اشك ستاره‌ای نه‌بیند شب هجر
صبر از دل و آرام زجانم بر خاست — یا رب که بروز من نشیند شب‌هجر

☆✱☆

هجر تو بلای ست که بنهاد این رسم — از صفحهٔ روزگار کم باد این رسم
وقتی شب‌غم صبح امیدی می داشت — در عهد فراق تو بر افتاد این رسم

...

جمعی شعرا بر غم خود شیر همه — روباه ولی بوقت نخجیر همه
یك معنی بیگانه نیارند بچنگ — هستند سگان آشنا گیر همه

...

ای عشق چه دلها که پریشان کردی — سیلی که هزار خانه‌ویران کردی

نی شاه گذاشتی مسلم نه گدا پستی و بلندی همه یکسان کردی

مؤمن:- میرمحمد مؤمن استرآبادی - همشیره زاده میر فخرالدین سماك ودر فضل و کمال طاق و باوستادی سلطان حیدر میرزا شهرهٔ آفاق بود، در زمان شاه اسمعیل صفوی ازوطن بملك دکن رسید و منظور نظر عاطفت ابراهیم قطب شاه گردید و بعد وفات قطب‌شاه خلف ارشدش محمدقلی شاه دراعزازو احترامش میکوشید تا آنکه در سنه اربع و ثلثین و الف (۱۰۳٤) بکنج لحد رخت ایمان کشید.

عاشق آن قدرت کجا دارد که گردد گرد دوست
ما نمی دانیم عاشق بلبل و پروانه را

...

شب با تو بود مدعی اما زوصل تو چندان نداشت ذوق که دل ازخیال‌داشت

...

گنهگار تو خاطر جمع دارد از گناه خود
که شاهان را گزیری نیست از گرد سپاه خود

...

کرد شمعی بدلت خانه مبارك باشد شمع من منصب پروانه مبارك باشد
بهوای سر کوئی که‌تو میدانی و من شب برون آمدن‌از خانه مبارك‌باشد

...

گره های دلم جز آه آتشبار نگشاید
کسی را همچو من یا رب گره از کار نگشاید

ز صد لشکر ندیدم آن خرابی کز غمش دیدم
الهی کاروان عشق جائی بار نگشاید

...

بهر رضای خاطر مشکل پسند تو (مؤمن)رضا بناخوشی روزگار داد

...

خدا را بگذری برتربت(مؤمن) کزان مسکین
بوقت جان سپردن حسرت بسیار فهمیدم

. . .

معنی بیگانه لفظ آشنا را بنده‌ایم   از لب‌جان‌بخش‌اوحرف وفارا بنده‌ایم

. . .

در گلستان جهان نیست گیاهی‌بیکار   منکه خارم گل‌دستار سر دیوارم

. . .

هر که آمد نظری کردوخریدار نشد   گوئی آئینهٔ آویختهٔ بازارم

مهر:- میرزا حاتم‌علی‌بیگ‌اکبرآبادی۔ از مشاهیر شعراء زبان‌اردوست نسبت تلمذ بشیخ امام بخش ناسخ لکهنوی دارد و درین زمانه بشهر اکبر آباد خلقی او را اوستاد مسلم الثبوت این فن می شمارد، هر چند توجه جانب اشعار فارسی کمتر می‌نماید، هرآنچه‌میگوید سنجیده می‌سراید قبل از آنکه این‌نگارین نامه بمداد طبع روشن گردد خورشید حیات مهر بست و هشتم شعبان سنه ست و تسعین و مائتین والف (۱۲۹۶) رو بافول نهاد،

زیکسو بوی گل وز یکطرف پیغام یار آمد
من آن دیوانه‌ام کز هر دو سوی من‌بهار آمد

مهربان:- میر عبدالقادر فخری اورنگ آبادی - اصلش از سادات نقویه نیشابورست و سلسلهٔ نسبش بامام علی نقی سلام‌الله علیه و علی آبائه‌الکرام میرسد جداعلی وی از نیشابور بهندوستان رسید و در قصبهٔ کنتور از اعمال دار الریاسة لکهنو توطن گزید ووالدش مولوی سید شریف‌الدین خان ازوطن بر کنده در شهر اورنگ‌آباد دکن طرح اقامت ریخت و دست بدامن حاکم آنجا آویخت پس به عهدهٔ قضاء بلدهٔ روضه عز اختصاص یافت و میر عبدالقادر مهربان همانجا در سنه ثلث و اربعین و مائه والف (۱۱۴۳) مهدآرای شهود گشت و بعد اکتساب علوم رسمیه سودای شاعری در سرش افتاد پس زانوی تلمذ بخدمت حسان الهندمیرغلام

علی آزاد بلگرامی ته نمود و اوستاد مهربان اورا بمهربان متخلص فرمودو بفیض تربیت آزاد چنان برنظم عربی وفارسی قدرت یافت که هر گونه اشعارش نور قبول تافت ـ هفت نسخه از تالیفات اوست از آنجمله دیوان اشعارش پنجهزار بیت کمابیش خواهد بود و در علم تفسیر و حدیث بدرجهٔ قصوی توجه گماشت وبیعت ارادت بواسطهٔ والدماجد خودو نیز بلاواسطه بحضرت اقدس خال مقدس خودمولانا فخرالدین دهلوی قدس‌سره داشت و خرقهٔ خلافت خاندان چشت هم بواسطه وبلا واسطه از آنجناب یافت‌وازین رو گاهی بتخلص فخری مقاطع را میآراست‌وخرقهٔ خلافت طریقهٔ انیقه قادریه بدست شاه فخرالدین اورنگ آبادی پوشیده و زمانی‌در مجاهدات وریاضات کوشیده وبعد وفات والد خودش قضاء بلدهٔ روضه بوی رجوع کرد واز توجه بحکومت ظاهر تشتتی بباطن راه یافت ناچار آخر مائه دوازدهم هجریه خیرآبادی باورنگ آباد گفته بشهر مدراس رخت کشید نواب امیرالهند والاجاه محمد علیخان بهادر والی آن مرز بوم مقدمش را غنیمت شمرده بکمال‌عقیدت اعزاز و احترامش فرمود و مراعات شایسته و سلوك بایسته باوی نمود و رفقایش نمود ـ وی بجمعیت ظاهر وباطن همانجا رحل اقامت انداخت وبقیهٔ انفاس مستعار را در ذکر و فکر و تصفیهٔ ظاهر و باطن مصروف ساخت و در سنه رابع از مائة ثالث‌عشر (١٢٠٤) در جوار رحمت رحیم غفار منزل گزید ودر خانقاه خود واقع در محله میلا پور از محلات شهر مدراس مدفون گشت ، یزار و یتبرّك به ـ از کلام اوست:

صبا آهسته پا نه گر گذر در کوی اوافتد

که هست ازچشم ما نازك‌مزاجان فرش‌راه آنجا

. . .

هر زمان بینم عتاب‌آلود چشم یاررا — بی‌دماغیهاست لازم مردم‌بیمار را

. . .

بخود اندیشه میکردم قیامت کی شود بر پا
فغان از دل برون آمد که هنگام جدائی ها

. . .

خاطر جمعم نشد در خواب هم گاهی دوچار
عمرمن چون زلف خوبان درپریشانی گذشت

. . .

قاصد ازاظهار پیغامش دل ماشاد کن   خنده‌داری بلب چیزی مگرفرموده‌است؟

. . .

عرض‌حالم‌چه ضرورست زبانی قاصد   کاغذ نامه‌بخون جگرافشان شده است

. . .

معالج دل بیمار نرگس یارست   کجا امید بهی خود طبیب‌بیمارست

. . .

دوستان شب میرود حرفی از آن گیسو کنید
خشك شد مغزم علاجش‌از گل شب‌بو کنید
وصف رخسار کسی کردم نفس گلزار شد
نکهت فردوس میآید دها نم بو کنید

. . .

گرحق پرستی آن بت جلادخو کند   از خون ناحق من بی‌دل وضو کند

. . .

گلوی مادهٔ قمری بری بود از طوق   چگونه عشق زنامرد بی‌جگر آید

. . .

درپای او برای چه می‌افتی ای حنا   ماشسته‌ابم دست خود از خونبهای‌خویش

. . .

تو پنداری که خط گل کرد ازپیرامن عارض
غبار ناتوانان دست زد بر دامن عارض

...

ندانم حیرت چشم که امشب برد از هوشم
که شد چون دیدهٔ تصویر دیدنها فراموشم
بهر رنگی فریبی می دهم از دل چه می پرسی
گهی با ناله سرگرمم گهی با گریه در جوشم

...

مشتاق چراغی نبود مشت غبارم چون کاغذ آتش زده خود شمع مزارم

...

بی‌دماغ از سیر باغم همتی دارم بلند کشتهٔ رفتاریارم نیستم شیدای سرو

...

برنگ طفل نادانی که با افعی در آویزد
دل من با سر گیسوی آن دلبر کند بازی

...

شهادت نامهٔ دیگر ازین بهتر نمیدانم بجای نامه قاصد را سپردم بی‌ره پائی

مهری:- میرسید علی ابن میر مساعد جبل‌عاملی-از سخنوران زبر دست بوده و بمنادمت سلطان حسین صفوی عز اختصاص داشته و خطاب ملك الشعرائی یافته، ازین‌رو شعراء پای‌تخت سلطانی برو حسد بردند، سلطان برینمعنی‌مطلع‌شده برای افحام خصام روزی سردیوان عام بمهری امتحاناً حکم داد تا بدیهة چیزی موزون‌نمایدوی‌درچند ساعت‌مثنوی آئینه‌بدن نمای-راپای محبوب‌درسلك‌نظم کشید و بنظرشاهی گذرانیده حاسدان‌را سرپا غرق عرق تشویرساخت، گاهی‌مهرو گاهی سید تخلص میکرد، در بعض اشعار بطریق هزل فارسی را تعریب کرده و غزلها به روش تکلم مردم عرب بزبان فارسی گفته این دو بیت ازآنجمله ست:

فی اللیل شو خوردی تو مع الغیر شراب ست
شد روی تو آتش جگر ماست کباب ست
یك فول بجیب و بغل ماست نما نـدی
فی العشق تو والله شدی خانه خـراب ست

. . .

خواهم که شبی تو باشی و من جائیکه بجز خدا نباشد

. . .

هر بوسه که از دو لبم یار می‌دهد عمر دوباره‌ایست که یکبار میدهد

. . .

در فراق او مهری فرض کن که شبها را
میتوان بروز آورد روزرا کسی چکند ؟

مهری‌هرویه:ـ نام و تخلص زنی از قوم جلائر زوجهٔ کریم خان وکیل السلطنه ایران‌ست و این زن را در «شمع‌انجمن» از مصاحبات نور جهان بیگـم شمرده و در«آفتاب‌عالمتاب» ست که وی بوجه پیری و ضعف شوهر خود با شاه‌رخ میرزا پنهان سری‌داشته چون شوهرش برین ماجراآگاه شد اورامحبوس‌نمود وی از محبس این دو رباعی را بشوهر خود نوشت.

شه کنده نهاد سرو سیمین تن را زین واقعه شیون‌ست مرد و زن را
افسوس که بر کنده نباید کردن پائیکه دو شاخه‌بود صد گردن را

. . .

در خانهٔ تو آنچه مرا شاید نیست بندی زدل رهیده بگشاید نیست
گوئی همه چیز دارم از مال‌ومنال آری همه‌هست آنچه‌میباید‌نیست

. . .

شوی زن نو جوان اگر پیر بود چون پیر بود همیشه دلگیر بود

آری مثل‌ست اینکه‌زنان‌میگویند		در پهلوی زن تیر به از پیر بود

. . .

گفتم که مرا از نظر انداخته‌ای		گفتا که بمهرد گران‌ساخته‌ای
گفتم که ترا شناختم بی مهری		گفتا که مراهنوز نشناخته‌ای

. . .

هرگز کامم ز خفت و خوابم ندهی		شب با تو سخن کنم جوابم ندهی
من تشنه لب و توخضر وقتم گوئی		از بهر خدا چه شد که آبم ندهی

ولها ـ ازغزلهای او

طفل اشکم مدام در نظرست		چه توان کرد پارهٔ جگرست
میرود یار و مدعی در پی		خوب وزشت زمانه در گذرست

. . .

آن خال عنبرین که نگارم برو زده
دل می برد از آنکه بوجه نکو زده
قصاب وار مردم چشمم بچا بکی
مژگان قناره کرده و دلها برو زده
در کوزه آب پیش لبش در چکی چکی است
ورنه ز دسته دست چرا در گلو زده
عشاق سر بسر همه دیوانه گشته‌اند
تا او گره بسلسلهٔ مشکبو زده

مهری:ـ وی غیرمهری هراتی‌ست ـ زن‌خواجه‌عبدالعزیزحکیم عهدشاهرخ میرزا بود وبا گوهرشاه بیگم مصاحبت و خصوصیت داشت.

بیخ هر خاری که آن از خاك من حاصل شود
زاهد ار مسواك سازد مست لایعقل شود

مهستی:ـ بفتح میم یا کسر آن و سکون ها و فتح سین مهمله مرکب از

از مه بالفتح بمعنی ماه یا بالکسر بمعنی بزرگ وستی مخفف سیدتی ودر «آفتاب عالمتاب» نامش «منیجه خانم» نگاشته ـ وی از زنان شهر گنجه است و بعضی نیشابوری و بعضی بدخشانی دانسته، در موزونی طبیعت وقد و قامت و تناسب اعضا و لفظ و معنی و حسن صورت وصحبت سر آمدنسوان و سرخیل لولیان زمان بود و سلطان سنجر ساجوقی و نزد بعضی بابر بادشاه فریفتهٔ حسن و جمال وشیفتهٔ غنج ودلال آن بدیعة الجمال گردیده بنابر آن بحضوری مجلس خاص سلطانی اجازت عام داشت ودر آن بزم با شعرا و ادبا مثل امیراحمد و غیره طریقهٔ مطارحه و معارضه‌می‌پیمود، روزی سلطان به‌مهستی گفت :

چیست‌پنهان زیرداماِن‌تو ای‌سیمین بدن ؟ مهستی جواب داد :

نقش‌سم آهوی‌چین ست‌بر برگ‌سمن از اقسام‌شعر بر باعی‌میل بیشترداشت

ازاوست

قصاب چنانکه عادت اوست مرا افگند و بکشت و گفت‌این‌خوست‌مرا
سرباز بعذر می نهد بر پایم دم می دمدم تا بکشد پوست مرا

...

افسوس که اطراف گلت خار گرفت زاغ آمد و لاله را بمنقار گرفت
سیماب زنخدان تو آورد مداد شنجرف لب لعل تو زنگار گرفت

...

شبها که بناز با تو خفتم همه رفت دُرها که بنوك غمزه سفتم همه رفت
آرام دل و مونس جانم بودی رفتی و هر آنچه باتو گفتم همه رفت

...

قصه چکنم که اشتیاق تو چه کرد با من دل پرزرق ء نفاق تو چکرد
چون زلف دراز تو شبی می باید تا بتو بگویم که فراق توچه کرد

...

هر شب ز غمت تازه عذابی بینم در دیده بجای خواب آبی بینم

وانگه که چو نرگس تو خوابم ببرد آشفته تر از زلف تو خوابی بینم

...

من عهد تو سخت سست میدانستم بشکستن آن درست میدانستم
هر دشمنی ایدوست که با من کردی آخر کردی نخست میدانستم

...

در دام غم تو خسته‌ای نیست چو من وز جور تو دل شکسته‌ای نیست چو من
بر خاستگان جور تو بسیار نند لکن بوفا نشسته ای نیست چو من

میر:ـ میان شاه میر لاهوری ـ از ارباب علم و کمال و اصحاب وجد وحال و علماء کرام و عرفاء عالیمقام بود، مولدش قصبهٔ سیوستان مضاف بملك سندست شاه جهان بادشاه باوی کمال اعتقاد داشت.

چون تنهایم همنفسم یاد کسی ست چون هم نفس کسی شوم تنهایم

میکش،ـ میراحمد حسین دهلوی ابن میر کرامت حسین ـ ازسادات دهلی و تلامذهٔ اسدالله خان غالب بود طبع معنی‌یاب داشت و قدم بر طریقهٔ اوستاد خود میگذاشت و در زمان تألیف «آفتاب عالمتاب» زنده بود.

ای آنکه در شبهای غم اندر دل من بگذری
خون‌ست اینجا موج زن دامن نگهدار از تری
از هر دو جانب موی تو آویخته بر روی تو
ای بستهٔ گیسوی تو هم زهره و هم مشتری
بر اوج شوقت نا رسا پرواز عالی فطرتی
در ملك عشقت ناروا پروانهٔ نیك اختری

باب النون

ناجی: ـ آقا محمد حسین برادر آقا محمد اسمعیل غافل منشی سرکار عالمگیر بادشاه ـ اصلش از اندجان و مولد خودش در شهر دهلی‌ست ، از علوم رسمی بهرهٔ

وافی بر داشته و خط نستعلیق و شکسته و نسخ نیکو می‌نوشت و در نظم و نثر طبعی رسا داشت و بزمان سلطنت عالمگیر بادشاه ملازم دارالانشاء شاهی بود بعد از آن بتولیت مزار فائض الانوار حضرت خواجه قطب‌الدین بختیار کاکی مامور گشت و از دکن بدارالسلطنه دهلی رسید و بفراغ بال میگذرانید و در عهد فرخ‌سیر بادشاه شهید بمنصب هفتصدی و دیوانی گوالیار اعزاز یافت سپس بدیوانی میر بحری بنگاله آبرو حاصل نمود ودر سنه سادس وعشرین از مأته دوازدهم (۱۱۲٦) کشتی جسمش از لطمات مرگ غرق دریای فنا گردید.

دل طپیدن دم بسمل شدن از یادم رفت
محو قاتل شدم و پر زدن از یادم رفت
در غمت بیخودئی گشت گریبان گیرم
تا برم نام رفو پیرهن از یادم رفت

***

آمد بتي بجلوه دل برق آب کن　　　از زین فرو نیامده پا در رکاب کن

...

مگر بخواب بروی تو واشود چشمم　　　خدا کند که بخواب آشنا شود چشمم

...

فتنه را نسبت بچشم می پرستش میدهم　　　نیم مستش دیده‌ام ساغر بدستش میدهم

...

خار خاری دارم از شوق گل روی کسی
زد بدل ناخن اشارتهای ابروی کسی
جیب پر خوناب دل دامان پر از لخت جگر
هدیه ها داریم از بهر سگ کوی کسی
خوبنا کامی کنم (ناجی) جزاینم چاره نیست
تا بکی چون شعله برخود پیچم از خوی کسي

وله رباعی

ای آنکه بمن همدم و همساز نه‌ای
من جمله نیازم وتو جز ناز نه ای
تا چند بفکر کشتنم خواهی گشت
سیماب نیم تو کیمیا ساز نه ای

نادرا:- کلب علی بیگ در صنعت زرگری دستی داشت ودر «نگارستان سخن» اورا یزدی و در «آفتاب عالمتاب» اصفهانی نوشته.

هشدار کزین جهان دون خواهی رفت
چون آمده ای ببین که چون خواهی رفت
آخر به طپانچهٔ مغنی اجل
زین دائرهٔ چون صدا برون خواهی رفت

نادم گیلانی: - همچنین‌ست در «نگارستان سخن» و «شمع انجمن» و «آفتاب عالمتاب» و بباعث بودن اصلش ازلاهیجان بعضی اورا لاهیجی نوشته‌اند ووی‌درهند رسیده رفیق ملانظیری گردید و بعد وفات ملانظیری باصفهان رفت و همانجا در اوسط مأته حادی عشر (اواسط قرن یازدهم) در خاك تختگاه هارون خفت.

کشتی مرا وکشته شد از رشك عالمی
هر خون که میکنی توبصد خون برابراست

...

دل ست مطلب عشق از بنای کعبه و دیر
خمیر مایهٔ دکان شیشه گر سنگ است

...

هنوزش رنگ طفلی هست گل چیدن نمی داند
بدامن آشیان بلبل از گلزار میآید

...

بر مراد دوست با صد مدعی سر می کنم
بهر یك بت سجدهٔ یك شهر کافر می کنم

✩ ✩ ✩

بگلشن میرود آن شاخ گل میسوزم از غیرت
کف خاکی بدست آرای صبا در چشم بلبل کن

...

نام من هر که برد باعث بد نامی تست
رفتم از خاطر خلقی که تو از یاد روی

ناسخ:- ملاعباس از قبیله اتراك بود.

دوستی با هر که کردم دشمنی آورد بار
دانه را در کعبه کشتم گشت در بتخانه سبز

ناصح:- میرزا عزت وطنش عباس آباد اصفهان همچنین‌ست در «آفتاب عالم تاب» ودر «شمع انجمن» نامش میرزا عرب تبریزی بعین وراء مهملتین وباء موحده بجای عین مهمله و زای معجمه وتاءمثناةفوقانیه‌مرقوم‌شده- بالجمله وی از شعراء فصیح‌البیان شیرین زبان‌ست، میرزا صائب تبریزی او راستوده، دیوانی مختصر از وی‌یادگارست.

بهار عمر گذشت و ز من گلی نشکفت
در ین حدیقه به موسم نکشته اند مرا

✿ ✿ ✿

برد ما را هوس خام زره در پیری — راه گم گشت بنزدیکی منزل مارا

...

مرا که زلف پریشان یار در نظر ست — نگه بآهوی‌سنبل چریده می‌ماند

...

از منع باده محتسب شهر را چه سود — خواهدمگر که‌قیمت‌می‌را گران کند؟

...

آیم ز قفایش چو بدست آینه گیرد — شاید که بدین نگاهش بمن افتد

...

در وجود حق پرستان نور میگر د د غذا
مرد صاحبدل اگر خون میخورد دل می‌شود

. . .

من و تو هر دو خاکستر نشینیم اینقدر فرق ست
تودر گلشن کنی فریادو من در گلخن‌ای‌قمری

وله‌رباعی

با علمت اگر عمل برابر گردد
کام دو جهان ترا میسر گردد
مغرور برین‌مشو که‌خواندی‌ورقی
زان‌روز حذر کن که‌ورق‌بر گردد

. . .

از عشق رسیده کار هر کس بنظام
بی آتش عشق ست هوسها همه خام
در دل عشقت به که بود درسرعقل
در خانه چراغ به که مهتاب به بام

ناصر بخاری: - عالم صوفی‌مشرب بود وعهدۀ قضاء آنجا را از جانب عبد-العزیزخان داشت. آخر کار از منصب قضامستعفی شده ترك‌تجریداختیار نمود در زمان سفر بیت الله گذارش به‌شهر بغداد افتاد در آنجا باستماع شهرۀ سخنوری سلمان ساوجی مشتاق لقایش بود، اتفاقاً روزی کنار دجله سلمان را دریافت که‌با یاران مشغول سیر طغیان آب‌بود، ناصر دررسید وسلام کرد؛ سلمان گفت کیستی؟ جواب داد که مردی شاعر غریبم، سلمان بطریق امتحان این مصراع را بر زبان آورد: دجله‌راامسال رفتاری عجب مستانه‌ست- ناصر فی البدیهه‌جواب داد: پای در زنجیر و کف برلب مگر دیوانه‌ست- سلمان خیلی خوشوقت گشته‌بکمال خلق و مهمان‌نوازی پیش آمد وبحضور سلطان اویس ممدوح‌خودش زبان به مدح وی گشاد، سلطان ناصررا طلبیده مشمول عواطف خسروانه ساخت وصاحب «نشتر عشق» همین یك کس‌را دو کس شمرده دوجا ذکر کرده،یکجا اورا از درویشان‌و جای دگر قاضی اردوی عبدالعزیزخان شمرده این چند شعراز کلام ناصرست.

ما را هوس صحبت جان پرور یارست ورنه غرض از باده نه مستی نه خمارست
در مدرسه کس را نرسد دعوی توحید منزلگه مردان موحّد سردار ست
(ناصر) اگر از درد بنالد عجبی نیست مهجور ز یارست و پریشان ز دیا ر ست

* * *

دل مجروح را پروای من نیست شهید عشق محتاج کفن نیست

...

خون میرود ز آبله پای اشك من از بسکه گرم در طلب او دویده است

...

قدی چو سرو رخی همچو ارغوان د ار ی
مر و بباغ که در خا نه بوستا ن داری
چه اعتماد کند کس بوعده ات ا ی گل
که همچو غنچه زبان در ته زبـان د اری

ناصر:- خواجه ناصرالدین ابن خواجه قطب‌الدین سرخسی- ودر «نگارستان سخن» ناصر ترمذی آورده که وی در اصل از سادات ترمذ بود وبعین‌شباب در دور اکبر بادشاه بهندوستان آمده برفاقت خان زمان سیستانی صاحب طبل و علم گردید و هنگام بغاوت خان مذکور همراهش بقتل رسید.

مدح علی و آل علی بر زبان ماست گویا زبان برای همین‌دردهان‌ماست

ناصر:- شیخ محمد ناصر نجفی- بعد وفات پدر خود در دور نادر شاه از نجف اشرف باصفهـان نقل کرد و از آنجا چند باربحج و زیارات مشرف‌وسعادت حاصل‌نمود.

همی گریم ببزم او چو شمع و او همی خندد
چه سازم چون کنم تا من نگریم او نمی خندد

ناصر:- نظام‌الدوله نواب ناصر جنگ والی حیدرآباد دکن خلف‌الصدق نواب نظام‌الملك آصف‌جاه است - ذات مجمع صفاتش بنعوت جلیله وصفات جزیله

منعوت بود، زمانیکه آن امیر صائب تدبیر بعد ارتحال پدر والاقدر مسند ایالت
ملك دکن را زیب وزینت بخشید فرمان مطاع احمدشاه‌بادشاه دهلی‌متضمن‌طلبش
شرف نفاذ یافت، وی با آنکه سکهٔ‌حکومتش درملك دکن خاطرخواه ننشسته بود
از روی کمال انقیاد باهفتاد هزار سوار و یك‌لك پیاده وتوپخانه شایان تا دریای
نربدا رسیده‌بود که شقهٔ شاهی ناسخ حکم‌ماضی شرف ورود بخشیده سدراه نهضت
گردیدودر همان ایام‌خبر بغی‌وطغیان هدایت محی‌الدین خان مظفرجنگ‌همشیره
زاده‌خودش که بحکومت رایچور از جانب نواب نظام‌الملك جدمادری خودمامور
بود قارع صماخ گشت که درین وقت باغوای حسین دوست خان قوم نوایط‌قابوی
وقت غنیمت شمرده جماعهٔ نصاری‌قوم فرانسیس حکام پهولچری را با خودیار کرده
برسر نواب سراج‌الدوله‌انورالدین خان بهادر شهامت جنگ گوپاموی که‌ازجانب
نواب نظام‌الملك نظامت صوبهٔ ارکات داشت بغتةً ریخته بجنگ در پیوست ونواب
انورالدین خان در آن معرکه شانزدهم شعبان سنه ثنتین و ستین و مائه و الف
(۱۱۶۲) جرعهٔ شهادت چشیده‌وهدایت‌محی‌الدین خان برآن صوبه قابض‌ومتصرف
گردید نواب نظام‌الدوله بمجرد استماع این‌خبر درعین طغیان یاران برای اطفای
نائرهٔ فتنه و فساد هدایت محی‌الدین‌خان با عساکر بیکران بطریق ایلغارخودرا
بسواد پهولچری رسانید و بعد تلاقی فئتین و کشش و کوشش بسیار هدایت محی
الدین خان را زنده اسیر فرمود و افواج فرانسیس راه فرار پیمود و قلعهٔ شهر
چنجی را بدست آورده درآن تحصن گزید و نواب نظام‌الدوله به نیت استیصال
ریشهٔ فساد فرانسیس ازشدت موسم برشکال باکی نکرده از ارکات گذشته‌بدانطرف
راند و محاربهٔ عظیمه برپا گردید افاغنهٔ ملاعنه فوج نواب را که سرکردهٔ آنها
همت‌خان بود بطمع ملك ومال پنهان با قوم فرانسیس و هدایت محی الدین خان
در ساختند و فرانسیسان را بر شبخون رهنما شده با ولی نعمت خود نرد دغا
باختند و خود همتخان و رفقایش در عین گیرو دار بندوقهای متواتر بجانب‌نواب
سر دادند و تیر های تفنگ این اشرار بسینه نواب نامدار رسید کارش باتمام

رسانیدند و سر موقرش را بریده برسر نیزهٔ برداشته بدین روش ناهنجارمخالفان را از قتل نواب مطلع گردانیدند و این واقعه هفدهم محرم سنه اربع و ستین از مائة ثانی عشر (١١٦٤) واقع شد ، پس ملازمان دولتخواه سرش بدست آورده با جسدش در تابوتی کرده باورنگ آباد آوردندو پهلوی قبر والد بزرگوارش در جوار مزار فیض بارشاه برهان‌الدین غریب قدس سره بدفنش پرداختندواین ناصر جنگ شهید همچنانکه صدر دیوان فرمانروائی و کشور گشائی را بحسن انتظام و اتساق مزین ساخت درزمین قلمرو سخن سرائی و نکته‌پیرائی نیز بفکر صائب طرح دیوان خوش نظمی انداخت و به منصب استشارهٔ مهامش حسان الهندمیرغلام علی آزاد بلگرامی نواخت، دیوانی ضخیم محتوی انواع نظم دارد وجائی ناصر و جائی آفتاب‌تخلص‌میآرد- تاریخ‌وفاتش منشی‌لچهمی نراین شفیق‌اورنگ‌آبادی چنین گفته.

نواب عدل گستر عالی جناب رفت — فرصت نداد تیغ حوادث شتاب رفت
در هفدهم ز ماه محرم شهید شد — تاریخ گفت نوحه گری آفتاب رفت
١١٦٤

و از اشعهٔ لمعات آن آفتاب سماء شهادت این‌ست:

رنگ زردم مگر از حالت دل گوید حرف
پیش آن آئنه رو تاب نفس نیست مرا

. . .

دید تا آن جان جان آئینه را — داد عمر جاودان آئینه را

. . .

چه قدرها نمود دلسوزی — داغ عشق تو قدردان من ست

***

اینچنین صیاد بالادست در عالم کجا ست
بستن خور شید بر فتراك کار زلف کیست

. . .

بسکه داغ سینه ام بر روی کار افتاده ست
آتشی در خانمان لاله زار افتاده ست

***

میکندسحر درعلاج دلم نرگس یار گرچه بیمارست

...

دور باید کرد از خاطر غبار شکوه را
صفحهٔ آئینهٔ را دل در خور ز نگار نیست

۞ ۞ ۞

اهی نگشت از دل مجروح ما بلند از چینی شکسته نگردد صدا بلند

۞ ۞ ۞

هر کجا شمشیر آن مغرور می گردد بلند
گردن نخجیر ها از دور می گردد بلند

ناصری:ـ در « نگارستان سخن » بیاء و نامش خواجه ابونصر نوشته‌ودر «نشتر عشق» و تذکره‌های دیگر ناصر بدون یاء نسبت از شیخ زاده‌های خطهٔمهنه گفته، وبعضی او را برادر شیخ ابوسعید ابوالخیر و بعضی ازاولاد شیخ شمرده ودر اشعار گاهی تخلص و گاهی تمام نام می‌آورد

زلفت که بهرحلقهٔ مشکین‌قمری‌داشت مانند شب قدر مبارك سحری داشت

۞ ۞ ۞

نماند صبر و طاقت آتش غم چون شود تیزم
از آن چون شعله بنشینم دمی صدبار برخیزم

ناطق:ـ ملازمان از مردم قهپایه بود و پنجاه سال کمابیش در اصفهان به معلمی اطفال بسر برد و در زمان سلطنت شاه عباس ثانی جان شیرین بقابض الارواح سپرد.

تا لب لعلی نباشد گردن مینا مگیر

باده بی معشوق خوردن‌خون حسرت خوردن ست

...

فرصت غنیمت ست حریفان در ین چمن

فردا ست همچو گل‌همه‌برباد رفته ایم

ناظم‌شاه:- فارغا قمی-ناظمی‌خوش بیان‌بود، از وطن بملك سندوارد گردید و آنجا با دختر ملاحی دل بسته اورا درعقد ازدواج کشید و اولادی بهمرسانید و بدستگیری علامه میر عبدالجلیل بلگرامی وسعتی پیدا کرد ورخت بدهلی کشید و بباریابی دربار فرخ‌سیر بادشاه مایهٔ مباهات اندوخت و بنظم کارنامهٔ شاهی مأمور گشت واین شعر درمدح علامهٔ ممدوح ازوست:

چوتوئی نبوده شاهی بقلمرو معانی بتو هیچکس نماند توبهیچکس نمانی

ناظم:- خواجه محمدصادق معروف بصادقا تبریزی- برادر بزرگ محمد رضا بیگ مرواریدفروش‌ست-مرد بااستعداد بود و مدتی دربیت‌الله شریف اعتکاف‌نمود و همانجادرسنه ست‌وثلثین والف (۱۰۳۶) سفینهٔ مشتمل براشعار شعراء شیرین‌مقال با تراجم مختصره آنها برای‌شاه عباس ماضی مرتب نمود و تاریخ آن مجموعه نظم بر گزیده یافته و ازخیر البلاد سوی‌هندوستان شتافته ومثنوی « فیروزوشهباز» وی مشهورست.

چو شمع داغ تو آنانکه بر جگر سوزند

همیشه با لب خندان و چشم تر سوزند

مدد کنیم بهم در گداختن من و دل

چو آن دو شمع که پهلوی یکدگر سوزند

...

خرامان چون شوی سوی چمن از شوق دیدارت

بهار از رنگ و بو از گل ز پیراهن برون آید

...

طالعم کو که شبی با تو زنم جامی چند بدعا وا کشم ازلعل تو دشنامی چند

ناظم:- نظاماشیرازی- معماری خوش گفتاری بود اولاً سالم تخلص میکرد بعداز آن ناظم بر گزید و ناظم یزدی را باوی برسر تخلص منازعتی واقع شدو به تجویز سخن شناسان قطع نزاع بر آن محوّل گشت که غزلی طرح کنندو هریکی ازین هردو ناظم غزل طرح انشاد کرده پیش ارباب انصاف بخواند. هر که خوبتر گوید تخلص ازو باشد، ناظم شیرازی بهزمینی طرح غزل انداخت که تخم فکرت ناظم یزدی در آن زمین آب ورنگ سر سبزی نیافت و نظاما کوی مدّعا از آن میان درربود- از کلام با نظام ناظم شیرازی ست.

عرض هنر از پاك ضمیران نتراود کس قیمت دُر ازلب دریا نشنیده ست

ناظم:- میرزا فرخ حسین هروی- از ارشد تلامذه ملافصیحی انصاری هروی ست و بتقرب عباس قلیخان شاملو که از جانب شاه سلیمان صفوی بیگلر بیگی اصفهان بود اختصاص داشت و باشاره اش مثنوی یوسف و زلیخا بکمال لطافت و دقت الفاظ معانی در مدت چهارسال موزون نموده ممدوح استاتذه سخن گردیده و در سلطنت شاه جهان صاحبقران ثانی وارد هندوستان شده بملازمت شاهزادهٔ شجاع سر فرازی یافت، زمانیکه محمدشجاع ازمقابلهٔ برادر خود عالمگیر بادشاه هزیمت بر داشته از صولت عساکر ظفرمآثر عالمگیری مفقودالخبر و معدوم الاثر گشت ، ناظم هروی درجهانگیر نگردها که انزوا گزید و بتدریس و تعلیم اشتغال ورزید و دهم محرم سنه ستین اوثمان و ستین و الف (۱۰۶۰ یا ۱۰۶۸) رخت ازین دار نا پایدار بیرون کشید.

ای دلیل مزهٔ حسن تو حیرانی ما وارث سجدهٔ درگاه تو پیشانی ما

...

رخ تو غوطه بخورشید داده محفل را شهید کرده نگاه تو زهر قاتل را

...

گر لب زخم شهیدان خشك ماند دور نیست
جوهر تیغ تو در زنجیر دارد آب را

...

ریزد مصیبت از در و دیوار روزگار   تعمیر این خرابه زگردمزار کیست

...

ناظم زیان نکردا گر بندهٔ توشد   خودرا فروختن بتو یوسف‌خریدن ست

...

نمی کند اجلم قصد جان و میگوید   که‌درزمانه زحسرت کشان‌همین ماندست

...

مرا شرمنده دارد مهربانیهای صیادی
که از دامش اگر صد بار بگریزم دگر گیرد

...

یاد رخسار تو چون در دل بلبل گردد   قفس از گریهٔ بلبل سبد گل گردد

...

اشك ریزان که زابر مژه‌دریا بخشند   خلعت سیل بعریانی صحرا بخشند

...

بی تو دارد جسم لاغر در تب و تابم چو شمع
تا گلو از گریهٔ خود گرچه درآبم چوشمع

...

خمارم میکشد امشب می ناب آرزو دارم
چو جام خالی از می چشم بر دست سبو دارم

***

در سواد تیرهٔ غم دل بجوش آمد مرا   بادهٔ نابم بفیض آباد مینا می روم

...

در شهادتگه عشّاق چسان صبر کنم منکه بر کشتهٔ سیماب عزا میگویم

...

که خواهد برد پیغامم بگویش کز ضعیفیها
بسالی میرود اشکم ز مژگانی به مژگانی

ولهٔ از مثنوی در توصیف زلیخا

دو چشمش چشمهٔ ناز و کرشمه ز مژگان ماهیان بر گرد چشمه
خدا در چشمه ماهی آفریده جز اینجا چشمه در ماهی که دیده
لطیف اندام پائی تازه و تر چو دستی پشت بادام مقشر
خلیدی گر به او مژگان بلبل رسیدی تا بساقش روغن گل

وله در صفت پیرزال

کهن زالی عصایش دستمایه شب مولود گردون بود دایه
زده موی دماغش بر شکم شاخ زنخدان سینه‌اش را کرده سوراخ
دو ابر و موج شیر دود خورده دو لب یك نیمه نارنج فشرده

ناکام:ـ از خانوادهٔ سادات عالیدرجات بخارا بود و امام قلیخان حاکم بخارا او را عزیز و محترم میداشت. رباعی:

در ساغر عیش ما نه صاف ست و نه درد از میکده‌ام رخت بدر باید برد
کو طاقت آنکه با هر سفله کشم ناکام درین زمانه می باید مرد

نامی:ـ ملاافضل طهرانی ـ مشق سخن از ملاامیدی طهرانی نموده و مدت العمر بخدمت اوستاد فیضها ربوده.

چرا همیشه غمینم نگاه باید داشت چه کرده‌ام که‌چنینم نگاه بایدداشت؟

...

چو سود پیش تو فریاد و بی قراری من
نه آه در تو اثر می کند نه زاری من

نامی:ـ میر محمد معصوم خان بهکری ـ همچنین است در «ید بیضا» و « نشتر

عشق» و «شمع انجمن» و «نگارستان سخن» ودر «آفتاب عالمتاب» تخلصش ناجی بجیم بجای میم نوشته، بالجمله اصلش از سادات عظام شهر ترمذست و الدش میر سیدصفا دل ازوطن بر کنده در شهر بهکر اقامت گزید و میرمحمد معصوم‌خان همین جا متولد گردید، مردی درویش مزاج و خوش خلق لطیف‌الطبع سخی وشجیع و متدین و متقی بود و بعد تحصیل علوم رسمیه و علم طب و مهارت شعر و سخن در دهلی رسیده و به زمرهٔ امراء اکبر بادشاه انتظام یافت و در سنه دوازدهم ازحضور شاهی بسفارت ایران مأمور گشت و مورد تفضلات شاه عباس ماضی گردیده‌همراه موکب شاهی به تبریز رفت و هنگام مراجعت در اصفهان باحکیم شفائی ومحمدرضا فکری وتقی اوحدی درمشاعرات هم طرح ماند و بعد ورود هندوستان اندازادای سفارت او پسندیده محمد اکبر بادشاه افتاد و بحضور شاهی قبولی عظیم یافت ودرعهد جهانگیر بادشاه نیز مطرح انظار التفات خسروانی بوده ودر سنه تسع عشر و الف (۱۰۱۹) رخصت حاصل کرده بوطن رفت و همان سال در آنجا بجوار رحمت ایزدی پیوست . مصرع: بوده نامی صاحب ملك سخن ۱۰۱۹ تاریخ وفات اوست و مزارش با عمارت رفیعه درشهر بهکر الی الآن عینی واثری دارد و ازمؤلفاتش «تاریخ معصومی» در بیان حالات سلاطین سند و «طب نامی» و مثنوی و دیوان یادگارست در قصیدهٔ منقبت حضرت مرتضوی گفته :

حفظش اگر حصار کند در جهانیان — جز مرگ کس برون نرود ازدر اجل
دستش اگر عنان ابد باز پس کند — افتد هزار مرحله واپس تر از ازل
گر بر ضمیر او گذرد صورت غضب — از بیم همچو بلرزد تن اجل

وله درغزلیات

امشب بتمنای مه روی تو تا روز — چشمم چو در خانهٔ ویران شده بازست

. . .

در دلم صد سیل اشك و بر لبم صد برق آه
عشق را نازم که پیدا آب و پنهان آتش ست

. . .

دل کام خود از لعل لب یار طلب کرد
در خنده شد و خنده اش آرایش لب کرد

. . .

چه خوش‌ست آنکه‌از خودروم و توحال پرسی
بتو شرح حال گویم به زبان بی زبانی

وله رباعی

در عشق بتان مشق جنون باید کرد
جان را بفراق رهنمون باید کرد
چون شیشه تمام پر ز خون باید شد
آنگاه دل از دیده برون باید کرد

. . .

هر سال که گل ببوستان میآید
شادی و نشاط در جهان میآید
بر صفحهٔ گل ز بیوفائی حرفی
ثبت ست که بلبل بفغان میآید

. . .

در مذهب ما بجمله یکسان می‌باش
در دائرهٔ کفر بایمان می باش
این ست طریق عشق جانانهٔ ما
ز‌ّنار بگردن و مسلمان می‌باش

نامی: - نامش دیبی دیال از صراف پیشگان شهر لکهنوست و درین اوان بشهر گور کهپور در کسب وجوه معاش صرف اوقات می‌نماید طبع رنگین وفکر متین دارد.

جنونی کو که باخود آرم آن طفل پری رو را
زند او بر سر من سنگ و من بینم رخ او را

. . .

زاهد قدحی زن که دهم پیر مغان را
بیعانهٔ او مایهٔ عقل همه دان را

✡ ✡ ✡

ندانم کشتهٔ شمشیر ابروی که شد (نامی)

بجاروب مژه روبند خوبان تربت او را

نثار: سید نثار علی دهلوی ابن سید عبدالله - در نظم بحدّت طبع و در حسن خط به تیزدستی مشهورست و اصلاح سخن از امام بخش خان صهبائی میگرفت،

در آن وادی که رفتم کس نشان من نمیداند

صبا خود کیست عنقا آشیان من نمی داند

✿ ✿ ✿

داغها بر سینه دارم لاله زار کیستم   خون دل از چشم میریزم بهار کیستم

نثار:- میرزا لطف‌الله دهلوی مخاطب به نصرت‌خان - جد کلانش از ملک ایران بدهلی نقل نموده توطن گزید و میرزا همین جا متولد گردید و اولاً به ملازمت سلطان رفیع‌الشأن خلف‌الصدق شاه‌عالم بهادر سرفرازی یافت و بعد واقعهٔ سلطان داخل ملازمان فرخ سیر بادشاه گردید سپس بعنایت موتمن الدوله محمد اسحاق خان بهادر بداروغگی قور خانهٔ محمد شاهی سرمایهٔ مباهات اندوخت، مشق سخن از عبداللطیف خان تنها همشیره زادهٔ میرزا جلال اسیر نموده و در مروت و محبت و خلق و تحمل یگانهٔ زمانه بوده حتی که ظریفان بزم سخن در حضورش بعض اشعار اورا «معناه فی بطن الشاعر» میگفتند بکمال بردباری چین بر جبین نمی افگند و شنیده را ناشنیده وانمینمود درسنه تسع و خمسین ومأئه و الف (۱۱۵۹) جهان فانی را گذاشت و دیوانی ضخیم ازوی باقی ماند.

همت بیکسیم خوش نکند نقش مزار   روی منت بچراغی نتوان دید اینجا

✿ ✿ ✿

رفته از دامن صحرا بیرون   طفل اشکم چه قدرها شوخست

✿ ✿ ✿

داد خاکستر ما را بر باد   سوختن بال و پری پیدا کرد

شور در گنبد گردون افکند نالهٔ ما اثری پیدا کرد
گریه‌ام هرچه نوشتم همه برد نامه‌ام بال و پری پیدا کرد

* * *

مهر در ذره نهان بود نمیدانستم حائل ماه کتان بود نمیدانستم

. . .

بی قراریها ندانم تا چه آرد بر سرم در دل صیاد ناخن‌میزند مشت پرم

. . .

حرف خط یار می نویسم بر صفحه بهار می نویسم
تصنیف جناب حسن وعشق ست دیوان (نثار) می نویسم

نثاری تونی:- در جناباد توطن‌داشت-شاعری چرب زبان و شیرین‌بیان بود،«سرووتذرو» ازوی‌یادگارست وسنه‌ثمان‌وستین وتسعمائه(۹۶۸) تاریخ رحلتش ازین دار ناپایدار.

اندك استغنای او عشاق را دل خون کند
گر بقدر حسن استغنا کند کس چون کند؟

. . .

با وجود آنکه می دانم نخواهی‌آمدن بسکه مشتاق توام بی انتظاری نیستم

✿ ✿ ✿

ترك من مست می ناب ست بیدارش مکن
فتنه گر يك لحظه درخواب ست بیدارش مکن

✿ ✿ ✿

ای دل بنال چون ستم از یار دیده ای
منعت کسی نمی کند آزار دیده ای

✿ ✿ ✿

غم نمیگردید هرگز گرد من گر ز من میبافت خونین دل‌تری

نجات:- میر عبدالعال اصفهانی خلف محمد مومن حسینی- از سادات کوه کیلویه‌است، در نظم و نثر و سیاق و سباق کمال قدرت‌داشت‌ومثنوی« گل کشتی» او متضمن اصطلاحات کشتی گیران‌مشهورست، در عهد شاه سلیمان صفوی از میر منشیان سرکار شاهی بود و در زمان سلطان حسین میرزا صفوی بدارو غگی کتب خانه شاهی مباهی گشت، بر دیوانش که قریب ده‌هزار بیت دارد میرزا طاهروحید دیباچهٔ پاکیزه نوشته‌ومیر نجات در موزون طبعی و بذله سنجی و لطیفه گوئی‌عدیل خود نداشت- روزی وی بتقریبی در محفل میرزا طاهروحید حاضر بود شام‌هنگام که فرزندان میرزادر آن‌مجلس آمدند میرزا پرسید که کجا بودید که‌دیر رسیدید؟ عرضه دادند که لب بام بدیدن عطاردچشم‌داشتیم، چون معمول مردم ایران‌ست که بمعائنهٔ عطارد بندزیر جامه‌وامیکنندمیرزا بطریقهٔ خوش‌طبعی از آنها پرسید که بعد دیدنش بندهای قبا گشادید؟ گفتند بلی پس گفت که بندتنبان هم وا کردید؛ میر نجات جواب داد که دردم‌مشاهدهٔ مشتری آنرا خواهند گشاد، ازین‌لطیفه‌حاضران بخنده‌درافتادند، این چند اشعار از کلام میر نجات‌ست.

شوخ بیداد کرده ایم ترا | ستم ایجاد کرده ایم ترا
کوه و صحراپرست ازنامت | آنقدر یاد کرده ایم ترا

✡ ✡ ✡

میخواست سوی من نگرد سوی خویش دید
خود نوش کرد شربت بیمار خویش را

تا کی بیاد روی تو ای شمع انجمن
روشن کنم ز آه شب تار خویش را

. . .

لبش تکرار یك دشنام دارد روز و شب با من
نمی داند ز شوخی قدر این قند مکرر را

✡ ✡ ✡

تیر از مژه شوخ تو بی‌نام و نشان‌شد   ابروی کجت چله نشین کرد کمان را

✿ ✿ ✿

درجهان روشندلی‌غیرازشب‌مهتاب‌نیست   صوفی خوش‌اعتقادی‌جزشراب‌ناب‌نیست

. . .

داغ غم را بجان خـرید دلم   باز دیوانه بر سر سود است
نشۀ زخم مست کرد مـرا   قبضۀ خنجرش مگر میناست
ترك‌همه‌را کرده‌بمن ساخته عمریست   قربان شومت یاد تو بسیاربه ازتست

✿ ✿ ✿

نفس خوش نتوانم زدن الا روزی   که غبار فلك ازروی زمین بر خیزد
بی تحرك‌نشوند اهل‌دول‌مائل‌خیر   باد چون تند شود نخل ثمر می‌ریزد

✿ ✿ ✿

ای زهد مدتی ست که شرمندۀ توام   گر عاشقی امان بدهد بندۀ‌توام

✿ ✿ ✿

بدل از حسرت مژگان تو خنجر زده ام
چون بسوی تو دری نیست باین در زده ام

✿ ✿ ✿

اگر گویم نمك لعل لبت را   تراهجو ملیحی کرده باشم

✿ ✿ ✿

از نگـاه تو ناز را نـازم   از دل خود نیاز را نازم
میکـشد عالمی بایمائـی   نگه کار ساز را نـازم
زخم‌زد بر رقیب‌ومرد (نجات)   غلط انداز ناز را نازم

. . .

هر که بپرسدت بگو رحم چگو نه میکنی
بر جگر (نجات) زن تیغ جفا که همچنین

. . .

دل که از شوق تو دار المؤمنین عشق بود

این زمان از داغ حرمان تو داغستان شده

. . .

کنهت سخت عظیم ست بچشم تو (نجات) وسعت رحمت حق‌را توچه پنداشته‌ای؟

. . .

در بوسه خویش ست دهانی که تو داری

کس را نبود عیش نهانی که تو داری

. . .

میتوان یافت که کار همه را خواهی ساخت

طرفه بی ساخته امشب بنظر می آئی

آنقدر باش که از گریه دلم جمع شود

گر بدلجوئی این خسته جگر می آئی

. . .

حدیث مهر و محبت نگفته‌ام جائی که التقیة دینی و دین آبائی

نجاتی:- عبدالعلی‌مشهدی-همچنین ست در «ید بیضا» و «نشتر عشق» و «نگارستان سخن» و در «آفتاب عالمتاب» نوشته نجاتی طوسی نامش ملاعلی‌بود و وی در هجو گوئی مهارتی‌داشت، ازینرو دیگر کلامش بوی دلنشینی نداشت.

پیوسته نکو نیست نظر بررخ ماهی گاهی سرراهی و سلامی و نگاهی

نجاتی‌نافقی: از شعراء زمان شاه عباس ثانی‌ست.

لاله نبود کز کنار بیستون سر می‌زند دست خون‌آلود فرهادست‌برسرمی‌زند

نجدی:- از سادات یزدی‌ست - در عهد جلال الدین محمد اکبربادشاه به هندوستان آمده و مدتی درینجا بسر نمود پایان عمر بوطن‌عود کرد.

بند بر پا دست بر سر شعله بر جان میروم

خوش بآئینی تمام از کوی جانان میروم

نجیبا:- میرزا نجیبا از مردم شیراز بود.

با دوستیت دوستی غیر محال ست بیکس شود آنکس که ترا داشته باشد

...

در کنار لاله رخساران گلشن زا دو مرد
تا قیامت رشك بر احوال شبنم می برم

نجیب:- ملانجیب‌الدین جربادقانی - در عراق بعد کمال اسمعیل بفن شاعری سر کشیده‌و بکسب اکثر فضائل انسانی کوشیده و عمر عزیز به‌مدح‌سلاطین سلاجقه صرف نموده و معاصر مجیر بیلقانی‌بوده، در قصیده گوئی دستی داشت قصیده‌اش در ردیف‌دست‌پسندیدهٔ سخن شناسان ست،

بگو که رنگ چرا کرده‌ای‌بدستان دست
بخون کیست که آلوده‌ای بدینسان دست

مرا بدامن وصلت چو نیست دسترسی
کشیده ام ز تو در آستین هجران دست

جمال روی تراز لف تست دامنگیر
و گرنه‌ می بری از آفتاب تابان دست

رسید روز جوانی بشب و لی نزدم
شبی بدامن وصل تو در شبستان دست

...

صنوبر ارچه ز رشك تو میکشد بالا تو غم مخور که بآن‌قددلستان نرسد

نجیب کاشی:- در«شمع‌انجمن» دو جا ذکر کرده یکجا همین قدر نوشته نجیب کاشانی نامش نورا بزازی میکرد و جای دیگر آورده نجیب‌الدین‌محمّد کاشی الی آخر ماقال و در «نشتر عشق» و«آفتاب عالمتاب» نگاشته که نجیب‌کاشی‌نامش ملانور به پیشهٔ بزازی بسر می‌برد سوای آن دیگر نجیب کاشی که پیشه‌بزازی میکرد درین هردو تذکره و در «ید بیضا» هم مذکور نیست و اشعاریکه در«شمع

انجمن» بنام این هر دو نجیب مرقوم‌ست در تذکره‌ها بضمن کلام نجیب ملانورا بضبط‌در آمده، ازینجا پیداست که‌هردو یکی‌ست و این ملانورا حرفهٔ‌بزازی‌آبائی را ترك کرده بزی" شاعری متلبس گردید و از وطن باصفهان رخت کشید و با میرزا ابراهیم‌مستوفی‌الممالك صحبتی گرم کرده بذریعه‌اش بحضور سلطان‌حسین صفوی رسید وعز قبول یافته مخاطب بخطاب ملك‌الشعرا گشت و باقامت صفاهان ازخیال‌وطن‌در گذشت.

ز بام و در مه و خورشید چون پروانه می‌بارد
کدامین شمع روشن کرد امشب‌محفل مارا

. . .

گیرم بیار نامه نویسم برنده کیست — جز رنگ آفتاب‌بکویش‌پرنده کیست؟
نی ناله مانده در دل ونی آه‌درجگر — دیگر مرا بخاطر یار آورنده کیست؟

. . .

خمارم میکشد تا ساقی از میخانه می آید
دلم خون میشود تا باده‌درپیما نه می آید
(نجیب) امشب مبار کباده در سوختن جا ن‌را
که آتشپاره‌ای می آید و مستانه می آید

. . .

هر عاشقی کزو گله بنیاد میکند — اول زنا امیدی من یاد میکند
در بند آن نیم که‌بدشنام‌یادعاست — یادش بخیر هر که مرایادمیکند

. . .

در دیدهٔ معنی مژه شوخ بتانم — خاموشم و خون میچکد از تیغ زبانم
آوارگیم منزل مقصودندارد — چون تیر هوائی بنظر نیست نشـانم

. . .

دارم بتی بجلوهٔ دل سنگ آب کن — از عکس خویش آئنه عالیجناب کن

داغی بدست‌خود نه‌و عاشق تمام سوز
آتش بشاخ گل‌زن و بلبل کباب کن

یك وعدهٔ نیـامده را روز وصل کو
یك بوسهٔ نداده بصد جا حساب کـن

مست‌ازمی‌رقیب گزك‌از(نحیب)خواه
ساغر زغیر گیرو مرا دل کباب کن

نحیف:- منشی عبدالحمیدخان ابن‌حاجی غلام مجتبی خان ابن‌حکیم‌غلام حسین‌خان-ازاعیان افاغنهٔ دارالاقبال بهوپال‌ست،جـدش درین ریاست بمشاهـرهٔ سیصد و پنجاه‌روپیه ممتاز وبسیورغال بعض قریات معزز بوده و نحیف درسنه‌شصت و پنجم از مائهٔ سیزدهم (۱۲۶۵) پا بعرصهٔ ظهور گذاشت و بعد سن تمیز با کتساب علوم ضروریه همت گماشت و سعادت حج و زیارات حرمین شریفین حاصل نمودو سالماً وغانماً بوطن‌عودفرمود- درین زمان بسلك ریاست بهوپال انسلاك دارد وبا طبع موزون و فکر رسا شاعری را اسهل فنون می‌شمارد و بعذوبت بیانی وحلاوت لسانی از سحاب طبیعت قندپارسی بدین لطافت می‌بارد،

نشسته بعد مد ت نقش بر کرسی تمنا را
که پشت پا زدی و عرش سا کردی سر ما را

. . .

من و درد فراق و گریه و بیداری شبها
دل و بی تابی و صد نالهٔ جانکاه و یاربها

. . .

مرید پیر میخانه شو و می نوش و رندی کن
که خوشتر هست در دوران‌همین‌مشرب‌زمشربها

. . .

بیاد عار ض گلگو ن قبائی در چمن رفتم
گرفتم دامن گل را چو بو از پیرهن رفتم

چه پرسی ماجرای من بذوق آن لب شیرین
بزخم تیشهٔ غم زینجهان چون کوهکن رفتم

بیاد آمــد نگاه ناز چشم فتنــه پردازی
رسید ای مهربانان بر سر وقتم که من رفتم
فراره داشت شمعم شعلهٔ آه شرر افشان
(نحیفا) تا برون زین ظلمت‌آباد کهن رفتم

نخلی:- از مردم بخاراست ملازم بارگاه امام قلیخان فرمانروای بخارا بود و بعد واقعه‌اش به‌بلخ نقل نمود و همانجا بند جامهٔ زندگی گشود.

سراسر آبله از خون دل‌منم(نخلی) چه‌تهمت‌ست که بر نخل‌ارغوان بستند؟

ندائی:- از شعراءعصر شاه‌عباس‌ثانی‌ست- مسقط‌الراس او نیشابور بوده و بعد تکمیل فنون کمال دریزد توطن نموده ازین‌ست که بعضی اورا یزدی وبعضی نیشاپوری نوشته،

دندان و لب تو هر دو با هم دارنــد مــدام عیش پنهان
من بعد کمین کنم لبـت را باشد که بگیرمش بدندان

ندیم:- سیدمحمد عسکری خان خلف الرشید سید محمد ماه ابن سید غلام شاه ولد امیرالامراء سید محمودعلیخان بهادر متوطن کره مانک‌پور ازاعمال ملک اودست- نسب شریفش بواسطهٔ قاضی سید بهاءالدین رضوی که مزار متبرکه‌اش در بلدهٔ کره موجودست بحضرت امام رضا علیه‌التحیة والثنا میرسد اجداد ندیم از حضور سلاطین هند و نواب شجاع‌الدوله بهادر صوبه‌دار ملک اود بعهده هـای جلیله معزز و ممتاز بودند و ندیم صاحب طبع سلیم و ذهن مستقیم هفتم شوال‌سنه ست و اربعین از مائة ثالث‌عشر(۱۲٤٦) بزم شهود آراسته و بعد سن تمیزاکتساب فضائل ضروریهٔ علمیه بخدمت مولوی عنایت حسین متوطن قصبهٔ دیوه و مولـوی حکیم سید فخرالدین الله‌آبادی نموده و مشق شعر وسخن بصحبت شاه‌غلام اعظم متخلص بافضل نبیرهٔ شاه اجمل الله‌آبادی کرده ودر سرکار انگریزی بعهده های بزرگ و کارهای سترک مثل تحصیلداری واکسترا استنٹ بملک اود سرفرازمانده و بعدحصول پنشن که عبارت از وظیفهٔ بلاشرط خدمت‌ست برطبق طلب جنـاب

معلی القاب نواب شاه‌جهان بیگم صاحبه رئیسهٔ معظمهٔ ملك بهوپال ادامها الله بالعز و الاقبال پاتا به گشوده و بنیابت نائب الریاسة محمد جمال الدین خان صاحب بهادر مدار المهام عز اختصاص یافته، اشعار به زبان اردو خیلی لطیف و پاکیزه موزون میفرماید و گاه گاه بنظم دری هم زبان میگشاید درین عهد نصفت مهد قطعه‌ای بمدح حضور رئیسهٔ معظمه و جناب نواب امیرالملك بهادر دام اقبالهما و توصیف ایوان ندرت نشان جدید و تاریخ بنای آن مکان عظیم الشأن که بامر واجب الاذعان تأسیس بنیان پذیرفته و برخی قطعات آن تاریخ منظومهٔ مورخان دوران در باب شین بذیل ترجمهٔ جناب ملکهٔ رفیعة المکان حوالهٔ زبان خامه گشته، بر رشتهٔ تحریر کشیده برای ضیافت طبع ناظران نکته‌دان زیب رقم گرفته

روان شوکت و جان و شکوه شاه جهان — سخن بمدح شریف تو باد مستعمل
کسیکه تا ابدت جاه خسروی بخشد — مرا بسلك اطاعت کشید روز ازل
توئی بجاه سلیمان بقدر اسکندر — بروزگار اعز و بهر دیار اجل
زذات پاك تو علم و هنر قیام گرفت — چنانکه هستی معلول از وجود علل
زاهل شرك بعهد تو صد لکد زدن ست — برای لات و منات و سزای نسر و هبل
اهانت تو بود چون اهانت داور — ثنای تست دل زنگ خورده را مصقل
ستایش تو و مدح جمیل والا جاه — جدا جدا نظر آید بدیدهٔ احول
مقدسیکه بود اعتبار یکتائی — مجدپدیکه بود افتخار اهل ملل
فگنده‌ای چه‌عجب طرح تازه ایوانی — باتفاق چنین مهر اوج علم و عمل
بکاخ ابیض کسری اگر دهم تشبیه — قصور دار نباشم به نزد اهل دول
بنای شاه جهان ست تاج گنج بهند — بنای شاه جهان بیگم ست تاج محل
خهی بلند عمارت زهی مکان رفیع — نه‌مشتری‌ست باین اوج منزلت نه زحل
وکیل عرفی شیرازیم که یك شعرش — بوصف قصر تو اینجا نگاشتم به محل
زهی صفای عمارت که در تماشایش — بدیده باز نگردد نگه ز تاج محل
شعاع تو منشعشع بود چو قبهٔ نور — تجلی متجلی ست صورت مشعل

بلمعه شب قدر ست یا بجلوه طـور و یا ستارهٔ رخشندهٔ از فلک منزل
هر آن حدیث که‌از بخت نارسا گویم ز عاطفت نگذاری در ین محل مهمل
زچشمهٔ کرمت تشنه میروم هیهـات کسان بکوثر شیرین و من دار ام‌الخل
ز خوشدلی رمقی یافتیم و خرسندیم بمرغزار فان لم یصبه مـاء فطل
بحضرتت سخنی مختصر همی سنجم تراست دست طویل ومراست طول اهل
مرا رسد که بجان و دلت دعا گویم که در شریف‌نوازی‌ست گوهر تو مثل
بنای دوحه عمر حسود دولت تو همه ز گلشن بهو پال باد مستأصـل
چو این مکان‌بلندآستان‌عمارت‌یافت باوج رفعت تو رو بارتفاع حمـل
(ندیم) مصرع تاریخ‌خواند بر جسته ز تاج هند سرای جلیل تاج محل
۱۲۹۶ ه

نرگسی:ـ ابوالمکارم ابهری و امیرعلی شیراورا سمرقندی و بعضی هروی‌و بعضی‌قزوینی نوشته‌ودرسخنوران‌زمان‌سلطان‌حسین‌میرزامعدودست محتسب‌هرات‌بود و با ملاهلالی بمطارحه و مناظره بسر می‌برد نوبتی وی در بزمی بود اتفاقاً ، ملا هلالی هم در آنجا آمد و بر صدرمجلس نشست، نرگسی گفت که هلال از اسمـای بندگان‌ست منزلت خود بشناس، هلالی جواب داد که نرگس از نامهای کنیزکان است جایگاهت زیر من می‌بایدنرگسی گفت که مگر نر را ندیدی‌هلالی گفت که از نری تو چه گشاید که کس با خود داری‌ـ پس جوابی سرانجام کردن نتوانست‘خفتی برداشت و خان آرزو او را مروی نوشته و وی از هرات بقندهار آمد و بعمر شصت سالگی در سنه ثمان و ثلثین وتسعمائه (۹۳۸) در گذشت‘

آ رمیدی بر ر قیبان ور میدی از ما
ما چه گفتیم و چه کردیم و چه دیدی ازما؟
از تو ای ناله برشکیم که از غایت شوق
پیشتر بر سر آن کوی رسیدی از ما

...

جان فدای غم که نگذارد دمی تنها مرا
هر کجا بی او نشینم می کند پیدا مرا

...

خبر از گریهٔ خونین جگری نیست ترا
جگرم خون شد و از من خبری نیست ترا

...

مگو که وعدهٔ یار و عتاب یار بدست   ممه نکوست ولی درد انتظار بدست

...

نهاد گردن تسلیم(نرگسی)از شوق   چو یار از سر کین تیغ امتحان برداشت

...

بصد کرشمه چو آن نازنین برون آمد
هزار ناله ز جان حزین برون آمد
دلا حذر کن از آن شوخ جنگجو امروز
که تیغ در کف و چین بر جبین برون آمد

...

تا کی ای دل فکر درد بی دوای من کنی
از برای خود چه کردی کز برای ما کنی

نزاری‌قهستانی:- از حکمای عصر و معاصر شیخ سعدی شیرازی ست – زمانیکه شیخ در قهستان گذر کرد وی‌چندی بمهمانداری‌و دلجوئی شیخ‌مصروف ماند، گویندنزاری از فرقهٔ اسماعلیه بود منسوب به نزار بن ابوتمیم معز بن طاهر اسماعیلی و فرقهٔ دیگر اسماعلیه‌مستعلویه‌ست، منتسب بسلطان احمد مستعلـی ابن دومی ابوتمیم معز مذکور و کتاب «دستور نامه» در آداب معاشرت از تألیف همین نزاری‌ست ودر سنه احدی و عشرین و سبعمائه (۷۲۱) بصعوبت مرض الموت زار ونزار گشته باخاك برابر گردید.

من سعی میکنم بوصالت ولی چه سود دولت مساعدت نکند بی نصیب را

...

قیامتی که بدان وعده میکنند الحق فراق یار عزیزست وسخت دشوار ست

***

علاج درد دلم مرگ میکند چکنم کهسخت جانم وجان دادن اختیاری نیست

...

بر عاشقی حرام بود عشق و عاشقی

کو ترك هر دو کون نگیرد برای دوست

کردم ز عشق زیر وز بر خانمان دل

تا هیچکس دگر نه نشیند بجای دوست

...

چو دید یار مرا گفت حق بجانب تست برو که بر توملامت نمیتوانم کرد

...

مرا با اینهمه کوتاه دستی چنان سروی کجا گنجد در آغوش

...

خراب کردهٔ چشمان پر خمار توام بهم بر آمدهٔ زلف تابدار توام

هزار بار اگر بفگنی و بر داری همان (نزاری) بر گشتهروز گار توام

...

خیال را بفرست ار تو خود نمی آئی که با خیال تو صد گونه ماجرا دارم

...

بار دگر عزم سفر میکنم بر گرهازخون جگر میکنم

...

ختنی ست رنگ رویت حبشی ست رنگ مویت

بمیان این دو کشور تو کجا مقام داری

حبشی سفید نبود ختنی نمک ندارد

تو سفیدی و بغایت نمک تمام داری

. . .

اگر بر خون من محضر نویسی ز هر عضوم برون آید گواهی

نزهت: ـ میرزا نعیم از نکته‌سنجان دامغان‌ست.

صبا جائیکه بر دارد نقاب از روی زیبایش

پر پروانه دست شمع گردد در تماشایش

نسبتی: ـ شاه محمد صالح ـ متوطن قصبهٔ تهانیسر از سادات عالیدرجات صوفی صافی مشرب ودرویش پاکیزه مذهب بود، طبعی باسوز و گدازداشت که اثرش از اشعارش تراوش میکند و هنگام خواندن اشعار اشك از چشم می‌تراوید ـ در عهد جهانگیر بادشاه از بطون بشهود رسیده و بعد سن شعور بفقر ودرویشی میل نموده و از انواع لباس پوشش نمد بر گزیده وتکیه‌ای بکنارهٔ تهانیسر با کمال نزهت و صفا ترتیب داده‌وهمانجا بطاعت وریاضت مشغول میماند و بحدی استغنا برمزاجش مستولی بود که شاهزادهٔ دارا شکوه خلف شاه‌جهان بادشاه هر چند طلب فرمود وی انگشت اجابت بردیدهٔ قبول نگذاشت و میرزا صائب زمان معاودت بوطن در منزل اورسیده و چند روز مهمانش بوده از سخنش حظی وافر بر داشته و میرزا ظفرخان احسن ناظم کشمیر ممدوح میرزا صائب نسبت عقیدت راسخه‌باوی داشته ازین رو اکثر بکشمیر هم اقامت کرده ودر زبان هندی‌بها کهاهم کبت و دوهرا موزون می‌نمود و در آن زبان متخلص به نسپتی بباء فارسی بجای تازی بوده دیوان فارسی او پانزده هزار بیت دارد وفاتش در اواسط مأته حادی عشر (اواسط قرن یازدهم) واقع شده.

هم ز دل دزدید صبر و هم دل دیوانه را دزد ما باخانه می‌دزدد متاع خانه را

چون پی دل بردن آمد عقل رااول ربود دزد دانا میکشد اول چراغ خانه را

۞ ۞ ۞

آب تیغت را مگر از آتش گل داده اند
بر سر زخم تو بلبل می خورد خون مرا
حرف ز نثّار سر زلف تو ورد زاهد ست
از کجا این مار گیر آموخت افسون مرا

. . .

مردیم وبود حرفی دردل که باتو گوئیم — در خاك رفت با ما راز نهانی ما

. . .

نمود وعدۂ قتلم دو چشم او لکن — چه اعتماد توان کرد قول مستان را

. . .

کسی جانب من ندارد نگاه — دل و دیده هم نسبتی سوی اوست

. . .

بهار رفت و ز دیوانگی ندانستم — کدام باغ و کدامین چمن کدام گل ست!

. . .

می باقی و ماهتاب باقیست — ما را بتو صد حساب باقیست

. . .

از بسکه لاله رسته ز خاك مزار او — بر تربت شهید توجای چراغ نیست

. . .

قیمت عاشقی چه می پرسی — علشقی صدزیان ویک سودست

. . .

(نسبتی) ما بینوایان کافران مفلسیم — گر یکی را بت میسر میشود ز نثّار نیست

. . .

یا غم دوست یا غم دشمن — هیچکس در زمانه بی‌غم نیست
دل ما همچو لاله باغ ست — نیمه‌ای خون و نیمه‌ای داغ ست

. . .

(نسبتی)مکتوب‌راتا بر زمین افگنده‌ایم همچو مرغ نیم بسمل‌خودبخودپر می‌زند

. . .

آتش افسردهٔ از کاروان وا مانده‌ام همرهان رفتند وخا کستر نشینم کرده‌اند

قامت او سایه‌را سرو خر امان می کند
نقش پای او زمین را گل بدامان میکند

از سر زلف سیاهش خو ن دلها می چکد
شام گوئی گریه بر حال غریبان میکند

. . .

نیست گویا در سر من سر نوشت دوستی آشنا میجویم و بیگانه پیدا می شود

. . .

کار پروانه کار آسان نیست بلبلان فکر سوختن نکنید

. . .

پری خوان را بخوانید ای عزیزان پرن‌زادان مرا دیوانه کـردند

. . .

دل تمنای وصل او دارد چـه بلا مشکل آرزو دارد
دل گرفت و زبدمعا ملگی پیشم انداخت کین رفودارد
بلبلان هم‌مزاجدان نشدند کس ندانست گل‌چه‌خو دارد
شورتحسین‌دست‌وخنجر تست زخم با زخم گفتگو دارد
(نسبتی) دل بدرد معتبر ست لاله از دا غ آبـرو دارد

. . .

در صید گاه چشم سیاهی نشسته‌ایم امیدوار تیر نگاهی نشسته ایم

. . .

پارهٔ دل بر جگر لخت جگر بر روی دل
پار ها را دوختم امّا پر یشان د و ختم

. . .

گریار شود بخت تو برخاك من آئی آن رفت که برخیزم ودر کوی تو آیم

. . .

میگذارم دل‌بآن کوچون بغربت میروم بعدمن تاچند روزی گرم‌داردجای من

. . .

گر نیاید در دل ما بینوایان وای او ور بیاید منزل او خانهٔ او جای او

. . .

نسبتی قاتل باین خوبی نمی‌باشد ببین دست خون آلودهٔ او دامن رنگین او

. . .

دل را بهای سهل نهادی و نرخ کم معلوم میشود که خریدار نیستی

. . .

مهت گفتم ز رخ برقع فگندی مرا از روی خود شرمنده کردی

. . .

تو اگر دماغ داری دل(نسبتی)بکن بو به ازین نچیده‌باشی گل باغ آشنائی

نسیم شاملو:ـ بوداق بیگ استرآبادی از ملازمان حسین‌قلی خان‌حاکم هرات بود و در معما گوئی‌و قصه‌خوانی‌مهارتی‌داشت.رباعی،

با آن گل تازه رو رقیبان لئیم گویند که اختلاط کم کن‌به(نسیم)
ایشان سخنی برای‌خودمیگویند گل‌را به(نسیم)اختلاطی‌ست‌قـدیم

نسیمی:ـ از سادات والاقدر شیراز صوفی مشرب مستغرق بحار توحید بود و کلمات خلاف ظاهر از زبانش سر برمیزد بنابرآن بفتوای ملایان شیراز در سنه سبع وثلثین و ثمانمائه(۸۳۷)بردار کشیدند و مسلوخ نمودند و میرفرخی گیلانی باین شعر بریمعنی اشاره کرده.

نسیمی چون وزید از جانب دوست نسیمی را برون آورد از پوست

و این چند ابیات از کلام نسیمی‌ست:

ماه نو چون دیدم ابروی تو ام آمد بیاد
چون نظر کردم گل روی توام آمد بیاد

وصف باغ خلد می کردند بزم زاهدان
جنت آباد سر کوی تو ام آمد بیاد

میزد انفاسی (نسیمی) دم ز انفاس مسیح
گفتهٔ جان بخش دلجوی تو ام آمد بیاد

✡ ✡ ✡

گر سعادت نظری بر من زار اندازد
بر سرم سایهٔ سرو قد یار اندازد

من که باشم که شوم کشتهٔ تیغش مگر او
از کرم سایه برین صید نزار اندازد

✡ ✡ ✡

باطن صافی ندارد صوفی پشمینه پوش
دست زن در دامن دُردی کشان جرعه نوش

چند میگوئی بپوش از روی خوبان دیده را
هیچ شرم از روی خوبانت نمی آید ـ خموش

زاهدت نام ست و داری در میان خرقه بت
رو بسوی خود کن ای گندم نمای جو فروش

...

بر گل ازعنبر تر نقطهٔ سودازده‌ای
آتش اندر جگر لالهٔ حمرا زده‌ای

ترك چشم سیهت هر که ببیند داند
که بسی راه دل عاشق سودا زده ای

پای بردیدهٔ ما گرچه نهادی بخیال
با خبر شو که قدم بر سر دریازده‌ای

تا شد از لعل لبت روح فزای ظاهر
طعنها بر لب جان‌بخش مسیحازده‌ای

✡ ✡ ✡

گر کنی قبلهٔ جان روی نگاری باری
ور بری عمر بسر در غم یاری باری

زلف او محشر جانهاست دلاسعی بکن
که در آن حلقه درآئی بشماری باری

ای (نسیمی) زخدا دولت منصور طلب عاشق از کشته‌شود برسر داری باری

نشاط:- منشی درگاپرشاد قوم کایتهه- مردی موزون طبع ولطیف المزاج و نکته سنج بود، منشی فداحسین غریق که ذکرش در باب غین معجمه گذشت بااو آشنائی‌داشت، در حالش بنامه‌نگار نوشته که وی‌اولاً وکیل محکمهٔ منصفی‌قصبهٔ دبائی وطن غریق بود بعد از آن از سرکار انگریزی بتحصیلداری تهانیسر سپس بسررشته‌داری کمشنری انباله‌سرفرازی‌یافت‌وسی سال گذشته که عالم‌فانی‌را گذاشت

جوش باران نگر و لطف هوا را دریاب جرعه‌ای لطف کن‌وحسرت ما رادریاب
در وطن باش و غم جان غریبان میخور بادشاهی کن و تشویش گدارا دریاب
همه تن کاهش جانیم بجان تو قسم همه چشم نگرانیم نگارا دریاب
شاعران نسبت رخسار تو دادند بمهر رفعت طالع آن بی سر و پارا دریاب
چارهٔ حکم قضا جز برضا نیست دگر امر مجبوری اسکندر و دارا دریاب
از سر آئنه مگذر بدل حیران باش سرّ حیرانی ارباب صفا را دریاب
ساعتی پیش (نشاط) آ وزغم فارغ شو خوبی ذهن خوش و طبع رسا را دریاب

نشانی:- مولانا علی احمد مهرکن دهلوی خلف مولانا حسین نقشی مهر کن بفضائل علمی و فنون سپاهگری متلبس بود وباوستادی نورالدین محمدجهانگیر بادشاه سرفرازی داشت و در عهد محمداکبر بادشاه در منشیان شاهی کار میکرد و بعهد جهانگیری علی سبیل التدریج بر مناصب علیا عروج نمود و میان اوو فیضی فیاضی مطارحه و مناظره میماند و در فن مهرکنی وی و پدرش نادرکار بودند و در واقعه وفات مولانا علی احمد نوشته‌اند که نوبتی در حضور جهانگیر بادشاه قوالان‌می‌سرودند:

هر قوم راست راهی دینی و قبله گاهی
من قبله راست کردم بر سمت کج کلاهی

بادشاه از مولانا پرسید که حقیقت این شعر چیست؟ مولانا عرضه داد که روزی شیخ نظام الدین اولیا قدس سره کلاه کج بر سر نهاده لب دریای جمن به

نزهٔ غسل هنود و طریق عبادت ایشان بحالی مشغول بود و بطرف امیر خسرو دهلوی خطاب کرده این مصرع خواند: هر قوم راست راهی دینی و قبله گاهی- امیرهماندم نظر بجانب کلاه آن جناب انداخته برزبان آورد: من قبله راست کردم بر سمت کج کلاهی- باستماع کلام مولانا علی احمد بعض حاضرین بحضور شاهی معروض داشتند که وجد وحالی که باستماع بعض مشائخ ظاهرمیکنند همه زرق و تلبیس‌ست، مولانا گفت حاشا که چنین باشدبل درین حالت جانها داده‌اندوحقیقتش جز براهل حال منکشف نشود، همدرین مقال و درهمان مجلس سماع حالتی از همین شعر برمولانا طاری شدآهی بر کشید وباعلی علیین رسید واین حادثه بقول اکثر در سنه خمس و عشرین و بقولی ثمان عشر و بقولی عشرین و الـف (۱۰۲۵یا ۱۰۱۸ یا ۱۰۲۰) واقع شد- ازوست:

دوست آن ست کو معـائب دوست همچو آئنهٔ رو برو گوید
نه که چون شانه بـا هزار زبان پس سر رفته موبمو گوید

نصیبی: - مشهور به‌بابا نصیبی- وطنش بلدهٔ گیلان بود و در تبریز بحلوا فروشی اشتغال می‌نمود بوسیله بابافغانی بدربار سلطان یعقوب رسائی‌وعز پذیرائی یافت ودر سنه اربعین یااربع و اربعین و الف (سال ۱۰۴۰ یا ۱۰٤٤) جان شیرین به جان‌آفرین سپردودر «شمع انجمن» سهواً درحرف نون‌دوجا مذکورشده.

از خطت آغاز شد سودای بی پایان ما
دفتر دیوانگی فرد یست از دیوان مـا

. . .

سر ز طوبی بگذرد یا رب بمحشر تاك را
کز بهشت آورد بیرون آب آ تشناك را

. . .

کسی نماند که کشته نشد زجولانش مگر که زنده کند کشته‌های دیرین را

. . .

باختیار (نصیبی) نمیرود زین در ندانمش که کجا می‌برد نصیب او را

...

صد مرده زنده گشته بهر نیم گام تست ای سرو آب خضر مگر در خرام تست
نام تو پیش یار (نصیبی) که می برد چیزیکه پیش او نتوان برد نام تست

...

عشاق در مقام وفا جان فدا کنند بیگانه را بخون جگر آشنا کنند
درجلوه گاه حسن بتان گر رسیده‌ای دانی که در خرابی دلها چها کنند

***

باورمکن که ترك تو گویم که بت‌پرست هر گز باعتقاد مسلمان نمیشود

***

خوش آنکه دور افتاده‌ای ناگه بیارخود رسد
دستی که بر سر میزند در گردن یار آورد

***

زنده در عشق چسان بود (نصیبی) مجنون
عشق آن روز نگر اینهمه دشوار نبود

***

بخرام که صد چمن بروید سرو و گل نسترن بروید
هرسو که عرق‌فشان‌خرامی گل بر دمد وسمن بروید
هر لاله بود پیالهٔ خون کز تربت کوهکن بروید

...

گذشت آن تازه گل خوی کرده پیش چشم نمناکم
دهن پر آب حسرت ماند زان روی عرقناکم

***

دل پیش تو و دیده بسوی دگرانم تا خلق نگویند بسویت نگرانم

***

عالمی کشته شد و چشم ترا ناز همان
صد قیامت شد و حسن تو در آغاز همان

✿ ✿ ✿

شورش عشاق از حسنت فزون خواهدشدن
حسن اگر اینست از بهر تو خون خواهد شدن
در قیامت گر بر آرد رنگ خون عاشقان
دامن پاك تو صد جا لاله گون خواهد شدن

✿ ✿ ✿

تا به بیند چشم مردم بر رخ زیبای تو
خاك در چشمم ولی ای سرو خاك پای تو

✿ ✿ ✿

جمعی متزلزل که مبادا روی از بزم   خلقی بسر ره که کی از انجمن آئی

نصیرهمدانی:- از ارباب فضائل عهد شاه عباس ثانی بوده و کسب علم از شیخ بهاءالدین‌عاملی نموده و در فن ریاضی علم یکتائی می‌افراشت و رغبت قلبی بتصوف داشت و در همدان متولی مرقدامام زاده سهیل علی بود و برسریرسلطنت نثر بحسن انتظام تمکن‌می نمود و بتسخیر اقلیم نظم هم علم فکر میافراشت‌منشأتش به لطافت عبارت شهرت دارد و هزار ویك بیت از اشعار خودش انتخاب زده بنهج دیوان ترتیب داده بود و ملاطغرا مانند بعض‌فقرات نثرش بعض فقرات‌ملاظهوری شمرده، سال وفات‌نصیرا ثلثین و الف (۱۰۳۰) ست و ناسخ «آفتاب عالمتاب» در تاریخ‌وفاتش لفظ سی را بسه غلط کرده و تاریخ وفاتش کسی بتعمیه خوب گفته،

تاریخ وفات از خرد می جستم   گفته ز سریر فضل افتاد نصیر
۱۰۳۰= ۳۵۰-۱۳۸۰

ازخوشنوائیهای نصیرا این چندشعرست:

می میرم آه وعدهٔ فردا چه‌میدهی　　فردای ناتوان تو فردای دیگرست

۞۞۞

دوچار من نشد آن سبز چهر طالع بین
که برگ سبزی ازین بوستان بمن نرسید

۞۞۞

دارم دلی که عیش تلف کرد وغم‌خرید　　فانوس دیر داد و چراغ حرم خرید

...

چشمم گل اشکی که بدامان چمن کرد
گلبن همه از گوشهٔ دستار بر آورد

...

بهار میرود اما ز سبزهٔ خط تو　　زمانه سر خط تعلیم‌صد چمن دارد

***

فریب سینهٔ پرداغ بوالهوس نخوری　　که چون کتاب غلط نقطه‌های شك دارد

...

ز سبزهٔ خط او صبح من بشام کشید　　زمانه از من و او هر دو انتقام کشید
درین‌چمن همه‌مرغان‌زمحنت آزادند　　که‌صید خویش‌مرا کردهر که‌دام کشید

...

چو غنچه بسکه ز بوی گلی شکفته دماغم
بهار همچو گدایان ستاده بـر در باغم

...

قبول کرده بفرزندی آتشم که مدام　　چو شعله مضطربم چون شراره بی‌تابم

...

از بس در انتظارت مردم بهر سرراه　　با آنکه یك شهیدم صد جا مزار دارم

...

آمدی کز تو دل خویش طربناک کنم　　آنقدر باش که خون در دل افلاک کنم

...

لبم ز بوسه جبینم ز سجده مفلس شد　　دگر چه تحفه فرستم بآستانهٔ او

...

تا چو نورم ای پری در دیده مسکن ساختی

دیده را با من مرا با دیده دشمن ساختی

نصیر:- ابوجعفر خواجه نصیرالدین ابن حسن طوسی-ازحکمای نامدارو از علوم عقلیه یگانه روزگار از تلامذهٔ مولانا صدر الدین سرخسی تلمیذ بهمنیار شاگردشیخ ابوعلی ابن سینا (۱) بود بمنادمت هلا کوخان اختصاص داشت مولدش یازدهم جمادی الاولی سند سبع وتسعین وخمسمائه (۵۹۷) در خطهٔ طوس و رحلتش ازین دار ناپایدار درسنه سبع وستمائه (۶۷۰)(۲) بعمر هفتاد ودوسال وبقولی هفتادوهفت سال درشهر بغداد بوده ودر کاظمین زیر زمین آسوده- مصنفاتش ازتجرید و زبده و ومحصل و شرح اشارات و اخلاق ناصری و معیار الاشعار و غیر آن مشهورست، قطعه ذیل ازاوست :

مشومشوش اگر بنگری مکمل را　　ز بهر وجه معیشت بناقصی محتاج

دل و دماغ اگرچه رئیس اعضاشد　　بمعده ملتجی انداز برای مایحتاج

نصیر:- محمد نصیر مخاطب بنواب نصیر الاسلام خان خلف ارشد نواب روشن

(۱-۲) سلسله اساتید خواجه نصیرالدین که مؤلف نوشته است صحیح نیست، زیرا که وفات ابوعلی سینا درسال (۴۲۸) وتولد خواجه نصیر در (۵۹۷) بوده است وبین این دو صد و هفتاد سال فاصله است . و سلسلهٔ استادان خواجه همانست که صاحب « مجالس المؤمنین» مینویسد: «درمعارف عقلیه تلمیذ فریدالدین داماد است واوشاگر سیدصدرالدین سرخسی واو شاگرد افضل الدین غیلانی واوشاگردابوالعباس لوکری واوشاگرد بهمنیار و بهمنیار شاگرد شیخ الرئیس ابی علی سینا » سال فوت خواجه هم تحقیقاً (۶۷۲) است- آدمیت .

اسلام‌خان ابن نواب ظهورالاسلام خان معروف بنواب ظهور الحق از رؤساء محله قنوجیان قصبهٔ گوپاموِ من اعمال سرکار خیرآباد مضاف بدارالحکومة لکهنوست در ماه صفر سنه خامس و عشرین از مائه ثالث عشر (۱۲۲۵) از نهانخانهٔ بطون‌پا بعرصهٔ شهود گذاشت و تحصیل لختی از علوم از عم مکرم خود مولوی حافظ نور الاسلام خان و مولوی قدرت احمد و مولوی حافظ مظفر علیخان برادر افضل العلما مولوی محمد ارتضا علیخان گوپاموی نمود پس رخت از وطن بیرون کشیده در شهر لکهنو بحلقهٔ درس مولوی محمد اسمعیل مرادآبادی جا گرم کرد وبذکاوت فطری وحدت جبلی در اندك مدت از امثال و اتراب قصب السبق ربود و بمشق نظم فارسی پیش میرزا گل‌محمدخان ناطق مکرانی و نثر دری بخدمت آقاعلی‌اکبر شیرازی زانوی تلمذته نمود و بذهن رسا و فکر فلك پیما جادهٔ این‌فنون‌را بروش احسن پیمود میل طبعش بجانب نعت خیرالبشر علیه و علی آله من الصلوة ما لا تحصی ولاتخصر بیشترست- درین‌زمان بوطن مالوف ازمحاصل چند مواضع زمین داری آبائی بانشراح بال و ترفیهٔ حال اوقات عزیزدر یاد الهی میگذراند اوتعالی برکتی در عمرش بخشیده فائزمقاصد عظمی گرداند

فغان از درد دل در وصل یاری کرده‌ام‌پیدا
چو بلبل شور در فصل بهاری کرده ام پیدا

تنم سرو چراغان شد که دروی از بن هر مو
بعشق آتشین روئی شراری کرده ام پیدا

بیاد چشم مخموربت شیـرین ادا مستم
شراب نرگسین خوشگواری کرده ام پیدا

بمردن هم نرفت از من تمنای هم آغوشی
ز چاك سینهٔ مرقد کناری کرده ام پیدا

ز جور دهر وا رستم بیاد زلف وروی او
برای خود دگر لیل و نهاری کرده ام پیدا

(نصیر) از جستجوی دل بدور الفت خوبان
حسینی انتخاب روز گاری کرده ام پیـدا

...

این دل سرد از فروغ شمع روئی روشن ست
هست آب آتشین در کوزهٔ برفی مـا

...

دل بیك جلوه فروغ رخ جانانم سوخت
خانهٔ خلوتی از شمع فروزانم سوخت
رخ زمن تافته در پهلوی اغیار نشست
آن دل آزار ستم پیشه بدینسانم سوخت
سوزش داغ درون در همه تن آتش زد
جامه ام آه چـراغ ته دامانم سوخت

***

دلبر تازه بهارم چو ببستان گذرد بلبل از جان گذرد گل ز گریبان گذرد
جانب صومعه یارم چو خرامان گذرد زاهد از دین گذرد شیخ ز ایمان گـذرد
قیمت لعل ببازار بدخشان شکند بر زبانم چو سخن از لب جانان گـذرد

...

آمد برون ز پرده آن شوخ خیر بادا
کامشب چها قیامت بر شیخ و شاب ریزد
ای جان جان بیاد لبهای باده رنگت
خون از دل برشته مثل کباب ریـزد

...

دل پر داغ در سر کار زلف یار میرقصد
ببین این طرفه طاؤسی که پیش یار میرقصد

بهر بزمیکه از حسن پر آشوبت رود حر فی
چه جای آدمی آنجا در و دیوار میر قصد
بیاد حسن رفتار تو ای سر و خراما نم
میان باغ قمری کبك در کهسار میر قصد

...

ز فروغ عارض او بدلم فتاد آتش چکنم که مهر تابان بخرابه داد آتش
نبود علاج درددل‌من سوای سوزش بنه ای طبیب بر وی عوض ضماد آتش
همه‌تن‌اگرچه‌خاکم‌مگراینکه‌خالق‌من پی امتیاز جای دل من نهاد آتش

***

منم از آن چمنستان بی خزان بلبل که یافتن نتواند از آن نشان بلبل
بمدحت چمن حسنت ای بهار عرب زند ترانه بشیراز و اصفهان بلبل
شکست رنگ گل ولاله ازترانهٔاو مگر زحسن تو سر کرد داستان‌بلبل
درون سینه بهشت مخلّدست مرا گل‌ست داغ غم تو دل تپان بلبل

...

رگ جان را بتار کاکل عنبر فشان بستم
نصیحت را کجا دستی که بگشاید چنان بستم
گل پر داغ دل را از هوایش تازه میدارم
در بستان سرای خویش بر روی خزان بستم
بنظم از فیض تعلیم جناب ناطق مکران
زبان بگشادم و رنگ زبان اصفهان بستم
ترقی باد حسنت را چو ای پیمان شکن گفتی
وفا را عهد از نو با (نصیر) خسته جان بستم

...

ای که سرو چمن جان قد رعنائی تو — غیرت باغ جنان روی دلآرائی تو
خانهٔ تفرقه و جمع همه روشن کرد — نیّر عارض تو کوکب سیمائی تو
مترنم شده مستانه بمدح تو (نصیر) — تا کشیدست می ناب ز مینائی تو

...

روحی فداك ای دل من مبتلای تو — نور خدا عیان ز رخ پر ضیای تو
قرآن حسن‌راست الف لام میم صاد — چشم ودهان و بینی‌وزلف‌دوتای‌تو
ای مجمع حدوث وقدم قدرت خدا — چون‌بوی‌غنچه‌درلب مغجز نمای‌تو

...

منم سیه مست باده نوشی که مرغ روحم ببال مستی
ز اوج طوبی گذشت و بسته نشیمن خود ببام ساقی
سیاه مستانه سبزه روید دمد برنگ پیاله‌لاله
بصحن و باغ و فضای بستان ز یمن سیر وخرام ساقی

...

دلا خود رفته گر در بند زلف مشکبو باشی
ز غمهای جهان آزاد یکسر مو بمو باشی
چو میخواهی بصدق دل حصول مدعا زاهد
مرید پیر دیر و طالب جام و سبو باشی

نصیر:- میرزا اسدالدین کشمیری - همچنین‌ست در « آفتاب عالمتاب » و « صبح گلشن » و در «نگارستان سخن»او رانصیری‌بیاء – متوطن گیلان نوشته.

دلی دارم خراب از التفات چشم پر کارش
همه از جور می‌ترسند من از لطف بسیارش
فرنگی جلوه آذر سوز ترسا زده بی رحمی
که گردد تشنهٔ خون مسیحا چشم بیمارش

نظام:- امیر نظام الدین دست غیب شیرازی- و دست غیب قبیله ایست از سادات‌شیراز–ووی از شعراء زمان شاه عباس ماضی بود و در عنفوان شباب بعمر

سی یاچهل سال در سنه تسع و عشرین و یا تسع و ثلثین و الف (۱۰۲۹ یا۱۰۳۹) بعالم جاودانی رحلت نموده ودر حافظیهٔ شیراز بجوار مزار خواجه حافظ شیرازی مدفون گردید، وقتیکه جنازه‌اش بحافظیه آوردند متولی بدفنش در آن مقام جا نمیداد بعدر دو کدکه امر بر تفاول از دیوان خواجه قرار گرفت این مطلع بر آمده .

رواق منظر چشم من آشیانهٔ تست کرم نماوفرود آ که خانه خانهٔ تست

دیوانش سه هزار بیت کمابیش ست این چند بیت ازآن ست.

بر مکن در کار غیر آن غمزهٔ خون‌ریز را
میزند هر کز کسی بر سنگ تیغ تیزرا؟

گر فلك با من هم آغوشت نماید دور نیست
باغبان بر چوب بندد گلبن نو خیـز را

...

برنگی قاصدآرد نامهٔیار از بغل بیرون که پنداری کشد ازسینهٔخوداستخوانی‌را

...

نهاد بر لب من دست بهر خاموشی دگر بروی خودآن دست‌ازحیانگذاشت

...

چرا مرهم نهی بر روی داغی کەدرروزم گل‌ودرشب چراغ‌ست

...

سیل اشك از مژهٔ چشم تر ما برخاست باز این ابرسیه تاب ز دریا بر خاست
چون (نظام)ازتو تمنای شهادت میکرد خضررا هم زهوس دست‌تمنا برخاست

...

هر گز شب فراق نباشد چنین دراز گویا بجای کوکب‌من‌آفتاب سوخت

***

دل بجز در خم آن زلف سیه نتوان داشت
چشم جز در ره آنشوخ بره نتوان داشت

سرمۀ چشم من ست آنچه بز لفش ما ند
در محبت گله از بخت سیه نتو ان د اشت
گفتم از دست بینداز د ل زا ر نظام
گفت آتش بسر دست نگه نتوان دا شت

...

من نمیگویم نصیب مدعی هجران شود آنچه بامن دردلش باشدنصیب آن‌شود

...

نی ز بهـر آ مدن پرسد ره و یرانه ام
بهر آن پرسد که دیگر بار از آن کو نگذرد
نکردم شاد از گلشن دل اندوهگین خو د
من و شبهای تار و گشت کوی نازنین خود
من آن بخت از کجا آرم که رو درپای او مالم
مگر بر آستان او کشم نقش جبین خو د
بدستم داغها پیداست ترسم باغبان گو ید
که پنهان کرده‌ای شاخ گلی در آستین خو د

...

از بس (نظام) محو تماشای یار بود تیر از تنش کشیدم و او را خبر نشد

...

مست ست و ابروان بدو دستش گرفته‌اند زان چشم یار میل بهر سو نمی کند

...

یاد روی تو گر فتار یم آ سا ن سا ز د
بر دلم کنج قفس همچو گلستان سازد
صد رهم کشته و یك ره نطپید م که مبا د
اضطر ا ب منش از کر ده پشیما ن سازد

بعد ازین سینه کند چاك (نظام) از غم یار
دستش آن نیست که با چاك گریبان سا زد

✿ ✿ ✿

مشو آزرده گر دستی بر اه تیر ت آور دم
که درعهد تو دل در دست و جان در آستین دارم

...

بسان ریزهٔ کاغذ که افتد از مقراض تن ضعیف برون افتد از گریبانم

✿✿✿

دوش در بزمت نگاهی از خدا می خواستیم
خوش غریب افتاده بودیم آشنا می‌خواستیم
غیر را جا بر سر کوی ملامت شد (نظا م)
شد نصیب دیگران چیزیکه ما می‌خواستیم

✿ ✿ ✿

(نظام) راز تو بیرحم هر که دید جدا بخنده گفت وفا از زمانه دور شده

نظام:ـ امیر نظام‌الدین کبود جامه‌استر آبادی ـ در زمان خودبسخن‌سنجی ونکته‌دانی سر بر آورده و در ارا کین مملکت سلطان تکش خان بسخاوت‌وشجاعت گوی سبقت از همچشمان برده و فیروزه کوه با مواضع و توا بع ولواحقش از حضور سلطان التمغا داشت و در خصوصیت و تقرب سلطان خود رالیس کمثلـی می‌انگاشت، بالجمله‌مردی‌دلیرو بی‌باك و آزموده کار بودواز تر کتازو کشش‌و کوشش مردانه‌اش فتوحات عظیمه باولیاء دولت قاهره رونمود، بسکه بعض ندماء سلطان‌بر او حسدمی‌بردند بنمامی و سعایت مزاج سلطان ازوی بهم بر آوردند تا آنکه شاه فرمان داد که سرش ازتن بردارند و آن سر سرمایهٔ شور وشرر را بحضور سلطانی آرند؛ امیر بماجرا مطلع گردید بعطای زری وافر قاتلان‌را بر آن آورد کـه زنده‌اش ببار گاه شاهی‌رسانیدند وبحیلهٔ‌انتظارحکم‌مجدد کاردبر گلویش نراندند ،

سلطان در آن اوان که مصروف جشن بزرگ شاهانه بود باستشمام روائح‌مخالفت امر خود خواست که امیر و مأموران قتلش را بیاسا رساند و امیر در آن سر که شاه را راضی ساخته خود را ازین مهلکه وارهاند، پس قدم جسارت‌پیش گذاشته بحضور سلطان رسید و این رباعی بدیهه گذرانده مورد مراحم خسروانی گردیدو مأمورین قتلش که باندیشهٔ آتش غضب سلطانی می‌سوختند بمجازات توقف مایهٔ مباهات رضای خداوند خلعات فاخره و انعامات وافره اندوختند رباعی اینست:

من خاك تو در چشم خرد میآرم — عذرت نه یکی نه ده نه صد میآرم
سرخواسته‌ای‌بدست کس‌نتوان‌داد — می‌آیم و بر گردن خود میـآرم

نظام:- مولانا نظام استرآبادی. بنظم و نسق طبع رسایش سرزمین سخن‌را سرسبزی وآبادی-از علماء شعراء و مداحان سرور انبیا و اهل بیت اصفیا علیهم السلام‌الاوقی بود- عمر درهرات بسر نمود و همانجا در سنه احدی و عشـرین و تسعمائه (۹۲۱) از نظم نظام عنصری دست کشید و بزیر خاك خوابید در « شمع انجمن » این مولانا نظام و امیر نظام الدین کبود جامهٔ استرآبادی رایکی‌شمرده ازینجاست که رباعي امیر و ابیات مولانا بنام نظام‌الدین استرآبادی آورده‌وقصهٔ پرغصهٔ امیر و سال وفات مولانا در ترجمه‌اش نگاشته‌وصاحب « خزانه عامره» و دگر ارباب تذکره مولانارا غیر امیرا نگاشته‌بتراجم واشعار یکان‌یکان‌جداگانه قلم برداشته‌این‌چنداشعار از قصائداوست.

کسی ز محنت شبهـای ما خبر دارد — که‌همچو صبح نهان‌داغ برجگردارد
چوخس فتاده بخاکیم‌لکن‌آب‌سرشك — امید هست که ما را ز خاك بردارد
بهم بود غم و نعمت اسـیر لـذت را — مگس‌دودست بسرپای در شکر دارد
درین مقام زپست و بلند چرخ مرنج — گز افتاب زحل جا بلند تر دارد
بدست آر هنر زانکه نیستی کمتـر — ز خامه کو بیك انگشت‌صد هنردارد
کند مشاهدهٔ غیب آنکه کحل بصر — ز خاك پای رسول نکو سیـر دارد

. . .

نبود باده کشان را غم آئینهٔ دل غم نا صافی آئینهٔ صهبا دارند
هر کسی را بخود از اهل جهان بازاریست گوشه‌ای گیر که این طائفه سودا دارند
نرهد پای حیات از الم خار اجل چاره جویان همه گر سوزن عیسی دارند
مجرمان را چه تغابن ز گناهان عظیم که شفیعی چو شه مسند بطحا دارند

...

آنکس که در زلال بقا فیض جان نهاد فیض حیات ما بلب دلستان نهاد
تیر ترا که آرزوی جان بود دلم ره داد بی توقف و منت بجان نهاد
تا پیش آن دهان نزند لای غنچه را بنگر که برگ دست حیا بر دهان نهاد
نور از جبین یار فروزد مگر که او بر خاك مرقد شه عرش آشیان نهاد

***

باد صبا غنچه را ساخت دهان پر ززر گفت مگر مدحت خسرو صاحبقران

و مولانا نظام استر آبادی دختری داشت محلاه بحلیهٔ فضل و هنر جمیلة السیر حمیدة الوضع موزونة الطبع که بعد ارتحال مولانا ازین دار فنا بخواهش نصب سنگ بر مرقدش این قطعه در رشتهٔ نظم کشیده بحضور والی آن عهد فرستاد، قطعه:

سرفرازا نظام سحر کلام داشت در جان و دل محبت تو
از چه رو مانده قبر او بی‌سنگ عجبم آید از مروت تو
در زمان حیات چون نکشید منت دیگران بدولت تو
درته خاك نیز آن بهتر که بود زیر بار منت تو

نظامی:ـ شیخ محمد نظام الدین ابن شیخ محمد کریم‌الله متوطن قصبهٔ دبائی از اعمال بلند شهرست، و فداحسین غریق که ذکرش گذشت برادر کوچك اوست در علوم عربیه و فارسیه دستگاهی وافی داشت و در علم نجوم سر بفلك میافراشت و بموزونی و سنجیدگی طبع و تکمیل استعداد در انشاد و انشای نظم و نثر فارسی وارد و ممتاز اماثل و اقران بود، مدتی بملازمت سرکار انگریزی بسر برد و در

حالت شیب بترك آن گفته برای اشتغال بعبادت و ریاضت در کنج انزواقدم افشرد در نظم دیوان فارسی وارد و مثنوی «سرود مستانه» و در نثر «عناقید نورس» و «تحفه المدارس» از تصانیف خودش گذاشت و بعمر هفتاد سال بست ویکم شعبان سنه ثمان و ثمانین ازمأته ثالث عشر(۱۲۸۸) نظام آخشیجی شکست واز کشمکش این سپنجی سرارست.

ذوق تا قبلهٔ روی تو نمودست مرا — طاق ابروی تو محراب سجودست مرا
تاشوددوست بمن آن بت بیگانه سرشت — روز وشب ورد زبان اسم ودودست مرا
ای بشوق تو بنازم که ببزم عشاق — آبرو گریهٔ شوق تو فزودست مرا

. . .

تا بکنار وصل من آن بت گلعذار نیست
بر سر رخت‌خواب من نیست گلی که‌خار نیست
نیست بجلوه گاه او رتبهٔ گلشن ای صبا
چون قد و روی نازنین سروو گل و بهار نیست
هست بروی خاك من سنبل دود آه من
غیر شرار ناله ام گل بسر مزار نیست
پرده ز روی راز عشق میفتد آه چون کنم
ضبط فغان اگر کنم گریه باختیار نیست

. . .

در خیالش بچمن سینه فگار آمده‌ام — میکشم ناله که همدردهزار آمده‌ام
بهر در یوزهٔ صهبا بدر پیر مغان — جام در دست و سبوئی بکنار آمده ام
باد نوروزیم و جانب مرغان قفس — از پی مژدهٔ ایام بهار آمده ام
گر ندارم هوس ساغر و صهبادرسر — سوی می خانه ندانم بچه کار آمده ام
هر کجا می‌نگرم محو تماشای‌توام — حیرتم هست که‌در آئینه زار آمده ام
هست هنگامهٔ نیرنگ(نظامی)سخنم — لیك جادو رقم و سحر نگار آمده ام

نظمی تبریزی: — از وطن بهندوستان رسید و مقبول طبع محمد اکبر بادشاه گردید. مگر مردی ساده لوح بود، روزی بادشاه بمقامی متفکر در بعض مهمات سلطنت قیام داشت، نظمی فرا رسیده عرضه داد که درین زمان اشعار تازه گفته‌ام اگر اجازت شود بخوانم، بادشاه بر آشفت و گفت که چه درجه گول‌هستی اشعار حسین ثنائی که بمدارج بهتر از تست نمیشنوم و بمزخرفات تو کی گوش نهم وی ازین سخن شاهی هیچ متأثر نگردید.

بحمام پری خانم پری رخساره ای دیدم
نشسته در میان آب آتشپاره ای دیدم

. . .

چنان خواهم نوشتن صورت احوال در نامه
که می گردد ز آب چشم من فی الحال تر نامه

نظیر مشهدی: شاعر بی‌نظیر بود — در سنه ثالث از مأته یازدهم (۱۰۰۳) از وطن احرام حج و زیارات بست و بعد اکتساب این سعادت بعزیمت هند درجهاز نشست و بتباهی جهاز مصائب بسیار کشیده در بیجاپور رسید و درزمرهٔ منشیان عادل شاه منسلك گردید تا آن زمان نظیری تخلص داشت ملانظیری نیشابوری از وی درخواست تبدیل تخلص نمود وی بپاس خاطرش پای نسبت از تخلص خود ساقط کرد ملانظیری ده هزار روپیه بوی بخشید، گویا یکحرف که ده عدد دارد عوض ده هزار از وی خرید.

معمورهٔ عشق ست که بر هر طرف او چندانکه نظر کار کند خانه خرابست

✿ ✿ ✿

دو چشمم در فراق آتشفشان ست نگه چون درد در چشمم گران ست

. . .

بصحبت گل و بلبل از آن خوش ست دلم
که آن بروز ملاقات دوستان ماند

✿ ✿ ✿

در وطن هست همه چیز همین غربت نیست
چکنم آه غریبی بوطن نتوان برد

✿ ✿ ✿

وداع آشیان ای مرغ جان کامروز در گوشم
صدای خانه گم کردن ز پرواز تو میآید

✿ ✿ ✿

پند ضائع کرده هر کس پند گوی من شده
زانکه از بسیاری پیکان دلم آهن شده

نظیری: - میرزا محمد حسین نیشاپوری. طبعش ارجمند و فکرش بلند، درشکار طیور مضامین تصوف نظیری نداشت. درعهد جلال الدین محمد اکبر بادشاه بهندوستان رسید و رفاقت نواب عبدالرحیم خان خانخانان گزید؛ روزی بحضور خانخانان برزبانش گذشت که لك روپیه چقدر می‌باشد؟ خانخانان حکم کرد تا لك روپیه پیش وی انبار کردند، بمعائنه‌اش گفت که الحمدلله بیمن دولت نواب لك روپیه دیدم، نواب همه‌اش بوی بخشید، بعداز آن بحرمین شریفین رفت و پس از کسب سعادت حج و زیارت در گجرات رسیده توطن گزید و بخدمت شیخ محمد ماند وی اکتساب عربیت نمود، و از مولانا حسین جوهری استفادهٔ علم تفسیروحدیث کرد و بترك صحبت امرا گفته پا بگوشهٔ انزوا کشید و در سنه ثلث و عشرین و الف (۱۰۲۳) پیوندزمین گردید - دیوانش نه هزار شعر دارد یادگار اوست.

ترك شراب و شاهدم بیمار کردست ای طبیب
صحبت نخواهم یافتن تا نشکنم پرهیز را

✿ ✿ ✿

پروانه ایم شعله بود آشیان ما آب از شرارسنگ خورد گلستان ما

• • •

بر فلك تابد مسيحا رشتهٔ زنار ما　　بر زمین منصور افرازد ستون دارما

. . .

تا همدم هر بیهده پرواز نگردد　　در سینه شکستیم پرو بال قفس را

. . .

از شوق شهیدان حریم سر کویش　　چون دانه در آغوش نگنجید زمین را

. . .

اثر میکرد گاهی ناله ام از بسکه نالیدم　　کنون از نالهٔ من خواب آید پاسبانش را

. . .

دیدمش در دل نهفتم آه پر تأثیر را　　در کمان از بسکه دزدیدم شکستم تیر را

. . .

کجا بودی که امشب سوختی آزرده جانی را
بقدر روز محشر طول دادی هر زمانی را
سؤالی کن ز من امروز تا غوغا بشهر افتد
که اعجاز فلانی کرد گویا بی زبانی را

. . .

خسته دل تر میشوم تا تلختر نوشم دوا　　پند مردم در مذاقم خوشگوار افتاده است
غصه مردوغم بماتم سوخت اکنون هجر را　　صد چراغ مرده بر گردمزار افتاده است

. . .

حریف صافی و دردی نه ای خطا اینجاست
تمیز نا خوش و خوش میکنی بلا اینجا ست
ز فرق تا قد مش هر کجا که می نگرم
کرشمه دامن دل میکشد که جا اینجا ست

. . .

شمع بی شعله به پرواز فرستاد آنشوخ　　گر بما نامه روان کرد عتابی ننوشت

. . .

ترا بکعبه مرا کار با دل افتاده ست بکعبه بتکدهٔ من مقابل افتادست
یکی بکور عزیزان‌شهر سیری کن ببین که نقش املها چه باطل افتادست

✿ ✿ ✿

باش تا سجدهٔ میخانه کنم کعبهٔ باده پرستان اینست
یك بت ساده و یك خم باده برگ وسامان‌زمستان اینست
گردن تاك ببازی نبرند سرو سر فتنهٔ مستان اینست

✿ ✿ ✿

ز پای تا بسرش باز و عشوه صف بسته هزار معرکه و رخصت تماشا نیست

• • •

این پیش خیل کج کلها ن از سپاه کیست
این قبلهٔ که کج شده طرف کلاه کیست
گیرم تبسمت کند انکار کشتنم
آن غمزهٔ حریص سیاست گواه کیست
چون بگذرد (نظیری) خونین کفن بحشر
خلقی فغان کنند که این داد خواه کیست

✿ ✿ ✿

زخم پیکانم‌بآب زندگی شوید دهن هر که‌تیر اوخورد مردن‌نمیداند که‌چیست

✿ ✿ ✿

قاصد دل‌آزرده‌ترا زآبله دارد میآید از آن کوی‌وزرفتن گله دارد

• • •

محال ست اینکه بر دام نگاه من گذر افتد
غزالی را که از پی صد کمند انداز می آید

• • •

بهوش سیر چمن کن که شاهدان مستند قرابه برسر ابر بهار بشسکستند

جهان‌وعیش‌جهان‌حرف‌قاف وسیمرغ‌ست　　درحریم‌فنا زن که نیستان هستند

* * *

مگر گاهی (نظیری) میکند آرامگاه‌اینجا

جنون از سایهٔ دیوار این ویرانه میخیزد

. . .

اینکه دل نامند چون حرزم حمائل کرده اند

هیکلی از اضطراب چشم بسمل کرده اند

خلق را در هر نفس موت و حیاتی مضمر ست

در زلال زندگی ز هر هلاهل کرده اند

. . .

سوی وحشت زدگان بس‌بسیاست‌نگرد　　کار بسمل ز نگاهش بطپیدن نرسد

. . .

غم که هر شب مجلسم افسرده زو میگشت رفت

امشب از جرات چراغم دشنه بر صرصر کشد

✿ ✿ ✿

زان شب که کرد یار نگاهی بسوی دل　　دیگر بسوی خویش ندیدیم روی دل

✿ ✿ ✿

گهی بر فرش سنبل گاه‌برروی گیاه‌افتم　　نسیم ناتوانم‌تا کجا خیزم کجا افتم

✿ ✿ ✿

گر پریشانیم عطر سنبل آشفته‌ایم　　ور سیه کاریم کحل نرگس مستانه‌ایم

. . .

با مسلمان زادگان تا کی دل و جان باختن

بعد از ین خواهم بترسا زاده ایمان باختن

. . .

بدل فگار دارم گله بی نهایت از تو　　بکدام امیدواری نکنم شکایت از تو

. . .

نی یار و محرم را گذر نی صبر و راحت را مقر
آخر درین ویرانه دل تنها چسان جا کرده ای

. . .

وقت آن آمد که خرگه با گل سوری زنی
لعبت چیـنی گزینی جام فغفـوری ز نی
ساز و برگ بوس و آغوش کنارت داده‌اند
بیش ازین چون نی نمی باید دم‌از دوری‌زنی

. . .

بموئی‌بسته صبرم نغمه تارست پنداری　　دلم از هیچ میر نجد دل یارست‌پنداری

نعیما:- ابن درویش قلندر قمی- مردی موزون‌طبع وچرب گفتار بود و نوبتی بهندوستان آمده بوطن بر گشت

زمی گلگون شد آن رخسار گندم گون تماشا کن
تصور میکنی طـاووس در کشمیرمی گردد

. . .

آهی که بی‌تو از دل غمناك میکشم　　سروی بریده‌ایست که برخاك میکشم

نعیم خیاط قزوینی: - همچنین‌ست در «آفتاب عالمتاب» و در «نگارستان سخن» نعیما بالف نوشته.

در محبت سر حرف گله‌وا نتوان کرد　　صدسخن بر لب ویکحرف ادا نتوان کرد
پشت برراه روم ازسر کوی تو بـرون　　زانکه در هرقدمی رو بقفا نتوان کرد

نکهت:- قاضی ظهورالحسن خان خلف‌الصدق منشی تجمل حسین‌خان - از مخدوم زادگان و متوطنان قصبهٔ کاکوری متعلق شهر لکهنو مضاف بصوبه اختـر نگراودست، درایام صبا صرصر یتیمی بر نونهال وجودش وزید و زمانیکه به سن

تمیز رسید روزگاری با فداحسین خان عم اعظم خودش بوده‌هرچند جادهٔا طاعتش پیموده اما عمش بمقتضای«فکم عم یکون الغم منه»مساهمت وی در ترکه آبائی نه پسندید و بروش باطل کوشی پیش حکام فرنگ او را محجوب‌الارث قرارداده به مدعای خودرسید، ناچار نکهت دل ازوطن آبائی بر کنده بخانهٔ خال‌خوش‌خصال خویش قاضی عبدالعلی در قصبهٔامیتهی اقامت گزید و با دختر نیك اخترش‌متزوج گردید وازینجا بقاضی ظهورالحسن مشتهر گشت- ذهنی مستقیم و فکری سلیم و با نامه‌نگار قرابت وطنی قدیم‌و محبت قلبی صمیم دارد ؛ اصلاح سخن از اوستـادی مولوی محمد احسن احسن می گیرد، در ابتدای شوق سخن سنجی خود را بتخلص «فرقت» شهرت‌داد، اینك نکهت دل پسندش افتاد، هنگام تحریر این کلمـات در صف‌نوزدهم از بزم سنین عمرجا گزین ست، و این چند ترانه‌هاازنشیدآن نو آئین:

مگر باد صبا از کوی آن عیسی رسید اینجا
که روح تازه تر در قالب گلها دمید اینجـا

. . .

دل ما کعبه و بتخانه کجا میداند ما طلبکار بتانیم خدا می داند

. . .

ز داغ سینه بس داغم که این ظالم بسوز خود
زند آتش بجان زار و بی باکانه‌می سوزد

. . .

دارم ز تیغ زلف او صد زخم خندان در بغل
هر زخم از مشك ختن صد نافه پنهان در بغل

. . .

جنون دستی که در دشتی رسیدن آرزو دارم
بهار سبزهٔ نو رسته دیدن آر زو دا رم

. . .

چه پروا گر نگوید حال زار من کسی با تو
که از حال دل دلدادگان هر دم خبر داری

✿ ✿ ✿

جرس بر گردن جمازه ات باشد عبث لیلی
که پیش محمل خود نالهٔ مجنون درا داری
کشی بی وجه صد عاشق بیك تیغ نگه ظالم
ز قتل بی گناهان کوچهٔ خود کربلاداری

نگاهی:- میر محمد یوسف بہبهانی-از معاصرین میرزا صائب تبریزی ست و خامهٔ ناسخ «نگارستان سخن» لفظ یوسف‌را گذاشته نامش میرزا محمد نگاشته وجز این‌شعر ازوی بنظر نرسیده.

بیا بوس لبم هر دم نفس صد بار می آید
چه منتها که از نام تو بر کام و زبان دارم

نواب:- تخلص جناب مستطاب معلّی‌القاب نواب امیرالملك و الاجاه سید محمد صدیق حسن‌خان صاحب بهادر شوهر والا گوهر حضور فائض النور نواب شاه جهان بیگم صاحبهٔ رئیسهٔ معظمه ووالیهٔ ملك بهوپال ادامها الله بالعز و الاقبال ممدوحین احقر الانام بل‌محمودین جمله خاص و عام‌ست ، بتاریخ نوزدهم‌جمادی الاولی سنه ثمان و اربعین و مائتین و الف (۱۲۴۸) از هجرت خاتم النبوة جناب نواب در شهر قنوج وطن‌آبائی خود از مکمن کمون بر مسند شهود نشسته‌وسلسلهٔ نسب آنحضرت بتوسط اسوهٔ مقربان بارگاه باری مخدوم جهانیان جهان گشت- سید جلال‌الدین بخاری قدس سره بجناب همام زین‌العابدین ابن سیدالشهداء امام حسین بن علی مرتضی علیهم السلام پیوسته و بعد سن شعور از کمال استعداد ذاتی باندك مدت برعلوم معقول ومنقول عبور نموده و بفضائل نوع انسانی کماینبغی احتوا فرموده، درعلم تفسیر کوس‌لمن الملکی نواخته و در فن حدیث غلغلهٔ‌لیس کمثلی در چهار دانگ‌جهان‌انداخته، نظیرش در ظلمتکدهٔ هندوستان بروشنی‌چراغ‌تتوان

یافت ، بل در اقالیم سبعه عالمی پنجهٔ حلمش نتواند بر تافت ، تك بحار زخار علومش غواص قلزم فنون در نمی‌یابد و شرح محامد و مناقبش دفاتر بر نمی‌تابد، اقتفای احکام شریعت طریقهٔ انیقهٔ اوست و به تعطش مشرب عذب کتاب وسنت مینای دلش از شراب تحقیق و تدقیق مملوست، در همه دانی مجدد مأته ثالث از الف ثانی (قرن سیزدهم) و در جهانبانی و حکمرانی درین عهدش رتبهٔ صاحب قرانی ست، شهرهٔ عدیم البدیلی او بشام وروم رفته و آوازهٔ فاقد المثیلی وی خاور و باختر رافرا گرفته، هنگام مجادله ومقاتله شاه‌روس باقیصر روم بارسال مبلغی خطیر برای تعهد حال و تفقد بال مجروحان و عیال و اطفال مبارزان عساکر اسلام همت گماشته و کتابهای دینیه مؤلفهٔ خود مثل «تفسیر فتح‌البیان» و غیر آن هدیهٔ به حضور قیصری ارسال‌داشته، ازینجاست که بدرك بذل و نوال وعلم وفضل و کمالش حضرت سلطان معظم ومخدوم عبدالحمیدخان قیصر روم خلد ملکه وسلطنته الملك القیوم بعز امتیازش بین الاقران والاماثل دل نهاده ودرین زمان میمنت نشان فرمان عالیشان به تمغه مجیدی که نشان کمال‌عظمت و جلالت شأن‌ست بنام نامیش از دارالسلطنة قسطنطنیه به بیت‌الاقبال بهوپال فرستاده، وصدر اعظم ودستور معظم آن سلطنت کبری سید خیرالدین پاشا در فکر ایتلاف واتحادش افتاد وبه اهدای کتاب « اقوم المسالك فی احوال الممالك» با نامهٔ محبت علامه ابواب‌مراسلت گشادو ببشارت نزول این آیه مکرمت وورود چنین نشان محبت شعراء بزم‌حضور و موزون طبعان نزدیك ودور اشعار تهنیت و تاریخ موزون نمودند و جیب‌ودامان بزر و جواهر جوائز آمودند،از آنجمله چند قطعات هدیهٔ انظار خوش‌تلاشان‌عالی افکار می‌شود.

قطعهٔ طبع بلاغت مراقب منشی شیوپردهان مهاراجهٔ جیگوپال ثاقب لکهنوی

صد شکر رب نیّر اعظم که مهر او ... پر نور کرد نیّر اقبال و برتری
نواب نامدار که باشد امیر ملك ... وقت سعید یافته تمغای قیصری
ثاقب بخواند از پی تاریخ این دعا ... باشد زیاده فر و شکوه‌سکندری

۹۶ ۱۲

قطعهٔ سنجیده سخن سنج عالی فکرت شیخ محمدعباس رفعت بهوپالی

عطا کرد سلطـان عبدالحمید — سر شهریاران گیتی خـدا
فروزنده تمغـای جاه و حشم — ز راه عنایـات بـی انتهـا
بنواب جمجـاه عـالی جناب — که نامش بزرگ‌ست نام خدا
ز صدیق و اسـم امـام حسن — مرکب بخوانند اهـل ذکا
بتاریخ این تحفـهٔ خسروی — نشان فتوحـات آمـد ندا

۹۶ ۱۲ ھ

و له قطعهٔ دیگر متضمن تاریخ عیسوی

نواب فلك مرتبه صدیق حسن خان
یاقوت درخشندهٔ اکلیل سیادت
در دهر چو خورشید نظیرش نتوان یافت
در دانش و در علم و کمالات و سماحت
سلطان سلاطین زمانه ملك الروم
بخشید بوی تمغه مجیدی ز عنایت
زین مژده دل اهل صفا گشت طربناك
زین آب رخ اهل وفا یافت طراوت
تاریخ ورودش بدل آمد که نویسم
از جودت فطری خود و عین ذکاوت
عیسی ز فلك گفت برفعت که تو بنویس
بی تعمیـه و تخرجه تمغای مهابت

۱۸۷۹

قطعهٔ ریخته طبع ذکاوت منزل مولوی علاءالدین بسمل جلال آبادی

سلطـان ولایتی که آن‌را — تقدیس نمـود خالق النور
یعنی عبـد الحمید شـاهی — خود قیصر و باج‌خواه فغفور

بفرست نشان مجدوا کرام — هم کرد خطاب حسن منشور
از بهر کسیکه وصف اورا — گلبانگ زند بشاخ عصفور
صدیق حسن امیر امرا — والا جاهی بفضل مذکور
نظمش همه رو کش جواهر — نثرش همه آب دُر منثور
بسمل بخیال آنکه گردد — تاریخ نشان شاه مسطور
از شرق طبیعتش بر آورد — ممتاز نشان و لمعهٔ نور

۹۶ ۲ ۰ ه

قطعه طبع‌زاد گذار شکر مضامین معقول منشی احمدمقبول رامپوری

الهی به نواب والا خطاب — کلاه شهی زیب تارك بود
کنم نذر تاریخ تمغای روم — نشان مشرف‌مبارك بود

۱۲۹۶

و نامه نگار آشفته گفتار چنین گفته:

فرستاد قیصر نشان مجیدی — بنواب ذی جاه همنای دارا
صبا یافت تاریخ هر گه بشکرش — بفرمود نواب منت خدا را

۱۲ ۹۶

و زمانیکه دربار قیصریه که در سنه ثلث و تسعین از مأته سیزدهم(۱۲۹۳) در سواد دهلی منعقد شده بود حکم هفده شلك توپ بسلامی دوامی برای حضرت نواب از جانب ملکه معظمه در تمام مملکت انگریزی عز نفاذیافت، نجم الدوله شیخ عبد الرحیم خان بهادر مهتم محکمهٔ مرافعه این قطعهٔ تاریخ برشتهٔنظم کشید:

امیر الملك والا جاه نواب — خدایش باد در هر حال حامی
چودردر باردهلی‌رنگ افزود — گورنرر نگش‌افزود از سلامی

۱۲۹۳

هرچند ترجمهٔ مستوعبهٔ آنجناب در اکثر مؤلفاتش مثل «اتحاف‌النبلاء» و «شمع انجمن» وغیر آن مذکورست و برخی کلام فیض نظامش در «شمع‌انجمن» و «نگارستان سخن» و «صبح گلشن» مسطور، لاکن از آنکه ترتیب این

کتاب و تألیف این ابواب بامر مطاع و حکم لازم الاتباع اوست تزیین این رساله و ترصیع این مقاله باندکی از احوال فرخی قال و اشعاری چند از مقال بر کت اشتمال مشعر از مذاق آن اکمل ارباب ذوق و حال حوالهٔ زبان خامه راستی سگال نمودم و صفحهٔ این صحیفه را بنقش و نگار تازه آمودم.

خم خم کشند بادهٔ سنت بیاد ما — خورشید بر فروخت چراغ مراد ما
حاشا که از قیاس حسابی توان گرفت — بر سنت و کتاب بود اعتماد ما
سنت زفیض دانش خود عام کرده‌ایم — حیف ست اهل رای ندادند داد ما
ای سنت نبی ز تو چشم عنایتی — کز علم رای راست نشد اعتقاد ما
شکل جدائی من وسنت بود محال — شیر و شکر بیار و ببین اتحاد ما
در پیش سنت نبوی گشت منفعل — پیر خرد که بست کمر در عناد ما
یاران گل عقیده بدستار میزنند — گلزار ماست بغیهٔ ما انتقاد ما
شد بر گزیده هر که خلاف حدیث رفت — گمره بلد شمرده شود در بلاد ما
ما اهل بیت پاک جناب نبّو تیم — باشد عدوی رو سیه ابن زیاد ما
درطی راه عشق ومحبت خوشم که هست — سنت رفیق ما و کتاب ست زاد ما
(نواب) پاک سوخت خس رای این و آن — از جلوهٔ حدیث تقدّس نژاد ما

...

بنور سنت او روشن ست محفل ما — برد بوام قمر روشنی ز منزل ما
هزار جا سر تقلید بر زمین آمد — بلند گشت زسنت چو تیغ قاتل ما

...

حدیث یار بود مطلب بهینه ما — بغیر دوست نه بینی در آبگینهٔ ما
فگنده‌ایم ببحر حدیث کشتی دل — خیال دوست چو نوح ست در سفینهٔ ما

...

مبر بجامه تقلید زین لباس مرا — بحال خود بگذار ای خدا شناس مرا
ز راه و رسم عزیزان بجان همین ترسم — بکوی یار گذارید بی هراس مرا

نشان تیر ملامت اگر شوم(نواب) خوشم باینکه غمش کرده رو شناس مرا

...

حدیث دوست که روشنگر روان من ست
گزین فغان من و بهترین بیان من ست
ز فیض علم سنن از دو کون آزادم
خط حدیث ز غمها خط ضمان من ست
بهر روش که مقلد رود تعقب را
سمند فکرت صائب بزیر ران من ست
درین زمان که جهانی بباطل افتاده
بیان حق بزبان گهر فشان من ست
درین غزل بتأمل نگاه کن (نواب)
که بهترین نواهای دلستان من ست

...

آمد اندیشهٔ سنّت بطلبکاری دل فرصتش باد که دارد سر غمخواری دل
یکطرف سنت رخشنده دگر سو بدعت طرف نور یقین نیست سیه کاری دل
نه کتابیکه درین غمکده مونس گردد نه حدیثی که نشیند پی دلداری دل
غازه آمد برخ شاهد سنت(نواب) لله الحمد بکار آمده خونباری دل

...

منت از عشق برم کرد اثر زاری دل
زلفش آشفت دگر بهر گرفتاری دل
جای هر قطرهٔ خون شعله بر آید ز درون
بفشارند اگر داغ ستمگاری دل
تیرش از سینه چرا دیر برون می آید
غیر ازین نیست که دارد سر غمخواری دل

بهر دل بردن من چون مژه اش صف بند د
جز جگر کیست که آید بطر فدار ی دل
گشتهٔ تیغ اد ای تو توان گر دید ن
گاه دلداری دل گا ه دل آز ار ی دل
نتوان شر ح ره آور د محبت کر د ن
غم دل خواری دل ماتم د ل ز اری د ل
صد جفا بینم و هر گز نکنم تر ك و فا
بس زبون گشته ام از دست پرستاری د ل
غضب از خا نهٔ چشمم بد رو ن می آ ئی
مشکل افتاد ز دست تو نگهد ا ری د ل
ای که شمشیر جفا در کمر غمز هٔ تست
چشم بگشا و نظر کن بجگر دا ری دل
یك طرف کوه الم بار محبت یکسو
سخت د شوار تر افتاد گر انبار ی د ل
بقوا مـی نر سید ســت محبت خا مم
نگه گرم کند کاش مدد گـا ری د ل
نشنود نا لهٔ زار دل (نو ا ب) ا کنون
یاد آن عهد که بودت سر غمخوا ری دل

وله رباعی

گر پیر شدم جوش شبابم دادند — یعنی ز خم حدیث آبم دادند
گرروزسیه‌شدزخر دبا کی نیست — در روز سیـاه آفتابم دادنـد

...

جانم که ز تفریع حزین می‌باشد — با شکوهٔ تقلیـد قرین می باشد
(نواب) گزیند سنن خیر بشر — کز بهر نجات او ضمین‌می‌باشد

...

از دای خطا گذر صوابی در کش — در بزم حدیث آفتابی در کش
از درس خردا گر به تنگ آمده‌ای — بامن بنشین بیا کتابی در کش

...

یك چند ببزم فقه داران رفتم — چندی بدر خرد گذاران رفتم
دیدم همه اندیشهٔ دنیا سازیست — ناچار بکوی دین شعاران رفتم

نوائی:- امیر نظام‌الدین علیشیر-از اتراك و خاندان سلاطین چغتا و هم‌مکتب سلطان حسین میرزا بود و در احتوای فضائل حمیده و فنون پسندیده کمتر کسی مثلش ازین دارفانی برخاست، زمانیکه سلطان حسین میرزا دیهیم خلافت بر سر گذاشت امیر در ماوراءالنهر باکتساب علوم‌اشتغال داشت، سلطان او را بعاجلترین زمان طلب فرمود و ندیم خاص خود گردانید و باندك مدت بمنصب سترگ‌وزارت سرفرازی نمود و وی بعد زمانی مزاج سلطان را از خود منحرف یافته از وزارت کناره گزید، بار دگر سلطان اورا بکمال التفات بر وزارت مجبور ساخت چار ناچار جز تمشیت این عهدهٔ بزرگ چارهٔ کار ندید در قدردانی ارباب علم و فضل و جوهرشناسی هنروران هرپیشه و حرفه و تربیت اینها آنقدر توجه فرمود که از علما وشعراء ومصوران و بنایان وصحافان و زرگران و دیگر محترفه چند هزار کس از اطراف واکناف عالم در هرات جمع آمده‌بود و همت والانهمت مدام به کارهای خیرات‌ومبرّات میگماشت دوازده هزار مساجد و مدارس و آبار و انهاراز او یادگار مانده ودر ذکاوت طبع ورزانت رای وحدت ذهن و بلندی فکر یگانهٔ روزگار بود- در غزلهای فارسی (فانی) ودرنظم‌ترکی(نوائی)تخلص‌دارد ازآنست که در« نگارستان» دوجا مذکور شده ووی درماه جمادی الاولی سنه‌ست‌وتسعمائه (۹۰۶) جامهٔ فنا دربر کشید-دیوان فارسی وچهار دیوان ترکی ومنشآت ترکی‌و نظم الجواهر ونسائم المحبة و مجالس‌النفائس و غرائب الشعرا ونوادر الشباب و رسالهٔ معما وغیر ذلك همگی‌بست و سه کتاب از تألیفات اوست و بخدمت مولانا عبدالرحمن جامی‌عقیدت و محبت بدرجهٔ کمال‌داشت،زمانیکه مولانا عزیمت‌سفر

حج فرمود امیر این رباعی موزون کرده بخدمتش رسانید.

رفتی که چو آفتاب یکتا باشی   وز پرتو نور عالم آرا باشی
(ناشاد) گروهی که‌توزیشان‌ببری   آباددیاری که تو آنجا باشی

و وقتیکه مولانا از سفر حج معاودت کرد امیر این رباعی به استقبا ل مولانا فرستاد.

انصاف بده ای فلك مینا فام   زین هر دو کدام خوبتر کرد خرام
خورشید جهان گرد تو از مطلع صبح   یا ماه جهانتاب من از جانب شام

اوراست :

اگردریافتی‌یکبارذوق‌لعل‌جانان را   بعمرخودنخوردی‌خضردیگر آب‌حیوان‌را

. . .

بلبلی‌دی‌درقفس میمرد ومینالید زار   کای‌دریغ ایام عمرم در گرفتاری گذشت

. . .

نیست این دل که من زار بلاکش دارم   زتو در سینهٔ خود پارهٔ آتش دارم

. . .

خیال طاعت شب می کنم بروز بسی   چو شب رسید ربود از خودم خیال کسی
دلم بدست تومرغیست در کف طفلی   که نی کشد نه گذارد نسازدش‌نفسـی

نورس:. ملارشید معروف برشید_ از موزونان قزوین سخنوری‌رنگین بود ودر عهد عادل‌شاه دکنی بملك دکن ورود نمود و ملازم سدهٔ شاه نوازخان رکن رکین سلطنت عادل‌شاه گشت و تمتع وافی برداشت و بجمع دیوان اشعـار خود نپرداخته بود که اجلش دررسید ازین وجه اشعارش پریشان گردید.

همدرد ما کسی‌ست که داغی‌ست بردلش   با ما درین‌دیار همین لاله آشناست

. . .

ز من دوچیز بمیراث ماندچون رفتم   تنم بآتش و خاکسترم بباد رسید

. . .

خوشا آن سوختن کز هستی خود پاك برخیزم

سبك دستی نسیمی گیرم واز خاك برخیزم

نورس:- نامش محمدحسین ووطنش دماوندست و بهمصحبتی‌میرزاصائب‌تبریزی فیضها ربود.

زدی بسی‌شکستی سوختی آزردی‌افگندی جوابت‌چیست‌فردای‌قیامت‌دادخواهان‌را

نوری‌دندانی:- نبیرهٔ ملا حسین شاه بود و با غزالی مشهدی مشاعره و مطارحه داشت اکثر تذکره نویسان می‌نگارند که وی مردی ظریف‌الطبع بودو دندانش از غایت درازی وبزرگی از لبهایش برآمده دهانش را بد هیئت کرده بودند ازین‌رو خود را بدندانی ملقب‌نمود، ودر «آفتاب عالمتاب» گفته که‌دندان قصبه‌ایست از توابع خراسان و جز این دوبیت از وی منقول نشده.

وصیتی‌ست که بعد از وفات من یاران کنند لوح مزارم ز هردو دندانم

سخن‌چگونه کنم پیش‌خلق‌کاین دولبم بیکدگر نرسد گر‌بلب‌رسدجانم

نوری:- قاضی نورالدین محمدمتوطن‌اندنان‌اصفهان تاز اعمال اصفهان‌بود- از شعراء نامور وارشد تلامذهٔ خواجهٔ افضل ترك صفاهانی و از معاصران تقی اوحدی‌ست و تحصیل علوم بخدمت میرفخرالدین سماك نموده ودرعهدشاه‌طهماسب بملازمت مسیب خان بن محمدخان‌تکلوممتازماندەودرسنه‌الف(۱۰۰۰) طائر روحش بهوای ملك عدم پروبال افشانده.

مرنج اگر بجفای تو سر کنم گله را که غمزهٔ تو بتاراج داد حوصله را

...

خاك کویت همه دردیده کشم تادگری نه نشیند زغم عشق تو بر خاك آنجا

شعله‌ای‌ز آتـش‌دوزخ‌نـفروشم‌به‌بهشـت نتوان بود اگر با دل غمنـاك آنجا

...

گفتی چرا دادی زکف آن ترك کافر کیش را

اندك شکیبی داشتم گم کرده بودم خویش‌را

...

جای ترحم ست بمن کزجنون عشق میخواهم ازتو آنچه درآب و گل تونیست

. . .

در آشنائی تو بسر رفت عمر ما بیگانه‌ای‌چنانکه‌مگر روز اول ست

. . .

بطفلی میکنم اظهار عشق خود که گر حرفی
نهانی با خدای خویش گویم در حجاب افتد
بگورستان گبرانم سپارید از پس از مردن
مسلمانی مباد از پهلوی من در عذاب افتد

. . .

بمابیچارگان مپسنداین‌ظلم‌ومکش‌مارا بشمشیریکه ازوی‌بوی‌خون‌دیگری‌آید

. . .

حسرت بکشد تا همه مرغان چمن را آویخته‌از گوشهٔ بامش قفسی چند

. . .

عزیزان ماه کنعان‌راکسی‌دانسته‌نفروشد فسون‌عشق میباید که‌چشم‌کاروان‌بندد

. . .

بیم‌ست سراپای مرا ز آتش دوزخ جز سینه که آن داغ تمنای تو دارد

. . .

بینم چو کسی سوی‌تودزدم‌سرراهش تا ذوق تماشای تو دزدم زنگاهش

. . .

چنان کز در در آید اهل ماتم را سیه بختی
فغان از بلبلان برخاست چون من‌درچمن رفتم

✿ ✿ ✿

خدای را نفسی باش تا سخن گویم که بهو عرض تمنا دویده آمده ام

✿ ✿ ✿

نیم جانی در بهای یك نگه بستان زمن　　باخریداری که مفلس‌شد مدارائی بکن

✿ ✿ ✿

یکچند خوش بدرد دلم زود میرسید　　چون حاکمی که تازه رسد در ولایتی

✿ ✿ ✿

باز ایدل باکه می‌باشی که‌بامانیستی؟　　در کجائی چندروزی شد که‌پیدانیستی؟

وله رباعی

ای عشق نه کافرم ببخشای دمی　　تعجیل بخون من مفرمای دمی
ای غم همه وقت‌میتوان کشت‌مرا　　از راه رسیده ای بیاسای دمی

نوعی:- ملامحمد رضا خیوشانی‌مشهدی-از اولادحاجی محمدخیوشانی بود واز علوم رسمیه بهرهٔداشت ودر دورا کبری بهندوستان رسیده بملازمت شاهزادهٔدانیال عز اختصاص یافت و بعد وفات شاهزاده دامن دولت خانخانان مستحکم گرفت تا آنکه درسنه تسع عشر والف (۱۰۱۹) در برهانپور ازینجهان‌رفت-سوای دیوان و ساقی‌نامه مثنوی دارد مسمی به «سوز و گداز» که در شهر لاهور یاا کبر آبادحسب ایمای شاهزاده دانیال درقضیهٔ ستی شدن یعنی سوختن زن هندوئی با نعش شوهر خودش بوجه کمال تعشق حسب رسم و رواج ملك هندونه باز ماندنش از آن با وجود ممانعت اکبری و تطمیع به‌انواع ناز ونعیم دنیوی برشتهٔنظم کشیده‌ازوست

دست قمرشکاف تو کرد آستین‌نشین　　از انفعال معجزه دست کلیم را

✿ ✿ ✿

بشکن دلم که رایحهٔ درد بشنوی　　کس ازبرون شیشه نبوید گلاب را

✿ ✿ ✿

خنده تلقین میکنم گل را ولی دل شاد نیست
درس می گویم فلاطون را و هیچم یاد نیست
آسمان را کاش تعمیری کند معمار عشق
تا بداند خانهٔ (نوعی) چرا آباد نیست

✿ ✿ ✿

در هجر تو دل مطرب ماتمزدگان ست   ایام خزان مرغ چمن مرثیه‌خوان‌ست

. . .

تا روی تو بینم مژه‌ام پاك کن از اشك   کز گریه نگاهم چونفس در ته آ بست

. . .

من آن‌خرابه نشین بلبلم که موسم گل   زجغد غمزده پرسم که‌راه باغ کجاست؟

. . .

ما عاشق وجز خانه خرابی فن ما نیست   خصم‌ست بخود هر که‌بجان‌دشمن‌ما نیست

***

گل را بچمن همنفس خار چو دیدم   بر خاطر آزردهٔ بلبل جگرم سوخت

. . .

چون مرا حسن خیال تو در آغوش آید   طفل اشکم بتماشای برو دوش آید

✩ ✩ ✩

خمار باده‌ام از توبه‌گر پشیمان کرد   خوشم که‌توبهٔ من نرخ باده‌ارزان کرد

. . .

قانع بتجلی نشود طالب دیدار   پروانه بمهتاب تسلی نتوان کرد

✩ ✩ ✩

فرصت نداد جذبهٔشوقم که دررهت   خونی چکد زناخن و خاری بپا رود

. . .

میآمد آن رشك پری از جلوه گاه دلبری
چشم حیا بر پشت پا جزو تغافل در بغل

. . .

بهر ترطیب دماغ از گلبنی چیدم گلی   یادم آمد حسرت بلبل بخاك انداختم

✩ ✩ ✩

هجوم غیرت آمد دیده از دیدار می‌بندم   ره نظاره دیگر از تماشا زار می بندم

نفس میسوزم و بر مرهم دل مشك‌میپاشم جگر میسایم و بر سینهٔ افگارمی‌بندم

. . .

وجد و منع باده‌ای صوفی چه کافر نعمتی ست

دشمن می بودن و همرنگ مستان زیستن

وله از مثنوی سوز و گداز

جمال ناز را پیرایه نو کرد عبارت را تبسم پیشرو کرد

ز شوق سوختن در آتش دوست نمی گنجید همچون شعله در پوست

لب‌ازپان سرخ‌وچشم‌ازسرمه‌خونریز چو یاقوتی شد اندر آتش تیز

بپایش شعله چون گل بر کف دست ز خون شعله بر پایش حنا بست

محیطش گشت آتش با صد افسوس تن او شمع وآتش گشت فانوس

نوید:- میرزا محمدحسین اصفهانی خواهرزادهٔ میر مشتاق بود از وطن بریدو بکشمیر رسید و همانجا توطن گزید و در سنه سبع و ثمانین والف (۱۰۸۷)راهی ملك بقا گردید،

بود درگاه عشق این رومگردان ازسجود اینجا

سررفعت بگردون‌سود هر کس جبهه سوداینجا

ندارم خواب تا از یار پهلویم تهی مانده

خوش آن شبها که آرام دل من می‌غنوداینجا

چنان در کلبه‌ام پیچید بوی زلف مشکینش

اگر آید کسی درروز داند شب که بود اینجا

گزار شادمانی در دلم هر گز نمی افتد

بغیر از کاروان غم نمی آید فروداینجا

(نوید) از خانقه طرفی نه بست آمد بمیخانه

گره از خاطر محزون او آخر گشود اینجا

نویدی. ــ خواجه عبدی بیگ اصفهانی ـ و بوجه کثرت قیامش در شیراد

بعضی او را شیرازی دانسته‌اند از محرران دفتر شاه طهماسب صفوی ست درحساب سیاق چنان مهارت داشت که محاسبان مشاق از وی بر سر حساب بودند و بعد عزل از آن عهده بکتابت اوقات میگذرانید به تتبع خمسهٔ نظامی پنج‌مثنوی دارد از آنجمله در مثنوی جام جمشید چنین می‌سراید.

دهانش را سخن چون حد من نیست   چگویم من در و جای سخن نیست
بود موئی بر اندامش کمر نام   چگویم مو کجا بودش بر اندام
بپا افگنده گیسوی سمن سای   بلی تاریك باشد شمع را پای

✿ ✿ ✿

ندهد نور چو بر دیده بمالم دستش   شمع این خانه سر انگشت حنا بستهٔ او ست

نهانی:- قاینیه نامش‌منیجه خانم از نسوان شاعرات‌ست-بحسن و جمال معروف و بفصاحت و بلاغت موصوف بود.

همچو من بر رخ خوبان نظرپاك انداز   هر کجا دیدهٔ آلوده بود خاك انداز

نهانی. - دختر یکی از امراء با نام ونشان بود و بخو بروئی و نکوئی شهرت داشت و بمصاحبت‌والدهٔ شاه سلیمان در حجلهٔ عزت قدم میگذاشت و بعض ارباب تذکره این ابیات‌بنامش‌ثبت نموده‌اند.

در مذهب ما توبه ز میخانه حرام‌ست   زهد و ورع و سبحهٔ صد دانه حرام ست
با باده فروشان غم ایام حرام ست   با درد کشان دولت بهرام حرام ست
فرض‌ست بعاشق که بنوشد می‌تجرید   با زاهد خودبین می گلفام حرام ست

✿ ✿ ✿

رندان نظره بجلوهٔ دیبا نمی کنند   جز آرزوی ساغر و صهبا نمی کنند

نیازی‌اصفهانی :- نواب احمد میرزا خلف سید مرتضی از احفاد سلطان العلما خلیفه سلطان صفوی‌ست - ذهنی رسا و فکری فلك فرسا داشت.

ما در ازل شکستهٔ سنگ ملامتیم   ای مدعی چه سعی کنی درشکست‌ما

✿ ✿ ✿

بقتل من بر انگیز ندایکاش آن جفا جو را
که شاید گیرم از بهر تظلم دامن او را

...

بیك کرشمه زلیخاوشی دل ما را
چنان ربود که یوسف دل زلیخا را

...

فغان که مرغ دلم صید طفل نادانی ست
که بال‌و‌پر شکندمرغ‌رشته‌برپارا

...

دل برد و کمر بقصد جان بست
دستش چکنم نمی توان بست
از همت می فروش بگشود
آن در که برویم آسمان بست

...

فغان زین دل که دائم در فغان ست
دلست این یاد رای کاروان ست
مرا هست آشیان در گلشن اما
در آن گلشن که گلچین‌باغبان‌ست
گلستان خوش چمن دلکش دریغا
که از پی آفت باد خزان ست
میان ماه ما و ماه گردون
تفاوت از زمین تا آسمان ست
پری پنهان ز مردم آنچنان نیست
که از من‌آن پری پیکر نهان‌ست
بخند ای گل که گل خندیددرباغ
بنال ای‌دل که بلبل در فغان ست
کجا با وی توانم همعنان شد
بمن بخت بد من همعنان ست

...

بیا که آمدنت باعث شفای‌من‌ست
مریض‌هجر توام دیدنت دوای‌من‌ست

...

ای ناله شام هجر بفریادرس مرا
کامشب نماند غیر توام همدمی دگر

...

تو ای همدم اگر دانسته‌ای ذوق غم جا نان
(نیازی) را مخوان از کنج غم در گلستان هرگز

...

ما را حواله شد غم و درد تو از ازل　　تا بوده‌ایم با غم و درد تو بوده‌ایم

وله رباعی

از آتش عشق سوخت چون پیکر ما　　مائل بوفا و مهر شد دلبر ما
آمد که زند بر آتش ما آبی　　وقتیکه بباد رفت خاکستر ما

نیکی:- زین‌الدین مسعود بن علی حلاج- مولدش شهر نطنز و منشأش دارالاماره اصفهان ست- مردی دانشمند عاقبت اندیش بود و بکنه سخن خوب میرسید اولا پیشهٔ حلاجی داشت بعداز آن همت بتجارت و سیاحت گماشت و مدتی به مصاحبت میرزا اشرف جهان مانده و با مولانا لسانی حرف همطرحی و همزبانی رانده مثنوی دارد مسمی به «زبدة الاسرار» به تتبع مخزن اسرار و درشهر رمضان شریف‌سنه‌الف (سال ۱۰۰۰) بعمر صدسال بلاسبق مرضی در عین سجدهٔ نماز بحق واصل گشت تقی اوحدی تاریخ وفاتش چنین نوشت رباعی:

نیکی بوده ز جمله نیکان جهان　　مرکز شده در دائرهٔ کون و مکان
تاریخ شدش ز بعد مردن ز ینسان　　نیکی ز جهان برفت و نیکی زجهان
(۱۰۰۰)

از کلام نیکی نیك فرجام اینست:

خوش آن زمان که بامید دستگیریها　　بپاش افتم و گیرم بهانه پیریها

...

با آنکه درین اشك جگر گوشهٔ ما بود　　چون‌پرده دری کرد فتاد از نظر ما

☆☆☆

ما را زدست هجرت ایشوخ سروقامت　　چاکیست در گریبان تا دامن قیامت

...

یاد آن بیمار هجران کن که‌شب دور ازرخت
سر گذشت خود بخود میگفت ناگه در گذشت

. . .

من و کویش ببهشتم مبراز ره ناصح — بتو ارزانی اگر خوشتر ازین جائی هست

. . .

چاکیست که هردم رسد از جیب بدامن — در عشق بچیزیکه مرا دسترسی نیست

. . .

جانفشانیها بخاك پای یارم آرزوست — وه که‌یکجان‌دارم‌ودردل‌هزارم‌آرزوست

. . .

بعد مردن یار اگر میل سر خاکم کند — لالۀ خاکم باو شرح دل چاکم کند
عشق او چون شمع میسوزد زسرتاپامرا — غالباً میخواهد از آلودگی پاکم کند

. . .

یار هر جا که رود میرود ازپی (نیکی) — کس ندیدست که صید ازپی‌صیادرود

. . .

تا جان دهم زرشك رقیب از زبان تو — هر روز پرسش من بیمار میکند

***

چو مرغ نیم بسمل پای رفتن نیست (نیکی) را
همان در خاك و خون افتد اگر صدبار برخیزد

. . .

فلك از عشق تورسوای‌جهانی‌میخواست — سالها گرد جهان گشت ومرا پیدا کرد

. . .

مشو بسنکدلیهای خویشتن مغرور — که تیر آه من از سنگ خارا میگذرد

. . .

گفتی که زر نثار ره ما نمیکنی — جائیکـه سر نثار کنم زر چه‌میکنم؟
می‌پرسیم که(نیکی)بیدل‌چه‌میکنی — خاك از غم فراق تو بر سرچه‌میکنم؟

. . .

چو میزد بر سرم شمشیر پروا نمیکردم نبودی گر رخش منظور سر بالا نمیکردم

...

چنان ز عشق تو درچشم خلق خوارشدم که هر که جانب من دید شرمسارشدم

...

دامن ز بد آموزی دشمن مکش از من دست من و دامان تو دامن مکش ازمن

...

شدم ز عشق تو رسوای عالمی و هنوز زسادگی غم دل میکنم نهان از تو

...

منم آن صید که از زخم نهانی دارم نیم جانی بلب و آفت جانی در پی

وله رباعی:

ای یوسف عهد جمعی از سیمبران گشتند چو بر یوسف کنعان نگران
از دیدن او دست بریدند بکارد وز دیدن تو طمع بربدند زجان

باب الواو

واجد :- بجیم تخلص واجدعلیخان۔اصلش از هوگلی قریب دارالامارة کلکته است در دوازده سالگی از وطن بر جاده سیر و سیاحت قدم گذاشت و هر جا کامل فنی و عالم علمی دریافت بخدمتش برزانوی استفاده و استفاضه نشست و از هر گوشه توشه‌ای وازخرمن خوشه‌ای بربست ومدتی در اکبرآباد رحل اقامت افگند۔ منشی فداحسین خان غریق میفرماید که الحال عمرش بهشتادسال رسیده در نواح شهر کویل توطن گزیده ذاتش جامع صفات ست۔ در طب مهارت کامل دارد و باستغنای مزاج از قید ملت و مذهب آزادست۔ کتاب « مطلع العلوم و مجمع الفنون» در فارسی از تصنیفات اوست۔ ازوست :

غنیمت دان بعهد نو جوانی کامرانی را
که پیران یاد می آرند ایام جوانی را

بیا ای ساقی مهوش به پیما بادهٔ گلگون
که وا گویم بمستی فاش سرّ لن‌ترانی‌را
همه از کاتب تقدیر میدان آنچه پیش آید
غم و رنج و الم وصل و فراق وشادمانی را
مشو (واجد) ز کار خود دمی غافل چو میدانی
که یك ساعت نباشد اعتباری زند گانی را

ولـه مثنوی

خداوندا بعصیان شرمسارم — گنهگارم پریشان روزگارم
همه عمرم بسر شددر خطاها — ولی از تو ندیدم جز عطاها
کنونم سر بجیب انفعال ست — دلم از کردهٔ خود پر ملال‌ست
زفکر این‌وآن بیگانه گردان — بذکر خود مرا دیوانه گردان
بذکر خود زبانم را نگهدار — باین حالت ز تن‌جانم‌برون آر
شهنشاهیکه ختم المرسلین‌ست — خطابش رحمةً للعالمین ست
نبوت از وجود او سرافراز — شفاعت بر لب او میکند ناز
مگردان روی رحمت‌رازرویم — نگهداری بمحشر آبرویم

واحد :- بجای مهمله شاه‌تقی اصفهانی- از سادات والادرجات وعلماءحمیده صفات بود و بعهده قضای مشهد مقدس بکمال دیانت و امانت تنفیذ احکام شرعی می نمود ازوست،

مست نازی و سر خانه خرابی داری — از در خانهٔ ما آمدنت خوش باشد

. . .

نهاده ام چو سگان سر بر آستانهٔ تو — فرشته را نگذارم بگردخانهٔ تو

واحد :- ملارجب علی تبریزی- در علم و فضل سر آمد اقران بود و شاه عباس ثاني اعزاز و اکرامش بکمال اعتقادمی‌نمود و در شهر اصفهان درسنه‌ثمانین

والف (۱۰۸۰) بزیر خاك آسود. رباعی:

واحد که بکوی دوست منزل دارد غم نیست اگر غم تو در دل دارد
پیوسته بتعمیر بدن مشغول ست بیچاره همیشه دست در گل دارد

وارد :- محمد شفیع خلف محمد شریف طهرانی ست. اجدادش از خدام آستان مزار امام زادهٔ عبدالعظیم بودند، هنگامیکه عالمگیر بادشاه ملا سلیم طهرانی را طلب فرمود محمد شفیع که شاگرد رشیدش بود همراه ملای مذکور بهندوستان رسید و در بندر سورت ازملا جدائی گزید و از آنجا بحیدرآباد بعهد فرمانروائی عبدالله قطب شاه آمده قیام کرد و بعد از آن در دهلی وارد شده بملازمان بهادر شاه خلف عالمگیر بادشاه انسلاك یافت- آخر کار بر دنیای دنی پشت پازده خرقهٔ ترك و تجرید ببر کشید «تاریخ چغتا» مشتمل بر وقائع سلاطین هند و مثنوی «گلستان نیرنگ» ازوست. رباعی.

چون نور نبی گشت جدا ازبیچون روشن گردید نه طلسم گردون
گل کرد ز نور مصطفی نور علی چون عطر که از گلاب آید بیرون

ولہ مثنوی

جهان چیست ویرانهٔ سست بن ز خون عزیزان چمن طرح کن
در ین پر خطر گاه ماتم سرا از ین در درآ و از آن در برآ
ندارد بنای کهن اعتبار مکن تا توانی در آنجا قرار
مده دل باین عشوه گرزینهار باقبال دنیا مکن اعتبار
یکی را نهد خشت در زیر سر گذارد بفرق دگر تاج زر
بهر صبح خورشید تابان شود ولکن بهر شام پنهان شود
اگر ماه هر شام گردد عیان ولکن بهر صبح گردد نهان
بود بیستون هر نفس نعره زن که شیرین کجارفت و کو کوهکن؟

وارسته امام قلی بیگ از ایل جکنی بود- نوبتی بهند رسیده بعد تنزه و تفرج بوطن عود نمود و بملازمت بار گاه شاه عباس ثانی سرمایهٔ مباهات اندوخت

مژده داد ندم که می آئی و از شادی مرا
هم حیات رفته آمد هم غم آینده رفت

ولہ رباعی

با دل گفتم که ای دل احوال تو چیست ؟
دل دیده پر آب کرد و خوناب گریست
گفتا که چگونه باشد احوال کسی
کو را بمراد دیگری باید زیست

واصب‌قندهاری : همچنین ست در « شمع انجمن » و در «ید بیضا» نوشته که واصب در لغت بمعنی دائم‌ست و در « آفتاب عالمتاب» واهب بهاء هوز بجای صاد مهمله آورده و گفته که نامش ملا محمد واهب بمعیت محمد قلی سلیم بملازمت میرزا عبدالله در لاهیجان بسر می برد.

دو کام اهل ذائقه شیرین نمی شوی تا نشکنی بسان عسل شان خویش را

...

نامه‌ام را بگل داغ جنون مهر کنید تاندانند که این محضر رسوائی کیست

...

مگذر ای دل بخم کاکل و آن زلف سیاه که بلائی بقفا وستمی در پیش ست

...

پایم ز سر کوی تو ناکام بکعبه میرفت وزهر آبله چشمی بقفا داشت

...

بمرگ داغ نشنید دلی که پرخون نیست بقید عقل بمیرد کسی که مجنون نیست
ببزم یکجهتی غیر شمع و پروانه دویارسوخته درزیر طاق گردون نیست

واصف: مولوی سیدحسین شاه بخاری المولد کشمیری الاصل بود ـ ازوطن بطلب علم درهندوستان رسیده وبتحصیل علوم مشقت بسیار کشید وتکمیل آن به خدمت مفتی مولوی عنایت احمدمتوطن قصبه دیوه مضاف لکهنو نموده بعدازآن قائد

تقدیر اورا بدارالاقبال بهوپال کشید و بقدردانیهای نواب سکندر بیگم صاحبه مرحومه رئیسهٔ‌معظمهٔ آنجا بمشاهرهٔ صدروپیه ملازم بارگاهش گردید و بتعلیم جناب نواب سلطان جهان بیگم صاحبه ولیة العهد دام اقبالها مامور گشت ودر سنه خمس و ثمانین بعدالمأتین والالف (۱۲۸۵) بمرض قی واسهال وبائی در گذشت - بحدت ذهن وذکاوت طبع وموزونی فطری اتصاف داشت - اگرچه دیوان اشعارش کسی فراهم نکرده لکن اشعار بسیارش اززبان بعضی احباب وی که مسموع افتاد خالی ازلطف نیست وار کتاب «خلعة الهنود» مؤلفه او که در حقیقت دین اسلام وابطال مذهب عبدهٔ اصنام بجواب کتاب «تحفة الاسلام» مؤلفهٔ اندرمن هندو نوشته بود و مطبوع گردیده مطبوع طبائع دقیقه رسان ست پی بجودت طبیعت و ذکاوت ذهنش توان برد.

از من بیدل چرا بردی دل بیچاره را آخر ای کافر چه‌خواهی کرداین‌سپاره‌را
ناصحا بیم رقابت گر نمی‌شد مانعم جلوه میدادم به‌پیشت آن‌پری رخساره‌را
غیر ماه من که در کوی‌رقیبان‌میرود بر زمین گاهی نه بیند هیچ کس سیاره‌را

***

میتوان شیرین ما را بی گمان فرهاد گفت
زانکه‌او بشکست دلهای چون سنگ خارا را
محال ست اینکه پا بیرون نهم از کوچهٔ لیلی
که مجنون نیستم تا سر کنم هامون و صحرارا

***

بگذار رقیب بوالهوس را پروانه گمان مبر مگس را
خوش دسترسی بدلربائی‌ست هند و بچگان ها ترس را

...

آه سردو اشك من گل میشود آفت قمری و بلبل میشود
گیسوی خم درخم آن مومیان مثبت دور تسلسل میشود

میرسد هر کس باصل خویشتن شمع بعدازسوختن گل میشود

✿ ✿ ✿

روی خود را میکنم چون فکر روئی میکنم
خاك میگردم چو یاد خاك کوئی میکنم
شمع من امشب دلم در کوی تو گم گشته‌ست
خویش را بنما که او را جستجوئی میکنم
تا کی از اغوای غول عقل سر گر دان شوم
خو یشتن را بستهٔ زنجیر موئی می کنم
همچو بلبل نالم ای واصف به پیش نو گلی
بشنود یا نشنود کس گفتگو ئی می کنم

✿ ✿ ✿

لاله را من کرده ام تعلیم غرق خون شد ن
سرورا آزاد بودن بید را مجنـو ن شدن
تا خیال آن پر یرو در درونم کر د جـا
جان ز بی قدری شدست آمادهٔ بیرون شدن
در میان عشق بازان نیست بی آ بی مرا
چشم من تا کرد حاصل منصب جیحون شدن
از بهشت کامرانی د ست می با ید کشید
نیست آسان عشق باز حسن گندم گون شد ن
ماهر علم جنونم (واصف) از ر وز ا زل
می کند شا گردی‌ما قیس در مجنون شد ن

واصلی:ـ بعضی او را مروی و بعضی کابلی نوشته اند ـ عارف کامل و مجذوب واصل بود، آنچه از نقد و جنس باو میر سید بمحتاجان‌میر سا نیدو بسوراخ موران دانه میریخت و بدبستان اطفال میوه تقسیم میکرد و در سنه ثمان و ستین‌و

تسعمائه(۹۶۸)ازین جهان رخت بربست، در «یدبیضا»از ملاقاطعی آورده که نوبتی ملاجانی را در شعری با ملاواصلی توارد اتفاق افتاد و بر سرش با هم محاوره و مقاوله درمیان آمد ـ ملاجانی پیش حاکم مرو استغاثه نمود که گوهری گرانبهای من ملاواصلی دزدیده است حاکم ملاواصلی را طلبیده با حضار آن گوهر امـر فرمود، وی انکار کرد، حاکم تعزیرش نمك آب تجویز نمود، اکابر شهر بـرین قصه وقوف یافته حاکم را برین ظرافت مطلع ساختند و ملاواصلی را از ین قید بیوجه رهانیدند از کلام اوست:

زدل پیکان زنگ آلود آن مهوش برون آید
بسان شعلهٔ سبزی که از آتش برون آید

واضح:ـ آقازمان اصفهانی ابن کمال ابن پهلوان قاسم که هر دو در عهد شاه عباس ماضی بکوتوالی شهر اصفهان سرفرازی داشتند و آقا زمان میل بفقر و درویشی داشت و آزادانه زندگانی می نمود.

دل چوشد افسرده ازوضع جهان بی رنج نیست
برگ گل در پیرهن چون خشك گردد سوزن ست

✿ ✿ ✿

روزگارم بی تو چون شبهای بیماری گذشت
وقت آسایش مرا در پاس بیداری گذشت

. . .

مرد را شایستهٔ دولت کند فرمانبری آب بردست بزرگان ریختن نان پختن ست

. . .

ای دو عالم کشتهٔ تیغ حیا پرداز تو برق خرمن سوز دلها شوخی انداز تو

. . .

از شکست رنگ خود آواز پایت بشنوم ای رم آهو غبار کاروان ناز تو

واقف: ـ خواجه محمد تقی بن خواجه محمد دهدار دهلوی ـ مدتی برفاقت

خانخانان بسر برده ودر ابتدای سلطنت شاهجهان بادشاه به امینی ملك بنگاله سر فرازي یافت و بعد زمانی در دهلی بحضور شاهی رسیده بعزت واحترام میگذرانید

رباعی

در مجلس دوست زهر و پیمانه یکی ست
آه سحر و ناله مستانه یکی ست
در مسجد و دیر حق پرستی غرض ست
گر خانه دو تا ست صاحب خانه یکی ست

واقف:- ملانصیر خلخالی پایه‌اش در علوم نظریه عالی بود و بوجه تدین بدین ارباب تسنن در وطن از خویش و بیگانه آزارها کشید ناچار در عهد شاه سلیمان صفوی جانب روم نقل نمود و اقامت آن ملك پسندیده همانجا بعالم عدم رسید و در روش کلام بر طریقهٔ نظامی گنجوی سلوك می نمود:

دل همان روز پدر از من شیدا بر داشت
که بفرزندیم این عشق جگر خا بر داشت
بوی خون از نفس باد صبا می آید
کف خاکی مگر از بادیهٔ ما بر داشت

...

شب سیر پشت بام نمودی و ماه نو
بالید آن قدر که بیك شب تمام شد

...

صد شیوهٔ نا پخته ز ایام بر آید — تا کار من سوختهٔ خام بر آید
همت بگدائی ندهد راه و گرنه — مقصود دو عالم بیك آرام بر آید
ازتن گذرد ناوك آن ترك سیه‌چشم — آهسته‌تر از مو که بر اندام بر آید

...

آن بخت کو که یك شب عیدی بکوی تو
ماهی چو ابروی تو به بینم بروی تو

واقف: - نامش نورالعین خلف قاضی امانةالله متوطن بتاله(۱) متعلق امرتسر از اعمال لاهورست. اسلاف کرامش خلفاً عن سلف بمنصب جلیل قضاء آن بلده عز و امتیاز داشتند و خودش بعد تکمیل علوم رسمیه بحکم طبع ارجمند و فکر بلند کمر خدمت نظم بر میان جان بست و در دیوان سخن بر کرسی تفوق نشست و رقبهٔ ارادت در ربقهٔ سلسلهٔ علیه چشتیه کشید واز مائده سخنوران حقیقت بیان چاشنی عرفان بمذاق جانش رسید بااین سودای کیمیا درسرش جا گرفته و عمری براه طلبش رفته و باشاه عبدالحکیم لاهوری مخاطب بحکیم بیگخان و متخلص بحاکم بنای محبت محکم داشت وبقصد حرمین شریفین همراهش قدم بجادهٔ مسافرت گذاشت و بعد نزول در بندرسورت بدید وشنید مصائب سفر دریا بر جان خود ترسیده عهد مرافقت شکست وحاکم راتنها بصوب صواب حجاز وداع کرده چشم براه عودش همانجا نشست، هرگاه حاکم نائل المرام برگشت واقف باتفاقش راه مراجعت نوشت ودرین ایاب و ذهاب گذر هردو بشهر اورنگ آباد افتادودرآنجا باحسان الهند سیدغلام علی آزاد بلگرامی صحبتهای دوستانه رو داد تسمیهٔ آزاد تذکرهٔ حاکم را بمردم دیده که خیلی لطیف ومناسب مقام ست در همین یکجائی بوده و زمانیکه از اورنگ آباد بوطن راندند قطاع الطریق برسر ایشان ریختند وبغارت سرمایهٔ سفر خاك بی سامانی بر فرق اینان بیختند ناچاربیچارگان ازنقل وحرکت درمانده درین کربت غربت بوساطت کتابت از آزاد آزادانه نهاد درمساعده چارجوئی نمودند، واقف که قدری سیماب ازاسباب مهوسی و عینکش ازنهب محفوظ مانده بود درنامهٔ خود این شعر نوشت.

چشم حیران ودل بی تاب باما مانده است
عینکی و پاره ای سیماب باما مانده است

---

(۱) بتاله بفتح یای موحده وتای فوقانیه هندیه بروزن جلاله قصبه ایست از توابع دارالسلطنة لاهوربفاصله سی کروه جانب شرق - مؤلف .

آزاد جواد بفریادشان رسید و جوادجودش هردو را باوطان خودها رسانید حاکم در لاهور بسال ثنتین و ثمانین وماته و الف(۱۱۸۲) ازین عالم‌احرام طواف بیت المعموربست، سپس واقف بوقفۀ دوازده سال درسنه خمس و تسعین از مائة دوازدهم (۱۱۹۵) بموقف فناقیام‌نمود ووی معذرت حرمان خودازسعادت‌حضوری حرمین شریفین در کتابت اسمی یکی ازدوستان خودش بدین عبارت ادا می‌نماید۔ بملاحظۀ تلوث خود ازسفر حجاز وزیارات اماکن معلّی که محل‌تقدّس‌وتنزّه‌است مقصر ماندم واین شعر استاد حسب حال خودیافتم.

گرچه جان بی‌تو بلب نزدیك ست دور بودن بادب نزدیك‌ست

هرچندا کثر عوام و برخی ازخواص تازیانۀ طعنه‌بر توسن همت‌قاصرمیزنند که دروحل‌حرمان‌فروماند۔ لکن او افهم می‌داند که سررشتۀ ادب نگاهداشتم و خود را نالائق محض دانسته‌ازدورجواهر اشك نیاز نثار هردو آستان‌مقدس کردم۔ فقط دیوان واقف که اینك پیش نظرست پنجهزار بیت دارد باشارۀ فیض بشاره معلّی‌القاب نواب والاجاه امیرالملك بهادر دام اقباله نبذی از اشعارش انتخاب زده برای تنزه انظار نظّار می‌نگارد:

خوش نگاهان بسکه شوخ افتاده مژگان شما
پیشدستی می کند بر چشم فتان شما
با دل پر خون بسان زخم خندان زیستن
جان من هست اختراع درد مندان شما

• • •

آب گردید دل و از نظر افتاد مرا نوبت گریه بخون جگر افتد مرا
غنچه‌ماندایندل‌وهنگام‌جوانی بگذشت گل شد نها ببهار دگر افتاد مرا
تا شود مانع من از سفر دشت جنون در قدم آبله با چشم تر افتاد مرا

• • •

بتان زبسکه بدل خانه کرده‌اند مرا برب کعبه که بتخانه کرده‌اند مرا

کجا روم بکه گویم که‌خردسالی چند خراب بازی طفلانه کرده اند مـرا

...

زحد گذشت شب هجر بسکه زاری‌ما اجل رسید شتابـان بغمگساری ما

...

رحم بر حالم نداری گریه میآید مرا یك‌دل و صد زخم کاری گریه میآیده‌را
گریه‌را یك‌قطره‌نبودآبروتادردنیست بر تو ای ابر بهاری گریه می آید مرا

...

شوخی ز نظر گذشت ما را تیری ز جگر گذشت ما را
چون ابر بهار عمر واقـف با دیدهٔ تر گذشت مـا را

...

از شکفتنها چه‌می پرسی من‌دلگیر را خنده می آید بحالم غنچهٔ تصویر را
ناوك‌نازی که‌دیدم‌در کمانت‌دور نیست گر بجستن‌جستن آرد آهوی‌تصویررا

...

در قفس بسیار ناشادیم ما ازفراموشـان‌صیـادیم‌ما
هرسحراز یادبالای کسی دردعای سرو شمشادیم‌ما

...

از فراق همنوایان بلبل ما در قفس ازنظر انداخت‌همچون‌اشك‌آب‌ودانه‌را

***

دو روزه دوری آن یار جانی میکشدما را
بیا ای مرگ ورنه زندگانی میکشد ما را
غلط گویند این کزشیب نسیان میشودغالب
به پیری یاد ایام جوانی میکشد ما را

۞ ۞ ۞

لب پان خورده‌اش در خون کشد لعل بدخشان را
بر آرد پنجهٔ رنگین او ازبیخ مرجان را

سر آوارگی چون من نداردهیچکس(واقف)
که پای خفته ام در خواب می بیند بیابان را

✿ ✿ ✿

دیده تا ثابت قدم بر جادهٔ سودا مرا   بر ندارد یك نفس زنجیر سر ازپا مرا

...

رنگ زرد رو کش فصل خزان داریم‌ما   خنده زین رو بر بهار زعفران داریم‌ما

...

بسرو و گل ندارم نسبتی گر اتفاق افتد
سلا م من رسانی ای صبا قمری و بلبل را
صدف آبیکه خورد از ابر نیسان عقدهٔ دل شد
گواره نیست احسان کسی اهل تو کل را

***

در سخن سازی‌زبی بر گی چه غم‌داریم‌ما   سیم و زر مانند نر گس درقلم داریم‌ما
گریه (واقف) شمع‌سان‌مابود آب حیات   زند گی داریم تا دردیده‌نم داریم ما

...

یارا ز حد گذرانید خود آرائی را   تا سراسیمه کندچشم تماشائی را
بی تو در دیدهٔ من‌خانه‌نشین گردیدست   ضعف رو داده زبس قوت‌بینائی را

...

دیده بس کن ز اشك بی تأثیر   بعد از ین آبرو مریز مـرا

...

سبز کردم ز گریه هامون را   ساختم شاد روح مجنون را

...

ز شاخسار شنیدست تا فغان مرا   چو کعبه طوف کند بلبل آشیان مرا

زبی‌سعادتی من هما پس‌ازمردن ربود از سگ کوی تو استخوان مرا

. . .

چسان اکنون دهم از دست دامان جنون ناصح
گریبان میدریدم منکه در دامن سواری ها

. . .

بود در زندان غم یك عمر هم‌شیون مرا
حق بسیارست از زنجیر بر گردن مرا

داد از یك جرعه ام (واقف) زبند خود نجات
بندهٔ پیر مغانم کو خرید از من مرا

. . .

بسکه در هر صورت آزارست دامنگیر ما بستر بیمار گردد صفحه از تصویر ما

. . .

خسته عشقیم و میسوزد دل غمگین ما نیست غیر از شمع یك دلسوز بر بالین ما
دوش داد سوختن دادیم در بزمت ولی کس نجنبانید سر جز شمع در تحسین‌ما

. . .

دل ز دستم بشبستان غمت گم گردید ای چراغت بکف ازرنگ حنا زود بیا

. . .

تهمت مستی ست‌چون نرگس من ناکام‌را ساقی دوران بدستم داده خالی‌جام را

. . .

سخت‌مشتاقم‌بخوش چشمان گلشن‌ای‌صبا دیده‌بوس ازمن رسانی‌نرگس‌وبادام‌را

. . .

گفتی که (واقف)ازچه‌شدغرق‌درسرشك دارم وطن زبیم تو ای شعله رو در آب

. . .

دل در قفای اوز برم رفته رفته رفت خون جگر زچشم ترم رفته رفته رفت

سررشتهٔحیات ز کف پیش‌اوچوشمع   در گریه‌های بی اثرم رفته رفته رفت

. . .

خواستم کز کوچهٔ دیوانگی بیرون‌روم   تا قدم بر داشتم زنجیر نالیدن گرفت

. . .

دل ز چین‌زلف اوسوی ختن‌شبگیر کرد   تیره‌روزی بین که درراه‌خطاافتاده‌است

✡ ✡ ✡

چه فراخ ست عیش جامهٔ تو   که‌ترا تنگ در کنار گرفت

. . .

اشك از بیم توام آبلهٔ دل شده است   آه از دست توبیدرد چه مشکل شده است

✡ ✡ ✡

خویش و بیگانه بحال‌من بیمار گریست   هر که‌آمد بسرم‌شمع‌صفت‌زار گریست

✡**

تیر تو بسینه جای گیرست   پیگان تو سخت دلپذیرست
فقرست اکسیر خـاك آدم   این نسخه مجرّب فقیرست

. . .

آبی نزد بر آتش دل‌دیده ای دریغ   در مـردم زمـانه مروت نمانده است

. . .

نه همین‌درسرم ازعشق‌توسودائی‌هست   که بهر کوچه ترا سلسله درپائی هست
جان‌عزیزست‌ولکن چه کنم گرندهم   هردم از جانب درد تو تقـاضـائـی هست

**✡

گر بقدر حسرت‌دل دیدهٔ ما میگریست   ابراز کم مایگی برحال‌دریامیگریست

. . .

ندیدم کـس خریدار محبت   ز دم آتش ببازار محبت
بعالم دام و زنجـیری نبـوده   که‌من بودم گرفتارمحبت

✡ ✡ ✡

بیا بلبل که تا نالیم با هم مرا هم بیوفا جانانه‌ای هست
از آن چشم و از آن ابرو خراب است بهر جا مسجد و میخانه‌ای هست

✿ ✿ ✿

پاس ناموس تب عشق چه پنهانم سوخت بی‌خبر ماند دل و آتش غم‌جانم سوخت

✿ ✿ ✿

نفسم سوخت ولی ذوق دویدن باقیست پایم از کار شد و سعی رمیدن باقیست

* * *

در قدم من پی منع سفر آبله با چشم تر افتاده است

. . .

تا هست داغ عشق بافسر چه حاجتست سامان دیگر از پی این سر چه حاجتست
من راضیم بکشتن خود خط برون‌میار در قتل من نوشتن محضر چه‌حاجتست

. . .

چشم و ابرو خط و خال تو مرا خواهد کشت
بجمالت که جمال تو مرا خواهد کشت

. . .

دل ز شغل عشق بیزاری نمید اند که چیست
هر که شد این کاره بیکاری نمیداند که چیست

بخت چشمی وا نکرد از های های گریه ام
گوئیا این خفته بیداری نمی‌داند که چیست

. . .

نو بهار آمد و شوری ز گلستان برخاست دل‌چو بلبل‌ز برم‌مست‌و غزلخوان‌برخاست
چارهٔ دردتو (واقف)چه‌توان کرد کنون که طبیب از سر بالین‌تو گریان‌برخاست

. . .

گر کند نقل حدیثی ز وفایش قاصد نشنوم گفتهٔ او قول پیمبر خود نیست

. . .

غافل از حال من دیوانه بودن خوب نیست آشنایم کودکان بیگانه بودن خوب نیست

. . .

مرا اگر همه یك استخوان زتن باقیست چو شمع ازتب هجر توسوختن باقیست
قفس بهشت شد از لطفهای صیادم هنوز در دل من حسرت چمن باقیست

. . .

کل ز من قاعدهٔ جامه دریدن آموخت بلبل ازمن روش ناله کشیدن آموخت
دامن هیچ هنر چـون نفتادش در دست دست ناقابل من جامه دریدن آموخت

. . .

بر در بار گاه حضرت عشق کمتریـن چوبدار منصور ست
دلم افسرده شد ز صحبت او زاهد سرد و خشك کافور ست

. . .

چشم بد دور میسوزد و خوش میرقصد آتش کیست که در جان سپند افتادست؟

. . .

پروانگی شمع رخت کار نظر نیست قمری شدن سرو قدت طوق بشر نیست

. . .

چنانکه تیر بود جانب کمان محتاج بابروی تو بود ناز همچنان محتاج

. . .

ز دل پهلو تهی کردم که الفت را نمی شاید
بلی هر کس که شد دیوانه صحبت را نمی‌شاید
تکلف بر طرف بسیار دیدم اهل عالم را
چه جای دوستی یك کس عداوت را نمی شاید

. . .

مگر خواهد گرفتن شور عشقم کوه و صحرا را
که در خوابم شبی مجنون شبی فرهاد می آید
ز وصلش آنقدر شادیست در غمخانه ام (واقف)
که آنجا عید از بهر مبارکباد می آید

. . .

پند گویان دوسه حرفی بمن ارشاد کنید ترسم افسرده شود آتش من باد کنید

. . .

ز عشق خانمان، سوزست بزم کفر و دین روشن
ز یك آتش چراغ کعبه و بتخانه می‌سوزد

. . .

روز مرگم محنت واندوه ورنج ودردوغم درپی تابوت من آه و فغان برداشتند

. . .

لب تشنهٔ تیغم نخـورم آب بقا را ترسم بمزاجم ضرری داشته باشد
(واقف) قدر عشق بیاموز بیاموز خوب‌ست که آدم هنری داشته باشد

. . .

ای شیخ ارادت بتوام نیست چه سازم من معتقد پیر مغانم چه توان کرد

✿ ✿ ✿

روزگاری شد که (واقف) مبتلای غربتم کس بمکتوبی زیاران وطن یادم نکرد

✿ ✿ ✿

خط قلم بردفتر بیداد او خواهد کشید عاقبت آن نرگس کافر مسلمان میشود

. . .

دلها کباب جلوهٔ مستانهٔ تواند جانها خراب گردش پیمانهٔ تواند

✿ ✿ ✿

در کشوریکه عشق دهد درد را رواج　　رنگ شکسته را بطلا می توان خرید

...

زدیرین محرمان کس درد پنهانم نمیداند　　چنان دزدیده میگریم کهمژ گانم نمیداند
بشهر ما خبرهمسایه ازهمسایه کی داند　　گریبانم بغارت رفت و دامانم نمیداند

...

زشادی میگریزد خاطرم با غم نمیسازد　　دلم وحشی‌ست بابیگانه‌ومحرم نمیسازد

...

غم دل دلبری دارد ندارد　　ترحم کافری دارد ندارد
جواهر خانهٔ صنع الهی　　به از دل گوهری دارد ندارد

...

نگردد تب خستهٔ مهر زائل　　چو خورشید گو با مسیحا نشیند
خوش آندم که‌پیکان اوپهلوی‌دل　　برای دلا سا دل آسا نشیند

...

گریه بر این افسرد گان نکنم　　مرده شوئی ز من نمی آید

...

مریض عشق او بسیار بربستر نمی‌ماند　　اگر ماندشبی ماند شبی دیگر نمی‌ماند

...

ای توبه کشتی تو چسان نشکند بگو　　طوفان گل شدست و هوا موج میزند

...

کعبه و بتخانه ویران ساختی　　دشمن گبر و مسلمانی هنوز

٭٭٭

درین چمن منم آن بلبل قفس مشتاق　　که میکنم زر گل صرف در بهای قفس

٭٭٭

ماجرای گریهٔهجران مگومشنومپرس　　سر گذشتی‌هست‌بی‌پایان‌مگومشنومپرس

...

غریب بلبل من از تغافل صیاد　　زاشك ساخته آماده آب ودانهٔ خویش

. . .

روز ازل که گشت غمت آشنای دل　　دل مبتلای غم شد و غم مبتلای دل
همچون سپند پیش تو ای‌مختصر پسند　　در نالهٔ تمام کنم مدعای دل

۞ ۞ ۞

هر چند که با من ست این دل　　آمادهٔ رفتن ست این دل
(واقف) تا کی ز دل شکایت　　آخر جگرمن ست این‌دل

۞ ۞ ۞

بسکه رفت از پی تو صد جا دل　　کو بکوشد خراب و رسوا دل
گریهٔ (واقف) پی هلاك من‌ست　　بعد از ین افگنم بدریا دل

. . .

خانه آراستم امشب بامید وصلت　　نامدی آه شدم از در و دیوار خجل

۞۞۞

چون شمع‌ما بکعبه وبتخانه سوختیم　　هر جا بداغ حسرت‌جا نانه‌سوختیم

۞ ۞ ۞

در خواب دست‌من بمیانش رسیده بود　　وا گشت چشم هیچ ندیدم گریستم

۞ ۞ ۞

گر رسم روزی به غمخواری که میخواهد دلم
وا کنم از گریه طوماری که می خواهد دلم

۞ ۞ ۞

زحرف ناصح دم‌سرد ترسیدن نمیدانم　　برنگ شعله از هر باد لرزیدن نمیدانم

. . .

حدیث شوخی چشمت شنیده آمده‌ام　　برای آنکه به بینم بدیده آمده ام

۞ ۞ ۞

امروز من عجب می پر زور خورده‌ام گویا ز کـاسهٔ سر منصور خورده ام
در دور خط نماند مرا ذوق با لبـش بر گشت دل از ین شکر مور خورده‌ام
رغبت مرا بشـاهد دنیا نمی شود صدر بار بیش گرچه سقنقورخورده‌ام

۞ ۞ ۞

من کجا گوهر یکدانه بدامن دارم بی کسم اشك یتیمانه بدامـن دارم

. . .

در دل و دیده ماتمی دارم دست از گریه بر نمی دارم
گو بیا زود گریهٔ شادی غیر مرده است ماتمی دارم

. . .

گـاهی بشهر و گاه بصحرا گریستم هر جا که درد گفت همانجا گریستم
امشب نه‌شمع بود نه مینا رفیـق مـن یعنی در آرزوی تو تنها گریستم
یا رب چه چشمه ایست محبت که تازو یکقطره آب خوردم و دریا گریـستم

. . .

در آغاز محبت از جفای دلستان مردم وفاداری نکردای‌وای عمرم نوجوان‌مردم
اگر گل‌برسر خاکم بریزی‌غنچه‌میگردد زبس دلتنگ دریا ددهان دلستان مردم
بجای گریه مردم بحالم خنده می‌آید که‌بهر کسب‌شادی‌بیتوخوردم‌زعفران‌مردم

. . .

زشمع‌امشب بمن پروانه‌برپروانه‌می‌آید من آتش‌بجان‌ناخوانده کی‌درانجمن‌رفتم

. . .

هر جا که وصف آن بت کافر نوشته‌ایم بی‌باك و مست و شوخ‌وستمگر نوشته‌ایم
القاب دل کـخانهٔ ناموس‌و‌ننگ‌سوخت رسوا خراب و خودسر وابتر نوشته‌ایم
مردیم بی تـو وخانهٔ ما گور ما شدست تاریخ مرگ و مرثیه بر در نوشته‌ایم
سر کرده ایم تذکرهٔ بیگنه کشـان از جمله نام تیغ تو بر سرنوشته‌ایم

. . .

ز دست عزیزان وطن میگذارم وطن گر بهشت‌ست من میگـذارم

. . .

گله از جور تو بنیاد کنم یا نکنم ظالم از دست تو فریاد کنم یا نـکنم ؟
ای قدیمان قفس تازه اسیر آمده ام ناله در خـانهٔ صیاد کنم یا نکنـم؟

. . .

دوشم گذر فتاد بهامون گریستم یاد آمد از زمانهٔ مجنون گـریستم

. . .

هست هیچ آن کمر دگر معلوم کردم از دقت نظر معلوم
آن دهن چیست نقطهٔ مـعلوم بتامـل شـد اینقدر معلوم

. . .

بردسرمایه ابرازچشم گریا نیکه من دارم کرابرلالدو گل‌هست‌احسا نیکه‌من‌دارم

. . .

روشن چراغ‌عشق زمن‌شد که‌همچو شمع داغم ولیکه دست بمرهم نمیزنم

. . .

نه امروزیست ناصح کاینچنین دیوانهٔعشقم نمی‌آمد بطفلی خواب‌بی‌افسانهٔ عشقم

. . .

ما را رگ گل رشتهٔ پا نیست چوبلبل ما از سر شاخی که پریدیم پریدیم

. . .

هر کجا داغی ست سوزد در هوای سینه ام
هر کجا دردیست نالد از برای سینه ام

. . .

در دلم هست که نالم سحری بهتر ازین
تا کند در دل جانان اثری بهتر ازین

رفتم از خویش و بدلدار رسیدم (واقف)

در همه عمر نکردم سفری بهتر ازین

...

بکجا میروی ای بر زده دامان بنشین

دارم از دست تو صد چاك گریبان بنشین

نمك صحبت هر قوم چشیدن دارد

ذوق پیدا کن و با گبر و مسلمان بنشین

...

پروانه ره بشمع ز ظلمت نمی‌برد
تاریك کرده هجر شبستانم اینچنین

...

شدم چو لالهٔ صد برگ سر بسر ناخن
برای داغ جگر باید اینقدر ناخن

...

از سر جان پی تعظیم تو برخاسته‌ام
سر گران نگذری ای ناوك جانان از من

پیکان یار گرچه شکست استخوان من
نگشاد تیر آه دل سخت جان من

...

میگفت بلبل قفسی شب چمن چمن
مانند آن غریب که گوید وطن وطن

زاهد اگر بدانش و دین دشمن ست می
باری بیا بمیکده آنرا بزن بزن

آنرا که باوصال توای شمع خو گرفت
ازدیده خون رود شب هجران لگن لگن

...

سود خود میشمرد غیر زیان من و تو
مصلحت نیست که آید بمیان من و تو

من بتو عاشق و تو عاشق شوخ دگری
تا چه از عشق رسد بر دل و جان من و تو

...

چرا مائل شود با صحبت کس هر کرا باشد

سر شوریده همزانو دل دیوانه در پهلو

...

سرو آید بسلام قد تو　　　چه بلندست‌مقام قد تو

. . .

دلتنگم و برگ طربم نیست درین باغ　　　ای غنچه ترا مشت زری هست بمن‌ده
همصحبتی دختر رز کرد ملولم　　　ای شیخ ترا گر پسری هست‌بمن ده

. . .

من آتش بجان را میکشی ر نجیده ر نجیده
بکش این شمع‌را همچون سحر خندیده‌خندیده

ترازو شد مرا تأثیر آن موزون ادا در دل
سخن از طبع من سر میزند سنجیده سنجیده

. . .

زاهد شنیده ای صفت میوهٔ بهشت　　　رحم ست بر تو سیب زنخدان ندیده ای
ای‌دیده‌پیکرش که‌چوسیم‌ست‌دیده‌ای　　　در پهلویش دلست چو سندان ندیده ای

. . .

گشته‌تا پیدا از آن رخسار گلگون آبله　　　دانه یاقوت را کر دست دل خون آبله
هیچکس را آبله مانند من در دل نبود　　　کوهکن‌دردست‌ودر پاداشت‌مجنون آبله

. . .

رقیب از سادگی بر وعدهٔ او دل چه می بندی
که عیّارست میگوید ترا حرفی مرا حرفی

. . .

جانا مگشا زلف خدا را دو سه روزی　　　در بند نگهدار بلا را دو سه روزی
شاید که رود بی سببی درد توای دل　　　موقوف توان داشت دوارا دوسه روزی

. . .

میرم ز غم چو غیر کند جا بمحفلش　　　آه آنزمان که دردل اوجا کند کسی

. . .

مرا مست و شیدا تو کردی تو کردی   بهر کوچه رسوا تو کردی تو کردی
مرا سر بصحرا تـو دادی تـو دادی   مرا دشت پیما تـو کردی تو کردی

. . .

چکنم گر نـدهم تن بجفای پیری   که ز سـر وا شدنی نیست بلای پیری
ازخدا خواستی ای کاش جوان مردن من   آنکه در بارهٔ من کرد دعای پیری
گرچه پیری نگذارد که قدم بردارم   میروم لیك سوی مرگ بپای پیـری

. . .

من مستم و رند لا ابالی   ناصح تو مکن دماغ خالی

. . .

از آن لب یافت از بس ساز و برگ شکّرافشانی
کند با نیشکر هر دم نی غلیان نوا خوانی

. . .

شب فتادهٔ میگفت سر بپای دیواری   خواب گر نمی‌آید مرگ را چه شد باری

رباعی

تا هست ز دل اثـر تمنا هم هست   تا هست نظر ذوق تماشا هم هست
ناصح این پند و بـند سودی ندهد   بگذار که تا سرست سوداهم هست

. . .

در دور کمانـداری چشم مستت   پیکان خوردست عالمی از دستت
قربان شومت بگو که من ازچه گناه   شرمندهٔ یك تیر نیم از شستـت

***

هر دل کـه بروزگار من میسوزد   بر جان گناهگار من میسـوزد
آن سوختنی منم که تا گرم شدست   دوزخ در انتظار من مـی سوزد

رباعی دوحرفی

دیدار غنیمت ست بنشین بنشین   ای یار غنیمت‌ست بنشین بنشین

این یکدو نفس که ما و تو یکجائیم   بسیار غنیمت ست بنشین بنشین

رباعی

(واقف) غلط ست اینکه خدا دانی تو   بد حال ز حسرت نکو یانی تو
دل محو بتان و بر زبان نام خـدا   حیران توام عجب مسلمانی تـو

واقفی:- خواجه علی مشهدی برادر زادهٔ حاجی محمد جان قدسی و در مشهد مقدس امام نماز جمعی بود در بعض تذکره ها خواجه علی تخلص مذکور ست و بعض تذکره نویسان واقفی رایك شاعر و خواجه علی را شاعر دیگر تصوریده (!) دو جا ذکر کرده‌اند.

ز بزم دوش نه او را خیال رفتن بود   بهانه جوئیش از بهر رفتن من بود

وله رباعی

این پیش نمازیم نه از روی ریا ست
حق می داند که از ریا مستثنی ست
اینك خوشم افتاده که در وقت نماز (۱)
پشتم بخلائق ست و رویم بخدا ست

والا:- ابوطیب خان از سادات عالی درجات شهر مدراس ست- نسبش بـه بست و هفت واسطه بحضرت سیدالشهدا علیه السلام می پیوندد و در سنه تسعین از مـائة دوازدهم (۱۱۹۰) بقصبهٔ رحمت آباد حوالی مدراس متولد گردیده و اکتساب علوم و مشق حسن خط و خوبی نظم و نثر دراودگیر و نیلور و مدراس ازاستاتذهٔ زمان خود نموده و در مدراس نزد ابن العم خود سید عاصم خان بهادر مبارز جنگ امامی اقامت گزیده و در سلك ملازمان نواب سراج الامرا عظیم جاه بهادر منسلك بود وتا حدود سنه ثمان و خمسین و مائتین و الف (۱۲۵۸) در خیابان زندگانی گلگشت می‌نمود.

---

(۱) مصراع فوق باین شکل هم دیده شده : اینم چه خوش افتاد که دروقت نماز- آدمیت

مد زلف او بود بسم الله عنوان ما　　هست بیت ابروی او مطلع دیوان ما

. . .

سرا پا بد گمان بی رحم و ظالم دلبری دارم
که‌چون کرداز سر خاکم گذر برچیددامان‌را

. . .

خاك بر سر کرده می گرددبسان گرد باد
همچو (والا) از در او هرزه گردی بر نخاست

. . .

هیچ کافر بجهنم نکشیدست عذاب　　آنچه از شعلهٔ عشق‌تودل زار کشید

والا.ـ میرضیاء الدین حسین بدخشی مخاطب باسلام‌خان جد میر محمد افضل ثابت الله‌آبادی ست ـ منظور نظر التفات عالمگیر بادشاه بود ، اولا بهمت خان مخاطب شد هنگامیکه در جنگ جسونت سنگهه با بادشاه تردداث نمایان‌از وی بظهور رسید بخطاب اسلام خان مباهی گردید و در سال چهارم ازجلوس‌عالم گیری بمنصب چهار هزاری و صوبه‌داری کشمیر عز اختصاص یافت ودرسال ششم جلوس بمنصب پنجهزاری و صوبه‌داری اکبر آباد برافراشت و یك ماه بنظم و نسق مهمات صوبه پرداخته در سنه اربع و سبعین و الف (۱۰۷٤) بجوار رحمت ایزدی پیوست که این مصراع غنی کشمیری بتاریخ وفاتش مشعرست: مرد اسلام خان والاجاه ـ و در اکبر آباد پهلوی قبر میر نعمان قدس‌سره بخاك خفت

بی تو شام غم بر وز ما شبیخون میزند
مردم چشمم ز گریه غوطه در خون میزند
وسعتی پیدا کن ای صحرا که امشب درغمش
لشکر آه من از دل خیمه بیرون میز ند

واله:ـ ملا محمد درویش ـ ازمردم‌هرات بود ومشق سخن ازملافصیحی‌انصاری می‌نمود و در عهد شاه جهان بادشاه از راه دریای شور بهندوستان رسیده و درملك

بنگاله توطن گزید و میرزا عبدالقادر بیدل در سیاحت دیار بنگ باوی صحبتها داشته ودر«چار عنصر» خود بذکرش پرداخته.

بدست آورده ام در موسم پیری جوانی را
که سوی مصر از کنعان فرستد کاروانی را

. . .

ز راه دیده جگر پیش رفت ودل از پی   دگر نمانده عزیزی درین دیار مرا

. . .

دارم دل شکسته که در هند میکنند   سبزان خراب خانهٔ پروردگار را

. . .

نبایست اختلافات اینقدر کاش آفریننده   نگاه ثانئی در کار کردی آفرینش را

. . .

جهان آرزو ها بی تو در خون غرقه شد با من
همین دست و سنانی از تو خون آلود میگردد

✲ ✲ ✲

این قیامت بین که چون فکر جواب حشر داشت
در حساب کشتگان خودشمارمن نکرد

✲ ✲ ✲

طبیعت محتسب را با جمادیها کشید آخر
که صدخم کرده خالی از می و هشیار می آید

✲ ✲ ✲

یك زخم رسا قسمت یك سینه نیفتاد   از بس بشهادت گهش امروز غلو بود

. . .

مبارك رفتنی ها رفتن از خود   سبب گر آمدنهای تو باشد
از آن ترسم که فردای قیامت   همین امروز و فردای تو باشد

. . .

خوانده شد نامهٔ اعمال وقیامت بگذشت نامهٔ ما بر او رهن جوابست هنوز

. . .

از دل بدیده رفتی دزدیده جانب دل باز آمدن بمنزل خیر و سفر مبارك

. . .

زخم را ازدوختن‌ها نیست مطلب به شدن در بروی آشنائیهای مردم بسته‌ام

. . .

چاك ست بمذهب اسیران تاریخ تولد گریبان

. . .

براه دوستیها هر که بی‌منت قدم ساید بهر گامیکه‌بردارد ز من‌چشمی ازوپائی

. . .

دو حرف متصل اندر تمام نامه نبود کتابتیکه‌رسید از دیار مهجوری

. . .

گفت (واله) کیست میدانی بگو گفتم که نی
اینچنین باید جواب آن چنان پر سید نی

***

طرفه آمد شد خاصی ست میان من و دو ست
او بیاد آمدنی کرد و من از خو د شدنی

واله:- میرزا محمد یوسف بیگ قزوینی برادر میرزا طاهر وحید دراصفهان اقامت داشت. رباعی:

تا در نگری نه سرو مانده است نه بید نی خارستان و نی گلستان امید
دهـقان فلك خـرمن عمـر مـا را می پیماید بکیل مـاه و خورشید

والهی:- از جر که سادات کرام شهر قم بود و در طرز شاعری بشریف قزوینی و قاضی نوری اصفهانی اقتفامی نمود، مزاج عاشقانه و طبیعت پر سوز و گداز داشت و در موسیقی علم یکتائی می افراشت و با امردی از طائفه شاملو نرد

عشق می‌باخت اقربای طفل برین اطلاع یافته خواستند که شمع حیاتش‌راخاموش سازند لکن هر گاه برو دست یافتند از قتلش در گذشتند و بر قطع گوش و بینی او اکتفا کردند از بس میلان بهجو داشت و دل بسا مردم را بسهام اهاجی مجروح کرده بود آنها این ماجرا اجزای هجوتصوریده (!) خیلی خشنودشدند دیوانی قریب شش هزار بیت دارد از خوش فکریهای اوست:

می‌طپد بسکه ز شوقت دل بی کینهٔ ما — شده نزدیك که بیرون جهد از سینهٔ ما
ماچوطفلیم‌وجهان‌مکتب‌وعشق تواديب — هجر و وصل تو بود شنبـه و آدینهٔ ما

...

مرو ز دیده که یادم زپیر کنعان‌ست — که روی دوست ندیدن بچشم نقصان‌ست
سر خیال تو گردم که در دل تنگم — هنوز نامده کز آمدن پشیمان ســت

۞ ۞ ۞

نمیتوان بنگاهش ز حیله کام گرفت — کجا غزال حرم را کسی بدام گرفت
در انتقام فلـك صبر آنقدر کردم — که تیغ نالهٔ من زنگ در نیام گرفت

...

برت تا رقیـب پر افسون نیاید — ز کنج لبت خنده بیرون نیـاید
سرشك از رخم پاك کردن چه‌حاصل — علاجی بکن کز دلـم خون نیاید

۞ ۞ ۞

بکشتن میدهم خود را چو آن خونخوار می‌آید
نمی آید ز من گر هیچ کار این کار می آید
محبت مهر بانی دوستی یار ی وفا د ار ی
ز من غافل مشو کز من هزاران کار می آید

...

همره غیرست وبا من صدعنایت میکند — یا رب این لطف‌ست یارفع خجالت‌میکند؟

...

چاك پیراهن یوسف که گل تهمت بود   خنده بر سستی تدبیر زلیخا می کرد

✿ ✿ ✿

خوشا کز ناز گوئی (والهی) بر خیز و بیرون شو
چو پا بیرون نهم با پاسبان گوئی که مگذارش

. . .

ز سینه بسکه کشیدم خدنگ جور ترا   بجای آبله پیکان بر آمد از دستم

. . .

از مهر و محبت تو جفاپیشه چه دانی   رو داغ بجانی نه و خون در جگری کن

. . .

چنان گشتم ضعیف از غم که ریزد پیکرم از هم
اگر باد صبا برگ گل نسرین زند بر من

. . .

وقت رفتن چشم بگشا (والهی) سیرش ببین   راه دوری میروی اندیشهٔ زادی بکن

✿ ✿ ✿

بحال مردنم دور از بر تو   اگر مردم بقربان سر تو
نه انعامی نه احسانی نه لطفی   چرا ماند کسی در کشور تو

✿ ✿ ✿

نمیخواهم که هر سو با من بی صبر و دل گردی
که ترسم آشنائی را به بینی و خجل گردی

ترا دل داده بودم کز وفا یکدل شوی با من
چه دانستم که دل بستانی و آخر دو دل گردی

والهی.- ازخوش فکران شهر هرات بودو بعهد سلطان حسین میرزا بایقرا در معارك شعرا جولان می‌نمود.

بی قیمت ست پیش لب لعل یار لعل   بادا فدای لعل لبش صد هزار لعل

والی:- میرزا نجف قلی بیگ. بعضی او را رشتی و بعضی اصفهانی شمرده ودر «شمع انجمن» ست که ازاهل بختیاری بوده ودر «آفتاب عالمتاب» نوشته که مادرش کنیز ناموس العالمین ملك النسا بیگم صبیهٔ شاه عباس ماضی بود که در آخر خط آزادی حاصل نمود.

ز امتحان تو فرسود جان غمکش ما تمام صرف محك شد طلای بیغش ما

✩ ✩ ✩

از لطافت میتوان چون شمع درفانوس دید از بیاض گردن او شعلهٔ آواز را

✩ ✩ ✩

ندانم از کدامین جنبش مژگان هلاکم کرد
دو صف بر یکدگر خوردند و قاتل در میان گم شد

✩ ✩ ✩

هر بوسهٔ او تشنهٔ بوس دگرم کرد فریاد که این آب نمك تشنه‌ترم کرد

✩ ✩ ✩

پیراهن گل ریزهٔ مقراض قبائیست کز روز ازل بر قد حسن تو بریدند

✩ ✩ ✩

تا کدامین بینوا امشب بکام دل رسید کز کواکب آسمان دندان بدندان میزند

...

کردم دل و جان هر دو نشانش که مبادا
تیری شود از ابروی شوخش دو کمانه

واهب:- میرزا حسن و بعض ناسخین احسن بزیادت الف غلط کرده منشاء رمنما ومکسب کمالاتش شهر اصفهان و دوران شاه عباس فرمانروای ایران ست منصب وزارت یزد بذاتش مسلّم بود و نظم و نسق اقلیم و تاریخ گوئی بکمال ربط و ضبطمی نمود، شاهزاده میرزا ابراهیم ادهم درطلب تخلّص این رباعی بوی نوشت

واهب ز کشاکشم رهانی خوب ست نامم بتخلص رسانی خوب ست

گر کلبی و گر عهدی و گر ابراهیم   ماراسگ‌وبنده‌هرچه‌خوانی‌خوب‌ست

واهب در جواب این رباعی نگاشت :

خـورشید سپـهر اعظمت میخوانم   بهتر ز تمام عالمت میخوانم
شاهی و ز درویش تخلص خواهـی   من ابراهیم ادهمت میخوانم

✿ • ✿

در وصل رشك میخورم و در فراق خون   افگنده عاشقی بعذاب ابد مرا

• • •

تا دل دیوانه درس عشق رافهمیده است   شورشی‌دارد که پنداری خدارادیده‌است

• • •

نه در عرب سرموئی‌وفا نه در عجم ست   هزار حیف که‌انسان‌خوش‌قماش کم‌است
پی پرستش مردم بهم رسید بتی   که نام نامی و اسم گرامیش درم است

• • •

استخوان بندی ما را غم اوازهم‌ریخت   دست دیوانه به بندید که‌زنجیر گسیخت

• • •

در دیر و کعبه ساغر تحقیق می کشیم   یك خانه در محله ما بی شراب نیست!
میکشد گردون بخاکم‌همچو نقاشی که او   صورت‌فرزندبر دامان مادرمیکشد

• • •

باد پای تو بدریای سرشکم چورسید   درنظر شوختر از توسن دریائی بود

• • •

هلاك جوهر ابروی سر کش تو شوم   که فتنه را بکمر ذو الفقار می بندد

• • •

بی‌من‌بسیر گلشن امروز رفته بودی   فریاد بلبلان را از دور می شنیدم

• • •

کار دیوانه عشق‌ست که‌جانش‌خون باد   در دعا گریه نمودن باثر خندیدن
اشك در چشم تو گردید ز بس خندیدی   میکنی گریه بروزخود و بر خندیدن
خنده‌ای کردم وچون گل بخجالت رفتم   ببهار دگر افتاد دگر خندیدن

. . .

قبا بنازگی رنگ یاسمن پوشی   پری برهنه شود چون‌توپیرهن‌پوشی

وله رباعی

در فصل گلی که گل ز میخانه‌دمد   خار و خس غم مرا زکاشانه دمد
از آبله دیدیم دمد سنبل آه   چون سبزه که از تبسم دانه دمد

وحدت:- حکیم‌عبدالله‌ـاصلش از گیلان و، نشو و نما ، در قم، از ین ست که بعضی او را گیلانی و بعضی قمی نگاشته‌اند، در اکثر علوم مهارت داشت اولا (راغب)تخلص گرفت‌بعداز آن(وحدت)اختیار کرد او را قصیده‌ایست‌درمبار کباد اورنگ آرائی شاه سلیمان صفوی که از هرمصرعه‌اش تاریخ جلوس بر می آید صلهٔ خاطرخواه نیافته که بترك وطن پرداخت و بهند رسیده در ملك دکن قیام گزید،در هجوشهر گولکنده گفته:

گل کندنش از شاخ بود قطع ترقی   حاشا که ز گلکنده کسی کام برآرد
گلبن که گلش کنده‌شودبوتهٔ خارست   گلکنده کجا کام بـه ابرام بر آرد

. . .

گرد باد دامن این دشت‌میگوید بلند   جسم‌خاکی را ترقی‌خاك‌برسر کردن‌ست

. . .

لاله رویان تا بکی گردم زوحشت تنگدل   خط برآرید ومرایکبارمستاصل کنید

. . .

چشم تو ندارد خبر از حال دل ما   بیمار پی پرسش بیمار نیاید

. . .

گاه گاهی میشود بی پرده گوئیها ضرور   ساقی‌امشب باده میخواهیم امابیشتر

. . .

در آشنائی تو بجائی رسید کار   کز غیرت ترحم بیگانه سوختیم

...

از بوی هر گلی همه جا جسته‌ام ترا   وز داغ هیچ لاله نکردی سراغ من

...

خوش آنساعت که نشناسی ز ضعفم   زمن احوال من پرسیده باشی

...

دلم را زخم شمشیرت شکر خندست پنداری
بجان پیکان تیرت پسته در قند ست پنداری

و له رباعی

اخلاص نبی ست گلشن اهل نجات   از مهر علی ولی خورد آب حیات
وا شد ز گل محمدی غنچهٔ گل   بر چهرهٔ آل او هزاران صلوات

وحدت:- شیخ عبدالاحد معروف بشاه گل سهرندی دهلوی ابن شیخ محمد سعید ابن مجدد الف ثانی شیخ احمد سهرندی- جامع طریقت و شریعت و حاوی معرفت و حقیقت بود و جادهٔ فقر و توکل و طریقهٔ ذکر می‌پیمود و دردهلی کهنه بکوتله فیروزشاه عمر عزیز بسر نمود و در سنه ست و عشرین و مائة و الف(۱۱۲۶) ازین عالم رحلت فرمود.

در آ بوحدت و بازیچهٔ دوئی بگذار   درون کعبه‌دم از کعبتین بی‌ادبیست

***

بزیر ابروش خال خوش انداز   برنگ ابن حاجب نکته پرداز

وله رباعی

تا چشم تو با فتنه گری ساخته است   قد تو بشوخی علم افراخته است
با گرمی بازار تو ای آفت جان   خورشید قیامت علم انداخته است

...

آن تیغ که زندگی از و در خلل‌ست   آتش فگن خرمن طول امل ست
هم تشنهٔ خون خلق و هم موج بلاست   هم دست قضا و هم زبان اجل ست

وحشت تهانیسری:ـ در «آفتاب عالمتاب» نامش غلام نبی و در «شمع انجمن» شیخ عبدالله آورده وی معاصر میرزا عبدالقادر بیدل بود و در نظم و نثر تتبع کلامش می‌نمود.

جام تهی بدست ز نرگس گرفته ست   چشمی گشا که میطلبد بوستان شراب

. . .

پیام وصل بی‌قاصد بفرما سوی من آید   برای خواب از خود رفتنی افسانه میخواهم

. . .

تو ای رم آفرین از حلقهٔ چشم تماشائی   برنگی کرده‌ای (وحشت) که در یادم نمیآئی

وحشت:ـ میر جمال الدین محمد طباطبائی شهرستانی و در «نگارستان سخن» و «ید بیضا» او را اردستانی نوشته و وی در هندوستان آمده مالی وافر فراهم کرده بوطن خود بُرد.

نیستی زادهٔ ابلیس بنخوت منگر   این کف خاك ملائك بسجود آمده را

. . .

از جهان رنگ و بو بی تاب می باید گذشت
زین خس و خاشاك چون سیلاب می باید گذشت
دامن از می در شباب و شیب می باید کشید
از دو جانب همچو پل زین آب می باید گذشت

. . .

بروی نالهٔ ما تا در قفس بازست   بخاطر آنچه نیامد خیال پروازست

. . .

حیا را مانع گلچینی دیدار میسازد   بدور خویشتن از بوی گل دیوار میسازد

. . .

بهمنشینی خوبان بدی ز خو نرود   بآب آئنه نا شستگی زر و نرود

. . .

کی ز خاطر میرودعیش سر کویت مرا   در نظردارم هر آن خاکی که برسر کرده‌ام

وحشت:ـ میرزا امام قلی برادر خلیل خان بختیاری بانی شهر خلیل آبادست و این وحشت در صید مضامین وحشی اوستاد.

ای غم دوست چنا ن با تو تو ان برد بسر
که نه در حوصله گنجی و نه از یاد روی

وله رباعی

وحشت گره از خاطر خود وا نکنی   تا دیده برای دوست بینا نکنی
آنروز قبول در گـه دوست شـوی   کز رد و قبول خلق پروانکنی

وحشی جوشقانی:ـ در« شمع انجمن » و بعض تذکره‌ها او راکاشی نگاشته از آنکه بخدمت ملامحتشم کاشی تلمذ داشت ودرسنه نهصد و نود و نه‌هجری‌در شهر شیراز رفته با ابوتراب بیگ فرقتی محبت و اتحاد بهمرسانید و بعدزمانی در هندوستان رسیده شهر گلکنده را خوش کرد و همانجا در سنه ثنتین او ثلـث عشر و الف (سال ۱۰۱۲ یا ۱۰۱۳) روحش از قید تن وحشت گزید ـ درسخن‌سنجی طرزی خاص دارد و وحوش مضامین برجسته را چنین بقید نظم می‌آورد،

همیشه خوی تو با کائنات درجنگ‌ست   کسی نیافته تقریب صلح و جنگ ترا

...

بقربان لب لعل فسون پرداز او گردم
که پنهان کرده در آتش‌بافسون آب حیوان‌را
مرا بی او گهی در خاك غلطاند گهی در خون
کسی یا رب بدست آرزو ندهد گریبان را

...

بصد خواری کشدهرسو سگش‌جسم‌فگارم‌را   کجاشد غیرتا اکنون‌ببیند اعتبارم‌را
پس‌ازمرگم‌همه‌خوناب‌حسرت‌جوشدازخاکم   نه‌بندمرگ‌هم‌از گریه‌چشم‌انتظارم‌را

مرا افگنده زلف‌سر کشت درظلمت آبادی که‌نبود صبح درپی‌تا ابدشبهای‌تارم را

...

یك‌لحظه گریه گر نکنم کورمیشوم گویا چراغ چشم‌من از آب روشن‌ست

...

اگر صد ره مرا در آتش دوزخ بسوزانی
دل کافر نهادم از میان زنّار نگشاید
چنان در عهد زلف او بنای کفر محکم شد
که کس روز جزا هم از میان‌زنّار نگشاید

...

چنان ناسور شد در عشق او داغم که گر میرم
ز داغ لاله های تربتم تا حشر خون آید
ز بیدادی که بر فرهاد رفت از غیرت خسرو
هنوز افغان بگوش اهل درد از بیستون‌آید

...

آنچنان گشته‌ام از ضعف که می‌افشانم خاك کوی تو بامداد صبابر سرخویش

...

هوای عشق در سر بود چندان کز پس مردن
کفن بر تن دریدم از جنون و بی کفن رفتم

...

سر مژگان دمادم اشك آتشبار می‌بندم ز اعجاز محبت شعـله‌را برخارمی‌بندم
شکست آخرزبار کفرصدجاپشت‌ایمانم زبس کزلف‌او زنار بر زنـار می‌بندم

وحشی:ـ مولانا کمال الدین از شعراء بر گزیده بافق مضاف بکرمان و ازارشد تلامذه شرف‌الدین علی یزدی و از دوستان ملامحتشم کاشی وازسخنوران با نام و نشان دوران شاه عباس ماضی بود ـ و از وطن گسیخته اقامت شهر یـزد

اختیار کرده، ازینجاست که یزدی شهرت یافته و بر انواع نظم بطریقهٔ سهل‌ممتنع قدرت داشته مثنوی «فرهاد و شیرین» و «ناظر و منظور» و «خلد برین» از منظوماتش مقبول طبائع سخن شناسان ست و ترکیب بند او خاص و عام را ورد زبان ـ وفاتش بمرض حمي محرقه در سنه احدی و تسعین و بقولی احدی و ستین و تسعمائة (سال ۹۹۱ یا ۹۶۱) اتفاق افتاده و در «نشتر عشق» ازریاض الشعرا آورده که از دست محبوب بقتل رسید و در حالت احتضار غزلی گفته که چند شعرش اینست:

ز شبهای دگر دارم تب غم بیشترامشب وصیت میکنم باشید ازمن باخبرامشب
مگردرمن نشان مرگ ظاهرشد که‌میبینم رفیقان‌رانهانی آستین برچشم ترامشب
مباشیدای رفیقان‌امشب دیگرزمن غافل که ازبزم‌شماخواهیم بردن‌دردسرامشب
مکن دوری خدارااز سر بالینم‌ای‌همدم که‌من‌خودرانمییابم‌چوشبهای‌دگرامشب

...

بر قول مدعی مکش ای فتنه گر مرا گر میکشی بکش بگناه دگر مرا

...

من سر زنم بسنگ و تو ساغر زنی بغیر این سرزنش میانهٔ‌عشّاق بس مرا

...

از کاه کهربا بگریزد ز بخت ما خنجر بجای برگ برآرد درخت ما

...

قصهٔ می خوردن شبهای تو و گشت ماهتاب
هان حریفان تو میگویند پیش از آفتاب

***

غم میفرست لیك باندازه میفرست یکدل درون سینه ما خود زیاد نیست
جائی هنوز نیست بذوق دیار عشق هر چند ظلم هست‌وستم هست‌وداد نیست

***

یکبار نام ما بغلط بر زبان نراند ما را شکایت از قلم مشکبار تست

بر پاره کاغذی دو سه حرفی توان کشید دشنام‌هرچه‌هست‌غرض‌یاد گارتست

...

دعاهای سحر گویند میدارد اثر آری اثر میدارد اما کی‌شب عاشق‌سحر دارد

***

الوداع ای سر که مارا می برد غوغای عشق
بر سر راهی که هر کس رفت آنجا سر ندید

***

آن یار خشم کرده سرصلح‌اگر نداشت از دور ایستادن‌وخندیدن ازچه‌بود؟

...

می وصل نیست وحشی بخمار هجرخو کن که شراب ناامیدی‌غم دردسر ندارد

...

روم بشهر دگر دل دهم بیار دگر هوای یار دگر دارم و دیار دگر

...

آتش‌بجگرزان رخ افروخته دارم این گریهٔ تلخ از جگر سوخته‌دارم

...

باین کوشش که در تسخیر آن خود کام میکردم
اگر وحشی غزالی بود او را رام میکردم

...

صد دشنه بر جان میخورم از خویش پنهان میکنم
جان گریه‌بر من میکندمن خنده‌برجان‌میکنم

...

چها با جان خود دور از رخ جانان خود کردم
مگر دشمن کند اینها که من با جان‌خود کردم
طبیبم گفت درمانی ندارد درد مهجوری
غلط‌میگفت خود را کشتم و درمان خود کردم

ز سر بگذشت آب دیده اش از سر گذشت من
بهر کس شرح درددیدهٔ گریان خود کردم
ز حرف گرم وحشی آتشی در سینه افگندم
باو اظهار سـو ز سینهٔ بریان خود کردم

✡ ✡ ✡

ما چون ز دری پای کشیدیم کشیدیم امید ز هر کس که بریدیم بریدیم
دل نیست کبوتر که چو برخاست نشیند از گـوشهٔ بامی که پریدیم پریدیم

✡ ✡ ✡

مکن مکن لب ما را بشکوه باز مکن زبان کوته ما را بخود دراز مکن

. . .

گرچه کردم ذوقها از آشنائیهای او انتقام از من کشید آخر جدائیهای او
ما و تو همدرد و همداغیم ای مرغ چمن تو ز گل در ناله من از بی وفائیهای او

✡ ✡ ✡

من و از دور تماشای گلستـان کسی به نسیمی شده خرسند ز بستان کسی
وحشی از شوق تو جان داد تو باشی زنده زندگی بخش کسی عمر کسی جان کسی

. . .

از برای خاطر اغیا ر خو ارم میکنی
من چه کردم اینچنین بی اعتبارم میکنی ؟
گر نمی آیم بسوی بزمت از شرمندگیست
زانکه هر دم پیش جمعی شر مسارم میکنی
روزگاری آنچه بر من کرد استغنای تو
گر بگویم گریه ها بر روز گارم میکنی
گر بدانی حال من گریان شوی بی اختیار
ای که منع از گریهٔ بی اختیارم میکنی

گفته‌ای تدبیر کارت می کنم وحشی مثال

رفت کار از دست کی تدبیر کارم میکنی؟

ولہ رباعی:

میخواست فلك که تلخکامم بکشد — نا کرده می طرب بجامم بکشد

بسپرد بشحنهٔ فراق تو مرا — تا او بعقوبت تمامم بکشد

وحید:- میرزا محمد طاهر قزوینی- در نثر طرازی و نظم پردازی وحیدالعصر بود اولا در دفتر نویسان شاه عباس ثانی منسلك گشت و با میرزا تقی وزیر ربطی پیدا کرده متکفل امور جزوی و کلی او شد و بعد رحلتش در مزاج اعتماد الدوله خلیفهٔ سلطان دخلی بهمرسانید بوقائع نویسی شاه عباس ثاني مامور گردید و بتدریج منصب والای وزارت شاه سلیمان صفوی و خطاب نواب عماد الدوله سر فرازی یافت هر گاه عمرش بصد سال رسید و فتوری عظیم در قوای او راه یافت از آن منزلت عظمی مستعفی شده دامن از لوث دنیا بر افشاند و بقیةالحیوة مشغول عبادت الهی ماند و در سنه عاشر از مائة ثانی عشر (۱۱۱۰) مرکب زندگانی از چهار دیوار عناصر برجهاند و وی با ملامحمدباقر مجلسی اکثر اوقات طریق‌مطائبه می‌پیمود، چنانچه روزی از ملا پرسید که مادهٔ اشتقاق باقر چیست ؟ ملا گفت بقر،وحید گفت همان جانور که بمذهب امامیه فضله‌اش طاهرست (۱) بالجمله وحید خیلی پر گوست در «نشترعشق » اشعار دیوانش نود هزار و در«شمع‌انجمن» سی هزار شمرده.

چنان کز سنگ و آهن آتش پنهان شود پیدا

زنی گر هر دو عالم را بهم جانان شود پیدا

• • •

(۱) این مزاح مربوط به مولی محمدباقر مجلسی و مولی طاهر است - و مولی طاهرپرسش فوق را از مجلسی کرد ومجلسی در جواب گفت مصدر باقر (بقر) است همان حیوانی که فضله آن طاهر است- آدمیت.

عصمت ناز ترا نازم که در دل نگذرد تا برون از خانهٔ چشمم نسازد خواب را

. . .

زبس دارد دل شوریده پاس آشنائی را بتیغ دوست هم از جان نمیخواهد جدائی را

. . .

گر کند روی تو روشن شب یلدای مرا مهر در دیده کشد سرمهٔ شبهای مرا

. . .

عقل بر ماست گران همچو نصیحتگر ما پنبهٔ داغ به از مغـز بود بر سر ما
بسکه بر آتش رخسار تو حیران گردیـد دود چون لاله گره شد بدل مجمر ما
مست گشتیم چو افروخت جمالت زحجاب گردش رنگ بروی تو بود ساغر ما
در گرفتست براه طلب دوست (وحید) شعله از گرمی پرواز ببال و پر ما

. . .

کسی باخویش مونس چون تواند ساختن ما را
طپشهای دلم از صید خالی کرد صحرا را

. . .

شرح حال ما اسیران نیست غیر از پیچ و تاب
میتوان پیش از گشودن خواند مکتوب مرا

. . .

دل رفت ز کف محو رخت میشوم امشب بیرون زده ام خیمه ز خود میروم امشب

. . .

کار او بخشیدن جرم ست کار من خطاست صد گنه کردم باین جرأت که حاکم آشناست
زبسکه حرف عطایت به نیك و بد گفتم زهر کسیکه خطا سر زند گناه مـن ست

. . .

ببزم دوست هم از وصل دوست محرومم حباب باده ام و باده در ایاغم نیست

. . .

شاعران زحمت برای شعر فهمان میکشند　　دختر هر کس وجیه افتاد مفت شوهر ست

. . .

لبم ز خنده و چشم از نظاره بیکارست　　وجود ناقص من از برای آن دارست
برون ز گلشن کویت نمیتوانم رفت　　چو سایه سیر من آنجا بپای دیوارست

. . .

شد صحن قیامت فلك ازطرز خرامش　　با آنکه بلائی ز بلاهای زمین ست

✿ ✿ ✿

بگلشنی که رخ دوست بی نقاب شود　　ز شرم غنچهٔ گل شیشهٔ گلاب شود

✿ ✿ ✿

نه همین گل ز غمش چاك بر اعضا دارد　　سینهٔ باغ هم از سرو الفها دارد

. . .

اگر بختم کند همراهی وصلم شود روزی　　طپد دل آنقدر کز بزم جانان دورم اندازد

. . .

دیده گر ازخون گرم دل چنین تر میشود　　پنجهٔ مژگان من بال سمندر میشود
قطرهٔ گرم سرشکم گر بدریا بگذرد　　فلس بر اندام ماهی چشم مجمر میشود

✿ ✿ ✿

چه بلائی تو که از شوق خرامیدن تو　　جاده چون رگ بتن خاك طپیدن گیرد

. . .

گفتند حریفان سخن از پاکی زاهد　　گفتیم که خشك ست چرا پاك نباشد

✿ ✿ ✿

بی‌خبر بود که در حبس ابد خواهد ماند　　قطرهٔ آب در آنروز که گوهر میشد

✿✿✿

جان یافتم زخواندن هر لفظ نامه‌اش　　گردم بگرد گردش آن دست وخامه‌اش

. . .

از جان گذشته ایم و بقاتل رسیده‌ایم　　خرمن بباد داده بحاصل رسیده‌ایم

...

من مردم و باقیست فغان دل زارم　　چون کوه صدا گم نشد از سنگ مزارم

***

بیاد روی گل رنگش دمی از خویشتن رفتم　　گمانم شد که از زندان بگلگشت چمن رفتم

...

ندیدن ناله نشنیدن نه پرسیدن تمام از تو
دل از من غم زمن بی‌طاقتی از من گناه از من

***

سفله آب تفته را ماند چو یابد اعتبار　　میتواند سوخت نتواند چراغ افروختن

***

دوش در وقت نثارش بسکه بی‌قیمت نمود　　ماند چون بتخانه از شرم تو بر لب جان من

...

میبرد دل را ز کف بی‌اختیار ایمای تو　　آن تبسم کردن ودزدیده دیدنهای تو
هست هر عضو تو از عضو دگر دلخواه‌تر　　بارها گردیده‌ام بر گرد سر تا پای تو

...

بلاهای سیه را می شناسم　　همین خطست و خال و چشم و ابرو

...

رخ برافروخته‌ای بادهٔ بیغش زده ای　　باز در خرمن صد سوخته آتش زده‌ای

***

دامی در آب آینه از عکس خویشتن　　افگنده‌ای مباد گرفتار خود شوی

...

گر چون رخت گلی ز گلستان بر آمدی　　جانها بجای ناله ز مرغان بر آمدی
گر تیغ او بقتل کسی داشتی سری　　هر دم هزار سر ز گریبان بر آمدی

...

چه میگیری بجرم باده نوشی میگساران را
چرا ای محتسب یکبار ساغر را نمی گیری؟

وصفی:- بعضی اورا ازشعراء هرات و اکثری ازسخنوران اصفهان شمرده اند

دل تشنه لب و سوی تو میآورم او را هر جا که دلم آب خورد میبرم او را

...

سوخت وصفی ز تاب آتش هجر هیچ عاشق ز یار دور مباد

و در « آفتاب عالم تاب » این شعر ثانی بنام وصلی اصفهانی و دروی بجای وصفی وصلی مرقوم ست.

وفا:- میرزا شرف الدین علی قمی که بآقاسی بیگ شهرت داشت. نسب پدری وی به میرزا محمد هاشم حسینی قمی و نسبت مادری بملاعبدالرزاق فیاض میرسد بسطوت بطش نادرشاه از وطن گریخته، در عهد محمدشاه بادشاه بهندرسید، هنوز جای گرم نکرده بود که بورود موکب نادری در دهلی رم خورده بحجاز رفت و بعد مراجعت نادرشاه بایران میرزا شرف الدین علی از مکهٔ معظمه بهند عود کرده در دهلی و لکهنو بقیهٔ عمر بفراغ بال گذرانید و در سنه هزار و دو صد بساط زندگی درنوردید،

بند بندم چونی آهنگ طرب ساز کند گر شوی با من غمدیده تودمساز امشب

...

یار آمده بود بر سر مهر بی مهری روزگار نگذاشت

...

ز بی قدری چه باشد حال آن صیدیکه صیادش
بجرم اینکه می نالید کرد از دام آزادش

...

مشو غمگین وفا با غیر گر عهد و فا بندد
تو خود دیدی وفای دوست خواهد دیددشمن هم

...

آن بیوفای‌سنگدل آن دلبر پیمان گسل خون وفامیریزدو گویدوفاداریست‌این

. . .

تو چه دانی الم چشم بر اهانت را نه نشینی چو وفا بر سر راهی گاهی

وفا هروی:- در « نشتر عشق » و «شمع انجمن »نوشته که از هرات وطن خود براه دریای شور درعهد شاهجهانی به بنگاله رسیده وارد هند شد ودر« آفتاب عالم تاب» آورده وفائی‌بیاء نسبت‌هروی شاگردملافصیحی‌هروی‌بودودرزمان‌اکبر بادشاه از وطن‌بهندآمده در اکبرآباد قیام میداشت ودر آخر باصفهان‌رفته‌فوت‌شد

نرگسش‌درخواب ناز و بی‌تبسم لعل‌او غنچهٔ نشکفته بسیارست در گلزار ما

. . .

ضعیفان را قناعت بادشائیست همای پیر زن مرغ سرائیست
زبان چرب بهرچیست در کام بوقت دل شکستن مومیائیست

. . .

رخ من زرد و اشکم سرخ و آهم آتشین باشد
بلی هر کس ز یار خود جدا افتد چنین باشد

وفائی :- سلطان اسمعیل عادلشاه خلف سلطان یوسف عادلشاه دکنی - بادشاهی متصف بشجاعت و کرم و سخاوت و حلم و عدالت و علم و غربا و شرفا پروری و علما و فضلا نوازی و دگر صفات شاهانه‌بود- بعدوفات‌پدرخوددرسن‌صبا بر سریر سلطنت جلوس نموده و بسن رشد و تمیز رسیده در نظم و نسق مملکت‌و تنبیه‌و تادیب مفسدان‌و ترفیه رعایا و برایاو آبادی ملك‌واقلیم بوجه‌احسن‌مصروف گشته و در طریقهٔ عفو و اغماض جرایم زیردستان ضرب المثل بوده و در اکثر صناعات مثل تیر گری و مصوری و خاتم بندی یدطولی داشت ودر فن موسیقی و نغمه‌سرائی و شعر فهمی و شعر گوئی علم‌بی‌همتائی‌می‌افراشت- شانزدهم صفر سنه احدی و اربعین و تسعمائه (۹۴۱) از تختهٔ تخت قدم بتختهٔ تابوت گذاشت.

دل بزلفش حکایتی دارد از شب غم شکایتی دارد

تا کی آزاراهل دل‌طلبی | بی‌ـوفائی نهایتی دارد
خون دل‌میخورم‌زغصه‌یار | با رقیبان عنایتی دارد
ای(وفائی)منال‌از ستمش | که ستم نیز غایتی دارد

وله‌رباعی

تا حسن تو شد بدلربائی مشهور | در عشق منم به بینوائی مشهور
در راه وفای تو سر من‌شده‌خاك | زان رو شده نامم‌بوفائی‌مشهور

✿ ✿✿

چون پیر شدی ز صبح خیزان میباش | از صحبت نـا اهل گـریزان میباش
چون رفت ترا نقد جوانی از کـف | پیوسته ز دیده اشك ریزان میبـاش

وفائی:ـ ملاحسین‌مشهدی- مردی عاشق مزاج بود و خیالات نازك‌موزون می‌نمود،این‌وفائی‌و وفائی شیرازی که هم نام و هم تخلص اند نزد بعضی یکی‌ست و بـرخی جدا گـانه شمرده و ازین دو بیت اول بنام مشهدی و ثـانی بنام شیرازی نوشته‌اند:

چو دیدم همدم ساغر لب جانانهٔ خو د را
پر از خو ناب حسرت ساختم پیمانهٔ خود را

✿✿ ✿

پیش تو اعتبار من از خاك کمترست | ای خاك بر سرمن و بر اعتبار من

وفائی:ـ نامش ابراهیم میرزا خلف سلیمان میرزا- از احفاد امیر تیـمور گورکانی بود و بمملکت بدخشان کله‌گوشه بآسمان می‌سود، تاریخ‌ولادتش«نخل امیدپدر» و سال وفاتش«کونخل‌امید پدر» نوشته‌اند و شاعری در مرثیه وی این رباعی گفته :

ای لعل بدخشان ز بدخشان رفتی | مانندهٔ خورشید درخشان رفتی
در دهر چو خاتم سلیمـان بـودی | افسوس که‌از دست‌سلیمان‌رفتی

واز کلام‌وفائی‌ست .

من و اندیشهٔ این عشوه گران حیرانم

همه جان میطلبنداز من و جان اینهمه نیست

...

چو مستولی شود درد جدائی تن بمردن ده

دوای این مرض را هیچکس چون من نمیداند

وقاری:ـ میرزا غازی خلف میرزا جانی فرزند میرزا محمد باقی ابن میرزا عیسی ترخان که صاحب سکه و خطبهٔ تهته بود میرزا محمد باقی زمام اختیار آن ملك بقبضهٔ اقتدار خود بالاستقلال داشت، زمانیکه میرزا جانی بجای پدر بر تخت موروثی نشست عبدالرحیم‌خان‌خانخانان‌حسب فرمان اکبر بادشاه بتسخیر ملك تهته پرداخت و میرزا جانی را با خود در بارگاه اکبری حاضر ساخت و وی بعد حصول دولت ملازمت داخل امرای شاهی شد و ملك تهته بجاگیرش مقرر گشت و بملازمت اکبر بادشاه شریك بزم و رزم‌میماند. تا آنکه بعد فتح آسیر در برهانپور سنه ثمان و الف (۱۰۰۸) در گذشت ـ پسرش میرزا غازی و قاری بنظم ملك سند از حضور اکبری مأمور گشت و در عهد جهانگیری زائد از سابق موردتفضّلات شاهی گردیده صوبه‌داری قندهار بر نظامت تهته وسند بر افزود، پنج‌سال بنظم و نسق قندهار پرداخت و در سنه احدی و عشرین و الف (۱۰۲۱) یکی از غلامانش عبداللطیف نام او را مسموم کرد و هلاك ساخت ـ طالب آملی و مرشد یزدجردی در سایهٔ عاطفت او زندگی مینمودند امیری قدردان و جوهر شناس هنروران بود و نکته‌های لطیف موزون مینمود:

شاخ جنون ز عشق تو ام سبز شد هنوز

این ابتداست گل به از ین خواهدم شکفت

وله رباعی

عشاق چو طرح سور می اندازند　　خود را در صد فتور می اندازند

گر غنچه دل‌شگفته گردد بیدوست　　همچون گل شمع‌دورمی‌اندازند

وقوعی تبریزی:- از معاصران تقی‌اوحدی، در خوش خیالی و شیرین‌مقالی ممتاز بین الاقران بود و از غایت صلاح و تقوی جاروب کشی کربلای معلّی اختیار نمود و همانجا در سنه احدی و ثمانین و الف (۱۰۸۱) زیرزمین‌منزل گزید

از کوی خویشم رانده و من تازه عاشق چون کنم
دشوار باشد ضبط خود بیمار نو پرهیز را

٭٭٭

چشمش از دزیده دید نهاست در صید دلم
همچو صیادیکه ریزد اندك اندك دانه را

٭٭٭

نمیکنم گله از بخت تا نداند غیر		که تیره بختم‌و کاری نمتیوانم‌ساخت

...

در دیاری که توئی بودنم آ نجا کافیست
آ ر زو های د گر غایت بی انصا فی ست

...

مستی عشق ترا هشیاری از دنبال نیست
در قیامت هم گرفتار تو فارغ بال نیست

...

بی عربده امشب سخن آغاز نمیکرد		یکحرف نمیگفت که صد ناز نمیکرد

...

(وقوعی) ننگ کفرو رد ایمانم نمیدانم		که درعذر کدامین جرمم‌استغفارمیباید

...

که ز اهل مجلس او گشت باعث صلحم		سر که گردم و ناز کدام بردارم؟

...

بزهر چشم سویم دید و لب بست از سخن گفتن
حجاب صد نگاه است آن جواب صد سؤال ست این
غمم شد فاش و نتوانم که چشم‌از روی او پوشم
سرا پا حیرتم خاصیت بزم وصال ست این

...

سرت گردم نمیگویم که با خود هم زبانم کن
اگر می آیدت از دست گوشی بر فغانم کن
(وقوعی) با تو از بی طاقتی من درد دل گفتم
دلت خون باد کی گفتم که رسوای جهانم کن

...

هر گـاه رسم سر کشی آغاز کرده‌ای		خون دلم بمصلحت ناز کرده‌ای
خاموش از حیا و سرا پـا حـکایـتی		لب‌بسته‌ای‌وتکیه‌براعجاز کرده‌ای

وقوعی:- میرمحمدشریف-از سادات اسحاق آباد نیشاپور بود و طبعش بسکه مائل ببندش (!)مضامین وقوعی افتاده این تخلص اختیار نمودبتناسخ‌ودورو تسلسل اذعان داشت وخط شکسته درست می‌انگاشت و دور محمد اکبر بادشاه‌واردهندوستان گردید و بملازمت شهاب الدین احمدخان بمقصد خود رسید و بعد وفاتش دست توسل بدامان نواب خانخانان زد تا آنکه در سنه ثانی از مائة یازدهم (۱۰۰۲)به شهر لاهور بواقعهٔ مرگ مبتلا گشت- روزی نواب خانخانان در صلهٔ این رباعی سه هزار محمودی بوی بخشیده:

ای بزم ترا دردی ساغر خورشید		وی عیش شبت کشیده در بر خورشید
گر فضلهٔ خـاك آستانت نشدی		چون ظلمت شب شدی مکدر خورشید

...

ذوق شهید غمت گشت چومعلوم خضر		جام بقا بر لب چشمهٔ حیوان شکست

...

عاشق نمیدارد روا افشـای راز یار خو د

ای دل مکن رسوا مرا از ناله های زار خود

میسوزم از درد نهان ای گریه یاری کن دمی

تا آب بر آتش زنم از چشم طوفان بار خود

...

شب فراق تو صد گونه ماتم ست مرا درین میانه بآه و فغان که پردازد

...

من کیم سر از گریبان بلا بر کرده‌ای خاك بیقدری بدست‌خویش‌سر بر کرده‌ای

وله رباعی

خوی تو که در ستیـزه تقصیر نکرد در کشتنم اندیشهٔ تقدیر نکرد

آن ناله که ازسنگ بر آورد فـغان فریاد که در دل تو تأثیر نکرد

...

بختم بوصـال رهنمون بایستی یا درد دلم ازین فزون بـایستی

چشمم‌زغمت‌اگرچه‌طوفان‌انگیخت آلوده‌باشك‌ست بخـون بـایستی

وقوعی:ـ مسقط‌الراس‌وی هرات بود و اقامت بدخشان اختیار نمود ودر عهد اکبر بادشاه بهند رسید و در شعراء نامور معدود گردید،

گر سرم خاك رهت گردد و بر بـاد رود

نیست ممکن که خیال رخت از یاد رو د

ولی:ـ میرزا محمد ولی از فصحای قصبهٔ دشت بیاض من اعمال‌قائن‌ازتوابع خراسان و از شعراء نامور عهد شاه طهماسب صفوی بود و با محمدقلی میلی ووحشی بافقی و حسین ثنائی و محتشم کاشی مشاعرات و مطارحات داشت ومدتی در قزوین و سیستان بسر برده و مقبول هنرمندان آن دیار مانده و در دفترهٔ خراسان باتهام رفض بفرمان تیم خان سلطان اوزبکیه در سنه تسع و تسعین و تسعمائه (۹۹۹)بقتل رسیدـ گویند تیم خان بدین حیله حکم بقتلش داد که مبادا هجو من گوید و

در زمانه یادگار ماند، شخصی بشفاعتش برخاست و عرضه داد که کدام هجـوی بدتر ازقتل بیگناهی خواهد بود بدین جرم شفیع بیچاره هم مقتول گردید:

بی جرم کشته یار (ولی) را بروز حشر ترسم ز انفعال نبیند بسوی ما

...

هر دم بصیدی ره مده آن غمزهٔ غمازرا بر یك شكار استاد كن چشم شكار اندازرا

...

دل براه طلبت گرم عنان مـی بایست دیدهٔ شوقم ازین به نگران میبایست
زود گفتم غم دل پیش توزان خوارشدم بیخودی کردمو آخر آنچنان میبایست
بتمنای تو ترك دو جهان کرد (ولی) مهربانی توهم در خور آن میبایست

...

زجان چه بهره برم هجر یارا گر این ست چرا غمم نکشد غمگسارا گر این ست
بشهر یکدل آسوده کس نخواهد دیـد فریب غمزهٔ مردم شکار اگر اینست

***

بگذارید تا بگرید خون دیده تنها برای دیدن نیست

✡ ✡ ✡

من بی خبر و در پی دل عشوه گری هست دل بی تپشی نیست حریفان خبری هست
او شاد که جان دادنم از غم شده نزدیك من خوش که زحال دلم اوراخبری هست
یکچند دل از بخت فریب عجبی خورد پنداشت ترا بامن مسکین نظری هست
تهمت زده ام کرد بعشق دگـری کاش پرسند که غیر از تو بعالم د گری هست

...

عمریست که جز کوی بلامسکن من نیست دست ستمی نیست که در دامن من نیست
از دوستیت بهره ام اینست کـه در شهـر یك دوست ندارم که بجان دشمن من نیست

✡ ✡ ✡

بیهوده عذاب دل من کرد و ندانست کان جان که اجل میطلبد درتن‌من‌نیست

. . .

چه مستی ست ندانم که رو بما آورد که بود ساقی و این باده‌از کجا آورد؟
بمردم از غم هجر تو و نپرسیدی که ناتوان تو این طاقت از کجا آورد؟

. . .

دلی دارم که غیر از مهر ورزیدن نمی داند
همه عمر از تو رنجیدست و رنجیدن نمی‌داند
دلم از غصه در خون او ز حال من نمی پرسد
طبیبم شیوهٔ بیمار پرسیدن نمی داند

. . .

سبب ناله چه پرسی ز (ولی) قاعده نیست
که ز ماتم زدگان باعث شیون پرسند

. . .

صد نیش غصه در جگر و از دلم هنوز ذوق کرشمه‌های تو بیرون نمی رود

✿ ✿ ✿

ای بوالهوس از عشق مزن دم که‌تراچاك بر جامه فتادست و مرا برجگرافتاد

✿ ✿ ✿

او لب‌از تنگ سؤالم نگشاید بسخن من باین شاد که در فکرجواب‌ست‌مگر

. . .

این شام‌هجر بود(ولی)چون‌بسر رسید خاکت بسر که روز شد و زنده‌ای‌هنوز

✿

یك روزه وصل باعث صد ساله هجر شد هرگز باین خمار شرابی ندیده‌ام

✿ ✿ ✿

در سخن بود بغیری چو براهش دیدم شد خجل گفت که‌احوال‌تومیپرسیدم

✿ ✿ ✿

هر کس که بصحرای جنون دیدمرا گفت
مجنون ز عدم آمده یا کوهکن ست این
گردی که مرا بر تن از ین را هگذارست
ای دیده مشویش که بجای کفن ست این

✡ ✡ ✡

کشم جفا و نگویم بکس حکایت تو — که نا امید ندانندم از عنایت تو
زبسکه درد دل من محبت آمیزست — بطرز شکر ادا میشود شکایت تو

...

بیگانه پرورست دل بیوفای تو — ای وای بر کسیکه بود آشنای تو

✡✲✲

شب یار در مقام وفای که بوده‌ای — امروز عذر خواه جفای که بوده‌ای
امروز دلفریب تری شب ز روی ناز — آئینهٔ فریب نمای که بوده ای
باز آشنای مدعیان بوده ای(ولی) — مسکین درین دیار برای که بوده‌ای

...

دلت را امتحان نا کردن اولی — مبادا مهربان من نباشی

...

مرا به نیم نگه میتوان تسلی کرد — هزار حیف که این شیوه را نمیدانی

رباعی

آنی که مرا بکام دشمن کردی — آخر چه باین سوخته خرمن کردی
الحق که بحال دشمنان‌هم‌رحم‌ست — گر باهمه آن کنی که‌بامن کردی

ولی:- میرزا ولی قلی بیگ خلف حاجی داود قلی شاملو در «نگارستان سخن» او را هروی و در « آفتاب عالم تاب » اصفهانی نگاشته، در نظم و نثر دستگاه قوی داشت مدتی مستوفی ملك سیستان بوده و شاهنامهٔ شاه عباس ماضی چهل هزار بیت از منظومات اوست و کیفیت محاربهٔ عالیجاه و ذوالفقار خان هم

برشتهٔ نظم کشیده‌و در آن میگوید.

بـروز مصاف و بهنگام کار چو بست از پی کین کمر ذوالفقار
سر و پای خصم و سرای و وطن زر و سیم بـد خواه فـرزند و زن
بخست و ببست و بکند و بسوخت گرفت و بداد و خـرید و فـروخت

ولی:- نامش نوازی داس از کایتهان دارالسلطنة دهلی که‌در سلك منشیان سرکار شاهزادهٔ محمد دارا شکوه انتظام داشت و بصحبت ملاشاه بدخشی چاشنی فقر و درویشی چشیده ترك و تجرید بر دلش مستولی گشت ودفعةً بترك خدمت گفته لباس آزادی برخودراست کرد، شاهزاده ازینحرکت بیدماغ گردید هرگاه این خبر به ولی رسید این رباعی بطریق معذرت در رشتهٔ نظم کشید:

بشنو ز (ولی) وفای دنیای شاه مغرور مشو بدولت و حشمت و جاه
هرچندچو دُرهمی نماید لکن آن قطرهٔ شبنم‌ست بر نـوك گیـاه

وهمی:- میرزا طهماسب قلی بیگ قندهاری-ازهرگونه علم و فضل نصیبی داشت و مردی خوش طبع و خوش فکر و خوش بیان بود، اوهام‌وخیالات‌دقیقه‌را نظم می‌نمود ازینرو وهمی تخلص گزید نشو ونمای او در هندوستان ست و بعهد جهانگیر بادشاه دیوانی شهر سورت برو مسلّم بوده و در سنه ثلث و ثلثین و الف (۱۰۳۳) در احمدآباد گجرات این سرای موهوم را بدرود نمود.

ز یغمای تو دل را فکر من نیست که سامان رفته را رای وطن نیست

✿ ✿ ✿

نه بی موجب ز چشم اشکبارم گریه می آید
چو یادت میکنم بی اختیارم گریه می آید

باب الهاء

هاتف:- سید احمد از سلسلهٔ جلیلهٔ سادات حسینی اصفهان، و در نظم ونثر از مستعدان و با حاجی لطف علی بیگ آذر و میرزا صبوح و محمد عاشق‌خیاط‌ومیر

مشتاق و میرزا طوفان هم طرح وهمداستان بود و میرزا سید محمد از سخنوران دور فتح علی شاه فرزند همین سید احمد هاتف ست و هاتف در آخر مائة ثانی عشر (آخر قرن دوازدهم) ازینجهان بعالم جاودان شتافت.

گلشن کویت بهشت خرم ست اما دریغ
کز هجوم زاغ یك بلبل درین گلزار نیست

. . .

تا نمودیم زمین بوس در دلبر خویش همچوخورشید رساندیم بگردون سرخویش

✿ ✿ ✿

دانی که دلبر با دلم چون کرد ومن چون کردمش
او ازجفا خون کردومن ازدیده بیرون کردمش

. . .

مپرس ای گل ز من کز گلشن کویت چسان رفتم
چو بلبل زین چمن با ناله و آه و فغان رفتم
نه بستم دل بمهر دیگران اما ز کوی تو
ز بس نا مهربانی دیدم ای نا مهربان رفتم
منم آن بلبل مهجور کز بیداد گلچینان
بدل صد خار خار عشق گل از گلستان رفتم
ندیدم ز ان گل بی خار جز مهر ووفا اما
ز یاران وطن دل کندم و از اصفهان رفتم

ولە رباعی

دلدار اگر بکام خویشم فگند از نو نمکی بکام خویشم فگند
ترسم بغلط ربوده باشد دل من بیند که دل من ست پیشم فگند

ایضاً

باز آی و بکنج فرقتم فرد نگر وز درد فراق چهره‌ام زرد نگر

از مرگ دوای درد خود میطلبم بیمار نگر دوا نگر درد نگر

هاتف:- میرزا عبدالله معروف بملاهاتف قزوینی.

در دور ما کسی ز کریمان نمانده ست گویا نخواستند که ما را گدا کنند

۞ ۞ ۞

چو طفل اشك نیامد کس از عدم بوجود که وقت آمدن ازجورچرخ پیر نشد

...

کنم هر گه دعایش آنچنان آزرده می گردد
که خواهد در دهان تنگ خود دشنام نگذارد

بهر بیتی که گوید کس تخلص میشود واجب
ستم باشد که کس فرزند خود را نام نگذارد

...

ز کدام درد (هاتف) من خسته دل بنالم
نه بزخم سینه مرهم نه بچاك دل رفوئی

هاتف:- میرزا ابوعلی نبیرهٔ میرزا ابراهیم ایما - در زمانهٔ شاهی محمد شاه بادشاه دهلی همراه پدر خود بحالت صبا از اصفهان بهندوستان رسید و درس تمیز بخدمت میر محمد افضل ثابت الله آبادی و میر شمس الدین فقیر دهلوی استعدادی در نظم و نثر بهمرسانید و مدتی به ملازمت نواب شجاع الدوله صفدر جنگ و بعد وفاتش برفاقت میر محمد نعیم خان بعزت و حرمت گذرانید و آخر مائة ثانی عشر یا اوائل مائة ثالث عشر (پایان قرن دوازدهم یا اوائل قرن سیزدهم) بعمر هشتاد سال در شهر لکهنو زیر زمین منزل گزید:

دیر آمد و زود از برم آن جان جهان رفت
افسوس چنین آمد و صد حیف چنان رفت

***

دارم از هر بن مو دیدهٔ گریانی چند   دل و جان میرود امروز بطوفانی چند

...

کرا دهن که لب معجز آفرین تو بو سد

هزار چرخ زند چرخ تا ز مین تو بوسد

...

نظر بر تیغ قاتل بود شب جائیکه من بودم

نگه در دیده بسمل بود شب جائیکه من بودم

...

نماند پیش تو یارا زبـان گوئی   چو بوی گل همه گوشیم تاچه فرمائی

چه گویمت که چهارفت درغم تومرا   ز دل قرار وزتن جان زدیده بینائی

هاتفی:ـ مولانا عبدالله همشیره‌زاده و شاگرد مولاناعبدالرحمن جامی ست مردی وجیه و قوی الجثه و بلندبالاوازارباب ریاضت و قناعت بود و در صرصرجام باغی ترتیب داده در آن باندك زراعت‌قانع گشته‌بکمال انبساط خاطرمیگذرانید و هر گاه بهرات می آمد سلطان حسین میرزا و امیرعلی شیر بغایت در تعظیم و احترامش میکوشیدند و شاه اسمعیل صفوی‌هم‌اعزاز وا کرامش میفرمود و در سنه سبع و عشرین و تسعمائة (۹۲۷) بعمر قریب صد سال از هاتف غیب ندای ارجعی شنید و درباغ خود مدفون گردید زمانیکه قصد تتبع خمسهٔ نظامی کردازمولانا عبدالرحمن جامی استشاره نمود و اولا به تتبع لیلی و مجنون مامور گشت واز مولانا جامی شعر افتتاح آن درخواست مولانا فرمود.

این نامه که خامه کرد بنیاد   توقیع قبول روزیش باد

دعای مولانا رنگ اجابت بست پس هفت منظر و تیمورنامه و دیگر کتب برشته نظم کشیده خمسه را باتمام رسانید بعداز آن حسب‌الامر شاه اسمعیل بنظم فتوحات شاهی اشتغال داشت و بست‌هزار بیت گفته باشد که پیام اجل در رسید و زبان از بیان مکفوف گردید. گویند نوبتی شاه اسمعیل صفوی از مولاناجامی

مکدّر گشته حکم داد تا کتب نظم ودواوین جامی از هرجا بدست آورده نقطهٔ جیم تراشیده بالایش گذارند که خامی شود و همچنان بعمل می‌آمد، هاتفی باستماع خبر قطعهٔ موزون کرده بحضور شاه فرستادشاه بخواندنش منفعل‌شده بتنسیخ‌حکم خود پرداخت قطعه اینست. :

حیرتی دارم ز ادراک شه کشور گشا
آنکه بر درگاه او گردون غلامی کرده است
کز برای خاطر جمع لوند ناتراش
نقطهٔ جامی تراشیدست و خامی کرده است

. . .

خوش آن زمان که خطت گرد آن عذار نبود
میان حسن تو و عشق ما غبار نبود

وله ازفتوحات‌شاهی‌درمدح شاه

برو ختم شد منصب سروری چو بر جدش آئین پیغمبری
مثل در زمانه بفـرزانگی سرشته ز مردی و مردانگی
چه‌مردی که‌هر کس که‌نامش‌شنود از وزن نیامد مگر در وجود

هادی‌ابرقوهی :ـ برادر میر برهان ابر قوهی اکثر اوقات خود به شیراز میگذرانید.

بی تابیم کشد همه جا در قفای او افتاده‌ام چو سایه بدنبال آفتاب

. . .

دل را بدیده می فگند اضطراب اشك چون کشتئی که موج بگردابش افگند

هادی‌استر آبادی:ـ ازشیخزادهای آنجاست ـ در شعر تتبع‌حیرتی‌میکرد روزی یکی از اشعار خود پیش حیرتی‌خواند، حیرتی گفت که این مضمون من ست جواب داد که از شما بهتر بسته‌ام وی گفت اگر دستار مرا خوبتر بندی از آن تو تواند بود.

منم بگوشهٔ غم در فراق یار نشسته قرار داده بهجران و بیقرار نشسته

هادی:- میر محمدهادی در «شمع انجمن» آورده که از شعراء کاشان ست و در «آفتاب عالم‌تاب» و «صبح گلشن» او را یزدجردی نگاشته اصل این‌ست که ولادتش در یزدجرد و نشو و نماء او در کاشان بوده و وی اکثر عمر عزیز بعشق بازی و لهو و لعب بسر برده پس توفیق توبه یافته در عهد شاه طهماسب‌ثانی-اول‌به خدمت احتساب ایران مامور گشت بعد از آن بتولیت آستانهٔ امام رضا علیه‌السلام سر-فرازی یافت و بطاعت عبادت بسر برده در سنه خمسین و تسعمائه (۹۵۰) بدار آخرت شتافت،

در جنب رحمتش چه نماید گناه خلق یك مشت خاك گل نکند آب را

...

بگفتم تیغ کین بر دار و اول قتل(هادی) کن
بخنده گفت در عاشق کشی هادی نمیخواهم

هاشم:- از سادات موسوی ابرقوه بود.

میمرم از غمت نگهی کن که جان من
بی رخصت نگاه تو بیرون نمی رود

...

ببد نامی ز پیشم راند خود کامی که من دارم
کجایابم برش ره باچنین نامی که من‌دارم
چه حاجت‌درد خود گفتن بر قاصد چو میدانم
که از خجلت‌نخواهد گفت پیغامی که‌من‌دارم

هاشم‌قندهاری:- برادر زادهٔ ملاشاه محمد انسی بود، اولا بسملی و بعداز آن وافی و در آخر هاشم تخلص اختیار نمود، در هندوستان برفاقت بیرامخان خان خانان بکمال‌جمعیت وفراغت‌اوقات میگذرانید تا آنکه در سنه‌سبعین یا تسع وستین و تسعمائه (سال ۹۷۰ یا ۹۶۹) در لاهور یا اکبرآباد بکنج لحد گوشه گزید-

در منتخب التواریخ آورده که بیرامخان این غزل از هاشم بشصت هزار تنگه خرید، هاشم عرضه داد که شصت کم‌ست یعنی کم‌شصت عدددارد، خانخانان چهل هزار دیگر بر آن‌افزود ولك‌کامل‌نمود - غزل‌این‌ست:

من کیستم عنان دل از دست داده ای
وز دست دل براه غم از پا فتاده ای

دیوانه وار در کمر کوه گشته ای
بی اختیار سر به بیابان نهاده ای

گاهی چو شمع ز آتش دل در گرفته ای
گه چون فتیله با دل آتش فتاده ای

بیرم ز فکر اندك و بسیار فارغیم
هرگز نگفته ایم کمی یا زیاده ای

...

آنچنان در دل من زخم تو خوش می آید
که زند بر جگر ریش کسی مرهم را

...

روم در باغ و بی روی تو اشك لاله گون ریزم
بپای هر گلی بنشینم و از دیده خون ریزم

بیاد روی گندم گون او در مزرع سودا
ز اشك دانه دانه دمبدم تخم جنون ریزم

صراحی دار (هاشم) دمبدم بی لعل‌میگونش
سرشك ارغوانی بر نوای ارغنون ریزم

هاشمی بخاری:- شیخ‌الاسلام بخارا و خلف خواجه عصمت الله بخاری و نبیرهٔ خواجهٔ محمد پارساست. روزي دربزم عبدالله خان‌اوزبگ والی بخارا حاضر بود که‌جماعه ازمجلسیان‌دررسیدند.خان‌فرمود که‌فرشته‌های‌آسمان‌بهمین‌صورت باشند

هاشمی بدیهةً برزبان راند.

فرشته صورت چندی که مانع می نابند

فرشته اند و لکن فرشته های عذا بند

هاشمی:- سیدشاه جهانگیر کرمانی- نسب آبائی او بشاه قاسم انوار و نسب امهاتی وی بشاه نعمت‌الله ولی می‌رسد،معاصر مولانا جامی بوده و از صحبت مولانا استفاضه و استفاده بسیار نمود و در سنه ست و اربعین و تسعمائه (۹٤٦) در راه کج و مکران ازجور قطاع الطریق طریق عدم پیمود «مثنوی مظهر الاثار» وی گوئی مخزن اسرار است:

خو برویان چه کسانند دلا رامی چند

دام بد نامی و آشوب نکو نامی چند

وه که پیمانه ما پر شد و در پای خمی

نکشیدیم ز دست صنمی جامی چند

...

هر چند کنم چاك ز تیغ ستم او بیرون نرود از دل صد چاك غم او

...

این چنین کز آستانت میروم نا داده جان

شرم می دارم که نام زندگانی می برم

هاشمی:- میر نظام الدین کاشی- ازخوش گفتاران عهدشاه طهماسب ماضی ست وبا کلامی وسلامی حریف مشاعرات ومناظرات بوده ومدتی باصفهان گذرانیده و در سنه احدی و تسعین وتسعمائه (۹۹۱) بحضور سلطان محمد صفوی بار یافته وبخطاب ملك الشعراء ممتاز گشته و در نواحی سمنان از سرجان در گذشته:

ایام خوش آن بود کز اسباب تعلق دیوانه دلی داشتم آن هم دگری داشت

...

چنان از جام وصلت مست گشتم که هیچ ازمستی خویشم خبر نیست

نظر کن در دل خود تا بـدانی　　　که آه سینهٔ من بـی اثـر نیست

هجری:- در « نگارستان سخن » از مردم انجدان و در « آفتاب عالمتاب » از مردم فرغانه نوشته، بالجمله وی ناظمی خوش اندیشه بود و در علم عروض و قافیه دستگاهی داشت.

مبروی میرود از پی دل بی‌حاصل من　　　آنچنان‌رومه‌من کزتو نماند دل من

هجری:- میر ابوالقاسم ابن آقا محمد صادق در « آفتاب عالمتاب » و « شمع انجمن » او را قمی و در « نگارستان سخن » تفرشی و بعضی او را اصفهانی نوشته وجهش آنکه خودش از سرزمین قم و اصلش از تفرش و منشاء و مکسب علم وهنر وی شهر اصفهان بود در ساختن شمشیر یدطولی داشت ودر خطهٔ رشت جلاّد اجل تیغ هلاك برسرش گذاشت.

کسی لاف وفا داری زند با دلربای خود
که خود را بهر او خواهد نه اورا ازبرای خود

...

با وجود آنکه دل بر کنده ام زان شاخ گل
هر کجا می بینم او را خار خارم می شود

...

پی دلجوئی‌قومیکه وفا نشناسند　　　این همه خون بدل اهل وفانتوان کرد

وله رباعی

وصل تو بکام عمر دیدن مشکل　　　وز دیدن تو طمع بریدن مشکل
گفتی که بمیر تا بوصلم برسی　　　مردن آسان ولی رسیدن مشکل

...

ایدوست اگر با تو نشینم میرم　　　ور از تو مفارقت گزینم میرم
القصه چنانم که رخ خوب ترا　　　بینم میـرم و گرنـه بینم میرم

هجری:- خواجه محمدشریف رازی که از اقربای مولانا امیدی رازی‌ستو

از امراء معتبر ایران و در عهد شاه طهماسب ماضی وزیر اصفهان بود، میرزا غیاث بیگ اعتمادالدوله والد نورجهان بیگم ووزیر نورالدین محمد جهانگیر بادشاه خلف الرشید همین خواجهٔ محمدشریف ست، امیری لطیف‌الطبع و ظریف المزاج و خوش فکر و و شیرین مقال بود، دیوانش تخمینا پنجهزار بیت دارد و سال‌وفاتش رابع‌وثمانین از مائة عاشر (۹۸٤) ست نوبتی سلامی و کلامی هردو برادر قصائد مدحش گفته بخدمتش گذرانیدند و روزانه بتوقع صله بخدمتش حاضر میشدند و بسلام و کلام می‌پیوستند، روزی هجری بطریق ظرافت بدیهة برروی شان خواند.

دو چیزست بد تر ز تیر حرامی　　　سلام‌سلامی کلام کلامی

اوراست:

آگه ز حالم آن مه نا مهربان نشد　　　با آنکه تیر آه من از آسمان گذشت

...

با من سخنت‌هیچگه ای غنچه دهن‌نیست　　　گویا دهن تنگ ترا جای‌سخن‌نیست

...

هیچ من‌بینی که با من هجر یار من چه کر د

محنت شبهای غم با روزگار من چه کر د

دیدم او را یك نظر نی صبر دیدم نی قرار

من نمی‌دانم که با صبر و قرار من چه کرد؟

...

مرا در کوی رسوائی سرائیست　　　دری افتاده دیواری شکسته

...

گر ترا هست بیاران وفا دار سری　　　بوفایت که‌زمن نیست وفادار تری

هدایت:ـ میرزا هدایت حسین‌نائینی‌و در «آفتاب‌عالمتاب» شیرازی‌شمرده

رباعی

در فرقت دوست ناصبورم چکنم　　　نزدیك من‌ست من چو دورم چـکنم

هر ذرهٔ کائنات راه ست بدوست ره بسیارست منکه کـورم چکنم

هدایت:ـ معروف بخواجه هدایت‌الله رازی. مشرف اصطبل شاه عبـاس و شاه طهماسب ماضی بود، روزی شاه عباس ماضی برای نظم قطعهٔ بی‌معنی بـر وزن سکندرنامهٔ نظامی بوی حکم میدهد، وی میگوید که یك قطعه چه‌معنی داردخمسه بصنعت تزریق نظم توانم نمود، شاه برین ادعای او وعده یك عباسی عوض‌هر بیت و بصورت بودن بیتی بامعنی وعید کندن یك‌دندان بدل چنین شعر میفرماید و هدایت بکمتر مدتی خمسهٔ مهمله را بسلك نظم کشیده بحضور شاه میگذراندو به کیفر سه شعر که درتمام خمسه بامعنی برآمده سه دندانش کنده میشود و بازاء بقیه اشعار عباسیهای بی شمار ذخیره می نماید این چند شعر از سکندر نامه بـی معنی اوست:

اگر عاقلی بخیـه بر مو مزن بجز پینه بر نعل آهو مزن
بر غم ملك تر کتـازی مکن بآهنگ ماهیچه‌بازی مکن
که نعل از تبسم‌مـربـّا شـود بصبر آسیا کهنه حلوا شود

ولە ازهفت پیکر مهمل

شاش برمدّعای گوز مکـن رخنه در هر جوال دوز مکن
دم بخرطوم زنده پیل مـزن سائبـان بر سر خلیل مزن

وله ازشیرین خسرولغو

منه چون میل سر در پای خشخاش مکن چون سرمه دان هر نکته را فاش

. . .

بیابان وقت گل دروازه دارد کلید بوریا اندازه دارد

✿ ✿ ✿

نه تنها دوستی در کاهدان ست مصـّلای‌محبت نردبان ست

هدایت:ـ میرزاهدایت خلف‌شیخ‌الاسلام مشهد مقدس‌ستو در«شمع‌انجمن» او را قاضی مشهد نوشته.

ز سایهٔ سر زلفش زمین بزنجیرست　　　وگرنه کی زخرامش قرار میگیرد

هراتی:- ملا هراتی از مردم هرات بود و در ارباب سخن معدود.

فصل بهار و موسم گلها شکفتن ست　　　ساقی بیار باده چه حاجت بگفتن ست

هلاکی همدانی:- پدرش بخیاطی معیشت می‌نمود و خیاط ازل با وجود آشنائی هلاکی از سواد نوشت وخواندجامهٔچست و درست موزونی برقامت‌طبعش دوخته‌بود، درشعر مضامین دلنشین میبست و از بی‌سوادی هرچه‌میگفت‌ازدیگران می‌نویساند، مدتی بخدمت حسین میرزا صفوی ابن بهرام میرزا ابن‌شاه اسمعیل ماضی بفراغ بال بسربرد و هنگام‌جلوس شاه اسمعیل ثانی بر سریرسلطنت قصیدهٔ تهنیت گذرانیده دوازده تومان صله یافت ودر دور اکبر بادشاه وارد هندوستان گردید وهمین جا شربت ناگوار هلاك چشید.

شود از دیگران در خشم و بر من دامن‌افشاند
غباری دردل هر کس که دارد بر من افشاند

✿ ✿ ✿

زلف تو خواب از من بی‌تاب میبرد　　　با این شب دراز کرا خواب میبرد

...

(هلاکی) چون کند تیر تو از دل　　　دل از تیر تو پیکان را بدزدد

...

یار دل برد پی بردن جان ست هنوز　　　شادمانیم که یکبار دگر می آید
بي‌خبرازسر آن کوی(هلاکی)زروی　　　از دل گم شده بنگرچه‌خبرمی‌آید

...

شمع گریان و من از دیدهٔ تر اشك فشان
همه شب تا بسحر ماتم هم داشته ایم

نه زغم بود شب هجر تو بیداری ما
چشم بر رهگذر خواب عدم داشته ایم

...

مرا تا یافتی ای غم نکردی یاد کس هرگز
در ین غمخانه گویا میکشیدی انتظار من

. . .

تو طور من همه دانی و بگذری بتغافل
هلاك طور تو گردد (هلاکی) همدانی

دهان پر گفتگوی شوق و نتوان دم‌زدن‌باه
مرا یا رب چه شد منهم زبانی داشتم روزی

هلالی شیرازی:- ازقوم ترك بود و در شیراز کسب کمال نمود وهمانجا زیرخاك آسود.

شده ای عاشق و معشوق ز تو زار ترست
تو گرفتاری و او از تو گرفتار ترست

هر چه دارد ز نکوئی تو فزون داری از و
اینقدر هست که او از تو وفا دار ترست

همام:- خواجه همام‌الدین تبریزی- از اقربای علامهٔ قطب‌الدین‌شیرازی و تلامذهٔ خواجه نصیرالدین طوسی- در علم و فضل و دولت از اماثل و اقران عز امتیاز داشت و بدامن دولت خواجهٔ شمس‌الدین دیوان تمسك نموده و به ترقیات گوناگون رسیده بعیش و عشرت میگذرانید، نقل‌ست که شیخ سعدی شیرازی‌در زمان سیاحت به تبریز رسید و باستماع شهرهٔ حسن و جمال فرزند خواجه همام مشتاق مشاهدهٔ آن پری تمثال گردید، روزی گذر شیخ بحمامی افتاد که آنجا خواجه همام با پسر خود موجود بود، شیخ رامرد اجنبی یافته فرزند راپس پشت خود جا داد وازشیخ پرسید که مردم کجائی؟ شیخ گفت ازشیرازم،خواجه گفت شیرازیان در تبریز ما ازسگان بیشترند شیخ جواب داد که بخلاف شهر ما که‌آنجا تبریزیان از سگ کمترند، خواجه بجودت طبیعت شیخ رسیده پرسید که حرفهٔ تو چیست؟ شیخ فرمودشاعرم، خواجه گفت در شیراز از اشعارهمام چیزی شنیده‌ای

شیخ این بیت حسب‌حال برزبان راند،

در میان من و معشوق‌همامست‌حجاب   وقت آنست که‌آنهم‌زمیان‌برخیزد(۱)

خواجه بفراست دریافت که‌شیخ سعدی شیرازیست‌هماندم بتعظیم‌واحترامش کوشید و چند روز مهمان خودش گردانید و این شعر برعظمت‌شیخ دلالت‌دارد.

همام را سخن دلفریب شیرین ست   ولی‌چه‌سود که بیچاره‌نیست‌شیرازی

آورده‌اند که خواجه همام روزی مجلسی بکمال نفاست و لطافت ترتیب داده خواجه هارون خلف خواجه شمس‌الدین صاحب دیوان را تکلیف قدوم در بزم نمود و دمیکه خواجه هارون رونق محفل افزود همام غزلی که گفته بود مطرب بخواندش در حضور وی امر کرد چند شعر ازآن غزل اینست:

خانه امروز بهشت ست که رضوان اینجاست
وقت پروردن جان ست که جانان اینجاست

مست اگر نقل طلب کرد ببازار آمد
مغز بادام تر و پستهٔ خندان اینجا ست

شکر از مصر به تبریز میارید دگر
بحدیث لب شیرین شکر ستان اینجاست

چه غم از محتسب و شحنه و غوغا کامروز
خواجه هارون پسر صاحب دیوان اینجاست

✿✿✿

مشتاب ساربان که مرا پای در گل ست
در گردنم ز حلقهٔ زلفش سلاسل ست

ما را خیال دوست بفر یاد می رسد
ور نه فراق صحبت او زهر قاتل ست

✿✿✿

(۱) مصراع دوم باین شکل هم دیده شده : دارم امید که آنهم ز میان بر خیزد.
آدمیت

بلبلان را باد نوروزی بشارت میدهد کز ره‌یك ساله گل‌سوی گلستان‌میرسد

✿ ✿ ✿

رفتی و آرزوی تو از جان نمیرود نقشت ز پیش دیدهٔ گریان نمی رود

✿ ✿ ✿

پس از سالی بخوابت دیده ام دوش مبادا هرگز این خوابم فراموش
هنوزم هست دیدار تو در چشم هنوزم هست گفتار تو در گوش

✿ ✿ ✿

چون خیال تو ز پیش نظر من نرود شرم دارم که شکایت کنم‌از تنهائی

✿ ✿ ✿

سحر با عندلیبی گل همی گفت چو دیدی روی من نالان چرائی؟
جوابش داد کاین فریاد از آنست که در سالی دمی مهمان مائی

همایون:- ابوالفتح نصیرالدین محمد همایون بادشاه خلف ارشد ظهیرالدین محمد بابر بادشاه فرزند ارجمند عمر شیخ میرزا قرةالعین ابوسعید میرزا ولدامجد سلطان محمد میرزا ابن امیر تیمور کورکان صاحبقران است- ووالدهٔ همایون بانو بیگم از اولاد شیخ احمد جام‌بود-چهاردهم ذیقعده سنه ثانی عشر از مائة عاشر (۹۱۲) که زادك‌الله تعالی قدرا بزیادت یك‌عدد از آن‌مشعرست از مهدبطن‌بآغوش شهود رسیده وبعد وفات بادشاه در سال سبع و ثلثین وتسعمائه (۹۳۷) بعمر بست و چهار یاپنج سالگی در شهر اکبرآباد دیهیم مملکت هندوستان برسر گذاشت و یازده سال سلطنت بالاستقلال نمود، آخر کار بمقابله شیرخان بن‌حسن‌خان افغان هزیمت فاحش برداشته تا عراق عجم عنان تکاور از تکاپو باز نکشید ودرآن‌حدود رسیده غرهٔ شوال سنه ۹۵۰ محبت نامه‌ای بنام شاه طهماسب ماضی صفوی‌نوشت که معنون باین‌ابیات بود؛

خسروا عمر یست تا عنقای عالی همتم
قلهٔ قاف قناعت را نشیمن کرده است

روزگار سفلهٔ گندم نمای جو فروش

طوطی طبع مرا قانع بهارزن کرده است

دشمنم شیریست اما پشت بر من کرده بود

این زمان از ناحفاظی روی بر من کرده است

التماس از شاه آن دارم که با من آن کند

آنچه با سلمان علی در دشت ارژن کرده است

و شاه ایران پناه جوابیکه نوشت باین شعر مصدر نمود.

همای اوج سعادت بدام ما افتد اگر ترا گذری بر مقام ما افتد

و فرامین شاهی درتمام ممالك ایران نافذ گردید که حکام و عظما و کبراء هر شهر ودیار باستقبال واداى مراسم تعظیم وتکریم و مهمانداری شاهانه دقیقهٔ فرونگذارند و حسب‌الامر در هرمنزل ومقام بعمل می‌آمد؛ چنانکه‌درمنزلی‌ببزم میزبانی صابردقاق که خواننده بارُبد صدا وشادی نکیسا نوا بود این‌غزل شاهی سبزواری‌درمقام سه گاه خواند.

مبارك منزلی کان خانه ماهی چنین باشد

همایون کشوری کان عرصه‌راشاهی چنین باشد

زرنج و راحت گیتی مرنجان دل مشوخرّم

که آئین جهان گاهی چنان گاهی چنین باشد

همایون بادشاه راوجد وحال در گرفت ورقتّ‌هاطاری شد وانعام‌شاهانه‌بوی ارزانی داشت‌وهمچنین بتفرّج بلدان‌وتنزه‌مزارات متبرکه بزرگان میرفت‌تاآنکه در ماه جمادی‌الاولی سنه احدی وخمسین و تسعمائه (۹۵۱) در دارا لسلطنة ایـران رسید وشاه طهماسب تا سلطانیه باستقبـالش برآمد و در مراتب اعزاز و احترام و مراسم دلجوئی وغمزدائی دقیقهٔ نامرعی نگذاشت و هرچه از سازوسامان تجمّل خسروانی میبایست مهیّا نمود وبزم جشن شاهانه مرتب فرمود و همایون بادشاه

قطعهٔ الماس بی‌بها (۱) با دویست وپنجاه لعل عدیم‌المثال برسم ارمغان پیشکش کرد ومدت چهار سال بکمال بی‌فکری‌و فراغ بال بسر برد راهی بمطلب‌پیدا نشد۔ روزی شکار قمرغه (۲) به‌تردد‌صیدافگنی گرد وغبار بر چهرهٔ همایون نشست، شاه طهماسب به‌مشاهدهٔ آنحال‌بگوشهٔ رومال ازدست خود پاك‌ساخت، همایون بادشاه محل عرض‌مدّعا یافته این‌شعر برزبان راند.

سرشك ازرخم پاك کردن چه‌حاصل علاجی بکن کزدلم خون نیاید

شاه باستماع آن متأثر گشته باعداد سپاه کینه‌خواه و آلات و ادوات حرب پرداخت‌وعساکرظفرمآثر بسرکردگی امراء جلادت کیش باعانت‌همایونی معین ساخت همایون بادشاه هنگام نهضت از دیوان حافظ شیراز علیه‌الرحمه‌تفاول کرد این شعر برآمد.

همت از مرغ همایون طلب و سایهٔ او

زانکه با زاغ و زغن دولت شهپر نبود

پس همایون بادشاه با افواج شاه ایران پناه کابل و قندهار و بدخشان را مسخر نموده در سنه نهصد وشصت‌ودو متوجه تسخیر هندوستان گشت ودارالسلطنة دهلی را بحرب و ضرب در قبض و تصرف درآورد و دو ماه بر تخت فرمانروائی متمکن ماند و در ماه ربیع‌الاول سنه ثلث و ستین و تسعمائه (۹۶۳) شام هنگام بربام کتابخانه برآمد و وقت فرود آمدن برزینه(۳) بود که‌ندای‌مؤذن‌مغرب‌شنید تعظیماً همانجا نشست بعد ختم اذان همین که برخاست از صفای زینه پایش‌لغزید و بجائی بلدناشده برزمین رسید،ازین صدمه‌اکثر اعضا و عظام کوفته‌منکسر گشتند

---

(۱) بها : در فارسی بمعنی قیمت است و بی بها : بمعنی بی قیمت و بی ارزش ـ اما در اصطلاح فارسی زبانان هند « بی بها » بمعنی بسیار پر بهاست ـ آدمیت

(۲)قمرغه : بفتح اول و ضم ثانی و سکون ثالث و فتح غین معجمه‌ـت (ترکی) شکارگاه که امرا وسلاطین دراحاطهٔ کلان آهو و گوزن‌وغیره میگذارند۔فرهنك‌آنندراج

(۳)زینه : بکسر اول بمعنی نردبادنست۔آدمیت.

روز هفتم آن که پانزدهم ربیع‌الاول بود بعمر چهل و نه سال جهان فانی راپدرود نموده ودر کیلو کهری دهلی مدفون گردید و مقبره‌اش محمد اکبر بادشاه بصرف پنج لك روپیه تعمیر کرده الی الان بخوبی ولطافت زیارتگاه خاص وعام‌ومدفن اکثر اولاد سلاطین دهلی‌ست، ملاقاسم کاهی در تاریخ وفاتش گفته:

همایون بادشاه آن شاه عادل — که فیض خاص او برعام افتاد
بنای دولتش‌چون یافت رفعت — اساس عمرش از انجام افتاد
چو خورشید جهانتاب‌ازبلندی — بپایان نماز شام افتاد
جهان تاریك شددر چشم مردم — خلل در کار خاص و عام افتاد
قضا از بهر تاریخش رقم کرد — همایون بادشاه از بام افتاد

واین چند شعر از کلام همایون آن زبدهٔ سلاطین عظام‌ست

داغ عشق تو بر جبین من‌ست — خاتم لعل تو نگین من ست
تا که گشتم چو خاك بردرتو — پشت بام فلك زمین من ست

. . .

دریا دلیم و دیدهٔ ما معدن‌دُرست — گردست ماتهیست‌ولی چشم ماپرست

. . .

این نه سروست که در باغ قد افراخته ست
شمع سبز ست که پروانهٔ او فاخته است

وله رباعی

ای دل مکن اضطراب در پیش رقیب — حال دل خود مگوی با هیچ طبیب
کاری که ترا بآن جفا کار افتاد — بس قصهٔ مشکل ست وبس امر عجیب

. . .

ای آنکه جفای تو بعالم علم ست — روزیکه ستم نبینم از تو ستم ست
هر غم که رسد از ستم‌چرخ بدل — ما راچو غم‌عشق تو باشدچه‌غم‌ست

همایون:— امیرهمایون مولدش اسفراین و اصلش از سادات رفیع‌الدرجات

سمرقند بود. ازینوجه بعضی اورا اسفراینی و بعضی سمرقندی نوشته و تخلصش به قولی همایون و بقولی امیرست، از علم و فضل نصیبهٔوافی و از شیرین بیانیوبذله سنجی بهرهٔ کافی داشت و دلش از آب و گل محبت سرشته بود-از وطن بهرات آمد و بعد زمانی ازآنجا به تبریز رفت و بر یکی از ملازمان سلطان یعقوب ولی بیگ نام که چشم وابروئیداشت دل باخت ومدتی بامید معائنهٔ جمالش گذر-گاهش را مسکن ساخت، ولی بیگ برین ماجرا مطلع شده روزی بر سر وقتش رسید و آتش عشقرا ملتهب کرده باز از حالش بیخبر گردید، آخر الامر کار بیچارهٔ امیر بجنون کشید سلطان یعقوب کهمربّیارباب فضل و کمالبودباستماع فضیلت امیر وبردر جنون زدنش حکم بحبس و مداواش نافذ فرمودو بعد صحت بحضور خودطلبیدوفهموفراست وعقل و کیاست او بمیزان امتحان سنجیده بحضوری دربار فرماندادو به«خسرو کوچك»مخاطب ساخت،مدتی بحضور سلطان گذرانیدو بعد وفات سلطان بخدمت معشوق خود ولی بیگ بمقام ارمك منزل گزید و در سنه ثانی از مأته عاشر (۹۰۲) بزیر زمین آرمید، قبرش در ارمكستواین‌دومطلع وی بر آنمرقوم :

میا بر سر مرا روزیکه مردم دروفایتو   که ترسم زنده گردم بازافتم دربلایتو

دیگر

من و خیال غزالی و چشم گریانی   گرفته کوه صفت گوشهٔ بیابانی

و او را دیوانی هست لطیف مسمی به «لوامع خیال» این‌چند ابیاتازآنست:

بصد افسانه شب در خواب سازم پاسبانش را
روم آنگه بکام دل ببوسم آستانش را

پس از مردن عجب نبود که مجنون باز جان یابد
سگ لیلی اگر روزی ببوید استخوانشرا

بود بی کاکلش در شام هجران دل سراسیمه
چو مرغی کو بشب گم کرده باشد آشیانشرا

گه جولان سمند او از آن سر میکشد بالا
که نتواند گرفتن دست مظلومان‌عنانش را

***

مرا از سینه نبود پنبهٔ داغ نهان پیدا
چنانم سوخت داغ‌او که گردید استخوان پیدا

. . .

دوش از درد دلم کرد گریبان صد چاك
آنکه هر روز مرا چاك گریبان می دوخت

. . .

نشستم تا کمر در خون ز اشك لاله‌گون خود
تو چون‌دشمن شدی من‌هم کمر بستم بخون‌خود
نهاده چون (همایون)سر بزانوی‌غمت شبها
گه از خوی تو نالم گـاه از بخت زبون خود

. . .

تا نه پنداری شهیـدان غمت برد ند جان
بیخود اندر حسرت آن‌دست‌وخنجر مانده‌اند

. . .

تا غمت باز شنـاسد بجهان دگـرم دارد از داغ تو هر گوشه نشان دگرم
قصد جان کرد مرا لیك ندانست‌اجل که من بی سر وپا زنده بجان دگرم

. . .

اگر خواهی کشید ای همنشین از سینه‌پیکانم
حدیثی گو از آن رخساره و بیهوش گردانم

. . .

بز نجیرم چو کرد از بی قراری دلستان من
دل زنجیر شد سوراخ سوراخ از فغـان من

***

چون تیر زدی از پی تیرت نظری کن نظارهٔ جان دادن خونین جگری کن

. . .

دهانت غنچه چشمت نرگس و رخ لاله حیرانم
که در یك شاخ چون پیداشداین گلهای گونا گون

. . .

چو همدردی نه بینم کو شودهمراز من بی‌تو
نهم آئنه و با خویش آیم در سخن بی تو

. . .

بلبل بباغ و جغد بویرانه ساخته هر کس بقدر همت خود خانه ساخته

. . .

زچشم من اگر ناگه بروی خویشتن بینی
عجب گر از غرور حسن دیگر سوی من بینی

همایون:- محمد همایون همدانی - خلف ملاشکوهی‌همدانی -مردی لطیفه گو وبذله سنج وخوش اختلاط بود و بلطف صحبت دل ارباب مجلس میربود،

رباعی

ای آنکه ترا کمی ز فکر بیش ست هر دم بخیال دگرت دلریش ست
بیباکی و خوش حادثه‌ها درراه ست درخوابی‌وخوش‌واقعه‌هادرپیش‌ست

همت:- محمدعاشق-هندوی‌بود ازقوم کهتریان‌شهر گور کهپور که‌ازابتدای شعور طبعش مائل باسلام افتاده هر گاه بشرف‌اسلام‌مشرّف گردید زیب‌النسا بیگم بنت عالمگیر بادشاه اورا در سلك ملازمان خود داخل‌فرموده، بعدچند روز از آن نوکری دل بر کنده زمانی بهرزه دویها بسر برد پس مدتی برفاقت خواجه محمد

عادل فوجدار سهانپور در آمد طبعش بسکه جودت و ذهنش حدّت داشت در نظم تتبع شیخ ناصرعلی سرهندی اختیار نمود. چون همت خان بهادر خلف خانجهان بهادر کوکه عالمگیر بادشاه که از جانب شیخ ناصرعلی غباری بخاطرداشت بصوبه داری الله‌آباد سرفرازی یافت محمدعاشق همت راملازم گرفته بتربیت اوهمت گماشت تاباشد که شیخ ناصرعلی ازو حسابی گیرد، لکن از آنجا که قبول خاطر و لطف سخن خدادادست همت در عرصهٔ سخن چندانکه برپی علی دوید مگر بگردش نرسید ودرین ضمن برزنی از قوم بهیاره که منو نام‌داشت واله وشیدا گردید ودر فراق اوغزلی که دراشعار او مذکور شود موزون کرده بخدمت‌همت خان بهادر فرستاد خان حمیت‌نشان باستماع مقطعش برآشته گفت که این‌مرد کهٔ مبتذل‌مرا قرمساق قرار داده است و هماندم برطرف کرده‌از شهر بدر نمود. ناچارراه‌بنگاله درپیش گرفت ومدتی درهمان ملك سرگردان بود و در عهد شاه عالم بهادر شاه بوطن عود کرده دل برمرگ نهاد.

کشد بیتابی دل در فلاخن بی قراران را
عنان در کف نباشد چون سپند آتش سوارانرا

...

شکست شیشه ما خندهٔ صبح دگر دارد
که خورشید قیامت گل کند جای شراب اینجا

...

از بس بغیر گریه نباشد بیان ما — از دیده همچو شمع برآید زبان ما

...

در انتظار او نگهم خون شد وچکید — چشمم جدازدوست گلوی بریده‌است

...

کی جدا حسن از خیال عاشق دلتنگ بود
آتشی بود آن پری تا شیشهٔ ما سنگ بود

...

نمی گردد حمائل دست من در گردن منوُ
رگ جانم شود گر رشتهٔ پیراهن منوُ

کجا تاب نگاه گرم دارد آن رخ نازك
نفس دزدیده می خندد سحر در گلشن منوُ

دو بالا شد ز انداز خرامش گرمی شوقم
قیامت میکند بر آتش دل دامن منوُ

زهمت خان بهادر این قدر چشم وفا دارم
رساند دست کوتاه مرا در گردن منوُ

همت:- میرزا همت در «شمع انجمن» و «ید بیضا» نوشته که از سخنوران سیستان ست ودر «نشتر عشق» آورده که میرزا همت برادزاده ابو الفتح و ملك حمزه عاقل تخلص از ملك زاده های سیستان بود و در « ید بیضا » این شعر هم به نامش آورده.

زندگی در خواب غفلت همچو بادامت گذاشت
چشم تا وا کرده‌ای آغاز و آنجامت گذاشت

و در «آفتاب عالم تاب» گفته همت میرزا از شاهزادگان ملك نیمروز بود نسبش بجمشید میرسید و تا انقراض سلسلهٔ صفویه حکومت سیستان در خاندانش بود وجدش در عهد جهانگیر بادشاه وارد هندوستان شده درین ملك اقامت اختیار کرد از کلام اوست:

گر روی در یاد زلف‌ارخویش کوتاهی مکن
در سفر قصری نمیبا شد نماز شام را

...

آخر بر آمد از لب لعل توکام ما　　　کند این‌عقیق را خط مشکین بنام ما

...

پاس سخن سلاح بود آرمیده را تیغ کشیده دان نفس نا کشیده را

...

ساغر ز دست ساقی نو خط کشیدنی‌ست این ماه نو بمصحف دیدار دیدنی ست

...

بهار رنگ تو چون گلگل ازشراب شود زعکس آینه گلزار آفتاب شود

همت:- میرعیسی مخاطب بهمت خان ابن میر ضیاءالدین حسین مخاطب باسلام خان بدخشی و عم میرمحمد افضل ثابت الله آبادی ست. شاه او رنگ زیب او را بمناصب رفیعه رسانیده از اراکین مملکت گردانیده، اولا بعهدهٔ بخشی‌سوم‌عزتش افزود، بعد زمانی بخشی دوم نموده در سال پانزدهمی جلوس خود بصوبه داری اکبرآباداعزاز بخشید، بعد از آن داروغهٔغسلخانه ساخت و در سال نوزدهم‌جلوس بصوبه‌داری الله آباد و عطای یك لك روپیه نقد سرفرازی بخشید و در سنه بست‌و چهارم بمنصب جلیل امیرالامرائی ارتقا کرد و حراست قلعهٔ اجمیر بوی‌مفوّض گشت، همت مردانه‌داشت و نظم و نثر مستعدانه می‌نگاشت وبقدردانی ارباب‌علم و فن و اصحاب شعر وسخن توجه میگماشت و صحبت کملاء زمن را از مغتنمات می‌انگاشت، محمدماهر از مدحت گران همین همت خان‌ست ، چنانکه شیخ‌ناصرعلی از ثنا گستران سیف خان داماد اسلام خان و این همت خان در سنه ثنتین و تسعین و الف (۱۰۹۲) دل ازین دار فانی بر داشت و قدم بر جادهٔ نا گزیر برنـا و پیر گذاشت .

بجز خاریکه مجنون داشت‌در دل بیابان جنون خاری ندارد

٭((باب یاء مثناة تحتانیه))٭

یاری:ـ یار محمد آخته شیرازی ـ در عهدسلطان حسین میرزا بصنعت‌تذهیب در هرات اشتغال داشت بعض ارباب تذکره از تخلص و نام او در مغالطه افتـاده

یکجا یار و دیگر جا یاری آورده‌اند و در «نشتر عشق» گفته که یاران ازراه‌مزاح اورا «آخته»میگفتند.

گفتم دُر آن گوش مرا تشنه جگر کرد
بشنید از ین گوش واز آن گوش بدر کرد

وله‌رباعی

تا از تو جدا شدم دلم غمگین ست | چون شمع مرا گریه و سوز آئین ست
میسوزم و میگدازم و میمیرم | آن کزتو جدا شود سزایش اینست

یاس:- مولوی انورعلی ـ وطنش قصبه آره در ضلع شاه‌آباد ست. عالم با عمل و بذله سنج و بدیهه گوی بی بدل بودعلم صرف ونحوازبرادران‌خودمولوی کرامت علی و مولوی احمدعلی خوانده و کتب دیگر علوم درسیه پیش مولوی محمد عباس علیخان اقضی‌القضات گذرانده، درمصوّری و نغمه پر دازی و ساز نوازی دستی بواجبی داشت مگر بعد تکمیل تحصیل علوم از آن همه دل ودست برداشت و بافتاء عدالت ضلع شاه‌آباد از طرف سرکار انگریزی مامور بود بکمال زهد و تقوی اوقات بسر می نمود، به مغز سخن خوب می رسید و نکته مای لطیف می سنجید. ازوست:

تاریخت فلك خاك غریبی بسر ما | جز اشك نیامد بنظرهم سفر ما

...

اختر شمریم بی تو تا چند | ای‌ماه بیا بمنزل ما

...

خالی ست از و کعبه و بتخا نـه یقین ست
منز لگه معشو ق نه آن ست و نه ا ینست

از صاف دلان پرس که رفعت همه پستی ست
در آ یـنه و آب فلك ز یر ز مین ست

...

نشان عیش تو ای سرو گلبدن پیدا ست
بهار بوسه از آن غنچهٔ دهن پیدا ست

...

نمی دانم چه از لعل سخن گوی تو می آید
که عیسی هم نفس دزدیده در کوی تو می آید

...

هر که‌دیده‌ست زلف پیچانش همچو افعی گزیده میآید

...

قد بر افراشتی و فتنه گری پیدا شد
در خرام آمدی و کبك دری پیدا شد
قهر جوشید سموم آمده در باغ وجود
لطف جنبید نسیم سحری پیدا شد

...

عشق آتش بدلم تا بجگر می ریزد که ز چشمم عوض اشك شررمیریزد
گوش‌غلطد بحلاوت‌چو در آئی‌بسخن از لبت شهد ندانم چه قدر میریزد

یتیم : ـ ملا محمود یزدجری ـ در هندوستان آمد و بعد سیر و گشت باصفهان بر گشت، ودر « آفتاب‌عالم تاب » آورده که « یتیم نامش محمودپهلوان مشهدی مرد دلیر بود ، آخر بدست داروغهٔ مشهد مقدس کشته شد انتهی » غالباً هر دو یکی ست.

من نیم گلچین برویم در مبند ای باغبان می‌نشینم گوشه‌ای کآوازبلبل بشنوم

...

بخاك ره فتاده‌استخوان‌جسم غمنا کم بامیدیکه بردارد‌سگ کوی‌توازخا کم

یحیی .ـ یحیی خان اوزبك سبزواری ـ در «شمع انجمن » ست که وی منشی والی مرو بود ، و در آفتاب عالم تاب » آورده که از جانب شاه عباس‌ماضی

حاکم شیراز بود، پس ازین منصب دست بر افشانده پانزده سال مجاورت بیت الله شریف بر گزید و در سنه خمس و عشرین اوثلثین و الف (سال ۱۰۲۵یا ۱۰۳۰) در جرگهٔ اموات جا گرفت،

مکن با سوز من ای شمع مجلس‌سوز خود نسبت

که این آتش مرا در جان ترا درپیرهن گیرد

. . .

بحال مرگم و می سوزم‌ازاقبال آن قاصد

که خواهد کردن از ذوق نوید مردنم شادش

یحیی:- شیخ محمدیحیی الله آبادی معروف بشاه خوب‌الله ، برادر زاده و داماد شاه محمد افضل الله‌آبادی ست - از سیاحان بحر طریقت و غواصان دریای حقیقت بود، ولادت با سعادتش هفدهم محرم سنه ثمانین و الف (۱۰۸۰) وانتقالش ازین دار ناپایدار یازدهم‌جمادی الاولی سنه اربع و اربعین و مائة و الف(۱۱٤٤) واقع شده «لقد رضی» (۱۱٤٤) مادهٔ تاریخ وفات‌ست، ومزارش در الله آباد پهلوی قبر شاه محمدافضل‌ست‌و کتاب «مأخذ الاعتقاد» و « کلام المفید»و«تذکرة‌الاصحاب» و «خلاصة الاعمال» و «اذکار السلاسل» از مصنفات‌اوست، مولانا محمدفصیح‌جونپوری که از اعاظم علماء و اکابر آن دیار بود میفرمود که شاه خوب‌الله الله آبادی و نادرشاه قهرمان ایران‌اگر بر حضرت‌خاتم الرسل صلی الله علیه وسلم متقدم بالزمان بودندخدای تعالی در مصحف مجید ذکرفضل و کمال آن شاه کمالات دستگاه‌وسفاکـی‌وظلم این شاه ستم‌پناه البته نازل میفرمود. او راست:

تا ز خود افکند دور آن شوخ بی پروا مرا

دیدهٔ غم دیده گردید ست چون دریا مرا

. . .

بسکه در قید گیسوی توام برمیدن نتوان داد مرا

. . .

من و با یار هم آغوشیها ذوق تنهائی و سر گوشیها
ازتماشای رخت مست شدن آنگه از غیر فراموشیها

. . .

ز یك در رو مگردان همچو (یحیی) تماشائی
پسندم نیست آن عاشق که گاه اینجاو گاه آنجا

یحیی :- قاضی میر یحیی لاهیجی برادرزادهٔ قاضی عبدالله یقینی لاهیجی- عالم وفاضل صوفی مشرب از طبقه نوربخشیه بود و بمنصب قضای لاهیجان میپرداخت بدهلی وارد گشته بکتابداری پادشاهی سرفرازی یافت و بعد زمانی از هند به کاشان رسیده طرح توطن انداخت ودر سنه ثانی یاثالث وخمسین از مأیهٔ عاشره (سال ۹۵۲ یا۹۵۳) ازین عالم در گذشت.

اینست ببین آتش جان ودلم این ست مقصود ومراددل بیحاصلم این ست
گفتی که بگو مشکل خودتا بگشایم گفتن نتوانم بکسی مشکلم این ست
ای هم نفسان میدهم امروز نشانی فردا که نهان کشته شوم قاتلم این ست

. . .

بجلوه ای همه عالم در اضطراب آرد هزار جلوه ویکدل چگونه تاب آرد؟

***

مجنون چو خویش همه را لیلی خیال کرد
از غیرت همین بکسی آشنا نشد

. . .

ز دورم یار دید و گفت کان (یحیی)ست پنداری
که سخت افتان وخیزان ست و بیمارانه میآید

. . .

چگویم تا چه بر جان من از ناز تو میآید
تو خود میبینی آن کز چشم غماز تو میآید

بگو یکره کجا جویم‌ترا و مردم ازین حسرت
بهر جانب که دارم گوش آواز تو می‌آید

...

کیم و چقدر دارم که کنی شکایت از من
خجلم که بر زبانت گذرد حکایت از من
من اگر گناهکارم ز تو چشم آن ندارم
که بجرم ناز گیری نظر عنایت از من

يحيى كاشي:- وطن آبائی کرامش شیرازست ، والد او در کاشان اقامت گزید و یحیی از همین سرزمین سر بر کشید و در دور شاهجهان بادشا، بدهلی رسیده و بمدح شاهزاده محمدارا شکوه زبان گشاد و بصلات متکاثره نانش بروغن افتاد و با ابوطالب کلیم و حاجی محمدجان قدسی و دیگر سخن سنجان آنزمان بزم مشاعره گرم داشت و غرهٔ ذی القعده سنه تسع و خمسین و الف (۱۰۵۹) بجایزه تاریخ تعمیر قلعهٔ ارك شاهجهان آباد که بصرف شصت لك روپیه در سنه هزار و پنجاه و هشت مرتب شده ومصرعهٔ ماده تاریخ اینست:

« شد شاهجهان آباد از شاهجهان آباد»

صد اشرفی از حضور بادشاهی یافت و بنظم «شاهجهان نامه» مأمور گردیدو و داستانی از آن موزون کرد که درو این بیت بود:

سر را چو تان جگت سنگهه بود — که بر شیشهٔ نه فلك‌سنگ بود

محمدعلی ماهر بر قافیه اعتراض کرد، وی گفت که من مغل هستم فرقی‌در سنگ بالکسر هندی و سنگ بالفتح فارسی ندانم ، آخر این خبر ببادشاه رسیدو از نظم آن ممنوع گردید ، پس بفراغ بال زندگانی می‌نمود تا آنکه‌درسنه‌اربع ستین و الف (١٠٦٤) در دهلی جهان‌بی‌ثبات را بدرود نمود و این مصرع‌مادهٔ‌تاریخ او ست « احیاء سخن چو کرد یحیی جان داد » ـ و بر سنگ مزارش این بیت منقور است ،

ایکه از دشواری راه‌فنا ترسی مترس   بسکه آسانست این‌ره‌میتوان‌خوابیدورفت

و مؤلف «آفتاب عالمتاب» را اشتباهی عظیم واقع‌شده که یحیی لاهیجی و کاشی را متحد شمرده و تفرقه در روش سخن هردو نکرده میگوید: که یحیی لاهیجی از دهلی‌بکاشان رفته اقامت گزیده ازین جهت در بعض تذکره بکاشی‌نامزد شده- انتهی» این چند ابیات از کلام یحیی کاشی‌ست:

حرف تو می‌برد زدل ذوق می شبانه را   لب بگشا و باز کن قفل شرابخانه را

. . .

باد ما را بکوی یار نبرد   خاك برفرق خاکساری‌ما

. . .

سرمه را تا خانه زاد چشم مستش یافتم   آنقدر از رشك نالیدم که آوازم گرفت

. . .

غمزه‌ای هست بدنبال نگاه   آخر صحبت مستان‌جنگ‌ست

. . .

غافل دادیم دل بدستت   ما را یاد و ترا فراموش

وله رباعی

از باغ جنان فتاده در دام عذاب   آدم ز پـی گندم و ما بهر شراب
مرغان بهشتیم عجب نبـود اگر   او از پی دانه رفت وما ازپی آب

یحیی:- مولانا یحیی- از علماء کبار و فضلاء نامدار احمدآباد گجرات بود و سلطان ناصرالدین احمدشاه فرمانروای گجرات او را بمنصب جلیل افتای آن‌دیارمنصوب‌فرمود، طبعی موزون داشت و در بعض اوقات‌اشعارلطیفه می‌نگاشت این قطعهٔ تاریخ بنای مسجدجامع شهر احمدآباد که ازعمارات نادرهٔ آن‌بلده‌است از منظومات اوست:

فرخ این بقعه که چون کعبه بنای عجب ست
کعبه آسا علم دولت و دین عر ب ست

در جهان داری سلطـان زمان احمد شاه
شهریار یکه شهنشاه جهانش لقب ست
منبع علم و ادب هست یکی بانی آن
که وفا و کرم و مکنتش اندر حسب ست
زبدهٔ آل نبی مفخر اولاد علـی
سید عالم ابو بکر حسینی نسـب ست
لله الحمد مرتب شده تاریخ اساس
هشتصد و هفده و غرهٔ مـاه رجب ست

یعقوب:ـ سلطان یعقوب ترکمان خلف امیر حسن بیگ ترکمان ابن‌علی پسر قرا عثمان بود عزمی درست و همتی چست داشت، در سنه ثلث و ثمانـین و ثمانمائه (۸۸۳) در آذربایجان بغاوت اختیار نمود، و برادر بزرگ خود سلطان خلیل را منهزم و هلاك ساخته براورنگ فرمانروائی نشست و بسا امصار و بلاد ایران را مسخر فرمود، ارباب شعر و سخن را خیلی دوست داشتی، وهرجاشاعری شیرین مقال شنیدی بطلبش همت گماشتی، نصیبی و فغانی از وی بجائی رسیده و از فیض تربیتش زله ها ربوده وفات سلطان در سنه ست و تسعـین و ثمانمائـه (۸۹٦) بوده .

کسیکه با رخ خوب تو حالتی‌دارد ز بادشاهی عالم فراغتی دارد

یغما:ـ میرزا ابوالحسن جندقی ـ و جندق قصبه‌ایست از توابع یزدجرد بمسافت دوازده فرسنگ از نهاوند ، ووجه تخلصش بیغما در « آفتاب عالمتاب » چنین نگاشته، که نوبتی اثاث البیت او بیغما و تاراج رفت، از آن روز متخلص به یغما گشت و از اهل وطن خود غبار خاطر داشت این شعرش برآن مشعرست:

یغما بجز من و تو و مجنون و بو الحسن
ریدم بکلهٔ پدر هر که جندقـی ست

...

گر بسنجند بحشر اجر شب هجران را
غالب آنست که شاهین شکند میزان را
دل اگر سر کشد از خط تو بسیار بزلف
چاره زنجیر بود زنگی نافرمان را
عیب (یغما) مکن ار دمدمهٔ شیخ شنید
ناگزیرست بشر وسوسهٔ شیطان را

...

گر ببالینم نیامد بر مزار آمد مرا　　جانسپاری در رهش آخر بکار آمد مرا

...

عشق و عقل‌ست نه بازیچه کجابر تابد　　بدو سلطان مخالف ده ویرانهٔ ما

...

سفر کعبه کنم تا بخرابات رسم　　زانکه‌سالك بحقیقت رسدازراه‌مجاز

...

نگاه کن که نریزی دهی چو باده بدستم
فدای چشم تو ساقی بهوش باش که مستم
حرام گشت‌به (یغما) بهشت روی تو روزی
که دل بگندم آدم فریب روی تو مستم

یقینی:- قاضی عبدالله لاهیجی- عم قاضی یحیی لاهیجی، عالمی‌بودصاحب حال وذوق و فاضلی از اهل وجد وشوق، اکثر مردم باوی اعتقادی داشتند، وی با وجود استغراق در تصوف ودرویشی بانصرام عهدهٔ قضای لاهیجان می‌پرداخت.

مهر پروردم بیکبارم ز بیمهری مسوز　　اندك اندك باش‌تاخوباستمگاری کنم

...

ای خوش آن شبها که با افسانه میلی داشتی
درد دل می گفتم و افسانه می پنداشتی

...

ز من آنچنان رمیدی ز فسون عیب جویان
که نبوده با تو گوئی همه عمر آشنائی

یکتا:- احمد یارخان دهلوی، خلف الله یارخان از قوم برلاس ، اجدادش درعهد سلاطین تیموریه وارد هند گردیده در قصبهٔ خوشاب از اعمال لاهور توطن گزیدند، و الله یارخان بحکومت لاهور و تهته و ملتان سرفرازی یافت وآخر کار به فوجداری غزنین قناعت کرد واحمد یارخان یکتا پایان دور عالمگیری بنظامت صوبهٔ تهته منصوب و بصفات پسندیده متصف بود، و بر اقسام نظم عموماً وبر مثنوی خصوصاً قدرت کامل داشت و اکثر خطوط بکمال خوبی و جودت می نگاشت هنگام تلاقی با علامه سید عبدالجلیل بلگرامی در بهکر قرآن مجید نوشتهٔ خود بعلامه هدیه‌داده بودودر سنه‌سبع واربعین و مائة والف (۱۱۴۷) راه ناگزیر برنا و پیر اختیار نمود. و آن دُر در خوشاب مدفون گردید- مثنوی «گلدستهٔ حسن» و «جهان آشوب» وغیر آن از وی یادگارست، گویند که در لاهور محمد عاقل یکتا لاهوری را بااحمد یارخان یکتا بر سر تخلص نزاعی واقع شد وفصل قضیه بر آن قرار گرفت که غزلی طرح کنند هر که خوبتر بگوید تخلص ازو باشد، پس روزی بمحضر جمعی از صاحب طبعان سخن شناس هردو حاضر آمدندواحمد یارخان یکتا زبان بغزل خود گشاد، شور تحسین و آفرین از هر گوشه بلند شد، محمد عاقل یکتا کلام خود دون‌رتبهٔ کلامش یافته مهرسکوت بردهان زد، احمدیار خان محضری نوشته بخواتم مهره این‌فن مسجّل گردانید، آفرین لاهوری بر آن محضر این بیت نوشت.

برین معنی گواهیم (آفرین) ما　　　　که‌احمد یارخان‌یکتاست یکتا

و دیگری این مصراع نگاشت: «گوهر یکتاست احمد یارخان» وهمچنین دیگران هم لطیفه‌ها ثبت کردند و غزل طرح این‌ست:

تا خطش طرح جهانگیری کاوسی ریخت　　　　لشکر زنگ چورومی بسر روسی‌ریخت
بامیدی که‌شود جلوه گر آن سرو روان　　　　خاك شدجبهه‌ودر راه قدم بوسی‌ریخت

سرمه آلود نگاه که بیادم آمـد که سرشك شفقی از مژه‌ام طوسی ریخت
بر در بتکـده از نالهٔ زارم ناقوس همه تن اشك شد و در بر ناقوسی ریخت
شمع از رشك رخش بوقلمون سوخت ببزم جای اشکش همه خاکستر طاوسی ریخت

...

چه پرسی از سرو سامان من عمریست چون کاکل
سیه بختم پریشان روزگارم خانه بر دوشم

...

از بسکه سرا پا زغم عشق تو داغم چون کاغذ آتش زده یك شهر چراغ

...

گردهٔ چشم سیاهت از قیامت ریختند یك جهان میخانه حل کردند در پیمانه‌ای

یکتا:- محمد اشرف از نکته سنجان کشمیر بنت نظیر(؟) بود و تا آخر عهد محمد شاه بادشاه دهلی مراحل عمر طی می‌نمود و در اواسط مأته ثانی عشر (اواسط قرن دوازدهم) بمنزل جاودانی آسود:

از غیر برده بود دل و داد واپسش شکر خدا که خاطر ما را نگاهداشت

...

بود شب شوری، ندانم نالهٔ دل بوده است یا صدای بال مرغ نیم بسمل بوده است

...

شهر آشوب همین نرگس زلفان تو نیست
فتنه ای نیست که زیر سر مژگان تو نیست

...

سخت دشوارست دل از مجلست بر داشتن ساقی از رنگینی بزم تو پایم در حناست

...

بود در بیضه زگل در تب و تاب این بلبل
شیخ برنا شده گردید کباب این بلبل

***

کی ترك سجدهٔ تو بت دلربا کنم
کاری که کافری نکند من چرا کنم؟

***

هرگز بکس نگاه مکن آشنا مشو
ای چشم من بمردم بیگانه وا مشو

یکدل:- شیخ محمد انور مرادآبادی-والدش شیخ محمدجان بزمان حکومت نواب نظام‌الملك آصفجاه قمرالدین خان بهادر فتح جنگ درمرادآباد بداروغگی محکمهٔ آصفجاهی سر فرازی یافت، و رفته رفته آفتاب نیابت دیوانی از افـق خشنودی نواب بروی تافت واین محمد انور یکدل هم از خوان احسان‌نواب‌بتفویض عهده داروغگی باورچیخانه بر سماط وظیفه خوری نشست، و کمر خدمت چست بست، طبعش مذاق شیرین زبانی و نمکین بیانی و سخندانی و نکته‌دانی داشت، و در تهذیب اخلاق و محبت و مروت بیکدلی و یك‌جهتی علم یکتائی میافراشت‌ودر ملك دکن بملازمت آستانهٔ نواب ممدوح با کمال فراغ بال و ترفیهٔ‌حال گذرانید و از آنجا در رکاب نواب بعهد محمدشاه بادشاه‌در دهلی رسید وهمین جا درسال‌حادی وخمسین از مأتة دوازدهم (۱۱۵۱)مرارت‌مرگ چشید

روی تو هر که دید بمصحف شبیه گفت
هر کس شنید ذلك لاریب فیه گفت
عابد زکعبه گفت سخن عارف از رخش
قربان او شویم که وجه وجیه گفت

یمینی:- ناسخ «نگارستان سخن» یمین بدون یاء نسبت نوشته، نامش‌امیر یمین از اجلهٔ علماء زمان و اعزهٔ فضلاء دوران بود، تاریخ یمینی متضمن وقـایع سلطان محمود غزنوی تصنیف اوست ، اصلش از ترکستان ست و بقدردانی علاء الدین محمد وزیر سلطان خراسان در خراسان بکامرانی‌زندگانی مینمود-

در هیچ خانه بی تو دل دردناك من
آهی‌نزد که‌آتش‌ازآنخانه برنخاست

...

تیره گشت از عارضش ماه دو هفته بر فلك
خیره شد از قد او سر و سهـی در بوستان

...

هزار بار (یمینی) فریب او خوردی چرا بوعدهٔ وصلش امیدوار شدی ؟

یمینی:ـ خلیفه عبدالرزاق متوطن شاه آباد که قصبه‌ایست در ملك اود آباد کردهٔ نواب دلیرخان برادر کوچك نواب بهادر خان معمر شاهجهان پور،و این یمینی در فارسی استعدادی نیکو داشت و کتاب « ثمرة الفواد » و « مناظر الانوار سراپای معشوق» و « مظاهرالاسرار سراپای عاشق» و مشروح بعض کتب درسیهٔ فارسی خوبتر نوشته، معاصر لاله عوض‌رای مسرت شاهجهان پوری‌ست در «آفتاب‌عالم‌تاب» آورده که روزی یمینی بمسرّت گفت که‌غزلی برای اصلاح بخدمت اوستاد خود میرزا محمدفاخر مکین فرستادم اوستاد حسن مطلعش که:

طرفه حسن‌ست و طرفه زیبائی‌ست که فرشته کند سجود او را

چه خوب اصلاح کرد: این چه حسن‌ست و این چه زیبائی‌ست ـ مسرت گفت اصلاح میرزا از گفته شما افصح‌نیست، اگر چنین تغییر دادی‌ابلغ بودی الله الله چه حسن‌وزیبائی‌ستـ با آنکه اصلاح مسرّت در حقیقت لطفی داشت‌یمینی چشم انصاف پوشیده بیوجه ازو رنجید، واز آن روز باوی بر سر مناظره میبود و حق آنست که مسرت از یمینی خوش‌فکرترست ـ ازخوش فکریهای یمینی‌ست:
خسته ای کز درد نالید ست جا نش سا لها
بعد مر گ ازخاك‌هم خیز د فغا نش‌سالها

***

ای حلقه زلف تو پری خانهٔ‌دلها چون شانه بگیسوی‌تو کاشانهٔ دلها

...

برخ نه آن مه بی مهر من‌نقاب گذاشت خسی بشعله کتابی‌بماهتاب گذاشت
زمان هجر بپایان نمیرسد گوئی ستاره سیروفلك‌دورومه‌شتاب گذاشت
بیاکه حرف شکایت میان ما و تو نیست که دیده دفتر پارینه‌رابآب گذاشت
دلش بحال (یمینی) چرا نمی گردد مگر زمانه ره و رسم انقلاب گذاشت

...

نی از قدمش گرد زمین بود که بر خاست
دود دل هر خانه نشین بود که بر خاست

بر هم زن صد بزم همینست که بنشست
غارتگر صد شهر همین بود که بر خاست

یمینی :ـ میر یمینی سمنانی ـ در دور سلطنت شاه‌طهماسب صفوی بشاعری نام بر آورده و بشمشیر فروشی عمر بسر برده، و در سنه احدی و ثمانین و تسعمائه (۹۸۱) خاك گورش‌خورده ازوست:

ما اخگر دردیم که در شعله فروزی آتش بسراغ آمده از خار وخس ما
آتش بفشانیم که در کیش محبت آتش بجهان ست کنون از نفس ما

. . .

صیدش طپان نه بهر خلاصی ز بند اوست میر قصد از نشاط که‌صید کمنداوست

. . .

خو بغم کرده دلم عیش چه و شادی چیست
هر چه جز لذت درد تو فرا موشش باد

. . .

هزار پاره اگر دل بتیغ یار شود بیار میل دل ما یکی هزار شود

. . .

زین بیش با رقیب می آتشین مزن آتش‌بجان سوختگان بیش‌ازین‌مزن
مشکن دل‌مرا که خیال‌لبت دروست پیمانهٔ حیات مرا بر زمین مزن

یوسف‌خوانساری: و در « آفتاب عالم تاب » یوسف بحذف الف اشباع نوشته. مردی شکسته حال بود که از مهد تا لحد بعسرت و نامرادی‌بسر برد تا در زمان پیری بخلف میگفت که تمام‌عمر من بتمنای یکباره رفتن‌در حمام‌برای غسل گذشت و گاهی میسر نگشت و تا پول سکه زده‌اند من روی‌پول ندیده‌ام.

ما را ز تو هیچ پایه کم نیست ای‌چرخ مگرد تا بگردیم

یوسف:- خواجه یوسف از مردم جویبار که محله‌ایست در بخارا، نبیرهٔ خواجه محمد پارسا و معاصر میرزا صائب بود.

دست چون از همه در ماند پی کار شدیم
پای در گل چو فرو رفت برفتار شدیم
از همه دل چو بریدیم باو پیوستیم
چون شدیم از همه آزاد گرفتار شدیم

. . .

بلبلی گردید و بر گرد سرت پرواز کرد
درچمن هر گل که چیدی و بدامان ریختی

یوسف درویش:- از آزادمنشان خطهٔ لار بود و در «آفتاب عالم‌تاب» اورا جرجانی نوشته.

میکشی هر لحظه تیغ وقصد جانم میکنی   قصد جانم میکنی یاامتحانم‌میکنی؟

یوسف:- سلطان عادلشاه. در «شمع انجمن» آورده که اولاد سلاطین روم آل عثمان بود، در بیجاپور مدتی کوس سلطنت نواخته و در «آفتاب عالم تاب» ست که غلام خواجه محمود کرجستانی ست که محمودشاه بهمنی ازو خریده و به حسن خدمات عزت وامتیاز بهمرسانیده و بعد انقراض سلطنت بهمنیه بر بیجاپور مسلّط گشته دم استقلال زد و هفت سال کامرانی کرده تلخابهٔ ممات در کشید:

با آنکه بجان با تو نکردیم بخیلی   پیش‌دگران بهرچه کردی گلهٔ ما؟

یوسف:- محمد یوسف بیگ ابن شاه بیگ خان کابلی ست، اگر چه مولد یوسف کابل‌ست لکن در هندوستان بظل عاطفت اشرف‌خان میر منشی تربیت‌یافته‌و جوهر قابل برآمده مگر در ریعان‌شباب سنه تاسع و خمسین از مأته عاشر(۹۵۹) از کنعان فانی بمصر جاودانی شتافته، اشرف خان که زلیخای کمال جمالش‌بود صدمهٔ عظیمه برداشته ومادهٔ تاریخ‌وفاتش چنین یافته:

قطعه

محمد یوسف آن مصر ملاحت	برفت از دهر اشك‌ازدیده‌ریزان
پی تاریخ او گفته عزیزی	کجا شد یوسف مصر عزیزان

در « آفتاب عالم تاب » و « صبح گلشن » و « نگارستان سخن» همین چند بیت بنامش‌مرقوم‌ست.

خوش آنکه جای خویش بمیخانه ساخته	در پای خم بساغر و پیمانه ساخته
آنکس که داد شیوۀ مستی بچشم یار	مستم‌از آن دو نرگس‌مستانه‌ساخته
گفتم که جا بدیده من کن بناز گفت	دررهگذار سیل کسی خانه‌ساخته؟

یوسف‌مولائی :- و والدی مولوی محمد یوسف علی‌المکنّی‌بابی الحامدابن مولانا الحاج مولوی محمد یعقوب علی ابن مولانا محمدفضل علیخان الحاج، موطن و مولد این بزرگان قصبۀ گوپامو مضاف بسرکار خیرآباد از متعلقات صوبه اختر نگر ا ودست و نسبشان به امیرالمومنین عثمان بن عفان رضی الله عنه میرسد، جناب مولانا مولوی محمد یعقوب‌علی که در ماه رمضان سنه سابع از مأته سیزدهم (۱۲۰۷) باضاعت‌شبستان شهود پرداختند در سن بست سالگی بعلاقۀقرابت و توسل آباء کرام با نواب امیرالهندوالاجاه محمدعلیخان‌بهادر والی‌ملك کوناتك‌از وطن بشهر مدراس رخت کشیدند ، و همانجا بخدمت افضل العلماء مولوی محمد ارتضا علیخان‌بهادراقضی‌القضاة گوپاموی‌متخلص‌به«خشنود»ومولوی‌تراب‌علی‌خیر آبادی مصنف «وسیط النحو» متخلص به «نامی» و مولوی حسن علی‌ماهلی‌اکتساب علوم معقول ومنقول و فروع و اصول نمودند، و بقدردانی حکام‌انگلیش بمدارج افتا و قضا وصدرالصدوری ارتقافرمودند و بعد دهسال رخصت یکسال گرفته‌رونق افزای وطن هم گردیده بودند، و در عشره سادسه از مأئة ثالث عشر (۱۲۶۰) بسعادت حج و زیارات مشرف شدند، و بعد عود از حرمین شریفین باقتضاء کمال زهد و ورع که از بدو سن رشد مستولی طبع بود بترك ملازمت سرکار انگریزی پرداخته مادام‌الحیوة در شهر راجمندری از اعمال ملك مدراس که با بنت قاضی

آن شهر تزوج کرده بودند عزلت و انزوا اختیار نمودند، در علم اصول وفروع فقه عدیل خود نداشته، تلامذهٔ جنابشان در ملك مدراس بسیار ندواخلاف آنحضرت در شهر راجمندری از اعزهٔ نامدار بستم ماه رمضان سنه ثلث و ثمانین و مائتین و الف (۱۲۸۳) بعمر هفتاد و شش سال بجوار رحمت ایزدی پیوستند، واز تعلقات این دار ناپدار رستند، و مولوی محمد یوسفعلی والد نامه نگار بست وچهارم شعبان سنه ثمان و عشرین از مأته سیزدهم (۱۲۲۸) در قصبهٔ گوپامؤ پا بعرصهٔ وجود گذاشتند و بعمر ده سالگی با والد ماجد خود سفر مدراس گزیدند و کتب صرف و نحو و معانی و بیان و منطق و حکمت بفیض تربیتشان مستحضر نمودندو بعمر بست سالگی عود بوطن احمد دیده توطن شهر لکهنو گزیدند و بتکمیل تحصیل علوم باقیه ازاصول و فروع و تفسیر و حدیث بخدمت مولوی محمد قدرت علی لکهنوی که با بحرالعلوم ملك العلماء مولانا عبدالعلی لکهنوی نسبت دامادی و تلمذ داشتند پرداخته ببیعت طریقهٔ چشتیه بردست قدوهٔ عرفاء کرام و اسوهٔ کملاء عظام مولانا الحاج حافظ محمد علی خیر آبادی المعروف به «حافظ محرّم علی» قدس سره فرموده بعض کتب تصوف و سلوك استناد نمودند، زمانی دراز بدرس و تدریس علوم اشتغال داشتند، تا آنکه قائد تقدیر رب قدیر در سنه ثالث و ثمانین از مأئة ثالث عشر (۱۲۸۳) بدارالاقبال بهوپال کشید و نواب سکندر بیگم صاحبه مرحومه بجوهر ذاتی و صفاتیش رسیده زمام عهدهٔ نظامت این مملکت بقبضهٔ اقتدارشان سپردند و مدتی به انتظام و اتساق (۱) این مهام سترك بسر بردند و همین جا صحاح سته و دیگر کتب احادیث قراءةً و سماعاً بخدمت شریف مولانا مولوی عبد-القیوم خلف مولوی عبدالحی مرحوم و داماد مولانا محمد اسحق ابن البنت مولانا شاه عبدالعزیز دهلوی قدس سره گذرانده سند جمله کتب احادیث حاصل کردند و اجازت طریقهٔ قادریه از حضرت ایشان فرا گرفتند و بالفعل درین شهر بهوپال بنظم و نسق مهمات کلیه و جزئیه سرکار نواب سلطان جهان بیگم صاحبه ولیهٔ

۱- اتساق: بکسر اول و تشدید بمعنی ترتیب دادن و فراهم آوردن است-آدمیت

العهد این ریاست قیام دارند، شرح قصیدهٔ برده مسمی به « جواهر فریده فی‌شرح القصیده» و شرح «نظم‌الفرائض» که نام تاریخی آن «فتاوی المیراث» ست«وروحة المیزان» در منطق و « محبت نامه» در فن محبت از تصانیف حضرت ایشان‌ست و اشعار جناب ممدوح از غزلیات و رباعی و قصائد و مثنوی و تواریخ بسیارست .از آنجمله دو غزل که درین نزدیکی به مشاعره حضور فیض ظهور نواب‌امیرالملك والاجاه مولانا سید محمد صدیق حسن خان صاحب بهادر دام اقبالهم اززبان خامه معجز طراز تراویده و یك قصیده بدیعه که در زمان سابق بمدح نواب اعظم جاه امیرالهند والی ملك‌مدراس موزون فرموده اینجا سمت نگارش میابد،

بارد محبت از در و بام بلاد ما — روید صفای قلب ز خاك نژاد ما
از عنصر و داد سر شته نهاد ما — دامن فشانده خلق ز گرد عناد ما
سودای ذات تا بسر ما گرفته جا — شد رنگ و بوی صفتش دلنهاد ما
گشتیم تا مرید جوانی بعقل پیر — گردید چرخ کهنه مرید مراد ما
هر ذره است مشرق خورشید حسن او — کورست چشم منکر این اعتقادما
زانسان فرو گرفته جمالش که بهر غیر — نگذاشته ست جا بفضای فوأدما
طوریم و پاك سوخته برق تجلیش — غلمان و حورسرمه کشند ازرماد ما
از مهر بدر روی و شب تار زلف او — چون لیلة‌القمر شده روشن سواد ما
کویش فروختن ببهشت برین خطاست — خلقی بود مقلّد این اجتهاد ما
هستیم در دیار جنون مالك رقاب — فرهاد قیس و وامق و نل از عبادما
هستیم گرچه‌دور تر از مسجدو کنشت — ورد زبان گبر و مسلمان‌ست یاد ما
خوردن‌غم وصال تو حسن المعاش ما — جان باختن بشوق تو زاد المعاد ما
فارغ نموده از غم صد خرمن گناه — بر حرق برق رحمت تو اعتماد ما
کی از سوادوجه میسّر شدی نجات — موی سپید گر نرسیدی بداد ما
در وحدت ست (یوسف)وصدیق متحد — باشد خدا گواه بر ین اتحاد ما

وله

یاد عهدی، که نه غم بود نه غمخواری دل
نی ز عشقم خبری نی ز گرفتاری دل
حامل سرّ خفی حاوی اعلام جلی
کیست در عالم امکان بگران باری دل
خانهٔ خود ز تو آراسته پرداخت ز غیر
می توان گشت بگرد سر خوشکاری دل
مدتی بود که با خاک برابر میگشت
گر هوایت نرسیدی بهواداری دل
می کشم رخت از ینجا بدیاری که در آن
جوشد از کوچه و بازار خریداری دل
گشته مجنون شده از قید دو عالم آزاد
در خم رشک فلاطونست ز هشیاری دل
عرش اعظم حرم کعبه و بیت المعمور
چون همه اوست بود فرض پرستاری دل
شیون حلقهٔ غم زمزمهٔ بزم طرب
دمکش صور سرافیل بود زاری دل
از دم هوش بعشق تو چنانم بی هوش
که ندانم چه بود صحت و بیماری دل
دعوی پاکی دامان دل ای شیخ غلط
که گواه است سویدا بسیه کاری دل
هست اندختن بخیه بروی غیرت
دوختن چشم بر اغیار پی یاری دل

فتوی از دل طلب از مفتی و قا ضی مطلب
بحر علم دگر ان نیست بزخاری دل
خو اه نـا خواه غلام و نفرش می گردد
خوار در چشم عزیزان کند م خوا ری دل
چون مسیحا نفسم لب بعیاد ت نگشو د
مر دم از کلفت بی لطفی بیمار ی د ل
(یوسف) آمد سر بالین چو بغمخواری دل
جان فدا کرد زلیخا سر بیما ر ی د ل

وله قصیده

ایکه چون شوقت فراقت را بمن عشق ووصال
کاش چون‌وصلم وصالش هم پذیرد اختلال (۱)
شکوه از دشمن ندارم دوست از پایم فکند
دوستان دستی خدا را ور نه گشتم پا یمال
دوست گر دیوانه ام دانسته دامن وا کشید
سایه از همراهیم یا رب چرا بازد مجال
از شب دیجور روز روشنم تار یکتر
شرح ظلمتهای لیلم بر نتابد قیل و قال
غرقه آبست از طو فان ا شك مـن زمین
از لهیب آ تشین آهم فلك در ا شتعا ل
از دم سردم زمستان می کند کسب هو ا
آه گرم من بتابستان دهد فیض کما ل
اضطراب یم ز بحر اضطرا بم مـو جه ای
پیش چشمم ابر مه را راست عین انفعال

۱- ای وصال فراق که با من ست مانند وصال من یا محبوب خلل پذیر شود تا وصال محبوب حاصل گردد. مؤلف

از تف قلبم نجو م آسما ن مشتی شر ار
آفتاب از داغهای سوز من داغی چو خال
جوش صفرای خزان از رنگ زرد چهره ام
بر رخ فصل بهار از اشك سرخم رنگ آل
نضرت باغ جنون از نخلبند یهای من
دشت وحشت زینت آباد از دل وحشت‌مآل
با عر و قم نشتر فسا د را خو ن گر مئی
نا له ها در خانهٔ ز نجیرم از وا دید حا ل
روح مجنو ن بر جنونم آفر ینها می کند
جان فرهادم بشا گر د ی فر ستاده سؤ ال
بر جنونم روح لیلی جا ن شیر ین می دمد
جان شیر ین وحشتم را میکند لیلی خیال
شمه ای از هرزه گردیهای خود در دوریت
گر بگویم مستمع آواره گردد از ملا ل
زین مصیبتها که در فرقت هجوم آورده اند
جان و دل در قالبم دار د کمین ار تحال
دور از روی تو باشد دیده ام بی نور حیف
چشم ر و شن می کند آ ینه‌از نور جمال
شوق آوازت من بیمار را جانکاه و وای
جان تازه غیر ر ا بخشی ز اعجا ز مقا ل
یاد ایامیکه جز بر روی روح افز ای تو
وا شدن بر روی مردم بود چشمم را نکا ل
یاد اوقاتی که آن تیر نگا هت را هد ف
سینه غیری نبوده جز دل این خسته با ل

یاد عهدی کز و فور لطف میگفتی بمن
افتراقم از تو رنگ ماهتاب از مه محال
می نمودی منعم از وا دید حسن گلرخان
وز پی ارضای من این بود ورد ماه و سال
گر نظر بر غیر دوزم چشم نا بینا شواد
ور ز نم با دیگران حرفی زبانم باد لال
چشم زان ایمان و پیمان بسته بگزیدی کنون
کنج باغ و صحبت غیر و شراب پر تکال
با رقیب رو سیه می بینمت سر گرم لطف
سرد مهریها ست بر جان من افسرده حال
غیر اگر صد بار خندد باز میگوئی بخند
من اگر صد بار نالم دیگرم گوئی بنال
گرم جوشی با رقیب رو سیه بی وجه نیست
آتشی ای شعله رو آتش بگیرد در زغال
سرد مهری با منت زان رو که میدانم ترا
آسمان حسن و آن سرد مهری بی مثال
هر چه گفتم بدله اش دانسته جان بی قرار
باز میگوید بتو ای مایهٔ غنج و دلال
آن همه عهد و وفا و مهر ای پیمان شکن
درمژه بر همزدن شد از چه رو خواب و خیال
این دل سودا سویدایم بود داغ شگفت
کرچه وادی این رمیدنهاست ازمن ای غزال
کردیم بسیار گریان و پریشان تنگدل
ای دهانت غنچه رخسارت گل و دندان لآل

هین بیا اینک در صلح و مدارا باز کن
تا ننالم از تو پیش داور نصفت خصال
داور دورش بگلز ار ریاست نو بهار
سروری سروش ببستان ایالت نونهال
آنکه در گلزار و صلش از صفیر مطلعین
گلر خان را بلبل طبعم نماید مستمال
غرّهٔ پیشانیش عید ایالت را هلال
ز آفتاب روی او بدر نبالت را کمال
عادلی کز شارق عدلش در ایام و لیال
شیر ظلم ست عنقا را سواد چشم و بال
در سرا بستان خلقش گل گلستان زاده ای
وز شبستان جمالش زهره واهی پیر زال
از کرم تریاق او دلخستگان دلبستگان
مرهم لطفش جراحات جهان را اندمال
پاك سوزد آتش غیظش جهان را در دمی
ثورة نار جلال او پناه ذو الجلال
از غضب گر چهره افروزد بر اندام مغیظ
می شود هر موز بان و مرگ را گوید تعال
هر که رخ گرداند از درگاه اوبئس المآب
وانکه رو در بارگاهش آورد نعم المآل
دوستش بیت الشرف سهم السعاده طالعست
اختر منحوس دشمن در هبوط ست و وبال
حضرت نوّاب والا جاه عالی منزلت
کآفتاب جاه او پاکست از نقص زوال

آن عظیم الجاه کز هر حرف نا م نا میش
حدس صائب میکند سـوی صفاتش انتقا ل
در لغت زان سان که لفظ عین باشد مشترك
عین اسمش نیز بر او صاف بسیار ست دال
عدل و عقل کامل و علم و عمل عفو و عطا
عفت و عیش و علو و عزم و عشق ذوالجلال
دوست را زین عین ، عین عون آید در نظر
گو بود در کوری چشم عدو عین الکما ل
عین ظاءا و که از نور سوادش رو شن ست
ضوء ظل اللهی آن سایهٔ حق بـی زو ال
نیکخواهش را از و مد نظـر حسن ظفر
ظفرهٔ مظلم از آن پیدا بچشم بد سگا ل
یا که از یعسو بیش رمزیست زان یارش الیف
چشم بر یسراست و دشمن یاس آرد در خیال
میم نـام نامی آن مخز ن منح و عطـا
کز پی لمعان روی مجد او گر دید خال
هست در شأن محبش میم مهر و مکر مت
در حق مبغض بود روی مرض راس الملال
جیم او مشعر بجرات زان ببیند جلو ه گر
مخلص او روی جشن و باغضش شکل جلال
سوی الفت می کند ایماء الف در نام او
دوستانش زان امل اعداء اجل گیر ند فال
ها که ختم نام شد راجع بدین مضمون بود
ختم شد بر وی هدایت اندرین حال و محال

شد هشاشت وقف زین ها بر هوا خواهان او
خصمش از هول هلاك خود گرفتار هز ال
اندکی تفصیل این اوصاف میجوشد ز د ل
تر زبان شو ای قلم وی محبره‌چشمت بمال
سر فتح عین و زیرش کسر ظاء بشنو شکست
ظلم را عدل ز بر دست و نمود ش پا یمال
سر مهٔ چشم عدم گرد فتن از نصفتش
در بنای جور چرخ از دست عدلش اختلال
تا طبیب عدل تعدیل مزاج دهر کرد
سقم ظلمش دفع شد نبضش جهد بر اعتدال
جوش صفرای ستم را نصفتش تا چاره کرد
شیر مردان محترز گشتند از کعب‌الغزال
عادلی کز بیم عدلش غنچهٔ گل سر بعجز
از ز بان حال بلبل را همی گوید منا ل
گور خر شیر عرین را شیر قالین بشمر د
ظبی در دوران عدلش یوز را داند شغال
بر اسد از نصفت او منت مهر حمل
نسر طائر را عقاب چرخ گیرد ز یر بال
چرخ تا از اهل این عالم شکم دزدیده است
شحنهٔ عدلش بگردش داد او را ابتذال
دلبری پهلو اگر دزد ید از دلداده ای
میرود در جرم این دزد ی بگیر کو توال
خانه زندان فکر زنجیرست و خجلت‌پاسدار
بر سخن سنجی که مضمونی نموده انتحال

پیش ارباب النهی پهلو بمعجز میزند
عقل او در حل اعضال عدیم الانحلال
امر کاین پیش از آن کز قوه آید سوی فعل
عقل او کیف و کمش را پرده گیرد از جمال
تا که خواند ثانی عقلش ازین رو ملتجی‌ست
عقل اول پیش‌مدا ّحش بعجز و ابتهال
علم او بحریست کز هر قطره اش جوئی روان
رفته زان جوها جداول بر و هاد و بر تلال
بهر کسب علم زا نو ته نمودی پیش او
زنده بودی گر بعهدش خواجه وملا جلال
شاعری هر چند دون رتبه اش باشد ولی
با سخن طبع لطیفش گاه ورزد اشتغال
نکته سنجان کی بمیزان تساوی می‌نهند
فکر عمری‌ازسخن‌سنجان‌وا ز وی‌ارتجال
بکر فکر دیگران را پیش نظم ثاقبش
می شمارد عاقل بالغ نظر حیض‌الرجال
فی البدیهه هر چه وی گفته خدایان سخن
یافتند آنرا لطیف و دلکش و سحر حلال
گر چه هر علمش مقارن با عمل باشد ولی
علم دین را از عمل بخشید تزئین کمال
آن احاله را رواج از هیبت دیندار یش
شد مناهی در محالش مایهٔ داء العضال
می بخم نفخ شکم بهر سبو درد سر ست
در خم مینا بخر صدر صراحی را سعال

کذب گردد قلب را وجع الفواد و گوش را
مایهٔ صمّ و زبان راز مواد اعتقال
تا پی ترویج احکام شریعت پی فشرد
در هیولی صورت منکر نگردید ست حال
آن شیوع شرع در عهدش که طفل شیر خوار
خود بخود گردد نفور از شیر در فصل فصال
عفو او در صفح جرم مجرمان کاری کند
کان رجای عاصیان ست از غفور بی همال
می نهد بر غیر احسانی که در عفو خطا
در حق انباز آبا عقل پندارد محال
کهنه مضمونی ست حاتم از کتاب جود او
معن و یحیی مبتذل مضمون ز دیوان نوال
یافت تا از همت عالیش استغنا رواج
عالمی فارغ شد از اندیشهٔ اهل و عیال
مرکز دار الریاسة گرچه مدراس ست خاص
شد جهان لکن ز کیف فیض عامش مستمال
صد چو من در لکهنو از خوان جودش زله بند
همچنین در شرق و غرب و در جنوب و در شمال
طبع او یکسان شمارد بخشش دُر و حصی
همتش یك شیوه داند بذل دینار و سفال
کار و کشت قحط از باران دستش آبی ست
نیست در دور کف دست فراخش تنگ سال
از وفور بارش ابر کفش سیلاب خاست
تا بنای فقر از روی زمین سازد مزال

سم قا تل می شما رد عفتش محظو ر را
در شمار بیش با شد پیش او غیر حلال
سر نزد گاهی از و میل نقیض حکم شرع
هست بارأیش شر یعت را لزوم و ا تصال
کرد تا عاطل ز منصب‌عقل او امّاره را
شد ز معقو لیتش چو ن مطمئنّه در فعا ل
خاطر خاطر شود گر عفتش در عین فسق
منعدم گر دد شبق در دم زفسّاق فحا ل
در دمی کو طرح بزم عیش و عشرت افکند
از جهان رنج و الم بندند رخت ار تحال
علویان را شوق بزمش برد از جا آنچنان
کز برای باز یابی هر یکی در ا حتیال
ماه گشته دائره خورشید دف گردیده است
زهره روز و شب بمشق رقص دارد اشتغال
شایدش خوانند از بهر تمـاشا اهل بز م
زین توقع سر زد از افلاك هم رقص الجما ل
فکر پست من کجا و صف علو او کجا
کی شود دامان عرش از دست کوته دستمال
بر نتابد رفعت ایوان قدر ش وسع شر ح
کآسمان آنجا بود محسوب در صف نعال
منتز ع گشتی علو پیش ظهور ش از فلك
می دمد ا کنون از آن کریاس‌رفعت‌اشتمال
رفعت قصرش اثر دارد که گردرعرض غور
برد نام او کسی فالغور بالنجد استحا ل

الله الله عزم او عز می که از ملك د کن
گر بقصد تر کتاز چین کند شد رحا ل
نهب و اسر چین و فغفورش کند در نیمرو ز
شام باز آید بملك خود بمال و یر غـمال
وصف گلگونش ز دل بیخواست اینجا میجهد
می شود اینك کمیت خامه اندك تیز چال
آن سبکتازی که از مدّ نظر غا ئب شو د
از کفل نور نگه را تا رسانـی سوی یا ل
در عنان گردش ز سرعتهای بر گردیدنش
عقل سر گردا نست نشناسد یمین را از شمال
کس به پیشش برد نام چابك و مهمیز اگر
بر جهد اوج فلك ر ا بشمرد اوج جبال
خوش کنند او را برای نعل آن ابرش مگر
زین توقع میفروشد بر درش خود راهلال
گفتم از دل دیده ای جائی چنین مر کب ؟ بگفت
را کبی بشنیده ای گاهی بدین کوپال و یال ؟
در رگ و پی عشق ، باری آنچنان ساری شده
کز سماع نام معشوقش بگیرد وجد و حال
ما دهٔ عشق جنا ب حق دل او صو ر تش
این هیولی هست زین صورت عدیم الا نفصال
چشم او کان چشمه سار مرغزار عاشقی ست
تا بکحل معرفت آن را نمودند ا کتحا ل
جمله ذر ات جها ن بـی ثبا تش در نظر
نیست جز آئینهٔ حسن جمال لا یـزا ل

ذات او ظل خــدا اوصاف او ظل رسول
شیمه ظل آل و اصحاب و نبی دام الظلال
جامع اوصــاف ظل ست چو خالق آفرید
منکر ظلیتش بی شبهه گمراه است وضــال
از مو اریـثـش عروج اوج یعسوبی بود
هست بر تصدیق من برهان سلّم از د و ال
سقف کرسی سای بیت الله را معراج از و
لنــگر او نا خد ای کشتی اهل سؤال
در حد احساب و انسابش از و تا بو البشر
مجد بــاشد فضل ذا تی مستحیل الانفصال
نی همین از مهر مجدش هست ظاهر مستنیر
تافت بل در عالم اذهان علی وسط الکمال
هست روح جرأت و نفس شجاعت شخص او
هیبتش باشد هلاك و مرگ خصم بد سگال
سطو ت او لر ز ه اند از تــن روئین تنا ن
صو لت او در صف هیجاناساز رجال
حملۀ او در فشار قبر اندازد اگر
در سلامت کوچه بگریزد عدو از مور چال
طفل بی نیرو ست رستم پیش دست وپنجه اش
میشمارد جر أت او ز ال را کمترز زال
کوه در میزان نیرویش بود همسنگ کا ه
پیش او یکسانّ بود بر کندن تبن و جبال
کی تواند دیو با سر پنجۀ او د ست بر د
میکند و اژون زمین را پنجۀ او بی کلا ل

آبروی مرگ دشمن آب تیغش در نبرد
بال مرغ روح بد خواهش بود بال نبال
بسکه بر جان اعادی چشم دوزد یك قلم
دسته نرگس شده در کیشش ازهار نصال
گر بصحرا چشم الفت وا کند سوی غزال
رم ز آهو رم کند تار نظر گردد عقال
در بیان الفتش گر آشنای محبره
کلك را سازم کند لیق دو اتش اعتقال
جنس الفت یافت از ترویج او چندان شیوع
میکند در سرکه دایم با غض‌الخل اختسال
هست ز آثار روح ایتلاف او مدام
عاشق و معشوق را در خانهٔ خاتم وصال
آن روش کرد از هدایت محو آثار ضلال
جز اثر عینی نه بینی از طریق اعتزال
گر بگمراهان هدایت را کند گرم نظر
پاك سوزد خرمن ریب و شکوك قلب ضال
ور نماید گمره صدساله را راه رشاد
می گریزد در دمی صد ساله راه از وی ضلال
می نماید منسلك در سلك اصحاب الیمین
چون رسد نور هدی از وی باصحاب الشمال
شد ز ارشادش رواج راستی چندان بدهر
چرخ کج رفتار سوی راستی کرد انتقال
ایها الشادی لما انشدت فی ذاك المقام
ایها المصغی الی ما فهمت فی‌هذا المجال

هر چه شرحش کرده ام مشتی ز انبارش شمار
کثرت اوصاف او میدان چو اعداد رمال
بر نتابد وسع طول کاغذ من عرض آن
خامهٔ من در دهان دارد دلیل عجز نال
از دو مطلع سازم اینک ساز و برگ التفات
تا کنم در حضرت او شرح مطلب عرض‌حال

***

ای ز ابر دست تو شرمنده ابر برشکال
وی ز بحر جود تو بحرست غرق انفعال
داد فیضت آنقدر سامان باهل اعتزال
مرأة‌ایشما رد خویش را ذات البعال
طالب یاقوت را کان بدخشان میدهی
آلتمغا می کنی کشمیر برخواهان شال
گر شراء یوسفی مثلم نه رهن لطف تست
چرخ کی بیرونش آرد از چه رنج وملال
دستگیریهای بی پایانست مطموع از تو ام
کز پی اقدام من هر موضعی باشد مزال
نیستم شاعر ندارم پیشه مدح اغنیا
صنع آباء کرامم علم و فضل ست و کمال
پایگاهشان رفیع و دستگاهشان وسیع
جایگاهشان محط رحل افراس و جمال
منزلت را منزلت افزود از پابوسشان
وسعت همت بگرد آن ایادی طوال
گرچه آن فرعم که دارد اصل ننگ از من ولی
میکند زین فرع گل‌اوصاف اصلی‌وخصال

شاعران بهر جوائز مدح جائر داشتند
هست با در یوزه نزدم جائره در یك جوال

ننگ دارد همت من کز برای جائزه
قیصر و فغفور و خاقان را شوم مدحت سگال

آن منم کز بی نیازی همت و الای من
میفر وشد سر که بر روی سیه مستان مال

جان شیرینم اگر از تشنگی بر لب رسد
لب نجنبانم بروی کس پی آب زلال

چشم بردستی ندوزم بهر سوزن کو شکست
در کف پا خارهایم از ره فقد نعال

بر حشیش دیگران دندان نکردم گاه تیز
گو نماند از دست برد چرخ در دستم خلال

مدح بهمان و فلان کی نزد من باشد روا
بر امید اسب وفیل و خلعت و مال و منال

اینکه بگشادم زبان در مدحت ای والا جناب
داشتم سرمایه شد سودای سودم نقد حال

انتساب آستانت ربح مطموع من ست
این دُر نظمم بضاعت نقد فکرم رأس مال

انتساب عتبه عالی اگر حاصل شود
عمر ماضی پوشد از سر ثوب استقبال و حال

گو رسیدم بارها در مصر از کنعان ولی
گاه خواهانم نشد زالی ز ربات الحجال

گر ز روی لطف فرمائی کنون کای یوسفم
خود عزیز مصر فرمانم نماید امتثال

ور نویسد خامهٔ معجز طرازت نام من
سر بخط طاعتم قیصر نهد بی قیل و قال
چون رسی بر منصب اسلاف والا جاه خود
بر گشا کلك و زبان در مدح این مدحت سگال
ای زبان کلك بس کن بس کن از طول مقال
تا مبادا گوش سامع از تو بر دارد ملال
مستمع نازك طبیعت به که بر دارم کنون
دست از بهر دعا در حضرت ایزد تعال
یا الهی زود تر از برکت پا و سرش
کرسی و تاج ریاست را کنی عرش و هلال
دور بادا عقده ها از رشته کارش مگر
عقده های بی شمارش باد در تسبیح سال
مهر و ماه از شمع بزمش مستفید نور باد
چرخ تا در بزم عالم هست فانوس خیال
بوستان فیض را بادا یمنش از نخلبند
اهتزاز شاخ گل تاهست از فیض شمال
پا بگل در خاك و خون ماند زدست دشمنان
هر که پوید با محبانش ره حرب و قتال
چشم دارم یا رب از لطفت که فرمائی مجاب
این دعاهایم بحق احمد واصحاب و آل

یوسف:ـ یوسف بیگ شاملو ـ از امراء سلطنت شاه طهماسب ماضی بود، و با حسن خان شاملو قرابتی داشت، بعزم هندوستان از وطن قدم بجادهٔ سفر گذاشت و در اثناء راه مسافر ملك عدم گشت ازوست:

تا کار دل ز عشق تو مشکل نمی شود   آسان مراد دل ز تو حاصل نمیشود

رمزیست در تغافلش ای دل و گرنه یار یکبار گی ز حال تو غافل نمی شود

یونس:- میر یونس ابهری - در عهد نورالدین محمد جهانگیر پادشاه وارد شهر دهلی گردیده بعزتی و ثروتی رسید، و بعد زمانی عود بوطن نمود، در اثناء راه بشهر کابل ماهی اجلش در ربود اوراست:

غنچه نگذاشت کآرام دل بلبل شود باغبان امروز گل بسیار بی دردانه چید

***

الحمدالله میسر الاسباب و مسهل الصعاب والصلوة والسلام علی رسوله الهادی الی مناهج الصدق والصواب و علی آله و اصحابه خیر آل و اصحاب، که این کتاب نزهت نصاب بست و نهم شهر ربیع الاول سنة سادس و تسعین از مائة ثالث عشر (سال ۱۲۹۶)دردارالاقبال بهوپال بعهد معدلت مهد جناب ملکه‌ملکی صفات و رئیسه عالیدرجات مؤسسه اساس ملك و ملت مرصصه بنای دین و دولت سر آمد والیات ذوات العظمه والجلال عدیمة النظیر در فرمانروایان ربات الحجال جناب نواب شاهجهان بیکم صاحبه « کرون اف اندیا » رئیس دلاور اعظم طبقه اعلای ستاره هند والیه متعالیه مملکت بهوپال رقاها الله تعالی فی مدارج کمال الحال والمأل بانجام رسید و تکاور خامه از تکاپوی عرصه صفحات قرطاس آرمید فلختم الکلام بتاریخ الختام- قطعه

چو گردید فارغ زبان قلم ز افسانهٔ دوستان سخن
بتاریخ انجامش از دل صبا شنیدم بهین بوستان سخن

(۱۲۹۶)

پایان کتاب

تصحیح اغلاط چاپی کتاب

غلط	صحیح	صفحه	سطر
رتار	زتار	۸	٤
بی پرده	پی برده	۹	۱٦
عر	عز	۱۳	۱۱
میگبرید	میگرید	۱۳	۱٤
داز	دراز	۱۹	۱۳
کشانیده	گشاینده	۲۰	۱۸
خشک	خشك	۲۱	٤
قدای	قدمای	۲۲	۳
ساریم	سازیم	۲٥	٤
اچمل	اچل	۳۲	بالای صفحه
لریز	لبریز	۳۲	۷
٦۱۷	٥۱۷	۳۷	۸
غیببی	غیبی	۳۹	۱٥
یر	بر	٤۰	۱۷
گاهی	کلاهی	٤۳	۱٥
مراد	مزار	٤٦	۱٦
نکوئی	نکوی	٥۲	۳
ن	سن	٥٦	۱٤
مراد	مزار	٦۳	٦
نگریزی	انگریزی	٦٤	٥
کفنی	گفتی	۷۱	۲
۱۳۰٤	۱۲۰٤	۷۳	۱
لبری	دلبری	۷۸	٥
مترقبه	مترقبه	۷۹	۲۰
سی	بسی	۸۱	۲۲
ر	در	۸۸	۱۷
بوه	بود	۸۹	۲۹
ر	سر	۹۳	۳
خویش ازمن	خویش دازمن	۹۸	۷
باقر بالله	باقی بالله	۹۹	بالای صفحه
نشتر وعشق	نشتر عشق	۱۰۸	۲۱

غلط	صحیح	صفحه	سطر
نگریزی	انگریزی	۱۱۲	۹
محل‌ست	محال‌ست	۱۱۳	۱۱
بخارخراسانی	بهارخراسانی	۱۱۹	بالای صفحه
هه	مه	۱۲۰	۳
نه	سنه	۱۲۳	۷
جردبادقانی	جربادقانی	۱۲۳	۱۸
نیسری	تهانیسری	۱۲٦	بالای صفحه
بیخرر	بیخود	۱۲۸	« «
گورنمی	گورنمنتی	۱۲۸	۹
رهٔ	پرهٔ	۱۳۰	۱۷
لاله و آب	لاله آب	۱۳۰	۱۷
ابرئی	ابروئی	۱۲۹	۱۲
پیام	پیامی	۱٤۱	بالای صفحه
زیده	زدیده	۱٤۱	٦
«در نشتر عشق»	«دره نشتر عشق»	۱٤٦	۱۳
نگجد	نگنجد	۱٤۷	٦
دیرم	دیزم	۱٤۸	۱۳
اروست	ازوست	۱٦۳	۱٤
برمج	برمح	۱٦۹	۷
نمود	ننمود	۱۷۱	۱۷
خلال	حلال	۱۷٤	۱۷
جماالدین	جمال‌الدین	۱۷۸	۱۷
نیشابوءی	نیشابوری	۱۸۳	بالای صفحه
جبتی خراسانی	جنتی خراسانی	۱۸۳	۱۳
اورات	اوراست	۱۹۰	۱۹
نشهٔ	نشاهٔ	۱۹۲	۹
ساید	شاید	۲۱۱	حاشیه
هرود	هردو	۲۱٦	۱۳
درانی	روانی	۲۱۸	۱٤
گلشن	گلش	۲۳٤	٥
سخن	سمن	۲۳٤	۲۰

غلط	صحیح	صفحه	سطر
سحر وسامری	سحرسامری	۲۳۵	٤
میوزا	میرزا	۲۳۵	۱۳
وریز	وزیر	۲٤۱	۱۷
باب تیغ	بآب تیغ	۲٤۳	۱٤
تا	تاب	۲٤٤	۹
دلبر	دلبر	۲٤۷	۱٤
محمدتویسرکانی	محمدداود تویسرکانی	۲۵۶	۱۴
داستان	دستان	۲۵۷	۳
گرفته	گرفتد	۲۶۳	۱۶
الیی‌حیا	البی حیا	۲۶۵	۱
الببی	ال‌بی‌بی	۲۶۶	۱۲
جرئی	جزئی	۲۶۹	۱۸
نشترعشق	نشترعشق نگاشته	۲۸۲	۱
جانم	جام	۲۸۷	۳
نافقی	باقفی	۲۹۲-٤	وبالای صفحه
شون	شوق	۲۹۲	۱۶
فاررق	فاروق	۲۹۵	۱۲
بپچید	بپیچد	۲۹۷	۶
میهمان	میهمان‌من	۳۰۱	۱۹
و ببر	وببر وبحر	۳۰۱	۲۰
آمد	آمدند	۳۰۲	۱۱
ده	وه	۳۰۷	۶
مرعی	مرغی	۳۰۷	۷
رنجه برمرار	رنجه‌برمزار	۳۱۱	۲۰
یغداری	بغدادی	۳۱۲	بالای‌صفحه
صدوچهل	دو صدوچهل	۳۱٤	۱
مهان	نهان	۳۲۳	۱
زاهد	زاری	۳۲۳	۱۰
تونبزی	تو نیز	۳۲۸	۱۸
ضرودت	ضرورت	۳۲۹	۱۶
بیده	بیهده	۳۳۲	۲۰
ناب	تاب	۳۳۶	۷
وصف	صف	۳۳۶	۷

غلط	صحیح	صفحه	سطر
همشیهٔ	همیشه	۳۳۸	۱۶
حرین	حزین	۳۳۸	۱۸
مآته الف	مائة والف	۳٤۳	۱٤
شاگر	شاگرد	۳٤۲	۱۷
سبکه	سبکه	۳٤۵	۱۳
تبم	تبسم	۳٤۷	۱۵
لعمت	لعنت	۳٤۸	۱
ار	از	۳۵۰	۲۰
بازاز	بازار	۳۵۰	۲٤
لکنوئی	لکهنوی	۳۵٤	بالای‌صفحه
آنچا	آنجا	۳۵٤	۱۸
دسوت	اوست	۳۵۷	۵
بور	بود	۳۵۸	۱۰
زوی	روی	۳۵۹	۱۰
قندها	قندهار	۳۶۲	۲۲
بادی	وادی	۳۶۳	۱۱
سلیمان	سلیمی	۳۶۸	بالای‌صفحه
بکشا	بگشا	۳۶۸	۱۸و۱۹
دربای	در پای	۳۷۷	۱۹
دختر	(زائداست)	۳۸۱	۶
دل	دلم	۳۸۵	۱۳
این	ابن	۳۸۶	۹
سوفراز	سرفراز	۳۸۹	۱۲
عبیدالحمید	عبدالحمید	۳۹۲	۷
الجمادبین	الجمادبین	۳۹۲	۱۸
فراحور	فراخور	۳۹۳	۵
بیاید	بیامد	۳۹۳	۱۲
اطراف کیهان	اکناف کیهان	٤۰۳	۱۱
تفادل	تفاول	٤۰۳	۱۷
بمست	بیست	٤۰٤	۶
کاردبار	کار و بار	٤۰٤	۱۷
آید مرا	آمد مرا	٤۰۵	۱۰و۱۱
بدنش	بدلش	٤۱۶	۲۰
گزین	گزین	٤۲۱	۹
سرنامه	ـرم نامه	٤۲۳	۱۷
نارك	نازك	٤٤۱	٤
سهرودی	سهروردی	٤٤۲	بالای‌صفحه

غلط	صحیح	صفحه	سطر
یافوت	یاقوت	۴۴۹	۸
میکشاید	میگشاید	۴۶۶	۱۰
حجاب	حجابی	»	۱۷
پنچهٔ	پنجه	۴۶۹	۱۴
رویم	روبم	۴۷۲	۵
بیشترش	پیشرس	۴۷۳	۱۴
صفی‌الدین	صفی‌الدین‌طبسی	۴۷۵	۲۱
صفی	صفی طبسی	»	بالای‌صفحه
جوشن	جوش	۴۷۸	۱
آل معنا	آل تمغا	۴۷۹	۱
عناول	عنادل	۴۸۰	۸
آباءی	آبادی	۴۸۲	بالای صفحه
نیست	نیستت	۴۸۵	۱۶
بصداقت	بصد آفت	۴۸۶	۴
بارم	بام	۴۸۷	۵
طائر	طائران	»	۱۱
بی‌تو	تو	۴۸۸	۲۰
شمد	شده	۴۹۱	۱۴
تخلص	تخلص وی	۴۹۲	۱۳
یزار	بیزار	۴۹۵	۶
حال دل	حال	»	۸
زیان	زبان	»	۱۵
کسب‌ظاهری	کسب‌کمالات ظاهری	۴۹۶	۱۰
کشوده	گشوده	»	۱۲
نظر ما	نظر اما	۴۹۸	۱۰
ظاء مهمله	ظاء معجمه	۵۰۵	۲۱
زیر بادی	زبر بادی	۵۰۶	۸
یارام	دیارام	۵۰۶	۱۷
اعراض	اغراض	۵۰۷	۱۰و۱۱
الریاسة	الریاسة		
افاد	افتاد	۵۰۸	۱۳
مزار	هزار	۵۰۹	۲۳
دشمن‌عارف	دشمن وعارف	۵۱۰	۱
گفتارخود	گفتارزخود	۵۱۷	۱۷
خویشتن	خویش	۵۱۹	۱۲
بادیهٔ	بادیه	۵۲۱	۱۸
منجرالحال	منجبرالحال	۵۲۶	۳
محنت	محبت	۵۲۸	۲۲

غلط	صحیح	صفحه	سطر
بسبتی	نسبتی	۵۳۰	۱۹
هوالارجع	هوالارجح	۵۳۸	۱۹
دینهٔ	دنیهٔ	»	۲۳
بمیرزا	بمیرزا عزیز	۵۴۲	۲۴
میرزاقیل	میرزا قتیل	۵۴۵	۸
داد	داو	۵۴۶	۱۵
صوت	صورت	۵۵۰	۲۰
شگر	شکر	»	۲۱
متفعل‌ومتحیر	منفعل‌ومتحسر	۵۵۲	۱۷
امینی	رامینی	۵۵۳	۱۷
محمدامینی	محمدرامینی	»	»
عطااصفهانی	عطائی اصفهانی	»	»
صومعهٔ	صوبهٔ	»	۱۹
نمیکشید	نمی‌شکیبد	۵۵۴	۱۲
بدیونی	بدایونی	۵۵۶	۷
بدیوانی	بدایونی	۵۵۹	۳
اکتساب	به اکتساب	۵۶۱	۲۱
و باری	باری	۵۶۲	۱۷
از	زائد است	۵۶۹	۱۷
نوشیروان	نوشروان	۵۶۹	۱۷
وی	دی	۵۷۰	۷
۱۳۶۰	۱۲۶۰	۵۷۱	۳
دانش	ذاتش	»	۶
آهن	اهل	۵۷۴	۱۵
سنجه‌ام	سبحه‌ام	۵۸۳	۲۰
خون خیال	خون‌ازخیال	۵۸۸	۱۶
ننمائی	بنمائی	۵۹۲	۶
نه دع	نه دل	۵۹۷	۹
می‌نگاشت	مینگاشت	۵۹۸	۱۷
ثننتین	ثنتین	۵۹۸	۱۸
کز	کر	۶۰۰	۱۳
سر	سرو	۶۰۳	۱۵
نفیسه	کتب نفیسه	۶۰۴	۲۰
ووزا	و وزراء	۶۰۶	۷
معتبر	معنبر	۶۰۸	۱۲
شاهد	شاید	۶۱۸	۳
گنجشگری	گنجشکر	۶۲۱و۶۲۲	بالای‌صفحه
خود	خوو	»	۱۸
منکر درویشان	منکر درویشان	»	»
گزید	دیده همانجا	»	»

غلط	صحیح	صفحه	سطر
	قیام گزید	»	»
موزونی	بموزونی	۶۲۲	۲۲
کەچاهی	کەچاه	۶۲۴	۳
سرمایه	سرمایهٔ بسیار	۶۲۸	۱۵
حلف	خلف	۶۳۶	۹
غفادی	غفاری	۶۳۷	۶
قیاس	فیاض	۶۴۰	۲۱
می‌پیمود	مینمود	۶۴۱	۸
دینیه	دنیه	۶۴۶	۴
قاسمی‌نائینی	قاسمی‌کاشی	۶۴۸	۱۰
باشد	ما شد	۶۵۲	۲
رین	زین	۶۵۸	۶
یمیدی	قیدی	۶۶۸	بالای صفحه
عم	غم	۶۷۳	۱۱
عوام	علوم	۶۸۱	۱۳
ی	ای	۶۸۳	۱۳
عاشق	عشاق	۶۹۳	۵
ابناءالنت	ابناء البنت	»	۲۴
زرباشی	زرپاشی	۶۹۴	۱۸
وتق	وفتق	۶۹۵	۲۳
دگر	وگر	۶۹۹	۶
لذتی	لسانی	۷۰۰	بالای صفحه
قصیداەی	قصیده‌ای	۷۰۰	۵
روانی	زوالی	۷۰۱	۳
کامالی‌شیرازی	مانی‌شیرازی	۷۰۴	بالای صفحه
تاَمل	تاهل	۷۱۰	۱۳
رغت	رخت	۷۲۰	۲۰
روشن	روش	۷۲۱	۲۸
دوادین	دواوین	۷۲۲	۱۵
همشایر	مشاهیر	۷۲۲	۱۰
بحر غم	در بحرغم	۷۲۶	۱۰
میتازند	مینازند	۷۲۸	۱۱
رهتکی	رهنکی	۷۳۶	بالای صفحه
شرف	شرط	۷۴۴	۷
مرقوم‌اقبال	مرحوم اقبال	۷۴۷	حاشیه
عرت	عزت	۷۵۰	۱
همچو آشفته	همچو من آشفته	۷۵۱	۱۴
نمانه	نماید	۷۵۴	۴
ادین	ازین	۷۵۷	۱۳
شوی	شوای	۷۵۹	۷
نکن	مکن	۷۶۴	۵
بنازد	بنازو	۷۷۲	۱۶
همی‌درزد	همی دوزد	۷۷۴	۷

غلط	صحیح	صفحه	سطر
هر آنچه	مگر هر آنچه	۷۸۰	۹
ازوطن	دل از وطن	»	۱۷
که هر	که برهر	۷۸۱	۲
باوی‌نمود	باوی‌ورفقایش‌نمود	۷۸۱	۱۳
پندادی	پنداری	۷۸۳	۱
بدن نمای	بدنما بوصف	۷۸۳	۱۶
تابت تو	تاباتو	۷۸۶	۱۹
فتنه	فتنه	۷۸۸	۱۴
ناسخ اترک	ناسخ ترک	۷۹۰	بالای صفحه
ترک‌تجرید	ترک‌وتجرید	۷۹۱	۱۱
آئینه‌را	آئینه	۷۹۵	۵
درشمع	دو شمع	۷۹۶	۲۰
ل	دل	»	۶
باهر	بارهر	۷۹۹	۱۶
پس کند	پس کشد	۸۰۰	۱۸
همچو بلرزد	همچو بید بلرزد	۸۰۰	۱۹
سروتذرو	ومثنوی‌سرووتذرو	۸۰۳	۸
نافقی	باقفی	۸۰۶	۱۵
بداهن	بدامن	۸۰۷	۱۱
درین‌دار- الاقبال	(حذف‌شده)	۸۱۱	۲
هیل	هبل	۸۱۱	۱۴
مجدپدیکه	مجددیکه	»	۱۷
اهل	امل	۸۱۲	۵
سرکشته ساخت آهوی	این بیت ازصدر	۸۱۳	بالای صفحه
چشمت غزاله را	صفحه۸۱۳ حذف	»	»
پژمرده گرد آتش روی	شده است	»	»
تو لاله‌را	»	»	»
ممه	همه	۸۱۳	۵
شاگر	شاگرد	۸۲۵	حاشیه‌سطرچهارم
بکور	بکور	۸۳۹	۲
رین	زین	۸۴۵	۱۵
افتد	افتاد	۸۷۰	۱۹
معلوم	موهوم	۸۸۱	۶
رمنما	و منما	۸۹۱	۱۵
عهدی	عبدی	۸۹۲	۱
کهریا	کهربا	۸۹۸	۱۴
ار	از	۹۳۷	۱۹
حان	جان	۹۴۳	۲۲
مستم	بستم	۹۴۶	۱۳
یوسف	یوسفا	۹۵۱	۱۶